

Giới thiệu Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Hào môn thế gia, Cầu huyết, Ngược luyến, Đô thị tình duyên

Ai ai cũng cho rằng cô chính là người hại chết em gái mình để cướp chồng bởi em gái cô vừa chỉ qua đời ba tháng, cô đã khăng khăng đòi cưới em rể - Sở Luật của Sở thị.

Ngay cả chính người mẹ ruột cũng từ cô, rằng nàng không có đứa con độc ác như cô!

Tại lễ tân hôn, người chồng thốt lên: cô làm tôi ghê tởm, đừng hôn tôi!

Đèn flash chớp nhoáy liên tục ghi lại đầy đủ cảnh cô xấu hổ.

Đêm động phòng anh nhục nhã cô, Hạ Nhược Tâm, cô không phải là vì bò lên giường của tôi sao? Tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết.

Sau đó, cô thật sự sống không bằng chết, anh vì buồn bán, đưa cô đến trước mặt một người đàn ông khác, anh vì cho người phụ nữ mình yêu thích danh phận, đưa cô đến trước mặt một đồng đàn ông.

Cái người phụ nữ cực kỳ giống em gái cô gối trên cánh tay anh, nhả khí như lan, “Luật, anh sẽ cưới em sao?”

Anh xoay người, cười tàn nhẫn, “Được, anh ly hôn, cưới ưm,” Anh tái hôn, động phòng hoa chúc, còn cô ở một kho hàng lạnh băng, sinh một đứa con gái.

Một năm kia, dưới một gốc cây đại thụ, bé trai nói, trưởng thành, anh sẽ trở về tìm em, cưới em làm cô vợ nhỏ.

Anh nhớ kỷ hứa hẹn, tìm lắm rồi, cưới đúng rồi, hận sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Anh nhận lầm người

Trong biệt thự tư nhân cực kỳ hào hoa, lúc này, đang cử hành một bữa tiệc sinh nhật, là vì con gái thứ hai nhà Hạ gia Hạ Dĩ Hiên, Hạ Dĩ Hiên mặc váy công chúa xinh đẹp, khuôn mặt đáng yêu thỉnh thoảng cười, thật như là một tiểu công chúa xinh đẹp, hưởng hết tất cả chúc phúc của mọi người ở đây.

Mà cách đó không xa, lại là có một cô bé đứng xa xa nhìn bọn họ, người mẹ dịu dàng xinh đẹp, người ba trầm ổn thành thực, còn có con gái tuổi nhỏ đáng yêu, thật là một bức tranh gia đình, một nhà ba người ấm áp.

Cô mấp máy môi nhỏ của mình, tay nhỏ nắm thật chặt: "Mẹ, mẹ đã quên sao? Hôm nay cũng là sinh nhật Tâm Tâm." Cô hít mũi của mình, đi ra ngoài, chỉ là, lại không nhận được duỗi tay nhỏ ra lau nước mắt trên mặt.

Cô đã cực kỳ lâu, chưa từng có sinh nhật rồi.

Cô đứng ở bên ngoài, trong ngực ôm một bé con cũ, đây là ba đưa cho cô, chẳng qua, không phải ba kia. Cô đã không nhớ rõ đáng về ba kia, quá lâu, cô có thể nhớ cũng chỉ là một người ba đập trai rất thích cười.

Chỉ là ba không cần cô nữa, bọn họ nói ba chết rồi, sẽ không trở lại nữa, sau đó, cô lại có một người ba mới, còn có một em gái mới.

Mà mẹ chỉ thích em gái, cũng không hề yêu cô nữa.

"Ai bảo em ở chỗ này?" Một tiếng không cao không thấp vang lên, cô quay đầu, càng thêm ôm chặt bé con cũ trong ngực, mà từ chỗ tối đi ra một đứa bé trai lớn hơn cô không có được bao nhiêu.

Đứa bé trai mặc áo đuôi tôm kiểu Tây màu đen, môi mím chặt, hơi hơi mang theo một chút ý lạnh, tuổi tuy nhỏ, nhưng loại khí chất lạnh lẽo trên người, lại lại so với tuổi thực thể của cậu thì lớn hơn nhiều.

"Vì sao em khóc?" Đứa bé trai đột nhiên đến gần, ngón tay chạm vào mặt của cô, đây là cảm giác lạnh lùng.

Mà cô chỉ chớp chớp hai mắt đen bóng: "hôm nay cũng là sinh nhật của em." Cô bẹp miệng nhỏ nhắn, đột nhiên cảm giác vô cùng ủy khuất.

Ngay lúc đó, cô cảm giác trên cổ của mình phủ lên thứ gì, cúi đầu nhìn, đó là một cái phù bảo vệ rất đẹp: "Tặng cho em." Tay của cậu bé đặt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Anh trai nhỏ..." Giọng mềm mại vô cùng dễ nghe, mà đứa bé trai, lại gọi lên khỏe môi: "Anh sẽ trở lại." "Anh nói tiếp." "Nhớ kỹ, em chỉ có thể là người của anh: "Tuổi còn nhỏ cũng đã vô cùng bá đạo.

Mà cô chỉ dùng sức gạt đầu một cái, cuối cùng khuôn mặt mang nước mắt cũng cười.

Ước định đó, anh không có quên, cô cũng không có quên, chỉ là, vẫn sai rồi.

Trong khách sạn trang trí từng dãy thành hoa hồng màu trắng, lúc này tân khách tụ tập, hôm nay ở đây cử hành quan hệ thông gia của đầu rỗng giới thương nghiệp Sở thị và thương nghiệp Hạ thị, nhưng, không ai xem trọng cuộc hôn lễ này.

Trái lại, chỉ có cha mẹ cô dâu và cha mẹ chú rể, trên mặt vợ chồng Sở thị vẫn luôn cười rất miễn cưỡng, mà vợ chồng Hạ thị lại mang vẻ mặt bình tĩnh, giống như mơ hồ có thể thấy được một chút hận ý.

Mà trong đại sảnh, tất cả đều mang màu trắng, cái này không giống như là hôn lễ, mà giống như là tang lễ, hoa hồng trắng, ly thủy tinh trong suốt, còn có trên đỉnh treo đèn thủy tinh màu trắng.

Có lẽ thật sự là dùng chúc phúc tân hôn, nhưng không khỏi thiếu đi quá nhiều không khí vui mừng.

Một cô gái ở trong nhà vệ sinh hóa trang, lộ ra nụ cười hài lòng, mà một cô gái khác bên cạnh vừa kỳ quái hỏi.

"Cô nói có phải là kỳ lạ hay không, Sở Luật kia yêu Hạ Dĩ Hiên, vì sao cô ta qua đời chưa tới thời gian ba tháng, đã cưới chị gái cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Em gái chết, cưới chị gái

"À..." Cô gái hóa trang xong chỉ cười một tiếng: "Đàn ông mà, em gái chết, còn có chị gái, chỉ là, động cơ của anh ta, khả năng cũng không phải là quá thuần mà thôi."

"Cô nói có phải anh ta phát hiện mình yêu Hạ Nhược Tâm rồi hay không?" Cô gái kia lại hỏi một câu.

"Cô cho loại đàn ông lãnh huyết như Sở Luật, sẽ yêu người phụ nữ thứ hai sao?" Lần trả lời này cũng đã để cô gái khác ngậm miệng không nói.

Sở Luật, xuất thân lão đại đầu rỗng của cảng buôn bán, ba năm trước tiếp nhận Sở thị, thủ đoạn mạnh mẽ, tàn nhẫn vô tình, anh có bối cảnh ưu việt, đáng người hoàn mỹ, khuôn mặt anh tuấn, tất cả mọi người đều chọn là người đàn ông kim cương tốt, chẳng qua, ai cũng biết, anh có một vị hôn thê rất yêu, người kia chính là hôn ngọc quý trên tay Hạ gia, Hạ Dĩ Hiên.

Chẳng qua rất đáng tiếc, số mệnh Hạ Dĩ Hiên không tốt, còn không có gả tới Sở gia, cũng bởi vì một lần tai nạn xe cộ bỏ mình, tất cả phụ nữ cho là mình có thời cơ, đáng tiếc, sau cùng anh lại cưới con gái Hạ gia.

Sau khi cửa phòng rửa tay đóng, lại không có ai biết, từ trong đi ra một cô gái sắc mặt tái nhợt, trên người của cô mặc áo cưới cô dâu màu trắng, bao vây lấy bà vai hơi lộ ra gầy yếu, và xương quai xanh, chỉ là, ngoại trừ gương mặt kia, rõ ràng hôm nay nên cười, bởi vì cuối cùng hôm nay cô cũng được kết hôn với người mình yêu, thế nhưng, cô... Hết lần này tới lần khác lại khóc.

Cô đứng trước gương nhẹ nhàng lau nước mắt của mình, mà hoa trang trên mặt cũng bị lau đi rất nhiều.

Xách váy của mình lên, cô đi ra ngoài, mà lời của hai cô gái vừa nãy vẫn không ngừng vang vọng ở bên tai cô, cứ thế mà xé rách lòng của cô.

Cô cho rằng loại đàn ông lãnh huyết như Sở Luật, sẽ yêu người phụ nữ thứ hai sao?

Sẽ yêu sao?

Sẽ sao?

Trong phòng cô dâu, Hạ Nhược Tâm chỉ mặc cho người đắp trên mặt của cô một tầng lại một tầng phấn, che chắn sắc mặt tái nhợt của cô, sau cùng, đánh lên son đỏ, một cô dâu hoàn mỹ xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là, trong đôi mắt ưu thương, cũng đã khiến người ta cảm thấy, đây không phải một cô dâu vui vẻ.

"Nhược Tâm, cậu thật sự muốn gả, cậu hiểu, anh ta..." Một cô gái bên cạnh quần quăn tóc ngắn của mình, thật không hiểu người bạn này nghĩ như thế

nào, cô không sợ tiến vào Sở gia, chờ đi ra lúc, cũng chỉ có xương cốt sao?

"Thật xin lỗi, Giang Dao, để cậu lo lắng." Hạ Nhược Tâm lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ là cô cười lại càng làm người cảm thấy chua xót và đau lòng.

Giang Dao, mình biết, anh ấy hận mình, nhưng, mình lại... Yêu anh ấy, mười lăm năm rồi.

Có thể gả cho anh ấy là hạnh phúc lớn nhất cả đời Hạ Nhược Tâm, dù là, niềm hạnh phúc như vậy chỉ mượn nhờ cái hận.

Anh hận cô, bởi vì cô hại chết em gái mình, anh hận cô, bởi vì, anh yêu em gái như thế.

Cửa phòng cô dâu bị đẩy ra, một quý phu nhân đi đến, Giang Dao còn muốn nói điều gì, chẳng qua khi nhìn đến quý phu nhân kia, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

"Giang Dao, cậu đi ra ngoài trước, mình muốn nói chuyện riêng với mẹ." Hạ Nhược Tâm lắc đầu với Giang Dao, ra hiệu chính mình không có việc gì, Giang Dao muốn nói lại thôi, nửa ngày mới đi ra ngoài, chỉ là khi cửa đóng, lòng của cô vẫn lo lắng.

Nhược Tâm, cô ấy thật sự không có chuyện sao?

Thẩm Ý Quân đi đến, thân phận phu nhân Hạ gia, đã để bà có một loại tầm vóc thượng lưu sang trọng, bà nhìn Hạ Nhược Tâm mặc áo cưới trong gương, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô chưa từng có mẹ

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm khẽ kêu một tiếng.

"Không được gọi tôi là mẹ, tôi không có con gái ác độc như vậy." Thẩm Ý Quân đột nhiên cắt đứt Hạ Nhược Tâm, cô gọi bà là mẹ, còn có mặt mũi gọi mẹ sao, bà thật sự hối hận khi sinh cô ra, sớm biết, nên bóp chết cô mới đúng.

"Mẹ, không phải, con không có hại chết Dĩ Hiên, con thật sự không có..." Hạ Nhược Tâm còn muốn giải thích, thế nhưng mặc kệ cô nói bao nhiêu lần, không ai tin tưởng cô?

Bộp một tiếng, một bàn tay đã hung hăng tát lên gương mặt của cô, thậm chí, không quan tâm gương mặt sẽ thấy đau tay.

"Cô dám nói, không phải cô cố ý, cô không có yêu Sở Luật, cô không có ghen ghét với Dĩ Hiên, không có muốn gả cho cậu ta?"

Hạ Nhược Tâm lại trầm mặc, đúng vậy, cô yêu Sở Luật, yêu mười lăm năm, chỉ là, cái này cũng có lỗi sao?

Thẩm Ý Quân như là nhìn kẻ thù trừng mắt nhìn Hạ Nhược Tâm, bà thu tay của mình, mà Hạ Nhược Tâm chỉ ôm lấy gương mặt của mình, một hàng lệ cứ như vậy rơi xuống, dính ướt lông mi thật dài, bên trên mi mắt khẽ động, là một dấu vết tan nát cõi lòng.

Đây chính là mẹ của cô, mẹ sinh ra cô.

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm lại kêu một tiếng.

"Đủ rồi, tôi không phải mẹ cô, tôi chỉ có một đứa con gái, nó đã bị cô hại chết."

Thẩm Ý Quân nói xong, cầm ví da cấp cao của mình đi ra ngoài, bà thật sự là không cách nào tha thứ cho đứa con này.

Mà lúc bà đi ra cửa, lại nghe được giọng Hạ Nhược Tâm mang theo tự giễu tan nát cõi lòng: "Mẹ, lúc nào thì mẹ coi con là con gái, con gái của mẹ lúc đầu cũng chỉ có Hạ Dĩ Hiên mà thôi."

Thân thể Thẩm Ý Quân đột nhiên dừng lại một chút, đột nhiên có một loại xấu hổ vô cùng, bà giống như đã quên, Hạ Nhược Tâm, thật ra mới là con gái chân chính của bà, là bà hoài thai mười tháng sinh ra, cùng có liên hệ máu mủ với bà.

Cô có chút chật vật mở cửa, cước bộ cũng lao đảo.

Giang Dao lại tiến lên một lần nữa, tay của cô chỉ đặt ở trên bờ vai Hạ Nhược Tâm: "Nhược Tâm, cậu, không có sao chứ?"

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ cầm lên một hộp phấn dúc dúc đánh vào mặt của mình. Má phải đã sưng phồng, dù dúc dúc đánh phẩn, cũng chỉ là một người quái dị thôi.

"Nhược Tâm, không gả được không?" Giang Dao đột nhiên kéo tay Hạ Nhược Tâm lại: "Nhược Tâm, bây giờ quay đầu còn có thể, cậu có thể, cậu có thể rời anh ta, ở cách xa, không có Sở gia, không có Hạ gia, cũng không có Sở Luật, không có người cậu yêu đời mạng, cậu có thể làm chính mình."

Chỉ là Hạ Nhược Tâm lại lắc đầu: "Mình không thể..." Cô nhìn tay của mình, trên ngón tay trống không, nhưng rất nhanh sẽ có thêm một chiếc nhẫn.

"Giang Dao, cậu biết không?" Cô ngẩng đầu, nhìn qua bạn thân, cười có chút ngây ngốc: "Mình muốn cược một lần, dùng tất cả cược một lần, nếu như rời đi, mình sẽ không có cơ hội nữa. Dù là cơ hội kia, vốn không có. Thế nhưng mình vẫn muốn."

"Dù là sẽ thiệt nát xương tan, cái xác không hồn?" Giọng quá phẫn lạnh lùng vang lên, tại sao trên thế giới có thể có cô gái ngốc như vậy, biết rất rõ ràng, đường phía trước sẽ chỉ làm cô đau nhức, để cho cô đau, để cho cô sống không bằng chết, tại sao cô có thể ngốc như vậy còn muốn đi con đường này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tân hôn màu trắng

"Đúng, " Hạ Nhược Tâm đặt tay ở trên ngực mình, nơi đó cũng không có bất kỳ vật gì, không có ai biết, nơi này từng từng có một loại trí nhớ..

Sông Dao rời tay khỏi cô, cầm lên một hộp hóa trang, tinh tế dốc sức trang điểm cho cô, mà Hạ Nhược Tâm lại cười. Tròng mắt của cô lộ ra một loại thất thần.

Nếu như lúc trước, cái phù hộ thân còn ở đó, có phải hiện tại sẽ không bộ dạng thế này, cuộc sống của cô sẽ không thay đổi,

Chỉ là, quá nhiều nếu như, cũng chỉ là nếu như.

Cô nhắm cặp mắt của mình lại, lại trở lại năm sinh nhật năm tuổi kia.

Một năm đó, cô năm tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên bốn tuổi.

Chị, trên cổ chị là cái gì, cho em chơi có được hay không. Hạ Dĩ Hiên như tiểu công chúa ngẩng đầu, nhìn đồ trên cổ Hạ Nhược Tâm đeo, cho tới bây giờ cô bé đều chưa từng gặp qua, giống như rất đẹp mắt.

"Chị, em dùng bé con đổi với chị có được hay không?" Cô chỉ bé con trong tay Hạ Nhược Tâm, cái này đương nhiên cũng là của cô bé.

Mà Hạ Nhược Tâm lắc đầu, để bé con trên tay xuống, tay đặt ở trên phù hộ thân, cô có thể không có bé con, dù bé con kia là cô thay Dĩ Hiên bốn tuổi gánh tội, dùng một trận đòn của mẹ đổi lấy.

"Chị, cho em " Từ trước đến nay Hạ Dĩ Hiên bá đạo vô cùng, đứng dậy đánh về phía Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm chỉ không ngừng lui bước.

"Dĩ Hiên: " Thẩm Ý Quân bước nhanh tới, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Dĩ Hiên,

"Mẹ, con muốn thứ trên cổ chị, chị không cho con, ô..." Hạ Dĩ Hiên vừa nhìn thấy Thẩm Ý Quân vội vàng khóc lên.

"Nhược Tâm, đưa nó cho Dĩ Hiên, hôm nay là sinh nhật em." Thẩm Ý Quân lạnh mặt, tại sao có thể không hiểu chuyện, cho em không được sao?

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ nắm chặt phù hộ thân trong tay, bờ môi nhỏ nhỏ cùng gấp, chẳng qua không nói gì, nhưng mà, cô im ắng là cự tuyệt.

"Hạ Nhược Tâm, lấy ra: " Thẩm Ý Quân đuổi tay của mình ra, mà Hạ Dĩ Hiên trong ngực lại khóc lớn tiếng hơn, còn một bên vừa khóc vừa đánh Thẩm Ý Quân, mẹ con muốn, con muốn...

"Lấy ra: " Thẩm Ý Quân đưa tay ra trước, cho ta.

Hạ Nhược Tâm lại lui về sau một bước, cô lắc đầu: "Mẹ, con chỉ có cái này, không lấy đi... được không?"

"Đuôi rồi: " Thẩm Ý Quân vội vàng đứng lên, bắt được bà vai Hạ Nhược Tâm, dùng sức lấy cái phù từ cổ cô xuống.

"Mẹ..." Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn Thẩm Ý Quân ôm Hạ Dĩ Hiên, cứ như vậy rời đi, mà trên tay Hạ Dĩ Hiên, cầm phù hộ thân của mình.

"Mẹ..." Nàng khổ sở mếu miệng, ôm lấy bé con cũ kỹ trên đất: " Mẹ, Tâm Tâm rất khó chịu..." Chỉ là, lại không có người có thể trả lời cô.

"Nhược Tâm, Nhược Tâm, cậu sao vậy?" Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Giang Dao, Hạ Nhược Tâm mới mở hai mắt ra.

"Thật xin lỗi, Giang Dao, mình chỉ là nghĩ đến chuyện trước kia." Cô cười xin lỗi một tiếng, rõ ràng bên trong đôi mắt còn rung rung nước mắt.

"Nghĩ tới điều gì?" Giang Dao lại chăm thêm phần, nước mắt của cô cô thể lau đi, thậm chí càng ngày càng nhiều. Cô gái này, thật sự khóc nhiều.

"Không có gì, chỉ là nhớ tới chuyện khi còn bé mà thôi," Cô hơi hột nói, chỉ là thất thần nhìn chính mình trong gương, cô khả năng là cô dâu xấu nhất rồi.

Mà hôn lễ cũng sắp bắt đầu.

Hôn lễ của cô và Sở Luật, khoe môi có một nụ cười như mộng ảo, nụ cười như thế, tuyệt mỹ vô cùng, lại phai màu như hoa hải đường, rõ ràng danh quý, nhưng phai màu quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Anh quả nhiên hận cô

Mang đầu sa xong, cuối cùng che lại gương mặt hoàn mỹ, mà cô rất may mắn, cô còn có đầu sa che kín tất cả, cô chặt vật, sự bi thương của cô, còn có tình yêu của cô.

"Đi thôi, cô dâu mới!" Giang Dao mở cửa, mà ngoài cửa vang lên tiếng nhạc hôn lễ vui sướng, hôn lễ không làm cho tất cả mọi người mong đợi, nhưng cũng là hôn lễ.

Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, một thân áo cưới là chính cô chọn, tất cả đều là chính cô làm, cô không có chụp ảnh cô dâu, không có thử lễ phục, mà cô cũng không có gặp lại anh.

Sở Giang nhìn đồng hồ của mình, mà vợ của ông Tống Uyển thì nóng nảy nhìn ra bên ngoài: "Ông nói đứa bé Sở Luật này xảy ra chuyện gì, người là nó muốn cưới, hiện tại cũng không có tới, nó còn muốn kết hôn nữa hay không, nếu như không có chú rể, đám cưới này còn cử hành sao?"

Cũng không thể để con gái Hạ gia kết hôn một mình? Đây sẽ là kết hôn gì, hai nhà đều là thế gia, chuyện như vậy nhất định sẽ lên đầu đề.

"Không cần lo lắng, Luật sẽ có chừng mực!" Sở Giang chỉ có thể an ủi vợ như thế, ánh mắt lại rơi vào người cô gái mặc áo cô dâu.

Hi vọng, là ông nghĩ sai.

Hạ Nhược Tâm cắn môi của mình, ánh mắt tất cả mọi người nhìn cô đều mang theo quá nhiều châm chọc và khinh thường, một mình đứng ở chỗ này, không có chú rể, cái gì cũng không có.

Từng giây từng phút, cô nhẹ nhàng hít lấy không khí, chỉ là lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, cô tin tưởng anh sẽ đến, không phải là bởi vì yêu, mà là bởi vì hận.

Anh hận cô.

Khi tất cả khách khứa đều chờ không còn kiên nhẫn, một người đàn ông mặc tây trang đen đi đến, một tay anh đặt ở trong túi, thân thể cao lớn rắn chắc được âu phục bao vây, tốc độ hữu lực, cước bộ trầm ổn, ngũ quan như là điều khắc đi ra từ lập thể hoàn mỹ, hai con ngươi hẹp dài, biểu lộ lãnh đạm, phối hợp sống mũi cao, có chút thâm thúy người phương Tây, còn có môi mỏng khê nhếch, kéo theo một sự vô tình tới.

Mà người đàn ông này tuyệt đối là không thích hợp cười.

Ánh mắt anh dừng lại trên người cô dâu, khoe môi thì gọi lên một ý cười khát máu, Hạ Nhược Tâm.

Mà Sở Giang thì thờ dài một hơi, ông cầm tay của vợ, hai vợ chồng tương liếc nhau một chút, nhưng đều từ đối phương thấy được lo lắng, người đã tới, thế nhưng bọn họ vẫn lo lắng, đứa con trai này của bọn họ, tính tình thật sự là quá không thể phỏng đoán.

Sở Luật nhanh chân đi tới, người cao chân mọc, chỉ cần mấy bước liền đi tới bên người Hạ Nhược Tâm, anh cúi đầu nhìn người phụ nữ chỉ tới bả vai mình, kéo tay của cô.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm đột nhiên run lên một cái, trên cổ tay truyền đến đau đớn, mà con ngươi người đàn ông thâm trầm, cô đã cảm giác được toàn thân lạnh băng.

Anh quả nhiên là hận cô thấu.

"Đi thôi, cô dâu của tôi!" Giọng nói không có chút nhiệt độ nào, không giống như là một người đàn ông sẽ kết hôn.

Hạ Nhượng Tâm gần như bị anh kéo tới, cô nhìn thấy tay hai người giao cùng một chỗ, mà ngón tay của cô đã bị cầm có chút trắng bệch.

Cấn chặt môi của mình, cô không muốn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Giày cao gót giẫm trên mặt thảm đỏ, đột nhiên, chân của cô vấp một chút, thân thể bất ổn ngã xuống trước, mà lúc này Sở Luật buông lỏng tay ra, mặc cho cô ngã.

Phịch một tiếng, cô cứ ngã xuống như vậy, áo cưới màu trắng bay lên, lộ ra hai chân dài nhỏ, thậm chí còn có thể mơ hồ thấy được đồ lót màu trắng, còn ký giả ở bên cạnh chụp lấy, cô vội vàng kéo váy của mình, chỉ là cảm giác một loại bị ai bị vũ nhục, mà Sở Luật lại lạnh lùng nhìn cô chật vật, khỏe mỗi đột nhiên gọi lên một độ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh hận cô

Cuối cùng anh vươn tay của mình, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu, cuối cùng một giọt nước mắt rơi vào mu bàn tay của cô, bốn phía là tiếng cười nhạo, mà trên mặt vợ chồng Hạ gia thì càng thêm khó coi, ngày mai, bọn họ sẽ vẫn lên trang đầu.

Hạ Nhượng Tâm cẩn thận vuốt tay của mình ra, phía trên cánh tay kia mơ hồ có dấu vết tím xanh, Sở Luật dùng sức một lần nữa, Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng kêu đau một tiếng, anh lại dùng lực, thậm chí, đều sắp bóp nát xương tay của cô.

Cô có chút chật vật đứng lên, chân trái truyền đến một trận đau đớn, mà cô chỉ có thể bước đi bất ổn theo anh, dưới khăn che mặt, không có ai biết mặt của cô đâu đã trắng bệch không màu, xem như môi tô đỏ cũng không cách nào ngăn trở tái nhợt.

Đứng trước mặt cha xứ, tất cả đều là lộ vẻ thánh khiết.

"Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, cô nguyện ý gả cho Sở Luật tiên sinh làm vợ chứ, vô luận tương lai anh ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc bất kể tương lai thân thể khỏe mạnh hoặc là khó chịu, cô cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy chứ?"

Hạ Nhượng Tâm chỉ cảm giác trước mắt có quá nhiều mộng lung, xuyên qua lụa trắng, cô nhìn thấy thập tự giá treo trước ngực cha xứ, giống như thấy được vận mệnh bị trói buộc, mà tên của cô, là Hạ Nhượng Tâm.

"Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, cô nguyện ý gả cho Sở Luật tiên sinh làm vợ chứ, vô luận tương lai anh ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc bất kể tương lai thân thể khỏe mạnh hoặc là khó chịu, cô cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh ấy chứ?"

Cha xứ lại hỏi một câu, Hạ Nhượng Tâm đột nhiên hoàn hồn, quay đầu thấy được trong con ngươi Sở Luật u trầm, không có nửa phần cảm xúc, không thích cũng không có hận.

"Con nguyện ý: "Cô nhỏ giọng nói, lại nhắm cặp mắt của mình lại, dù thịt nát xương tan, cô cũng nguyện ý, bởi vì, cô yêu anh như vậy,

Dù tim của anh chỉ có Dĩ Hiên, em gái của cô.

Dù cô biết, đau nhức của cô mới vừa bắt đầu.

"Sở Luật tiên sinh, anh nguyện ý cưới Hạ Nhượng Tâm tiểu thư làm vợ, vô luận tương lai cô ấy giàu có hay là nghèo khó, hoặc vô luận tương lai thân thể cô ấy khỏe mạnh hoặc khó chịu, anh cũng nguyện ý vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cô ấy chứ?"

Môi mỏng Sở Luật nhấp nhẹ một chút: "Tôi nguyện ý: " Xuất phát từ là tự nguyện, nhưng lại không có có tình cảm nào.

Mời cô dâu chú rể trao nhẫn, giọng cha xứ rơi xuống, Sở Luật lấy từ trong túi của mình ra một chiếc nhẫn kim cương, đây là thiết kế nổi tiếng nước Pháp tạo ra, chẳng qua không phải cho cô.

Có chút thô lỗ kéo bàn tay mang dấu vết xanh tím, mắt anh càng thêm tỉnh mạch một chút, chiếc nhẫn bao lấy ngón tay, Hạ Nhượng Tâm chỉ hơi rung động thân thể của mình, chiếc nhẫn này, là anh cho Hạ Dĩ Hiên, không phải cô. Anh lại có thể nhục nhã cô như vậy, không cần chỉnh nó.

Nhẫn quá nhỏ, mà Sở Luật chỉ dùng sức đeo vào, không thêm để ý cô sẽ đau hay không, vốn cũng không phải là cho cô, cô đau, đó là cô tự tìm.

Giữa ngón tay đau nhói nhói, để Hạ Nhượng Tâm khẽ rên một tiếng, lòng của cô vào ngày này đã bị thương tổn chết lặng, đây có phải cũng là tay đứt ruột xót hay không, chỉ là, cô sai, thì ra, đó cũng không phải, đây là linh hồn mười ngón đau đớn.

Cầm lên một cái nhẫn khác, tay cô run rẩy đỏ rùng, thay anh đeo chiếc nhẫn khác, hoàn toàn thích hợp, chỉ là, trên ngón tay của cô, lại là không khớp khiến đau lòng.

"Chú rể có thể hôn cô dâu rồi."

Cha xứ vừa dứt lời, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác mình đã nghe không được tất cả tiếng gì, đầu sa bị hất lên, ngũ quan người đàn ông tuấn mỹ lạnh tới cốt tủy, con ngươi lướt qua hận ý. Anh cúi đầu xuống, từ từ tiếp cận, mà Hạ Nhược Tâm nhắm mắt nhắm mắt đắng chát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Xấu hổ vô cùng

Nhưng mà thật lâu, cô chỉ cảm giác có một hơi thở nóng rực phun trên mặt của cô, cô mở hai mắt ra, trên lông mi thật dài, chiếu ra nụ cười lạnh bên môi người đàn ông.

"Tôi sẽ không hôn cô, Hạ Nhược Tâm, bởi vì, cô để cho tôi cảm giác buồn nôn." Sở Luật ác độc nói, nghiêng mặt qua, mà môi anh lại không có rơi xuống, thậm chí không có chạm qua mặt của cô.

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác chân của mình bước hơi lảo đảo một chút, hai chân mềm nhũn, kém chút liền ngã xuống, chỉ là, nàng không thể, thật sự không thể.

Hai mắt nhắm lệ mơ màng, cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt ba giọt vô tình đùa cợt, còn có Sở Luật tàn nhẫn cười.

Bọn họ đều đang cười, chỉ là, cô lại khóc.

Hạ Nhược Tâm vô thần nhìn bốn phía, đôi mắt của cô thấy được ảnh chụp cô dâu treo trên tường trong phòng tân hôn, thắt chặt trái tim mình, trong ngày cưới, anh treo ảnh anh và Hạ Dĩ Hiên chụp, thì ra, anh cũng có thể dịu dàng, có thể cười, có thể yêu, chỉ là, người kia hoàn toàn không phải cô.

Có thể đừng tàn nhẫn như vậy hay không đủ? Cô cắn mu bàn tay của mình, anh đang nhắc nhở cô, trong lòng của anh cô chẳng là cái thứ gì sao? Cô là một kẻ thù, hay là một món đồ chơi.

Cửa bị mạnh mẽ đẩy ra, Sở Luật đi đến, anh vẫn mặc bộ đồ tây đó, anh vòng lấy cánh tay của mình, liền từ trên cao nhìn Hạ Nhược Tâm đang ngồi trên giường.

Trên mặt của anh không có nửa phần biểu lộ, có cũng chỉ là cười lạnh tàn khốc.

"Cởi quần áo: " Anh đứng ở nơi đó, hai tay đặt ở trong túi áo.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, hai tay nắm chặt váy của mình. Ánh mắt có chút sáng ngời, lúc này lại mờ đi quá nhiều rồi.

"Cởi quần áo, không phải cô muốn gả, để tôi đụng vào cô sao?" Thậm chí còn hại chết em gái của mình, lời nói tàn nhẫn như là hòn đá, không ngừng nện ở trên thân Hạ Nhược Tâm.

"Không phải, em không có..."

"Cởi: " Sở Luật cắt ngang cô, bây giờ còn ngại biện, cô cho là anh thật sự muốn cưới cô sao?

Hạ Nhược Tâm run rẩy buông tay xuống, cởi váy áo trên người mình, thẳng đến khi người chỉ còn bộ đồ lót màu hồng.

TRên da thịt trắng nõn mịn màng, không biết là bởi vì lạnh, hay là bởi vì sợ hãi, lúc này nổi lên da gà, cô cúi đầu xuống, tay chân luống cuống ngồi ở chỗ đó.

"Cởi, cô cho rằng tôi sẽ có hứng thú với dạng thân thể bẩn thỉu này sao?" Hai tay Sở Luật vòng trước ngực, không thể phủ nhận, đáng người cô gái này không tệ, mặc dù có chút gầy, chẳng qua, vô cùng cân xứng.

Chỉ là, đáng tiếc, cô có trái tim độc ác.

"Không..." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cô không muốn như này, không muốn.

Mà Sở Luật đã không có kiên nhẫn, đi lên trước, đưa tay xé rách áo lót và quần lót, mà lúc này Hạ Nhược Tâm như là trẻ sơ sinh núp ở trên giường, toàn thân run rẩy.

"Mở chân của cô ra, không phải cô muốn những thứ này sao?" Sở Luật đến quần áo cũng không có cởi, chỉ mở quần của mình, trong mắt không có nửa phần ham muốn, có cũng là hận ý vô tận, khát máu hận ý vô cùng.

Không phải như này: " Sở Luật, đừng tàn nhẫn với em như vậy." Hạ Nhược Tâm ngược đời mắt đầm lệ, toàn thân đổ trần, cô ở trước mặt của anh, đã sớm xấu hổ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tàn nhẫn

Sở Luật chỉ cười lạnh một tiếng, đến cùng ai mới là người tàn nhẫn.

Anh kéo chân của cô ra, không để ý cô giãy dụa, không có bất kỳ mở đầu tiến vào trong cơ thể của cô, lúc đụng phải tầng màng mỏng kia, cũng chỉ cười lạnh một tiếng, đây là hoa nhiều tiền làm. Thật đúng là có thể lấy giả làm giả.

Dùng sức tiến vào, Hạ Nhược Tâm hét lên một tiếng: " a..." Đau đớn xé rách tràn đầy tất cả tri giác của cô, để cho cô hít sâu mấy cái

Đau nhức gần như hôn mê bất tỉnh. Anh chiếm hữu lấy thân thể cô, cũng đồng thời cướp đi lòng của cô.

"Không muốn... Đau quá, đau quá... Van xin anh: " Cô nắm thật chặt chân dưới thân, môi bị cắn rách thành vết máu nhìn mà thấy ghét mình.

"Đau?" Sở Luật chỉ cười lạnh một tiếng, hiện tại đau nhức mới thật sự bắt đầu, cô đau anh có đau không, có đau như Dĩ Hiên không, Dĩ Hiên là cô dâu từ nhỏ anh quyết định, cô lại ghét cô ấy. Ghét Dĩ Hiên của anh.

Nghĩ tới đây, anh nhanh chóng dừng mãnh tiến vào, càng xâm nhập bên trong cô gái dưới thân, nhìn cô khóc rống, nhìn cô thét lên, đến khi nhìn thấy hai chỗ tương giao không ngừng tràn ra tơ máu, trông mắt của anh càng thêm sâu.

"Van xin anh... Dừng lại... Đau quá: " Hạ Nhược Tâm vờn tay của mình, muốn nắm lấy cái gì, chỉ là, hạ thân đau nhức kịch liệt, không ngừng tăng lên, đau quá, cô thật sự đau quá...

Mà Sở Luật thì từ chối nghe không thấy, tiếp tục vô tình đụng chạm phía dưới không có bất kỳ tình dục, đây chính là việc cô muốn làm vợ của tôi, tôi sẽ để cho cô nhớ, tôi chiếm hữu thân thể cô như thế nào, tôi muốn để cô vĩnh viễn không quên được, vĩnh viễn nhớ kỹ dạng đau nhức này.

Anh lại dùng sức đỡ lấy: " Cô không xứng đáng để tôi yêu, cho nên, cô không thể để tôi dùng cách bình thường mà làm "

Hạ Nhược Tâm chỉ cắn chặt mu bàn tay của mình, thỉnh thoảng cô đóng đưa đầu của mình, sắc mặt tái nhợt như tuyết, một đôi mắt vô thần nhìn người đàn ông vô tình, chiếu thẳng vào linh hồn của cô.

"Tôi muốn để cô sống không bằng chết: "Giọng anh tiếp tục vang lên ở bên tai cô, anh chỉ nâng mắt lên, nhìn bức ảnh chụp cô dâu treo trên tường.

Dĩ Hiên, đây chính là em muốn sao?

"Van cầu anh, từ bỏ: " Cô nắm thật chặt tay của mình, thống khổ van xin người đàn ông đang tra tấn mình.

"Không muốn, không thể..."

"A..." Lại là một tiếng khóc vô cùng thê lương, trên giường lớn trong phòng tân hôn có có người đàn ông vô tình, còn có thể xác tinh thần cô gái thuần khiết.

Đêm đầu tiên của cô không có vui vẻ, chỉ có đau xé tâm.

Thẳng đến khi Sở Luật rút chính mình ra, mặc xong quần của mình, đối xử lạnh nhạt với cô gái đã ngắt đi, đối với loại phụ nữ này, anh sẽ không đau lòng.

Chỉ là sau khi đi ra ngoài, anh lại nhắm hai mắt mình lại, dùng sức đóng cửa lại, thân thể bị anh tàn phá bừa bãi qua, anh cũng không dám nhìn.

Hạ Nhược Tâm co thân thể mình lại, vết máu trên giường chứng minh cô vừa mới bị người tàn nhẫn cướp đi thân thể.

"Anh trai nhỏ..." Cô mở hai mắt mình ra, con ngươi trống rỗng vô thần nhìn ảnh chụp người đàn ông kia.

"Vì sao anh không nhận ra em? Vì sao, không tin em, em không có hại Hạ Dĩ Hiên, vì sao các người không tin em, đều không tin em?"

Cô duỗi tay của mình ra, muốn bắt được cái gì, sau cùng chỉ đưa tay tới bên môi của mình, cắn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Mẹ cũ ba mới

Hạ thân đau nhức, để cho cô đng một cái cũng không dám. Bởi vì, thật sự là đau quá...

Mà anh xé rách đầu chỉ có thân thể của cô, còn có lòng của cô.

Vô lực nhắm cặp mắt của mình lại, lông mi thật dài đã sớm ướt đầm, trên gương mặt tái nhợt, mơ hồ thấy có thứ trong suốt.

Cô co rụt thân thể lại, toàn thân bị đông cứng, thân thể tím xanh thậm chí ngay cả chân mền cũng không có người đắp lên cho cô, mà trên chiếc ga trắng tinh, là một vết máu nhìn thấy ghê tởm.

Cô khó chịu ôm lấy bụng mình, bờ môi bị cắn loang lỗ máu răng cô thể nghe ra giọng cô yếu ớt.

"Mẹ... Mẹ..."

Như đứa trẻ bất lực, chỉ là mẹ của cô đâu, bà hận cô.

Mà cô vẫn rõ ràng nhớ một năm kia. Tuy cuộc sống của bọn họ rất kham khổ, nhưng mẹ của cô lại yêu cô, thẳng đến đó...

Một người phụ nữ dắt theo một bé gái trong tay, bé gái có gương mặt tròn trịa, hai mắt thật to, hai hàng lông mi thật dài như cánh quạt.

"Mẹ, tại sao chúng ta phải tới nơi này?" Cô bé kỳ quái ngẩng đầu nhìn mẹ của mình, mà bà chỉ khom người xuống, để tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

"Tâm Tâm, về sau nơi đây chính là nhà của chúng ta, nhớ, sau này tên con là Hạ Nhượng Tâm, nhớ kỹ chứ?"

Cô bé chỉ nhu thuận gật đầu một cái, người phụ nữ đứng lên, lôi kéo Hạ Nhượng Tâm năm đó chỉ có ba tuổi gả vào Hạ gia.

"Ý Quân, đây là Tâm Tâm sao, lớn lên thật xinh đẹp: "Người đàn ông nhìn cô bé trốn sau lưng Thẩm Ý Quân, chắc hẳn sau khi lớn lên, lại một cô gái xinh đẹp.

"Đến đây, Tâm Tâm, đây là ba mới của con, gọi ba được không?" Thẩm Ý Quân gật đầu một cái, lúc này mới kéo Hạ Nhượng Tâm ra, Hạ Nhượng Tâm nhìn thoáng qua mẹ của mình, lại nhìn cái người đàn ông xa lạ.

Lúc này mới sợ hãi gọi nhỏ một tiếng: "Ba."

Cô sẽ nghe lời, chỉ cần mẹ không vứt cô là được.

"A... Tốt, ngoan, đúng rồi, ta cũng có một đứa con gái, chẳng qua, hiện tại không biết đi chơi đâu rồi."

Nói đến con gái, gương mặt Hạ Minh Chính từ ái, đây chính là tâm can bảo bối của ông.

"Ba..." Một tiếng gọi mềm mại truyền đến, sau đó là một cô bé như con bướm chạy vào ngực Hạ Minh Chính, Hạ Nhượng Tâm chỉ lôi kéo góc áo mẹ mình, hăm mộ nhìn quần áo trên người cô bé, thật xinh đẹp, giống như là công chúa,

Chẳng qua cô có thể không cần, cô chỉ cần mẹ là được, cô lại gần Thẩm Ý Quân một chút.

"A..." Hạ Minh Chính ôm lấy con gái bảo bối của mình: "Hiên Hiên, đây là mẹ mới, còn kia là chị gái con: " Ông chỉ Thẩm Ý Quân còn có Hạ Nhượng Tâm.

"Con không muốn mẹ?" Hạ Dĩ Hiên cong cái miệng: " Con không thích mẹ mới, càng muốn không muốn có chị, con chỉ cần có ba, con chán ghét họ."

Hạ Minh Chính có lỗi nhìn Thẩm Ý Quân, đứa con gái này bị ông làm hư, chẳng qua, ông có một đứa con gái, đương nhiên thương gần chết.

"Không sao, Minh Chính, em hiểu."

Thẩm Ý Quân chỉ lắc đầu, bà đã quyết định nhất định phải đối tốt với con gái của Hạ Minh Chính, chỉ có con gái của ông tiếp nhận bà, bà mới có thể ở đây, nơi này cũng là nhà mới của bà.

Bà buông lỏng tay Hạ Nhượng Tâm ra, Hạ Nhượng Tâm lại nắm thật chặt quần áo của bà "Mẹ..." Cô chớp mắt màu đen, mi mắt nhanh chóng phủ lên một chuỗi nước mắt, mẹ không cần cô sao?

Nhìn bộ dạng con gái đáng thương, Thẩm Ý Quân chỉ do dự một chút, sau đó kéo bàn tay nhỏ của cô ra, đi tới trước mặt Hạ Minh Chính.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Có ba không có mẹ

"Dĩ Hiên, ta là dì, về sau dì sẽ cho con ăn rất nhiều đồ ngon, sẽ chơi với con, sẽ yêu thương con như ba."

Có lẽ là bởi vì Thẩm Ý Quân cười quá ôn nhu, hay là giọng nói để trẻ con ưa thích, Hạ Dĩ Hiên chớp mắt một cái.

"Vậy dì sẽ giống như ba, chỉ thích một mình con sao?" Cô bé hỏi Thẩm Ý Quân, tay lại ôm thật chặt cổ Hạ Minh Chính, nếu như chỉ thích một mình cô bé, sẽ chơi với cô bé, sẽ làm đồ ăn ngon cho cô bé, được chứ, cô sẽ chia ba cho bà một chút.

Thẩm Ý Quân có chút khó khăn, vô thức nhìn con gái đứng lẻ loi trợ trợ, chỉ khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Dĩ Hiên không vui

Lúc này chỉ có thể gật đầu.

"Đúng vậy, dì sẽ yêu một mình con."

Mà Hạ Nhược Tâm lại chỉ ngơ ngác nhìn bà: "Mẹ..." Thình thoảng môi nhỏ của cô khẽ động, nước mắt nhòe đi, từ từ rơi xuống.

Mà Thẩm Ý Quân đứng là làm được, đối với Hạ Dĩ Hiên mà nói, bà là người mẹ rất tốt, bà cho tất cả tình cảm, thậm chí thứ gì cho Hạ Nhược Tâm đều cho cô bé.

Trên bàn cơm, Thẩm Ý Quân ôm Hạ Dĩ Hiên, đang dứt cô bé ăn cơm.

"Mẹ, con muốn ăn cái kia: " Hạ Dĩ Hiên nhìn Hạ Nhược Tâm vất vả mới gấp được bánh kem nhỏ vào đĩa, liền tranh dành.

Mà khi nghe một câu mẹ, Thẩm Ý Quân cảm giác mình sắp khóc, cuối cùng cô bé gọi bà là mẹ rồi.

"Hiên Hiên, đó là của chị, ba lấy cho con miếng khác được không?" Hạ Minh Chính không vui nhìn con gái.

"Không sao, chị nên nhường em gái: " Thẩm Ý Quân vội vàng đỡ dành Hạ Dĩ Hiên trong ngực, tay đặt ở trên tay Hạ Minh Chính, sau đó lấy bánh kem từ đĩa của Hạ Nhược Tâm, cố ý coi nhẹ ủy khuất trên mặt Hạ Nhược Tâm.

Đúng vậy, chị nên nhường cho em gái, cho nên, cô nhường tất cả, bao gồm, mẹ của cô.

Mà Hạ Dĩ Hiên chỉ cắn một cái, sau đó không ăn.

"Này, trả lại cho chị." Hạ Dĩ Hiên cầm mẩu đẩy ra trước mặt Hạ Nhược Tâm.

"Không phải chị thích ăn sao? Vậy thì ăn đi: " Cô bé bá đạo nói, dù sao, cô bé mới là tiểu công chúa Hạ gia, mà Hạ Nhược Tâm dù sao cũng không phải.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhìn miếng bánh kem bị cắn, chỉ cắn môi của mình, cô bắt lực nhìn Thẩm Ý Quân, mẹ...

"Đó là em gái cho con, con nên ăn mới đúng, " Thẩm Ý Quân cố ý xem nhẹ nước mắt trong mắt con gái, vẫn cẩn thận dứt Hạ Dĩ Hiên trong ngực.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, cô cầm cái đĩa, bắt đầu ăn, chỉ là ăn không phải hương vị ngọt ngào, mà chính là vị đắng.

Mẹ, con không muốn ăn, thật sự không muốn ăn.

Chỉ là, cô chỉ có thể ăn hết, bởi vì mẹ để cho cô ăn, cô phải ăn.

Trong bệnh viện, thình thoảng Hạ Dĩ Hiên khóc, con không muốn rút máu không muốn rút máu, cô bé thình thoảng dựa dựa trên người Hạ Minh Chính, nhìn Hạ Minh Chính yêu thương không dứt.

"Hiên Hiên, nghe ba, không đau, rút một chút là được."

"Không muốn, không muốn, con không muốn..." Hạ Dĩ Hiên không ngừng khóc rống lấy, để bác sĩ cũng không thể xuống tay, mà Hạ Nhược Tâm chỉ vụng trộm nhìn cây kim trong tay bác sĩ, thân thể nhỏ nhỏ phát run một chút.

Tiền vào như thế nhất định rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhấn tâm

Thẩm Ý Quân gấp không có cách nào, bà cúi đầu xuống, đang lúc nhìn thấy con gái, đột nhiên nghĩ đến cái gì. Bà vội vàng bắt lấy tay Hạ Nhược Tâm, kéo tới trước mặt bác sĩ.

"Hiên Hiên, con xem, không đau, chị gái sẽ rút: " Bà nói xong, kéo cánh tay Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm chỉ hơi vùng vẩy một chút.

"Đứa nhỏ này không có bệnh, rút cái gì?" Bác sĩ kỳ quái nhìn thoáng qua cô bé này, sau cùng dưới cảnh cáo của Thẩm Ý Quân, chỉ nắm chặt cánh tay nhỏ.

"Mẹ, Tâm Tâm có thể không hút không? Con sợ..." Cô lôi kéo quần áo Thẩm Ý Quân, chỉ là sợ hãi rút thân thể lại.

"Ý Quân, cái này không được?" Hạ Minh Chính cũng có chút không đành lòng.

"Rút đi..." Quyết tâm hung ác, Thẩm Ý Quân chỉ quay đầu ôm lấy Hạ Dĩ Hiên, con xem, chị gái đã rút máu rồi...

Mà bác sĩ chỉ thở dài một tiếng, làm mẹ đều không đau lòng, bọn họ đau lòng cái gì?

Hạ Nhược Tâm cắn bờ môi nhỏ, nhìn cây kia giống như còn lớn hơn cánh tay của cô ấn vào, cô đáng thương khóc thút thít một tiếng, cúi đầu xuống, chỉ có nước mắt không ngừng rơi.

"Mẹ con đau..."

Cô trộm nhìn thoáng qua mẹ của mình, nhìn bà đỡ dành Hạ Tử Hiên, thậm chí, bà đều không có nhìn qua cô một chút.

"Hiên Hiên, nhìn thấy chưa, chị không đau, rút máu không đau: "Thình thoảng bên tai truyền đến tiếng Thẩm Ý Quân an ủi.

Không đau, không đau?

Không đúng, mẹ... Đau quá.

Cô không có bệnh, lại đi rút máu, bởi vì, cô là chị, phải làm gương cho em.

Mà đến phiên Hạ Dĩ Hiên, khi cây tiêm tiến vào, cô bé khóc thật lớn tiếng, cha đang an ủi cô bé, mẹ đang khóc...

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ có thể là đứng cô đơn ở đó, lần đầu tiên cảm giác mình chính là người thừa.

Một năm này Hạ Dĩ Hiên năm tuổi, mà Hạ Nhược Tâm sáu tuổi.

"Con không muốn chọc đầu, không muốn: " Hạ Dĩ Hiên nhìn mình bị chọc, dùng sức đánh Thẩm Ý Quân: "Mẹ, con ghét như vậy, thật xấu, con không muốn gặp người."

Bởi vì bị bệnh, cho nên nhất định phải cạo tóc của mình, chỉ là, dạng này thật sự vô cùng xấu, cô bé có chút ghen ghét trừng mắt nhìn Hạ Nhược Tâm đứng một bên, cô có mái tóc dài đến hông.

Thẩm Ý Quân chỉ đóng một mắt.

"Mẹ..." Trước gương, Hạ Nhược Tâm lôi kéo quần áo của mình không buông, tay nhỏ đều có thể thấy được mạch máu phía trên: "Mẹ, không cắt tóc của con có được không? Con sẽ rất ngoan, sẽ không xuất hiện ở trước mặt em gái."

Mà Thẩm Ý Quân chỉ cầm lên một bên cây kéo, hung ác cắt xuống.

"Mẹ, vì sao?" Nhìn tóc thật dài rơi xuống đất, Hạ Nhược Tâm chỉ cúi đầu, mặc cho nước mắt đảo quanh trong mắt, tất cả trước mắt đều mờ lung, lại rõ ràng, mà mái tóc của cô cũng từ từ không còn.

Cô trở thành một người chọc đầu khác, chỉ là bởi vì giống em gái.

Khi Hạ Nhược Tâm trực đầu đứng ở trước mặt hai cha con, Hạ Dĩ Hiên cao hứng cười, mà Hạ Minh Chính thì áy náy kéo Thẩm Ý Quân qua, quyết định về sau sẽ đối tốt với cô hơn một chút.

Hạ Nhược Tâm đỏ hai má đi ra ngoài, cô đến gương cũng không dám nhìn, lúc này bé gái đã biết đẹp, mà cô, kỳ thật đã đi học.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cha không thương, mẹ không yêu

"Hạ Nhược Tâm, người quái dị, cha không thương, mẹ không yêu, đầu trực đầu trực..." Tất cả trẻ con trong trường học đều đang cười, đều đang khi dễ cô, mà cô chỉ ngồi ở chỗ của mình, lật túi sách, bên trong có một sợi tóc thật dài.

Không phải, không phải, cô không xấu, cô không xấu, cô có ba, có mẹ, nhưng không có người yêu.

Một năm này, Hạ Nhược Tâm bảy tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên, sáu tuổi.

"Ba, mẹ, con thi được tám mươi điểm? " Khi Hạ Dĩ Hiên cầm bài thi 80 điểm mừng nộ, Hạ Nhược Tâm chỉ trốn ở trong phòng nhỏ của mình, trong tay nắm chặt hai bài thi một trăm điểm.

"Mẹ, Tâm Tâm thi một trăm điểm..."

"Đúng rồi, Nhược Tâm thi bao nhiêu?" Lúc này Hạ Minh Chính mới nhớ tới còn có một đứa con gái. Sắc mặt Thẩm Ý Quân hơi thay đổi một chút: "Nó rất ngốc, được 60 mà thôi." Mà Hạ Dĩ Hiên nghe được từ 60 điểm kia, lại cười càng thêm vui vẻ.

"Không sao: " Hạ Minh Chính an ủi vợ: " Xem như Nhược Tâm thi được 50 điểm: "Hạ gia vẫn nuôi được đứa con gái này.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn một nhà ba người họ, đóng cửa lại.

Buổi tối, Thẩm Ý Quân sửa toàn bộ bài thi lại một lần, phía trên viết số 60 thật to: "Nhớ, Nhược Tâm, không thể nói cho Dĩ Hiên con thi được một trăm điểm. Con chỉ có thể kém hơn Dĩ Hiên, bởi vì, con là chị, cho nên phải nhường em."

Hạ Nhược Tâm chỉ chết lặng gật đầu, cô biết, cô là chị, phải nhường em gái.

Nhược Tâm phải thi âm nhạc, rõ chưa? Một mình em gái cô đơn, Hạ Nhược Tâm chỉ chết lặng thu hồi giá vẽ của mình, cô muốn thi luôn là mỹ thuật, chỉ là, cô biết, trong nhà này, tất cả, cô đều không có cách nào thay đổi, bọn họ để cho cô làm cái gì, cô phải làm cái gì?

Cho nên, cô từ bỏ mỹ thuật cô yêu nhất, dự thi môn âm nhạc cô không am hiểu, mà Hạ Dĩ Hiên cho tới nay đều là công chúa, mà cô chỉ là vật nền bên cạnh công chúa, cô không thể xinh đẹp hơn con bé, không thể mạnh hơn nó, không thể học giỏi hơn nó, thậm chí lúc thi đại học, Hạ Dĩ Hiên thi D, mà nàng chỉ có thể thi D, kỳ thật, thành tích của cô, hoàn toàn có thể thi A.

Một năm kia, cô nhìn đề thi trong tay, nắm bút, cuối cùng viết tên của mình ở phía trên, mà bài thi kia chỉ làm một nửa.

Cô cho là, cô có thể qua cả đời như vậy, sẽ để cho Hạ gia nắm giữ cuộc đời của cô, bao quát, tính mạng của cô, hôn nhân của cô, chỉ là, cô sai lầm, thẳng đến ngày đó, cô gặp được anh.

"Chị, chị xem, đây là bạn trai của em: " Hạ Dĩ Hiên ngọt ngào, tay kéo một người nam, người nam thành thực nội liễm, một thân âu phục thủ công càng sắc sảo hơn người, cao quý vô cùng.

Khuôn mặt người đàn ông tuần tú mang theo tôn quý, còn có khí thế bá đạo không cho người sơ sót. Lớn lên có một đôi mắt đen ẩn giấu tia thâm trầm, có rất nhiều tính xâm lược.

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác có một bàn tay bóp chặt trái tim của mình.

Anh trai nhỏ...

Chỉ cần liếc một chút, cô đã nhận ra anh là anh trai nhỏ nói lớn lên muốn lấy cô, anh đã thay đổi, nhưng cô vẫn nhận ra.

"Ừm: " Người đàn ông chỉ lãnh đạm gật đầu với Hạ Nhược Tâm, sau đó xoay người, đưa tay mơn trớn sợi tóc của Hạ Dĩ Hiên, sau cùng dừng trên chiếc phù bộ thân treo trên cổ cô, trong mắt lóe lên từng vệt màu ấm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đời này đều phải cảm ơn

Mà khỏe môi của kẻ cầu một chút, lại không nhìn thấy đáy mắt Hạ Nhược Tâm cay đắng.

Anh trai nhỏ, anh biết không? Kỳ thật, em mới là người anh muốn tìm.

Chỉ là, hiện tại, không có bất kỳ người nào tin.

Chỉ, anh ấy tên tên Sở Luật, là anh Luật của em, Hạ Dĩ Hiên vui vẻ nói, chiếm hữu giống như đem đầu của mình tựa ở trên cánh tay Sở Luật.

Mà Sở Luật lãnh khốc vô cùng, lúc này cũng nhiều hơn một phần dịu dàng không thể gặp.

"Chúng ta đi thôi: " Sở Luật dắt Hạ Dĩ Hiên đi vào Hạ gia, lúc đi qua Hạ Nhược Tâm, thậm chí không có dừng lại nửa bước, Hạ Nhược Tâm chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, trong lúc nhất thời, nơi trái tim tan nát một chút.

Cô nắm chặt tay của mình, ánh nắng nhân nhật rơi vào gương mặt cô, nụ cười có chút thống khổ, vô lực giương lên.

Hạ Minh Chính thì vô cùng hài lòng với Sở Luật, mà Sở Luật chỉ trực tiếp nói thẳng ý đồ mình đến, anh muốn Hạ Dĩ Hiên, mà đối với Hạ Dĩ Hiên là tình thế bất buộc. Tuy nhiên Hạ Minh Chính cho là anh cuồng vọng một chút, nhưng Sở Luật có sự cuồng vọng tiền vốn là người thừa kế của gia tộc Sở thì, đưa hòn ngọc quý vào tay anh sẽ không bạc đãi bọn họ.

Hạ Nhược Tâm chỉ ngơ ngác nhìn Sở Luật, không có ai biết, lúc này, cô nuốt nước mắt vào bụng.

Cô đi trở về phòng của mình, ở chỗ này, cô vĩnh viễn chỉ là một người ngoài mà thôi, nếu như có thể, cô tình nguyện cùng mẹ sống quãng thời gian kham khổ.

Mà về sau, Sở Luật trở thành khách quen Hạ gia, cô không chỉ một lần muốn qua nói cho anh biết, cô mới là người anh từng ưng thuận hứa, chỉ là, mỗi một lần lời đến khó miệng, chỉ có thể vô lực thu hồi.

Bởi vì, cô phát hiện, đối với bất kỳ người nào anh đều vô cùng đậm mực, lại chân chính yêu Hạ Dĩ Hiên, một hứa hẹn hồi nhỏ, một phần chân chính, Hạ Nhược Tâm thua xa Hạ Dĩ Hiên.

Cô đóng cửa lại, thu hồi ánh mắt của mình, đóng mình trong căn phòng nhỏ.

Khi cửa mở ra, cô vẫn duy trì động tác kia, hai tay của cô ôm thật chặt đầu gối của mình, vô thần nhìn ra bên ngoài, mà rơi vào mắt cô là phần vỡ vụn yếu ớt.

Cô là người, cô không phải gỗ, cô sẽ đau, cũng sẽ đau nhức.

"Tâm Tâm..." Giọng của người phụ nữ vang lên, có chút cảm giác không thân thiết, cô quay đầu lại, thấy được không biết từ lúc nào Thẩm Ý Quân đứng ở trước mặt cô.

Đây là mẹ của cô, chỉ là, cô đã quên, đã bao lâu cô không có gọi bà một tiếng mẹ.

Cô ngồi thẳng thân thể của mình, lòng mi che giấu đi một phần tùy tiện không lộ ra ngoài.

"Tâm Tâm, Sở Luật là của Dĩ Hiên: " Thẩm Ý Quân mở miệng cũng là một câu cảnh cáo, lại để thân thể Hạ Nhược Tâm đột nhiên nghiêm chỉnh một chút, cô đã rất cẩn thận, thế nhưng bà vẫn nhìn ra.

"Tâm Tâm, con nên biết thân phận mình, Sở Luật là người con không xứng, cho nên, không cần nghĩ tới cậu ta, cũng không nên thương tổn đến em gái con: " Thẩm Ý Quân đưa tay vuốt tóc Hạ Nhược Tâm, lại để thân thể Hạ Nhược Tâm phát lạnh.

Thân phận, đúng vậy, về sau Sở Luật là tổng giám đốc đại tập đoàn, mà cô, chỉ là một bé gái mồ côi, cô có nhà, tương đương với không, cô có mẹ, cũng là của người khác.

"Con đã biết: " Giọng có chút mờ ảo truyền đến, rất nhanh vỡ vụn trong không khí, giống như, đây vốn không phải là tiếng của cô.

"Tâm Tâm, con nên học cảm ơn, là ba của con cho chúng ta cuộc sống bây giờ, con mới được đến trường, có quần áo mặc, nếu không, mẹ con chúng ta đã sớm lưu lạc đầu đường."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thì ra, cô thật sự rất thích khóc

"Con đã biết: "Giọng vẫn không có tức giận, mà Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn ra bên ngoài, đối với Thẩm Ý Quân là cảm giác lạ lẫm, cô tình nguyện không muốn cuộc sống như vậy, khóe môi của cô có chút đùa cợt.

Mà Thẩm Ý Quân thấy được trên mặt cô có mắt mát, lại không biết vì sao thấy loại cảm giác không ổn, vội vàng lấy tay đặt ở trên tóc Hạ Nhược Tâm ra, giống như tóc của cô làm bà đau tay.

Đúng vậy, coi như không có đâm đau tay của bà, thế nhưng đã đâm đau nhức lòng của cô.

Cửa đóng lại lần nữa, không có người nhìn thấy gương mặt Hạ Nhược Tâm hơi mang theo trong suốt rơi xuống một giọt nước mắt, trong mắt của cô nhiễm lên tuyệt vọng.

Rơi xuống có chút tuyệt vọng thê mỹ.

Cô cẩn thận che giấu đi tất cả tâm tư, lòng của cô, tình của cpp, chỉ trầm mặc nhìn Sở Luật và Hạ Dĩ Hiên, đúng vậy, mẹnói rất đúng, chỉ có công chúa như Hạ Dĩ Hiên mới có thể hợp với anh.

Chỉ là, mỗi lần nhìn một chút, cô mới phát hiện, thì ra những năm này tình cảm đối với anh trai nhỏ từng giờ từng phút trở thành thói quen của cô, làm sao cô có thể không nghĩ, làm sao có thể không yêu.

Mà bây giờ thậm chí mỗi một ngày, cô đều nhận lấy dày vò.

Sở Luật ôm Hạ Dĩ Hiên, mắt đen thu vào, nhanh chóng cúi người, ngay lúc Hạ Dĩ Hiên còn không có định thần, cúi xuống hôn lên môi cô, anh đối với cô cũng không giống những người phụ nữ khác, bởi vì, cô là cô dâu anh định từ nhỏ.

"Anh Luật..." Mi mắt Hạ Dĩ Hiên nhẹ nhàng mông lung một chút, cảm giác thật tốt như vậy, cô phát hiện mình thật sự yêu anh Luật

"Em phải nhanh lớn lên một chút, như vậy em có thể gả cho anh Luật: " Anh vươn tay vô cùng sùng ái vỗ về mặt Hạ Dĩ Hiên, chỉ là khi ánh mắt nhìn đến bóng người cách đó không xa, tự nhiên lạnh một chút.

Lại là cô.

Hạ Nhược Tâm.

Tay Hạ Nhược Tâm đặt ở trên ngực của mình, sắc mặt vô cùng trắng, thì ra, so với chính mình nhìn thấy còn đau mấy phần, cô cho là mình đau đã thành thói quen, chỉ là không có nghĩ đến, cảm giác như vậy vẫn muốn xé rách cô.

Cô xoay người, chỉ là một bóng dáng rơi vào mặt cô, đột nhiên ngẩng đầu, Sở Luật liền tùy ý dựa vào tường, ngũ quan anh lạnh lùng mơ hồ lộ ra một chút sát ý.

"Cô thích tôi?" Giọng của anh lạnh như là gió mùa đông, để thân thể Hạ Nhược Tâm giống như có thể phân thành hai từ đó, lạnh. đau đón như vậy.

Hạ Nhược Tâm chỉ tránh né ánh mắt của anh, bởi vì, ánh mắt của anh để cho cô không biết làm thế nào.

Đúng vậy, cô thích anh, không, là cô yêu anh, cô có thể lừa gạt tất cả mọi người, lại không cách nào lừa gạt mình, Sở Luật đứng thẳng người, đến gần Hạ Nhược Tâm, duỗi tay nắm lấy cằm cô: " Tôi cảnh cáo cô, thu hồi tự mình đa tình, nếu như cô dám để cho Dĩ Hiên nhận một chút tổn thương, tôi sẽ để cho cô không thể sống, để cô biết cái gì gọi là địa ngục, cô tổn thương cô ấy một sợi tóc, tôi sẽ hủy cả đầu cô."

Anh nói tàn nhẫn vô tình, Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, một giọt nước mắt trong suốt rơi vào mu bàn tay của anh, mà anh hất cằm cô ra, mu bàn tay nó nước đọng, vậy mà để tim của anh không thoải mái.

Anh chán ghét phụ nữ khóc, nhất là người phụ nữ này khóc.

Anh nhanh chân rời đi, chỉ lưu lại một cô gái thương tâm gần chết nhìn bóng lưng của anh, dường như muốn đem cuộc đời của anh chiếu vào đáy mắt mình, còn có linh hồn.

Cô xoay người, chỉ vươn mu bàn tay của mình ra đặt ở trước môi cắn, lại nếm được nước mắt khô sở, thì ra, nàng là thật rất thích khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người ba khác

Một năm này, Hạ Nhược Tâm 19 Tuổi, mà Hạ Dĩ Hiên 18 tuổi.

"Chị, chị xem cái này được không?" Hạ Dĩ Hiên cầm một chiếc nhẫn kim cương như hiện vật quý, chị xem, đây là anh Luật cho em, anh ấy cầu hôn em, trong tay con bé đeo một chiếc nhẫn kim cương cực kỳ xinh đẹp, ánh sáng vĩnh hằng.

Mà Hạ Nhược Tâm lại nhắm cặp mắt của mình lại, để thống khổ trong mắt mình chậm rãi thối lui, chúc mừng em, lúc cô mở hai mắt ra lại cười, chỉ là cười khó nhìn hơn khóc.

Thật tốt, cuối cùng họ cũng kết hôn, chỉ là, lòng của cô lại đau nữa.

"Chị, chúng ta đi lái xe đi, mấy ngày trước Luật đưa cho em một chiếc xe đua mới, chị nhớ, chút nữa nói là chị muốn ra ngoài." Hạ Dĩ Hiên vòng vo một chút, cô đã rất lâu không có lái xe, chỉ là, ba của cô cho tới bây giờ đều không thích để cho cô lái xe, nói cô lái xe giống như là kẻ điên, đến anh Luật cũng không cho, hôm nay cuối cùng cô nghĩ đến một biện pháp tốt rồi.

Đứng ở trước mặt Hạ Minh Chính, Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác mất tự nhiên, người ba khác, cũng để cô gọi ba, mà cô, thật sự kêu không được.

"Được, về sớm một chút là được." Hạ Minh Chính chỉ phất tay mình một chút, đối với Hạ Nhược Tâm hoặc nhiều hoặc ít có chút thua thiệt, ông biết cô gái này thông minh, so với Dĩ Hiên thông minh rất nhiều, những năm này để cho cô đứng ở đằng sau Dĩ Hiên, đúng là ủy khuất cô.

Cho nên, đây là lần đầu tiên, đương nhiên cũng sẽ không là lần cuối cùng.

Mà Hạ Nhược Tâm lại phát hiện Hạ Dĩ Hiên thay đổi, có khi luôn luôn không quan tâm, không biết là đang suy nghĩ gì?

"Chị, chúng ta ra ngoài đi." Cô đứng ngồi không yên, lôi kéo Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài.

Mà lên xe, Hạ Nhược Tâm đã xuống khỏi xe, đây chính là hình thức bình thường bọn họ ở chung, nó đi chơi, mà cô thì ngồi một chỗ chờ đợi.

Chỉ là, một ngày này, Hạ Dĩ Hiên lại không trở về nữa.

Mà lưu cho cô ác mộng đêm không hết, cái chiếc xe đua đã cháy không còn hình dáng, về phần người, cũng không còn cách nào tìm được.

"Không phải tôi..." Cô nhẹ nhàng cắn môi khô khốc của mình, trên môi sưng đỏ dọa người, trên thân thể của cô không có bất kỳ quần áo gì, chỉ là hai chân có vết tím xanh đáng sợ, anh cướp đi thân thể của cô, lại không có hôn cô, cũng không có sờ qua cô.

Cô ngồi dậy, nhìn xuống đau nhói giữa hai chân, anh thật sự xé rách cô, mà lạc hồng trên giường thì chế nhạo lớn nhất với cô, cô không có quên lúc anh tàn nhẫn chiếm hữu, nói tới câu nói kia, tầng màng kia của cô làm bao nhiêu tiền, anh biết rất rõ ràng, biết rất rõ ràng, cô không có.

Đứng lên, cô thậm chí chỉ đi một bước, lại ngã ngồi ở trên giường, cô cắn môi của mình, phần môi, giữa hai chân đều đau nhói khó nói lên lời.

Cô mở tủ treo quần áo ra, lại bị ai phát hiện, nơi này đến một bộ quần áo của cô cũng không có, cô nhìn thân thể của mình, có phải đến một bộ quần áo cũng không nguyện ý cho cô mặc.

Cửa truyền đến tiếng gõ, cô vội vàng kéo chăn mền bao lại chính mình.

"Thiếu phu nhân, tôi vào nhé?" Nói xong, cửa bị đẩy ra, mà người tiến vào, thì giúp việc ở toà biệt thự tư nhân này, cô ấy có chút kỳ lạ nhìn Hạ Nhược Tâm, sau đó lấy ra một bộ đồ đặt lên giường.

"Thiếu phu nhân, cái này là thiếu gia để cho tôi đưa cho cô:" Cô ấy lại ngẩng đầu nhìn cô gái hốc mắt sưng đỏ, một mặt đáng thương, chắc hẳn đêm qua, nhất định thiếu gia rất thô bạo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cũng bởi vì, cô yêu anh

Cô ấy đứng đó, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít mang một chút đồng tình, chẳng qua, rất nhanh, lại bị một sự khinh thường thay thế, hại chết em gái của

mình có thể thiện lương chỗ nào, nếu như không phải tại cô, hiện tại thiếu gia nhà bọn họ sẽ không thay đổi dạng âm tình bất định như hôm nay.

Cửa phịch một tiếng đóng lại, Hạ Nhược Tâm mới cúi đầu xuống, trong mắt lại tụ tập một đám sương mù, anh thật sự là không giờ khắc nào không nhục nhả cô.

Một thân quần áo nữ giúp việc, một thân phận nữ giúp việc, cô gả cho anh, thế nhưng, anh đang cảnh cáo cô, cô vĩnh viễn không phải là vợ của anh, mà chính là người giúp việc của anh.

Run rẩy cầm quần áo trên giường lên, mặc ở trên người mình, một gương mặt vô cùng thanh lệ, lúc này cũng không tiếp tục vui vẻ, có lẽ, cho tới bây giờ cô đều chưa từng vui vẻ qua.

Đi ra ngoài, giữa hai chân vẫn còn đau đớn đêm qua, lúc nào cũng có thể cho cô nghĩ đến, đêm qua, người đàn ông kia tàn nhẫn đối đãi với cô như thế nào.

"Thiếu phu nhân, về sau tất cả việc nhà đều do cô tới làm, cái này là thiếu gia phân phó: "Nữ giúp việc đâu ra đấy mặt không thay đổi nói, đến nữ giúp việc nơi này cũng đều không có coi cô thành chủ nhân.

Cô ta kêu cô là thiếu phu nhân, thế nhưng, cô giống sao?

Chết lặng gật đầu một cái, cô nâng thân thể vô cùng nặng nề, bắt đầu sinh hoạt, cô ở chỗ này, thậm chí, đến người giúp việc cũng không bằng.

Cô nắm chặt tay đồ rực của mình, không ngừng xoa nắn, hi vọng như vậy có thể cho mình thêm ấm một chút, chỉ là, cô phát hiện, loại biện pháp này căn bản là vô dụng.

Trên dưới hai tầng biệt thự sang trọng, cô rờn rã bận bịu đã hơn nửa ngày, mới có thể nghỉ ngơi một chút, cô nhìn căn biệt thự cực lớn, lớn chỉ để cho cô cảm giác trống rỗng, cảm giác sợ hãi.

Đây chính là tân hôn của cô.

Cửa có một trận tiếng vang rất nhỏ, thân thể của cô cứng đờ theo bản năng, vừa định muốn ra mở, cũng đã nghe được tiếng Sở Luật lạnh thấu xương

"Thế nào, không muốn nhìn thấy tôi đến thế, không phải là cô muốn gả cho tôi, đến em gái của mình cũng giết, thì ra, lá gan của cô lại nhỏ như vậy??"

Mỗi câu mỗi chữ mảy may không cho bất kỳ thể diện gì, cô ở trong mắt anh, ngoại trừ hung thủ giết người, cái gì cũng không có.

"Em không..." Môi của cô nhẹ nhàng khép mở, sau cùng chỉ cười khổ một tiếng, có phải cô nói gì đều không quan trọng hay không, bởi vì không có bất kỳ người nào sẽ tin tưởng, bọn họ đều tưởng rằng cô hại chết Hạ Dĩ Hiên, chẳng lẽ chỉ là bởi vì, cô yêu anh sao?

Cái cảm bị nâng lên, cô thậm chí có thể nghe được cảm mình truyền đến tiếng cạch, anh gần như muốn bóp nát cảm cô, cô ngẩng đầu, thấy được trong mắt Sở Luật tình hồng khát máu, còn có loại hận ý không che dấu.

Anh hận cô, hận tới cực điểm.

"Tiến vào phòng." Anh cười lạnh một tiếng, mà thân thể Hạ Nhược Tâm đột nhiên run rẩy, trên mặt vô cùng tái nhợt.

"Cô không được quên, tôi cưới cô, cô phải cung cấp thân thể của mình: " Anh hiểu được sợ hãi trong mắt cô, trên mặt và ý cười càng thêm lạnh một chút, quả nhiên anh không thích hợp cười, quả nhiên là tàn nhẫn vô cùng.

Nhất là anh hận người, anh nhất định sẽ để họ là cái xác không hồn.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng đóng hai mắt một chút, dưới dung nhan tái nhợt không màu, rơi xuống mấy giọt nước mắt trong suốt, cô đi vào theo phía sau anh, bước chân của cô rất nặng, rất nặng, mà hai mắt nhắm lệ mờ mờ, cô mới phát hiện, bọn họ rõ ràng cách chỉ như thế, nhưng cô lại không cách nào bắt anh lại, thậm chí, đến góc áo của anh cũng chưa từng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Không thể sinh

Trong tân phòng, bên trong, vẫn có mùi vị tối qua, Sở Luật ngồi ở đầu giường, chỉ châm thuốc lá, khóe môi gợi lên độ cong không thấy nửa phần ý cười.

"Cô nên biết phải làm sao?" Dập thuốc ở trong tay, anh đối với thân thể cô một chút hứng thú cũng không có, chẳng qua, anh đau như thế, như vậy, cô nhất định phải bồi đau cùng anh.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng cúi đầu xuống, ngón tay nhỏ côi đồ trên người mình, thẳng đến khi cở hết quần áo, mới từ từ nằm ở trên cái giường kia, hai tay của cô nắm thật chặt cái chăn dưới thân, cái cảm bị bóp tím xanh một mảnh.

"Ừm..." Hạ thân bị xâm nhập, không có chút dịu dàng nào, cô chỉ cắn mu bàn tay của mình, mặc cho nước mắt trượt xuống, đó là một loại đau nhức không cách nào nói rõ, đau nhức cực kỳ.

Sở Luật là nhìn chỗ hai người kết hợp, nơi đó rịn ra một tơ máu, hạ thân của cô đã bị anh tàn phá bừa bãi sưng đỏ không chịu nổi, nhưng anh vẫn không có ngừng động tác của mình, anh muốn là cô đau nhức.

"A..." Cuối cùng không nhìn được, một tiếng tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương, có thể chấn vỡ tất cả màng nhĩ mọi người.

"Van xin anh, dừng lại, em đau quá, em thật sự đau quá..." Thịnh thoảng cô thút thít, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn màu sắc, chỉ có thống khổ, nước mắt theo cằm của cô như suối không ngừng rơi xuống.

"Cô đau, vậy càng đau đi..."

Sở Luật lại va chạm thật sâu, đụng tới ngũ tạng cô đều lẫn lộn, cô nắm thật chặt ga giường dưới thân, lại bởi vì một chút này, cuối cùng đã bất tỉnh.

Mà Sở Luật chỉ cảm giác chỗ hai người kết hợp truyền đến một trận nhiệt lưu, anh lại cười lạnh lần nữa, chỉ cúi đầu xuống, lại thấy được hạ thân Hạ Nhược Tâm không ngừng tuôn ra máu đỏ, cũng không dừng được nữa nhuộm đỏ chăn mền trên người cô.

Anh rút chính mình ra, sắc mặt càng thêm lạnh một chút, mà gương mặt Hạ Nhược Tâm, lúc này đã trắng bệch không có một tia sức sống.

Trong bệnh viện, Sở Luật chỉ tựa ở bên tường, giữa ngón tay vẫn cầm một điều thuốc, chậm rãi phun ra nuốt vào, trong mắt của anh không có một tia lo lắng, sinh tử của cô không có quan hệ gì với anh, chẳng qua, nếu như cô thật sự chết như vậy, như vậy, sự thù hận của anh phải làm sao, hung hăng dập thuốc trong tay.

Hạ Nhược Tâm, tốt nhất cô đừng chết, xem như cô chết, tôi cũng không có bỏ qua cho cô, trên mặt của anh bình tĩnh, nhưng chỉ có anh biết, hạ thân cô ra máu, kỳ thật đã để thân thể của anh có một loại hàn ý không cách nào nói ra.

Trong phòng bệnh, Hạ Nhược Tâm chỉ nằm ở nơi đó, mạch máu trên cánh tay cực kỳ rõ ràng.

"Ừm, cô ấy thế nào?" Hai tay Sở Luật đặt ở trong túi, mắt đen không có nửa phần cảm xúc. Giống như bên trong nằm chỉ là một người xa lạ, mà không phải cô vợ anh vừa mới kết hôn.

"Sở tiên sinh..." Bác sĩ có chút khó tả.

"Nói: " Sở Luật vẫn động tác như vậy, giống như còn có một chuyện không dễ có thể thấy được.

"Là như vậy, Sở tiên sinh: "Bác sĩ hít một hơi thật sâu: " Từ cung Sở phu nhân nhận va chạm nghiêm trọng, như vậy sau này sẽ tạo ảnh hưởng rất lớn trong sinh đẻ, chẳng qua, mọi người không cần lo lắng, chỉ là khó thụ thai không có nghĩa là sẽ không."

Nói đến đây, bác sĩ an ủi người đàn ông này.

Sở Luật lại nhắc một con mắt: " Ông nói là, về sau cô ta không cách nào sinh?" Anh hỏi tuyệt tình tuyệt ý, đến bác sĩ cũng bị hỏi ngơ.

"Tôi không phải ý kia, Sở tiên sinh..."

"Tôi hỏi có phải về sau cô ta không thể sinh hay không?" Sở Luật cắt đứt lời bác sĩ, anh quan tâm chỉ có cô còn có thể sinh hay không.

Bác sĩ sửng sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không thể sinh, thật tốt

"Đúng vậy, Sở sinh trước."

Mà khỏe môi Sở Luật lại là vô tình câu một chút, dạng này rất tốt.

Anh quay người đi ra ngoài, anh nói qua, đây là cô nên nhận, con của anh chỉ có Dĩ Hiên mới có thể sinh, những người phụ nữ khác, không xứng. Nhất là

cô, Hạ Nhược Tâm, để cho cô có con của Sở gia họ, anh còn sợ, đứa bé kia cũng ác độc giống cô.

Bác sĩ chỉ đồng tình nhìn thoáng qua cô gái bên người, quả nhiên nhà cô tiền không phải tốt như vậy. Khi cửa phòng bệnh đóng lại, không có người nhìn thấy lòng mi Hạ Nhược Tâm khẽ động, dính đầy nước mắt nhỏ vun.

Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, về sau, cô cũng không thể sinh bảo bảo, thật sao? Về sau không có người gọi xô là mẹ, cô che miệng của mình, cẩn thận đè nén tiếng khóc của chính mình.

Trong bệnh viện, cô chỉ trông rỗng mớ to một đôi mắt, bọn họ để cho cô uống thuốc, cô liền uống thuốc, để cho cô nghỉ ngơi, cô liền nghỉ ngơi, mà những ngày này cô nằm viện, không ai đến xem cô.

Hạ gia hận cô, mà Sở Luật cũng hận cô.

Vài ngày sau, cô về tới Sở gia, biệt thự hào hoa vô cùng chỉ để cho cô lộ vẻ càng thêm nhỏ bé, mà người giúp việc thấy được cô, cũng chỉ khẽ liếc một chút, sau đó lại ném cho cô một bộ đồ.

Trở về, vậy thì làm việc, thiếu lười biếng, khô khan lạnh lẽo cứng rắn, Hạ Nhược Tâm chỉ nhận lấy bộ đồ, đi qua tân phòng của mình, chết lặng đối xong quần áo, cô đi ra ngoài, cô vốn cũng không phải là đại tiểu thư của Hạ gia, cô chỉ là bé gái mồ côi được gửi nhờ nhà Hạ gia mà thôi, cô cũng không phải là người của Sở gia, chỉ là giúp việc Sở Luật cưới về mà thôi.

Trên bàn để một tờ báo, cô cầm lên, chỉ là, nhìn một chút, lại đỏ cả vành mắt, đó là một ảnh chụp trong hôn lễ của cô, trong hôn lễ, cô lấy một loại tư thế cực kỳ chật vật ngã xuống đất, đôi chân xấu hổ mở to vô cùng.

Tổng tài phu nhân Sở thị Hạ Nhược Tâm, tân hôn lộ ánh sáng, là cố ý hay là cố ý.

Cô buông tờ báo trong tay xuống, nắm chặt tay của mình.

"Thì ra, chỉ là một dân phụ, trách không được thiếu gia không thích, làm sao sánh được Dĩ Hiên tiểu thư, em gái thanh thuần xinh đẹp, chị gái độc như rắn độc, còn sinh trưởng một gương mặt thanh thuần." Người làm nữ đứng ở một bên thỉnh thoảng chế nhạo.

Mà nói để Hạ Nhược Tâm không chịu nổi mà hai mắt hiện lên một tầng hàn ý, cô là dân phụ, cô ngoan độc. Cái gì cô đều không tốt, cô kém Hạ Dĩ Hiên.

Bởi vì, cô chỉ là Hạ Nhược Tâm, cho nên, cái gì cô cũng không được sao?

Cô chỉ cứng ngắc thân thể của mình, từng bước từng bước rời khỏi nơi này, đóng chính mình lại, cô nằm sấp ở trong chăn, lại nghẹn ngào khóc rống một lần.

Không biết khóc bao lâu, từ bên ngoài truyền đến tiếng cửa phòng mở, để cho cô vội vàng ngồi dậy, mà Sở Luật thì cả người hơi rượu, vô cùng lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó, phòng tắm giống như truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Hạ Nhược Tâm chỉ ôm chặt thân thể chính mình, không ngừng run rẩy.

Lại muốn bắt đầu sao? Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, nói cho cô, cô còn có cái gì có thể lấy mất đi, chỉ là, vì cái gì, cô vẫn không hối hận, vẫn không hận anh. Bởi vì, cô biết, anh còn thống khổ hơn cô.

Cửa phòng tắm mở ra, Sở Luật để trần đi ra, anh cũng không gầy, cũng không có cơ bắp nhiều, chẳng qua, rèn luyện lâu dài lại để cho anh có thể trạng cực tốt.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhìn thoáng qua, sau đó quay mặt đi.

"Còn giả thuần tình, không phải đều nhìn qua rồi sao?" Lại là lời nói lạnh nhạt, Hạ Nhược Tâm lại chỉ nhẹ nhàng cắn môi một chút, anh sai, cô không có nhìn qua, hai lần, anh chỉ tra tấn cô, căn bản cũng không từng cởi qua quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dĩ Hiên

Hơi thở ẩm áp tới gần, Hạ Nhược Tâm chết lặng nằm xuống, cô đóng chặt hai mắt, chờ đợi loại tra tấn tiến đến, chỉ là nửa ngày, người đang ông bên người cũng không có bất kỳ động tác gì.

Cô mở ra cặp mắt của mình, lại chỉ nhìn thấy ánh người đàn ông khinh thường: "Cô cho rằng tôi muốn chạm vào cô như vậy sao?" Anh cười lạnh một tiếng, xoay người, một mình kéo chăn che kín.

Lúc này Hạ Nhược Tâm mới cẩn thận kéo qua một góc chăn, co chính mình lại, rõ ràng hai người nằm ở trên một cái giường, nhưng giữa bọn họ không có yêu, chỉ có hận.

Mà cô không biết, Sở Luật đưa lưng về phía cô nắm chặt ngón tay của mình một chút, trong tròng mắt đen lóe lên chặt vật, anh vậy mà phát hiện, vừa rồi, anh đối với người phụ nữ này, vậy mà không đành lòng.

Nhất là bộ dạng cô ủy khuất, anh lại mềm lòng như thế.

Nhưng rất nhanh, anh lại gọi lên khóe môi của mình, không đúng, anh chỉ là sợ, chơi đùa chết cô mà thôi, bọn họ còn nhiều thời gian.

Mà Hạ Nhược Tâm lại nhẹ nhàng đánh một cái rùng mình, thỉnh thoảng lòng mi thật dài khẽ động.

"Dĩ Hiên, Dĩ Hiên..." Thỉnh thoảng tiếng rên rỉ truyền đến trong tai cô, cô đột nhiên bừng tỉnh, người đàn ông bên cạnh thống khổ ni non lấy, mà mỗi một cái tên đều sẽ để cho trái tim cô không ngừng co rút.

"Anh trai nhỏ..." Môi của cô hơi hơi khép mở, lại không có bất kỳ tiếng nào.

Cô cẩn thận duỗi tay ra, đặt ở trên trán người đàn ông, trên trán của anh, cô có thể đụng chạm đến mồ hôi.

Cô đột nhiên, chỉ là cảm giác được đau lòng, có phải mỗi lúc trời tối anh đều như thế hay không, nhớ cái người yêu cực sâu, nếu như, nếu như người chết kia là cô, anh có thể cao hứng một chút hay không.

"Dĩ Hiên: "Tay của cô đột nhiên bị anh nắm chặt, cô đều không thể rút ra, Dĩ Hiên, tại sao em có thể rời anh Luật? Em biết không? Anh Luật đã đợi em nhiều năm, tại sao có thể rời đi.

Thỉnh thoảng người đàn ông lẩm bẩm, khác biệt với bình thường lạnh lùng, anh lúc này, thật để cho người ta đau lòng.

"Dĩ Hiên..." Sở Luật bay người qua, lôi kéo bàn tay cho anh ấm áp, dùng sức kéo một phát. Cứ kéo Hạ Nhược Tâm vào trong ngực của mình.

Sau đó môi ấm áp hôn lên miệng nhỏ của cô, không phải cướp bóc, mà chính là dịu dàng, không phải trả thù, mà chính là yêu, nhưng anh muốn không phải cô.

"Dĩ Hiên..." Phần môi có anh có tiếng thâm tình, nhưng sẽ chỉ làm Hạ Nhược Tâm cảm giác càng thêm bi ai, lần đầu tiên anh hôn cô, chỉ là coi cô thành cô gái khác.

Cô không phải Hạ Dĩ Hiên, cô là Hạ Nhược Tâm, cô là Hạ Nhược Tâm a...

"Dĩ Hiên, anh yêu em" Anh vội vàng chiếm lấy môi cô, rất ngọt, thật mềm, đây là Dĩ Hiên của anh, cô không có chết, không hề rời đi anh.

"Ngoan, Dĩ Hiên đừng khóc: "Môi của anh nếm được hương vị mặn, hôn lên cặp mắt của cô, ôm thật chặt cô gái trong ngực, mà anh đã không biết, anh là đang nằm mơ, hay là xuất hiện ảo giác, chỉ biết, chính mình không muốn buông ra.

Chỉ là, người phụ nữ trong ngực anh lại khóc càng thêm thương tâm, nước mắt không ngừng rơi xuống như thế, không biết là ẩm ướt tâm người nào, lại che mất tình người nào.

Hạ Nhược Tâm mở hai mắt mình ra, lòng mi thật dài chợt khẽ hiện lấy, thì ra, anh lại có thể dịu dàng như vậy, nếu như dịu dàng như vậy cho cô, như vậy, để cho cô dùng một cái mạng đổi lấy cũng được.

Sở Luật sột rột hôn cô gái trong ngực, sau đó anh ôm chặt cô, cũng không có động tác kế tiếp, mà tiếng hít thở của anh truyền đến lần nữa, kỳ thật, không có ai biết, hiện tại rốt cuộc là anh bị đè nén thành bộ dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Triệt để phá hủy

Mà hai cánh tay của anh chỉ ôm Hạ Nhược Tâm thật chặt, mà Hạ Nhược Tâm cũng không dám gãy dựa, sợ là đánh thức anh, sợ anh tỉnh táo, sẽ vô tình với cô.

Để cho cô ở lâu một chút được không?

"Anh trai nhỏ..." Trong bóng tối, tay của cô nhẹ xoa mặt của anh: "Anh trai nhỏ, anh biết không? Em cũng đợi rất nhiều năm. Nếu như, tra tấn em có thể cho anh vui vẻ, có thể để anh quên thống khổ, như vậy, em có thể, em thật sự có thể."

"Chỉ cần anh không khổ."

Cô nhỏ giọng bít lấy miệng của mình, sợ sẽ khóc lên, sau đó, khóc không thành tiếng.

Cô không hận, thật sự, không hận.

Khóe môi của cô hiện lên nụ cười, thê lương như thế, sẽ khiến người động tâm, cũng sẽ cho người đau lòng. Yêu đến sâu không oán từ.

Dù sẽ chỉ tiếp nhận tổn thương, chỉ là đau nhức.

Dù, anh đối với cô không có yêu, chỉ có hận.

Cô không hối hận khi lựa chọn như vậy, coi như, thể xác và tinh thần của cô đã sớm chồng chất vết thương, cô tới gần ngực Sở Luật, thật là ấm áp, có một buổi tối như vậy, cô nghĩ, cô đã thỏa mãn.

Liền để cô trộm được một chút hạnh phúc đi, cái hạnh phúc thuộc về Dĩ Hiên.

Mà cô ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy cô dâu trên ảnh chụp, Hạ Dĩ Hiên mang theo nụ cười trào phúng, cô đóng lại cặp mắt của mình.

Cuối cùng ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa tràn vào, Sở Luật đặt tay của mình ở trên mắt, đột nhiên không quá thích ứng ánh sáng, anh cảm giác trên vai của mình có một chút nặng nề, anh cúi đầu xuống, chỉ nhìn người phụ nữ trong ngực.

Lông mày của anh nhíu chặt, vрон tay đặt ở trên mặt của cô, bàn tay lớn hơn mặt cô, quả nhiên là mỹ nhân, anh muốn tìm thử trên mặt của cô thứ thuộc về Dĩ Hiên, mới phát hiện, giữa bọn họ căn bản không có một chút giống nhau.

Anh rút tay của mình ra, mà người phụ nữ kia vẫn đang ngủ, gương mặt màu trắng trong suốt, ngũ quan tỉ mỉ, mơ hồ mang theo một số khác biệt với ảnh nặng dịu dàng lúc này.

Tay của anh từ mặt của cô di chuyển đến cổ, đưa bàn tay ra, sau đó, anh gọi lên môi mỏng của mình, chỉ cần anh vừa dùng lực, cổ cô có khả năng gãy mất.

Chỉ là rất nhanh, anh liền thu hồi tay của mình, nếu để cho cô chết, lợi cho cô quá rồi.

Anh ngẩng đầu, nhìn cô dâu trong ảnh chụp trên tường, trong tấm ảnh Hạ Dĩ Hiên ngọt ngào cười, chỉ là hiện tại, cô lại là xác không hồn, mà tạo thành tất cả, chính là vô, nếu như không phải cô để Dĩ Hiên ra ngoài, nếu như không phải cô để Dĩ Hiên lái xe, sao Dĩ Hiên có thể chết, mà cô lại đáng về vô tội, thật sự để anh cảm giác buồn nôn.

Phương pháp tra tấn người phụ nữ vô cùng tàn nhẫn nhất là cái gì, không phải lòng của cô, không phải thân thể của cô, mà chính là triệt để phá hủy linh hồn của cô, giống như, cô rất yêu anh

Yêu, anh tàn nhẫn cướp đi thân thể của cô, đều không có thấy hận ý trong mắt của cô.

Cô thật sự chính yêu.

Người đàn ông đối với người phụ nữ mình không yêu, tự nhiên có thể tàn nhẫn vô tình, huống chi, đây là người phụ nữ anh hận tới cực điểm.

Anh mặc quần áo của mình vào, thất cả vật, ở trước mặt mọi người, anh là tổng giám đốc nắm giữ quân sát sinh mấy ngàn người của tập đoàn Sở Thị, mà anh muốn, không có cái gì không thể làm được.

Anh lại quay đầu, ở trên cao nhìn xuống người phụ nữ trên giường chưa tỉnh, khóe môi cười lạnh, càng phát ra sự tàn nhẫn, Sở Luật từ trước đến nay đều rất tàn nhẫn, ở giới kinh doanh, vẫn chưa có người nào dám có gan đắc tội anh, đắc tội anh hậu quả so với chết càng thêm thống khổ.

Bởi vì, từ trước đến nay anh mất hết tính người, tàn khốc vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Dựa vào cái gì

Phịch một tiếng, khi anh đóng cánh cửa, bên môi Hạ Nhược Tâm lại có một vòng độ cong, giống như mơ thấy mộng đẹp, mà cô chẳng mấy chốc sẽ biết, mộng đẹp qua đi, lại để cho cô tàn khốc không tưởng tượng được.

Không biết qua bao lâu, gian phòng đã có một loại âm áp, ánh nắng đã rơi vào khắp nơi trong phòng, lúc này cửa lại thối lổ mở ra "Thiếu phu nhân, cô còn có thể ngủ. "Tiếng ồn ào này có thể đâm rách màng nhĩ Hạ Nhượng Tâm, cô nhẹ nhàng động mi mắt thật dài, ngồi dậy, mím chặt môi đỏ hơi mang theo trong suốt.

Cô còn tưởng rằng mình thật sự là phu nhân à, không biết là bởi vì ghen ghét hay là cái gì, cái người làm nữ lộ ra không chút tôn kính với cô.

Thiếu gia nói qua, cô ở chỗ này, địa vị như cô ta,

Cho nên, cô ta muốn để cho cô làm cái gì cũng được.

"Làm việc..." Lạnh lùng nói một câu, người làm nữ mới đi ra ngoài, căn biệt thự này rất lớn, tại sao một mình cô ta có thể bận.

Hạ Nhượng Tâm hơi hạ mi, chẳng qua là nhìn chăm chăm quần áo người làm nữ ở bên, cảm lên mặc ở trên người mình, hoàn toàn chính xác, cô không phải thiếu phu nhân gì, cô đến người làm nữ cũng không bằng.

Nơi này thật to, chờ cô làm xong tất cả, chỉ cảm giác mình dùng sức thở, dựa vào một bên tường mới có thể làm cho mình không đến mức ngã xuống, mà người làm nữ kia thì ngồi ở chỗ đó, nhàn nhã ăn táo, không biết, còn tưởng cô ta là chủ nhân, Hạ Nhượng Tâm mới là người làm.

Cô đi về phòng của mình, không phải là không muốn so đo, cũng không phải cô sợ, mà là bởi vì, đây chính là anh muốn, nếu như anh muốn, nếu như, anh có thể cảm giác hài lòng, như vậy, cô so đo cái gì?

Thay đổi một bộ quần áo, đây cũng là cô vừa mua.

Chờ lúc cô đi ra ngoài, người làm nữ kia vẫn ngồi ở trên ghế sofa, như chủ nhân xem tivi, chuyện gì đều được Hạ Nhượng Tâm làm xong, cô ta không ngồi ở chỗ này, thì ngồi ở nơi nào.

"Cô muốn đi ra ngoài?" Thả điều khiển từ xa trong tay xuống, cô ta chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua Hạ Nhượng Tâm, mà lá gan của cô ta càng gia tăng, thậm chí đã được voi đòi tiên.

"Tôi muốn về Hạ gia, cô có thể nói với Sở Luật, hoặc là cô tự mình theo?"

Hạ Nhượng Tâm chỉ mở cửa, đứng ở cửa ra vào, cũng không có nhìn cô ta trả lời, chỉ là khẽ nói qua, Sở Luật hận cô, nhưng cô cũng không phải tù phạm, có lẽ là cô thiếu Sở Luật, nhưng không có thiếu cô ta.

"Cô..." Người làm nữ đột nhiên đứng lên, nhưng lại bị tiếng đóng cửa cắt đứt.

Hạ Nhượng Tâm, cô dựa vào cái gì, chẳng qua là một đám phụ nữ thôi, đến cô ta còn sạch hơn cô rất nhiều, cô dựa vào cái gì đi làm vợ của thiếu gia, cô đến một người làm nữ cũng không bằng.

Càng nghĩ càng giận, cô ta đột nhiên ngồi xuống, ghen ghét bức điên hiện lên.

Hạ gia, Hạ Nhượng Tâm nhớ lần đầu tiên tới nơi này, cảm giác khi đó, cũng là như thế, sợ hãi, cô đơn, bất lực, cô biết nơi này không chào đón cô đến, nhưng cô lại vẫn tới.

Cô đi vào, người ở bên trong nhìn thấy cô, không ai cho cô sắc mặt, đúng vậy, tất cả mọi người cho rằng cô vì gả cho Sở Luật, đến em gái mình cũng hại chết.

Trong phòng khách có một linh đường, mà trong linh đường treo di ảnh Hạ Dĩ Hiên, một tấm ảnh chụp đen trắng, là tuổi trẻ sinh hoạt, nói không có, liên thật không có, có cũng chỉ có một tấm hình mà thôi.

"Cô tới nơi này làm gì?" Đầu của cô vừa nâng lên, trên mặt đã chịu một cái tát, cô chỉ khẽ nhìn người phụ nữ trước mắt, mà trong mắt người phụ nữ này rõ ràng có hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Ba ích kỷ

"Nơi này không chào đón cô, không phải cô đã là Sở phu nhân, cô còn tới nơi này làm gì, là đến xem Dĩ Hiên thành trò cười sao? Cô muốn cho Dĩ Hiên chết không nhắm mắt sao?"

Mà lần đầu tiên Hạ Nhượng Tâm nhìn thấy Thẩm Ý Quân như thế, không đứng, không phải lần đầu tiên, bà đã sớm như thế, trong lòng của bà, chỉ có một đứa con gái Hạ Dĩ Hiên, mà Hạ Nhượng Tâm đối bà mà nói, bây giờ lại là kẻ thù rồi.

Đây chính là mẹ của cô, mẹ ruột của cô

Mà Thẩm Ý Quân cũng bị Hạ Nhược Tâm nhìn lui về sau một bước, trong mắt của cô có lạ lẫm, có đùa cợt.

"Cô cút ra ngoài, tôi không cần đứa con gái ngoan độc như cô, cô và Hạ gia chúng tôi không có nửa điểm quan hệ." Thẩm Ý Quân thét chói tai vang lên, không biết bởi vì nguyên nhân gì, hiện tại bà chỉ muốn để Hạ Nhược Tâm đi, không muốn gặp cô, một mắt cũng không được.

Hạ Nhược Tâm chỉ cười, cười có chút tự giễu, có chút đắng chát, giữa mi mắt thật dài, có ánh nước sáng ngời.

"Lúc nào thì bà coi tôi là con gái?"

Dưới ánh sáng ôn hòa trong phòng, ngũ quan Hạ Nhược Tâm và Thẩm Ý Quân có tám điểm tương tự, không có người hoài nghi bọn họ không phải mẹ con, thế nhưng sự thật đã chứng minh, bọn họ còn không phải là mẹ con.

Cái thế giới này sao lại có người mẹ như vậy?

"Tôi đối với bà là gì? Con gái, hay là công cụ?" Bà vẫn luôn cười, cười, khóc, bà không có đứa con gái ngoan độc như vậy, thế nhưng, Hạ Nhược Tâm cô, cũng không muốn có người mẹ tàn nhẫn như vậy.

"Vì sao, tất cả mọi người cho rằng tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, có phải lúc trước nếu như tôi chết, các người sẽ thật cao hứng, sẽ rất vui vẻ. Trong lòng của bà, chẳng lẽ Hạ Nhược Tâm kém Hạ Dĩ Hiên một sợi tóc?"

Thẩm Ý Quân bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, nếu quả thật là Hạ Nhược Tâm chết rồi, có lẽ bọn họ sẽ chỉ rơi xuống mấy giọt nước mắt hư giả, nếu như Hạ Dĩ Hiên hại chết Hạ Nhược Tâm, bọn họ còn có thể trách cứ cô như vậy sao?

Thì ra, mạng Hạ Nhược Tâm, không đáng tiền như vậy, mà một tát này, thật sự đánh nát tất cả chờ mong và tất cả tình cảm của cô với mẹ, cô đã không biết tại sao mình lại muốn tới nơi này, chỉ là vì chịu một tát này, hay là vì rõ ràng một ít chuyện.

Hạ Dĩ Hiên chết rồi, mà Hạ Nhược Tâm, kỳ thật cũng đã chết.

Cô quay người, không có chút nào lưu luyến đi ra Hạ gia, nơi này, cô nhớ cả đời cô cũng sẽ không trở về, bà nói bà không có con gái như vậy, mà ở trong đó cho tới bây giờ đều không phải là nhà của cô.

Thẩm Ý Quân đột nhiên giật mình, nhìn tay của mình, giống như vẫn không có ý thức được vừa rồi mình làm cái gì? Bà cảm giác mình đang mất đi cái gì, hơn nữa còn vĩnh viễn.

Hạ Minh Chính thì phức tạp nhìn ra cửa, thẳng đến khi thân ảnh biến mất, mới đi tới bên người vợ mình, đỡ bà.

"Ý Quân, bà tội gì khổ như thế chứ?" Ông nhìn ảnh chụp con gái mình, rất cảm ơn những năm này bà đem tất cả tình lực đặt ở trên người Dĩ Hiên, chỉ là...

Dù sao Nhược Tâm cũng là con gái ruột thịt của bà.

"Tôi không có sai, là nó hại chết Dĩ Hiên, nếu như không phải nó, Dĩ Hiên sẽ không phải chết, con bé mới là hai mươi tuổi."

Thẩm Ý Quân chỉ nắm thật chặt quần áo Hạ Minh Chính, bà không có sai, thật không có.

"Ý Quân..." Hạ Minh Chính chỉ hít một tiếng, vì từ đầu tới cuối ông đều không dùng ánh mắt thù hận nhìn Hạ Nhược Tâm? Dĩ Hiên là con gái của ông, sao ông có thể không hiểu, từ nhỏ cô bá đạo, cường thế, cô muốn làm cái gì thì làm cái đó?

Cô thật sự cho là ông không biết, Hạ Nhược Tâm mở miệng cũng chỉ là bởi vì chú ý của Dĩ Hiên, nói là Hạ Nhược Tâm hại chết Dĩ Hiên, thì lên nói là người ba như ông làm hại.

Chỉ là, ông ích kỷ, Sở Luật đã cưới Hạ Nhược Tâm, cô coi như cưới giúp Dĩ Hiên, mà ông không thể để cho Dĩ Hiên mất đi Sở Luật,

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Anh là ma quỷ

Hại bao nhiêu con người khi còn sống.

Hạ Nhượng Tâm đặt tay ở trên mặt của mình, không muốn ánh nắng rơi vào mặt của mình, tất cả mọi người kỳ quái nhìn cô, có đồng tình, có đùa cợt, cũng có chỉ trích, cô có thể thấy được ý cười ác ý của họ, bọn họ cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì cô biết, hiện tại cô đã coi như là người nổi tiếng, xài qua đầu đề giấy báo, cô còn không nổi sao?

Cô ngẩng đầu của mình, đột nhiên, cô đã không biết mình muốn đi con đường nào rồi.

Cô ôm chặt cánh tay của mình, cười, lại cười có chút cô đơn.

Hạ Nhượng Tâm, người quái dị, cha không thương, mẹ không yêu, đầu trục trục không người yêu. Cô nhắm cặp mắt của mình lại, hốc mắt cực kỳ chua chát, nhưng lần này, cô không có khóc lên.

Bởi vì, cô biết, cô phải đối mặt, sẽ còn là thời gian khó khăn hơn.

Cô không muốn như Lâm Đại Ngọc, khóc cả đời nước mắt, Hạ Nhượng Tâm, coi như không có người yêu, cô vẫn yêu chính mình.

Mà cô cũng không biết, cách đó không xa, một chiếc xe con màu đen dừng lại, mà người đàn ông trong xe chỉ lạnh lùng nhìn cô gái như du hồn, phun ra vòng khói để ngu quan anh càng lộ vẻ mông lung mây phủ, chỉ có một đôi con ngươi sắc bén, rơi xuống sự tàn khốc, giống như có thể che giấu toàn bộ ánh sáng.

Môi mỏng băng lãnh nhếch lên một cái, anh thuận tay đập tắt điều thuốc trong tay.

"Lái xe: " Anh phản phó một tiếng, xe lái qua bên người Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm vẫn duy trì động tác giống nhau.

Chờ cô trở lại Sở gia, người làm nữ chỉ giao cho cô một đồng quần áo, mà cô chỉ khẽ nhìn thoáng qua cái người làm nữ gọi là La Sa, hai mắt vô cùng bình tĩnh, để người làm nữ có chút xấu hổ.

Hạ Nhượng Tâm chỉ khẽ cười một tiếng, ôm lấy quần áo đi ra ngoài, chẳng qua là giặt quần áo mà thôi, chỉ là những quần áo này, không phải của cô, cũng không phải Sở Luật, mà chính là La Sa, một người làm.

Cô biết, Sở Luật tìm tới La Sa, chẳng qua chỉ là vì muốn nhục nhã cô mà thôi.

Không cùng so đo, chỉ là bởi vì, đó là Sở Luật.

Tay của cô ngâm nước lạnh, ngón tay lạnh muốn chết, lạnh như lòng của cô, cô khom người, thỉnh thoảng trong bụng truyền đến từng đợt đâm nhói, chỉ là, cô vẫn cười, nếu như không muốn khóc, thì cười đi.

Cô không còn là một người phụ nữ hoàn chỉnh.

La Sa không ngừng nhìn quanh, xoay người, lại thấy được Sở Luật bình tĩnh, lúc này không có một tia biểu lộ nhìn cô ta. Không biết lúc nào, anh đã đứng ở sau lưng cô ta, đem tất cả đặc ý và cố ý của cô ta vào mắt.

"Thiếu gia..." Thân thể La Sa đột nhiên run lên, như là lá rụng trong gió.

Hình như cô quên thân phận của mình, giọng như băng, để chân La Sa lập tức mềm nhũn, giọng của anh băng lãnh, cộng thêm gương mặt lạnh lùng, có khi đến một người đàn ông cũng không thể nhận được áp lực từ người anh truyền đến, huống chi là một người làm nữ việc đời cũng chưa từng có làm.

Sở Luật đi qua cô ta, thân thể mang theo ý lạnh, để mặt La Sa lập tức trắng bệch, ma quỷ, anh là ma quỷ.

Sở Luật đứng ở sau lưng Hạ Nhượng Tâm, nhìn đôi tay bởi vì nước lạnh mà biến sưng đỏ, mặt anh không biểu tình, cũng không có ngăn cản gì, chỉ là khẽ nhìn cô, theo dõi mắt đen, là không gió không mưa u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đây là mệnh của cô

Hạ Nhượng Tâm đưa tay đặt ở trên bụng, trên trán đã có một chút mồ hôi lạnh, nơi này, rất đau.

Cô chỉ ngồi một hồi, sau đó lại buông tay đặt ở trong nước lạnh, tiếp tục giặt, đây không phải là quần áo của cô.

Một cái tay đột nhiên nắm chặt tay của cô, cô ngẩng đầu, lại thấy được một đôi mắt có thể khiếp linh hồn, tình mệnh để cho cô cũng không còn cách nào

đi ra dưới nguyên rủa của anh, là bất hạnh cũng tốt, là tàn nhẫn cũng được, cô cũng nhận.

"Cô không muốn sống nữa: "Giọng của anh cực nặng, ánh mắt lại rơi vào bụng cô, cô không biết từ cung mình chịu tổn thương nghiêm trọng sao? Mà cái người để cho cô bị thương, đúng là anh.

"Cái này không phải là anh muốn sao?" Cô rút tay mình, tiếp tục đưa tay vào trong nước lạnh, có chút hờn dỗi, nhưng càng nhiều là ủy khuất, không phải anh muốn mạng của cô, muốn cô sống không bằng chết sao?

Hiện tại, lại tới chỉ trích cô.

"Anh yên tâm, tôi sẽ không chết, bởi vì, tôi biết, anh còn không có tra tấn tôi."

Cô không muốn nói như vậy, chỉ là cực tức giận như vậy, lại vẫn trái lương tâm từ trong miệng cô nói ra, nàng cũng không có to gan như vậy, cô đã thành thói quen nhẫn nhục chịu đựng, ở Hạ gia cô đã sớm thành thói quen cuộc sống như vậy, nhưng hôm nay, cô thật sự không cách nào chịu.

"Đủ rồi!" Mắt đen Sở Luật càng thêm tỉnh mạch một chút, hai tay đột nhiên nắm chặt bờ vai của cô, lại là thấy được trên mặt của cô, lúc này lấp đầy nước mắt.

Cô bị Hạ phu nhân đánh không khóc, bị người khi dễ không khóc, khi còn bé đau, cô không khóc, chỉ dưới một câu trách móc của anh, cô lại khóc.

Cô cũng không phải là một cô gái kiên cường, cô không phải đầu gối, cô có tình cảm, cũng có tâm

Bọn họ thật sự cho là, cô không đau sao?

Mắt đen Sở Luật như không thấy vậy, anh đột nhiên cúi đầu xuống, hung hăng hôn môi người phụ nữ này, tim của anh lại vì bộ dạng đáng thương của cô mà đau lòng.

Vậy mà không thể chịu đựng được, loại thái độ cam chịu của cô, anh biết cô ở đâu, tất cả mọi cử động của cô ở trong lòng bàn tay của anh, cô ở Hạ gia bị khinh bỉ, bị đánh, đứng bên ngoài mấy giờ, về tới đây lại phải giặt quần áo, rốt cuộc cô nghĩ như thế nào, nghĩ như thế nào, anh cho là, anh biết mở tâm, sẽ hưng phấn, chỉ là, anh sai, anh có khoái cảm trả thù, chỉ là, tim của anh lại đau.

Người phụ nữ đáng chết, anh dùng sức hôn môi của cô, thậm chí lực đạo lớn tới gần như cắn nát môi của cô, khi hai phần môi đều nếm được vị máu kia, bọn họ gặp nhau, lấy máu bắt đầu, có thể cũng là mạng mà kết thúc hay không.

Hạ Nhược Tâm chỉ cảm giác phần môi truyền đến sức lực cỡ này, như muốn để anh nuốt chửng linh hồn của cô, cô chỉ lắc đầu. Bị động thừa nhận anh điên cuồng cướp bóc.

Anh cắn môi của cô. Nửa ngày, mới buông cái người phụ nữ nguy hiểm chút không thờ nổi.

"Lần sau không nên chọc tôi tức giận nữa: "Ngón tay của anh đặt ở phần môi của cô, ở giữa mắt đen giấu giếm cái gì, lại không để cho hiểu chớp mắt, không khỏi để toàn thân của cô rét run.

"Nghe rõ chưa? Chọc tôi tức giận hậu quả không phải cô có thể tiếp nhận, muốn sống tốt, phải nghe theo lời nói." Tay của anh vỗ một cái lên mặt Hạ Nhược Tâm, giọng tuy nhỏ, lại là lạnh lùng cứng nhắc, nói đây là cảnh cáo, không bằng nói là mệnh lệnh, hoặc là nguyên rủa.

Hạ Nhược Tâm nhếch môi có chút đau, đáy mắt ẩn hiện một chút tổn thương, anh, dạng này có tính là quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trốn không được

"Không nên tự mình đa tình, tôi chỉ là không muốn để cho cô chết sớm mà thôi, nếu như cô chết, tôi hận làm sao, mối thù của tôi tìm ai báo?" Sở Luật giống như phát hiện cô đang suy nghĩ gì, tàn nhẫn cắt ngang tất cả ảo tưởng, anh để cho cô tưởng tượng hạnh phúc cũng không có, xem như giữa bọn họ, có một loại tiếp xúc thân mật điên cuồng như thế cũng là ảo ảnh.

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm càng thêm trong suốt, em đã biết, cô thấp cúi đầu của mình, sớm biết như vậy, cô còn hy vọng xa vời cái gì, đúng vậy, anh chỉ là không muốn để cho cô chết sớm mà thôi.

Sở Luật đứng lên, lạnh lùng nhìn người phụ nữ cúi đầu, lúc này mới đi ra ngoài, cho tới bây giờ, đi đến đâu, đều như là một trận gió lạnh thổi qua.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt thân thể của mình, vươn tay đặt ở phần môi của mình, đây là lần thứ hai anh hôn cô, cho dù là trả thù cũng tốt, nhưng cô không nguyện ý bị xem như thể thân của Hạ Di Hiên.

Đột nhiên, cô cười, cười có chút như có như không, trên mặt tái nhợt không thấy hận ý, mà tình yêu rõ ràng như thế.

Thật sự yêu, thật thật sự yêu.

Sở Luật đi ra, khi nhìn người làm nữ đứng ở cửa, chỉ càng thêm lạnh híp mắt nhìn chăm chăm cô ta.

Người phụ nữ kia, chỉ có anh có thể tra tấn, những người khác, không được.

"Cô hẳn phải biết bây giờ mình nên làm gì, nếu không, tôi sẽ không để cho cô ở chỗ này, cả đời chỉ có thể làm ăn xin." Giọng anh lạnh lẽo để thân thể người làm nữ không ngừng co rúm lại, run rẩy, những áo trong nháy mắt bị đông cứng thành vụn băng, nát đầy đất.

Giọng của anh như từ địa ngục bay tới một cổ sát khí, đừng tưởng rằng anh đang nói đùa, Sở Luật anh xưa nay sẽ không đem ra làm trò đùa, cũng không cần hoài nghi anh, anh nói được làm được.

Anh cười lạnh một tiếng, lúc nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm, trong mắt lại lóe lên một loại cừu hận lạnh lẽo.

Đừng tưởng rằng, một cái hôn là anh đau lòng, tim của anh, đã lạnh.

Anh cố ý chọt chơi một vài tò đặc biệt, chỉ là điên cuồng nghĩ đến trả thù, nhưng khi thật sự trả thù tiến, anh là hủy cô, nhưng cũng hủy chính mình.

Người làm nữ bị hù mặt trắng bệch, gần như lộn nhào chạy đi vào, giành lấy quần áo trong tay Hạ Nhượng Tâm, về sau cô ta cũng không dám nữa. Thiếu gia có con mắt có thể ăn người, hiện tại cô ta nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo sâu vô cùng, còn có giọng nói, đều như rơi vào hầm băng.

Hạ Nhượng Tâm chỉ nắm tay của mình lại, ngón tay nhẹ nhàng đụng môi của mình, mà bên ngoài không còn bóng dáng người đàn ông, anh lại đi ra ngoài rồi.

Cô chỉ khẽ nhìn thoáng qua người làm đang giặt quần áo, khỏe môi đều chưa từng động, cô đi qua, đi về phòng của mình, nếu như thật sự có thể, cô tình nguyện ngủ trong phòng khách, cũng không nguyện ý ngủ trong phòng kia.

Nơi đó có anh tàn nhẫn, cũng có anh yêu, nhưng người yêu kia thủy chung chưa từng là cô, đẩy cửa ra, bên trong không có một chút màu sắc, lạnh lẽo cứng rắn, chỉ có tấm ảnh chụp cô dâu treo trên tường mới có thể mang đến cho căn phòng không chút màu sắc một chút lửa giận.

Cô đi tới dưới tấm ảnh, chỉ ngẩng đầu nhìn, một đôi xứng đôi cỡ nào, nam tôn quý trầm ổn, nữ đáng yêu xinh đẹp, mặc kệ là từ bề ngoài hay là gia thế, đều xứng đôi như vậy.

"Cô nói nếu như lúc trước tôi chết đi, có phải tất cả mọi người sẽ vui vẻ, ba của cô, mẹ của cô, Sở Luật của cô:" Cô bật cười một tiếng, duỗi tay chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình này, mà ảnh chụp cô gái vẫn đang cười như cũ

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không ngừng nghỉ

Hạ Dĩ Hiên nên còn sống, mà Hạ Nhượng Tâm mới là người nên chết, đúng hay không, có người sinh ra đến cũng vẫn là công chúa, mà có người thì là kẻ dư thừa, ví dụ như cô.

Cô nhẹ nhàng buông thõng mắt xuống, tay đặt ở trên bụng của mình, ngón tay dùng sức một lần nữa, giống như muốn cảm nhận.

Coo trả lại đủ chứ? Đã mất đi tư cách làm mẹ, đủ chứ?

Chỉ là, thật sự đủ chưa, kỳ thật, cô sai, mà sai không hợp thói thường, cô cần phải trả rất rất nhiều, đến chính cô cũng không tưởng tượng được.

Cô nhìn quanh bốn phía một cái, nơi này thật giống như một cái lồng giam, chẳng những cầm giữ thân thể của cô, còn có tất cả, thậm chí linh hồn của cô.

Cô nằm xuống, co thân thể của mình lại, giống như chỉ có như vậy, cô mới cảm giác mình còn sống, chỉ là đầu ngón tay của cô đã sớm lạnh như tuyết, không biết ngủ bao lâu, lúc cô đứng lên, vẫn là tư thế kia, mà ngoài trời đã tối, trong phòng lớn như vậy chỉ có một mình cô, cũng chỉ có một mình nghe hô hấp của mình.

Cô ra khỏi phòng, mở tất cả đèn, cuộc sống như vậy cô đã sớm thành thói quen, không có cái gì sợ hãi.

Ngồi ở trên ghế sofa, cô lấy báo hôm nay ra, chỉ là nhìn thoáng qua, trái tim của cô lại co rút, phía trên, không phải người khác, chính là chồng của cô, anh thân mật ôm eo một người phụ nữ khác, mà phía dưới lại còn có người suy đoán, chính cung như cô sẽ bị thất sủng, sẽ bị ném bỏ, trở thành vợ

trước.

Buồng tờ báo trong tay xuống, cô chỉ nhẹ nhàng chớp lông mi, dưới ánh đèn trắng sữa, giống như choáng lên một chút vẻ mờ mịt nhàn nhạt.

Thì ra, anh vẫn có thể đối tốt với người phụ nữ khác, chỉ ngoại trừ cô.

Cô đứng lên, giống như là không thể chịu đựng được không khí nơi này, kiềm chế ngọt ngào, để cho cô không thể thở nổi, cô đóng chính mình lại, lưng dựa vào cửa, chỉ là vẫn không cách nào dùng sự tức giận, ngăn đầu, tay của cô dùng sức nắm chặt áo trước ngực mình.

Thật sự vô cùng đau.

Ê ẩm đau xót.

Đau khó mà chịu được.

Không ngừng nghỉ.

Một lần nữa nằm lý ở trên giường, cô chôn mặt mình ở trong chăn, không có nghe được, tiếng khóc đè nén từ trong phòng truyền ra.

Một chiếc xe đen dừng ở trước cửa, từ bên trong đi ra một người đàn ông mặc tây trang đen, khóe môi của anh khẽ mím chặt một chút, toàn thân áo đen giống như có thể hoàn toàn dung nhập vào đêm tối, tính cả bản thân anh cũng thế.

Người đàn ông này, vĩnh viễn thuộc về hắc ám

Anh lấy ra chìa khóa, mở cửa đi vào, toàn bộ đèn sáng lên, mà khóe môi của anh giống như gương cao hơn một chút, càng thêm châm chọc lạnh lùng, người phụ nữ kia, là đang sợ người, hay là quý.

Kéo cả vạt trên người, anh ngồi ở trên ghế sofa, thuận tay cầm tờ báo trên bàn, lông mày của anh nhíu nhẹ một chút, lại một người phụ nữ không biết sống chết, Sở Luật anh dễ dàng để cho cô ta lợi dụng sao? Chẳng qua chỉ lên giường với anh mấy lần thôi, cô ta thật sự cho là mình có thể bay lên cảnh làm Phụng Hoàng, vợ của anh ngoại trừ Dĩ Hiên, cũng chỉ có người phụ nữ kia có thể ngồi, trừ phi cô chết.

Đột nhiên, anh dùng sức vò tờ báo, lúc này mới đứng lên, quả nhiên phòng rất quanh quẽ, anh mở cửa phòng ngủ, tất cả nơi này đều là anh chuẩn bị cho Dĩ Hiên, chẳng qua, sau cùng vào ở lại là Hạ Nhược Tâm.

Câu môi cười một tiếng, đường cong này lạnh lùng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Không dám yêu

Anh đi vào, đóng cửa lại, chỉ là hai tay vòng trước ngực nhìn người phụ nữ nằm lý ở trên giường, không phải là cô đang chờ anh sao? Anh cứ nhìn thật lâu như vậy, mà thật lâu, thân ảnh của cô vẫn không có tiến vào đây mắt của anh, trong mắt của anh hắc ám quá sâu, nhưng lại không biết giấu người nào trong trí nhớ, quay người, anh đi vào trong phòng tắm, thỉnh thoảng tiếng nước chảy ào ào truyền đến, Hạ Nhược Tâm mơ màng đứng lên, cô chỉ cảm giác trong không khí có một loại hơi quen thuộc vừa xa lạ, rất trầm ổn, quay người, cô nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, anh trở về, chỉ là, cô cũng đã không biết làm sao đối mặt với anh.

Muốn gặp, nhưng lại sợ nhìn thấy.

Cửa phòng tắm bị mở ra, cô theo bản năng co rụt thân thể của mình lại, thân thể hai người kề nhau, thân mật nhất, cũng là vô cùng tàn nhẫn nhất, cô nhớ chỉ có loại đau nhức bị xé nứt, còn có, sự thật cô mất đi tư cách làm mẹ.

Hơi thở nam tính bay qua, thân thể của cô càng thêm co rúc một chút.

Mà Sở Luật chỉ hơi nhíu mày, người phụ nữ này đang sợ anh.

Anh kéo tay của cô lại, đặt cô ở dưới người mình, mà thân thể của cô lại run rẩy không ngừng, co rúm lại.

"Cô không được quên thân phận của mình, chỉ cần tôi muốn, cô phải cho: " Anh dùng sức nắm chặt cô, lực đạo lớn thậm chí khiến cổ tay cô hiện dấu tím xanh, chỉ cần dùng lực một chút, sẽ bóp nát xương tay của cô.

Hạ Nhược Tâm chỉ là nghiêng nửa mặt, hơi thở nam tính phun lên mặt của cô, thậm chí, để làn da của cô hiện lên từng vệt hồng, da thịt thật mẫn cảm.

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua mặt người phụ nữ dưới người, một bộ dạng nhu nhược, nhìn qua vô cùng vô tội, rất đáng thương, thế nhưng ai biết bề ngoài cô như vậy, lại có trái tim xấu xa.

"Van xin anh, thả em..." Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn về phía anh, biết rất rõ rằng không có khả năng, chỉ là cô vẫn cầu anh, không nên dùng biện pháp như vậy tổn thương cô, tra tấn cô.

Trên mặt tái nhợt chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mắt, theo khóe mắt của cô rơi xuống gối đầu.

Thê lương mà lại bất lực,

"Cô là vợ của tôi, tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi muốn, cô phải cho tôi, nếu như cô không cho, như vậy tôi có thể đi tìm người khác." Sở Luật buông tay của cô ra, mà Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng mon trón cổ tay bị anh bóp đau, sau đó mím môi không nói, cô không muốn để cho anh đi tìm những người phụ nữ khác, bọn họ chỉ ôm nhau, buông tim cô đều cảm giác vô cùng đau, nếu như bọn họ còn muốn phát sinh quan hệ như thế, chỉ cần tưởng tượng, lại là loại co rút đau đớn.

Anh thật sự vô cùng tàn nhẫn, cũng biết thế nào mới có thể tổn thương cô.

"Cô yêu tôi sao?" Sở Luật đột nhiên tiến lên, cầm cái cảm mảnh khảnh của Hạ Nhược Tâm, anh có thể từ trong mắt của cô nhìn thấy loại yêu đau khổ này, muốn yêu không thể yêu, hay là muốn yêu không dám yêu.

"Cô hận tôi sao?" Tay của anh lại ép tay cô lên đỉnh đầu, ở trên cao nhìn xuống người phụ nữ dưới thân, trên mặt tuấn mỹ mà lại lạnh lùng, cái gì cũng không cách nào thấy rõ.

Hận? Hạ Nhược Tuyệt chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, cô biết mình rất tiện, anh đã như vậy với cô, nhưng cô vẫn không có hận anh, không hận, cũng chỉ là bởi vì yêu nhiều.

"Như vậy yêu tôi sao?" Sở Luật cười lạnh một tiếng, mắt đen nhanh chóng lóe lên một ít gì, chỉ là Hạ Nhược Tâm lại bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Bàn tay của anh đặt ở trên mặt của cô, có thể cảm giác thân thể cô run rẩy, cô không hận anh, nhưng cũng sợ anh.

Hơi thở nam tính càng ngày càng nặng, cô chỉ có thể là vô lực nhắm cặp mắt của mình lại, nắm chặt hai tay bị anh ép lên đầu.

Bên môi truyền đến xúc cảm gần như để cho người ta tê dại, cô đột nhiên chấn động, không thể tin nhìn Sở Luật.

Anh lại hôn cô, hôn cô dịu dàng như thế.

"Người phụ nữ, chuyên tâm một chút: "Anh đặt tay của mình lên mắt cô, mà cô cái gì cũng không cách nào thấy rõ, nhưng cảm giác phần môi bị anh hôn càng thêm rõ ràng.

Sở Luật nhìn cô từ trên xuống, trong đôi mắt màu đen lóe lên ánh lạnh.

Thân thể của anh đè lên người cô, vừa dùng đúng lực, sẽ không để cho cô cảm giác quá nặng, cũng sẽ không để cô cảm giác quá nhẹ, anh lại hôn môi cô, thỉnh thoảng ngón tay du tấu trên thân thể cô, anh buông tay che ánh mắt cô ra, lộ ra một đôi mắt rất đẹp.

Trong tròng như ánh trắng, thỉnh thoảng lóe ra một tầng sóng nước, lông mày dài nhỏ, đôi môi xin xắn, lúc nào cũng cũng sẽ là một loại đáng vẻ vô tội, lúc anh rời đi môi của cô, cô chỉ cắn môi lần nữa, khó chịu, và khổ sở.

Chỉ là một nụ hôn, một cái hôn đơn giản, nhưng anh lại khiến thân thể cô có loại yêu và tính lửa, thậm chí dịu dàng để cho cô muốn khóc.

Anh có thể tàn nhẫn với cô, nhưng có thể dịu dàng với cô như vậy không, bởi vì, cô không cách nào tưởng tượng, sau khi anh dịu dàng là tàn nhẫn.

Lông mi của cô không ngừng run, không thể không nói cô gái này có một thân da thịt sạch sẽ như tuyết, tinh tế như khung trúc, đến Sở Luật nhìn quen phụ nữ cũng có một phần tình dục với cô.

Dù sao cô đã là vợ của anh, nên thỏa mãn sinh lý của anh, nói trắng ra là, cô cũng là người làm trong nhà, còn là người phụ nữ làm ấm giường.

Anh vô cùng tà ác vờn đầu lưỡi của mình, khẽ liếm môi của cô một chút, sau đó không ngừng hôn.

Tay của anh như mạng theo dòng điện, không ngừng vỗ về thân thể của cô, thẳng đến khi quần áo trên người cô bị anh cởi hết, cô ngượng ngùng nhắm hai mắt, không dám nhìn anh một cái.

Anh như vậy rất xa lạ, không giống với mỗi lần thô bạo, hiện tại anh thật sự dịu dàng, dịu dàng khiến cô muốn khóc.

"Có yêu tôi hay không, nói!" Anh cắn vành tai cô, không ngừng treu đùa cô, anh chính là muốn cô điên cuồng vì anh. Hạ Nhược Tâm từ từ mở mắt của mình ra, đôi mắt kia như ngâm nước, chăm chú nhìn chăm chăm mắt đen của người đang ông không thấy rõ tâm tình trước mắt.

"Em yêu anh... Thật sự vô cùng yêu..." Môi của cô nhẹ nhàng run rẩy, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô rơi xuống, giống như đắm vào trái tim vô cùng lạnh lẽo cứng rắn của anh. Để mắt đen của anh đột nhiên híp lại một chút, chẳng qua cũng chỉ là một giây mà thôi.

Về mặt không oán không hận, lại để Sở Luật cười. Anh cười tàn nhẫn, cũng cười âm lãnh, quả thật là thấp hèn, lời nói lạnh lùng khiến cho sắc mặt Hạ Nhược Tâm vừa mới nhem lên màu sắc lại trắng bạch lần nữa, sau khi dịu dàng là tàn nhẫn, càng làm cho cô cảm giác thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tâm lạnh

Anh đột nhiên kéo chân của cô ra, mà cô chỉ nhắm hai mắt lại lần nữa, chỉ có thể như thế cảm giác vô lực chịu anh đối đãi như vậy.

Không có dịu dàng, cũng không có thương tiếc.

"Anh..." Anh không quan tâm cô bị thương, không lo cô sợ hãi, trực tiếp xông vào thân thể căn bản chưa từng có chuẩn bị xong.

Hạ Nhược Tâm chỉ nắm thật chặt ga giường dưới thân, khuôn mặt tái nhợt đến dọa người, chỉ có một vết cười khổ ẩn hiện bên môi, khiến người nhìn không khỏi đau lòng.

Hạ thân truyền đến căng đau quen thuộc, mà cười như vậy vẫn luôn là phương thức cô duy trì tự tôn, đợi anh xé nát qua.

Nhưng đợi rất lâu, anh vẫn ở trong cơ thể cô không hề động, giữa lúc hoảng hốt, cô giống như thấy được trong mắt của anh có chút không đành lòng.

"Ừm..." cô đột nhiên co thân thể của mình lại, người đàn ông bắt đầu mạnh mẽ đắm vào thân thể của cô, đau như thế, như là hai lần trước, không đúng so với hai lần trước còn đau hơn. Cô cảm giác mình sống sờ sờ bị anh xé nát một lần nữa.

Cô chỉ cắn môi, nỗ lực bao dung tất cả, bởi vì, cô rất yêu anh, xem như anh vô tình, xem như anh tàn nhẫn, thế nhưng, cô vẫn không oán không hờ. Đã bao nhiêu năm, cô đâu quên đi...

Không biết qua bao lâu, Sở Luật mới rời khỏi người Hạ Nhược Tâm, mà cô đã sớm bị anh tra tấn cho ngủ mê man, tay của anh đột nhiên duỗi ra, lại nhện xuống ý muốn chạm đến gương mặt vô cùng trắng kia, anh đứng lên, đi vào trong phòng tắm, anh không dùng bao, bởi vì anh đã cướp đi quyền lợi mạng thai của cô.

Dưới nước nóng, ngũ quan người đàn ông càng thêm âm trầm, anh duỗi tay của mình ra hung hăng đánh mạnh vào tường, bởi vì, vừa rồi anh đối với cô không đành lòng, nếu không, lần này anh sẽ xé nát thân thể của cô lần nữa, còn có loại kia. để anh cảm thấy tình dục kinh hãi lạ lẫm.

Không. Không phải, anh cười lạnh một tiếng, anh chỉ là không muốn chơi đùa cô tới chết mà thôi.

Mặc xong quần áo, anh đi ra ngoài, chỉ là nheo cặp mắt lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm người phụ nữ núp ở góc giường, anh trầm mặc một lát, mới đi tới, cầm chăn lên đắp cho người một thân vết ứt của cô.

Anh không thích lên giường cùng một bệnh nhân, bởi vì, anh còn không muốn bị truyền nhiễm.

Đứng lên, anh gọi lên khóe môi của chính mình, lại ngẩng đầu nhìn ảnh chụp trên tường, ảnh chụp Hạ Dĩ Hiên nở nụ cười ngọt ngào, để tim của anh đột nhiên nhói một cái, hận ý không cách nào hết hạn, loại đau vĩnh viễn không quên, nếu như không phải cô, Dĩ Hiên của anh sẽ không phải chết.

Anh nhanh chân đi ra ngoài.

Mà Hạ Nhược Tâm chỉ hơi lung lay mi dài, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ có rèm, nhẹ nhàng thổi tới...

Trong bóng tối, hơi thở tiếp cận, sau đó lại rời xa chỉ có ngăn ngui vài giây đồng hồ thời gian mà thôi.

"Anh trai nhỏ..." Cô vươn tay...

Lúc này cửa bị đóng...

Lúc giao thoa, thì ra bọn họ không biết, đã bỏ qua nhiều như vậy.

Lại một sáng sớm, Hạ Nhược Tâm có chút mệt mỏi ngồi dậy, mi mắt khẽ động một chút, dưới mi mắt là hai ánh đen.

Tay của cô đặt ở một nửa bên giường khác, gối đầu cũng không có dấu vết lún xuống, trên giường cũng không có nhiệt độ của anh. Cô cười khổ một tiếng, cô còn hi vọng cái gì, đêm qua căn bản anh cũng không có ngủ ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cha mẹ đến

Ôm lấy đầu gối của mình, cô chỉ thất thần nhìn tấm hình trên tường, cảm giác khó chịu, ở trước mặt Hạ Dĩ Hiên, cô đã mất đi tất cả chính mình.

Đi xuống giường, giữa hai chân đau ê ẩm, tay của cô đặt ở trên bụng của mình, ghen tuông mông lung, hai chuỗi nước mắt thành dây rơi xuống, cô không nên gọi Hạ Nhược Tâm, phải gọi hạ thích khóc mới đúng, chỉ là lúc nào cô lại thích khóc như thế.

Đi vào trong phòng tắm, bên trong có sữa tắm hương trà xan, có phải đây chính là mùi anh thích, cô âm thầm nhớ kỹ tất cả.

Sau đó tắm rửa, nước ấm áp dội lên người của cô, cô cúi đầu xuống, nhìn xanh tím trên người, quá trình quả nhiên là tàn nhẫn, chẳng qua cô đã sớm biết, không phải sao?

Đổi một bộ quần áo, cô mới đi ra ngoài, màu da có chút hơi trắng, lộ ra quá nhiều không khỏe, cầm lên một chiếc khăn lau, cô còn không có quên, trong mắt người ở bên ngoài, cô là tổng giám đốc phu nhân Sở thị, mà ở trong mắt Sở Luật, chỉ là người phụ nữ buổi tối dùng để làm ấm giường và người làm.

Cô từ từ đi chuyển bước chân của mình, trong phòng vẫn có báo mới mỗi ngày, mỗi một đầu đề, đều viết liên quan tới Sở Luật, anh kết hôn, thế nhưng không có người cho là anh kết hôn, tin tức không ngừng ra, phụ nữ cũng không ngừng.

Cô buông tay của mình xuống, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mở cửa sổ, cứ để gió thổi lên mặt mình một chút, nhưng trong lòng lại đã sớm ẩm ướt.

Cửa truyền đến một tiếng mở cửa, người làm nữ ngồi ở một bên xem tivi để đồ ăn vặt trong tay xuống, còn tưởng là Sở Luật trở về, cô ta chỉnh quần áo của mình một chút, lại lộ ra nụ cười vô cùng nịnh nọt, ngày hôm qua Sở Luật cảnh cáo cũng không có để cho cô ta trung thực bao nhiêu.

Khi dễ người khi dễ quen thuộc, có khi cũng sẽ nghiêm.

Cửa mở ra, nụ cười trên mặt Sa La cứ cứng lại như thế.

"Sở tiên sinh, Sở phu nhân..."

Môi của cô ta miễn cưỡng nhúc nhích, lại thấy được Sở Giang nhìn chăm chăm Hạ Nhược Tâm hơn nửa người đầu ở bên ngoài, cô đang làm cái gì? Nàng dâu Sở gia bọn họ lại ở đó lau cửa kính, mà cái người làm này thì đứng ở chỗ này, còn mặc theo **, không hiểu, còn tưởng rằng cô ta mới là chủ nhân nơi này.

Tổng Uyển nhìn Hạ Nhược Tâm một chút, không tin chớp mắt của mình một cái, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Rốt cuộc A Luật đang làm gì?

Mà cả khuôn mặt Sở Giang đều đã tối đen.

"Sở tiên sinh, tôi..."Khuôn mặt La Sa khẩn trương vặn vẹo, lắp ba lắp bắp không nói rõ ràng.

Nghe được cửa phòng mở, Hạ Nhược Tâm mới quay đầu, thấy được hai người lớn đứng ở cửa ra vào, bọn họ là cha mẹ Sở Luật, không chỉ một lần nhìn thấy, chưa nói tới quen thuộc, cũng không thể nói lạ lẫm.

Tháo gang tay xuống, cô bỏ khăn lau xuống, mới đi về phía họ.

"Cha... Mẹ, mọi người đã tới." Có chút mất tự nhiên, xưng hô xa lạ, cô đã bao lâu không có kêu lên, nhất là một câu ba kia.

Nhẹ nhàng chớp mắt, cô đi qua thu dọn bàn, tất cả đều là làm chuyện đương nhiên, không có nửa phần mất tự nhiên, ngược lại La Sa bị động tại chỗ, hiển nhiên cũng không biết phải làm cái gì?

"Cha, mẹ ngồi đi." Cô đứng lên, Tổng Uyển chỉ kéo áo của Sở Giang một chút, sắc mặt Sở Giang đã đen muốn chết, ông lại hung dữ trừng mắt liếc La Sa, ông ghét nhất là người không nhìn rõ thân phận của mình, cô ta cho mình là ai, một người hầu mà thôi, mà muốn bỏ lên đầu người Sở gia họ sao?

Chương 31: Cái nàng dâu này

Coi như nàng dâu này không phải người bọn họ ưa thích, nhưng cũng không cho phép người khác vũ nhục.

Trong lòng Hạ Nhược Tâm cười nhạt một tiếng, nụ cười đẹp mắt thế nào, trên mặt cũng mang một chút mỉm cười.

"Cha, mẹ, mọi người ngồi xuống trước, con đi pha hai tách trà: "Cô nở nụ cười xin lỗi, sau đó đi vào phòng bếp, mà hôm nay La Sa mới biết chính mình bị báo ứng cái gì, chỉ huy người tới quen thuộc, hiển nhiên hiện tại cô ta đã không biết mình muốn nên làm gì, lại có bốn phận như thế nào.

Về mặt Sở Giang âm trầm, một đôi mắt màu trà lộ ra quá nhiều chuyện, con của ông không đơn giản, đương nhiên ông cũng thế.

"Là ai bảo cô làm như vậy? Tôi muốn biết, nhà tôi để cô đến làm người giúp việc, hay là chủ?" Giọng của ông đột nhiên lạnh lẽo, La Sa cứ thế mà đánh một cái rùng mình, cô ta khẩn trương nắm lấy quần áo của mình, tay cũng không ngừng xoắn lại.

"Vâng... Tiên sinh..." Cô ta sợ hãi cúi đầu, thân phận thế nào, ở trong mắt bọn họ, cô ta đều là người làm mà thôi.

Tổng Uyển kéo quần áo Sở Giang một chút, lắc đầu với ông, mà Sở Giang chỉ thu hồi ánh mắt của mình, đặt ở mặt bàn phía trước, ông biết, cái này nhất định là thằng nhóc kia làm, nếu không thì sao cô ta có lá gan lớn như vậy.

Hạ Nhược Tâm từ trong bếp đi ra, bụng hai tách trà, sau đó đặt ở trước mặt vợ chồng Sở thị, cha, mẹ, mời dùng trà, cô cười nhạt, không có nửa phần nịnh nọt, chỉ là lễ phép tự nhiên, cung kính đối với trường bối mà thôi, ở Hạ gia nhiều năm như vậy, cô hiểu chuyện duy nhất, chính là, người không thích mình, mình lại đi nịnh nọt, họ đều sẽ không thích mình.

Sẽ chỉ rước lấy càng nhiều chán ghét mà thôi.

Ai bảo con đi làm những thứ này, Sở Giang nhủ lòng mảy, so với Sở Luật, càng nhiều hơn một phần thâm trầm.

"Là chính con muốn làm, như vậy có thể rèn luyện một chút: " Cô không có ủy khuất gì có thể nói, cũng không có cảm giác chột dạ.

Tất cả đều là cô tự nguyện.

Cô cười có chút hoảng hốt, mà cười như thế để cho người ta nhìn lại có chút đau lòng.

Tổng Uyển bụng chén lên, đặt ở bên môi, sau đó, uống một ngụm, ánh mắt hơi sáng lên một cái, thật sự là hương vị không tệ, mà đứa nhỏ này giống như cũng không phải như đồn đại, cô thật sự hại chết em gái mình sao?

Mà Hạ Nhược Tâm phát hiện trong mắt Tổng Uyển vô tình hay cố ý hoài nghi, trông mắt của cô hạ xuống hiện chút bi thương. Hạ Dĩ Hiên chết, sẽ vĩnh viễn dính tới cô, bất kể có phải là cô làm thật hay không, tất cả mọi người đã cho là, cô giết Hạ Dĩ Hiên, mà cô có động cơ sao?

Bởi vì cô yêu Sở Luật, cho nên, vì một người đàn ông, giết chết em gái của mình.

Cô không phải người, cô vong ân phụ nghĩa, cô ác độc, cô nghe rất nhiều rồi.

Bọn họ muốn nghĩ làm sao, cô không cách nào ngăn cản, chỉ là, cô không thẹn với lương tâm, cô chỉ thản nhiên nghênh tiếp ánh mắt dò xét của Tổng Uyển. Bởi vì, cô không có làm gì sai, cho nên, cô cũng không có chột dạ.

Tổng Uyển hơi sùng sốt một chút, bà cũng không có tiếp xúc với Hạ Nhược Tâm quá nhiều, ngược lại lúc bà biết Hạ Dĩ Hiên, nói thật, bà không thích Hạ Dĩ Hiên, chỉ là bởi vì bà không thích trên người Hạ Dĩ Hiên mang theo tính khí đại tiểu thư, quá yếu ớt, cũng có thể lực, chẳng qua con trai thích, bà cũng không có cách nào, nhưng Hạ Nhược Tâm này cho cảm giác không giống như vậy, bà luôn luôn cảm thấy chỗ nào có sự kỳ lạ.

Chương 32: Tốt tàn nhẫn

"Tại sao thiếu phu nhân Sở gia có thể đi làm việc của người làm, có phải con quên thân phận của chính hay không, Sở gia chúng ta muốn bao nhiêu người làm cũng được, không phải để con làm! Mặt Sở Giang càng thêm đỏ lên, là bị tức giận, Tống Uyển lại kéo quần áo ông một chút, trừng mắt liếc ông một cái, ánh mắt Sở Giang hơi né tránh một chút, không có cách, bề ngoài nghiêm khắc, lại có một khuyết điểm rất lớn, ông, sợ vợ.

Không đúng, không phải sợ, mà chính cực yêu.

Hạ Nhượng Tâm chỉ mỉm môi không nói, bởi vì cô biết hiện tại bất kể cô nói cái gì, Sở Giang đều sẽ tức giận, chỉ là, sở thiếu phu nhân thật sự khác người làm sao? Có lẽ ở trong mắt Sở Luật, Hạ Nhượng Tâm còn không bằng một người làm.

"Cha, mẹ, mọi người ăn cơm chưa?" Cô miễn cưỡng cười một tiếng, chỉ là nhìn về phía hai vợ chồng Sở thị lần đầu tiên tới nơi này, cũng là cha mẹ chồng của cô.

"Không cần, chúng ta chỉ đến xem a Luật: " Sở Giang vừa trừng mắt một chút, trên lưng lại bị hung hăng nhéo một cái, ông bị đau thoáng nhìn qua vợ của mình, bạo lực là bạo lực.

"Xin lỗi cha, mẹ, gần đây anh ấy thật sự là quá bận rộn, cho nên chúng con đều không có thời gian đi thăm mọi người." Hạ Nhượng nói vô cùng chân thành, cũng không có tận lực ý lấy lòng, thân là nàng dâu, để cha mẹ đến thăm, đúng là không nên.

Mà Sở Luật đúng là bề bộn nhiều việc, bởi vì, anh đang bận bịu nhục nhã cô, tra tấn cô, tra tấn hung thủ hại chết vị hôn phu của anh.

Cô chỉ bị ai giương khoe môi của mình lên, có chút thất thần.

"Nhượng Tâm, đến đây ngồi: " Tống Uyển chỉ cảm giác có chút chua xót, đứa nhỏ này, sống cũng không tốt, con trai của bà là hạng người gì, bà hiểu hơn bất kỳ ai, là anh biết, anh muốn con gái lớn Hạ gia, không có ý tốt, xem đi, quả nhiên là.

Hạ Nhượng Tâm đứng ở một bên, không biết vì cái gì, lại có chút không biết làm thế nào, giống như có rất ít người có thể nói chuyện với cô như vậy, ở Hạ gia, cô chỉ có phần đứng.

Trong lúc nhất thời, cô không cách nào ứng đối.

Làm sao ngốc như vậy, để con ngồi con cứ ngồi. Tiếng Sở Giang trầm một chút.

Môi Hạ Nhượng Tâm hơi động một chút, lúc này mới ngồi cạnh Tống Uyển, chẳng qua, vẫn là có chút khó chịu.

"Nhượng Tâm, nói cho ta biết, a Luật đối con tốt chứ?" Tống Uyển đột nhiên kéo tay Hạ Nhượng Tâm, lại phát hiện ngón tay của cô rất lạnh.

Cô là kinh hãi, hay là sợ hãi.

Thân thể Hạ Nhượng Tâm hơi run lên một chút, lòng bàn tay được Tống Uyển cho sự ấm áp, đây là một người mẹ mang đến. Mặc dù nói, đó cũng không phải mẹ sinh ra cô, thế nhưng lại giống như tình thương của mẹ.

Cô khẽ gật đầu, miễn cưỡng cười một tiếng: "Anh ấy đối với con rất tốt: "Nói xong, cô cố ý cúi đầu, dưới mi mắt thật dài, ẩn giấu một chút bất đắc dĩ.

Rất tốt. Đúng vậy, anh đối với cô, tốt tàn nhẫn.

"Vậy là tốt rồi: " Tống Uyển vỗ vỗ tay Hạ Nhượng tay, bất ngờ phát hiện mình lại rất thích cô gái cười mang theo có chút ngượng ngùng này, tất cả mọi người biết Hạ gia có một thiên kim Hạ Dĩ Hiền xinh đẹp đáng yêu, lại không biết cô còn có một người chị, thì ra lại là cô gái văn đạm phong thanh như thế này.

Nhìn lấy thỏa mãn trong mắt vợ, Sở Giang chỉ mỉm chặt môi của mình, vẫn không cách nào ưa thích nàng dâu Sở gia lại đi làm việc của người làm, chẳng qua, nghĩ tới chỗ này, ông cũng rõ ràng, tất cả là do ai làm.

Vẫn là thằng nhóc ngốc kia.

Cửa truyền đến tiếng mở cửa, đẩy ra, Sở Luật mặc đồ tây đứng ở cửa ra vào, khi nhìn thấy người bên trong, trong con ngươi lóe lên cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tổ cáo

Anh để cặp công văn của mình xuống, đáy mắt có chút mệt mỏi, bờ môi mỏng cũng nhếch lên một chút.

"Cha, mẹ, sao mọi người lại tới đây?" Anh hào phóng ngồi ở một bên, chẳng qua, ánh mắt như là vô tình hay cố ý nhìn lướt qua Hạ Nhục Tâm

Lá gan thật lớn, biết tổ cáo.

"Con không đến thăm chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không thể tới thăm con sao? Mặc kệ cha mẹ mình, con an tâm cái gì?" Sở Giang ngẩng đầu lên, nhìn đứa con trai này, rất ưu tú, công ty dưới sự hướng dẫn của anh, càng ngày phát triển, thậm chí, ở nước ngoài đều chiếm cứ cái ghế nhất định, quá ưu tú không giả, tính khí lại quá thối.

Chỉ là, tính khí này còn không phải di truyền từ ông sao.

"Vâng, lần sau con sẽ chú ý, chờ hạng mục gần nhất của công ty xong, con sẽ về nhà."

Anh gọi nơi đó là nhà, mà bên này giống như khách sạn anh ở tạm, thậm chí còn có gái dùng miễn phí. Mắt Hạ Nhục Tâm khẽ động một chút, trong con ngươi lóe lên một chút tự giễu.

"A Luật, chúng ta chỉ nhớ con: " Tổng Uyên nhìn con trai khế thờ dài, mà thật ra bà muốn nói, bà không phải nhớ con trai, bà sợ anh sẽ làm ra chuyện gì, sẽ để cho mình hối hận, tính khí đứa nhỏ này quá mức mạnh mẽ, có khi quá mức cổ chấp.

"Xin lỗi mẹ, để mẹ lo lắng." Chỉ lúc ở trước mặt Tổng Uyên, anh mới cời bỏ gương mặt lạnh lùng, tuy nhiên vẫn rất ít cười, chẳng qua cũng không khó nhận, đây chỉ là tính cách của anh mà thôi.

"Tốt, thời gian cũng đã muộn, cho nên, chúng ta về trước." Tổng Uyên đứng lên, lôi kéo áo Sở Giang, mà Sở Giang vừa định trách cứ, cứ thế ngừng lại, lúc đi tới cửa ông ngừng bước chân, đối với người làm nữa có phần ngăn người, không vui nói, " Sở Luật, lần sau ta đến không muốn nhìn thấy cái người phụ nữ không nhìn rõ thân phận này, để người phụ nữ của con làm việc của người giúp việc, nếu như bị người ngoài biết, mặt mũi Sở gia còn để đâu?" Lạnh lùng quét qua La Sa, giọng Sở Giang có loại chất vấn không dung. Hai cha con đều cường ngạnh, ai cũng cố chấp.

"Con đã biết, cha: " Sở Luật chỉ đứng lên, dứt tay vào trong túi quần mình, nghiêng người dựa vào một bên, lười nhác mang theo một chút buông lỏng, thế nhưng vẫn không cách nào che giấu sắc bén trên người anh.

Cửa đóng lại lần nữa, trong phòng lâm vào một loại yên tĩnh cực kỳ quý dị, La Sa có chút muốn nói lại thôi, cô ấy...

"Cùng tôi đi vào: " Sở Luật rút tay từ trong túi, tùy ý cời cúc áo trên cổ, anh không thích bị người ra lệnh, cũng không thích bị người uy hiếp, nhưng ghét nhất cũng là không có việc gì giả vô tội qua mặt được người khác đồng tình.

Hạ Nhục Tâm cúi đầu xuống, theo phía sau anh, tình cờ ngẩng đầu, lông mi như là tua rua, rơi xuống một số cái bóng nhàn nhạt, có chút tối, cũng có chút nhạt.

Cửa lại bị đóng, đó là cửa tân phòng.

La Sa tay lau mồ hôi trên trán mình một chút, sắc mặt cô ta trắng bệch dựa vào tường, lần đầu tiên gặp cha con như vậy. Lúc này cô ta mới nghĩ đến một số việc, vội vàng cầm khăn lau làm việc vừa rồi Hạ Nhục Tâm làm, kỳ thật, cái này vốn là việc của cô ta.

Mà đi vào tân phòng, Sở Luật đột nhiên xoay người nắm lấy bả vai Hạ Nhục Tâm, ép cô vào mặt tường, lực đạo lớn thậm chí để Hạ Nhục Tâm cảm thấy có loại buồn nôn.

"Nói, cô nói với bọn họ cái gì?" Anh nhíu mắt lại, tay nắm lấy bả vai Hạ Nhục Tâm càng thêm dùng sức một chút, nếu như cô thật sự nói cái gì, như vậy, không nên trách anh không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đau tận xương

Anh không phải sợ bị người ta biết, mà chính là anh chán ghét bị người mưu hại.

Hạ Nhục Tâm chỉ cười bi ai một tiếng, trong mắt anh, Hạ Nhục Tâm lại ồn ào tổ cáo người khác sao, cô xưa nay không làm những chuyện này, bởi vì đây đều là quyền của Hạ Dĩ Hiền, cô không có quyền lực.

"Anh sẽ cho rằng em sẽ nói gì với bọn họ, hay là bọn họ sẽ hỏi cái gì?" Hạ Nhục Tâm sâu kín mở miệng, cũng không sợ nghênh tiếp mắt đen sâu lạnh của anh, mà trong lòng của cô vẫn bị hung hăng lướt qua một dao, giống như có thể cảm giác máu tanh lan tràn, coi như sắc mặt của cô bình tĩnh, xem như hiện tại cô có thể nhìn thẳng anh, thế nhưng không có ai biết, rốt cuộc cô dùng bao nhiêu sức lực.

"Anh yên tâm, cái gì em cũng không nói, bọn họ hỏi chúng ta có tốt hay không, em nói rất tốt." Mà không phải tốt tàn nhẫn, cô ở trong lòng tăng thêm

một câu.

Cô sẽ không nói cho bất luận người nào, anh yên tâm, anh tàn nhẫn, chính cô không chịu nổi, cô không muốn làm cho tất cả mọi người đều biết hiện tại cô sống thế nào, càng không cho để Tống Uyển biết, bởi vì, như thế, bà sẽ cười thật vui.

"Miệng của cô càng ngày càng lợi hại?" Sở Luật đột nhiên cúi đầu, cắn môi của cô, thẳng đến khi cắn ra máu mới thôi, mỗi lần cũng là như thế, bọn họ thật như con nhím, hai người chỉ cần vừa tiếp cận, liền sẽ đâm đau thân thể của đối phương, còn có ý, anh hận cô, mà cô lại yêu anh.

Yêu hận xen lẫn, ai nói chỉ có một mình cô thống khổ.

Để anh yêu cô, căn bản là chuyện không thể nào, nhưng muốn để cho cô không yêu anh, có lẽ có một ngày, cô sẽ làm.

Lông mi của cô nhẹ nhàng run lên mấy lần, như là cái cánh trong suốt, sau đó vỡ vụn, ánh sáng giảm đi, cô duỗi tay ra, thả trên không trung, do dự một chút, cuối cùng vẫn chủ động ôm lấy cái người đàn ông đang tàn phá bừa bãi giày vò cô, cô yêu anh như thế, thế nhưng cô phát hiện, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, cô sắp duy trì không được rồi.

Có khi cô sợ, cô sợ Sở Luật hận sẽ khiến tình yêu của cô tan rã, nếu như có một ngày, cô thật sự không yêu, như vậy, mấy năm này, cô chấp nhất, cô chờ đợi, thời gian của cô, cô nhận qua khổ, có thể coi thành cái gì.

Sở Luật khẽ động một chút, lần này, anh chỉ không ngừng liếm láp vết thương ở môi cô, gần nếm được vị máu, còn có nước mắt của cô.

Anh trực tiếp vươn tay xé quần áo của cô, bởi vì, anh muốn co, muốn thân thể mềm mại luôn xuất trong tâm trí anh, da thịt trơn mềm, còn có cô chịu đựng anh tra tấn, chính là thân thể bình thường không có gì lạ như vậy, lại sẽ để cho dã thú trong anh thức dậy, còn có hận ý, hận thật sâu tràn đầy.

Khi tiến vào, Hạ Nhược Tâm chỉ nhắm cặp mắt của mình lại, rất buồn cười, thì ra trong sách nói cá nước thân mật, dưới cái nhìn của cô, chỉ là đau đớn tận xương.

Sở Luật chen vào thân thể của cô, cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua với độ mảnh khảnh của cô, phải chăng có thể tiếp nhận một lần lại một lần tổn thương của anh.

Hạ thân bị hung hăng xuyên qua lần nữa, không có thương tiếc, không có dịu dàng, có cũng chỉ là trả thù, chỉ là chiếm hữu.

Sắc mặt cô trắng bệch, tay ở trên bả vai anh dùng sức, thậm chí đều không muốn mang đau đớn của cô cho nah, thì ra, yêu lại hèn mọn như thế, yêu đau lòng, yêu không có tôn nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Để anh buồn nôn

"Ồ..." Cô đột nhiên khóc lên, cắn môi của mình mà khóc như vậy, trên gương mặt vô cùng trắng, lúc này đã sớm hiện đầy nước mắt, chỉ cần động nhẹ, có lẽ sẽ nát linh hồn của cô.

Động tác Sở Luật đột nhiên ngừng lại, không cho phép khóc, anh thấp giọng ra lệnh, giống như đang đè nén cái gì, chỉ là Hạ Nhược Tâm lại khẽ lắc đầu, cô cũng không muốn, chỉ là, cô thật sự nhận không được, là chúng nó tự rơi xuống.

"Lên giường với tôi, cô thống khổ như vậy sao?" Sở Luật vẫn ở trong thân thể của cô, cái trán mơ hồ có chút gân xanh, cô nhẫn nhịn, sao anh không phải nhẫn.

"Đau..." Hai mắt đầm lệ mơ hồ, trước mắt của cô chỉ thấy được cái bóng của người đàn ông mơ hồ, phần môi cũng chỉ có một chữ này, là đau, không phải thống khổ, mà chính là đau.

Con người Sở Luật đột nhiên mở hơn, tay đặt ở bên hông cô dùng sức nắm chặt.

Mà anh phát hiện, anh đối với người phụ nữ này, đáng chết là không đánh lòng... Mà mắt đen của anh càng thêm tỉnh mạch một chút, dùng sức lên trước một chút, thấy được khóe mắt cô nhanh chóng lăn xuống nước mắt, không để cho anh cảm thấy khoái cảm trả thù, chỉ cảm giác tâm mình bị xé mở một chút, sau đó tràn vào một chút gió lạnh.

"Tôi chính là để cô đau, cô cho rằng tâm thần hèn này của cô khiến tôi muốn sao? Nếu như cô không đau, như vậy tôi sẽ đau."

Chỉ khi anh phát hiện, cô đau, thậm chí anh cũng giống như vậy.

Như là phát tiết, anh không để ý cô sinh non, không để ý cô mảnh mai, một mực lấy loại phương thức tàn nhẫn này giày vò thân thể của cô, linh hồn của

cô.

Cuối cùng anh thỏa mãn, mới bút ra rồi đi, mà Hạ Nhược Tâm lại mềm mại dựa vào mặt đất, trong hai mắt trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình trên mặt tường. Dĩ Hiên, cô nhìn thấy chưa, anh ấy đang báo thù cho cô, thế nhưng là tôi thiếu cô sao? Thiếu qua Hạ gia các người sao?

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cô cảm giác mình so với một gái điếm còn hạ tiện hơn, đều vô sỉ, đều không có mặt mũi, cô ôm lấy hai chân của mình, co chính mình lại.

Sở Luật đi ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc mà gợi cảm, nhất là hai cái đùi của anh, mùi phấn trắng tấp, khí chất tôn quý bất phàm dù chỉ mặc một áo tắm đơn giản, đều không cách nào che giấu sắc bén.

Anh đứng ở cửa phòng tắm, chỉ lạnh lùng nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, trong lòng không khỏi dâng lên một loại buồn bực.

"Qua tắm rửa, cô thật bẩn, để cho tôi buồn nôn: " Anh đi qua, góc áo vạch ra gió, chỉ hơi hơi lướt qua mặt cô, choáng mở bi thương trên mặt cô, là cái gì khiến vành mắt cô đau, lơ đãng, cô mới phát hiện, thì ra, nước mắt của cô lại rơi xuống.

Cô đứng lên, giữa hai chân đau nhức khó nhin, đi từng bước từng bước gian nan tới phòng tắm, cách đó không xa, con người đen của Sở Luật, lấy từ ngăn kéo bên cạnh ra một điều thuốc, ưu nhã vô cùng, mà anh cũng không có phát hiện, phương hướng ánh mắt của anh đã từ cửa phòng tắm rơi về phía tấm ảnh.

Nước nóng rơi xuống, Hạ Nhược Tâm chỉ bịt kín môi của mình, tiếng nước ào ào, đúng lúc che giấu đi tiếng khóc của cô.

Sở Luật một mực nheo mắt đen cuối cùng khi Hạ Nhược Tâm đi ra mới chột mở, mà anh cũng cảm giác đầu ngón tay bị thuốc lá làm nóng, một điều thuốc, anh không có hút bao nhiêu, chỉ là để nó tự cháy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Sự không yêu nữa

Dập thuốc trong tay, anh cũng chú ý mắt cô mang theo sung đỏ, cô khóc, ngay vừa rồi. Chỉ là sao người phụ nữ này thích khóc thế, anh nhú chặt lông mày của mình.

Vì sao là chị em, Dĩ Hiên cho tới bây giờ cũng không thấy khóc, chỉ là anh đã quên, bởi vì, không có người sẽ đối đãi tàn nhẫn như vậy với Hạ Dĩ Hiên, cô ta là bảo bối của tất cả mọi người, bao gồm Sở Luật anh, mà Hạ Nhược Tâm lại không phải, cô chỉ là một kẻ phạm tội, một người bị tất cả mọi người chỉ trích và oán hận.

Cô không khóc, còn có thể làm cái gì?

Hạ Nhược Tâm đi tới bên giường, chỉ là núp ở một góc giường, cách anh rất rất xa, có lẽ là biết anh chán ghét mình tới gần, càng có lẽ là cô sợ hãi cuộn tròn thân thể của mình.

Giữa bọn họ, còn là vợ chồng sao?

Mà anh, có còn là anh trai nhỏ nói sẽ trở về tìm mình hay không.

Nhắm lại cặp mắt của mình, mi mắt run rẩy, thế giới của cô đã một vùng tăm tối, may may không biết bình minh ở nơi nào.

Sở Luật thì cầm một điều thuốc đặt ở bên miệng của mình, châm, từ trước đến nay anh rất ít đụng thuốc lá, chỉ là lần này, anh lại có chút thất hồn một điệp tiếp một điệp. Trong không khí có mùi thuốc lá cực nồng, Hạ Nhược Tâm vô thức lật thân thể một chút, nhẹ nhàng ho một tiếng, mà động tác trong tay Sở Luật cứ đình chỉ như vậy.

Ngón tay của anh dập tắt thuốc, chỉ là nghiêng đầu, nhìn người vợ cách mình rất xa, anh đột nhiên tiếp cận cô, thậm chí vươn tay của mình nhẹ nhàng đặt lên gương mặt cô, thẳng đến khi lông mi thật dài của cô lướt qua lòng bàn tay của anh, anh mới đột nhiên thu hồi tay của mình.

Anh nhắm cặp mắt của mình lại, tắt đèn đầu giường, nhất thời trong cả căn phòng chỉ có một vùng tăm tối, còn có, tiếng hít thở thỉnh thoảng bọn họ đan xen vào nhau. Trong lúc giao thoa, thời gian dần dần dung hợp.

Không biết ngủ bao lâu, bên ngoài đã có ánh sáng rất nhỏ, chẳng qua cách trời sáng còn có thời gian rất dài, Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, chỗ hạ thân giống như vẫn đau, cô cẩn thận nhìn người đàn ông nằm cách đó không xa, Sở Luật, chồng của cô cũng là người cô yêu, nhưng anh hận cô.

Một chiếc giường có thể dung nạp năm sáu người, lúc này, giữa bọn họ chiếm cứ một góc phần mình, khoảng cách cho tới bây giờ đều xa như thế, cô cười tự giễu một tiếng, lại cẩn thận tiếp cận.

Cô dời đến trước người anh, chỉ bị thương nhìn qua như vậy, cũng chỉ có ở thời điểm này, cô mới có thể an tĩnh ở bên anh, không tính gian phòng tối mờ, người đàn ông có khỏe môi rất mỏng, sẽ rất ít hắt lên, thời điểm bình thường, luôn luôn mím môi thật chặt, anh có một đôi mắt cực sáng, có thể thấy rõ nhân tâm, còn có cái mũi của anh, tổ hợp thành một ngũ quan có cá tính, có thâm thúy của người phương Tây, cũng có thần bí của người phương Đông, người đàn ông như vậy, thật dễ cho người ta điên cuồng.

Chỉ là cô càng biết, đây chỉ là lúc anh ngủ, chờ anh tỉnh lại, trên mặt của anh sẽ chỉ có tàn nhẫn, trong lòng của anh sẽ chỉ có tàn khốc, anh hận cô, cho nên không đau lòng vì cô, mà cái thế giới này còn có ai lại yêu thương cô đây.

Nhẹ nhàng khẽ động đôi mi dài, cô cúi đầu xuống, lại phát hiện nước mắt của mình cứ rơi vào mu bàn tay của mình như vậy, sau đó choáng mờ...

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Muốn chết

"Thật xin lỗi..." Cô vô thần xin lỗi, dùng sức lau sạch nước mắt trên mặt mình, thậm chí lau tới khuôn mặt đều đỏ lên.

Cô không dám động đến anh, càng không muốn đụng tới anh.

Ngón tay duỗi ra lại nắm chặt, sau cùng, cuối cùng cô đưa tay cẩn thận đặt ở trên mặt của anh.

"Em không hối hận gì cho anh, mặc kệ anh tàn nhẫn với em thế nào: " Cô dùng ngón tay dán hai má anh, phát hiện ánh mắt của mình mông lung một lần nữa, cô nhanh chóng quay mặt, trong mắt giống như lại có thứ gì rơi xuống.

"Em không hối hận, thật không hối hận: "Cô lắc đầu: "Thế nhưng là, anh biết không?" Trong giọng nói của cô thêm sự bi thương không cời được: " Em không hối hận, thế nhưng sợ, sợ cuối cùng có một ngày, em sẽ không yêu anh nữa, nơi này, sẽ không còn có anh tồn tại: "Tay của cô đặt ở trên ngực của mình, kỳ thật, anh đã quên cảm giác lúc trước yêu anh là gì.

Cô hít mũi của mình, trong cổ nghẹn ngào một chút, thu hồi tay của mình, cô lại rúc về một góc giường khác, đây chính là toàn bộ thế giới của cô, thế giới cô cô đơn.

Mà cô cũng không biết, Sở Luật đã sớm mở cặp mắt của mình ra, như có điều suy nghĩ, môi mỏng bạch tình cũng giương lên.

Tay của anh đột nhiên đặt ở trên mặt của mình, cũng không biết đang suy nghĩ gì, sau đó hai mắt nhắm lại một chút, xem như trong bóng đêm đều không cách nào ẩn tàng lãnh khốc, một lần nữa anh dùng sức sát mặt, giống như nơi đó có vi khuẩn không cách nào lau đi.

Trong bóng tối, khuôn mặt người đàn ông lướt qua một tia sáng chớp lên, trong nửa sáng nửa tối, trong mắt của anh chợt lóe suy tư.

Trong tay Hạ Nhược Tâm cầm khăn lau, nửa người đều treo ở bên ngoài, cô nhìn thoáng qua ra phía ngoài, tầng hai của biệt thự, tuy cũng không phải là quá cao, nhưng từ nơi này nhìn lại, cô chỉ cảm giác trên đầu của mình truyền đến trận hơi cảm giác hôn mê, vội vàng dùng tay nắm lấy cửa sổ, lại cẩn thận nghiêng thân thể của mình một lần nữa.

Đột nhiên, cô ngừng động tác trên tay, lại nhìn xuống phía dưới một lần nữa, trong mắt trong trẻo, lúc này có chút mông lung, nếu như, từ đây rơi xuống, có thể chết hay không, có thể giải thoát hay không, cô cho tới bây giờ đều không phải là một kẻ hèn yếu, không phải, mấy năm ở Hạ gia, cô có thể chết mấy trăm lần, chỉ là, bây giờ cô lại thật sự vô cùng muốn thử một chút, nếu như, cô chết rồi, như vậy sẽ có người khóc vì cô hay không, hay là... Cười lạnh.

"Cô đang làm cái gì đấy?" Đột nhiên một giọng nam quát tới. Hạ Nhược Tâm vội vàng nắm chặt cửa sổ, kém chút để thân thể của mình rớt xuống, sau đó bị một lực mạnh có thể làm nát xương cốt của cô kéo lại.

"Cô muốn làm cái gì? Muốn chết sao?" Sở Luật vô cùng nổi giận nói, trong đôi mắt màu đen giống như nổi lên một màu đỏ, không biết đó là tâm tình gì?

"Anh không thấy được tôi đang lau cửa sổ sao: " Hạ Nhược Tâm chỉ khẽ ngược cặp mắt, anh giống như muốn ăn luôn cô, chỉ là, cô không tin, hiện tại anh đang lo lắng cho cô.

"Người nào đáng chết để cô làm những thứ này?" Người đàn ông đã không còn phong độ, chỉ có phần nộ trên gương mặt, như là muốn ăn luôn cô.

"Anh đã quên à, là anh?" Cô nhìn tay anh đặt trên bả vai mình, giọng đùa cợt cũng là châm chọc.

Ngón tay Sở Luật buông lỏng, mà La Sa đứng ở bên cạnh thì co rút thân thể của mình, kỳ thật, vừa rồi cô ta thật muốn Hạ Nhược Tâm té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xin anh vô dụng

"Anh yên tâm, em sẽ không tìm chết: "Thừa dịp anh buông tay, Hạ Nhược Tâm tránh khỏi ngón tay của anh, cầm khăn lau cửa sổ khác, em không chết, em chết đi, anh có thể trả thù ai. Cô không quan trọng mà nói như là nhận mệnh, chỉ là, cô chăm chọc người khác, nhưng cũng hung hăng làm bị thương lòng của mình.

Bởi vì, cô không cách nào phủ nhận, anh đối với cô, ngoại trừ hận, cái gì cũng không có.

"Đủ rồi!" Sở Luật buông tay mình xuống, chỉ gầm nhẹ một tiếng: "Cô thích đối phó với tôi như vậy, cô không thể cầu xin sao?" Tính tình của người phụ nữ này sao có thể cố chấp như vậy, sao cô không cầu xin anh, sao không cầu xin?

"Cầu xin anh?" Hạ Nhược Tâm chỉ nở nụ cười, ý cười như thế, để khoe môi cũng không đủ sức gầy lên, "Anh đã quên sao? Em đã cầu xin anh, thế nhưng anh chưa từng buông tha em, như vậy, em còn cầu xin anh làm cái gì?"

Cô xoay người qua, chỉ cho anh một bóng lưng.

Cầu xin, hữu dụng không?

Cầu xin, sẽ bỏ qua cho cô sao?

Trong lòng mắt đen của Sở Luật bỗng nhiên tối hơn, như là bị cướp đi tất cả ánh sáng sáng, trầm đáng sợ, sâu vô căn.

"Đủ rồi, Hạ Nhược Tâm: "Anh lại gầm một tiếng, nặng nề nhắm cặp mắt của mình lại, lúc mở mắt ra, đã bình phục tất cả cảm xúc. Khi anh thấy được La Sa đứng rúc một bên, ngừng nửa bước, lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo: "Nếu như về sau cô lại để cho cô ấy làm những chuyện này, tôi sẽ lột da cô."

La Sa thật thà gật đầu, không phải nói cái gì đều để người phụ nữ này làm sao? Làm sao bây giờ lại là cái gì cũng không cần làm?

Hạ Nhược Tâm chỉ = nhẹ nhàng cúi đầu, đặt hai tay của mình ở trên bụng, xuyên qua cửa sổ nhìn xuống, cô nhìn thấy người đàn ông nhanh chân rời đi, sau đó là một chiếc xe màu đen đi xa.

Cô đứng ở nơi đó cực kỳ lâu, giống như một người gỗ, chẳng qua là trên mặt lại có một chút màu tái nhợt, xem như ánh nắng rơi xuống, cũng sẽ không ấm.

Lại một lần nữa nhốt mình vào trong phòng, không cần làm việc, như vậy, cô phải làm cái gì?

Tầng 18 tập đoàn Sở Thị, trong văn phòng của tổng giám đốc, nhanh chóng có một người phụ nữ trẻ tuổi chạy tới, vừa chạy hai luồng trước ngực không ngừng rung lắc.

Một người đàn ông mặc ra cặp mắt đào hoa đột nhiên thối sáo một cái, thật đúng là đúng giờ, công ty anh họ anh luôn có nhiều phụ nữ ngực lớn như vậy, coi như không thể sờ mỗi ngày nhìn cũng được.

Anh ta nhanh chân đi vào, trong tay còn cầm một chồng văn kiện, dùng sức đẩy cửa ra, dù sao, từ trước đến nay anh ta đều không gõ cửa, người ở trong này là ông chủ, đúng lúc, vừa lúc, cũng là anh họ anh ta.

"Tài liệu: "Anh ta trực tiếp ném tài liệu trong tay lên trên mặt bàn, không có chút để ý gương mặt Sở Luật như muốn giết người.

"Đỗ Tình Đường cậu không biết gõ cửa sao?" Giọng lạnh lẽo cứng rắn từ trong miệng Sở Luật phun ra, lạnh muốn chết, cứng rắn như gạch.

"Em biết rồi, em biết rồi, lần sau nhất định em sẽ không quên gõ cửa, nói thêm câu nữa, tổng giám đốc, xin hỏi tôi có thể vào không: "Anh ta vươn tay của mình, ngón tay xuyên nhẹ qua tóc của mình, lại mạng về mặt nghiêm túc, ngữ khí vòng vo: "Anh, anh và người phụ nữ kia không có sao chứ?"

Anh ta đặt mông ngồi ở một bên, còn người phụ nữ kia dĩ nhiên chính là Hạ Nhược Tâm.

"Chuyện không liên quan tới cậu: " Sở Luật đến đầu cũng không có nhắc.

Đỗ Tình Đường thu hồi nụ cười trên mặt của mình: " Anh, anh không có phát hiện, từ khi Dĩ Hiên chết, anh thay đổi, sau khi anh cưới Hạ Nhược Tâm thay đổi càng nhiều."

"Có sao?" Sở Luật vẫn vội vàng làm việc, thậm chí, đầu cũng chưa từng nhắc một chút.

"Làm sao có thể không có?" Đỗ Tình Đường nắm một nhúm tóc của mình, đối với việc này, mồm mép đều nhanh sắp mài hỏng: "Anh, không có ai biết

chuyện kiên vì sao phát sinh, cũng không thể hoàn toàn cho rằng Hạ Nhược Tâm là hung thủ..." Nói xong giọng anh ta càng ngày càng nhỏ, bởi vì, một ánh mắt lạnh vừa vắn dòi qua người anh ta.

Chương 39: Như thế nào hủy đi một người

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Như thế nào hủy đi một người

Lại như thế này, mỗi một lần nhắc tới Hạ Di Hiên, anh giống như là bị người cắn một cái, trái lại, gặp ai cũng muốn gặm đầy miệng máu, cắn không yên, anh sẽ không bỏ qua.

Sở Luật kéo ngăn kéo ra, lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu, đặt ở trên miệng của mình, giọng rất nhẹ, lại rất áp lực: "Đỗ Tình Đường, anh cảnh cáo cậu một lần cuối cùng, không được nhắc tới người kia, nếu không, tôi tuyệt đối không buông tha cho cậu, không quản cậu có là em họ tôi hay không."

Mà một tiếng cảnh cáo, để Đỗ Tình Đường dùng sức gạt đầu một cái, kỳ thật, anh ta còn muốn nói, không nên làm chuyện quá tuyệt, nếu không về sau chuyện không có quan hệ gì với cô ấy, như vậy, muốn hỏi hận cũng không còn kịp rồi.

Chỉ là, anh ta giống như quên đi, từ trước đến nay Sở Luật tàn nhẫn vô tình, sẽ không lưu lại cho kẻ địch bất kỳ đường lui, mà đối với người anh hận, càng hơn.

Dập tắt thuốc, lại quăng tài liệu trong tay, Sở Luật cảm áo khoác của mình lên, đi ra ngoài, chỉ lưu lại Đỗ Tình Đường vẫn ngây ngốc nhìn bóng lưng của anh.

"Thật sự chính là nhẫn tâm, gặp lại cũng không nói?" Đỗ Tình Đường lẩm bẩm hỏi lâu.

Lúc này mới nhận mệnh đi ra ngoài, nơi này thật sự rất lạnh, người kia đúng là tù lạnh di động, một chút tình thú cũng không có, thật không biết người phụ nữ kia yêu anh cái gì?

Mà lúc này, Sở Luật ngừng xe của mình, đi vào một quán bar mở cửa hai mươi bốn giờ, bên trong cũng không có quá nhiều ồn ào, thậm chí còn có một loại cảm giác cao áp không nói được, người tới nơi này đều là nhân vật nổi danh, tự nhiên, giá cũng sẽ không quá tiện nghi.

"Cho tôi một ly Rum trắng." Anh ngồi ở bên tủ rượu, quen thuộc gọi thứ mình muốn, mà bên cạnh anh thì đang ngồi một người đàn ông khác, người đàn ông có dáng người thẳng tắp, mà trong tay của anh ta đang bưng cầm một ly rượu trong suốt, trong ly lại là rượu thiên sắc.

Cái ly rượu trong tay người đàn ông màu sắc kỳ lạ, cái tên cũng không có người biết rõ, mà vị còn càng dữ dội hơn.

"Anh biết làm sao để một người phụ nữ sống không bằng chết không?" Người đàn ông đột nhiên quay đầu nhìn anh: "Anh biết làm sao để một người phụ nữ rơi xuống địa ngục cũng không còn cách nào đứng lên không?"

Sở Luật hơi khơi gợi lên môi mông: "Anh hận cô ấy, hận một người phụ nữ sao?"

Người đàn ông uống cạn rượu trong ly: "Đúng, tôi hận cô ấy, cô ấy yêu, để cho tôi mất đi người con gái tôi yêu. Cho nên, tôi muốn để cô ấy sống không bằng chết."

"Thật sao?" Sở Luật cười lạnh một tiếng: "Chúc mừng anh, Tôi cũng thế." Anh vươn tay của mình, mà hiển nhiên người đàn ông kai sững sờ, đồng dạng trên ngũ quan tuần mỹ, có một loại cảm giác âm lãnh không nói được, bọn họ đều tìm được oán niệm và hận trên người của đối phương, hận đối với một người phụ nữ.

"Để cho cô ấy yêu anh hơn, yêu đến không có anh liền không cách nào sống sót, để cho cô ta đứng càng cao, lấy được càng nhiều, sau cùng, té tới thịt nát xương tan, hải cốt không xương, hủy thể xác và tinh thần của cô ta còn chưa đủ, còn có linh hồn của cô ta, tất cả của cô ta, cuộc đời cô ta."

"Anh rất hận cô ta?" Người đàn ông lại muốn một ly rượu, trong rượu có hình ảnh của mình, sau đó lắc nhẹ một cái, vỡ vụn.

"Hận."

Sở Luật cũng cầm rượu, phần môi cười càng ngày băng lãnh.

Anh vốn là người tàn khốc, trước kia cũng vậy, hiện tại càng vậy.

"Tôi tên Mạc Minh, rất vui khi biết anh." Người đàn ông vươn tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Muốn một mực yêu

"Sở Luật: " hai tay giao nhau, trong mắt của bọn họ đều tàn nhẫn quen thuộc, cùng vô tình, bọn họ đồng thời hóa thành ma quỷ, đang chuẩn bị xé nát con mồi của mình.

Chỉ là không có ai biết, khi bọn họ gặp nhau một lần nữa, mới phát hiện, thì ra...

"Lần này tôi mời: " Người đàn ông quay đầu lại, lại là một ly uống một ly, mà Sở Luật nói chỉ một tiếng cảm ơn, chẳng qua sau cùng anh vẫn lấy ra một chút tiền đặt trên quầy.

Người đàn ông nhìn tiền trên quầy, chỉ như có như không nở nụ cười, nụ cười này, mang theo độ cong thiên sứ, nhưng lại như quỷ.

Đúng vậy, hủy đi một người phụ nữ phương pháp tàn nhẫn nhất, không phải thân thể của cô, cũng không phải tâm, mà chính là hồn.

Lại uống một ly, anh ta không có say, ngược lại càng thêm tỉnh táo.

Sở Luật rời đi, anh đứng ở bên ngoài quán rượu, trên thân rời xa tia sáng xa hoa trụi lạc, mặt âm trầm thủy chung để cho người ta đoán được thần sắc.

"

"Hạ Nhượng Tâm, sao cô có thể không yêu tôi, nếu như cô không yêu tôi, như vậy, chúng ta còn tiếp tục chơi thế nào?"

Anh cười, trong mắt lại lóe lên một vòng âm lãnh không nói được.

Hạ Nhượng Tâm nghe được một tiếng cửa phòng mở, lúc này mới ngồi dậy. Cô nhìn đồng hồ cách thức Châu Âu treo trên tường, lúc này phía trên đã là 12 giờ nhiều, cô ngủ ở đây lâu như vậy, cửa mở ra, đầu tiên cô nhìn thấy một đôi chân đi giày da, phía trên lau rất sạch sẽ.

Sau đó là một đôi chân thon dài thẳng tắp, tỉ lệ hoàn mỹ, có lực và đẹp kết hợp.

Cô nhẹ nhàng giương mắt, ánh mắt lại dừng ở trên đùi anh không động, kỳ thật không cần nhìn mặt anh, cô cũng biết nét mặt anh bây giờ là cái gì, đơn giản là, cho tới bây giờ anh đều chưa từng cho cô sắc mặt tốt.

"Thế nào, hiện tại đến nhìn cũng không muốn nhìn thấy tôi sao?" Giọng của người đàn ông tới gần, mà cô chỉ là khẽ động mi mắt một chút, không phải là không muốn nhìn, chỉ là cô sợ cô không kiên trì được nữa.

"Em đi xả nước nóng cho anh: " Cô quay người, như là trốn tránh đi qua anh, chẳng qua, Sở Luật lại trực tiếp giữ cánh tay cô, chỉ là, trong nháy mắt đó, anh lại cảm giác cô gầy không ít. Nói này không có người cho cô ăn cơm, hay là cô muốn để mình chết đói.

Hai người giằng co như vậy, ai cũng không nguyện ý mở miệng trước.

Hạ Nhượng Tâm có chút vùng vẫy, thả em ra có được hay không? Cô có chút cầu xin, hiện tại cô không muốn nào loạn với anh, bởi vì, chút nữa cô sẽ phải đối mặt cái gì, tổn thương đến từ thân thể, cô cần kiên cường cỡ nào, mới có thể để cho mình kiên trì.

Giọng vô lực, vô lực trầm mặc, cô còn phải chịu ít nhiều.

Cái cảm bị anh nhắc lên, cô hơi buồn mi mắt, mà người đàn ông ở trước mắt, cô vẫn không cách nào đoán được trong mắt của anh có cảm xúc gì?

Thế giới của anh quá phức tạp, anh quá phức tạp, căn bản là cô không cách nào thấy rõ, cô là một tờ giấy trắng, thế nhưng người đàn ông này lại là sương mù.

"Cô gầy?" Tay của anh vuốt nhẹ mặt cô, lơ đãng toát ra một câu như vậy.

"Anh quan tâm sao?" Cô cười khổ một tiếng, trên mặt có chút tái nhợt mang theo nụ cười mất mát.

Sắc mặt Sở Luật tối một chút, dáng vẻ tự mình chán ghét mà vứt bỏ như thế, để tim của anh cực kỳ không thoải mái, tính tình của cô đâu, ánh mắt ái mộ mà cô luôn mang cho anh đâu.

Cô đem Hạ Nhượng Tâm kia làm đi nơi nào.

Cuối cùng anh buông cánh tay của cô ra, xoay người, hai đầu lông mày lại không nói được khổ sở.

Cô vừa đi vài bước, một đôi tay giống như sắt thép vòng lấy eo cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thật tình giả ý

“Sở Luật, anh buông em ra, được không?” Thà anh tàn nhẫn với cô, chứ cô không cần anh thương hại, cho cô hy vọng, rồi lại tự tay hủy diệt nó.

Nếu muốn hận thì hận hết đi, đừng bỏ thí chút dụ dỗ làm gì, cô nhận không nổi.

“Chúng ta đều cô đơn mà,” Sở Luật siết chặt tay, giữa cơn hoảng hốt, cô có cảm giác như hai trái tim xích lại gần kề.

Cô đơn, từ trước cô đã thế, mà anh, cũng vậy sao?

Nhìn qua cao cao tại thượng, nhưng thật ra, lại cực kỳ cô đơn.

Môi cô mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Bọn họ lúc này như hai cây xương rồng, muốn tới gần, rồi lại sợ tới gần. Tới gần một chút, sẽ bị gai nhọn của đối phương đâm vào, thương tích đầy mình.

Sở Luật híp mắt, anh cúi đầu, xoay vai Hạ Nhược Tâm lại, cô quá gầy, như vô hình trách cứ anh tàn nhẫn, nhưng mà, bọn họ rốt cuộc là ai đang tàn nhẫn với ai?

“Trước giờ tôi đã vô tình như thế rồi,” anh chạm tay lên mặt cô, nhẹ nhàng lướt qua, “nếu tôi không tàn nhẫn, như vậy, người chết sẽ là tôi. Tôi có tất cả, nhưng kỳ thật lại chẳng có cái gì, cô không biết đâu, tôi đã đợi cô ấy bao nhiêu năm, cô ấy là người duy nhất khiến tôi còn thấy mình đang sống.”

“Tôi quen cô ấy từ nhỏ, lúc đó cô ấy rất đáng yêu, cho nên, khi vừa gặp mặt, tôi đã quyết phải lấy cô ấy về.”

“Tôi vẫn luôn chờ, chờ cô ấy lớn lên, nhưng chờ không được, Hạ Nhược Tâm, tôi tàn nhẫn với cô, nhưng cô còn tàn nhẫn với tôi hơn gấp bội. Cô có biết sau khi tôi mất đi cô ấy, tôi sống thế nào không, cho nên, hận cô, đã trở thành cuộc sống của tôi, nếu không hận cô, như vậy sao tôi có thể thừa nhận sự thống khổ khi mất đi cô ấy?”

Tay anh đặt lên môi cô, “Hạ Nhược Tâm, đừng trách tôi, cô không phải vô tội, bởi vì, cô giết người tôi yêu nhất, cho nên, tôi muốn cô phải đau khổ.”

Anh cúi đầu, dán môi lên môi cô, “sao cô không phản kháng, cô như vậy làm tôi thấy không đành lòng.”

Hạ Nhược Tâm chỉ nghe được một câu không đành lòng, trái tim tưởng như đã chết của cô nảy lên, sống lại, không đành lòng sao?

Sở Luật nếm được vị nước mắt, hăm hăm, đau khổ, nước mắt chân thật nhất.

“Hạ Nhược Tâm, cô là người thế nào, vì sao tôi không thấy chút chột dạ nào trên mặt cô, cô sợ hãi, cô hối hận, thậm chí, còn muốn ngủ trên giường của tôi và cô ấy, cô đang nghĩ cái gì?”

Anh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong trẻo của cô, đôi mắt cỡ nào trong suốt, cỡ nào đẹp, chỉ là, tại sao chủ nhân của nó lại ác độc đến thế.

“Cô yêu tôi vậy à, yêu, đến mức em gái mình cũng không tha?” Anh lẩm bẩm, nhưng vẫn lọt vào tai Hạ Nhược Tâm, như dao nhọn cứa vào trái tim cô..

Cô nói, cô không giết người, vì sao không ai tin.

Hạ Nhược Tâm, nếu tôi làm đầy cô địa ngục, không biết cô sẽ hận tôi hay yêu tôi? Môi anh mân nhẹ lên môi cô, lời này cũng không thốt ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Dụ dỗ cũng là tàn nhẫn

Mà anh không biết cái ngày cô rơi xuống địa ngục ấy, hoá ra, anh cũng đang ở giữa địa ngục rồi.

Tay anh đột nhiên dùng sức ấn lấy đầu cô, khiến cô dựa sát vào anh hơn một chút, tựa hồ chỉ có mượn hành động ấy mới có thể khiến hai linh hồn lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn.

Mới có thể làm hai trái tim đã chia năm xẻ bảy lần thứ hai đập trở lại.

Hạ Nhược Tâm hơi mờ mắt, giữa cánh môi nếm được vị nước mắt, hoá ra cũng đau khổ như vậy.

Trong phòng, dưới ánh đèn tối tăm, hai người họ ôm nhau vẫn không ngừng, anh đã cướp lấy hô hấp của cô, linh hồn của cô, hết thảy.

Tay cô níu chặt gấu áo anh, ngón tay dùng sức, cũng đã làm ra một phần, trước nay cô chưa từng nếm thử ****. Trước giờ anh chưa từng dịu dàng với cô, ngoại trừ đau đớn, chính là tàn nhẫn.

Nhưng mà, hôm nay, vì sao, vì cái gì, anh lại cho cô nhiều như vậy. Nụ hôn trần ái, đầu lưỡi hai người giao triền bên nhau, cô muốn trốn, nhưng anh lại bức ép không để cho cô bất cứ đường lui nào cả.

Bàn tay anh nhẹ nhàng摩天 trốn, quần áo trên người cô từ từ rơi xuống, cho đến khi cơ thể hai người không còn gì cách trở.

Hạ Nhược Tâm gất gao khép lại hai chân.

Cái cảm giác đau đớn thế này, làm cô theo bản năng kháng cự. dù đã đau rất nhiều lần, thành quen, nhưng cô vẫn sợ đau.

Đôi mắt Sở Luật thâm sâu hơn rất nhiều, tay anh đặt trên mặt cô, không còn như ngày trước, ngược lại dịu dàng đến mức khiến cô muốn khóc,

“Sẽ không đau, tin anh,” anh ghé lại bên tai cô, không ngừng trấn an, đôi mắt thâm sâu, càng thêm tà tử vài phần.

Không giống bình thường, nhưng mà, vẫn sâu đến mức làm người ta nhìn không thấu.

Hạ Nhược Tâm chớp mắt, giống như thủy tinh trong suốt, tựa hồ là ẩn nhẫn, anh độc ác, làm cô không thể tới gần, mà anh dịu dàng như thế, càng khiến cô thấy sợ hãi.

Cô không rõ tại sao anh lại làm thế, cô vẫn do dự, cô kháng cự, cô cho rằng anh sẽ giống như trước kia, không có kiên nhẫn qua loa cho xong việc, chỉ thỏa mãn mình, và chọn làm tổn thương cô.

Vậy mà lúc này anh lại kiên nhẫn chờ cô thích ứng như vậy.

“A.....” giữa cơn mơ màng, cô chỉ cảm thấy rất nóng, nóng như muốn tan chảy, cô thở dốc, giãy giụa, cho đến khi hắc ám bao phủ, rơi xuống vực sâu. Nhưng vì có anh mà bóng đêm không còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi, không còn khiến người ta lùi bước.

Cô đột nhiên có một loại cảm giác, có lẽ cô sẽ chết, không phải chết dưới sự tàn nhẫn của anh, mà là chết dưới sự dịu dàng của anh.

Lúc này đây, thật sự không đau, thậm chí, có cảm giác mà cô chưa từng trải qua, chỉ là, trái tim cô loạn nhịp.

Bóng đen rợp trời, không biết từ khi nào, đã bắt đầu rục rịch, gió lạnh thổi qua tấm màn.

Đêm, thật sự an tĩnh, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng thở của hai người.

Sở Luật vuốt lên mái tóc mềm mượt của người đang nằm trong ngực, cảm giác hoàn toàn khác hẳn với cô ấy, tóc cô ấy hơi cứng, sờ vào gai tay, nhưng của cô lại vô cùng mềm, mềm đến mức khiến người ta muốn hủy diệt nó.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không ai quan tâm cô đâu

“Dĩ Hiên.....” mỗi anh chớp mắt, lại bật thốt lên cái tên của Hạ Dĩ Hiên, anh cúi đầu, nhìn người phụ nữ mệt mỏi ngủ vùi trong ngực, trên mặt hiện lên suy tư khiến người khác khó đoán. Sáng, ánh nắng chói chang làm Hạ Nhược Tâm tỉnh táo lại, mặc kệ cô mệt thế nào, mỗi ngày đều sẽ đúng giờ tỉnh lại, cô cẩn thận ngồi dậy, ngờ ngác nhìn người bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh rõ ràng như vậy.

Lúc anh ngủ, bớt đi một phần tuyệt tình, nhiều thêm một phần an tĩnh, tóc dán bên tai, mang theo sự kiên nghị, ngực phập phồng, ngực anh rộng lớn, vô cùng an toàn, nếu anh yêu ai, anh sẽ dành cho người đó những điều tốt đẹp nhất.

Nếu anh hận ai, như vậy, anh sẽ huỷ hoại người đó cả đời.

Cô vrun tay, dừng lại giữa không trung, không rõ ngày hôm qua bọn họ, sẽ có gì thay đổi? Môi cô mấp máy, rút tay về, dèm chắn lại cho anh.

Gió lạnh, sẽ cảm mất.

Anh có người quan tâm, còn cô thì sao?

Cười khổ một tiếng, cô buộc sơ lại mái tóc, ban ngày, thân phận của cô là hầu gái, là bảo mẫu, bởi vì, cô không biết, ngoài những thứ này, cô còn có thể làm gì?

Mở cửa, bên ngoài chẳng có ai, hình như người kia không tới, là sợ hay là vì cái gì, để làm việc cho Sở Hạ, quả nhiên, yêu cầu phải có đủ dũng cảm, người đàn ông này lạnh lùng đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi, hi vọng vô thường chẳng ai hiểu nổi.

Cô đi vào phòng bếp, dù biết Sở Luật cũng không có thói quen ăn bữa sáng nhưng cô vẫn chuẩn bị một phần ăn thanh đạm cho anh, cô không phải Hạ Dĩ Hiền, lúc còn đi học cô đã tự biết nấu ăn.

Kỳ thật cũng chẳng sao cả, đã không có thứ mình muốn, cô cũng chỉ có thể đề tiện ở bên cạnh giúp cho Hạ Dĩ Hiền cao quý mà thôi.

Trên bàn để đồ ăn sáng, hai chén cháo, xắn tay áo, cô nhớ ra còn đồng quần áo chưa giặt.

Lúc Sở Luật dậy đã là một tiếng sau, anh sờ tay sang bên cạnh theo bản năng, lại chạm phải ga giường lạnh ngắt. Một bên chân gấp lại chỉnh tề, không còn bóng dáng người kia nữa.

Cô đi đâu rồi, anh ngồi dậy, chân trượt xuống bên hông, lộ ra lồng ngực rắn chắc gợn cảm, anh xoa ấn đường, đôi mắt đen khôi phục lại sự sắc bén.

Đứng dậy, xuống giường, mặc quần áo, động tác liền mạch lưu loát, chút nào cũng không thoát bần mang thủy.

Đi vào phòng khách, anh ngửi thấy mùi thơm, còn cả mùi dầu mỡ, chợt thấy đói, lúc này anh mới nhớ ra, đêm qua anh chỉ uống vài chén rượu, vẫn chưa ăn gì. Cả đêm, đến sáng sớm, đúng là anh cảm thấy hơi đói bụng.

Anh rất ít khi ăn bữa sáng, có lúc anh vội vàng đến công ti làm việc, rồi gộp bữa trưa và bữa sáng vào làm một luôn.

Ngồi trên ghế, anh cũng chẳng phải người không biết chăm sóc mình, đói bụng thì ăn, mặc kệ là ai chuẩn bị cũng giống nhau cả thôi. Ăn xong, buông bát xuống, anh sờ lên cái bụng no căng, tuy rằng đồ ăn không phải sơn hào hải vị gì, thanh đạm như vậy, dù không phải khẩu vị của anh, nhưng dạ dày thoải mái, tâm tình cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sáng bình minh

Anh đứng lên, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng người kia. Hạ Nhượng Tâm.

Ngoài ban công truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh đi qua, đứng từ xa, lặng lẽ nhìn.

Ánh nắng không quá chói chang, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, Hạ Nhượng Tâm phoi xong chiếc áo cuối cùng, giơ tay lau mồ hôi giữa trán, lấp la lấp lánh.

Trên mặt cô có đôi chút sắc dương quang, ấm áp, nhàn nhạt, lông mi dài rung động, giống như hai cây quạt trúc, mơ hồ...

Thân thể của cô vốn thập phần tinh tế, hiện giờ lại gầy đi không ít, dường như chỉ cần nhẹ nhàng nắm chặt, sẽ bóp nát xương cốt của cô, gầy yếu như thế, chỉ cần cố ý, thật sự có thể huỷ hoại cô, hơn nữa còn là huỷ hoại không còn một mảnh.

Sở Luật híp mắt, anh dựa vào sofa, cũng không nói gì nhiều, cứ chăm chú nhìn như thế, đáy mắt sâu như biển. Lặng yên hiện lên rất nhiều điều.

Hạ Nhượng Tâm bỗng nhiên quay đầu, mắt chạm mắt, cô hơi giật mình.

Anh đứng ở nơi đó bao lâu, nhìn cô bấy lâu.

Lúc này, Sở Luật mới đứng thẳng dậy, đi về phía cô, anh càng tới gần, cô lại càng lùi ra sau.

Cho đến khi không còn đường lùi, cho đến khi anh dừng lại trước mặt, đôi mắt đen thâm trầm, bọn họ đều thấy trong mắt đối phương bóng dáng của

nhau.

Trong mắt anh có cô, nhưng mà, nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Trong mắt cô tất cả đều là Sở Luật, mà nhiều lại là cảm giác sợ hãi.

Anh khiến cô sợ hãi, sợ bị thương, cũng sợ bị thương tổn.

“Cô làm bữa sáng à?” Sở Luật cong môi, nhìn ra cô lo sợ cái gì, sau đó cùng nhau trầm định.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu, trong đôi mắt trong trẻo đều là hình bóng của anh.

“Ngon lắm,” anh mở miệng, rõ ràng là khen ngợi, nhưng giọng điệu lại vô cùng xa cách, cô nghĩ, người đàn ông luôn cho rằng mình là số 1 này rất ít khi khen ngợi người khác.

Giống như chỉ cần là một lời khen từ miệng anh phát ra, đều sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái, người này vốn dĩ luôn làm theo ý mình, chẳng bao giờ để ai vào trong mắt.

Cô cúi đầu, không biết vì sao lại thấy buồn cười. Người đàn ông này, thật sự không thích hợp như vậy.

“Đang cười nhạo tôi đấy à?” Anh hơi chau mày, hàng mi của cô hơi run run, cơ hồ đã có thể khẳng định chắc chắn cô đang cười nhạo anh.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo phảng phất bị thương, nhiều hơn là ý cười nhạt, quả nhiên là cười, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng, thật sự cười.

“Có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh khi đã làm cô cười vui vẻ không?” Sở Luật lạnh giọng nói, mà Hạ Nhược Tâm lại phát hiện, vậy mà cô vẫn có thể cảm nhận ra, tuy giờ anh vẫn xụ mặt, nhưng lại không tức giận, chỉ là trời sinh lạnh nhạt mà thôi.

Mà vừa nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, đây là ngày mà anh và cô ở cạnh nhau hoà thuận nhất, không có tàn nhẫn, không có lạnh lùng, tuy anh vẫn chẳng thêm đề ý đến cô, nhưng họ đứng ở chỗ này, chỉ là an tĩnh tương đối, không còn là hai con nhím, mà công kích đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Yêu hận bắt đầu

“Nếu cô không ăn, vậy tôi ăn,” Sở Luật khoanh tay lại, tuy rằng cũng chẳng phải cái gì sơn trân hải vị, nhưng anh lại thấy thích. Trên bàn còn có một bát com, không phải của anh, vậy đương nhiên sẽ là của cô.

Hạ Nhược Tâm hơi nấp máy môi, dáng vẻ ngu ngốc như vậy lại làm đôi mắt Sở Luật nhạt đi một ít, hoá ra, cô cũng sẽ có lúc ngơ ngác, anh còn tưởng rằng, ngoại trừ việc nghe theo lời anh, ngoại trừ việc chỉ biết chộc cho anh tức giận, thì không còn bản lĩnh gì khác.

Anh đột nhiên cúi đầu, cắn môi cô, hương vị như trong trí nhớ, so với bất cứ người phụ nữ nào cũng đều đẹp hơn, anh từng có nhiều phụ nữ như vậy, nhưng chỉ có đôi môi cô mới làm cho anh thấy thích, muốn ngừng mà không được.

Mềm không thể tả, ngọt đến mức khiến anh lưu luyến không quên.

Rốt cục anh cũng thả cô ra, tay để trên ngực anh, khuôn mặt trắng nõn nay đỏ ửng, ngoại trừ hàm răng kiên cường cắn chặt, kỳ thật cô là một kẻ rất dễ mềm lòng.

Chỉ cần anh có một hành động nho nhỏ cũng có thể khiến trái tim đã chết của cô sống lại, sức ảnh hưởng của anh đến cô còn đáng sợ hơn so với sự tương tượng của cô nhiều.

Nếu.....

Lắc đầu, cô không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ thêm nữa, có lẽ kết quả, cô không tiếp nhận nổi.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên mắt cô, chặn đi ánh sáng.

Chúng ta tạm thời ngừng chiến, hôm nay, tôi mệt rồi. Sở Luật che mắt cô, Hạ Nhược Tâm không cách nào nhìn thấy sự thay đổi trong đôi mắt anh.

Đi thôi, bỏ tay ra, lần đầu tiên, Sở Luật kéo tay cô, ngón tay nắm chặt, anh có cảm giác như bàn tay cô phủ một tầng mồ hôi.

Anh hơi mở miệng, lại không hỏi gì nhiều.

Cháo trong cái bát đặt trên bàn ăn bị xẻ làm hai nửa, anh nửa phân, cô nửa phân, đây là một buổi sáng cực kỳ yên tĩnh, cũng là một buổi sáng khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mà, nhẹ nhõm rồi, có lẽ chính là sự nghiêm trọng.

Hạ Nhượng Tâm thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, nhìn Sở Luật, khó hiểu đánh giá, hôm nay, anh, thật sự rất kỳ quái.

"Buổi tối có yến hội phải tham gia, đi cùng tôi đi", Sở Luật cầm lấy khăn ăn lau ngón tay, "quần áo tôi sẽ bảo người đưa tới, cô chỉ cần mặc vào là được, trang điểm xinh đẹp thêm nữa".

Anh đứng lên, cầm lấy túi văn kiện, lại là phản phó một tiếng, "tối 8 giờ thời điểm, tôi sẽ đến đón cô."

Anh nói xong liền bỏ ra ngoài, thậm chí chẳng cho Hạ Nhượng Tâm lấy một cơ hội từ chối, đúng vậy, cô sẽ đến, anh bảo cô đi, cô nhất định phải đi.

Cửa đóng lại, mà toàn bộ biệt thự lại chỉ có Hạ Nhượng Tâm, cô than một tiếng, sau đó thu dọn lại chén đĩa, cũng chẳng biết lúc này mình muốn làm gì.

Cô đi vào trong phòng, lại nhìn thấy chiếc váy cưới kia, dường như lúc nào nó cũng nhắc nhở cô, cuộc hôn nhân đã bắt đầu rồi.

Bắt đầu bằng tình yêu của cô, bằng thù hận của anh.

Cô mở ngăn kéo,, từ bên trong lấy ra một bức tranh, còn có một cây bút, ngồi trước cửa sổ, sợi tóc mềm nhẹ rũ trước mắt, chỉ có nhu hòa gần sát, toàn thân trên dưới bắt đầu lộ ra sự an tĩnh tự nhiên đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lễ phục

Đây vốn là tính cách của cô.

Ngồi bút vừa chuyển, nét bút vẽ ra một hình dáng, bút trong tay chuyển động cực nhanh, chẳng bao lâu sau, một khuôn mặt tuần tú đã xuất hiện trên nền giấy, vài đường cong thô, hợp lại thành khuôn mặt người đàn ông cực kỳ cá tính, môi mỏng, đôi mắt thon dài, trong đôi mắt ấy lúc nào cũng có quang mang, lại thêm vài nét bút, trên trang giấy đã xuất hiện khuôn mặt tám phần giống với anh.

Cô lật vài tờ, kỳ thật mỗi tờ đều là anh, mỗi tờ đều có ạn.

Tức giận, tàn nhẫn, lạnh khốc, hiện tại lại thêm một vẻ bình tĩnh.

Chỉ là, chưa từng có mỉm cười, thậm chí là hữu hảo.

Cô ôm xấp tranh vào ngực, dính sát vào vị trí trái tim, ánh nắng từ cửa sổ xuyên thấu qua, dừng lại trên người cô, mang theo một ít hơi lạnh.

Ngừng chiến, nếu có thể nhiều thêm mấy ngày thì tốt biết mấy.

Tay cô lơ đãng xoa mu bàn tay, lặp đi lặp lại, tình yêu của cô, có thể nào cũng sẽ biến mất đi như linh hồn không vậy?

Cuối cùng vẫn mất đi.

Trong phòng còn hương vị của anh, có nhận nhận mùi thuốc lá, cô cúi đầu, không khỏi, khóe môi hơi cong lên, nụ cười nho nhỏ thoả mãn, lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Mà Sở Luật nói được quả nhiên làm được, một giờ sau, thật sự có người đưa tới một kiện quần áo,

Hạ Nhượng Tâm ngồi ở mép giường, thất thần nhìn hộp quần áo, quần áo thật sự rất đẹp, nhưng lại không thích hợp với cô, mà trên tường, đồng hồ điểm tới 7 giờ 35, anh nói anh sẽ về sớm.

Cô cắn môi, cầm lấy quần áo, cởi chiếc áo bông trên người, thay vào một bộ đồ mới.

Nhìn mình trong gương, chỉ nghĩ muốn giấu bản thân đi, chưa bao giờ cô mặc kiểu quần áo lộ liễu như vậy. Dưới làn váy như ẩn như hiện, mơ hồ nhìn thấy đùi trắng thon dài, lộ ra cả cảnh xuân.

Còn sau lưng, toàn bộ cơ hồ đều lộ ra làm cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng xấu hổ, anh thật sự muốn để cô mặc chiếc váy này đi dự tiệc sao?

Cô xoa tóc, mái tóc dài như thác nước che đầy đi phần nào cảnh lộ liễu. Xoay người, vừa đúng 8 giờ. Mà ngoài cửa cũng truyền vào tiếng bước chân

quen thuộc,.

Người đàn ông mở cửa ra, nhìn cô chăm chú, đôi mắt như hiện lên cái gì, cô nhìn không thấu, chỉ có anh biết, đó không phải là kinh diễm.

“Đi thôi,” anh nói, như suy tư, nhìn cặp đùi ẩn hiện dưới làn váy.

“Sở Luật, em.” Hạ Nhược Tâm ôm ngực, trước giờ cô luôn mặc quần áo bảo thủ, giờ lại như này.

“Có gì à?” Sở Luật cúi đầu nhìn đồng hồ, "Không còn nhiều thời gian đâu

Tuy anh không có biểu hiện nóng nảy, nhưng lại mang theo mệnh lệnh khiến người ta không thể phản kháng, thời gian của anh là quý giá, cho nên tốt nhất đừng để anh chờ quá lâu.

“Cũng, không có chuyện gì.” Hạ Nhược Tâm mấp máy môi, cuối cùng không nói ra nữa. Đi sau Sở Luật, cô ủ rột rầu rĩ, kỳ thật, cô muốn nói, cô không mặc đồ như này ra ngoài có được không? Bởi vì, đồ như vậy, khiến cô có cảm giác mình chỉ là vũ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Không thích hợp

Nhưng chắc chắn anh sẽ không đồng ý rồi.

"Trang phục đẹp lắm," cô còn đang miên man suy nghĩ, Sở Luật đột nhiên quay đầu, không biết là thật tình hay là giả ý, nhìn cô từ trên xuống dưới, quả nhiên, đủ kinh diễm, lễ phục này cực kỳ tôn dáng, nói trắng ra là, nhìn qua giống như cái gì cũng không mặc, có thể dễ dàng nhìn ra bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài thẳng tắp, mơ hồ, còn có cặp mông tròn căng mây khiến người khác phải mơ màng.

“Thật vậy à?” Mắt Hạ Nhược Tâm sáng lên, thật là như vậy sao? Rất xinh đẹp à?

Sở Luật lúc không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe, một trận gió từ bên ngoài thổi tới, Hạ Nhược Tâm khoanh tay ôm chặt lấy mình, sao lại lạnh như vậy?

Xe dừng lại, Sở Luật xuống xe, dáng người to lớn khiến người ta cảm thấy áp lực, ở bên ngoài, anh luôn có dáng vẻ như thế.

Đương lúc Hạ Nhược Tâm đi ra, gió lạnh bên ngoài làm cô run mình,

người đi qua nhìn không được quay sang nhìn cô, trong mắt có chút kinh diễm, nhưng nhiều hơn lại là khinh thường, thậm chí còn có một loại cảm giác muốn chiếm hữu làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Vào thôi,” Sở Luật cong tay lên, trên khuôn mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu, chỉ trộm nhìn anh, cô không biết, có phải anh cố ý bảo cô mặc như vậy hay không.

Khi bọn đi vào, ánh đèn đồng thời rọi tới, hoàn hảo dừng lại trên người cả hai, giống như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, người đàn ông lạnh lùng trầm ổn, khoẻ miệng cong cong, đôi mắt lạnh lùng, tuy không cười nhưng cũng hấp dẫn ánh mắt của cả hội trường.

Mà người phụ nữ bên cạnh anh, chưa xét đến khuôn mặt, chỉ riêng bộ lễ phục kia cũng đủ chấn động, cho dù là cô gái táo bạo cỡ nào cũng không dám mặc lễ phục như thế đi dự tiệc, bộ đồ này rất kén dáng người, đương nhiên, tuy rằng dáng người của cô rất được, nhưng lại lộ quá nhiều, khiến cho người ta có cảm giác không đứng đắn, trên khuôn mặt trắng trẻo của cô mang theo chút ngượng ngùng không biết phải làm sao, hàng mi dài rung rung. Rõ ràng là gọi cảm, nhưng người ta lại cảm thấy thanh thuần.

Mà Sở Luật có một câu, thật sự không lừa cô, cô mặc chiếc váy này trông rất đẹp, nhưng quá đẹp, sẽ khiến đám đàn ông bộc phát thú tính mà thôi.

“Luật, cô gái này là?” Một cô gái mặc váy dài đi tới, cô ta cười, khuôn mặt xinh đẹp, váy quây và khăn choàng khiến khuôn ngực như ẩn như hiện, quả đúng là vũ vật.

“Vợ tôi, Hạ Nhược Tâm,” Sở Luật từ một bên cầm lấy chén rượu, thuận miệng giới thiệu, một câu "vợ của tôi" nhẹ nhàng băng quơ đến thế.

“A, hoá ra là Sở phu nhân!” Cái chữ "a" kia kéo cực dài, môi cong lên, Hạ Nhược Tâm cắn môi, không biết trả lời thế nào.

Anh và cô ta, có quan hệ gì?

“Xin chào, Sở phu nhân, tên tôi là Yvette, là..... bạn của Luật.” Cô ta cười quyến rũ, trả lời cũng là lời nói có ẩn ý, có thể gọi Sở Luật như thế thì không đơn giản chỉ là bạn của anh.

“Xin chào.....” Hạ Nhược Tâm quay đầu ngưng thần nhìn cô ta, mà Yvette chỉ nhìn lại cô và nở nụ cười đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bị người khác nhục nhã

“Luật, em có việc muốn nói với anh, chúng ta có thể nói chuyện riêng không?” Yvette vuốt lại mái tóc quấn màu đỏ rượu, tự nhiên mà vô cùng thu hút, một cô gái nhiệt tình và gợi cảm, đôi môi cô ta đỏ và căng mọng như mật ngọt, làm người ta nhìn không được muốn hôn lên đó.

Sờ Luật buông chén rượu rượu, thả tay Hạ Nhược Tâm ra.

“Tôi đi một chút, chờ nhé” anh nâng mi, tuyệt tình xoay người, cứ như vậy mang theo Yvette cùng nhau rời đi. Mà Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn họ, trong nháy mắt kia, cảm giác như mình là người bị vứt bỏ, trái tim quặn thắt.

Cô quay đầu lại, run rẩy cảm lấy ly rượu, sau đó uống một ngụm, muốn tăng thêm dũng khí, tay siết chặt ly, cảm giác như mọi người đều đang nhìn mình

Cô chẳng quen biết ai, những người này, ánh mắt của họ đều không thân thiện, cũng không hòa khí.

“Sở phu nhân, đã lâu không gặp,” một giọng nói xa lạ vang lên bên tai, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhìn người đàn ông không biết đã đứng trước mặt mình từ bao giờ, cái gì mà đã lâu không gặp, phải là chưa bao giờ gặp mới đúng.

“Xin hỏi, anh là?” Trong mắt là mê man mơ hồ, nhu hòa hồn nhiên và vô tội, đứng rồi, chính là đôi mắt như vậy, mắt người đàn ông sáng lên, lấy từ trên khay xuống một ly rượu, quơ quơ, trước mắt mới có chút than chì tích, liếc mắt một cái liền biết không phải chuyện tốt.

“Sở phu nhân quên mất rồi sao? Ở hôn lễ của cô và Sở tiên sinh, chúng ta gặp nhau rồi, hơn nữa, chuyện xảy ra lúc đó tôi không thể nào quên, như vậy, ha ha..... Ký ức hãy còn như mới hôm qua.”

Tầm mắt anh ta dừng lại trên đôi chân như ẩn như hiện, cái nhìn trắng trợn không thềm che giấu làm Hạ Nhược Tâm cảm thấy không được thoải mái.

Mà anh ta nhắc lại chuyện kia, ký ức đáng xấu hổ cô không bao giờ quên, cô nhớ, một ngày ấy cô té ngã, có bao nhiêu người nhìn thấy chân cô, cô có cảm giác như mình hoàn toàn trần trụi, bị tất cả mọi người cười nhạo.

“Sở phu nhân, đây là danh thiếp của tôi, nếu cô có việc, có thể tới tìm tôi,” người kia đưa cho cô một tấm danh thiếp, cũng không biết cố ý hay là vô tình, còn chạm vào ngực cô một cái.

Hạ Nhược Tâm vội vàng lui ra phía sau một bước, tay buông lỏng, tấm danh thiếp rơi xuống đất, mà cô cũng không nhặt lên, từ chối thẳng thừng.

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không có việc gì cần tìm đến anh,” cô xoay người, không muốn tiếp tục nói chuyện với người này nữa.

Mà người kia chỉ khoanh tay trước ngực, thương thức đường cong như ẩn như hiện của cô, thả ly rượu lại khay, châm chọc, “A..... đã mặc thành như vậy, còn muốn làm bộ thanh cao? Cô muốn bao nhiêu tiền, tôi cho, Sở Luật phu nhân ở trên giường không biết dâm dăng cỡ nào, thật đúng là làm người ta chờ mong, ông đây từng ngủ với nhiều gái đẹp rồi, nhưng con đàn bà của Sở Luật, đây vẫn là lần đầu tiên.”

Giọng anh ta không lớn, nhưng người nghe được lại không ít, mà những người khác cũng chỉ trào phúng cười, Hạ Nhược Tâm cảm thấy không chỗ dung thân, muốn đào một cái lỗ để chui xuống, có lẽ cứ như vậy ngã chết cũng được.

Cô siết chặt tay, đi nhanh ra ngoài, không còn những tiếng ồn ào, cực kỳ an tĩnh, chỉ đến khi gió đêm thổi tới, cô mới cảm thấy lạnh.

Lạnh đến tận xương tủy, lạnh đến đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Không biết sống chết

Cô ôm cánh tay, không muốn ngồi ở nơi đó, buổi tiệc như này quả nhiên không phải nơi cô có thể tham gia.

Đây là hoa viên, bên trong có một bể bơi, mơ hồ, cô nghe được tiếng người nói chuyện, mà giọng của người đàn ông, quen thuộc đến mức làm tim cô đập mạnh.

Cô đến gần, lặng lẽ tránh một bên.

“Luật, sao lâu rồi không tới tìm người ta?” Người kia ôm vòng lấy cổ anh, vịn eo ưỡn ngực, vũ mị đa tình.

“Nếu cảm thấy hư không thì cô có thể ra ngoài tìm đàn ông, đừng mang bệnh về là được,” Sở Luật bỏ tay trong túi quần, giọng điệu lạnh lùng chẳng chừa cho ai mặt mũi.

“Luật, anh đứng là kẻ vô tình, anhỡ để em leo lên giường người khác à? Anh không ghen à?” Cô ta cười khê một tiếng, dấn ngực lên ngực anh, thậm chí, còn không ngừng xoa nắn vuốt ve cơ ngực của anh. Trước kia có Hạ Dĩ Hiên, trong mắt anh chỉ có cô ta, hiện tại Hạ Dĩ Hiên đã không còn nữa, cho nên, cô mới có tiếp cận anh, mà sao không đến một tháng, anh lại không tới tìm.

Anh như vậy, làm cô ta cảm thấy vô cùng bất an.

“Luật, anh quên chúng ta trên giường kết hợp chặt chẽ thế nào rồi sao?” Yvette hôn môi anh, mà Sở Luật chỉ cười, không cự tuyệt, không hòa theo.

Yvette rờ tay xuống dưới.

Hạ Nhược Tâm vội vàng che miệng, không thể tin được những gì mình thấy, cô vừa mới bị người ta vũ nhục không còn lấy nửa phần tôn nghiêm, mà chồng cô lại ở đây ôm hôn con đàn bà khác.

A!! Quả nhiên anh vẫn tàn nhẫn với cô như thế, tình cảm của anh có thể cho bất luận kẻ nào, nhưng chỉ riêng cô là không.

Cô kéo chặt quần áo trên người, đi ra ngoài, vô hồn.

Hạ Nhược Tâm bỏ đi, không nhìn thấy, Sở Luật kéo tay Yvette ra, cảnh cáo, “Yvette, một vừa hai phải thôi,” đôi mắt anh chẳng có dục vọng, mặc kệ Yvette khiêu khích thế nào, anh không nghĩ, cũng không muốn.

Yvette chỉ cười, “Anh nên đi xem vợ của anh đi, anh vẫn luôn thất thần, cho dù lúc chúng ta hôn, anh cũng đang nghĩ đến cô ta đúng không?”

“Nếu anh lo lắng như vậy, vì sao còn để cô ấy mặc thế kia, anh hào phóng quá đấy, để cho người khác nhìn thấy hết của vợ mình, hay là, anh cố ý.....”

Cô còn chưa nói xong, Sở Luật đã hất tay cô ra.

“Yvette, cô là một người thông minh, chắc hẳn cô cũng biết cái gì gọi là hoạ từ miệng mà ra” Sở Luật nhìn chăm chăm cô ta, nếu người phụ nữ này thật sự không biết sống chết, như vậy, anh cũng không ngại để cô ta ném thứ hậu quả khi đắc tội Sở Luật anh.

“A, em nói giỡn, sao anh lại coi như thật, anh yên tâm, anh không muốn em nói, em tuyệt đối không phun ra một chữ.” Yvette bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Muốn cướp vợ của anh

Sở Luật bỏ đi, Yvette nắm lấy bên cổ tay từng bị anh siết chặt, còn có cảm giác đau đớn, người đàn ông này, quá đáng sợ, cũng quá lạnh khốc, nhưng càng như thế, càng làm người ta, muốn ngừng mà không được.

“Sở Luật, có lẽ anh cũng không biết, trong hận có khi cũng có yêu, sẽ có một ngày anh gãy gập, khi anh tổn thương và làm tổn thương, có khả năng anh sẽ yêu cô ta”

Cô nhìn bóng lưng Sở Luật, lẩm bẩm tự nói, âm thanh bay cực xa, không ai có thể nghe được, vuốt lại mái tóc dài, cô đi vào hội trường, đúng vậy, cô là một người thông minh, cho nên, cô biết, cô không có khả năng có được Sở Luật, bọn họ chỉ là bạn giường.

Cho nên, cô không có khả năng chờ anh quay đầu lại, mà anh, cũng sẽ không quay đầu.

Nếu không, anh đã không phải là Sở Luật.

Sở Luật cũng bước vào hội trường, theo bản năng chỉ tìm người bị anh bỏ lại kia, mắt ạn quét như radar, lại không tìm thấy cô.

Anh đến gần, mắt trầm xuống.

Đi đâu rồi?

Anh vừa đi được vài bước, bên tai lại truyền đến tiếng nói, vừa lúc làm anh nghe được có người nhắc đến tên mình.

“Anh không sợ cô ta nói chuyện này cho Sở Luật à? Lại nói thế nào, anh vừa rồi đùa giỡn vợ Sở Luật đấy.” Một người cười chế nhạo, cũng không biết là giễu cợt hay là cố ý.

“Sợ cái gì, toàn thế giới đều nhìn thấy đôi chân cô ta, mặc thành như vậy, rõ ràng chính là tóe câu dẫn đàn ông.”

“Nhưng anh bị từ chối rồi,” một người khác vui sướng khi người gặp họa.

“Anh cũng có ý như vậy à, muốn ném thử xem con đàn bà của Sở Luật có hương vị gì? Bởi vì chúng ta đều ghen ghét, Sở Luật kia dựa vào cái gì cướp đi bao nhiêu lợi lộc của chúng ta. Mà người phụ nữ của hắn, lại làm hắn mất mặt, như vậy không phải rất vui sao?”

Đám người cười ồ lên, như thể tát vào mặt Sở Luật.

“Phải không? Các người thật sự cho là như vậy à, nếu tôi không cướp sạch, như vậy không phải thật xin lỗi sự mong đợi của mấy người?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó là Sở Luật tiến vào. Các người còn muốn đề vợ của tôi, à, như vậy, tôi sẽ để vợ các người nằm lên giường thẳng đàn ông khác.

Anh trước nay lạnh lùng tàn khốc, hai người kia sợ trắng mặt, đừng tưởng rằng Sở Luật chỉ nói chơi, nói dọa người, Sở Luật thật sự làm tóe. Đây là chuyện ai cũng biết.

“Vợ tôi đâu?” Giọng nói của anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh, bất quá, trên người lại truyền đến áp lực, vẫn làm người khác cảm thấy run rẩy.

Một người chỉ tay sang bên kia, đúng là phía Sở Luật vừa đi vào.

Sở Luật vội vàng bỏ đi, anh lấy ra di động, nhấn một dãy số.

Hạ Nhược Tâm chỉ có anh mới có thể hận, cũng chỉ có anh mới có thể nhục nhã, muốn động tới cô, vậy phải chết.

Mà hiện tại anh đã quên mất, có lẽ vốn dĩ là anh muốn, chỉ là, lúc thực sự hoá ra, có khi, anh cũng không cách nào không chế được cảm xúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nuôi sói

Rất nhiều chuyện, có bắt đầu, cũng có quá trình, có quá trình, như vậy, cũng có kết quả, mà kết quả như vậy, có lẽ, sẽ mang đến cho cuộc đời anh một sự ngoài ý muốn không cách nào tưởng tượng, đó cũng là khả năng anh không biết trước. Sở Luật là người, dù sao, không phải thần.

Vẫn là ở vườn hoa, bên trong giống như thấy cô, mắt đen anh nhú lại, cô tới qua nơi này, như vậy chuyện vừa rồi, cô đều thấy được.

"SHIT!" Anh đột nhiên khẽ nguyên rủa một tiếng, cào tóc của mình, anh là cố ý để cô một mình ở đó, chỉ là không có nghĩ đến trên đời này, thật sự còn có người sẽ đánh chủ ý lên người phụ nữ của Sở Luật anh, mà bây giờ, người phụ nữ kia lại chơi mất tích với anh, cô là đang trả thù hay là kháng nghị.

Anh nắm chặt tay đang để trên tóc mình, sau đó nhanh chân đi ra ngoài, anh có thể thuyết phục chính mình không để ý đến cô, tuy nhiên lại không sai được hai chân của mình.

Ngồi trên xe, thỉnh thoảng anh nhìn ra phía ngoài, Hạ Nhược Tâm, người phụ nữ đáng chết này, cô có biết mình làm cái gì hay không, bỗng nhiên đi ra ngoài, muốn để anh kiếm ít hợp đồng hơn, kiếm ít tiền hơn, cô cho đây là tiệc rượu bình thường sao?

Xe lái vô cùng chậm, mà theo thời gian càng ngày càng muộn, tim của anh lại có một loại sợ hãi không hợp ý nhau, cô hẳn nhục chịu đựng đi theo, cô hẳn nài ở đó, chẳng lẽ cô không biết mình mặc bộ đồ đó, đến cùng nguy hiểm cỡ nào sao?

Cô không sợ bị người tiền dân hậu sát, nghĩ tới đây, tay anh nắm chặt tay lái lại dùng lực nắm, thậm chí, đến đốt ngón tay đều nổi lên một loại màu trắng đáng sợ, xương ngón tay rõ ràng, cang dữ tợn.

Một chùm đèn chiếu sáng phía trước, thỉnh thoảng bộ lễ phục lộng lẫy kia đã rơi vào đáy mắt của anh. Xe dừng lại, anh dừng xe lại, nhanh chân đi xuống, toàn thân nổi lên tức giận không cách nào hạn chế. Người phụ nữ này, anh muốn giết cô, anh nhất định phải giết cô.

Chỉ là, khi nhìn bộ dạng cô lúc này, con giận của anh lại không cánh mà bay, lưu lại, cũng chỉ là một loại cảm giác ê ẩm.

Hạ Nhược Tâm ôm thật chặt thân thể mình, co quắp trên ghế dài, đôi chân cũng lạnh co lại với nhau, bên dưới đèn đường, gương mặt cô tái nhợt đáng thương, trên lông mi thật dài giống như vẫn hơi ướt.

"Hạ..." Sở Luật vươn tay mình, đặt ở không trung, sau cùng lại chỉ ngồi xồm ở bên cạnh cô, tay đặt ở trên mặt của cô, lại là cảm thấy loại nhiệt độ không bình thường.

"Người phụ nữ ngu ngốc, cô phát sốt: Không phải tức giận, cũng không phải hận, mà chính là thờ dài, thậm chí có thể nói, bất lực.

Tay của anh đặt ở trên trán của cô, nhiệt độ đó quả nhiên là.

Phát sốt rồi.

"Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm..." Sở Luật vỗ mặt của cô, sức lực vô cùng nhẹ nhàng mà anh nghĩ, nếu là lúc trước, anh sẽ trực tiếp rời đi, mặc kệ sinh tử của cô, nhưng hiện tại, anh không đành lòng.

Bởi vì, anh còn không có trả thù, mà tim của anh bắt đầu vùng vẫy.

"Hạ Nhược Tâm, cô tỉnh cho tôi, cô không tỉnh, tôi liền ném cô vào khu nuôi sói."

"Nơi này không có sở thú..." Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng rung mi dài, có thể là ý thức không rõ, cuối cùng nghe được tiếng anh, chẳng qua, câu trả lời của cô lại để tay Sở Luật kém chút đặt ở trên cổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tâm Đắng

"Ném cho sắc lang: Giọng của anh lạnh một chút, mà Hạ Nhược Tâm lại nhắm mắt lại, giống như, lông mi cô càng thêm ướt: "Anh đã làm rồi."

Tay của cô vô lực buông xuống, lại mềm nhũn ngã xuống, mà anh xác định, cô căn bản là không có tỉnh lại, chỉ là một câu phía sau kia, anh đã làm, lại để tim của anh, có một loại đau không thể đoán được.

"Hạ Nhược Tâm, tỉnh: " Sở Luật trầm mặc nửa phút, mà tay lại đặt ở trên trán của cô, nhiệt độ càng ngày càng nóng.

Đôi mắt anh tối đen như đêm khuya, không thấy nửa phần ánh sáng, cởi áo trên người, anh bao cô vào trong áo khoác của mình, lúc này mới phát hiện, cô thật sự vô cùng nhỏ, nhỏ gần như anh có thể bao trùm cả cô, không để lại bất cứ khe hở.

Trong mắt lóe lên một chút phức tạp, anh đứng thẳng thân thể của mình, tùy tiện bế cô lên, cô là một tông số người phụ nữ anh ôm có thể trọng nhẹ nhất, nhẹ giống như không có một chút trọng lượng, mà anh cự tuyệt thừa nhận, thịt trên người cô, cũng là bởi vì anh mà thiếu.

Đặt cô thật cẩn thận, thậm chí, anh còn lần đầu tiên cầm cầm chần lông đắp cho cô, anh ít khi có ý tốt, gần như toàn bộ là cho cô.

Xe lái đi, môi của anh mím chặt, chỉ có thỉnh thoảng, anh đều sẽ nhìn qua cô gái ngồi bên cạnh, trong mắt là phức tạp để anh không rõ ràng.

Về đến biệt thự, Sở Luật bế cô lên, một tay tìm trong túi, thẳng đến khi cửa mở ra, bên trong là một vùng tăm tối, bởi vì, người có thể cho nơi này ánh sáng, lúc này đang ở cùng với anh.

Đưa tay mở đèn, nhất thời ánh sáng chiếu vào mắt khiến anh có chút chói, anh lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, ôm cô trở về phòng của họ, đặt cô lên giường, lúc này Sở Luật mới kéo cà vạt của mình, quay đầu, phát hiện người phụ nữ trên giường, vẫn co rụt thân thể, tóc dãn trên giường, để cho toàn bộ phần lưng của cô đều lộ ra trước mắt anh, còn có bộ đồ của cô, đã sớm hất bên hông, này cặp đùi đẹp thỉnh thoảng cọ lấy, cô không thoải mái khẽ hừ một tiếng.

"Nước..." Môi động, khô khốc có chút rách da, Sở Luật đứng lên, rót một cốc nước, sau đó đỡ cô dậy.

"Há!" Lại là ngữ khí ra lệnh, nhưng động tác của anh lại bất ngờ dịu dàng, tim của một người đàn ông khi trên giường có lẽ có thể tách khỏi thân thể, mà bây giờ tất cả động tác của anh có phải cũng có thể tách ra khỏi tim.

Môi Hạ Nhược Tâm mím chặt, chỉ là khi môi đụng phải nước, cô liền vội vàng uống, uống quá mau, khi Sở Luật còn không kịp ngăn cản, cô đã bị sặc, không ngừng ho khan.

"Khục..." Nàng khó chịu rụt thân thể của mình lại, cổ họng khô cạn khó chịu.

"Nước... Nước..." Chỉ là cô vẫn muốn uống, cảm giác cô rất nóng, như người trong sa mạc, chỉ muốn uống một chén nước, uống một ngụm nước, nếu không, cô sẽ chết, thật sự sẽ chết.

Sở Luật nhìn bộ dạng đáng thương của cô, con người bình tĩnh, anh cầm lấy cốc nước tự mình uống một ngụm, anh sẽ không so đo với người sinh bệnh, mà anh càng không cho cô bệnh chết.

Một lần nữa đỡ cô dậy, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khép mở, như là cá, bức thiết cần nước tưới, anh cúi đầu, dán lên môi cô, đưa nước vào môi cô, mà cô như một đứa trẻ tham lam, thỉnh thoảng muốn uống vào trong miệng mình, phục hồi sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Không đành lòng

Con người Sở Luật càng ngày càng mờ, rõ ràng trong miệng của anh đã không có nước, thế nhưng cô vẫn đang hút, thậm chí, đầu lưỡi còn đang không ngừng đuổi theo môi anh.

"Người phụ nữ, đây chính cô tự tìm, tôi sẽ không quản cô có bị bệnh hay không." Dục vọng của anh đã bị chống lên, chưa từng có một người phụ nữ nào giống cô, chỉ là rằng môi khẽ chạm, liền có thể để anh xúc động như vậy, thậm chí, còn không tính là một cái hôn chân chính.

Tay của anh đặt ở trên đỉnh đầu cô, đưa cô càng thêm ép tiến vào chính mình, đè sâu lại môi cô, bắt đầu công thành đoạt đất, muốn ngừng mà không được.

Môi rất ngọt, thật mềm. Tay của anh cách quần áo dùng sức xoa mềm non của cô, tuy cũng không tính lớn, thậm chí không có lớn bằng một nửa bất kỳ người phụ nữ nào của anh, nhưng lại vô cùng mềm, mềm không thể nghĩ, để gốc rễ của anh liền không bỏ được.

Hạ Nhược Tâm chỉ đáp lại anh theo bản năng, hai môi lưỡi không ngừng quấn cùng nhau, cũng là dây dưa ham muốn sâu nhất chân thật nhất trong nội tâm.

Chỉ là lúc này Hạ Nhược Tâm lại gãy giữa, thỉnh thoảng dây dưa thả thả trong ngực anh. Sở Luật ngăn chặn cô thật chặt, muốn cảm giác ngọt ngào của cô lần nữa.

"Không muốn, Sở Luật..." Đôi mắt của cô tuy không mở ra, thế nhưng, anh lại thấy được trong mắt chậm rãi rơi xuống nước mắt, trong suốt như thế, đau khổ như thế.

"Cô không muốn cùng tôi lên giường như thế, xem như cả lúc ý thức không rõ, cô vẫn kháng cự tôi sao?" Ngón tay của anh mon trón mắt cô, môi cô bị anh hôn sưng đỏ, mà bộ đồ này, đã cởi một nửa, thân thể trắng nõn mê người ngay trước mắt anh, anh là một người đàn ông bình thường, anh muốn cô, điên cuồng muốn.

Nhưng không biết vì cái gì, lần này anh lại dừng tay lại, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ môi của cô, cứ như vậy không biết mình đang làm cái gì, lại muốn làm gì "Nói cho tôi biết, vì sao không muốn?" Biết rõ, hiện tại ý thức cô không rõ, chỉ là, anh lại hèn hạ muốn biết nguyên nhân.

Bởi vì, lúc này, cô không có khả năng nói lời.

"Nói cho tôi biết, cô yêu Sở Luật sao?"

Nước mắt Hạ Nhược Tâm lại rơi càng nhiều, mặc dù vô thức lẩm bẩm, nhưng một loại yêu đau lòng cũng không có giảm bớt, giống như ghi tạc trong linh hồn của cô, có lẽ sẽ cùng cô ngủ say trong quan tài.

"Yêu..." Cô nắm chặt áo trước ngực, cô chỉ cảm giác thân thể mình như có băng lửa cùng lúc, một lúc lạnh, một lúc nóng, nóng lạnh khó nhận, đúng vậy, cô yêu, cho dù là ý thức không rõ, cô vẫn nhớ, cô yêu người đàn ông này, yêu hèn mọn, cũng yêu không có tôn nghiêm: "Như vậy vì sao không nguyện ý cho tôi?" Tay của anh đặt ở bên hông của cô, trêu chọc giống như vỗ về. Lại để sắc mặt Hạ Nhược Tâm càng đỏ, không có tái nhợt như ban ngày.

"Tôi không muốn anh ấy, không cần anh ấy nữa: "Đầu Hạ Nhược Tâm không ngừng lắc, cũng không ngừng gãy dựa: " Tôi không muốn, anh ấy chạm qua người phụ nữ khác, anh ấy hôn qua người phụ nữ khác, bản..."

Cô thống khổ co rút thân thể của mình, chỉ là người đàn ông này lại cô định cô thật chặt, cô chỉ có thể thỉnh thoảng mở môi của mình, lẩm bẩm từng tiếng thống khổ, lần đầu tiên để Sở Luật có một loại ngọt ngào không nói được.

Tim của anh, vậy mà đau.

Người phụ nữ dưới thân xưa nay sẽ không chủ động ngênh hợp anh, thậm chí cô cự tuyệt anh, thậm chí còn đang khóc.

Chương 54: Âm áp

Tay của anh đặt ở trên mặt của cô, chỗ ngón tay chạm đến dấu vết lạnh lẽo trên mặt cô, tất cả người phụ nữ đều nói yêu anh, đến Dĩ Hiên cũng đã nói, anh có thể lơ đãng, có thể có hư vinh thảo mẫn, nhưng không có giống lần này, để tâm lạnh lẽo của anh bị xúc động từ trước đến nay chưa có.

Thậm chí, là cảm động.

"Đừng khóc, đứa thích khóc này:" Anh nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô, giống như quất một đứa trẻ, cũng là lần đầu tiên giải thích, mặc kệ, người phụ nữ này có thể nghe rõ hay không, ý thức tỉnh táo.

"Tôi không có đụng vào cô ta, sau khi có cô, tôi không có đụng qua bất kỳ người phụ nữ nào:" Mặc dù biết hiện tại cái gì cô cũng không nghe được, cho nên, anh có thể không bận tâm nói.

"Nếu như vậy, có phải người phụ nữ như cô cảm giác mình rất thành công hay không, tôi hận cô, hận tâm lý có cô." Anh nheo đôi mắt có chút nguy hiểm, có chút lăm băm nói nhỏ: "nói cho tôi biết, khi cái kia trong lòng Sở Luật có cô, vẫn sẽ còn hận sao?"

Anh nghĩ anh không thể trả lời,

Mà cô không có đáp án.

Bỏ đi quần áo của nhau, anh càng gia tăng vuốt ve cô hơn, cứ như vậy để anh giống như vĩnh viễn cũng không cách nào muốn đủ.

"Ừm..." Hạ Nhược Tâm không thoải mái ngâm khẽ một tiếng, mặc cho Sở Luật tạo lửa trên người cô, từng chút từng chút thiêu đốt cô, đơn giản cô biết đó là anh, cho nên, hoàn toàn kính dâng thân thể của mình, lòng của mình, thậm chí là linh hồn của mình.

Cô cho anh, cho hết anh, chỉ là, cô lại là quên đi, tìm cho người khác, nếu như người kia không cẩn thận thì sẽ thế nào?

Hai người kết hợp vừa vội lại mãnh liệt, đây là từ tân hôn đến nay hai người bọn họ dịu dàng nhất, cũng là mãnh liệt nhất, cô vẫn vì anh nhiệt tình, mà anh lộ ra nhưng đã bị cô bức điên, anh yêu cầu cô tất cả, mà cô phục bồi vô điều kiện.

Cái này là yêu và không yêu khác nhau.

Yêu là cho, không yêu là muốn.

Kích tình qua, xuân ý hoà thuận vui vẻ, trong phòng tràn ngập tiếng nam nữ hoan ái để cho người ta tìm đập đỏ mặt, tiếng thờ dục của người đàn ông, người nữ nhẹ nhàng rên rỉ.

Đêm kiều diễm, đốt yêu say đắm, nóng lẫn nhau, lấy nhân gian để yêu, người nào không oán, người nào không hối...

Khi tất cả từ từ bình tĩnh lại, Sở Luật mở hai mắt ra, trong con ngươi đã lui kích động cuồng dã, đây là thỏa mãn anh chưa từng có, từ thân thể đến lòng, lại đến linh hồn thỏa mãn, cho tới bây giờ đều không có một người phụ nữ nào có thể cho anh.

Người phụ nữ, tôi thật sự rất yêu thân thể của cô, mười ngón tay của anh lướt qua mặt Hạ Nhược Tâm, trong tròng mắt đen kịt lên cự ly người khác không cách nào đoán được.

Anh nhắm mắt của mình lại, lúc mở ra, ngón tay đặt ở trên trán của cô, u ám khó hiểu, cũng là khó hiểu.

Anh đẩy người phụ nữ trong ngực ra, chỉ là cô lại ôm thật chặt eo của anh không thả.

Thậm chí, còn gối đầu của mình lên lồng ngực của anh, dạng này giống như bọn họ là vợ chồng yêu nhau, thân thể giao hòa, sẽ ôm nhau ngủ.

Lúc đầu Sở Luật lại muốn đẩy ra, kết quả sau cùng tay lại ngừng lại, đây coi như là anh thỏa hiệp, coi như là giả cô cho anh một đêm đi.

Hạ Nhược Tâm càng thêm tới gần anh, rất ấm, rất ấm, thân thể rất mệt mỏi, thế nhưng lòng của cô lại có một loại ấm áp thật lâu chưa từng có.

Giống như lúc rất nhỏ nằm ôm trong ngực mẹ.

Chương 55: Yêu và muốn

"Mẹ..." Phần môi của cô tràn ra một tiếng lẩm bẩm, có chút chua xót, có chút đau lòng, chậm rãi, một giọt nước mắt lặng lẽ lướt từ khóe mắt cô rơi ra, biến mất trên ngực Sở Luật.

Này một lạnh lạnh, không cảm giác, nhưng lại lơ đãng để tim của anh co rút một chút, nói không nên lời là xúc động gì.

Anh đưa tay đặt ở trên tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt, loại dịu dàng này, đáng tiếc cô cũng không nhìn thấy.

Cô ngủ rất say, rất sâu, Sở Luật chỉ không ngừng nhìn đồng hồ, khả năng đây là lần đầu tiên anh đi làm trễ, trong công ty, thời gian làm việc của anh như máy móc, sẽ không trễ đến, cũng sẽ không về sớm.

Thế nhưng, hôm nay, anh lại không có đứng lên, không phải là không muốn, mà là không thể, người phụ nữ này ôm anh thật chặt, kỳ thật, nói cô gấp, không bằng nói anh có một loại không đành lòng.

Chỉ cần anh giữ chặt tay của cô, muốn hát ra, cô sẽ khổ sở như khóc mà không phải khóc, để tim của anh không thể chịu đựng được, anh muốn phát tay áo rồi đi, lại luôn không cách nào làm được.

Anh cúi đầu, hung hăng véo gương mặt của cô, có chút ngọt ngào nói, thật sự là phiền phức.

Hạ Nhược Tâm không thoải mái thoát khỏi tay anh, có lẽ thật sự bị anh véo cho tỉnh, lông mi thật dài của cô khẽ rung động, chỉ là cảm giác xương cốt toàn thân như tan thành từng mảnh, trên thân nhưng lại độ ấm, cô muốn dựa vào.

Đột nhiên mở hai mắt ra, cô khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt, thế nào lại là anh, mà bọn họ lại còn lấy một loại tư thế thân mật ôm nhau, không phải cô, mà là anh, tay của cô vòng qua lưng anh, đầu gối là cánh tay anh, thậm chí, hai chân của cô còn quấn chân của anh, cô có thể rõ ràng cảm giác được thân thể bọn họ không có nhất ngăn trở, bên dưới chân bọn họ cũng không có mặc gì.

"Thật xin lỗi..." Cô cẩn thận xin lỗi, có chút lúng túng buông chân của mình xuống, tuy nhiên lại là lơ đãng đụng nơi mẫn cảm nhất của đàn ông, mặt của cô phát đỏ, mà thân thể của người đàn ông bắt đầu có phản ứng.

Sở Luật chỉ hít hai mắt, người phụ nữ này lại tùy tiện kêu gọi dục hóa của anh, rõ ràng là một đáng về ngây ngô, lại câu dẫn đàn ông.

Thân thể đột nhiên căng cứng, Sở Luật đã đặt cô ở dưới thân.

"Người phụ nữ, cô hại tôi hôm nay đến muộn, thế nhưng Sở Luật tôi cho tới bây giờ đều không ăn thua thiệt, tôi đã mất đi cái gì, tôi muốn lấy lại từ trên người cô."

Đột nhiên, anh không để ý cô bất ngờ đã tiến vào thân thể của cô.

"A!" Hạ Nhược Tâm khẽ kêu một tiếng, có lẽ là bởi vì cô thích ứng anh, cho nên, cũng không có đau như lần đầu, sau khi tăng đau nhức, cũng có một loại tê dại không nói được, đang chậm rãi tăng thêm.

"Đau?" Nghe được tiếng cô không thoải mái, Sở Luật đặt tay lên mặt của cô, Hạ Nhược Tâm quay mặt, một câu dịu dàng như vậy, lại để nước mắt của cô dính ướt mi.

"Thích khóc như thế, tôi lại không có giết cô." Anh chống lên thân thể của cô, không nhìn được hôn lên môi cô, ngọt ngào như trong trí nhớ.

Sau đó, lại là loại khoái cảm để bọn họ muốn ngừng mà không được, không dứt không ngừng, bọn họ đều đạt được một loại thỏa mãn trên người đối phương, thỏa mãn vượt qua từ thân thể.

Hạ Nhược Tâm yêu, mà Sở Luật là muốn.

Mặc xong quần áo của mình, tinh thần Sở Luật vô cùng tốt, trong lòng mắt đen vẫn trầm tĩnh như cũ, tuyệt không giống như vừa liều chết triển miên với một người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cô làm sao còn?

Mà Hạ Nhược Tâm cũng đã mệt ngủ thiếp đi lần nữa.

Anh ngồi dậy, tay đặt ở trên mặt của cô, buổi tối, tôi dẫn cô đi ăn cơm, nhớ phải chờ tôi.

Mà Hạ Nhược Tâm lại vô thức nhắm mắt một tiếng. Sau đó nặng nề thiếp đi.

Anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô gái co rụt thân thể trên giường, môi mím đột nhiên cau lên một chút, có chút ý lạnh, có thể là có liên quan tới ánh sáng trong phòng.

Anh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ảnh chụp cô dâu treo trên tường, lúc ánh mắt dừng ở trên mặt Hạ Dĩ Hiên, mắt đen nhanh chóng lóe lên thống khổ không dễ thấy được.

Đóng cửa lại, chỉ lưu lại một người phụ nữ đã mệt không cách nào mở hai mắt ra.

Mà hôm nay, tổng giám đốc Sở Luật của tập đoàn Sở Thị, vậy mà lần đầu tiên đến muộn, mà lại đến muộn hơn hai giờ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

"Ách... Anh họ, vừa nhìn đã biết là anh túng dục quá độ, cẩn thận thận hư, nhớ uống nhiều thuốc. Ví dụ như cái gọi tiên chi."

"Đỗ Tình Đường, câu thứ nói thêm một câu đi, thật sự cho rằng tôi không dám động tới cậu?" Sở Luật ngẩng đầu từ đám giấy tờ, giọng bình tĩnh, lại có một loại cảnh cáo cực sâu, tốt nhất hiện tại cậu ta ngậm miệng lại, nếu không, anh không ngại đá cậu ta ra Thái Bình Dương.

"A, anh họ, em không nói, em ngồi im là được, tuyệt đối sẽ không phát ra một tiếng, anh không cần đá em, cái mông soái ca không thể đá: "Đỗ Tình Đường vội vàng ngồi ở một bên, uy hiếp như thế, cậu ta không khỏi xoa mông mình một chút, mỗi lần đều đem chiêu này ra, có xấu hổ hay không?

"Đúng rồi, anh họ, hôm nay qua nhà em đi, mẹ em nói đã rất lâu chưa được gặp anh, nếu anh có rảnh qua nhà em ăn cơm." Đỗ Tình Đường đuổi chân dài của mình, lão nương nhà anh ta thật bất công, mỗi ngày nhớ anh họ, cũng không nhìn một chút ai mới là con của bà, ai mới là miếng thịt rơi từ trên người bà xuống.

Tôi có hạn, Sở Luật nửa ngày mới trả lời một câu, anh chỉ là nhớ tới hứa hẹn với người phụ nữ kia, hôm nào đi.

Đỗ Tình Đường chỉ có thể hơi nhú mày lại, em đã biết...

Anh ta lấy ra một chồng văn kiện, giao cho Sở Luật: "Anh họ, đây là hợp đồng hôm nay, cái này..."

Trong văn phòng tổng giám đốc yên tĩnh, lúc này thỉnh thoảng truyền tới tiếng lải nhải, chẳng qua, luôn luôn là Đỗ Tình Đường nói, mà Sở Luật nghe, ai bảo Đỗ Tình Đường anh ta làm công, mà Sở Luật lại là ông chủ.

Mà khi Hạ Nhược Tâm tỉnh lại, đã đến trưa rồi, đây là ngày cô ngủ sâu nhất, cũng tỉnh trễ nhất, ngồi dậy, cô cúi đầu xuống, trên thân đều là dấu vết xanh tím, cũng đã biết, cô và Sở Luật xảy ra chuyện gì.

Cô cảm quần áo rơi trên mặt đất, tay đặt ở trên trán của mình, trên mặt trong suốt mơ hồ có chút cười khổ.

Hôm qua sau khi cô rời đi, là anh tìm cô về, có một số việc, cũng không phải cô không có ấn tượng gì, cô chỉ biết người kia là anh, về phần anh nói cái gì, cô đã quên.

Thật không nhớ rõ.

Tại sao anh phải tìm cô, để cho cô tự sinh tử diệt không tốt sao?

Cô không muốn để cho lòng mình có hy vọng xa vời, cuối cùng sẽ chỉ còn tuyệt vọng, ngẩng đầu, trên tường vẫn là ảnh chụp cô dâu chiếm nửa bức tường, cách bọn họ không phải cái gì, mà chính là Hạ Dĩ Hiên, anh nói cô thiếu anh một mạng, thiếu Hạ Dĩ Hiên một cái mạng.

Mà cái mạng này, bọn họ đều để cho nàng trả sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bất bình

Cô mặc quần áo của mình sao, chỉ là cẩn thận giấu bộ đồ kia đi, nếu như có thể, cô không muốn mặc nó vào lần nữa, bởi vì, như thế sẽ chỉ làm cô càng thêm xấu hổ, càng thêm khó chịu, thanh danh Hạ Nhược Tâm, hiện tại cũng như thế đi, tự giấu cười một tiếng, cô buộc tóc mình lại, lúc này mới đi ra ngoài, cô còn không có quên, hiện tại nơi này đã không có người khác, không có người làm nữ, chỉ có cô.

Cô đẩy cửa ra, lại rõ ràng sùng sốt một chút, phía ngoài đều đã thu dọn sạch sẽ, liên liền địa cũng đều là kéo qua, thậm chí, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một số nước đọng.

Mà cái này, là ai làm?

"A, Sở phu nhân, cô dậy rồi sao?" Một cô gái tuổi không lớn từ bên ngoài chạy tới, còn lau tay lên quần áo của mình một chút, mặt trái táo tròn trịa có chút bất an.

"Sở phu nhân, tôi mới tới, cô có thể gọi tôi là Tiểu Hồng."

Cô cúi đầu, ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn qua là một người cực kỳ đơn thuần, cũng không có quá nhiều tâm tư phức tạp.

"Ừm, cô mau lên, tôi đã biết: " Hạ Nhược Tâm lại đi trở về phòng của mình, La Sa đi, lại tới một Tiểu Hồng, mà cô dường như không có chuyện gì có thể làm.

Cô ngồi cạnh giường, lấy từ ngăn kéo ra bộ quần áo, lại vẽ lên một bức mới, mà lần này, người đàn ông bên trong không lạnh, không cười, chỉ là quan tâm có một loại mâu thuẫn kỳ lạ.

Mà giống như là không nhớ tới, trước khi anh đi, đã nói cái gì?

Đứng lên, cô kéo màn cửa ra, chỉ thất thần nhìn ra phía ngoài, sắc thu mờ màng vàng ảm, chỉ là lòng của cô giống như vẫn u ám.

Nhắm hai mắt lại, trong mắt cô hiện lên mê mang không thể nói được.

Sở Luật, anh muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì?

Khi Sở Luật trở về, lại nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang ăn, anh nheo lại cặp mắt nguy hiểm của mình, cô xem anh như gió bên tai sao? Anh bỏ hẹn của Đỗ Tĩnh Đường, tan làm vội vã tiếp chạy về, vậy mà cô lại ở đây ăn, có để anh vào trong mắt trong lòng hay không.

"Anh muốn ăn sao?" Hạ Nhược Tâm thấy anh, mặc dù có chút ngoài ý muốn, chẳng qua, đến cũng vẫn mở lời, chỉ là cô nhìn mấy thứ đơn giản trên bàn, từ trước đến nay cô không coi trọng thế nào, chỉ cần có thể ăn là được, như vậy anh.

"Cô đã quên tôi nói gì rồi hả?" Sở Luật tới gần cô, người phụ nữ đáng chết này, khó có khi anh muốn đối tốt với cô một chút, cô lại không biết như vậy?

Nhất định phải làm trái anh, nhất định phải chọc anh tức giận?

"Lời gì?" Hạ Nhược Tâm buồn bực, anh có nói lời gì sao?

"Hạ Nhược Tâm!" Giọng Sở Luật cao hơn một chút, mà Hạ Nhược Tâm vẫn mở to đôi mắt vô tội, cô thật sự không nhớ rõ, có lẽ là nhớ, chỉ là không biết anh nói cái gì?

Sở Luật nhắm hai mắt lại, dùng sức hô hấp, bằng không anh chẳng thể cam đoan chính mình có thể trực tiếp bóp chết người phụ nữ này hay không.

"Tôi nói, hôm nay tôi sẽ trở về mang cô đi ăn cơm, bây giờ cô đã ăn, vậy tôi ăn cái gì?" Anh cắn răng nói ra, lần đầu tiên không có phong độ trước mặt phụ nữ, lần đầu tiên, có người phụ nữ coi lời anh như gió bên tai.

"Thật xin lỗi, em không nhớ rõ. Nếu như anh muốn ăn, em đi lấy đôi đũa cho anh." Hạ Nhược Tâm đứng lên, đi vào trong phòng bếp, chỉ là xoay người trong nháy mắt, không có người thấy được trên mặt cô hiện rõ mắt mát, cô giống như bỏ qua cái gì, có phải không có lần sau hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hải hòa

Cười khổ một tiếng, nụ cười có chút vô lực rơi xuống.

Lấy ra một đôi đũa, cô đặt ở đối diện, cô làm đồ ăn không nhiều, không biết có đủ anh ăn hay không, mà cô đã ăn một nửa, anh có thể ghét bỏ hay không.

Mà Sở Luật vẫn híp nửa hai mắt nhìn cô, như là muốn đốt ra một cái hố trên người cô.

"Nếu không, em đi đổi quần áo bộ, ra ngoài ăn đi?" Cô không hề ngồi xuống, không biết hiện tại đổi lại có kịp hay không.

"Không cần: "Giọng có chút lạnh vang lên, lại để thân thể của cô rụt lại.

Sở Luật ngồi xuống, cầm đôi đũa để trước mặt mình lên, giống như trong nháy mắt, anh không muốn ra ngoài, gấp một chút đồ ăn bỏ vào miệng, thanh đạm, thiếu muối thiếu cay, hương vị cũng không tính quá nồng, nhưng đối với anh đói bụng đã lâu mà nói, cũng có thể nói là nhân gian mỹ vị.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu, lông mi chớp động, chỉ là không nhúc nhích nhìn người đàn ông kia đang ăn đồ mình làm. Cô cảm giác ánh mắt của mình mông lung một chút, trong lòng có loại cảm động.

Không có chế giễu, không có tổn thương, không có cừu hận, thì ra, bọn họ cũng có thể bình tĩnh như vậy, như là một đôi vợ chồng bình thường.

"Cô nhìn tôi có thể no bụng sao?" Sở Luật đột nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp của Hạ Nhượng Tâm, khóe môi hơi giương lên, giống như rất ít có thể thấy được đáng về cô có chút ngây ngốc.

Lòng người phụ nữ này, có khi rất dễ đoán.

"Nhớ ngày mai chờ tôi, nếu không, về sau cô cũng không cần ăn cơm: "Rõ ràng là uy hiếp, chẳng qua, lại cảm giác không có uy hiếp.

Mà bây giờ Sở Luật chọn lựa làm một con cọp giấy.

Hạ Nhượng Tâm vội vàng gạt đầu, sau đó ngồi xuống, cầm đũa của mình, chỉ ăn cơm trắng trong bát, cái gì cũng không gấp, đầu của cô đều sắp úp sắp vào bát, hay là cô cho rằng cơm trắng ăn ngon.

"Đồ ăn không nhiều, em sợ anh không đủ ăn: " Hạ Nhượng Tâm ngừng mặt lên, nhìn số đồ ăn, đúng là không đủ, cô ăn một chút, anh cũng ăn một chút, ăn nửa sẽ không còn.

"Lần sau nhớ làm nhiều một chút, ít như vậy, cô cho mèo ăn sao?" Ngón tay Sở Luật nhẹ nhàng dừng một chút, có rất ít người phụ nữ có thể ở cùng anh như vậy, bọn họ không ăn chỉ là bởi vì muốn giảm béo, mà không phải bởi vì sợ anh ăn không đủ no, về phần Dĩ Hiên, từ trước đến nay cũng đều là anh chăm sóc, sủng ái, đương nhiên cô không có làm qua chuyện này.

Loại quan tâm này không thêm mục đích, cô thật sự là cảm giác không đủ ăn, hiện tại anh cũng có một loại cảm giác, nếu như hiện tại bọn họ chỉ có một cái bánh bao, cô sẽ đem toàn bộ cho anh, mà chính mình tình nguyện chết đói.

Nắm chặt đôi đũa trong tay, không biết vì cái gì, lúc này anh chỉ cảm giác lòng của mình so với vừa rồi phức tạp rất nhiều.

Nhưng thứ có chút cố chấp kiên trì, cũng từ từ bắt đầu buông lỏng.

"Tôi đây: " anh buông đôi đũa trong tay xuống, duỗi tay, Hạ Nhượng Tâm cắn đũa, không hiểu nhìn anh.

"Người phụ nữ, đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai: " Giọng anh chìm một chút, cuối cùng Hạ Nhượng Tâm đứng lên, đi tới trước mặt anh, lại không biết anh muốn làm gì?

Một cái trở tay, Sở Luật tùy tiện kéo cô ngồi ở trên đùi của mình, mà tiếng kêu của Hạ Nhượng Tâm lại bị bao phủ bởi răng môi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Anh đâm cô một dao

Anh hôn cực kỳ dùng sức, giống như muốn nuốt mất linh hồn của cô. Mà cô chỉ bị động nhận lấy tất cả cướp bóc. Bọn họ từ khi mới bắt đầu cũng là như thế, anh chiếm lấy, cô nhận mệnh.

Cuối cùng Sở Luật buông cô ra, tay đặt ở trên mặt của cô, nhẹ nhàng lướt qua môi cô chút hơi sung đỏ, để cô có chút ướt át, mà mắt đen của anh càng thêm tỉnh mịch một chút.

"Hạ Nhượng Tâm, nhớ, nơi này là của tôi." Tay của anh đặt ở trên môi cô: " Chỉ có tôi có thể đụng: "Sau đó tay dời tới ngang hông cô, thân thể của cô cũng là của tôi, chỉ có tôi có thể nhìn, còn có..."Trong mắt đen của anh nhanh chóng lóe lên cái gì?

Ngón tay chuyển qua lồng ngực của cô: "Nơi này cũng là của tôi, người của cô, hồn của cô, mạng của cô, tất cả đều là của Sở Luật tôi."

"Hiểu chưa?" Anh nắm chặt cằm cô, nhìn mắt cô hiện ra sóng nước long lanh, đôi mắt này rất xinh đẹp, là xinh đẹp nhất trong đám phụ nữ anh thấy, nhưng cũng là ác độc nhất, anh vẫn không có quên Dĩ Hiên của anh chết như thế nào?

"Hạ Nhược Tâm, cô hại chết Dĩ Hiên, cho nên cô phải dùng cuộc đời của cô, cô phải trả cho tôi."

Giọng của anh như tấm võng lớn màu đen, bao phủ trái tim Hạ Nhược Tâm thật chặt.

Hạ Nhược Tâm chỉ nhẹ nhàng gật đầu, cô biết, cô hiểu, cô biết trong cuộc hôn nhân này cô có thân phận gì, chỉ là, anh có thể dùng tàn nhẫn tổn thương cô như vậy hay không, cô có thể nhận được tổn thương trên thân thể, nhưng đừng tổn thương lòng của cô.

Người đàn ông này là như thế, khi mình cho rằng anh đối với mình khác biệt, anh thường hung hăng đâm mình một dao.

"Lại khóc: "Ngón tay Sở Luật đặt ở dưới mắt cô, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của cô, sau đó đặt ở bên môi mình, đây là lần đầu tiên anh chủ động qua nếm qua nước mắt.

Thì ra, lại mặn như thế, mặn phần môi của anh.

Có khi, hận là một con dao hai mặt, hận một người đồng thời cũng hận chính mình...

Lúc tổn thương một người, có lẽ, chính anh cũng bị tổn thương.

Mà chiến tranh giữa bọn họ, giống như là thành một loại cục diện bế tắc.

"Cô gái ngoan, ngày mai nhớ chờ tôi." Anh cắn vành tai Hạ Nhược Tâm một chút, lại phát hiện lỗ tai mềm mại của cô đỏ lên, rất đáng yêu.

Lần này Hạ Nhược Tâm chẳng những đỏ cả vành mắt, đến đôi mắt đều muốn đỏ lên, anh nói còn có ngày mai, thật sự có ngày mai sao?

Cô cảm động, thật sự cảm động đến ý tốt của Sở Luật, nhưng thật sự không nghĩ tới, anh tốt, có thể là không có ý tốt.

Tay Sở Luật đặt ở trên đầu Hạ Nhược Tâm, khoe môi hơi lạnh giương lên vô cùng hoàn mỹ, không phân rõ là ý cười hay gì.

Nhưng rõ ràng không phải ý cười đơn thuần, bởi vì, cái từ này vĩnh viễn sẽ không có trên con người lãnh khốc như Sở Luật.

Hạ Nhược Tâm khăn trương chờ đợi ngày mai, anh nói ngày mai.

Cô đã sớm đổi xong một bộ quần áo, trong gương, đó là một cô gái cười long lanh, cô cười có chút ngây ngốc, nhưng là cười, không tiếp tục khóc.

Sở Luật, chồng của cô, cô ngồi ở đầu giường, ngón tay khẽ vuốt qua gối đầu, đêm qua bọn họ vượt qua một đêm yên tĩnh mà hạnh phúc, anh vẫn luôn ôm lấy cô ngủ, cô cho là giữa bọn họ ngoại trừ hận thì cái gì cũng mất, nhưng bây giờ không phải là, quan hệ giữa bọn họ giống như đang từng giờ từng phút biến tốt, cũng đang thay đổi.

Anh có thể không yêu cô, nhưng có thể ít hận cô là được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Kinh hỉ

Khi cô nghiêng mặt, khi nhìn thấy bức ảnh cưới trên tường vẫn tồn tại, trong lòng đột nhiên kinh ngạc một chút, Hạ Dĩ Hiên cười hoàn mỹ như thế, giống như đang cười cô không biết tự lượng sức mình.

Chị, anh ấy không yêu, anh ấy là hận chị.

Mỗi Hạ Nhược Tâm nhếch lên cay đắng, cô biết.

Chị, chị còn hy vọng xa vời anh ấy yêu chị sao?

Mà lòng Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, đứng lên, đứng vậy, đứng vậy, cô hy vọng xa vời, một động tác nhỏ của anh, một cái lấy lòng nhỏ, đều sẽ dễ tình yêu đã chết của cô, lại khôi phục lần nữa.

Tình yêu của cô đối với người đàn ông này, lại sâu như thế.

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cô vội vàng tiến lên, tưởng rằng Sở Luật trở về, chỉ là cô quên, xưa nay Sở Luật tiến vào phòng này không cần gõ cửa.

"Sở..."

Chỉ là khi mở cửa, chờ mong trên mặt của cô lại rơi xuống.

Thì ra, không phải anh.

"A, Sở phu nhân, xin lỗi, quấy rầy đến cô: " Tiểu Hồng ngưng ngưng đặt tay lên đầu.

"Ừ, không có chuyện gì: " Hạ Nhược Tâm lắc đầu, nỗ lực kéo lại nụ cười vừa rồi, chỉ là phát hiện, thì ra vẫn quá mức cố hết sức.

"Sở phu nhân, là như vậy, Tiểu Hồng có chuyện phải nói với cô: "Cô ấy lại cười, quả nhiên là một đứa trẻ đơn thuần, thậm chí, đều không có để ý được mắt mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm.

"Vừa rồi tiên sinh gọi điện thoại tới, nói buổi tối có khả năng không trở lại, cho nên, tự cô ăn cơm đi."

Tiểu Hồng nói xong, còn chờ Hạ Nhược Tâm trả lời, mà Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười một tiếng, vị đắng chát.

"Ừm, tôi đã biết, chỉ là một câu đã biết: "Lại có một loại mắt mắt không nói được.

Anh không trở lại,

Thật sự không trở lại rồi.

Anh thất hẹn rồi.

Lại một lần nữa ngồi lên giường, cô đưa tay lên mặt mình, nỗ lực duy trì ý cười trên mặt, xem như không cho người khác nhìn, như vậy, cũng phải cho mình nhìn.

Không có sao, cô nhẹ nhàng tự giễu nói, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, cũng cần phải quen thuộc, chỉ là nghĩ đến đây, sắc mặt của cô mờ đi, kỳ thật cô vẫn muốn, mong đợi một ngày, chuẩn bị một ngày, mà cô mất mát, người khác không nhìn thấy, chỉ cô thấy.

Cô vẫn ngây ngốc, cứ nhìn ra ngoài, mở mắt nhắm mắt, trước mắt vẫn có bóng dáng người kia, sau đó, có chút ánh lửa chôn vùi trong đáy mắt cô.

Cửa lại mở ra lần nữa, cô vẫn duy trì tư thế như thế, thẳng đến khi cô ngửi thấy hương hoa, cúi đầu, đó là một bó hoa cát cánh cực kỳ đẹp đẽ.

"Cô đang chờ ai sao?" Sở Luật như là thiên thần đứng ở trước mặt của cô, người đàn ông vô cùng tôn quý, mặc đồ Tây, trên mặt lạnh lùng không có bao nhiêu biểu lộ, chiếc đồng hồ giá trên trời trên cổ tay cũng lộ ra, trong tay cầm một bó hoa, nhưng thật ra là có chút ngốc, hoa anh đưa cho phụ nữ, chẳng qua đều là thư ký của anh tặng, mà lần đầu tiên chính mình cầm hoa, chính anh cũng không cách nào tin tưởng.

Anh vậy mà, đường đường tổng giám đốc Sở thị, lại tự mình đi tới cửa hàng mua hoa.

"Anh... sao mà..." Hạ Nhược Tâm cảm giác giống như mình bị hương hoa làm cho hít thở không thông, trong lúc nhất thời đều không biết để tay ở đâu.

"Không phải anh nói hôm nay không trở lại sao?"

Lại cúi đầu, đôi mắt của cô nhìn chăm chăm hoa trong tay anh, hoa này là tặng cho cô, hay cho người khác?

Cô nghĩ, hẳn là, hẳn là tặng cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vĩnh hằng không phai

"Tôi bỗng thay đổi chủ ý, không được sao?" Sở Luật chỉ nhú mày, đem tất cả nói hời hợt, chỉ là, cặp mắt đen kia che giấu ánh sáng lại có chút giọng mỉa mai, đúng, anh là có ý, anh cũng để cho cô mất hồn mất vía, lo được lo mất. Từ thiên đường tới địa ngục, lại từ địa ngục đến Thiên đường, lặp đi lặp lại, nhận hết tra tấn.

"Anh..." Mà Hạ Nhược Tâm ngờ ngác nhìn anh, trong mắt, chiếu đến một người đàn ông tuần mỹ, từ đầu tới cuối chỉ có hình ảnh của anh, vẫn có chút không biết làm thế nào thì đột nhiên kinh hãi tới.

Cho cô, Sở Luật nhét hoa vào trong tay của cô, nói dối tự nhiên như uống nước, tôi không phải cố ý, chỉ là bỗng nhiên có một hội nghị, tôi chỉ sớm hội

xong mà thôi. Giống như biết cô đang suy nghĩ gì, anh làm bộ giải thích cho cô.

Khi anh tự nhiên mà xem nhẹ cô ủng đồ hốc mắt, người phụ nữ này thật sự dễ dàng cảm động, nếu như cho cô một chút yêu, cô cũng có thể vì mình mà chết, nghĩ tới đây, độ cong môi anh giống như càng thêm lớn, anh thích cảm giác như vậy. Rất thích.

"Cảm ơn: " Hạ Nhược Tâm ôm lấy hoa, cây cát cánh màu tím, vô cùng đẹp mắt, mặt của cô nhẹ nhàng cọ xát bông hoa một chút, dùng sức ngửi hương hoa, lần đầu tiên cô nhận được hoa, mà lại là bó lớn như vậy.

Thật sự là một đũa ngọc, vừa khóc lại cười, ngón tay Sở Luật đặt ở trên mắt của cô, cao hứng cũng khóc, không cao hứng cũng khóc, anh thật sự chưa từng gặp qua dạng phụ nữ thích khóc vậy, mà anh biết, một câu nói của anh có thể để người phụ nữ kia lại khóc, cũng có thể để cho cô cười.

Cô giống như càng yêu anh. Mắt đen càng thêm tinh mịch một chút, bên trong lại nhanh chóng lóe lên sáng nhạt người thường không bắt được.

"Đi tôi dẫn cô đi ăn cơm, tôi đã đặt xong chỗ: " Sở Luật đứng lên, hạ ngón tay dính nước mắt của cô, sau đó có chút dùng sức lau trên người, giống như có chút chán ghét.

"Được: " Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gãi đầu một cái, cẩn thận cất kỹ hoa trong ngực, mới đứng ở trước mặt anh, giống như một người vợ nghe lời, cẩn thận chờ mệnh lệnh kế tiếp của anh.

Tay bị anh giữ chặt, lòng của cô đột nhiên ấm áp, có chút cảm động giấy lát bắt lấy trái tim của cô.

"Đi thôi: " Sở Luật chỉ nắm chặt tay của cô, một đôi tay cực mềm, như môi của cô, người phụ nữ dưới thân này mỗi chỗ đều mềm không thể nghĩ, tự nhiên còn có lòng của cô.

Lại thêm một chút, khả năng chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái liền vỡ nát.

"Sở Luật: " Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay của anh, đột nhiên mở miệng.

"Chuyện gì?" Sở Luật cũng không quay đầu, vẫn nắm chặt tay của cô, giống như bọn họ có thể cả đời này, cả đời, cả đời, cũng không tách ra.

"Sở Luật, anh biết đó là hoa gì sao?"

Trầm mặc nửa ngày, cuối cùng Hạ Nhược Tâm mở miệng hỏi.

Sở Luật hơi ngừng một chút, trầm mặc nói ra.

"Không biết, nhìn thuận mắt liền mua." Cũng xác thực là như thế, anh vừa vào tiệm hoa, liền thấy, tùy ý chỉ bừa rồi mua.

Quả nhiên, Hạ Nhược Tâm chỉ cười khổ một tiếng, phần môi tràn ngập quá nhiều cay đắng, quả nhiên, anh không biết, nếu như anh biết, như vậy, có thể anh sẽ không đưa.

Cây cát cánh, hoa cô thích nhất.

Mà ý nghĩa của hoa...

Yêu vĩnh hằng không phai; chân thành, mềm mại, bi ai.

Cô muốn hỏi gì? Mắt đen Sở Luật một mực trầm nặng, luôn luôn không để cho cô biết lòng của anh đang suy nghĩ gì, còn có, thái độ của anh với cô như gần như xa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hạ Dĩ Hiên thích

"Không có gì: " Hạ Nhược Tâm chỉ nắm chặt tay của anh, chỉ là muốn cảm ơn anh, hoa này rất xinh đẹp, cô nhìn chỗ hai ngón tay hai người giao nhau, hơi nhắm hai mắt lại, đủ rồi, thật sự đủ rồi, như vậy cô đã thỏa mãn.

Đánh một cái tát, lại cho cô một viên đường, mà anh chính là người cô không cách nào cự tuyệt.

Nói cô ngọc, vậy thì ngọc đi, dù sao từ nhỏ cô đã không có thông minh.

"Cô thích là được: " Sở Luật quay đầu, ngón tay đặt ở trên mặt của cô, mà cô càng thêm tới gần một chút, trong mắt sóng nước mờ mịt, không lúc nào

che dấu yêu thương với anh.

Cô yêu anh, thật sự vô cùng yêu.

Người phụ nữ gốc, đột nhiên, anh cảm giác lòng của mình hơi dao động một chút, chẳng qua cũng chỉ có mấy giây mà thôi.

"Chúng ta đi thôi: "Buông xuống tay của mình, anh lôi kéo Hạ Nhượng Tâm ngồi vào trong xe, mà nơi bọn họ đi, là nhà hàng cao cấp Sở Luật thường xuyên qua, anh mang không ít phụ nữ qua, đương nhiên còn có Hạ Dĩ Hiên, mà bây giờ lại là cô.

Xe dừng lại, Sở Luật quen đường mang cô đi vào, mà ở trong đó nhân viên trực tiếp dẫn họ tới vị trí Sở Luật đã đặt lâu dài, dựa vào cửa sổ, từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài hết sức rõ ràng, mà bên ngoài, lại không thấy được bên trong.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn: " Sở Luật cầm thực đơn đẩy tới, vừa vận đến trước mặt Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm mở ra, mỗi một món bên trong, cái tên kêu đều rất êm tai, mà giá cả cũng cực kỳ đắt.

Hạ Nhượng Tâm lật nửa ngày, lại hạ tay xuống thực đơn, chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm hai chân người đàn ông ở bên ưu nhã.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Sở Luật nhíu mày, đặt tay lên đùi của mình, híp mắt đen lạnh lùng một chút, ánh đèn mềm mại rơi xuống, giống như nhu lạnh lẽo cứng rắn trên mặt anh.

"Không phải: " Hạ Nhượng Tâm lắc đầu, nhưng thật ra không biết nên nói như thế nào: " Em chưa từng ăn qua những thứ này, cũng không biết mình muốn gì?" Trong lúc cô cười có chút tôn thương, những nơi này, chỉ thích hợp cho Hạ Dĩ Hiên tới, mà cô, xưa nay chưa từng tới bao giờ.

Sở Luật đưa tay lấy thực đơn qua. Ngoắc ngoán tay với phụ vụ, phụ vụ nhanh chóng đứng trước mặt họ.

Sở Luật tùy ý chọn mấy món ăn, đây là đồ ăn Pháp, anh rất thích.

Toàn bộ nhà ăn có tiếng đàn cực kỳ nhẹ nhàng, sân khấu pha lê xoay tròn, đèn treo thủy tinh nhu hòa, phía dưới có một cô gái đánh đàn dương cầm, giống như có thể thấy được ngón tay bay lướt trên phím đàn, âm thanh rơi là tà trên đất như mộng ảo

Hạ Nhượng Tâm nhìn trái phải, lúc đầu có chút không quen, nhưng thời gian dài, cô giống như cũng đã thành thói quen, không biết có phải là bởi vì người đàn ông bên cạnh mình hay không.

Anh chỉ cần ngồi ở chỗ đó, hoặc là nhìn đồng hồ của mình, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là thỉnh thoảng liếc nhìn cô cao thâm khó lường một cái, đều khiến cô bình tĩnh lại.

Khi tất cả đồ ăn mang lên, Hạ Nhượng Tâm có chút xuất thần nhìn thức ăn trên bàn, đột nhiên, tâm bị hung hăng đâm một cái, anh vẫn có thói quen như vậy, những đồ ăn này đều là Hạ Dĩ Hiên thích ăn nhất, cũng là mẹ thường xuyên cho người làm, mỗi một năm sinh nhật Hạ Dĩ Hiên, Hạ gia đều có thể nhìn thấy mấy thứ đồ ăn này, thế nhưng Hạ Dĩ Hiên thích, chưa hẳn Hạ Nhượng Tâm thích, cô thích ăn thanh đạm, chỉ là, cô nhất định phải theo Dĩ Hiên.

Trước kia vậy, chẳng lẽ hiện tại cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Người nào khó chịu

"Thế nào, không thích ăn?" Sở Luật bung rượu trên bàn, mắt đen ngừng lại, ánh mắt hơi mang theo một chút mông lung, giống như xuyên qua cô tìm được bóng dáng người nào, chỉ là, anh phát hiện, anh sai, đôi chị em này thật sự không có một chỗ giống nhau.

Kỳ thật tất cả mọi người biết, bọn họ không phải chị em ruột, thậm chí, một chút liên hệ máu mủ cũng không có.

"Không, ăn thật ngon, em thích, chỉ là ăn quá ngon, cho nên có chút cảm thán." Hạ Nhượng Tâm chỉ lộ ra nụ cười hoảng hốt, cúi đầu ăn đồ không có mùi vị, nếu như không ăn, có thể anh sẽ không vui. Bọn họ thật vất vả mới bình hòa ở chung, cô không thể để xuất hiện bất kỳ chuyện gì, loại đánh vỡ này để cho cô quấy luyên bình tĩnh.

Cô như nhai sập nén nổ lực nuốt đồ ăn trong miệng xuống, chỉ là, lại để mắt của cô đều đổ lên một số.

"Thật xin lỗi, em vào nhà vệ sinh một chút." Cô đứng lên, xin lỗi cười một tiếng, đôi mắt giống như càn đồ.

Sở Luật bung ly rượu trên bàn lên uống, hơi câu môi lại dương lên một chút.

"Anh Luật, em thích những thứ này nhất. Thế nhưng chị không thích, thật sự không biết, trong lòng của chị ta nghĩ như thế nào.

Đồ ăn ngon như thế, chị ta thật sự vô cùng lãng phí, anh nói, không phải là có xung đột với đồ ăn chứ?"Mà anh, nhớ kỹ, cho nên, Dĩ Hiên thích nhất, chính là thứ cô không thích.

Anh để cái ly trong tay xuống, hơi hạ mắt, nhưng lại nghe được có người gọi tên anh.

"Sở Luật?"

Anh ngẩng đầu, đứng lên, lễ phép chào hỏi: "cha, mẹ, sao mọi người lại tới đây?" Đối với hai vị này, anh lại vô cùng tôn kính.

"Không có gì, chúng ta chỉ là tới đây ăn mà thôi." Hạ Minh Chính lập tức như già mười mấy tuổi, trên người đã không có hăng hái lúc trước, ông hiện tại, thật sự là một ông già tuổi xế chiều, đã mất đi con gái duy nhất, không có hi vọng, không có kỳ thác, ông có thể không già sao?

"Sở Luật, là Dĩ Hiên chúng ta không có phúc khí: "Tay Hạ Minh Chính đặt ở trên vai Sở Luật, nhẹ nhàng vỗ một cái, ông vẫn luôn rất ưa thích Sở Luật, ông không có con trai, đối với Sở Luật, cũng sớm coi anh trở thành con trai của mình, tuy nhiên, anh vẫn là con rể của bọn họ, chỉ đáng tiếc, đứa bé Nhượng Tâm kia, thủy chung đều không phải người Hạ gia chân chính.

"Sở Luật, con tới cùng người nào?" Người vừa mới đi có phải Nhượng Tâm hay không, Thẩm Ý Quân nắm chặt ví da trong tay, giữa ngón tay mang theo nhẫn kim cương cực lớn, một thân phận phu nhân quý phái, đã sớm để cho bà quen thuộc thân phận bây giờ, bao quát ăn nói, bao quát khí độ, cũng bao quát thái độ.

"Đúng vậy, mẹ: " Vẫn là xưng hô như vậy, mặc kệ là anh cưới Hạ Nhượng Tâm hay là Hạ Dĩ Hiên, anh vẫn gọi bọn họ ba mẹ.

"Sở Luật, con và nó tốt chứ?" Thẩm Ý Quân không dám tin nhìn Sở Luật, anh lại mang cô đi ăn cơm?

"Vâng, " Sở Luật chỉ khẽ lên tiếng, không thấy mưa gió trong con người, vẫn trầm tĩnh hồi không gọn sóng.

"Sở Luật, sao con có thể?" Thẩm Ý Quân không biết tức giận từ đâu: " Con đã quên Dĩ Hiên chết như thế nào sao, con đã quên con yêu yêu Dĩ Hiên, tại sao con có thể..."

Bà vẫn chưa nói xong, lại cảm thấy Hạ Minh Chính dùng sức kéo tay áo mình, bà quay đầu, nhìn phía sau, cứ thế mà nuốt xuống, khuôn mặt xanh đỏ hết sức khó coi. Bà cúi đầu, thậm chí có loại khó mà chịu được dâng lên.

Mà đứng sau lưng bọn họ không phải người khác, chính là Hạ Nhượng Tâm từ trong toilet đi ra, mà bọn họ nói chuyện, cô đều nghe không sót một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Dạng mẹ này

Hạ Nhượng Tâm không quan trọng mà cười, cong lên khóe môi, nhìn rất đẹp, đẹp mắt lại có chút già, Thẩm Ý Quân, đây chính là mẹ của cô, mẹ của cô, mẹ ruột của cô, bà không thể từ từ gặp cô sao, nhất định phải bức tử cô sao?

Thật sự cô không có tức giận, cô không có phẫn nộ, cho nên, cô cười, chỉ là chôn ở trong lòng nồng đậm bi ai như lúc trước, kỳ thật, cô hẳn nên khóc mới đúng, hẳn là rơi chút nước mắt vì đã không còn tình thương của mẹ, nhưng sau cùng cô vẫn cười, nụ cười này đã rất bất lực rồi.

"Tới đây, Nhượng Tâm: "Cô nghe được người đàn ông kia gọi tên cô, không phải người phụ nữ, cũng không phải Hạ Nhượng Tâm, mà chính là Nhượng Tâm, đây là lần đầu tiên anh ở trước mặt người khác gọi tên cô thân mật, cô đưa mắt nhìn qua, khẽ nhúc nhích môi yếu ớt người khác không thể dễ thấy. Như là hoa nhỏ trong gió không ngừng lắc lư, trong nháy mắt, có khả năng bay đến nơi không biết tên

Mắt đen Sở Luật vô cùng sâu, anh đi qua, trực tiếp nắm eo của cô, đúng vậy, không đành lòng, loại không đành lòng kia, anh nhìn thoáng qua Thẩm Ý Quân, cũng cảm giác ngoài ý muốn, đều là con gái, cái người làm mẹ này có chút thất bại.

"Thế nào, em bị chứng mất trí nhớ, đến cha mẹ của mình đều không nhớ sao? Còn không mau chào?" Tay của anh nhẹ nhàng gây trán cô một cái, cũng không dùng lực lớn, lại để cho cô có chút hoảng hốt.

Cử chỉ thân mật như thế, ngũ quan nhu hòa như thế, còn trong lúc lơ đãng khẽ cười nói, để sắc mặt Thẩm Ý Quân tái nhợt, có phải cậu ta đã quên Dĩ Hiên chết rồi không, tại sao cậu ta có thể đối tốt với Hạ Nhượng Tâm như vậy, vào khoảnh khắc như thế, bà giống như đã quên đi, Hạ Nhượng Tâm mới là con gái ruột thịt của mình, chứ không phải kẻ địch của mình.

Hạ Nhượng Tâm cảm giác được lực tay đặt ở bên hông mình rất lớn, giống như đang cho cô dừng khí, cho cô sức lực, nhưng cũng là tra tấn và cảnh cáo.

"Cha, mẹ, thật là đúng dịp, mọi người đã tới: " Cô chuyển hướng bọn họ, giọng nhạt không có màu sắc, hai mắt đậm mạc không có cảm giác nào, không

phải cô không nguyện ý, mà chính là bọn họ không cho, cho nên, cô đã sớm không muốn.

"Đúng vậy, nhìn con sống không tồi, như vậy ta an tâm." Hạ Minh Chính có chút lúng túng nói, mặc dù tiếp nhận, nhưng lòng của ông lại không thoải mái, nhất là Sở Luật bảo vệ cô, hay là nói, bọn họ đều thật sự sớm quên Dĩ Hiên chết.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, từ đầu đến cuối, đều chưa từng nhìn qua Thẩm Ý Quân một chút.

Cô quay đầu, nhìn về phía Sở Luật, khuôn mặt anh tuấn của anh cũng không có nửa phần biểu lộ, lạnh lẽo cứng rắn như lúc ban đầu, cô cắn cắn môi nói, "Em muốn trở về, có thể không?" Dưới lông mi thật dài, che giấu đi phần yếu ớt không kịp biến mất.

Không phải không để ý, mà chính là cô không cách nào để ý,

Sở Luật buông tay bên hông cô ra: "Đi thôi: "Chỉ là dứt lời, môi của anh mím chặt hơn một chút, kỳ thật, anh muốn cự tuyệt, chẳng qua, lại không nghĩ tới, miệng của anh lại nhanh hơn tim.

"Cha, mẹ, con và Nhược Tâm đi trước, mọi người từ từ dừng: "Anh khẽ cúi đầu với hai người, sau đó lôi kéo Hạ Nhược Tâm rời đi, bước chân nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Mà ví da trong tay Thẩm Ý Quân, bị bóp thêm chặt, giống như muốn bóp chết người nào đó.

Đột nhiên, bà phát hiện bờ vai của mình thêm sự ấm áp, lại ấm không được lòng của bà.

"Ý Quân, về sau chuyện này đừng nhắc lại, tôi rất cảm ơn bà bảo vệ Dĩ Hiên, thế nhưng tôi không muốn để bà về sau hối hận, chúng ta đều già, còn có thể hận bao lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Điều hi vọng cô chết sớm

Lời Hạ Minh Chính thành khẩn, những năm này, bà vì ông, vì Dĩ Hiên, vì Hạ gia hi sinh rất nhiều, mà ông thật sự không nghĩ nửa đời sau của bà sẽ trải qua sầu hận, như vậy, cuộc đời của bà sẽ bị hủy.

Thẩm Ý Quân giống như hiểu ý Hạ Minh Chính, chẳng qua trong mắt của bà vẫn hiện lên sự kiên trì.

Hối hận sao, bà sẽ không, tuyệt đối sẽ không, đời này cũng sẽ không.

Mà người, có đôi khi quá mức tự tin, hậu quả của tự tin, lại không cách nào tưởng tượng nổi.

Trong xe, Hạ Nhược Tâm chỉ đặt tay ở trên đùi của mình, trong tâm mơ màng, cô cảm giác lòng mình không ổn.

"Nếu như lúc trước người chết là em, có phải mọi người sẽ vui không, cô hơi cong lên khóe môi của mình, cười có chút mất mát.

Nếu như cô chết rồi, tất cả mọi người có thể đều có thể hài lòng hay không. Sở Luật, còn có mẹ của cô.

Xe đột nhiên dừng lại, nếu như không có dây an toàn, thân thể Hạ Nhược Tâm đã đụng phía trước.

Hai vai đột nhiên bị người vịn qua, lực đạo lớn như vậy, thậm chí, để xương cốt của cô có sự đau đớn sắp nát,

Thu hồi ý nghĩ đó, Hạ Nhược Tâm, mắt đen sâu thẳm của Sở Luật hơi hiện ra một tia đỏ, anh không thích cô cam chịu, Dĩ Hiên đã chết, cô cho là cô có thể vẫn hỏi cái gì, anh tức giận, anh buồn bực là bởi vì như vậy.

"Không phải anh cũng hi vọng em chết sớm sao" Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, bị ai lại bắt lực, trên thế giới này, còn có ai là yêu Hạ Nhược Tâm, cô lấy được hận nhiều hơn yêu, thế nhưng rõ ràng cô chẳng hề làm gì sai.

"Đù rồi, Hạ Nhược Tâm, về sau đừng để tôi được nghe em nói lời như vậy, lúc nào tôi nói để em chết sớm: "Tay Sở Luật đặt ở trên vai cô dùng sức.

Tròng mắt của anh cực sâu, Hạ Nhược Tâm hơi nhếch môi, đắng chát tràn ra khóe mắt. Còn người quan tâm mạng cô sao, đến mẹ của cô cũng muốn để cho cô chết sớm một chút, mà người đàn ông hận này.

Sau đó, cô cảm giác mình được ôm vào một lồng ngực cực ấm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thì ra, một người đàn ông lãnh khốc cũng ôm như vậy.

"Tôi không có nghĩ để cho em chết sớm, mặc kệ tôi nhận em hay không, cũng mặc kệ em có nguyện ý hay không, em cũng là vợ của tôi, Hạ Nhược

Tâm, tôi phát hiện, hận em, đồng thời tôi không đành lòng. Điều này đại biểu cái gì, Hạ Nhục Tâm em hiểu chứ "

Hai tay Sở Luật ôm lấy eo cô, chỉ cảm giác thân thể người phụ nữ trong ngực nhẹ nhàng run một chút, mà môi mỏng của anh lại giương lên vào lúc này, anh không để cho cô chết sớm, chưa từng có, bởi vì, anh muốn cô sống không bằng chết.

Giữa lúc sáng lúc tối, ngũ quan người đàn ông càng thêm lạnh lẽo cứng rắn một chút, có lẽ, cái này vốn là bản tính của anh.

Hạ Nhục Tâm nắm thật chặt áo anh, dùng sức nghe ngửi mùi thuốc lá thơm ngát trên người anh, cảm giác lòng mình thùng thình ngàn lỗ, từ từ sinh trưởng, khép lại.

"Sở Luật" cô gọi tên anh, mang theo tiếng ngẹn ngào, cô có thể nghĩ như vậy hay không, có thể cho là anh thích cô hay không, thích từng giờ từng phút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nửa thật nửa giả

"Người phụ nữ, nào có người gọi cả họ tên chồng?" Sở Luật đột nhiên cười một tiếng, một tay nâng mặt cô gái trong lòng, cô cảm động, trên mặt không có cách nào che dấu kích động và sợ hãi.

"Về sau gọi tên của tôi, Nhục Tâm: "Môi của anh nhẹ nhàng đụng vào trán cô, sau đó hạ xuống, mỗi một cái hôn đều cực nhẹ, cực kỳ trân ái, mỗi một nụ hôn đều như đối đãi với người phụ nữ mình yêu nhất.

"Gọi một tiếng nghe chút: "Giọng của anh như mang theo mê hoặc, để toàn thân Hạ Nhục Tâm đều nhẹ nhàng run rẩy.

"Gọi một tiếng: "Dịu dàng như thế, thân mật như thế, cô trốn không thoát, cũng không muốn trốn, cô có phải chờ được rồi không. Có phải đạt được rồi không.

"A Luật..." Xung hô thân mật, môi của cô khẽ chạm, khép mở, một câu A Luật để sắc mặt Sở Luật càng thêm tỉnh mạch một chút.

Ngoan, gọi thêm một tiếng, tôi thích cô gọi tên của tôi. Môi của anh từ mi mắt xuống mặt, để cho cô không cách nào trốn tránh, nếu như quả thật đây là một cái bẫy, như vậy, cô cũng nhận.

"A Luật..."

"Em yêu anh!"

Tâm Sở Luật bỗng hơi nhúc nhích, câu em yêu anh, đâm thẳng vào tim của anh, để anh nhớ kỹ cảm giác lúc này rất lâu, loại chua xót, khó quên.

Anh không nói gì, chỉ dùng hành động của mình đáp lại cô. Môi của anh tiếp tục hạ xuống.

Khi đến sát môi cô, Hạ Nhục Tâm ngừng đầu, lông mi lướt qua mặt anh, môi của anh chỉ nhẹ nhàng đụng cô, cũng không có sâu hơn. Mà cô phát hiện tim mình đập rất nhanh, nhanh giống như nhấn chìm cô, để hô hấp của cô đều sắp đình chỉ.

Cô chủ động ôm cổ của anh, lần đầu hôn trả anh, hai người trong xe hôn khó phân thắng bại, mà trong ánh mắt Sở Luật, hơi lóe lên cái gì, mà Hạ Nhục Tâm không có phát hiện.

Một đêm này, triền miên giữa bọn họ, là dịu dàng chưa từng có, cô toàn ý kính dâng, đem tất cả thâm tâm của mình nộp ra, còn có linh hồn của cô, không có giữ lại mà cho người đàn ông này.

Mà trong bóng tối, giống như trong tấm hình treo trên tường, Hạ Dĩ Hiên cười càng thêm rực rỡ.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu khắp cả căn phòng, Hạ Nhục Tâm hơi mở ra hai mắt, mà cô phát hiện, chính mình bị Sở Luật ôm chặt trong ngực, cô ngượng ngùng cúi đầu, có chút không tin, cô gái tối hôm qua nhiệt tình như lửa là cô, cái người chủ động là cô.

"Thế nào, thẹn thùng?" Giọng Sở Luật vang lên, một bàn tay anh lướt nhẹ nhàng trên lưng cô, sau cùng đặt lên xuống vai cô, mang cho cô một trận cảm giác run rẩy.

"Đừng như vậy: " Cô nhẹ nhàng đẩy anh, rất ngứa, gương mặt bình thường luôn luôn quá mức trắng nõn, lúc này thêm một chút màu hoa anh đào, vô cùng đẹp mắt.

"Ha ha..." Tiếng cười nam tính vang bên tai cô, giống như cùng trái tim cô nhảy lên thành thịch...

Giống như tiếng vận mệnh của Beethoven, không biết từ trên xuống, hay từ dưới lên, hoặc là từ thấp lên cao, hoặc là giống như vận mệnh, từ cao vút cũng sẽ biến thành bình tĩnh.

"Tôi thích cô như đêm qua, để cho tôi cảm giác thỏa mãn: " Anh cố ý xích lại gần bên tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cực kỳ mềm cảm, anh xưa nay không thiếu phụ nữ, cho nên, anh đối với thân thể phụ nữ, không phải ngây ngô đơn thuần như Hạ Nhục Tâm.

Hạ Nhục Tâm có chút không biết làm sao, cái này, giống như trên ngực cũng có màu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Phụ trách

Mà chỉ cần nhìn cô như vậy, Sở Luật đã cảm giác được dục vọng của mình, cứ tùy tiện bị cô chống lên. Anh liền vội vàng ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ảnh treo trên tường, Hạ Dĩ Hiên rơi vào đáy mắt của anh, lửa nóng trên người anh, cuối cùng lui xuống.

Hạ Nhục Tâm bất chợt xúc động, cũng ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của anh, hơi nhắm mắt lại, cô quả nhiên vẫn không bằng cô ta.

"Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ là không muốn đến trễ." Tiếng Sở Luật lại tiếp cận lần nữa, môi mỏng dán lấy cánh môi bị anh hôn sưng.

"Tôi không cách nào phủ nhận, trong lòng của tôi còn có Dĩ Hiên, cũng không xác định hiện tại tôi đối với cô là cái gì? Dĩ Hiên là người từ nhỏ tôi đã chọn, tôi không có khả năng khinh địch liền quên cô ấy. Cô hiểu chưa? Nhục Tâm, chúng ta đều không thể nào quên trách nhiệm của mình, tôi đã tra tấn cô, người cũng coi là trả lại, chỉ là, tôi không thể quên cô ấy, như thế, đối với cô ấy không công bằng, dù sao cô ấy vô tội."

Anh giờ tay lên, nhẹ nhàng đặt tay ở trên mặt của cô, tôi tin tưởng cô không phải cố ý, bởi vì, cô để tôi nhận thức được một sự khác biệt về cô.

Dạng vuốt ve này, giống như một chút cách giác cuối cùng của cô bị quét sạch.

"Anh thật tin tưởng em, tin tưởng em không có..." Cô còn muốn nói điều gì, chỉ là tay Sở Luật đặt trên môi cô, giống như cũng không muốn nghe cô nói tiếp.

"Được rồi, chúng ta không nói cái này, tôi đói, có phải cô nên chuẩn bị bữa ăn sáng cho chồng không." Môi của anh khẽ nhếch, tạo nên tia sáng tự nhiên rơi trên mặt của hắn, hợp lại ngủ quan lạnh lẽo.

"Em đã biết, em đi chuẩn bị: " Hạ Nhục Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, vừa ngồi dậy, mới phát hiện người mình cũng không có mặc bất kỳ thứ gì, cô đỏ mặt, mặc tạm quần áo Sở Luật vào, tuy bọn họ đã là vợ chồng thân mật nhất, chỉ là, cô vẫn không quen bại lộ chính mình ở trước mặt anh như thế.

Sở Luật nhìn phần lưng duyên dáng của cô, phía trên giữ lại dấu vết kích tình đêm qua, mà Hạ Nhục Tâm cũng không có nhìn thấy, phần môi anh hơi nâng lên vài độ, rất là cứng nhắc lạnh lùng, có lẽ là bởi vì hiện tại anh ngược ánh sáng.

Cuối cùng Hạ Nhục Tâm mặc quần áo của mình, lúc đi ra ngoài, giữa hai chân khó chịu, để mặt của cô càng thêm đỏ, thậm chí cũng không dám quay đầu liếc anh một cái.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Sở Luật mới lấy từ trong ngăn tủ đầu giường ra một điều thuốc, giữa làn khói để mặt anh có chút mơ màng không rõ.

Thẳng đến khi đầu ngón tay suýt bị thuốc làm bỏng, anh mới dập tắt thuốc, lúc này mới đứng lên, đi về phía phòng tắm, chờ tới lúc anh ra, lại là tổng giám đốc Sở thị cao thượng.

Mở cửa, người làm Tiểu Hồng thấy anh vội vàng cúi người, giống như anh là hồng thủy, khóe môi Sở Luật không vui nhấp lên, anh đáng sợ như vậy sao?

Chỉ là, nếu như bây giờ anh nhìn gương, liền biết mình không phải đáng sợ, ngũ quan lâu dài đóng băng, tương mạo tuần tú, phối hợp với một cánh môi bạc tình bạc nghĩa, mắt đen lạnh băng không có màu sắc, anh như vậy, mới là người trên thương đều biết, không người không hiểu, đương nhiên còn có thủ đoạn thâm rên gió cuốn của anh, còn có trái tim cứng rắn lạnh lùng, không ăn tươi nuốt sống, anh đã sớm bị găm không có xương cốt.

Lúc đầu anh không có thói quen ăn sáng, nhưng người phụ nữ lơ đãng này lại thay đổi anh, chỉ là nếm qua một lần, sau đó mỗi một ngày, anh phát hiện, chính anh buổi sáng có cảm giác đói bụng, là cô đã biến anh thành như vậy, sau này dạ dày của anh liền do cô phụ trách.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sống chung ngọt ngào

Mà anh thật sự không ngờ từ sau đó ngoại trừ Hạ Dĩ Hiên, cô là người phụ nữ thứ hai.

Mấy thứ đơn giản như ăn sáng, hai chén cháo trong phòng khách có mùi thơm nhàn nhạt, làm cho đầu ngón tay ăm không nhận được mà cử động, muốn ăn thật nhanh. Tuy chỉ là một bữa ăn sáng bình thường thế nhưng anh lại rất thích mùi vị này, anh còn cho là anh vô cùng thích ăn những món chua cay nhưng anh phát hiện mình nhầm rồi, thì ra những món ăn thành đạm như vậy chỉ cần cho một chút gia vị mới là thứ anh thích nhất.

Hạ Nhượng Tâm để một cái bát lớn ở trước mặt anh mà Sở Luật cứ nhìn chăm chăm vào bát cháo nhỏ trong tay cô, cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, cúi đầu khó hiểu.

"Có phải anh cảm thấy không đủ không?" Cô nở nụ cười đơn thuần rồi sau đó cô lại đứng dậy, đổ cháo trong bát của chính cho anh một nửa.

"Nếu như anh không thấy đủ, một nửa này cho anh, em không đói lắm." Trong mắt của cô có chút ý cười, nếu như anh muốn cô có thể không ăn.

"Không cần, đủ rồi." Sở Luật bưng chén cháo trong tay lên, vô cùng ưu nhã mà ăn, cô coi anh là heo sao? Có thể ăn một lần hết hai phần cháo, tuy là, anh có thể.

Hạ Nhượng Tâm nhìn anh cười khanh khách, trên mặt có chút ý cười nhẹ nhàng, nhờ gia giáo tốt của anh mà bất luận ở nơi nào cũng sẽ là tâm điểm chú ý của mọi người.

"Tôi đi làm." anh đứng lên, Hạ Nhượng Tâm lấy túi công văn giúp anh. Sở Luật hơi nhú mồm một cái cứ đứng đó không chịu rời đi.

"Làm sao vậy, còn quên thứ gì sao?" Hạ Nhượng Tâm tìm khắp nơi, không phải là anh quên cái gì chứ?

"Không phải tôi quên mà là em quên, Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, em có phải đã quên em là vợ của ai đó không?" Sở Luật đứng song song vòng ngực. Bạn gái trước kia của anh không phải lúc nào cũng cuốn lấy anh hôn không muốn cho anh đi, mà cô thì lại khác, hình như là trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa.

Điều này làm anh hết sức không vui.

Hạ Nhượng Tâm có chút ngờ ngạc, cô quên cái gì, đây mới là ngày đầu tiên cô thật sự là vợ anh, cô thực sự không biết.

Sở Luật bước lên phía trước, một tay đặt ở trên vai Hạ Nhượng Tâm, khẽ nhếch môi hung hăng hôn lên môi cô, cuồng dã cướp đi tất cả cảm giác của cô.

"Hạ Nhượng Tâm tiểu thư, nhớ kỹ." Ngón tay anh đặt lại trên phỉm môi màu đỏ, "Đây là em chúc chồng mình buổi sáng tốt lành." Ngũ quan của anh cực kì thâm thúy, mặt mũi là thứ từ trước tới nay anh đều rất tự tin.

"Nhớ chưa, hả?" Ngón tay của anh buông xuống, Hạ Nhượng Tâm lập tức gạt đầu một cái. Chỉ là trên mặt cô lại khẽ ửng đỏ, thanh thuần lộ ra chút ngại ngùng.

Sớm đã kết hôn rồi, nhưng vẫn thanh thuần như vậy thật không biết là tính cách từ đâu tới.

Sở Luật lại nhìn cô một cái sau đó đi ra ngoài, nhìn thoáng đồng hồ trên cổ tay, vừa lúc anh tới công ty là tám giờ.

Đối với sự việc vừa xảy ra đã khiến Hạ Nhượng Tâm ngây ngốc nửa ngày, cô tự đặt tay lên môi mình, thì ra đây chính là cảm giác hạnh phúc không khác gì lên thiên đường.

Cô đi vào phòng mình, ngồi trên giường, toàn bộ căn phòng vẫn còn hơi thở của anh, rất ấm, rất yên bình, thực sự làm cô quyến luyến. Cô lấy từ ngăn kéo ra một bản kí họa, ngồi vẽ ra bức tranh một người đàn ông, vài nét bút phác họa, đường nét đơn giản, quen thuộc dị thường, phía trên đôi mắt của người đàn ông thâm trầm như biển thẳm nhưng trên mặt của anh lúc này có nhiều hơn một chút dịu dàng không nói lên lời, nếu trên mặt anh cũng có một chút dịu dàng như bức tranh này, như vậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Vậy mà ngán người

Khép lại bản kí họa, cô ngẩng đầu, nhìn ảnh chụp cô dâu, không biết vì cái gì, trong lòng luôn luôn có loại bất an không nói được.

Giống như hiện tại, tất cả đều không phải chân thực, đều không thuộc về cô.

Cô nhẹ nhàng vỗ mặt mình một cái, phần môi vẫn còn lưu lại hơi thở nam tính, anh nói bọn họ cần thời gian. Như vậy, cô sẽ cho anh thời gian, anh cần bao

nhiều thời gian đều được, cô có thể đợi.

Bao nhiêu đều có thể.

Cầm bản ký họa áp vào lồng ngực mình, chỉ là... Tay của cô đặt ở trên bụng của mình, nhẹ nhàng sờ, ngón tay sờ nhẹ, lòng chua xót.

Cô thật sự hi vọng có một đứa con của anh, chỉ là, cả đời này đều khó có khả năng rồi.

Trên mặt có một loại bi ai, chẳng qua, cô lại dùng sức nhếch khóe môi của mình lên, không có sao, cô có anh là được, chỉ cần anh không chê cô là được.

Mà anh, biết sao?

Cô lại không xác định rồi.

Cô đứng lên, cẩn thận cất kỹ bản kí họa, đây là bảo bối của cô, không thể làm mất, nếu không cô sẽ rất đau lòng.

Mà cùng một thời gian tại văn phòng tổng giám đốc Sở thị, thỉnh thoảng Đỗ Tình Đường sẽ ngẩng đầu nhìn Sở Luật, giống như trên đầu của anh lúc này mọc ra một đóa hoa loa kèn.

Sở Luật ném giấy tờ trong tay xuống: "Rốt cuộc cậu đang nhìn cái gì? Nào bị cửa kẹp hả?" Giọng của anh vẫn tràn ngập lạnh lẽo cứng rắn như cũ, mà Đỗ Tình Đường lại đưa tay sờ cảm mình, sau đó vươn tay, muốn sờ lên trán Sở Luật. Thân thể Sở Luật khẽ nghiêng tránh khỏi tay của anh ta.

Đỗ Tình Đường cười khan một tiếng, lúng túng thu hồi móng vuốt của mình, ngược lại đặt ở trên trán của mình, không nóng. Cho nên, cũng là anh có vấn đề.

"Anh họ, em phát hiện anh không bình thường: " Lời anh nói ra để Sở Luật quét mắt lạnh qua một cái, mà gương mặt Đỗ Tình Đường cười như ăn đòn: " Thật sự, anh họ, anh không có phát hiện, hôm nay anh lại ngẩn người, hơn nữa còn cười qua, mặc dù chỉ là khóe môi khẽ giương lên, chẳng qua, em nhìn rất rõ ràng: " Anh ta còn sợ Sở Luật không tin, lại chỉ mắt mình: " hai đôi đều thấy được đây."

"Đỗ Tình Đường, có phải công việc của cậu quá nhẹ rồi không?" Sở Luật vòng hai tay của mình trước ngực, trên cái thể giới này dám khiêu khích anh, dám đùa giỡn anh, chỉ có Đỗ Tình Đường.

"Cậu đừng tưởng rằng cậu gọi tôi một tiếng anh, tôi liền không có cách nào với cậu." Uy hiếp của anh để Đỗ Tình Đường đánh cái rùng mình, Đỗ Tình Đường biết, giờ hai tay lên đầu hàng.

"Anh, anh ruột của em, em sai rồi, về sau không dám nói: " Anh ta vẫn nên thông minh một chút cho thỏa đáng, anh họ của anh ta, tâm như đá, lúc cứng rắn, sẽ mặc kệ anh ta có phải là em họ hay không.

"Đúng rồi: " Đỗ Tình Đường mới nhớ ra chính sự gì: "Anh họ, buổi đầu giá, anh có đi hay không, nghe nói, bên trong có nhiều thứ không tệ, anh hẳn là sẽ thích."

Sở Luật thả bút trong tay ra, trên mặt lóe lên cái gì, buổi đầu giá?

Mà Đỗ Tình Đường lại rùng mình một cái, sao lại cảm giác cao thâm khó lường như thế, không biết anh họ của anh ta, hiện tại muốn đối phó, tính toán người nào.

Anh cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Để em trở thành công chúa

"Thư ký Hứa, thay tôi làm một chuyện." Anh khẽ quay ghế làm việc, nâng cằm khắc hoạ đường cong lạnh lùng.

Trên người đàn ông này, tuyệt đối là tìm không không được một chỗ mềm mại, bao gồm tóc của anh, đều cứng rắn bên tai, chẳng qua, tuy không đủ mềm mại, lại không tổn hao bất luận khí chất gì của anh, thậm chí, tăng thêm cho anh một phần cuồng dã không nói được.

Tay của anh không khỏi đặt ở phần môi của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, bất chợt cười lạnh một tiếng, làm sao, anh cười, có sao? Hẳn Sở Luật sớm không biết cười là cái gì rồi.

Đỗ Tình Đường kỳ lạ gãi đầu của mình, tại sao, hiện tại anh họ của anh ta càng ngày càng kỳ lạ, càng ngày càng không cho người nào có thể đoán được.

Cái này không phải là tự kỷ chứ.

Tầng hai biệt thự Sở gia, Tiểu Hồng đóng cửa lại, trong tay còn ôm một hộp quà cực lớn, cô bé kỳ lạ nhìn đồ trong ngực, thật là một cái hộp lớn, không biết bên trong chứa cái gì, cô thật sự muốn biết.

"Ai da!" Cô ngượng ngùng vỗ đầu mình một cái, chuyện của chủ, người làm không thể quản nhiều, đây là bài học thứ nhất trong công ty, làm sao cũng không quên được.

"Cốc cốc..." Cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu lên, trong tay vẫn cầm quyển bản kí hoạ, cô đứng lên, đi ra cửa, mà cô còn đang suy nghĩ, lúc này, không phải là có khách đến chứ.

"Phu nhân, đây là tiền sinh đẻ người đưa tới: " Tiểu Hồng đưa hộp trong tay tới, Hạ Nhượng Tâm nhận lấy hộp trong tay Tiểu Hồng, hai lông mày trắng tuyết cũng nhíu một chút.

"Cám ơn cô, Tiểu Hồng: " Hạ Nhượng Tâm khẽ cười, một tay ôm chặt hộp trong ngực, một tay đóng cửa lại, mà mắt Tiểu Hồng còn mát mát, hồ, không nhìn thấy, thật là đáng tiếc.

Cô lau tay trên quần áo một chút, bắt đầu làm việc, ít nói chuyện, làm nhiều việc, đây mới là làm chân lý của người giúp việc.

Hạ Nhượng Tâm đặt hộp lên giường, cũng không có mở ra, chỉ là duỗi ngón tay nhẹ khẽ vuốt ve viền hộp, hộp lớn như vậy, là anh đưa cho cô, trong cả căn phòng có mùi thơm cây cát cánh, giống như truyền lại cái gì?

Cô cứ dấy lụa trên hộp, mở ra, bên trong lại là chiếc váy trắng tinh, cô cầm lên, đôi mắt đột nhiên sáng lên, thật là thật xinh đẹp, làn váy mỏng dài, cũng không dày, lại không công kênh, đương nhiên cũng không quá trong suốt, đường cong hình giọt nước vô cùng tu thân, chỗ cổ áo còn xuyên lấy hạt trân châu, màu trắng loáng, dưới ánh đèn lóe lên tia sáng dịu dịu cực kỳ trong suốt, để cho người ta yêu thích không buông tay.

Cảm xúc như là tơ lụa, nếu như gần sát da thịt, nhất định sẽ rất thoải mái.

Cô dùng mặt nhẹ nhàng cọ xát một chút, thật là mềm.

Mà một cái thẻ trong hộp rơi xuống.

"Đây là tôi đặc biệt để cho người ta chuẩn bị cho cô, tin tưởng tôi, buổi tối, tôi sẽ để cho cô trở thành công chúa: "Lời sắc bén, dùng từ khoa trương, không thêm che giấu, không phải anh thì còn có ai, còn có ai có thể làm được điểm này.

Sở Luật, chồng của cô, cái người đàn ông có thể không để bất luận ai vào trong mắt.

Buổi tối, tôi sẽ để cho cô trở thành công chúa.

Mặt của cô chạm vào chiếc váy, một giọt nước mắt nhanh chóng rơi trên quần áo, kỳ thật, cô không cần làm công chúa, bởi vì, cô vốn cũng không phải là công chúa.

Cô chỉ cần là vợ của anh được rồi, chỉ cần anh nguyện ý, như vậy, cô sẽ dùng chính mình yêu anh.

Chỉ cần anh nguyện ý.

Chỉ cần anh có thể cho cô cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Vợ của bạn không thể giấu cợt

Lúc bóng đêm tiến đến, một buổi tối này, nhất định sẽ mang lấy một con đường lãng mạn như mộng ảo, đến ánh trăng hôm nay, đều vô cùng tốt, sáng lạ thường, ánh trăng màu bạc chiếu xuống đất, sinh ra một loại dịu dàng không cách nào nói rõ.

Sở Luật dừng xe lại, nhìn người phụ nữ từ cửa đi ra, như là ánh trăng, như nước, yên tĩnh, dịu dàng, mái tóc đen thật dài tùy ý xõa ở trên vai, trang điểm nhẹ, trên mặt còn có chút không biết làm sao.

Một nam một nữ.

Yên lặng ngóng nhìn.

Im lặng, dường như qua trăm năm, người bọn họ muốn là lẫn nhau.

Sở Luật đi xuống xe, dựa lưng vào thân xe, nhìn người phụ nữ đi về phía anh, anh không khỏi rang hai cánh tay của mình ra, người phụ nữ nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt khi chạm vào anh, cặp mắt sáng ngời thoáng chốc tràn ra từng tầng gợn sóng, có chút sương mù tỏa ra.

Cô nhanh chóng chạy về phía anh, mà người đàn ông cũng đồng thời duỗi tay của mình.

Vòng cổ, ôm nhau, hôn

Tất cả đều đẹp như vậy.

"A Luật..." cô ngẩng mặt từ trong ngực anh lên, ngượng ngùng hạnh phúc như thế, trong cặp mắt có yêu thương không chút che giấu.

Cô yêu anh, thật sự vô cùng yêu.

Khi ánh mắt của bọn họ đối diện lẫn nữa, cái người đàn ông lạnh lẽo cứng rắn, bị một đôi mắt tràn đầy yêu thương in dấu tiến vào đáy lòng của anh, cuối cùng bỏ không được.

"Cô nhóc ngoan: " Sở Luật hôn thật sâu lên môi của cô, anh thích cô gọi tên của anh, như thế không dấu tình yêu với anh, mà anh thậm chí cũng không có phát hiện, lúc này mình bị mê hồn, còn có say mê.

Đây là một buổi tối cực kỳ tươi đẹp, bọn họ đã quên mất tất cả quá khứ, chỉ còn yêu nhau, tiếp nhận tất cả những gì họ có.

Mà khi cửa xe mở ra, giống như tất cả ma chú đều được mở, Hạ Nhược Tâm ngọt ngào tựa ở trên vai Sở Luật, hai tay ôm thật chặt cánh tay của anh, anh biết không? Anh chính là tất cả của cô.

Mà ánh mắt Sở Luật bình tĩnh, so với đêm sắc hơn, còn tối rất nhiều, Anh chỉ phức tạp nhìn chăm chăm Hạ Nhược Tâm ngồi bên cạnh mình, màu trắng tinh khiết như thế, quả nhiên là rất thích hợp với cô, nếu như nhiễm máu, lần đầu tiên anh không tiếp tục nghĩ tiếp.

Hạ Nhược Tâm có chút bất an ngồi ở trước gương, mặc cho một người đàn ông to vĩ trên mặt, cô nhắm cặp mắt của mình lại, hai tay nắm chặt quần áo trên người mình.

"Tốt, đại công cáo thành." Người đàn ông đột nhiên cười một tiếng, đánh một cái búng tay.

"Quả thật là một khối ngọc thô: " Anh ta hết sức hài lòng tác phẩm của mình.

Xoay người, anh ta giờ ngón cái với Sở Luật, anh là từ đâu tìm được một người phụ nữ như vậy, thật sự trang điểm rất đẹp.

Hạ Nhược Tâm đứng lên, mở hai mắt ra, không dám tin nhìn mình trong gương, cô gái kia thật sự là cô sao? Rõ ràng gương mặt cô nhìn hai mươi mấy năm, làm sao lại biến xinh đẹp như thế, không chân thật như thế.

Một gương mặt được trang điểm, để cho màu da như hoa đào của cô vô cùng phấn nộn, tóc thật dài tỉ mỉ cuộn trên đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, còn có cái cổ thon dài, lộ xương quai xanh xinh đẹp, càng khiến người ta cảm thấy gọi cảm.

Sở Luật đến gần, ánh mắt chiếm hữu giống như in giấu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Người nào không có lòng tốt

"Luật, không nên nhỏ mọn như vậy, nếu không đưa cô ấy cho tôi, anh muốn cái gì tôi đều có thể cho: " Người phụ nữ này tính dẻo thật cao, dung hợp thuần chất và yêu mị, nếu như trải qua điều luyện, tất nhiên sẽ trở thành một báu vật lam cho đàn ông điên đảo.

Hạ Nhược Tâm khăn trương nắm chặt đồ trên người mình, hai mắt bắt đầu mờ mịt.

"Tần Lạc, thu hồi đôi mắt của cậu, cô ấy là vợ của tôi: " Sở Luật lạnh giọng cảnh cáo một tiếng: " Cậu biết cái gì gọi là vợ bạn không thể động không? Muốn vợ của Sở Luật tôi, cảm mạng của cậu đến đời."

"A!" Tần Lạc sững sốt một chút, bẹp miệng: " Được rồi, tính là tôi sai, cậu coi như lời của tôi vừa rồi là đánh rắm, cái gì tôi cũng không nói." Anh ta giờ hai tay của mình lên, lại nhún vai một cái, chỉ là vợ, Tần Lạc có chút kỳ lạ nhìn đôi vợ chồng này, Sở Luật, anh thật sự coi người phụ nữ này là vợ sao?

Sao anh ta luôn cảm giác không đúng chỗ nào, theo lý mà nói, tính tình Sở Luật, không có tốt như vậy.

Chẳng qua giống như mọi chuyện đều không liên quan tới anh ta, vợ của bạn không thể động, đồng dạng, vợ của bạn, không thể gần.

Đột nhiên, khoe môi của anh ta khẽ câu lên: "Luật, cậu không có phát hiện, trên người cô ấy thiếu chút gì sao? Cậu sẽ không hẹp hòi với vợ mình như vậy chứ, đến một sợi dây chuyền cũng không mua cho cô ấy. Tôi nhớ cậu đối với bạn gái trước đều rất hào phóng. Làm sao đối với vợ mình lại keo kiệt như vậy?"

"Cái này không cần cậu quản: "Sở Luật kéo tay Hạ Nhượng Tâm, lại không có chú ý tới mắt cô hơi mờ, cô biết anh đối với những người phụ nữ khác đều rất hào phóng, đối với Hạ Di Hiền càng hơn, con bé muốn cái gì anh đều sẽ cho nó, mà cô, vợ của anh, lấy được lại rất ít.

Tần Lạc xoa cằm của mình, nhìn bóng dáng họ rời đi, khoe môi bắt đầu hơi giương lên, lấy ra một cái khăn lông lau tay sạch sẽ, lại tiện tay quăng đi.

"Sở Luật, tôi rất chờ mong, cậu muốn hủy đi một người phụ nữ thế nào?" Anh ta cười mười phần mê người, nhưng lại là mười phần lạnh lùng, một nửa thiên sứ, một nửa lại là ác ma.

Hạ Nhượng Tâm bị Sở Luật lời kéo, mà mắt sắc Sở Luật vô cùng âm trầm. Hạ Nhượng Tâm không hiểu, cô len lén nhìn Sở Luật một chút, bộ dạng của anh là đang tức giận sao?

"Về sau, cách người đàn ông khác xa một chút, những tên khốn kiếp kia đều không có lòng tốt." Anh dừng lại, cảnh cáo Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm bị động gật đầu một cái, giống như, cô chỉ có thể tiếp xúc với anh.

Mà hiện tại bộ dạng anh, giống như đập vỡ vai dấm, có chút chua.

"Không cho phép nghĩ lung tung: "Sở Luật chặt vật quay mặt, không nguyện ý thừa nhận, mình bởi vì câu nói kia của Tần Lạc mà tức giận, trên đời này, chỉ có anh có thể có được cô, coi như không phải anh, như vậy cũng không thể để người đàn ông khác. Cô thiếu anh, cả đời đều không thể có ánh sáng.

"Em không có nghĩ lung tung: "Hạ Nhượng Tâm khẽ cười, chẳng qua, lại cười rất hạnh phúc, anh như vậy, cô có thể cho rằng, anh có chút quan tâm cô.

Bọn họ lại ngồi ở trong xe một lần nữa, sắc mặt Sở Luật vẫn luôn không tốt, mà Hạ Nhượng Tâm chỉ ôm lấy tay mình, trong xe có loại áp lực làm cho người ta không thể hô hấp

Biên người phun trào, Hạ Nhượng Tâm nhìn phương hướng trước mặt, nơi này là địa phương nào, rất nhiều người.

Cô lôi kéo tay Sở Luật đi vào, giống như tất cả ánh sáng đều rơi vào người của bọn họ. Người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, người nữ thanh thuần xinh đẹp, nhất là một thân váy trắng như tuyết, mơ hồ trong đó có thể nhìn thấy ti lệ thân thể cực tốt.

"Chúng ta đi: "Sở Luật không vui mím chặt môi, vô cùng không thích những ánh mắt này đặt ở trên người Hạ Nhượng Tâm, để anh có chút chán ghét cùng không nguyện ý, người phụ nữ của anh, dựa vào cái gì trưng cho người khác nhìn

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chuyện của người ta

Ngồi ở hàng ghế phía dưới. Thịnh thoàng Đỗ Tĩnh Đường nhìn đồng hồ, đã lúc này, sao anh họ của anh ta còn chưa có đến, không phải là anh không tới chứ. Hôm nay ở đây có kịch quan trọng, anh ta muốn xem

Bên cạnh đột nhiên có một cô gái ngồi xuống, anh ta vừa định mở miệng, nói ở đây có người, chẳng qua nhìn mặt người ta, trong lúc nhất thời tâm hoa nở rộ, thật xinh đẹp, giống như tình nhân trong mộng của anh ta. Anh ta duỗi tay của mình ra, muốn nắm tay của mỹ nhân.

"Cô..."

Chỉ "chào" còn chưa có nói ra, tay của anh ta đã bị đánh: "Đỗ Tĩnh Đường, cậu muốn làm gì chị dâu?"

Sở Luật tách rời bọn họ ra, ánh mắt lạnh như băng trừng về phía Đỗ Tĩnh Đường.

Mà trong nháy mắt Đỗ Tĩnh Đường choáng váng, không thể nào, người phụ nữ kia là Hạ Nhượng Tâm, là người vợ anh họ lấy về có mục đích, là chị dâu anh ta.

Anh ta lại dụi mắt, quả nhiên, lông mày mắt này, lại nhìn một lần nữa, anh ta thật sự xác định, chỉ là tim của anh ta lại đau.

Mối tình đầu của anh ta không còn. Chỉ là có trời mới biết, anh ta đã bao lần mối tình đầu rồi.

"Anh họ, sao anh mang cô ấy đến? Xem như tôi, có thể lên tiếng trước hay không." Đỗ Tình Đường kéo áo Sơ Luật một chút, đột nhiên có chút không rõ anh họ này muốn làm gì?

Anh không phải muốn trả thù cô sao? Sao lại để cho cô tới nơi này, thậm chí còn để cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, mà xem bộ dạng cô, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sung mãn, nào có cảm giác tra tấn.

Da trắng kia, đôi mắt lóe sáng, căn bản chính là một cô gái đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc.

"Cái này không cần cậu quản:" Sơ Luật lạnh lùng trả lời một câu, tay kia lại kéo tay Hạ Nhược Tâm, em thích gì nói cho tôi biết? Tay của anh đặt ở trên tóc cô, ngữ khí chuyển biến như là thời tiết thay đổi, một hồi bầu trời trong trẻo, một hồi sấm chớp đan xen vang dội.

Mà rõ ràng khoe mắt Đỗ Tình Đường giật một cái, anh ta bẹp miệng một chút, cảm giác như uống nước tương.

Không biết là uống của người đàn ông, hay uống của người nữ.

Tình nhân trong mộng của anh ta, anh ta ôm lấy lòng mình, tim của anh ta nát.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong mắt từ đầu đến bây giờ, kỳ thật vẫn luôn ở người đàn ông bên cạnh, mà kỳ thật cái gì cô cũng không cần nghĩ, chỉ muốn một chút xúy yêu của anh là được.

Chỉ là, anh sẽ cho cô sao?

Cô không biết.

Lúc này buổi đầu giá bắt đầu, món thứ nhất là một cái bát, nghe nói sử dụng trong hoàng cung đời Thanh, toàn thân trong suốt, mà cái bát bị một người đàn ông tuổi trung niên mua đi.

Hạ Nhược Tâm thật sự không biết, tự nhiên ra giá tiền lớn mua cái bát làm gì, lại không có thể ăn cơm.

Món thứ 2 là một chai rượu vang đỏ từ thế kỷ mười bảy, giá cả lên xuống, nó lại có chủ nhân mới, có lẽ không bị uống hết, mà được cất giấu đi.

Đỗ Tình Đường phui chút miệng, có chút không hài lòng: "Tôi nói này, tên kia..." Dĩ nhiên chính là người mua bình rượu này, cũng vừa lúc là bạn thân lớn lên với anh ta.

"Nhà cậu nhiều rượu, không uống, mua làm gì, nhìn có thể nhìn ra hương vị sao?"

"Ai cần cậu lo:" Miệng người đàn ông kia bỗng nhúc nhích, giọng lạnh lạnh.

Tôi thêm quản." Đỗ Tình Đường giống như buồn bực mà thẹn: "Ông đây không phải phụ nữ, quản cậu làm gì?"

"Hừ!" Anh ta dùng sức hừ một tiếng, mặt đều kéo thành con lừa rồi.

Hạ Nhược Tâm kỳ lạ nhìn Đỗ Tình Đường, mà Sơ Luật lại chặn tầm mắt của cô. Đồng thời cúi đầu cảnh cáo cô.

Chuyện của người ta, em không cần quản.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bọn họ, không phải mẹ con

Hạ Nhược Tâm cười, cô không có muốn quản, cũng không phải là quá quen, chẳng qua, bộ dạng này của anh, thật sự vô cùng giống người chồng ăn dấm, chỉ là, có khả năng sao?

"Em qua nhà vệ sinh:" Cô xin lỗi cười một tiếng, buông tay của anh ra, đi ra ngoài, chỉ là lúc quay đầu, lại nhìn người đàn ông kia một chút, xem như ở trong rất nhiều người, anh vẫn tồn tại như thế.

Đây chính là chồng của cô, anh để cho cô thật sự kiêu ngạo, người đàn ông như vậy, có được cũng là hạnh phúc, không có được, cũng không phải bất hạnh, chỉ là không xứng và vô duyên thôi. Trên đài còn đang tiến hành, mà cô quay người, váy áo màu trắng nhẹ nhàng xoay tròn dưới chân cô, trong nháy mắt, mùi thơm mê mẩn, như trăm hoa đua nở hấp dẫn quá nhiều người

Dạng đẹp này, không phải tất cả mọi người có thể có, trong toilet, tay của cô đặt ở trên bụng của mình, không biết có phải là bởi vì lần trước bị thương, luôn luôn thấy đau, mà cô không muốn cho anh biết, chỉ có thể chịu đựng như vậy.

Cô tựa ở trên bồn rửa, chờ đợi loại đau đớn kia qua, loại đau này là người đàn ông kia cho, nhưng cô vẫn không muốn hận anh, đổi thành một người khác, có lẽ cũng sẽ như này.

Cô không phải thánh mẫu, chỉ là, bởi vì, quá yêu.

Lúc này cửa bị đẩy ra, chỉ có một cái bóng rơi vào mặt cô.

Cô ngẩng đầu, hơi sững sờ, khóe môi lại có mỉm cười như có như không, cười rất là châm chọc, bọn họ giống như đã lâu không có gặp, mẹ của cô.

Thẩm Ý Quân đánh giá Hạ Nhượng Tâm từ đầu đến chân, thật sự rất xinh đẹp, cực kỳ giống bà lúc còn trẻ, chỉ là cô càng xinh đẹp, càng sinh hoạt tốt, lòng của bà càng khó chịu, cũng càng không thể chịu đựng được.

"Bây giờ cô rất đặc ý?" Bà cười lạnh: "Không nên quên, tất cả bây giờ của cô đều đoạt từ tay Dĩ Hiên, Sở Luật yêu là Dĩ Hiên, cô cho rằng, cậu ta thật sự yêu cô sao?" Bà càng nói, càng độc, càng hung ác, hai gương mặt tương tự, không phải mẹ con, mà là kẻ thù.

Hạ Nhượng Tâm không quan trọng, để tay của mình dưới nước, nước lạnh cọ rửa toàn bộ lòng bàn tay cô, cô cảm giác lòng của mình bị xé mở lần nữa, có chút ê ẩm đau.

"Mẹ, không nên hận con như vậy?" Cô chưa quay người, chỉ có tiếng thăm thăm tràn ra.

"Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là mẹ!" Thẩm Ý Quân lập tức như là nội tâm bị bóp đau đớn, vung tay mà đi.

Bộp một tiếng, Hạ Nhượng Tâm bị bà hung ác đẩy, thân thể đập vào cạnh bồn. Nhất thời trợn nhìn, vốn bụng dưới không thoải mái, lúc này càng thêm đau...

Mà đây xong, Thẩm Ý Quân giống như có chút sững sờ nhìn tay của mình, trầm mặc một lần nữa.

"Tôi cũng không muốn có người mẹ như bà: " Hạ Nhượng Tâm đứng thẳng người, tay che bụng, sau đó, quay người, giương mắt, nhìn quý phụ trước mắt: "Thế nhưng..." Cô cười trào phúng: " Mẹ vẫn là mẹ của con, con không có quên, lúc nhỏ mẹ luôn ôm con, nói Tâm Tâm là bảo bối của mẹ, mẹ yêu Tâm Tâm nhất, mẹ luôn luôn không nỡ ăn, không nỡ mặc, sẽ đem đồ tốt nhất cho con."

"Mẹ: " Hạ Nhượng Tâm nắm chặt tay của mình, trang điểm trên mặt không giấu được gương mặt tái nhợt của cô, để cho cô đau, không là người khác, mà chính là người từng hiểu rõ nhất yêu cô nhất, cũng là người mẹ cho cô sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đấu giá

"Mẹ, con thật sự là con của mẹ sao? Nói cho con biết, con thật sự là con gái của mẹ sao? Mẹ luôn nói con cướp đi tất cả của Dĩ Hiên, như vậy mẹ đã nghĩ tới, thật ra là Hạ Dĩ Hiên cướp đi tất cả của con, tuổi thơ của con, thiếu niên của con, còn có hiện tại."

Cô cười bi ai, mẹ, mẹ là mẹ con, mẹ chỉ nguyện ý nhìn con thống khổ, không nguyện ý nhìn con hạnh phúc sao?

"Mẹ, mẹ biết con gả cho Sở Luật, mỗi một con sống sao không? Mẹ, mẹ biết, con có bao nhiêu đau như thế không?"

"Không, mẹ không biết, cho tới bây giờ mẹ cũng không biết, cũng không muốn biết, mẹ, con người đều là máu thịt, không ai không biết đau, mẹ vẫn luôn cho là con làm bằng sắt, cho nên, con không có cảm giác, đúng không?" Hạ Nhượng Tâm lắc đầu, lông mi thật dài hiện lên yếu ớt cô chưa từng có ở trước mặt người ngoài.

Thẩm Ý Quân bị một câu lại một câu của cô chất vấn, chân tay luống cuống, thậm chí còn có chút chật vật, như có thứ bóp đau thân thể của bà, đó là xưa nay bà không nguyện ý nhìn thẳng vào.

"Hạ Nhượng Tâm, cô không xứng đáng có hạnh phúc, không nên quên, cô thiếu Dĩ Hiên một cái mạng." Thẩm Ý Quân cầm túi của mình, đi rất nhanh, phịch một tiếng, cửa phòng rửa tay cũng bị bà dùng sức đóng.

Hạ Nhượng Tâm chỉ đặt tay ở trên bụng mình, dùng sức ấn. Cô thiếu Hạ Dĩ Hiên một cái mạng, có phải cô nhất định phải chết mới trả hết nợ.

Cô nhìn mình trong gương, gương mặt được tỉ mỉ trang điểm đã phai mờ, cô cúi đầu, những giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay cô lạnh buốt,,

Cô cúi đầu xuống, một giọt hai không ngừng nhỏ xuống, cô rửa đi quá nhiều hóa trang trên mặt, ngẩng đầu, đó là một gương mặt tái nhợt.

Cô biết, cô không thể nào lên làm công chúa.

Lau sạch nước mắt trên mặt, trang điểm hoàn mỹ đến đâu, cũng không cách nào che giấu trái tim thùng trăm ngàn lỗ tâm..

Sở Luật đặt hai tay ở trên đùi mình, vật phẩm đầu giá đã qua năm sáu cái, còn có mấy cái, giờ cổ tay lên, kim đồng hồ lại quay vài vòng, cô đã đi nửa giờ, người phụ nữ kia, không phải là xảy ra chuyện chứ? Anh có nên đi tìm không?

Anh họ, có phải anh đang lo lắng hay không, Đỗ Tĩnh Đường kết thúc nốt to trừng mắt nhỏ với người nào đó, đối với dáng vẻ Sở Luật có chút đứng ngồi không yên, quá mức đáng hoàng hời.

Về mặt Sở Luật vẫn lạnh, nhưng thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, đã bán rẻ anh, anh đang lo lắng, lo lắng cho người phụ nữ nào đó.

Sở Luật khẽ nhìn thoáng qua Đỗ Tĩnh Đường, ánh mắt thật sự là bạc tình bạc nghĩa, mà Đỗ Tĩnh nghiêm rụt cổ của mình lại, anh ta lại không có đắc tội anh, nên gạch băng vào anh t làm gì?

A, tới, cô ấy tới, anh, anh xem, anh ta chỉ sau lưng Sở Luật, cuối cùng đã đến, nếu không người đàn ông này có thể hành người.

Thật xin lỗi, để cho mọi người đợi lâu, Hạ Nhược Tâm ngồi ở chỗ ngồi của mình, trên mặt vừa mới sửa son phấn một chút, về mặt không thấy máu sắc, lúc này có một chút màu sắc rồi.

Em khóc, Sở Luật híp mắt, ngón tay cũng nhẹ giờ nâng cằm của cô, cặp mắt đỏ như là con thỏ, đã cho anh biết, cô khóc, đúng là khóc rồi.

Không, vừa rồi bị hạt cát thổi vào trong mắt, cho nên, có chút khó chịu, Hạ Nhược Tâm lắc đầu, khẽ cười một tiếng, lại dùng ngón tay dụi mắt của mình, Xem ra, thật sự giống như là có hạt cát tiến mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Trân châu âu Kaya

Mà Đỗ Tĩnh Đường khinh thường một chút, cô gái, đây là trong phòng, cũng không phải Sahara, nào có hạt cát.

Phụ nữ không phải đều thích dùng nước mắt tranh thủ đồng tình sao? Mà vì sao cô không cho anh họ biết, nếu như đổi thành anh ta, anh ta đã khóc thành một thác nước lớn.

Sở Luật buông tay của mình xuống, mắt đen càng thêm u ám một chút, anh không thích cô nói láo, thế nhưng đáng chết là không đành lòng hỏi tiếp.

"Hiện tại thứ này là trân châu Âu Kaya làm thành dây chuyền. Trân châu Âu Kaya là trân châu chất lượng cao, phối trí vàng ròng và ngọc xanh làm thành đồ trang sức. Mọi người cũng sẽ phát hiện cái trân châu này không có bất kỳ vết gì, đồng thời xinh đẹp lộng lẫy. Cái gọi là "Một phần tròn một phần tiền". "Châu tròn ngọc sáng", trân châu càng tròn càng đẹp, cái này rất phù hợp thẩm mỹ của người Trung Quốc. Trân châu tròn, hiện ra mỹ cảm như trăng tròn. Phối hợp lộng lẫy, tạo nên cảnh đẹp mộng lung. Chiếc vòng này xuyên 99 viên giống nhau, mỗi một hạt châu, đều là phẩm chất cấp A, phản xạ ánh sáng rất sáng, sắc sảo, là vật chân quý nhất cả đời bậc thầy Bartley đưa cho vợ mình."

"Nghe nói, đây là một chuỗi dây chuyền có thể mang đến hạnh phúc và tình yêu."

Trên bực người ta bắt đầu giơ tay, mà anh ta cầm một chuỗi dây chuyền trân châu màu trắng cực xinh đẹp, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn, có thể mang đến hạnh phúc và tình yêu sao?

Thật sự sao?

"Hiện tại giá khởi đầu, 30 vạn, tăng thêm 1 vạn."

Sở Luật híp cặp mắt của mình một chút.

Anh một mực không có ra tay lần đầu tiên mở miệng.

"50 vạn."

Tất cả mọi người nhìn về phía anh, toàn trường an tĩnh lộ ra quỷ dị, không người nào nguyện ý đoạt với Sở Luật, bởi vì, người đàn ông này quá khó dây vào, mà bỏ 500 ngàn mua xuyên dây chuyền trân châu, cũng thực sự có chút xa xỉ.

Chỉ là hoặc nhiều hoặc ít có người chưa từ bỏ ý định.

"51 vạn..." Một tiếng nam có chút nhát gan vang lên, mọi người đều nhìn về nơi phát ra tiếng, một người nam ước chừng hai mươi trên trán toát ra mồ hôi, mà bên cạnh còn ngồi một người phụ nữ, người nữ lớn lên mười phần kiều mị, đưa tay đặt ở trên người người nam, đôi mắt nhìn đầy chuyền trên châu, không ngừng tỏa sáng, lại là một kẻ vì phụ nữ mà liều chết.

Mà mắt người chủ trì đấu giá co giật một chút: " Vị tiên sinh này ngại quá, xin lưu ý quy tắc, chúng ta ra giá bắt đầu ba vạn, cho nên, mỗi lần kêu giá theo thứ tự là 53 vạn hoặc là 56 vạn, phải cao hơn một chút."

Anh ta vô cùng có lỗi cười, mà người nam bên dưới chỉ lúng túng ho khan một tiếng.

"53 vạn..." Giọng cực nhỏ, tất cả mọi người nghe cũng không khỏi run rẩy.

"Anh họ, người này, không phải nào bị kẹt chứ?" Đỗ Tình Đường gãi tóc của mình, để loại người này so giá với anh họ, đơn giản để anh cảm giác có chút hạ giá.

"100 vạn: " Sở Luật trào phúng nhếch khóe môi, sau đó mím chặt môi, khắp nơi đều lộ ra bạc tình bạc nghĩa.

Một lát sau, lại truyền đến một giọng vô lực, giống như muốn khóc: "103 vạn."

"150 vạn."Con người Sở Luật sâu một chút,

"153 vạn..." Mà cái tiếng kia thật sự khóc...

Hạ Nhượng Tâm nghiêng đầu không giải thích nghe hai người kêu giá, không hiểu, Sở Luật chấp nhất là vì cái gì?

"300 vạn." Sở Luật ngẩng đầu.

300 vạn, đây giá cao nhất trong buổi đấu giá, cho tới bây giờ không có người nào hô cao như thế.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người nam kêu giá kia, mà người phụ nữ bên cạnh, giống như nói cái gì, người nam thật giống như có chút nóng nảy, chỉ thấy người nữ tức giận đứng lên, uốn éo cái hông rồi đi, mỗi lúc khép mở, giống như có thể đọc lên một câu, con mẹ nó anh thật vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tặng vợ

"300 vạn lần thứ nhất, 300 vạn lần thứ hai, 300 vạn lần thứ ba, xong!" Phịch một tiếng, một lời quyết định: " SỢi dây chuyền hạnh phúc và tình yêu, do số 85 Sở tiên sinh mua được: "Người ra giá nhớ rất rõ ràng tên nhân vật và số sắp xếp, nhất là Sở Luật, chỉ cần dậm chân một cái, sẽ chấn động toàn bộ Đế Quốc buôn bán.

Sở Luật đứng lên, một cái tay đặt ở trong túi của mình, bước chân dài tới, ưu nhã vô cùng, ngũ quan lạnh lùng bạc tình bạc nghĩa, dáng người cao to rắn chắc, mặc kệ ở nơi nào, anh đứng là một người không cách nào làm cho người ta coi nhẹ, mà chính là một tên đáng sợ tồn tại.

Xin hỏi Sở tiên sinh, ngài mua chuỗi dây chuyền này, là chuẩn bị đưa cho vị tiểu thư nào, người đấu giá cũng kính giao dây chuyền cho Sở Luật, mà Sở Luật lấy từ trên người ra một cái thẻ, một tay giao tiền, một tay giao hàng, vô cùng công bằng, cũng là quy tắc giao dịch nơi này.

Sở Luật cúi đầu nhìn dây chuyền trong tay, nắm chặt, đưa cho ai đây, môi mỏng của anh khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Vợ của tôi."

Mà câu trả lời của anh, lại là làm cho tất cả mọi người đều giật mình, không phải nói, anh không thích vợ mình sao? Thậm chí, còn để cho cô xấu mặt trong hôn lễ, thậm chí sau khi cưới còn kết giao mấy bạn gái, làm sao anh lại tốn tiền mua quà cho vợ như vậy.

Chẳng lẽ truyền ngôn là giả, kỳ thật vợ chồng người ta hòa thuận, tương kính như tân.

Sở Luật đi xuống, Hạ Nhượng Tâm đưa ngón tay run rẩy đến bên môi, cuối cùng lông mi thật dài bị sương mù làm ướt.

Sở Luật ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô: "Vừa khóc, lần này vui chứ?" Anh cúi tay chạm vào mắt cô, quả nhiên, trên ngón tay mang theo hơi ướt.

Anh mở cái hộp trên đùi, lấy dây chuyền từ bên trong ra, đeo lên cổ Hạ Nhượng Tâm, lần này, bộ lễ phục hoàn toàn bị nâng lên một loại cảm giác khác.

Bộ đồ và trên châu trên cổ cô đều mang theo một loại lộng lẫy, dưới ánh đèn, càng lộ làn da trắng nõn như là tắm rửa dưới ánh trăng.

Chỉ là trừ đôi mắt của cô rất đỏ.

"Vì sao?" Hạ Nhược Tâm duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt dây chuyền trân châu trên cổ, ba trăm vạn, thật là đắt, không biết bán cô có thể mua nổi hay không.

Mà anh lại còn trước mặt nhiều người như vậy nói, đây là mua cho vợ của anh, mà vợ anh, vừa vặn tên là Hạ Nhược Tâm.

"Không phải em muốn sao?" Sở Luật nhún lông mày một chút: "Em một mực nhìn lên, đôi mắt đều phát sáng, đừng nói với tôi cho tới bây giờ em đều không có nghĩ qua, nếu như nó là của em, em sẽ như thế nào? Phụ nữ nên thành thật một chút, quá rụt rè đó là ngốc."

Hạ Nhược Tâm buông tay của mình xuống, nhẹ nhàng cắn môi: "Cảm ơn anh: "Quá nhiều cảm ơn, không phải một câu có thể diễn tả, món quà này, không chỉ là vì giá tiền, càng nhiều là anh thừa nhận cô, anh nói mình là vợ anh, cuối cùng anh thừa nhận Hạ Nhược Tâm là vợ của anh sao?

"Em biết, tôi muốn không phải một câu cảm ơn: "Sở Luật tự tin cười, vành môi nhấp thành một độ cong cực kỳ đẹp đẽ. Cũng không lớn, nhưng có thể trông thấy hiện tại tâm tình anh tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đối cô thật tốt

Hạ Nhược Tâm như là bị mê hoặc, nghiêng người sang liếc nhìn ôm chặt eo anh, trên mặt lướt qua một chuỗi nước mắt hạnh phúc, chiếc dây chuyền này có thể mang tới tình yêu cho cô sao?

Chỉ có thời gian nói cho cô biết.

Mà một màn này đúng lúc là bị ký giả chụp được, trong lúc nhất thời, cái tên Hạ Nhược Tâm sợ là sẽ nổi tiếng, mà Sở Luật lại lên trang đầu, lần này, anh nghiêm chỉnh thành một đại sứ hình tượng người chồng tốt, cái tên Hạ Nhược Tâm cũng đã được xưng là hạnh phúc.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị, Đỗ Tình Đường lật tờ báo trong tay, tay trái đặt ở dưới cằm của mình, sờ lên, lại gõ gõ, chỉ đặng sau một chút: "Anh họ, anh nhìn anh cười rất dịu dàng, thật đúng là không giống anh như trước, mặt của anh tê dại, co rút không?"

Sở Luật thờ ơ, lười để ý tới.

Đỗ Tình Đường lại tìm đường chết đẩy bào lên trước mặt Sở Luật, ôm lấy lồng ngực của mình: "Anh cướp đi mối tình đầu của em " Mà anh ta nói xong, lại cảm giác một ánh mắt lạnh phóng tới, xong, mặt anh ta cứng đờ, giống như nhiều chuyện, vội vàng đặt tay ở ngoài miệng, làm một động tác im, em còn có việc, cho nên, đi trước, anh ta lắc móng vuốt, cười ha hả chạy ra ngoài, đương nhiên, có mấy lời anh ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi, chẳng qua, anh ta không muốn loại cảm giác này.

Chỉ là anh ta muốn cảm giác gì, chính anh ta đều không rõ.

Cửa phòng đóng. Sở Luật mới để tay đang cầm bút ký tên xuống, dựa tất cả trong lượng thân thể của mình vào thành ghế.

Trên báo chí rõ ràng có một tấm hình, đó là một nam một nữ ôm nhau, vừa vặn cũng là Hạ Nhược Tâm ôm anh mà bị chụp.

Mà trên mặt của cô, thấy rõ ràng yêu thương còn có cảm động.

Đối với anh, anh đặt ngón tay của mình lên môi, sau đó dúi tới mặt Hạ Nhược Tâm, tôi biết bây giờ nhất định cô rất hạnh phúc, bởi vì, chỉ có cô rất hạnh phúc, cô mới có thể bị hủy càng nhanh. Trên mặt của anh cười, càng ngày càng băng lãnh, cũng càng ngày càng quý dị khó dò.

Sở gia, Tiểu Hồng cầm lấy báo, sau đó đặt ở trước mặt mình, một đôi mắt đều trừng lớn, sau đó cô lại nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm ngồi ở trên ghế sofa.

"Phu nhân, tiên sinh đối với cô thật tốt, cô dâng hai tay tới, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua người đàn ông yêu vợ như thế, oa đây chuyện 300 vạn, không biết mấy đời tôi mới có thể kiếm được, nếu mua số số, trúng, có thể được."

Hạ Nhược Tâm mỉm cười, cầm lấy tờ báo, trang đầu là ảnh chụp cô và Sở Luật, lần này, lòng của cô rất ấm, rất hạnh phúc, tay của cô đặt ở trên cổ của mình, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dây chuyền trân châu, so với cái này, cô càng thêm trân quý, anh đối với cô dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Thật sự rất tốt

Lúc này cửa bị mở ra, Tiểu Hồng nhìn thoáng qua người đàn ông đi tới, vội vàng tìm một cái cơ đi làm việc, len lén le lưỡi một cái, cô cũng không muốn làm bóng đèn, ánh sáng gian phòng này hết sức tốt, đủ sáng, không cần cô thêm chút sáng.

Sở Luật cúi đầu, mắt đen nhìn thẳng tờ báo trong tay Hạ Nhượng Tâm, rồi ngồi ở bên cạnh cô, đưa tay ôm cô lên trên đùi của mình, có nhớ tôi hay không? Môi của anh tiến tới bên tai cô, lời nói có chút mập mờ, không ngoài ý muốn khi thấy tai cô đỏ lên, hai người bọn họ cái gì cũng đã làm, bây giờ còn thẹn thùng, cô có phải quá mức thanh thuần hay không.

Ngón tay Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng bắt lấy áo trước ngực anh, không dám nhìn thẳng người đàn ông nam tính có mị lực này, cô chỉ cảm giác nhịp tim mình đập cực nhanh, không cách nào thoát khỏi ma chướng tình yêu của anh, mà cô cũng không có nghĩ muốn chạy trốn.

"Có nhớ hay không?" Sở Luật không có nhận được câu trả lời của cô, trêu chọc cắn vành tai cô một chút, biết nơi này là nơi mẫn cảm nhất trên thân thể cô, quả nhiên, mặt của cô hoàn toàn nhiễm lên một tầng đậm sắc son phấn, và xinh đẹp.

"nhớ: " Hạ Nhượng Tâm khẽ gật đầu, thành thật trả lời, lúc ngừng đầu, trong mắt chỉ có tình yêu với anh, còn có tưởng niệm, đương nhiên cô nhớ anh, chỉ hi vọng có thể luôn ở bên anh, vĩnh không xa rời nhau.

"A..." Tiếng cười trầm thấp vang lên, chấn động màng nhĩ yếu ớt của Hạ Nhượng Tâm.

"Thật xin lỗi, trước kia làm tất cả với em, tôi sẽ đền bù tổn thất: "Anh khẽ nhìn, con ngươi màu đậm chăm chú nhìn cô, từ trước đến nay anh sẽ không dễ dàng nói xin lỗi, lần đầu tiên xin lỗi một người phụ nữ.

Hạ Nhượng Tâm khẽ lắc đầu, "Không sao, em không cần anh bồi thường, tất cả đều là em tự nguyện: " Cô kéo tay của anh đặt trên mặt mình, em sẽ không để ý trước kia anh đối với em thế nào, bởi vì, em biết, anh có lý do của anh. Nhẹ nhàng cọ lấy bàn tay của anh, tay của anh cực lớn, giữa ngón tay cũng có chút chai. Cũng không giống con nhà giàu từ nhỏ sinh hoạt ưu việt.

"Em thật sự vô cùng ngốc: " không biết là thờ dài hay là cái gì, trong con ngươi Sở Luật nhanh chóng lóe lên cái gì, ngón tay vuốt ve gương mặt mềm mại của cô.

"Em chính là ngốc: " Hạ Nhượng Tâm cười một tiếng, dưới lông mi thật dài rơi xuống một chút âm áp, cô không phải một người kết thù người, nếu như quá mức so đo, như vậy chuyện cô so đo quá nhiều, từ nhỏ đến lớn, những hận và bất bình đó, có thể đủ mai táng cô. Đến bạn tốt nhất Giang Dao của cô nói qua, Hạ Nhượng Tâm thật ra là một đứa ngốc, đứa rất ngốc.

Cô không nợ bất kỳ người nào, lại trả quá nhiều.

Thẩm Ý Quân, Hạ Dĩ Hiên, thậm chí còn có Sở Luật.

"Càng ngốc càng tốt, tôi thích em như vậy: " Sở Luật cúi đầu, đặt cằm của mình lên trên đầu cô, tia sáng hơi ẩm rơi vào hai người, mà anh đã có thời gian rất lâu không có nghĩ ngợi như vậy.

Càng ngốc càng tốt. Đúng vậy, càng ngốc càng tốt.

"Ưa thích." Lòng Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng run lên một cái, không phải yêu, là ưa thích đã đủ rồi. Mà cuối cùng cô chờ được, không phải sao?

Chờ đến anh trai là của cô, cô đợi ngắm nhiều năm như vậy, lại yêu nhiều năm như vậy.

"A luật, anh và Dĩ Hiên gặp nhau lần đầu là từ lúc nào?" Cô đột nhiên ngừng đầu lên, vẻ mặt có chút khản trương và lo lắng.

Mắt đen Sở Luật nhắm lại một chút: " Em hỏi cái này làm gì?" Khóe môi của anh lạnh lùng một chút, không thích lúc này nhắc tới Hạ Dĩ Hiên, cũng không muốn cô biết bất cứ chuyện gì. Mà Hạ Dĩ Hiên vẫn là khoảng cách bọn họ không cách nào vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Vì anh sinh, vì anh chết

"À, không có gì: " Hạ Nhượng Tâm miễn cưỡng cười một tiếng, tay trái nhẹ bóp tay phải của mình một chút, trong nháy mắt cô thật muốn nói cho anh, kỳ thật vài chục năm trước, người gặp được anh không phải Dĩ Hiên, mà chính là cô.

Chỉ là, anh có tin hay không?

"Nhược Tâm, tôi không muốn từ em nghe được bất kỳ chuyện gì về Dĩ Hiên, em hiểu chưa?" Mắt đen Sở Luật sâu hơn rất nhiều, ngón tay của anh đặt ở trên mắt của cô, chặn tất cả ánh sáng.

Hạ Nhược Tâm nghe lời gật đầu một cái, thật xin lỗi, về sau sẽ không. Sở Luật rất hài lòng, cũng không có nhìn thấy, trong mắt cô lóe lên ai.

Cô nhẹ nhàng rút thân thể của mình lại, càng thêm tới gần anh, rõ ràng là bị thương, nhưng lại vẫn cố chấp không muốn rời đi.

"Em lạnh sao?" Sở Luật ôm chặt thân thể cực kỳ gầy yếu của người bên cạnh, cô run rẩy không phải là anh không có chú ý tới, cũng không phải không có cảm giác được, chỉ là hiện tại, cô nhắc tới một chuyện không nên, đụng phải vảy rồng của anh, rồng có vảy chạm vào sẽ chết.

Mà vừa rồi anh kém chút quên đi, chỉ muốn ngồi cùng một chỗ với cô, quên đi tất cả.

Không, Hạ Nhược Tâm lại dựa vào gần lồng ngực của anh, tay đặt ở trên cổ mình, vẫn là chuỗi dây chuyền trân châu, chỉ là cô cảm giác cổ của mình như là bị kẹt lại, khó mà hô hấp.

"Tên lừa gạt, rõ ràng là lạnh: "Ngón tay của anh xẹt qua cằm cô, lại bóp mặt cô một chút, mới phát hiện, mặt của cô, thậm chí đều mềm hơn bất kỳ người phụ nữ nào, giống như là đậu hũ.

Dạng da thịt trắng nõn này, không có đi qua bất kỳ hủy hoại, đẹp tự nhiên, đẹp không rãnh.

"Em không phải, cho tới bây giờ em đều không gạt anh: " Hạ Nhược Tâm lắc đầu, tuy nói như thế, chẳng qua, lại bỏ vì tên lừa gạt của anh, rồi ngọt trong lòng quét sạch.

Người đàn ông này sẽ để cho mình một giây rơi xuống địa ngục, lại để một giây sau lên Thiên đường, cảm xúc lặp đi lặp lại như thế, cô thật sự vô cùng sợ, cô sợ bị bệnh tim.

"Còn không phải kẻ lừa gạt, khẩu thị tâm phi." Anh bóp cái mũi cô một chút, trong mắt giống như có sủng ái yêu thương, chỉ cần một chút, có thể để một người phụ nữ hy sinh vì anh, chết vì anh, nhất là Hạ Nhược Tâm yêu anh tới hết tất cả.

Mà anh, đã biết người phụ nữ này, hiện tại toàn bộ đều cho anh, từ tâm đến thân thể, từ bên trong ra ngoài, từ xương đến hồn.

Lông mi Hạ Nhược Tâm run nhẹ, ôm eo của anh, thật chặt không muốn buông ra, nói cho cô, đây không phải mộng, thật không phải là mộng.

Mà cuộc sống của bọn họ giống như ngừng lại thời khắc hạnh phúc, không có cãi lộn, không có hận ý, cũng không có Hạ Dĩ Hiên, chỉ có hạnh phúc.

Kỳ thật, thẳng thắn mà nói Sở Luật cũng không tính là một người tình tốt, chỉ vì trời sinh, anh quen thuộc lạnh lùng, nhưng Hạ Nhược Tâm lại cảm giác được, anh đã nỗ lực làm rồi.

Anh sẽ thường tặng hoa cho cô, mỗi lần cũng không giống nhau, mà cô sẽ hạnh phúc nhận lấy, kỳ thật, cô cũng không nói cho anh biết, cô thích nhất là cây cát cánh.

Vợ chồng Sở gia thường xuyên đến, mà bọn họ nhìn thấy Hạ Nhược Tâm và Sở Luật chung đụng hòa hợp, bọn họ cũng rất hài lòng. Có khi bọn họ sẽ ngồi cùng ăn cơm, giống như tới nhiều, bọn họ cũng rất thích Hạ Nhược Tâm đơn thuần như vậy, cô không có quá nhiều tâm tư, mà cô làm tất cả, cũng chỉ là biểu đạt tâm ý của mình, có khi, mấy món nhắm, một chút quà nhỏ, một câu quan tâm, tuy không quý, nhưng lại vô cùng thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Có thể sinh con sao

Đối với vợ chồng Sở gia thứ gì cũng không thiếu mà nói, có khi quà nhỏ, lại để bọn họ ưa thích, có khi, sẽ còn là cô tự mình làm, tự tay vẽ.

Thình thoảng Tổng Uyển nhìn chăm chăm bụng Hạ Nhược Tâm, trong mắt chờ mong không ít.

"A Luật, lúc nào các con chuẩn bị sinh cháu cho ta?" Bà nói rất trực tiếp, cũng có chút vội vàng, con trai nhà người khác đã kết hôn, đều có cháu chơi, mà bà và cha Sở chỉ có mắt lớn trông mắt nhỏ.

Cho nên, bọn họ đồ mắt.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, sắc mặt tràn đầy bất an, ngón tay cũng không khỏi đặt trên bụng của mình, cô hơi cắn chặt môi của mình, phần môi nếm được nước mắt trong lúc lơ đãng rơi xuống, vậy mà đau như thế.

Hạnh phúc của cô, thật sự là bất cứ lúc nào cũng sẽ mất đi.

"Mẹ, chúng con mới tân hôn, không muốn có con sớm như vậy, để cho chúng con sinh sống hai người mấy năm đi, mẹ yên tâm, cháu của mẹ nhất định sẽ có." Sở Luật ôm Hạ Nhược Tâm, ở trước mặt cha mẹ mình cho tới bây giờ đều không che dấu thân mật của mình với Hạ Nhược Tâm.

Mà Tổng Uyển trừng con của mình một chút, anh không vội, thế nhưng bọn họ gấp, cháu trai người ta có thể đi mua xì dầu rồi, thế nhưng cháu của bọn họ còn không biết ngày tháng năm nào mới ra ngoài, lúc nào, bà mới có thể ôm cháu trai hoặc cháu gái.

Sở Luật cúi đầu nhìn Hạ Nhược Tâm trong ngực, tình cờ ở trên tóc cô phát hiện có chút giọt trong suốt, cô khóc, vì cái gì?

Sau khi cha mẹ sở về, Sở Luật mới nâng mặt Hạ Nhược Tâm lên, con mắt của cô hồng hồng, rõ ràng là có dấu vết khóc qua, chỉ là bây giờ cô lại đang cười, nụ cười như vậy, để tim của anh hơi có chút chua xót.

Tại sao khóc? Tay của anh đặt ở trên mặt của cô, muốn xuyên qua cặp mắt của cô nhìn ra cái gì, chẳng qua, trừ một chút hơi nước bên ngoài, chỉ thấy được một tổn thương cực nhẹ.

"Không có gì." Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, dựa đầu của mình vào lồng ngực anh: "A Luật, nếu như em không có cách nào mang thai Bảo Bảo, anh sẽ thất vọng sao?"

Mà ngón tay Sở Luật hơi dừng lại, có phải cô biết cái gì hay không?

"Có phải em có hoài nghi với năng lực chồng mình hay không?" Tay của anh đặt ở trên tóc cô, kỳ lạ là lúc này, thật sự muốn biết, nếu như giữa họ có con, lớn lên giống anh hay là giống cô.

Chỉ là, rất nhanh, anh lại vứt bỏ loại cảm xúc không thể nào này.

Đó không có khả năng.

Hạ Nhược Tâm lại trốn tránh cười một tiếng, cười như thế, thật sự có chút không khỏi chua xót, năng lực của anh, đương nhiên là cô không nghi ngờ, mà cô hoài nghi chính mình.

Nhẹ nhàng thở dài, cô trở ôm eo Sở Luật, phần môi đắng chát.

Sở Luật híp hai mắt lại một chút, bất động nhìn người phụ nữ trong ngực, anh biết cô rất yêu anh, cực yêu, yêu đến loại nào trình độ còn đợi khảo nghiệm của anh. Môi mỏng của anh khẽ mím, đáy mắt tối một chút, sau đó không dấu vết.

Trong bệnh viện, về mặt Sở Luật âm u, đầu ngón tay có một miếng thuốc, nhìn bác sĩ trước mắt: "Cô ấy có còn cơ hội chữa tốt hay không?"

Bác sĩ co rút thân thể, hai mắt người đàn ông này quá lạnh, mỗi một lần thấy người đàn ông này toàn thân ông đều phát lạnh, giống như gặp được đám xã hội đen muốn chém giết, hơi không như ý liền sẽ bị vạ lây cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không cách nào giúp đỡ

Ông vội vàng cảm ca bệnh trên bàn, lật một chút, lúc này ông có chút khó khăn, không biết nói thật cho anh, hay nói lơ đãng, người đàn ông này rất khó oán, muốn ngênh hợp yêu thích của anh, rất khó.

Tôi muốn nghe lời thật, Sở Luật dập tắt thuốc trong tay, bình tĩnh nhìn chằm chằm bệnh án trong tay bác sĩ, đó là của Hạ Nhược Tâm.

"Thật xin lỗi, Sở tiên sinh, khả năng sinh sản của Sở phu nhân cực thấp." Bác sĩ lau mồ hôi trên trán một chút, nói nhỏ, kỳ thật ông vẫn nói uyển chuyển, căn bản không có cơ hội mới đúng.

"Sở tiên sinh, tôn phu nhân còn rất trẻ, nếu như điều dưỡng tốt, khả năng..." Ông nói đến đây có chút bất an, khả năng này hình như không có.

"Được rồi, không cần nói, tôi đã biết." Sở Luật cắt đứt ông, đứng lên. "Nhớ kỹ, bịt kín miệng của ông, không được để ai biết chuyện này, ông hiểu chứ?" Giọng không tính nặng, nhưng bên trong mang ý cảnh cáo.

"Đúng vậy, Sở tiên sinh, tôi hiểu, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua ca bệnh này." Bác sĩ bảo đảm, ông không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra, nếu như chuyện như vậy truyền ra, Sở Luật còn không giết ông.

Sở Luật dứt tay của mình vào trong túi, có một loại cảm giác phiền muộn nói không nên lời, này thân thể người phụ nữ này, anh đã trả thù, anh cướp đi quyền lợi làm mẹ của cô, để cho cô cả đời đều không thể có con của mình được, chỉ là, tim của anh không khỏi luôn luôn cảm giác không thoải mái.

Anh âm thầm nhìn tất cả bên ngoài, khỏe mỗi hướng nhếch lên một số, bộ phim diễn xong, đây cũng đủ dài, giống như, anh cần bắt đầu thu lượm.

Anh bước nhanh hơn, chỉ là mây đen trong lòng vẫn không cách nào tán đi.

Mấy ngày nay, Hạ Nhược Tâm phát hiện Sở Luật thay đổi, anh giống như bận rộn nhiều việc, bận trong công ty, ở nhà cũng bận, luôn có thể nhìn thấy anh đem việc về nhà, số lần hút thuốc tương đối nhiều, mà trên mặt của anh cũng khó nén một mối.

Pha xong một ly cà phê, cô đi tới thư phòng của anh, gõ cửa.

"Mời vào: " Bên trong truyền tới một giọng nam tính có chút hơi lạnh.

Cô đẩy cửa vào, cà phê có thể nâng cao tinh thần, hẳn là anh cần.

Sở Luật xoa bóp trán mình một cái, lại thấy Hạ Nhược Tâm, để bút trong tay xuống, bình thường trong con người mang theo sắc bén, lúc này hiện đầy to mầu, đến dưới ánh mắt, cũng có vết thâm, hiển nhiên, anh đã thật lâu không có nghỉ ngơi tốt rồi.

Hạ Nhược Tâm buông cà phê trong tay xuống, tay tự nhiên đặt ở trên vai anh, đến cơ bắp trên người anh cũng căng thẳng.

"Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Cô nhìn tài liệu chồng chất như núi trước mặt, những cái này, anh có thể xem xong sao?

"Không có việc gì: "Tiếng Sở Luật có chút khàn khàn, anh giơ tay lên cầm tay Hạ Nhược Tâm: "Em mau ngủ đi, chờ anh làm xong, mang em xuất ngoại một lần."

Đột nhiên, Hạ Nhược Tâm cảm giác lòng mình có chút chua xót, cũng vì anh mà đau, anh đã bận rộn thành như vậy, còn muốn nghĩ đến cô sao?

"Em có thể giúp anh cái gì không?" Tay của cô vẫn đặt ở trên vai anh, lần đầu tiên cảm giác mình vô cùng vô dụng, không cách nào giúp anh cái gì, cô ngoại trừ biết hội họa và biết một chút âm nhạc, cái gì cũng không.

"Không cần: " Sở Luật vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô: " Em chỉ cần bên tôi là được rồi, chẳng mấy chốc tôi sẽ làm xong: " Anh an ủi cô, lại để Hạ Nhược Tâm càng thêm khó chịu, mà anh rất nhanh, lại kéo thời gian quá dài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Em thật muốn giúp anh sao?

Buổi tối, Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, đặt tay ở trên trán Sở Luật, anh gần đây vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều bận đến rạng sáng mới có thể nghỉ ngơi, buổi sáng trời chưa sáng thì đã rời giường đi làm, có khi bận bịu đến thời gian ăn cơm cũng không có.

Mà cô phải thế nào mới có thể giúp anh đây?

"Đúng vậy, như thế nào mới có thể giúp anh?"

"Em thật sự muốn giúp anh sao?" Sở Luật đột nhiên mở mắt đen tinh mịch, nắm chặt tay của cô, dùng sức để cho cô cảm thấy trên cổ tay đau đớn, nhưng cô vẫn không có rút ra.

"Ừm: " Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái: " Chỉ cần có thể giúp được anh, cái gì em đều có thể làm."

"Tốt, đó là em nói: " Sở Luật đột nhiên đặt cô ở dưới thân thể của mình, một trận điên cuồng thiêu đốt thể xác tinh thần lẫn nhau.

Hạ Nhược Tâm tựa ở trên ngực Sở Luật, không biết vì cái gì, cô cảm giác hôm nay anh có chút kỳ lạ, giống như là đang phát tiết cái gì, gần như là làm đau thân thể của cô.

Mà anh đã thật lâu không có thô bạo với cô như vậy.

"Thật xin lỗi, làm đau em rồi." Sở Luật lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, không nhìn thấy sắc mặt của anh, chỉ có thể nhìn rõ đồng tử có hơi lạnh lùng.

"Không, không đau, chỉ cần anh nguyện ý, em có thể." Hạ Nhược Tâm lại dựa vào gần anh, hai tay ôm eo của anh, cô sẽ tiếp nhận tất cả của anh, mặc kệ là anh dịu dàng hay là anh thô bạo.

Ngu ngốc, tay Sở Luật đặt ở trên mặt cô, tình tế cảm giác da thịt cô quá non mềm.

"Nhược Tâm, tài vụ công ty có vấn đề rất lớn, em nguyện ý giúp anh sao?" Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, mà Hạ Nhược Tâm lại không biết vì sao, gấp gáp một chút.

Khó trách anh bận rộn như thế, là công ty xảy ra vấn đề. Mà cô một mực không biết, chỉ yên ổn hưởng thụ tất cả anh mang cho cô, áp lực của sinh nhật định rất lớn, lớn cô không cách nào hiểu rõ.

"Em đồng ý không?" Sở Luật lại hỏi một câu.

"Em đồng ý, tuy nhiên em không biết em có thể giúp anh cái gì, chẳng qua, chỉ cần có thể giúp được anh, cái gì em đều nguyện ý." Cô gật đầu, trả lời không có một tia do dự, thật đúng là ngoan như à Sở Luật nói.

Mặt Sở Luật lại cười: "ngoan..." ANH như dỗ một đứa bé mà dỗ dành cô. Trong bóng tối, ánh mắt người đàn ông lóe lên tàn nhẫn.

Trong căn phòng, tay chân Hạ Nhược Tâm luống cuống nhìn bốn phía, nơi này là một khách sạn năm sao, tuy không phải cấp bậc tổng thống, thế nhưng cũng không phải người bình thường có thể ở nổi, anh mang cô tới nơi này làm gì?

"A Luật, tại sao chúng ta phải tới nơi này?" Cô ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một chút khẩn trương, bản năng cảm giác được một chút sợ hãi.

Sở Luật quay đầu, tay đặt ở trên mặt Hạ Nhược Tâm, sợ hãi trong mắt cô rơi vào đáy mắt anh, sau đó biến mất.

"Chút nữa em sẽ biết." Sắc mặt của anh cực lạnh, mà Hạ Nhược Tâm lại rung mình một cái.

Ngón tay Sở Luật hơi cong một chút, lại giang ra, sau cùng từ tóc của cô rơi xuống gương mặt cô, giống như có chút nỗi buồn, nhưng vẫn rời đi: "Ah đi ra ngoài một chút, em ở lại đây đi." Giọng của anh lộ ra một chút khoảng cách, để Hạ Nhược Tâm không cách nào bắt lấy, cũng không thể nào tới gần.

Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, khó chịu cười một tiếng với anh, thân thể của cô hơi run, bản năng nguy hiểm, để cho cô sợ hãi, thế nhưng sau cùng, cô vẫn tin tưởng Sở Luật, yên tĩnh bất an ngồi trên giường lớn có thể dung nạp mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cô bị bán

Cửa truyền đến tiếng đóng cửa, mà lúc này trong phòng chỉ có một mình cô, cô đánh giá bốn phía, nỗ lực ôm chặt thân thể của mình, chỉ có một mình cô, luôn luôn cảm giác có chút kỳ lạ sợ hãi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mà cô vẫn duy trì một động tác, thỉnh thoảng mắt nhìn về phía cửa, hi vọng anh có thể sớm trở về một chút.

Cửa vang lên lần nữa, cô đứng lên, trên mặt có thể thấy được vui vẻ, anh trở về đúng không?

Đi tới là một người đàn ông, nhưng người kia lại không phải Sở Luật, mà chính là một người đàn ông xa lạ. Người đàn ông unfamiliar tuấn mỹ, một thân âu phục, đáng người cao to hoàn mỹ, không phân cao thấp với sở luật, có ngũ quan cực kỳ khắc sâu, còn có một đôi mắt xanh lam không thuộc về người phương Đông, mũi kiết xuất, sắc môi có chút nhạt màu, có chút bạc tình bạc nghĩa tràn vào trong đó.

"Anh là ai?" Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xa lạ, mặc cho ai đều không cách nào thân nhiên.

Mà người đang ông thì đứng ở cửa ra vào, dựa lưng trên cửa, giống như cười mà không phải cười đánh giá cô gái cổ trần định cách đó không xa, thật đúng là có chút thú vị.

"Sở Luật không có nói cho cô biết, tôi là ai à, Sở phu nhân: " Anh ta đến gần, hai tay đều đút trong túi quần của mình, như là một con Hắc Báo, không nhanh không chậm tiếp cận con mồi thuộc về mình, sau đó cắn một cái, lột da bóc xương, sau đó làm cho đối phương thành cái xác không hồn.

Mà nghe được cái tên Sở Luật, đồng tử Hạ Nhược Tâm đột nhiên rụt lại, anh biết Sở Luật?

"A..." Người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, xem ra anh ta cũng không có nói cho cô biết trò chơi giữa chúng ta.

Người đàn ông nhanh chân đến gần, đứng ở trước mặt Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm thật thà ngẩng mặt lên, cánh môi hơi hiện ra màu trắng, lúc này hơi run rẩy.

Trò chơi? Trò chơi gì?

"Tôi không biết anh đang nói cái gì? Nếu như anh biết chồng của tôi, như vậy anh hẳn là phải biết, tôi là vợ anh ấy, chút nữa anh ấy sẽ trở về." Cô nắm chặt tay của mình, tự trấn định, chỉ trong lòng có loại bất an, đâm cô đau lòng.

Mà người đàn ông hơi nở nụ cười, nụ cười vô cùng mê người, chỉ là với Hạ Nhược Tâm, lại như là ác ma. Đám người, sinh đau lòng.

Mà người đàn ông nghiêng ngả nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, đôi mắt màu xanh lam hơi tối đi một chút, không phải là cô không biết Sở thị xảy ra vấn đề chứ, anh ta không nói cho cô biết sao?

Mỗi mòng người đàn ông hơi nhếch lên, lúc mở lúc đóng, để sắc mặt Hạ Nhược Tâm càng thêm tái nhợt.

"Cô sẽ không cho anh ta sẽ thật sự trở về chứ? Tôi đã nói rồi, đây là một trò chơi, cửa ở đó, cô có thể đi, tôi không miễn cưỡng." Người đàn ông nói xong, ngồi ở trên giường lớn, tùy ý vắt hai chân lên.

Anh ta hơi nheo mắt lại, vẫn bộ dạng cao thâm.

Hạ Nhược Tâm hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa, mà người đàn ông không có bất kỳ ngăn cản, mà khi tay của cô đặt ở tay cầm cửa, người đàn ông lại đột nhiên mở miệng.

"Người phụ nữ, cô phải biết, nếu như cô đi ra khỏi nơi này, ra cánh cửa này, như vậy, hậu quả, cũng là chồng cô và tập đoàn Sở Thị trả giá."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đi hay ở

Mà câu nói này thành công khiến bước chân Hạ Nhược Tâm ngừng lại.

"Giữa các người nói cái gì?" Cô buông tay của mình xuống, khẽ nhú lông mày, giống như khó hiểu khi anh để một mình cô ở đây.

"Tôi đã nói rồi, một trò chơi, trò chơi người lớn." Mỗi người đàn ông vô tình khép mở, không ngoài ý muốn khi phát hiện Hạ Nhược Tâm run rẩy.

Lựa chọn của cô, anh rất chờ mong.

"Tôi sẽ không miễn cưỡng cô, cô có thể rời đi, cũng có thể ở lại." Người đàn ông đứng lên, đi vào phòng tắm: "nếu như tôi đi ra, cô còn ở nơi này, như vậy hiệp nghị của chúng tôi hoàn thành, tôi sẽ đưa hợp đồng đến tay Sở Luật, nếu như tôi đi ra, mà cô rời đi, như vậy, thật có lỗi, từ trước đến nay tôi không thích cho người khác cơ hội thứ hai."

Anh ta nói xong, quay người đi vào trong phòng tắm, không bao lâu, bên trong liền truyền đến tiếng nước.

Tay Hạ Nhược Tâm đặt ở tay cầm lần nữa, nhẹ nhàng chuyển động, cửa đúng là không có khóa, chỉ cần cô mở cửa có thể ra ngoài, có thể rời đi nơi này.

Chỉ là, cô nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài hiện sự vô lực, quay người, cô dựa lưng của mình trên cửa.

A Luật... Mỗi của cô hơi động, chỉ là cảm giác lòng mình có một loại nhói đau không nói được.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo bao nhiêu, nếu như Sở thị thật sự xảy ra vấn đề, anh còn vui vẻ không? Không phải là Sở Luật trước kia chứ?

Chỉ là, những cái này muốn bắt cô đến đòi sao?

Nắm chặt tay của mình, cô nghĩ anh đấu tranh, nhớ tới gần đây anh bận rộn, nhớ tới trên mặt anh có quá nhiều mệt mỏi.

cô có thể giúp anh, rõ ràng có thể, giúp anh.

Trong lúc giây dựa, giống như, cô đã sớm quên đi, quên như một người đàn ông thật sự yêu người phụ nữ, sẽ đưa cô vào trong ngực người đàn ông khác sao? Nhất là một người trời sinh cao ngạo vô cùng.

Lúc này cô chỉ nghĩ tới người đàn ông kia?

Tất cả của anh, còn có công ty của anh.

Cô yêu anh, cho nên, công ty của anh cũng quan trọng.

Người đàn ông đi ra, trên người mặc áo choàng tắm, tay cầm khăn mặt lau tóc trên đầu, đôi mắt thì liếc nhìn cô gái đứng ở cửa.

Xem ra, cô đã quyết định.

Chỉ là, không biết vì cái gì, nhìn thấy cô như vậy, trong mắt anh ta lóe lên một vòng bi ai, người phụ nữ, thật sự vô cùng giống cô gái ngốc kia.

Ném khăn mặt trong tay xuống, anh ta ngồi ở đầu giường lần nữa.

"Đã quyết định, như vậy, cô cho rằng cô đứng ở đó, có thể qua một đêm sao?"

Giọng của anh ta có mị lực từ tính không nói được, không giống Sở Luật lạnh lùng, có một loại âm sắc để phụ nữ sẽ mê luyến.

Hạ Nhược Tâm thở ra một hơi, đi từng bước qua, chỉ là, mỗi khi gần một bước, đôi mắt của cô sẽ ướt át một phần, mỗi khi gần một bước, lòng của cô sẽ đau một phần.

Cô biết, chỉ cần trôi qua hôm nay, như vậy, cô sẽ hoàn toàn không là cô lúc trước.

Cô ô ư ư, thật sự ô ư ư, mà cô, còn xứng với người đàn ông kia sao?

"Tôi tên Lục Cẩm Vinh, tôi cho phép cô gọi tên của tôi, đương nhiên, cô cũng có thể gọi tôi một tiếng, Lục tiên sinh." Người đàn ông đứng lên, cầm một ly rượu đã rót đầy trên bàn lên uống, anh ta bỏ ly xuống, đứng lúc giọt nước trên tóc nhỏ xuống ngực, có một phần gọi cảm.

Hạ Nhược Tâm cũng không nói lời nào, cô mở cặp mắt của mình ra, sau đó đưa tay đặt ở phía trên quần áo của mình, bắt đầu nắm, khăn trương không dám cời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chuyển biến

"Người phụ nữ, thời gian của tôi rất quý giá, tôi không muốn lãng phí, nếu như không nguyện ý, cô đi đi, tôi không thích lên giường với người không cam tâm tình nguyện, người tình ta nguyện, như vậy mới không có bất kỳ phiền phức, mà tôi, không thích phiền phức nhất."

Lục Cẩm Vinh đứng thẳng người, ánh mắt rơi vào bàn tay đặt trên cúc áo của Hạ Nhược Tâm, tiếp tục như vậy, một giờ, có thể cời xong sao?

Mi mắt Hạ Nhược Tâm chợt lóe, rung động mang theo nhiều giọt nước.

Mà trên mặt của cô xẹt qua một loại tuyệt vọng không cách nào nói rõ, ngón tay run rẩy đặt ở phía trên cổ áo, cở ra từng chút, đến cái cúc cuối cùng, cô lại đột nhiên nắm chặt áo trước lồng ngực mình.

Thình thoảng bả vai run rẩy, để Lục Cẩm Vinh biết, cô đã khóc, khóc vô thanh vô tức, rõ ràng không nguyện ý, vì sao miễn cưỡng chính mình?

Lục Cẩm Vinh đến gần, đưa tay đặt ở trên vai của cô, mà anh cảm giác được thân thể cô bắt chợt run lên, anh lấy tay mình ra, kéo cô đi về phía giường, Hạ Nhược Tâm cứ như vậy bị anh đẩy lên giường lớn, một người đàn ông và một người phụ nữ, có thể làm ra chuyện gì, mọi người đều sẽ biết.

Hạ Nhược Tâm nắm quần áo của mình như cũ, thống khổ co thân thể lại, mà cô cảm giác được bên giường chìm một chút, hai mắt nhắm chặt, cuối tuyệt vọng chiếm cứ.

Chưa quen thuộc hơi thở nam tính tiếp cận, nước mắt óng ánh rất nhanh rơi xuống tóc cô.

Lục Cẩm Vinh cười nhìn xuống cô gái như là chịu chết chiến trường, lên giường với anh ta chứ không phải chết, có khó nhận như vậy sao?

Ngón tay của anh đặt ở trên mặt của cô, mà Hạ Nhược Tâm lại nghiêng đầu, tránh khỏi ngón tay của anh. Cô không thể nào tiếp thu được người đàn ông khác ngoài Sở Luật, sẽ chỉ làm cô cảm giác buồn nôn, cảm giác thống khổ.

Chỉ là, cô lại không thể làm như vậy.

Lục Cẩm Vinh đột nhiên nghiêng người, trực tiếp nằm ở bên cạnh cô, như là đùa mèo con với cô, giống như đang thưởng thức cô gái trước mắt khăn trương, còn có kháng cự, và sự tuyệt vọng của cô.

Hạ Nhược Tâm lại nắm chặt áo trên ngực mình, cảm giác xa lạ tiếp cận, thân thể của mình bị áp đảo trên giường, mi tâm của cô chỗ đã nhú lại không còn được nữa rồi.

Nhẹ nhàng mở lông mi đã sớm bị nước mắt ướt nhẹp, cô vô thức nhìn trần nhà màu trắng, tia sáng thật là đẹp.

Đột nhiên cô không vùng vẫy, như là đã mất đi linh hồn, chỉ mở to hai mắt trống rỗng, phản môi giương lên một nụ cười khổ sở, coi như cô bị heo gặm một cái đi.

Lục Cẩm Vinh đột nhiên ngồi dậy, vươn tay đặt ở trên trán của mình, hai mắt màu xanh lam chỉ có bình tĩnh.

Anh cúi đầu, nhìn người phụ nữ trước mắt như liễu chết, không khỏi nghẹn ngào cười một tiếng, ngón tay đặt ở trên lồng ngực cô, lại cài tất cả cúc cho cô.

Hạ Nhượng Tâm nghiêng mặt qua, trên mặt tái nhợt mơ hồ có thể thấy được một vệt nước mắt.

"Cô yên tâm đi, tôi sẽ không đụng cô. Tôi đã nói rồi, tôi cần người tình ta nguyện, nếu không cũng thiếu đi quá nhiều niềm vui thú, và lại, tôi cũng không thiếu phụ nữ, nhất định phải dùng sức mạnh."

Mà Hạ Nhượng Tâm lại ngồi dậy, lắc đầu.

"Tôi không có không nguyện ý, tôi chỉ là khẩn trương: "Nghe được anh buông tha cô, lúc đầu là cô buông lỏng, nhưng rất nhanh chỉ có một loại sợ hãi không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Hận cô như thế

"Cô yên tâm, cái hợp đồng kia tôi sẽ cho Sở Luật: "Liếc một chút có thể nhìn ra cô đang lo lắng cái gì, Lục Cẩm Vinh có ý tốt an ủi cô một câu, quả nhiên, cực kỳ giống người phụ nữ kia.

"Anh?" Hạ Nhượng Tâm buông lỏng tam cầm quần áo trên người, không hiểu nhìn anh.

Anh là vì cái gì...

Mà Lục Cẩm Vinh đứng lên, đi qua tủ rượu, tùy ý tựa vào một bên, như có điều suy nghĩ rót cho mình một ly rượu, Laffey 82 năm, đồ tốt.

"Cô biết không? Cô rất giống cô ấy, thật sự vô cùng giống, đến biểu hiện cũng rất giống: "Giọng của anh sâu kín, mang theo một chút nhớ lại, mang theo một chút khổ sở.

Cô ấy? Hạ Nhượng Tâm ôm chặt lấy chân của mình, ở cùng người đàn ông xa lạ, vẫn cảm giác không quen, chỉ là trên người người đàn ông này lại đột nhiên có một loại bi thương.

Hạ Nhượng Tâm suy nghĩ, mới là nhỏ giọng hỏi: "Người yêu của anh đúng hay không?"

"Đúng vậy," Lục Cẩm Vinh lắc ly rượu trong tay, rượu còn kích thích thần kinh của anh, để chuyện trước kia nhớ càng rõ ràng, anh khẽ gạt đầu một cái: "Giống như cô, là một cô gái ngốc."

Anh cũng không quay đầu, chỉ là một ly tiếp một ly uống vào.

Hạ Nhượng Tâm lại trầm mặc, cô rất ngốc, thật sự vô cùng ngốc... Dù anh đối với cô thế nào, cô cũng tìm lấy bất kỳ lý do vì anh.

"Sở Luật có thể sẽ hối hận quyết định của mình: "Người đàn ông ngửa đầu uống cạn ly rượu, đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Mà lúc này Hạ Nhượng Tâm chìm trong suy nghĩ của mình, có lẽ bỏ qua.

Lục Cẩm Vinh để rượu trong tay xuống, đi ra ban công, thỉnh thoảng giới ở ngoài trời, hơi hơi khiến tóc anh tích hơi nước, lại mang theo một loại uất khí.

Anh cầm điện thoại di động của mình, gọi một dãy số.

"Alo?" Khi giọng bên kia vang lên, khóe môi của anh hơi gập.

"Anh không hối hận sao? Luật, anh cứ hận cô ấy như vậy? Hận hủy hoại cô ấy vậy sao?"

"Anh cứ nói đi?" Nửa ngày, tiếng người đàn ông lạnh lẽo cứng rắn truyền đến, mơ hồ mang đến một chút vô tình lãnh huyết.

"Anh khả năng sẽ phải hối hận, Sở Luật: "Mỗi Lục Cẩm Vinh càng thêm mờ: " có lẽ trên thế giới này cũng không còn cách nào tìm tới được một người phụ nữ yêu anh như vậy."

Mà bên kia trầm mặc không nói.

Lục Cẩm Vinh dựa lưng của mình trên ban công. Cũng chỉ có cô gái ngốc như vậy, cho tới bây giờ còn tin anh, là cô ấy không hiểu rõ người, hay giả vờ quá giống.

Nếu như Sở Luật dễ dàng bị đánh ngã như vậy, nếu như anh cần dùng vợ của mình đổi lấy một tờ hợp đồng, như vậy, Sở Luật không phải là Sở Luật, anh có thể rút ra khỏi thương nghiệp rồi.

"Cám ơn anh nhắc nhở, không nên quên chuyện anh đáp ứng tôi." Mà nửa ngày sau, người đàn ông bên kia chỉ lạnh lùng ném ra một câu như vậy.

Đôi mắt xanh Lục Cẩm Vinh hơi sâu một chút: "Cái này tôi biết, đương nhiên, anh không cần cảm ơn tôi, tôi còn phải cảm ơn anh đưa món quà cho tôi, tôi rất hài lòng, anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, mà anh muốn phân hợp đồng này tôi sẽ giao cho anh..."

Anh vẫn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến tiếng cúp máy.

"Ha ha... Tức giận sao? Hay là thẹn quá thành giận?" Cẩm điện thoại xoay tròn vài cái, lúc này Lục Cẩm Vinh mới nhét vào trong túi, gió mát đêm khuya thổi lên người anh, có chút hơi lạnh, trên thân thể, còn có, trên người.

Anh đi trở về phòng, lúc này, Hạ Nhược Tâm khẽ ghé vào thành giường, không biết có phải bởi vì mệt mỏi hay không, lông mi thật dài rũ xuống, thỉnh thoảng có chút ánh sáng mờ lung hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kỳ thật, cái gì cô cũng không biết

Hai tay Lục Cẩm Vinh vòng trước ngực, khóe môi hơi nhếch lên một chút, hiện tại anh ta thật sự không biết là nói cô đáng thương hay là nói cô đáng buồn.

Đây đúng là một trò chơi nhảm chán.

"Sở Luật, có lẽ sẽ có một ngày anh sẽ hối hận, đến tôi cũng như thế: "Tiếng nói mang theo từ tính cứ từ từ biến mất trong không khí.

Anh biết rõ, còn có ai biết rõ sao?

Hạ Nhược Tâm không thoải mái hơi nhúu lông mày, ở trong hoàn cảnh xa lạ, ngủ cực kỳ không ngon.

Một đêm cứ lặp đi lặp lại như vậy, Lục Cẩm Vinh cũng không có đụng cô, thậm chí, chính mình ủy khuất ngủ ở ghế sofa, nhưng lại không cho phép cô rời đi, dù sao, anh ta bỏ ra một phần giá cả không nhỏ, cho nên, không cảm thấy gì, anh ta sẽ cảm giác có lỗi với chính mình.

Kỳ thật, không có ai biết, anh ta cũng không phải muốn như vậy.

Nếu như đây chính là Sở Luật muốn, như vậy, anh ta sẽ để anh đạt được, nếu không, khó đảm bảo sẽ không có lần nữa. Anh ta chỉ có khả năng giúp đỡ cô những thứ này.

Dựa vào cửa, Lục Cẩm Vinh khẽ xoa tay với Hạ Nhược Tâm một chút: "Cô gái nhỏ, hẹn gặp lại, cảm ơn cô cho tôi một đêm tốt đẹp như vậy: "Anh ta cười, cười hơi híp cặp mắt màu xanh lam, lúc này không hề giống ác ma, mà giống như thiên sứ, nhìn rất đẹp.

Hạ Nhược Tâm mỉm môi, cô cúi sâu với anh: "Cám ơn anh, Lục tiên sinh."

Sau đó cô quay người rời đi, ánh mắt Lục Cẩm Vinh lộ ra một chút mờ lung, giống như xuyên qua thân thể của cô, thấy được bóng một người phụ nữ khác, có một số người mất đi, sẽ có chút nhớ lại.

Phía ngoài ánh sáng cực mạnh, Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn thoáng qua khách sạn 5 sao cao mười mấy tầng, cửa kính phản xạ ánh sáng để mắt cô không thoải mái híp lại, quay đầu lại, tất cả ánh sáng trước mắt bị cản.

Cô ngẩng đầu, đối mặt với con người cực kì tĩnh mịch, thâm trầm để cho người ta không nhìn thấy đáy.

"A Luật: "Hạ Nhược Tâm khẽ cười một tiếng, như là dường như đã qua mấy đời mới nhìn thấy anh, cô đột nhiên có loại ủy khuất cực lớn, muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

Sau cùng cũng chỉ gọi tên anh, cũng chỉ có hai chữ này mà thôi.

Sở Luật đưa tay nắm lấy eo cô, khẽ dùng lực mang cho cô cảm giác đau đớn.

"Xin lỗi, " Anh cúi đầu, tay đặt ở trên tóc cô, không biết cái này là thật tâm hay là giả dối, nghe lại nặng nề như vậy.

Nặng nề khiến tiếng hít thở giữa bọn họ đều bắt đầu khó khăn.

"Không sao, em biết, em đều biết."

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cặp mắt đầy sương mù, ngũ quan người đàn ông một hồi rõ ràng một hồi mờ mịt. Cô cho là cô biết, chỉ là về sau, cô mới hiểu được, thì ra, cái gì cô cũng không biết.

Lúc Sở Luật đưa cô vào trong xe của mình, trên đường đi càng thêm trầm mặc. Cũng tới đó, anh giống như lại biến thành anh của đêm tân hôn, thô bạo dùng sức, tàn khốc lạnh lùng, Hạ Nhược Tâm chỉ yên lặng nhận lấy tất cả. Cô cho là, anh mệt mỏi khó sở hơn cô.

Kỳ thật, cô cũng không biết, cái người khó, vẫn luôn là cô.

Khi một luồng sáng rơi vào vai của cô, có một loại ấm áp không nói được, lúc này cô mới ngồi dậy, vươn tay sờ soạng chỗ bên cạnh một chút, lại lạnh, gần đây anh càng bận hơn trước, có khi, thậm chí vài ngày không trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Xa cách

Cô tựa ở đầu giường, lấy bản vẽ của mình ra, nhanh chóng tạo từng đường nét trên đó, sau đó là một gương mặt đàn ông, có lòng mày tính cách, còn có một đôi môi mím chặt, bạc tình bạc nghĩa và cứng nhắc.

Cô đi xuống giường, cầm lịch trên bàn, lại là hôm nay, sinh nhật của cô, bị tất cả mọi người quên, chỉ có chính cô nhớ kỷ sinh nhật.

Cô đi vào trong phòng khách, phòng được Tiểu Hồng quét dọn vô cùng sạch sẽ, quả nhiên, chuyện gì cô cũng không cần làm, triệt để trở thành người tàn phế, cô đi đến bên điện thoại.

Cầm điện thoại lên, tìm số đứng đầu danh bạ, ngón tay hơi cứng đờ một chút, có chút do dự, dãy số này luôn luôn không cách nào thông, ngón tay của cô ấn gọi một lúc, sau cùng số kia thông.

Cô đặt điện thoại ở trên lỗ tai, chỉ là cảm giác buồn tim của mình trong lúc nhất thời có chút bất an nhảy lên.

"Alo!" Giọng trầm thấp vang lên. Hạ Nhược Tâm càng thêm nắm chặt điện thoại trong tay.

"A luật, là em, em muốn..."

"Hiện tại anh đang làm việc, về sau nếu như không có chuyện gì, không nên gọi số điện thoại này." Giọng của người đàn ông vô cùng lạnh lẽo cứng rắn.

"Em chỉ là muốn biết, hôm nay lúc nào thì anh trở về?" Lòng Hạ Nhược Tâm đau một chút, bị anh đâm tới, đâm rất đau, nhưng miễn cưỡng giương lên một nụ cười, xem như không có người nhìn thấy, cô vẫn muốn cười.

"Sau khi tan việc, nếu như không có hội nghị, anh sẽ mau chóng trở về." Cuối cùng giọng bên kia hạ xuống một chút, sau đó, truyền đến tiếng cúp máy.

Nửa ngày, Hạ Nhược Tâm mới buông điện thoại trong tay xuống, rõ ràng trên mặt có mắt mắt, sắc mặt vừa rồi nhiễm lên màu sắc, lúc này lại khôi phục tái nhợt như trước.

Giống như, trên người của cô, cũng chỉ có thể tồn tại loại màu sắc này.

Anh chỉ là quá bận rộn, cho nên, mới xem nhẹ mấy, cố lên Hạ Nhược Tâm, tin tưởng anh. Cô vỗ vỗ mặt mình, đi vào trong phòng bếp, mỗi một năm, sinh nhật của cô đều là tự cô trải qua, mà năm nay, cô biết, sẽ có một người bên cô.

Rửa tay, cô nhìn mình trong gương một chút, hạnh phúc giống như nhiều lắm, nhiều tới cô không thể bật cười.

Mà ở một bên khác Sở Luật ném điện thoại đi động trong tay xuống, đi ra khỏi xe của mình, tăng ca, hội nghị, bận rộn, kỳ thật đều là anh lấy cớ.

Anh một mình đi vào một hội sở tư nhân cực kỳ xa hoa, hôm nay anh tới tham gia yến hội này. Bên cạnh anh cũng không có bạn gái, chỉ một mình một người.

"Sở Luật, cậu đã đến: " Một người đàn ông lớn tuổi đi đến, gương mặt hồng quang, tướng mạo không tầm thường.

"Ông Tạ, đây là Sở Luật tặng ông, chúc thân thể ông khoẻ mạnh: " Sở Luật nói cũng không nhiều, nhưng lại là để vị Tạ này phá lên cười.

"Cám ơn quà của cậu: " Ông nhận lấy, sau đó lại là nhìn về phía Sở Luật, trong mắt có có một vết tán thưởng, đương nhiên còn có một loại tiếc hận, chỉ đáng tiếc, không phải con của ông, nếu không, đời này của ông cũng không tiếc nuôi.

Sở Luật nhẹ nhàng gật đầu với ông Tạ một cái, sau đó đi qua một bên, từ một bên cầm lên cái ly thủy tinh trong suốt, trong ly có nửa ly rượu bồ đào.

Anh nhẹ nhàng lắc ly một chút.

Anh bụng nửa ngày không có uống, anh còn không có quên, hôm nay tự anh lái xe. Anh không muốn giao mạng của mình cho những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thì ra, anh kết hôn

Buông cái ly trong tay xuống, trong tròng mắt đen mờ mịt một chút, cuộc sống như vậy, sớm kết thúc đi, anh cũng thật sự mệt mỏi.

Anh xoay người, bất ngờ nhận được một ánh mắt chuyên chú, tuy phụ nữ của anh cũng không ít, thậm chí, xem như biết anh đã kết hôn, cũng có đám lớn đầu quân, hận không thể lột sạch đưa cho anh, chẳng qua, từ trước đến nay anh không nóng lòng với những thứ này, cho nên bọn họ chỉ nhận được sự cự tuyệt.

Mà người phụ nữ nhìn anh, mới đầu chỉ hơi sững sờ, sau đó chờ thật lâu, mới đi tới, trên gương mặt này có chút ngượng ngùng, xem ra cũng là tâm lý giấy dựa rất lâu mới tới.

Được ăn cả ngã về không, hay là lao vào chỗ chết, diệt chính mình, hay là thiếu chết.

"Có thể mời anh uống một ly rượu không?" Trong tay cô cầm một ly rượu, đôi mắt luôn luôn như có như không mang theo một chút hiếu kỳ, cũng không có giống những người phụ nữ khác, thấy anh liền như là gặp được xe, phòng trọ có châu báu.

"Thật xin lỗi, tôi lái xe: " Anh lịch sự đẩy rượu ra, sau đó đặt ở một bên, mà người phụ nữ thì ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lễ lạy, thậm chí mang một chút đáng vẻ khả ái.

Mà mắt đen Sở Luật đột nhiên hí một chút, giống như ở trên người cô thấy được bóng dáng người nào đó.

Về mặt như thế, thật sự vô cùng giống.

"Dĩ Hiên..."

"Anh gọi tôi là gì?" Người phụ nữ đột nhiên ngẩng mặt lên, vẻ mặt hiếu kỳ, không phải phong phú như vậy, bởi vì cô cực kỳ dụng tâm duy trì thân phận của mình. Chỉ có một đôi con người đến thỉnh thoảng chuyển động, mới có thể nhìn ra, cô và bề ngoài có chút không không.

"Không có gì?" Sở Luật cầm một ly nước trái cây lên, dựa vào một bên, đôi mắt không có rơi xuống người phụ nữ trước mắt, mặt tiêu chuẩn mỹ nhân, quần áo trên người cũng cực kỳ hào phóng vừa vặn.

"Chào anh, tôi là Lý Mạn Ni: " Cô hào phóng vươn tay với Sở Luật, tôi muốn quen biết anh, bởi vì anh rất đẹp trai. Cô ngượng ngùng cười.

Sở Luật buông cái ly trong tay xuống, sau đó nắm chặt tay cô: " Sở Luật: "Giọng của anh hơi mang theo một chút từ tính, trầm thấp êm tai, để cho người ta mê muội, mà sắc mặt Lý Mạn Ni càng thêm đỏ một chút, hôm nay bọn họ, có tính là quen biết không.

Chỉ là, Sở Luật, Lý Mạn Ni đối với cái tên có chút quen thuộc, lại nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cái người đàn ông này để cho cô lần đầu tiên không dời nổi mắt, nhưng xem xét lại, cô có chút thất bại, ánh mắt cũng lóe lên mất mát.

Thì ra, anh là Sở Luật, tổng giám đốc mặt lạnh tập đoàn Sở Thị, chỉ là những cái này đều không phải là trọng yếu, trọng yếu là, anh đã kết hôn.

"Cô rất thất vọng?" Sở Luật thu hồi tay mình, nhú lông mày, đối với người phụ nữ này, có lẽ là bởi vì anh thấy được trên người cô có bóng dáng của Hạ Dĩ Hiên, cho nên, anh chú ý một chút, nếu như là trước kia, anh đã sớm quay đầu đi.

"Đúng vậy, rất thất vọng, thất vọng: " Lý Mạn Ni hơi cong môi đỏ lên, bộ dạng yêu kiều thế, để tâm Sở Luật khẽ động, thật sự rất giống.

"Anh đã kết hôn rồi, tôi không có cơ hội, anh nói vì sao đàn ông tốt đều là của người khác?" Cô không che đậy mắt mắt, rất thành thật biểu đạt ý nghĩ của mình, ai, người đàn ông lần đầu tiên cô nhìn trúng, hóa ra là đã kết hôn, vậy cô còn cơ hội gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Anh lạnh lùng

Editor: Quý Quý

Cô không muốn trở thành người thứ 3 chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác.

"Nếu như anh ly hôn thì sao?" Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, ngoại trừ Liễu Dĩ Hiên, lần đầu tiên anh có một cảm giác muốn trò chuyện với phụ nữ.

Người phụ nữ này không hề khiến anh cảm thấy chán ghét, thậm chí còn mang lại cho anh chút hứng thú.

"A" Lý Mạn Ny vội vã khoát tay, "Em không muốn anh ly dị đâu, làm như vậy là thất đức." Cô cúi đầu, rồi lắc đầu, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác kích động và chờ mong.

Nếu anh ly hôn rồi, vậy cô...

Một bàn tay to lớn đặt lên bả vai cô, khiến cô có một loại cảm giác run rẩy không thể gọi tên.

"Anh" Cô ngẩng đầu, mê mẩn nhìn anh, chỉ thấy khóe môi người đàn ông nhếch lên đầy mê hoặc.

Cô không ngừng chớp mắt, cảm giác một sự mù mịt không còn thuộc về bản thân mình, đôi con ngươi đen huyền của anh như muốn hút hết cả linh hồn cô vào trong đó.

Hai người cứ nhìn nhau thật lâu, dường như xung quanh tất cả đều không tồn tại, chỉ có hai người bọn họ.

Sau lưng có chút căng thẳng, Lý Mạn Ny vẫn còn choáng váng, lúc lấy lại tinh thần liền nhận ra mình đã được người đàn ông này đưa vào sân nhảy, theo bước chân anh, nhẹ nhàng khiêu vũ trên giai điệu chỉ thuộc về hai người.

Cơ thể của cô giống như một cánh bướm xinh đẹp rực rỡ đậu vào khóe mắt anh.

Dáng người của cô giống như một luồng ánh sáng chiếu xuyên qua linh hồn anh.

Tiếng nhạc không ngừng vang lên, ánh sáng đèn càng lúc càng mờ đi, mọi thứ xung quanh trở nên càng mờ mịt lung. Hai bóng người quện vào nhau xoay tròn rất nhiều vòng, không ai có thể đếm xuể.

Cuối cùng cả hai liền rời khỏi sân nhảy, trong này còn có rất nhiều chỗ tốt, nơi chỉ thích hợp với hai người.

Đi nói chuyện tình yêu, cũng có thể là ngoại tình.

Hạ Nhược Tâm nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp 12h đêm, thêm 10 phút nữa sinh nhật năm nay của cô phải trôi qua rồi, lại thêm một sinh nhật cô đơn nữa, cô ngáp một cái, vẫn kiên trì chờ đợi, anh đã nói anh sẽ trở lại, cô tin tưởng anh nhất định sẽ trở về.

Trong phòng tối, cô đi tới trước cửa sổ, áp mặt mình vào tấm kính thủy tinh lạnh băng, đèn vàng trên đường mờ mờ, mọi thứ đều tăm tối. Mãn đêm sâu hun hút không có điểm dừng, có chút nhói đau, dường như có một chiếc kim nhọn đột nhiên đâm vào tim cô đau đớn.

Cô ôm lấy bả vai của chính mình, buông rèm cửa màu vàng nhạt, thì ra đã khuya như vậy rồi.

Cô đi tới cầm chiếc điện thoại, đang do dự nhưng vẫn ấn một dãy số mà cô luôn ghi nhớ trong lòng.

[Xin lỗi, thuê bao tạm thời không liên lạc được.]

Cô đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc bánh sinh nhật trên bàn, ngọn nến cắm trên bánh đã sắp cháy cạn rồi.

Cô đi tới, lại ngồi xuống ghế salon, cúi đầu thổi tắt cả các ngọn nến, sinh nhật lần thứ 20 của cô vẫn cô độc như vậy.

"A Luật." Hạ Nhược Tâm gọi tên Sở Luật, không biết vì sao, hôm nay cô vô cùng nhớ anh đến muốn khóc, cô sụt sịt, cô không biết đã làm sai điều gì, đột nhiên khiến anh thay đổi khiến anh lạnh lùng, không biết có phải vì chuyện kia không, cô còn chưa kịp nói ra.

Lúc này cửa bị mở bật ra, cô vội vã lau khô nước mắt trên mặt, Sở Luật đi vào, lạnh đậm liếc mắt qua chỗ cô, ý muốn hỏi cô đang ngồi ở đó muốn làm quỷ dọa người?

Trên mặt anh không có chút cảm xúc nào, đối với cô, dường như sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Dâu tây và chocolate

Editor: Quỳ Quỳ

“Em, hôm nay là..” Hạ Nhược Tâm đặt tay lên ngực áo mình khẽ siết chặt, tim cô đột nhiên đau buốt, cũng không nhớ muốn giải thích với anh điều gì, anh không còn cảm động khi thấy cô chờ anh nữa, lạnh đậm như vậy, lạnh lùng như băng, cũng chỉ hỏi một câu rằng cô ở đây làm gì.

Anh biết, biết rất rõ, rằng cô đang chờ anh.

“Hôm nay là sinh nhật của Dĩ Hiên,” Sở Luật đi tới nhìn bánh ga tô trên bàn, trong mắt lóe lên chút giễu cợt, “Không ngờ cô còn nhớ hôm nay là sinh nhật em gái cô.”

“Tôi nghĩ cô ấy hẳn phải biết ơn vì có được một người chị tốt như vậy.” Anh nhấn mạnh vào chữ “chị”, mang ý nghĩa thâm sâu không khỏi khiến viên mắt cô đỏ lên.

Đúng, cô đau khổ, chính là điều mà anh muốn.

“Không phải, hôm nay là em.” Hạ Nhược Tâm lắc đầu, cố gắng giải thích.

Nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt tối sầm của Sở Luật, giống ngày tân hôn của bọn họ ngày đó, tất cả đều là hận ý.

Anh đã thay đổi, hay anh vẫn luôn như vậy, người đàn ông yêu thương cô lẽ nào chỉ là ảo giác, thời gian bọn họ chung sống hòa bình lẽ nào chỉ là giấc mộng.

“A Luật, anh làm sao vậy?” Hạ Nhược Tâm đi tới kéo kéo tay áo anh, ngẩng đầu, hàng lông mi dài yếu ớt giương lên, đừng dọa cô, đừng làm cô sợ, cô thực sự không thể chịu được.

Không muốn cho cô hy vọng, lại muốn hủy diệt, cô không có gì cả, chỉ có anh thôi.

“Tôi có thể có chuyện gì đây?” Sở Luật lạnh nhạt nhếch khóe môi hỏi ngược lại cô, chỉ là ngay cả chính anh cũng không biết, lúc này bàn tay anh đang siết chặt đến mức nào.

“A Luật, không phải là vì chuyện trong khách sạn chứ, thực ra bọn em.” Hạ Nhược Tâm kiên trì muốn giải thích, thực ra đêm hôm đó cô và người đàn ông kia chẳng xảy ra chuyện gì cả, cô trong sạch không làm chuyện gì sai trái.

“Tôi mệt rồi.” Sở Luật lạnh đậm ngắt lời cô, “Hôm nay tôi sẽ ngủ trong phòng cho khách, đừng quấy rầy tôi, còn bánh ga tô kia, Dĩ Hiên thích chocolate, không phải dâu tây.”

Anh đi tới cầm bánh gato trên bàn lên, đi tới trước thùng rác, thả xuống. Bánh ga tô cứ như vậy bị cho thẳng vào thùng rác.

Anh ném chiếc bánh xuống, không hề nhìn lại Hạ Nhược Tâm sau lưng mình, đi thẳng vào phòng cho khách, bóng lưng thờ ơ tuyệt tình, anh chỉ cần quay đầu một lần, có thể thấy được người phụ nữ sau lưng anh đang chết lặng, chỉ cần anh nhìn một lần, có thể thấy được người phụ nữ đó sớm đã lệ rơi đầy mặt, nhưng chẳng hề làm gì cả.

Hạ Nhược Tâm nhìn chằm chằm bóng lưng của Sở Luật, đến khi cửa phòng đóng sầm lại, mi mắt cô khẽ run run, nước mắt nóng hổi đọng đầy hay mắt trào ra, rơi xuống liền trở nên lạnh như băng.

Cô nhìn bánh gato vừa bị anh ném vào thùng rác, nhẹ lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn, giống như những dòng suối nhỏ.

Không phải, Sở Luật, Hạ Dĩ Hiên thích chocolate, nhưng Hạ Nhược Tâm cô lại thích dâu tây.

Cô ngơ ngác ngồi trên salon, nhìn chằm chằm dao nĩa trên bàn, cái này dùng để cắt bánh ngọt, nhưng lúc này chẳng có bánh nữa rồi.

Mấy tiếng chuẩn bị, cả ngày chờ đợi nhớ mong, cô thực không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Bọn họ rốt cuộc là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cô đã làm sai điều gì?

Editor: Quý Quý

Cô co ro vòng tay tự ôm lấy mình, đôi mắt to tròn nhìn vào khoảng không, trống rỗng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dường như cô sớm đã quên mất sự chuyển động của thời gian, chỉ là cứ ngây ngốc nhìn cái bàn, trên mặt bàn chẳng có gì cả.

Trong không khí vẫn thoang thoảng mùi bơ sữa, nhưng lại biến mất hoàn toàn trong thế giới của Hạ Nhược Tâm, có lẽ, cô chưa bao giờ thích hợp với ngày sinh nhật.

Trời sáng, Sở Luật sớm đã tỉnh dậy, anh đi ra ngoài đã thấy Hạ Nhược Tâm ngồi trên salon, lạnh lùng cười nhạt, vẫn là bộ quần áo hôm qua, giống một đứa trẻ không xương cốt quắp trên ghế. Trên gương mặt tái nhợt mờ mờ có thể nhìn thấy những giọt nước mắt, ngay cả khi thiếp đi cô cũng khóc.

Hình ảnh này rốt cuộc cũng đập tắt nụ cười trên gương mặt anh.

Lúc này, Hạ Nhược Tâm có cảm giác bị nhìn thấu mảnh liệt, cô mở hai mắt sung đỏ, liền nhìn thấy người đàn ông trước mặt.

“Anh có đói không, em đi làm bữa sáng cho anh.” Cô đứng lên, cố nặn ra nụ cười ngại ngùng, giống như tối hôm qua bọn họ chỉ là khách khứa cãi vã thông thường.

“Không cần đâu.” Sở Luật lạnh nhạt mở miệng, “Về sau cũng không cần làm, tôi không muốn ăn.” Anh nói xong liền đi thẳng, Hạ Nhược Tâm vươn tay nắm lấy áo anh.

“A Luật, không ăn sáng là không tốt đâu, chỉ cần ăn một chút, một chút thôi cũng được.” ngón tay cô trắng bệch, chỉ sợ anh sẽ đi mà không quay đầu, cô lại không có cách nào đuổi kịp bước chân của anh.

Sở Luật dừng bước, quay đầu, trong đôi mắt không có nửa phần tình cảm, Hạ Nhược Tâm sững sốt, hoài nghi không biết mình có nhìn nhầm hay không.

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn ăn, cô tự làm tự ăn đi.” Anh cúi đầu nhìn ngón tay của cô nhỏ bé và lạnh băng đang níu chặt lấy áo anh, hung hăng kéo tay cô ra, mạnh đến mức khiến ngón tay cô đau nhói.

Vẫn là đáng ghét tàn nhẫn, thờ ơ, tuyệt tình của tối hôm qua.

Hạ Nhược Tâm lặng lẽ ôm lấy ngón tay mình, cúi đầu sụt sịt mũi, một giọt nước mắt chậm rãi lăn xuống, rơi xuống nền nhà.

Cô đi tới trước cửa sổ, liền nhìn thấy đằng xa chiếc xe thể thao sang trọng nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của cô, giống hệt bóng lưng anh vừa đi khỏi đây.

Áp bàn tay vào tấm kính thủy tinh lạnh toát, cô còn áp cả khuôn mặt mình lên đó, nước mắt bị thống thi nhau tuôn xuống gương mặt tái nhợt.

Cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, vì sao giữa bọn họ là thành ra như vậy.

Mở cửa, phòng ngủ của bọn họ vẫn hệt như ngày hôm qua, buổi tối nơi này không có hơi của nam nữ chủ nhân, trên tường vẫn là ảnh cưới của bọn họ, không phải là Hạ Nhược Tâm cô mà là Hạ Dĩ Hiên.

Có lẽ cô chính là cô dâu đáng thương nhất! Kết hôn rồi trong phòng ngủ lại treo ảnh chụp của chồng mình và em gái mình, mỗi lần nhìn thấy lòng cô đau như bị cứa vào. Cô ngồi lên giường, lấy bản kí họa của mình từ trong ngăn kéo ra, bên trong đều là người đàn ông lạnh như băng không chút ấm áp.

Phác ra vài nét, cô lại nhận thấy ngón tay cô run lên.

Cô cho rằng, bọn họ chỉ chiến tranh lạnh trong một ngày thôi, có lẽ chỉ vài ngày, nhưng cô sai rồi, thời gian Sở Luật về nhà càng lúc càng ngắn, anh còn không hề bước vào căn phòng này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Đừng nên khóc đến nước mắt cạn khô

Editor: Quý Quý

Lần nào cô cũng muốn chủ động nói chuyện với anh, nhưng anh vẫn luôn thờ ơ xa cách cả ngàn dặm,

Sở Luật nhìn đồng hồ, đã 1h rồi, anh đẩy cửa đi vào, Hạ Nhược Tâm lại sớm hơn một bước mở cửa ra.

“Anh về rồi.” Cô giống như một cô vợ nhỏ bình thường, luôn kiên nhẫn chờ anh về nhà, hai mắt lơ lơ có quầng thâm, hiển nhiên đã rất lâu rồi cô không nghỉ ngơi tốt.

“Tôi không muốn nghe thấy giọng nói của cô vì nó rất khó nghe.” Anh đi qua cô, giọng nói lạnh lùng một lần nữa đâm vào trái tim cô.

Giọng nói của mình rất khó nghe sao? Cô vô thức mím môi thật chặt.

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy bóng dáng xấu xí của cô cứ lẩn vẩn khắp chỗ này.”

Khóe môi khẽ nhếch lên, từng câu từng chữ đều không lưu tình.

“Bầu không khí có hơi thở của cô tôi đều cảm thấy dơ bẩn.”

Ở trong mắt anh bây giờ dường như cô chẳng còn là cái gì nữa rồi.

Hạ Nhược Tâm vẫn đứng đằng sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô, cô thực sự không muốn khóc, chỉ là nước mắt không thể ngừng rơi được.

Sau cùng vẫn là ghen ngào khóc nức nở, thượng đế cho người phụ nữ nước mắt, có phải vì chịu đựng đau khổ không.

Sở Luật tự nhốt mình vào trong phòng, mơ hồ nghe thấy tiếng Hạ Nhược Tâm cố nén tiếng khóc, anh mím môi, ném đồng hồ lên bàn.

“Hạ Nhược Tâm, đây là cô tự chuốc lấy, trò chơi của chúng ta đã kết thúc rồi, từ nay tôi muốn cho cô một sự khởi đầu mới, đừng nên khóc đến nước mắt cạn khô, bởi vì chừng nào cô còn sống, cô sẽ còn phải khóc cả đời này.”

Cố nén lại cảm giác khóc chịu trong lòng, anh lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Mạn Ny, tối nay chờ anh, anh đưa em đi ăn.” giọng nói thanh thoát đầu bên kia đáp lại, gương mặt anh liền trở nên sáng lạn, trong mắt cũng toát lên sự dịu dàng.

Người phụ nữ đó phảng phất có bóng dáng của Hạ Di Hiên, mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ khiến anh muốn tiếp cận.

Cầm áo khoác lên, anh lại một lần nữa đi ra ngoài, trong phòng khách không có ai, trong đầu anh lại lóe lên hình bóng kia.

Cũng tốt. Anh khẽ nhếch môi, sai bước ra ngoài, anh vừa rời đi, Hạ Nhược Tâm mới từ trong góc đi ra, trên mặt có loang loáng nước mắt.

Anh nói, anh không thích nghe giọng cô vì rất khó nghe.

Anh nói, anh không thích nhìn thấy cô đi lại trong phòng khách vì rất xấu xí.

Anh nói, anh chán ghét bầu không khí mà cô hít thở vì rất buồn nôn.

Cho nên, cô sẽ không nói gì nữa, cũng sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa, có phải như thế anh sẽ cảm thấy khá hơn, sẽ không chán ghét cô như vậy nữa không.

Anh ấy có lẽ cũng thích cô, chỉ cần cô nghe lời, anh sẽ không như vậy nữa. Bọn họ sẽ trở về như lúc trước, có thể chưa phải là vợ chồng son ái, nhưng bọn họ vẫn có thể sống hạnh phúc.

Cô vẫn ngu ngốc nhớ nhung, vẫn cô chấp như vậy, từ nay trở đi, chỉ cần cô nghe thấy âm thanh bên ngoài, mặc kệ bất cứ điều gì, cô sẽ nhanh chân trốn vào trong phòng mình.

Cô sẽ không nói lời nào cả, không được nhìn thấy anh, khi nào quá nhớ anh, muốn nhìn anh một chút, dù chỉ là liếc nhìn từ xa cũng đủ rồi.

A Luật, anh có biết không, em rất nhớ anh.

Cửa vừa mới đóng lại, Hạ Nhược Tâm mới đi ra, vội vã chạy tới cửa sổ, nhìn người đàn ông ngồi vào trong xe, bước chân của anh trầm ổn như vậy, vững vàng như vậy, cũng chỉ có những lúc thế này, cô mới có thể an tâm nhưng nhớ, tham lam ngắm nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngu xuẩn

Editor: Quý Quý

Trong một nhà hàng Tây có vẻ khá khảm, Giao Dao uống nước trái cây, nhìn cô bạn thân thật lâu rồi không gặp của mình từ trên xuống dưới, bởi vì cô đi công tác ở nước ngoài quanh năm, nên rất rất lâu rồi không được nhìn thấy bạn, có vẻ như cuộc sống của bạn cô cũng không tốt đẹp lắm. Tuy cố ý đeo thêm vài món trang sức trang nhà vẫn không thể giấu hết sự tiêu tụy trên mặt.

“Nhược Tâm, cậu gầy đi.” đặt ly nước trong tay xuống, cô sớm đã nghĩ tới, lấy một người đàn ông hận mình, bạn cô sao có thể sống tốt được chứ.

“Không có.” Hạ Nhược Tâm cười yếu ớt, cố gắng che giấu tâm tình dưới đáy mắt, không muốn để Giao Dao phát hiện ra cô đang đau khổ.

“Tớ không gầy, còn cậu thì đen đi.” Cô nửa đùa nửa thật nói.

Giao Dao trợn mắt nhìn cô, “Ngày nào cũng chạy đi chạy lại bên ngoài đương nhiên là bị cháy nắng đen đi rồi, nhưng tớ càng trở nên quyến rũ, còn cậu, gió thổi phát liên bay, trắng bệch chẳng khác ma quỷ.”

Cô đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, quả nhiên, xương nhô hết cả lên, cô thực sự rất gầy.

Cái sự đa sầu đa cảm của phụ nữ không phải cứ biểu hiện ra mặt thì mới biết được.

“Lần này cậu về bao lâu.” Hạ Nhược Tâm cười nói, không đề cập tới cuộc sống thảm hại của mình, gặp lại được người bạn tốt này, nỗi niềm trong lòng cô cũng được vơi đi một chút.

Giao Dao thu tay lại, cảm ly của mình lên, “Vài ngày sau tớ lại phải đi rồi, lần này chắc phải nửa năm, tớ định làm xong dự án này tớ sẽ đổi việc, quá mệt mỏi rồi.” nói đến đây, cô thở dài một hơi, dường như cô rất muốn tìm cho mình một người đàn ông rồi lấy anh ta.

“Vây, lần tới phải rất lâu chúng mình mới được gặp nhau đó.” Hạ Nhược Tâm nghe cô nói không khỏi có chút thương xót, vừa mới trở về lại phải đi, thực sự vội vã đến vậy sao?

“Đúng vậy,” Giao Dao nhăn mặt, càng nói càng thấy nặng nề, cô chán nản nhìn tứ phía, đột nhiên phát hiện một bóng người, neho mắt lại muốn nhìn rõ một chút, sắc mặt cô liền trở nên mất tự nhiên, mà Hạ Nhược Tâm đang trân trân nhìn ly nước của mình nên không hề để ý.

Giao Dao vội vã thu lại tầm mắt, nhìn Hạ Nhược Tâm có chút phức tạp.

“Nhược Tâm, Sở Luật có đối tốt với cậu không?” Cô đột nhiên hỏi.

Hạ Nhược Tâm liền trở nên căng thẳng, “Tốt chứ, cậu không xem báo sao? Anh ấy đã tặng tớ một chuỗi dây chuyền mấy triệu đó.”

Cô nói vậy nhưng không hề có một chút đắc ý, trong mắt cũng chỉ là một ký ức nhàn nhạt thoáng qua, thực ra đối với cô mà nói, chuỗi dây chuyền đó đáng quý không phải bởi giá trị của nó mà là bởi người đàn ông tặng nó cho cô.

Còn hiện tại thì sao.

Giao Dao trầm mặc một lúc, không nhịn nổi muốn ngoái người, “Nhược Tâm, cậu không hề hạnh phúc! Tớ còn lâu mới bị nụ cười giả dối trên mặt cậu lừa gạt, cậu đừng giả vờ nữa, thực ra cậu không muốn cười mà là muốn khóc!”

“Hạnh phúc chứ.” Hạ Nhược Tâm siết chặt ly nước của mình cười nói, “Tớ đương nhiên là hạnh phúc rồi, Giao Dao, cậu quên rằng tớ rất yêu anh ấy sao? Có thể được làm vợ anh ấy tớ đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

Bàn tay nắm chặt chiếc ly nóng, cảm giác lòng bàn tay còn có chút ấm áp, nhưng đầu ngón tay lại lạnh như băng.

“Nhược Tâm, sao cậu lại ngu xuẩn đến vậy?” Giao Dao thực sự muốn khiến đồ ngốc này tỉnh lại, đối với sự ngu xuẩn này khiến cô thực sự không biết phải làm sao, có người đáng có người không đáng, nếu Sở Luật kia thực sự đáng vậy tại sao một chút tình cảm cũng không có mà chỉ biết có chính mình?

Chương 96: Nhìn làm rồi sao?

Editor: Quý Quý

Cô một lần nữa đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, "Nhược Tâm, nghe lời tớ, ly hôn với anh ta đi! Đừng tiếp tục nữa, tớ chỉ sợ sau này cậu đến một khớp xương cũng không còn."

Cô chân thành khuyên nhủ, ánh mắt lại cố ý nhìn chăm chăm vào cái bàn sau lưng Hạ Nhược Tâm, cô liền cảm thấy thật may, bởi cô ngồi ở hướng này mới có thể nhìn thấy.

"Ly hôn?" Hạ Nhược Tâm siết chặt ly nước của mình, cổ chấp lắc đầu, "Không, tớ sẽ không ly hôn, tuyệt đối không." Ly hôn rồi cô sẽ không thể cùng xuất hiện với anh, chỉ cần nghĩ tới việc sau này không còn được nhìn thấy anh nữa, không thể cùng anh sống chung dưới một mái nhà, không còn liên quan đến nhau nữa, lòng cô liền cảm thấy đau đớn, không, cô đến nghĩ cũng không muốn nghĩ.

"Tớ thực sự muốn biết trong cái đầu này của cậu đang nghĩ cái gì." Giang Dao uống một hớp nước trái cây lớn, thật không thể nói nổi.

"Tớ cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là tớ sẽ không từ bỏ, dù cho..." Hạ Nhược Tâm cười khổ.

Cô không cần quá nhiều, chỉ một chút thôi là đủ rồi.

Anh có thể không yêu thương cô, nhưng cô muốn được yêu anh thật trọn vẹn.~

Như vậy là đủ rồi, thực sự đủ rồi.

"Chưa biết chừng ngày tớ trở lại tới sẽ phải đi nhặt xác cho cậu." Giang Dao nặng nề đặt chiếc ly trong tay xuống, sau đó đứng lên kéo tay cô, muốn mau rời khỏi nơi này, "Đi, Nhược Tâm, tớ không thích chỗ này, chúng ta đi chỗ khác đi."

Hạ Nhược Tâm bị cô kéo lên liền cảm thấy có chút kỳ quái, "Giang Dao, không phải cậu rất thích chỗ này, nói ở đây yên tĩnh không ồn ào, lúc tới cũng nói như vậy mà, sao giờ lại thay đổi rồi?"

"Tớ không thích chính là không thích, ngồi chán rồi muốn đổi chỗ, không được sao?" Giang Dao dùng sức kéo Hạ Nhược Tâm ra cửa, dường như đang tránh né chuyện gì vậy.

Hạ Nhược Tâm bị kéo đi, cô vẫn không hiểu thái độ của Giang Dao, vừa quay đầu lại nhìn, cô đột nhiên phát hiện, hai người đang ngồi đó, là Sở Luật và một người phụ nữ đang ngồi ăn với nhau.

Sở Luật đột nhiên đưa tay lên miệng người phụ nữ, hình như giúp cô lau đi thức ăn bị lem ra, gương mặt người phụ nữ đỏ lên, kéo bàn tay anh.

Một đôi nam nữ yêu nhau tình tứ đến mức khiến người ta hâm mộ, nhưng bọn họ thực sự không nên làm ra cái màn này, nếu bọn họ thực sự là một đôi, vậy cô ta là cái gì, còn Hạ Nhược Tâm là cái gì?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân anh không muốn trông thấy cô nữa? Không phải đâu, không phải, cô vội vàng lau nước mắt trên mặt mình, nhất định là cô nhìn lầm rồi, người kia chỉ hao hao Sở Luật thôi, không phải là anh.

Đúng, là cô nhìn lầm rồi, nhất định là vậy rồi, nhưng dù cô có cố dụi mắt, cố lừa dối mình bao nhiêu lần, đôi mắt đó gương mặt đó nụ cười đó, đều là của Sở Luật, là của chồng cô.

Dù cô cố gắng xoa dịu thuyết phục mình, vẫn không có cách nào chối bỏ được, người đó chính là Sở Luật, chồng của cô.

"Nhược Tâm, tớ đưa cậu tới một chỗ, tớ vừa mới nghĩ ra." Giang Dao vẫn kéo Hạ Nhược Tâm đi, cô nói xong liền cảm thấy bàn tay trong tay cô đột nhiên lạnh toát.

Chương 97: Phải yêu bản thân mình một chút

Editor: Quỳ Quỳ

Nhược Tâm quay đầu lại, một lúc lâu không thể nói được gì, đột nhiên cảm thấy chột dạ, giống như bị phát hiện rồi, cô không muốn bị anh nhìn thấy.

Giang Dao có chút khổ sở, không biết an ủi người bạn thân này thế nào, cô có chút do dự, cuối cùng vẫn kéo Nhược Tâm đang thần thờ rồi khỏi nơi này.

Ngoài cửa, vài con gió thỉnh thoảng đi qua, dường như có thể làm khô nước mắt trên mặt, nhưng gió đi rồi, nước mắt sẽ rất nhanh rơi xuống.

“Nhược Tâm, muốn khóc thì khóc đi, tôi biết cậu đang rất khó chịu, “Giang Dao buông tay Hạ Nhược Tâm ra, cô thực sự cảm thấy lo lắng.

Sở Luật là thế giới của Nhược Tâm, không có Sở Luật, thế giới của cô có lẽ sẽ không tồn tại.

Hạ Nhược Tâm xoay người, len lau sạch nước mắt trên mặt mình, đôi mắt loang loáng nước sáng ngời đặc biệt phiền muộn.

Trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, trống rỗng, không khỏi khiến Giang Dao đau lòng.

“Giang Dao, cậu không cần lo lắng cho tôi, tôi biết mình đang làm gì, hơn nữa chưa chắc chuyện đã như chúng ta nghĩ, đó có thể là một người bạn bình thường của anh ấy..” Nụ cười của cô có quá nhiều sự miễn cưỡng, nếu chỉ là bạn bình thường, anh sẽ thân mật với cô ta, sẽ dùng ánh mắt đó sự dịu dàng đó để nhìn cô ta hay sao?

Ngay lúc này đến bản thân mình cô cũng không thuyết phục được thì sao thuyết phục được người khác đây.

Giang Dao mím môi không nói, cô nhắm mắt lại, bất lực, không biết phải nói gì, cô biết Hạ Nhược Tâm vẫn luôn cố chấp như vậy, dù bản thân có bị thương tích đầy mình, cô không có cách nào giúp được Nhược Tâm ngoài chính bản thân cô ấy, không ai có thể tác động Nhược Tâm từ bỏ Sở Luật.

“Nhược Tâm, nếu như có một ngày,” Cô đặt tay lên vai Hạ Nhược Tâm, nghiêm túc nói, “Nếu như có một ngày, cậu phát hiện người ta không hề yêu cậu, như vậy cậu phải nhớ, nhất định phải yêu lấy bản thân mình, không được từ bỏ bản thân mình.”

Hạ Nhược Tâm hơi sững sốt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, câu này thật thê lương, người ta không yêu cô, thực ra anh chưa bao giờ yêu cô.

“Tôi biết rồi, cậu yên tâm” Cô cười đồng ý, không biết là đang an ủi mình hay đang an ủi Giang Dao.

Khi Giang Dao rời đi, Hạ Nhược Tâm lại trở về nhà hàng kia, cô muốn nhìn một lần nữa, biết rõ cô sẽ càng đau khổ hơn, nhưng cô đã quay lại.

Cô đứng ở ngoài cửa nhìn vào, nhưng chiếc bàn đó không hề có ai ngồi, giống như hình bóng hai người kia chỉ còn tồn tại trong đầu cô.

Cô ra ngoài, thần thờ nhìn bầu trời, mây rất dày và nặng, có lẽ sắp mưa rồi.

Cô dừng bước, thất thần nhìn dòng người qua lại, hàng mi thỉnh thoảng khẽ run, từng giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

Khi ngồi vào xe, cô chết lặng siết tay thật chặt.

“Thưa cô, cô muốn đi tới đâu.” Tài xế hỏi một câu.

Hạ Nhược Tâm nhìn ra ngoài, cô phải đi đâu bây giờ, nơi nào cũng là nơi không thể đến.

“Thưa cô, cô muốn đi tới đâu?” Tài xế lại hỏi, anh ta đã hỏi đến lần thứ ba, cô gái này không phải thần trí không bình thường chứ?

“Tập đoàn Sở thị.” Cô mở miệng nói ra mấy chữ này, nhưng không ai biết cô dùng bao nhiêu khí lực mới nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tôi tìm kim chủ

Editor: Quỳ Quỳ

Cửa xe mở ra, cô mím chặt đôi môi đỏ mọng, nhìn chăm chăm nơi mình vừa đặt chân xuống.

Cô hướng ánh mắt lên cao, tòa nhà này cao bao nhiêu, có hai mươi mấy tầng, đây là lần đầu tiên cô tới đây, lần đầu tiên tới gần cơ ngơi của anh, cô đã đến tận nay nhưng vẫn chưa đủ dũng khí bước thêm một bước.

Cô không biết mình đang lo lắng hay sợ hãi? Thật buồn cười, phu nhân Tổng giám đốc Sở thị lại sợ tới công ty của chồng mình.

Cô tự bấm vào tay mình, có chút đau đớn, mới có thể khiến cô tỉnh táo, cho cô thêm dũng khí.

Cô đi vào đại sảnh, người không quá nhiều, nhưng mọi thứ đều rất gọn gàng ngăn nắp, bên đó có hai chiếc thang máy, thỉnh thoảng vẫn có người ra vào.

Cô muốn bước vào liền bị ngăn cản.

“Thật ngại quá, không phải là nhân viên của công ty thì không thể sử dụng thang máy.” một giọng nói thô cứng nhưng lễ độ khiến Hạ Nhược Tâm dừng bước.

Hạ Nhược Tâm cắn môi, cô dùng thân phận gì? Một người vợ đáng thương đồng cam cộng khổ? Cô còn không được như vậy.

“Tôi tìm Sở Luật.” cô ngược mắt lên nhìn chằm chằm người trước mặt.

Nhân viên bảo vệ này nhìn cô một lúc lâu, cô tìm tổng giám đốc của chúng tôi, xin hỏi cô có thân phận gì, chuyện như thế này ngày nào cũng xảy ra trong công ty bọn họ, luôn là tới tìm vị cao cao tại thượng kia của bọn họ, đám phụ nữ này ôm tâm tư gì ai cũng biết, chính là muốn tìm kim chủ.

Hạ Nhược Tâm trầm mặc thật lâu rồi ngẩng đầu gần từng chữ một, “Tôi là vợ anh ấy.”

Là cô nói ra câu này, nhưng trong lòng không khỏi cái thấy bị ai, ngay cả đi gặp chồng cũng bị người khác ngăn cản.

Nhân viên bảo vệ không khỏi đánh giá trong lòng, phu nhân tổng giám đốc, không giống lắm, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn, thực ra cũng có hao hao người phụ nữ trên báo chí.

Anh ta do dự, rốt cuộc có phải hay không cũng không thể làm rõ được, dù sao bọn họ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy phu nhân tổng giám đốc trông như thế nào.

Đỗ Tĩnh Đường một tay cầm tài liệu, tay kia cầm hamburger đưa lên miệng cắn, không nên trách anh, Sở thị này thật không phải một nơi bình thường, để phụ nữ đảm nhiệm công việc của đàn ông, còn đàn ông cứ như một đám vô công rồi nghề, nhưng anh thì khác, phải làm việc như một cái máy, từ sáng đến giờ còn chưa ăn gì, công việc chất thành núi, anh một mình đáng thương tranh thủ ăn hamburger.

“Hà?” Anh dừng lại, ngẩng cổ nhìn người phụ nữ đang giằng co với nhân viên bảo vệ. gương mặt người phụ nữ sao trông quen như vậy, anh nuốt chửng miếng bánh trong miệng, dùng sức vỗ vỗ ngực, thiếu chút nữa thì bị nghẹn.

Anh lại hơn gần hơn một chút, bỏ hamburger xuống, đúng là cô, chỉ là sao cô lại ở đây, về nông nhàn thường trực của anh lúc này hơi biến đổi.

Anh đến gần tò mò hỏi, “Chị dâu, sao chị lại tới đây, muốn tìm anh họ em sao?” Anh khoát tay với nhân viên bảo vệ, ý muốn nói chuyện để anh giải quyết.

Nhân viên bảo vệ kỳ quái nhìn Hạ Nhược Tâm, hóa ra thực sự là phu nhân tổng giám đốc, phó tổng giám đốc đã nhận ra cô thì hẳn là không sai rồi.

Vậy người phụ nữ thường xuyên đi cùng tổng giám đốc là ai? Anh ta suy nghĩ một chút, chỉ có thể lắc đầu, không nên suy đoán lung tung, anh ta chẳng qua chỉ là một nhân viên bảo vệ quen mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Thà đau một lần

Editor: Quý Quý

“Anh là...” Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông vừa gọi cô là chị dâu, cô thực sự không nhớ mình đã từng gặp anh ta ở đâu.

“Ài, sao chị đã quên rồi, “Đỗ Tĩnh Đường hung hăng cắn thêm một miếng bánh hamburger bất chấp hình tượng, “Chúng ta từng gặp nhau ở buổi đấu giá, chị không biết hay thực sự quên mất gương mặt này rồi?” anh chỉ vào mặt mình liền phát hiện anh không dùng ngón tay mà dùng bánh hamburger trong tay chỉ vào.

Một cái bánh hamburger làm anh mất sạch hình tượng.

Anh lúng túng bỏ tay xuống, chỉ có thể cười trừ, nhưng cũng bởi vì cô đã quên mà không khỏi cái thấy có chút thất bại, nhất là khi lần đầu tiên anh đã chọn cô là người tình trong mộng, nào ngờ giờ mới nhận ra người ta chẳng hề chú ý đến anh, cứ như vậy lãng quên một đại soái ca như thế này.

“Là cậu, Đỗ Tĩnh Đường?” lúc này Hạ Nhược Tâm mới nghĩ ra, ngày đó Sở Luật cũng từng giới thiệu người đàn ông này, nhưng lúc đó trong mắt cô chỉ có Sở Luật, nên cô chẳng nhớ mặt bất kỳ ai cả, trong đó có cả Đỗ Tĩnh Đường.

“Đúng vậy, đúng vậy chính là em.” Đỗ Tĩnh Đường giấu bánh burger ra sau lưng, cũng tốt, không phải thất bại toàn tập, ít ra cô cũng có một chút ấn tượng với anh.

“Chỉ tới tìm anh họ em?” Đỗ Tĩnh Đường cười nói, trong nụ cười có gì đó mơ hồ, cô quái, còn có chút mỉa mai.

Hạ Nhược Tâm gật đầu, “Vậy, tôi có thể đi lên đó không?” Cô nhìn thang máy, cô muốn gặp anh, không biết vì đang mong đợi cái gì, hay muốn chứng minh cái gì.

“Có thể, anh ấy ở tầng 18.” Đỗ Tĩnh Đường dựa vào một bên, cũng không che giấu, dù sao cũng không phải thần thánh, hình tượng để làm gì chứ, cái bụng quan trọng hơn, anh đưa bánh burger lên miệng cắn, sau đó lấy một tấm thẻ trong túi ra.

Anh đặt chiếc thẻ vào tay Hạ Nhược Tâm, mặc dù trông anh có chút kỳ quái, nhưng anh vẫn là phó tổng vô cùng tiêu sái của Sở thị, chỉ cần cầm được tấm thẻ này có thể tự do ra vào, anh không tin có ai đó là gan lớn dám ra tay với anh, khiến anh mất mặt, đời này Đỗ Tĩnh Đường một sợ Sở Luật, hai yêu sĩ diện.

“Cái này là..” Hạ Nhược Tâm cầm tấm thẻ có chút khó hiểu.

“Cái này là thẻ chuyên dụng thang máy, chị hãy đi vào thang máy bên trái, chỗ đó dành riêng cho giám đốc, thẳng tới tầng 18. Nơi đó là phòng làm việc của anh họ em” Đỗ Tĩnh Đường kiên nhẫn giải thích, trên mặt còn tươi cười hơi quá thân mật.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.” Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu, nắm chặt tấm thẻ trong tay, sau đó nở nụ cười yếu ớt, có lẽ cười cũng không dễ coi lắm, nhưng rõ ràng nó khiến gương mặt trắng bệch của cô có chút hồng hào.

“Cảm ơn cậu.” Cô nói cảm ơn lần nữa, rồi cầm thẻ đi về phía thang máy.

Đỗ Tĩnh Đường liền thu hồi lại nụ cười trên mặt, anh lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Tiểu Ái, lát nữa sẽ có một người phụ nữ đi lên tầng 18, đừng ngăn cản cô ấy, cứ cho cô ấy đi thẳng vào.

Cúp máy, anh bỏ điện thoại vào túi, trước thang máy đang không có một ai.

“Thực ra, chị hẳn phải nên cảm ơn em, có một số việc cố chấp kéo dài không phải là cách hay, chẳng qua em chỉ cho chị cơ hội kết thúc sớm hơn thôi, thả đau lòng lúc này thôi, sau này còn có thể sống tốt, nếu nỗi đau kéo dài, chị sẽ chết đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Cô đã làm sai điều gì?

Editor: Quý Quý

Anh cắn nhẹ bánh hamburger đã nguội ngắt, mẹ đã nói không được bỏ phí lương thực, cho nên nguội rồi vẫn phải ăn.

Anh đột nhiên ngừng ăn, đầu óc nghĩ vòng vo một chút, nếu ăn đồ lạnh vào bị lạnh bụng thì làm thế nào, không phải là càng lãng phí hơn sao, rốt cuộc cũng tự tìm được một lý do cho mình, anh thẳng tay ném cái bánh vào thùng rác, sau đó đứng một bên, nhìn chăm chăm vào thang máy, nhưng không có ý định lại gần.

Mẹ nói, giúp người thì giúp cho chót, anh đành phải làm người tốt một lần thôi.

Dựa lưng vào tường, trên gương mặt anh không còn chút bóng đùa nào.

“Anh họ, có lúc anh thật tàn nhẫn, giết người có rất nhiều cách, nhưng anh lại chọn cách tàn nhẫn nhất, hủy diệt tình yêu của người ta, anh mới thật là đáng chết.”

Vừa than thở, anh ním chặt môi mình, trong mắt lóe lên tia đồng tình.

Thang máy đi lên rất nhanh, Hạ Nhược Tâm tựa lưng vào tường, có cảm giác mất trọng lực, ding một tiếng, thang máy đã ngừng, cô đặt tay lên ngực,

không hiểu sao hôm nay trong người cảm thấy rất khó chịu.

Cô vừa đặt chân lên tầng 18, liền thấy một phòng làm việc rất lớn, được bao quanh bằng cửa kính trong suốt, có thể nhìn rõ vào bên trong.

Cô đi vào, bên ngoài có một cô gái đi tới, lễ phép cúi nói với cô, “Tổng giám đốc ở bên trong, cô có thể vào, phó tổng giám đốc đã phân phó.” Cô gái rất khách khí, nhưng trên mặt lại có chút không tự nhiên, nếu không phải đã được dặn dò, chuyện này sẽ không liên quan đến cô, cô cũng sẽ không để bất cứ ai bước vào đây.

“Cảm ơn cô.” Hạ Nhượng Tâm cười đáp lại, sau đó đi tới cánh cửa lớn, khi hai tay cô chạm vào nắm cửa vẫn không hề nhận ra vẻ mặt lo lắng và kỳ quái trên mặt cô gái thư ký nọ.

Vừa đẩy cửa ra, Hạ Nhượng Tâm liền có cảm giác ai đó vừa giáng cho cô một cái tát thật đau.

Mặt cô nóng lên, trong lòng lại phát lạnh.

Trước mặt cô lúc này là một đôi đang quấn quýt ôm hôn nhau rất khít khao.

Một người phụ nữ đang ngồi lên đùi Sở Luật, anh đang say mê hôn người phụ nữ trong lòng, thậm chí Hạ Nhượng Tâm còn có thể nhìn rõ môi lưỡi bọn họ duyên chặt vào nhau, gương mặt người phụ nữ xinh đẹp đỏ ửng lên.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, người phụ nữ vội vàng đẩy Sở Luật ra, khiếp sợ nhìn người đang đứng ở cửa, trên mặt đầy sự lúng túng.

“Cút ra ngoài!” Sự nhiệt tình bị cắt ngang, Sở Luật liền nhận ra người phụ nữ phờ phạc đứng ở cửa, con ngươi đột nhiên co rút, nóng nảy cảm thấy vẫn kiên trên bàn, không một lời ném thẳng tới trước.

Phanh một tiếng.

Hàng mi Hạ Nhượng Tâm run rẩy, trước mắt cô vẫn là một màu trắng, không hiểu sao lúc này lại biến thành màu đỏ, trên trán cô đau nhói, nhưng không đáng kể gì so với nỗi đau trong tim cô.

Cô đưa tay lên trán, hóa ra là máu.

Người phụ nữ nhìn thấy máu trên trán Hạ Nhượng Tâm, sắc mặt liền trắng bệch, chỉ biết nép sâu hơn vào ngực Sở Luật.

“Đừng sợ, Mạn Ny, có anh ở đây.” Cảm thấy sự hoảng sợ của người phụ nữ trong lòng, anh chỉ càng siết chặt cô hơn, lại có cảm giác hít thở không thông, không biết là vì máu trên đầu Nhượng Tâm, hay một nỗi sợ mơ hồ trong lòng.

Một nỗi đau không thể hình dung trời dấy như muốn cướp đi hơi thở của anh.

“Tại sao?” Hạ Nhượng Tâm vẫn nắm chặt tay nắm cửa, nếu không cô sớm đã khụy ngã, máu vẫn chảy khiến mắt cô nhòe đi, giọng cô nhẹ hẫng như không khí, không thể ngờ rằng sự đau khổ chào đón cô bằng một màn như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Cô không nên tiếp tục tồn tại

Không phải là sự thật, nhưng đúng là sự thật.

"Em đã làm gì sai có phải hay không?" Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt không mang một chút cảm xúc của Sở Luật, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì mà lại đối xử với cô như vậy? Cuộc sống hạnh phúc kia là thứ cô thật sự từng được trải qua sao?

Thật sự có sao?

"Cô không sai," Sở Luật ôm chặt cô gái kia vào lòng, Lý Mạn Ny mở to đôi mắt, cảm thấy có chút mất mặt, bởi vì, cô đã hiểu thân phận của người phụ nữ trước mắt là gì.

Là vợ Sở Luật, mà cô chỉ là kẻ thứ ba chen chân phá hỏng hôn nhân của hai người, thế nhưng... cô thật sự không cách nào rời ra Sở Luật, cô yêu anh ta, thật sự rất yêu.

Sở Luật như đã nhìn thấy sự tự trách trong mắt Lý Mạn Ny, trong con ngươi đen nhánh chớp mắt hiện lên đầy sự vô tình.

"Cô không làm sai gì cả," anh cười lạnh, quay về phía Hạ Nhượng Tâm lặp lại lời nói, "Bởi vì, sự tồn tại của cô vốn đã như một sai lầm, cô không nên tiếp

tục sống trên cõi đời này nữa."

Hạ Nhược Tâm lui về sau một bước, đôi mắt mở lớn, cô không thể tin được hết thầy đang diễn ra trước mắt, không thể tin những gì cô đang thấy, đang nghe, đây thật sự là Sở Luật từng cùng cô chung gối chung chăn sao?

Anh vừa nói gì? Cô không nên tồn tại? Không nên sống sao?

Cô không ngừng lắc đầu, khuôn mặt cô hiện giờ một chút sức sống cũng không có, giống như tất cả sinh mạng của cô đều nhanh chóng tan biến từ giây phút này, duy chỉ còn lại câu nói này, Hạ Nhược Tâm có phải không nên tồn tại hay không?

"Cút đi!" Sở Luật ném một đồng văn kiện vào mặt Hạ Nhược Tâm, cô đau xót nhìn anh, nhưng lại phát hiện ra, ánh mắt anh dành cho cô không hề mang chút cảm tình nào, trừ bỏ trầm lặng là lạnh nhạt, trừ bỏ vô tình chính là chán ghét, cô xoay người, từng bước từng bước rời đi.

Không khí áp lực tựa như khiến cho cô không thể nào thở được, cô khẽ chớp hai mắt một cái, nhưng lại phát hiện ra, lần này cô không rơi nước mắt.

Không phải không rơi nước mắt là không đau khổ, không phải không khóc là không bị thương, thật sự thì không có nước mắt nước mắt để khóc mới là đau đến tột cùng.

Thậm chí cô cũng không biết bản thân rời đi nơi này thế nào, còn vị thư ký kia khi thấy Hạ Nhược Tâm đầu đã chảy máu thì che kín miệng.

Cô ấy bị thương không phải do bị tổng tài của bọn họ đánh, mà do cánh cửa kia ầm một tiếng đóng lại, ngăn cách hai thế giới bất đồng, bên mưa giăng mịt mù, bên giá lạnh như băng.

Trong phòng làm việc, Sở Luật dần dần bình tĩnh lại: "Thật xin lỗi, đã dọa em sợ rồi." Anh đưa tay đặt lên mặt Lý Mạn Ny, trên mặt có sự trầm lặng khó nói nên lời, tiếng nói cũng có chút nhỏ.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên người trong lòng, chẳng qua, hình như lần này anh phát hiện hương vị có chút không đúng, thật sự là không đúng, nhưng anh cũng không có buông cô ấy ra, chuyện anh đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Anh đột nhiên hôn một cách nhiệt tình như vậy khiến Lý Mạn Ny bị cuốn theo, cứ thế mà bị động tiếp nhận nụ hôn, thậm chí cô còn thấy đau, nhưng chỉ là có hơi đau thôi.

Hình như là có hiểu lầm gì đó, chỉ là bọn họ không cách nào chấp nhận được mà thôi.

Sở Luật nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi Lý Mạn Ny, trong đầu bỗng nhiên lóe lên khuôn mặt dưới màn mưa kia, anh cảm thấy như trước mắt mình phủ một màu đỏ, lòng cũng dần trở nên nặng nề.

Thang máy mở ra lần nữa, Đỗ Tinh Đường đứng thẳng thân mình, khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm đang bước ra, anh vội chạy đến, nhìn vết thương trên trán cô, lấy khăn giấy từ trong túi ra dề lên trán cầm máu cho cô, người này bây giờ giống như một đứa trẻ không có linh hồn, chẳng qua là đang lặng lẽ chấp nhận hết mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cô không cảm thấy đau

"Tôi thấy cả rồi." Đỗ Tinh Đường thở dài, kéo tay cô ra ngoài, muốn đem cô đến cho bác sĩ xem thử, một người phụ nữ nếu để trên mặt xuất hiện vết thương thì thật đáng tiếc.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn người đàn ông đã từng gặp nhiều lần trước mắt: "Anh cố ý để cho tôi thấy có phải không?" Âm thanh cô nhỏ nhẹ mà yếu ớt, tựa như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Mà lòng cô đã sớm tan nát đến cực điểm.

"Đúng vậy" Đỗ Tinh Đường gật đầu, "Biết sớm hay biết trễ thì có gì khác nhau? Sớm muộn gì cũng biết, anh họ có người khác, cô ấy là Lý Mạn Ny, anh họ đã quen biết cô ấy trong một buổi tiệc."

"Em không thấy cô ấy trông rất giống một người sao?" Đỗ Tinh Đường cũng không có phủ nhận, người của cả thế giới đều biết, chỉ có mình cô ngây ngốc giữ khư khư lấy một người không yêu mình.

"Giống một người?" Sắc mặt Hạ Nhược Tâm lại càng tái nhợt hơn một chút, khóe môi khẽ nhếch, gương mặt tinh tế, còn có đôi mắt, quả nhiên rất giống.

Cực kỳ giống.

Hạ Dĩ Hiên.

Hóa ra từ trước đến nay anh ta vẫn không quên được Hạ Dĩ Hiên, nhưng nếu là thể thân như vậy thì cô cũng có thể mà? Chỉ cần anh nguyện ý, cô có thể biến bản thân thành Hạ Dĩ Hiên, chỉ cần anh ấy có thể yêu cô.

Cô bây giờ đã không có chút tình yêu nào, chẳng qua, không phải cô nghĩ đến là có thể làm được, nếu cũng không phải do anh nguyện ý thì người khác liền có thể cho cô một cơ hội.

"Em nhớ ra rồi đúng không? Anh họ yêu Hạ Dĩ Hiên như vậy, làm sao có thể quên được cô ấy? Chỉ là đáng thương cho em."

Đỗ Tĩnh Đường lại thở dài, lại muốn mắng người, người này, hẳn là đã không còn hi vọng nào. Cứ thế đâm chết không phải là được rồi sao? Thế mà lại rút ra khỏi, mặc dù biết sớm muộn gì cũng phải chết trong tay anh họ. Có điều, anh cũng không biết, Sở Luật muốn không chỉ là những thứ này mà thôi, anh thật sự đã nghĩ về Sở Luật đơn giản quá đáng.

Trong bệnh viện, bác sĩ giúp Hạ Nhược Tâm xử lý vết thương, vết thương của cô tuy không sao, nhưng cũng phải vá lại hai mũi. Thế nhưng suốt một quá trình, cô cứ thất thần, không nói gì, không kêu đau, đến cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái.

Giống như cô bây giờ chỉ là một bức tượng gỗ.

Đó là vì, lòng cô so với thân thể bây giờ còn đau hơn rất nhiều.

"Tốt rồi, đừng để vết thương đọng nước là được, có điều là có thể để lại vết sẹo nhỏ, nhưng không sao, có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì buông tóc xuống che lại là được."

"Cám ơn." Hạ Nhược Tâm khẽ thông hàng mi, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên trán, cảm thấy không tốt lắm, nó sẽ còn mãi chứ?

"Không nên đụng vào, đau đấy." Đỗ Tĩnh Đường vội kéo tay cô lại

Anh đối với cô hình như quá mức quan tâm, không còn cách nào, ai bảo anh ta đối với cô vừa gặp đã động lòng, chẳng qua, sau khi biết thân phận của cô, liền không buông xuống được. Còn bây giờ anh đã rõ ràng mọi thứ, rất rất rõ ràng, hết thấy những gì anh làm cho Hạ Nhược Tâm chẳng liên quan gì đến yêu cả. Đây chẳng qua chỉ là thương xót thôi.

Anh ta đồng cảm với cô, cũng là thương xót cô.

"Đau?" Hạ Nhược Tâm kỳ quái hỏi Đỗ Tĩnh Đường: "Anh nói đau, nhưng tại sao tôi lại không cảm giác được?" Cô lại ấn ấn vết thương, đúng là không đau, bởi vì đã sớm đau đến chết lặng đi rồi.

Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên cảm giác ánh mắt mình có chút chua xót, là ai đã cướp đi nụ cười thanh xuân kia? Là ai phá hủy đi cô gái toàn thân đều mang theo tình yêu này? Lại là ai, để cho một cô gái đến cả đau cũng không cảm giác được? Anh có một cảm giác, người này bây giờ có thể ngay cả linh hồn cũng đã tan nát rồi. Anh họ à, anh ác lắm, thật sự rất tàn nhẫn.

"Chỗ đau sẽ không sao đâu mà, chỉ để lại sẹo mà thôi." Hạ Nhược Tâm muốn kết thúc đề tài này, vừa tự cố vừa nói: "Đây là nơi nào?" Cô đặt tay lên ngực mình: "Nếu như nơi này bị thương thì phải làm sao mới tốt đây?"

Cô hỏi một câu như vậy khiến Đỗ Tĩnh Đường á khẩu không trả lời được, cũng không biết là phải trả lời thế nào

"Tôi đưa em về." Anh do dự một hồi, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói ra câu này, nếu còn ở lại thêm, anh thật sự không biết nên làm sao để đối mặt với người này nữa.

Lòng anh thật sự rất chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Mờ mịt

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, đứng lên, tay vẫn đặt trên trán: "Không cần, tôi tự mình về được." Cô đi ra ngoài, nhưng khi vừa đi được vài bước, cô xoay người lại, chân thành cúi người với Đỗ Tĩnh Đường.

"Hôm nay quả thật cảm ơn anh."

Cô vô thần nói, sau đó thần thò tiếp tục bước đi, ngay cả bước chân cũng trông như đang đi trong hư không.

Đi ra bên ngoài, bầu trời xám xịt càng như tăng thêm áp lực đè nén khó mà khai thông, gió không ngừng thổi qua quần áo cô, mang theo một cảm giác lạnh lẽo đến tận xương.

Không lâu sau, bầu trời mùa hạ bỗng nổi mưa phùn, mọi người đều bắt đầu chạy đi tìm chỗ trú mưa, tuy mưa không lớn, nhưng do có gió nên sẽ rất lạnh.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên mặt: "Thật lạnh." Cô vô ý thức lẩm bầm, bước đi hòa mình vào màn mưa, mưa cứ từng hạt từng hạt rơi lên người cô, rất nhanh đã làm ướt quần áo.

Khi Đỗ Tĩnh Đường chạy ra mới phát hiện không thể tìm được người kia.

Anh vội lấy điện thoại di động ra, gọi đến một số điện thoại.

"A lô? Anh họ, là em, em không tìm được chị dâu, bên ngoài trời còn đang mưa, đầu cô ấy còn bị thương, bác sĩ đã dặn là không được để vết thương dính nước, làm sao bây giờ đây?"

Mà bên kia đầu dây im lặng hồi lâu, cuối cùng một giọng nói đặc biệt lạnh lùng: "Không cần để ý cô ta."

"Nhưng mà... Anh không lo lắng sao?" Đỗ Tĩnh Đường vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, anh không tin Sở Luật lại lòng dạ sắt đá như vậy. Người kia chẳng phải ai lạ, đó là vợ anh ta. Mặc dù tình cảm đã sớm cạn nhưng ít ra cũng phải có trách nhiệm chứ?

"Cô ta không chết được đâu." giọng nói lạnh lẽo vô tình kia lại vang lên khiến lòng mày Đỗ Tĩnh Đường nhúu chặt, lúc này mới bỏ điện thoại xuống. Người kia thật sự là quá cứng rắn, người nào mà đã trót yêu anh ta chắc chắn sẽ định trước là phải chịu đau khổ, bị anh ta căm hận, thậm chí là ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.

Anh đành chấp nhận vào màn mưa, được rồi, nếu anh không đi tìm, Đỗ Tĩnh Đường tôi sẽ đi tìm.

"Luật, anh sao rồi?" Lý Mạn Ny ngồi một bên, kỳ quái mà hỏi Sở Luật. Cô đặt tách cà phê trong tay trước mặt anh, đây là cà phê cô mới pha.

"Không sao." Sở Luật để cho Lý Mạn Ny ngồi trên đùi mình, đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc dài. Mặc dù mang lại cảm giác vô cùng tốt, nhưng anh vẫn muốn tóc mềm hơn một chút nữa.

"Luật, người vừa nãy là vợ anh sao?" Đôi mắt Lý Mạn Ny buông xuống, ánh mắt có chút lập lờ tựa như có nước.

"Em cảm thấy không nên chút nào, em biến thành người xấu mất rồi, đã lỡ phá hỏng gia đình anh, em.. "

Cô còn muốn nói tiếp, nhưng Sở Luật đột nhiên phủ lấy đôi môi cô, nuốt tất cả những lời định nói xuống hết.

"Đừng lo, có anh đây mà, anh sẽ ly dị với cô ta, em yên tâm đi. Anh sẽ để em được gả cho anh một cách thoải mái nhất." Anh rời môi của cô, ôm người trong lòng càng chặt thêm, tất nhiên là anh sẽ không để cho người của mình phải chịu tủi thân. Dĩ Hiên không có ở đây thì bây giờ Lý Mạn Ny mới chính là người anh phải biết quý trọng. Anh vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân, nếu như không làm thế, lòng anh sẽ bị một cảm giác ưu tư đáng sợ chiếm lấy.

Mà cái loại ưu tư đó chính là thứ anh không muốn thấy nhất.

Lý Mạn Ny ôm eo Sở Luật, mặc dù anh ta đã nói vậy, nhưng không hiểu sao lòng anh vẫn cảm thấy bất an.

Cô ngẩng đầu, thấy được người đàn ông quá mức tuấn tú này dường như đang thất thần. Biểu cảm này cô rất ít khi thấy trên gương mặt anh.

Người này luôn ngang ngược, trưởng thành, lạnh lùng, cố chấp, cao cao tại thượng, có thể đem kẻ thù của mình tàn nhẫn chà đạp mà không phí chút sức nào. Anh có thể lạnh lẽo vô tình, cũng có thể không có trái tim, nhưng nhất định không thể nào có sự mờ mịt ưu tư như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Nhân từ một chút được không?

Anh thất thần không phải là vì Lý Mạn Ny cô, mà là vì người khác, có lẽ là vợ anh, một người gọi là Hạ Nhược Tâm.

Cô bỗng có cảm giác nguy hiểm kỳ lạ, mọi chuyện hình như không đơn giản như cô nghĩ. Anh ghét vợ mình thật sự là vì trả thù sao?

Nếu quả thật là vậy thì tại sao cô lại từ trong mắt anh ấy thấy được sự mâu thuẫn kia, một loại mâu thuẫn rời rạc trong tình yêu, hận thù trong nỗi buồn, nỗi buồn trong sự tan vỡ.

Không, không đâu, cô lập tức bỏ ngay cái suy nghĩ ấy, anh ấy yêu cô mới đúng, không thể nào yêu người vợ trước, anh ấy đã nói rồi, hận thì nhất định là hận.

Cô càng ôm chặt eo anh hơn, rõ ràng hai người ở gần như vậy, nhưng tại sao, cô cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu được anh, mà cô cũng chưa từng đi vào lòng anh.

Đỗ Tĩnh Đường lau đi nước mưa trên mặt, thật là lạnh. Anh đang đứng cách đó không xa, rõ người cũng tìm được người mà anh muốn tìm, khi thấy bóng dáng cô ấy ngồi trong biệt thự tầng hai mới yên tâm.

Được rồi, cuối cùng trở về, anh thấy mình đúng là ăn no rảnh rồi, có phòng làm việc tốt không ngồi, trà nóng không uống, hết lần này đến lần khác theo chân một người mà mắc mưa tới nửa giờ.

"Hắt xì!" anh đánh một cái hắt xì, sẽ không bị cảm chứ? Bóp mũi một chút, quả nhiên khó chịu. Có điều, khi nhìn về phía biệt thự Sở gia bên kia, ngay cả đàn ông khỏe mạnh như anh còn bị cảm, huống chi là cô.

Tay anh đặt trong túi, đựng phải cái điện thoại, định cầm lên, nhưng lại thoáng do dự, cuối cùng anh vẫn bỏ ý định gọi cho anh họ.

Anh bắt một chiếc taxi, lại đánh một con rùng mình ớn lạnh, con mẹ nó, thật sự là quá lạnh mà.

Mùa mưa này, quả nhiên lạnh.

Anh vừa mới cho tài xế lái xe đi, chợt nghe điện thoại reo, không ngoài ai khác, chính là người anh họ vô tình máu lạnh kia.

"Cô ta về chưa?" âm thanh lạnh lùng, Đỗ Tĩnh Đường bên kia còn chưa kịp nói gì đã lên tiếng.

Ánh mắt Đỗ Tĩnh Đường thay đổi, "Bây giờ mới hỏi có phải quá muộn rồi không? Anh đã nói cô ấy không chết được, giờ còn hỏi gì nữa?"

Đỗ Tĩnh Đường có chút tức giận nên lời nói cũng không được hay.

"Đỗ Tĩnh Đường, tôi đã không tính toán chuyện cậu để cô ta vào rồi, nhưng cậu cũng đừng quên, cô ta là vợ tôi, là người của tôi, không phải là người cậu nên để ý".

Đỗ Tĩnh Đường để điện thoại ra xa, chân mày nhíu chặt, hiện giờ thật sự chỉ muốn ném điện thoại thật xa, "Sở Luật, anh cho rằng Đỗ Tĩnh Đường tôi là người nào? Vợ bạn không thể lấy ra đùa, câu này đương nhiên tôi hiểu, huống hồ cô ấy là chị dâu tôi, làm sao tôi dám nảy sinh tình cảm gì?" Anh hít một hơi thật sâu, anh ta tại sao lại nghĩ ngờ nhân cách của anh chứ? Anh vô cùng tức giận.

Anh lại đánh một cái hắt xì, âm thanh có mang chút giọng mũi mới phát hiện giọng mình có chút nặng, vội mềm giọng lại.

"Người kia đã đáng thương lắm rồi anh họ à, anh có thể có thể nhân từ một chút không? Đừng tra tấn cô ấy nữa. Nếu không còn yêu, vậy thì trả tự do cho cô ấy đi." Đỗ Tĩnh Đường vừa xoa xoa mũi mình vừa khuyên Sở Luật: "Anh họ, tôi không biết những gì anh làm trước kia nghĩa là sao, nhưng quả thật không nên đối xử tàn nhẫn với một cô gái như vậy, nếu không sẽ có ngày anh phải hối hận."

Sở Luật chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu."

Nghe đến đây, Đỗ Tĩnh Đường lập tức cúp máy, hôm nay anh nói thẳng thật nhiều.

Sở Luật ném điện thoại, khoe môi lạnh lùng nhếch, "Được lắm Đỗ Tĩnh Đường, cậu dám cúp điện thoại của tôi.""

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Buồn bực

"Làm sao vậy Luật, bây giờ chúng ta đi đâu vậy." Sở Luật ngồi ở trong xe, Lý Mạn Ni nhìn trời mưa bên ngoài, đợi anh gọi điện thoại xong mới hỏi.

Mà cô cố ý không muốn nói trắng ra, kỳ thật cô biết cô gái vừa nói chuyện với anh là ai.

Không phải không quan tâm, mà là buộc mình không quan tâm.

"Anh đưa em về, anh có việc cần phải làm." Sở Luật bỏ di động của mình xuống, hít mắt nhìn trời mưa ở bên ngoài nói, mà anh không có cách nào lừa gạt chính mình, rõ ràng đây chính là kết quả anh muốn, nhưng mà vì sao anh lại có chút buồn bực không nói nên lời, thậm chí còn muốn hủy đi cam chịu gì đó.

“Luật, nếu anh phải đến chỗ cô ấy, không có vấn đề gì, em sẽ chúc phúc cho hai người.” Lý Mạn Ni đột nhiên xoay người đi, nước mắt thành chuỗi rơi xuống.

Mắt Sở Luật đen lại một chút, đưa tay ôm cô vào trong lòng mình, “Nói bậy bạ gì đó, anh và cô ta không có khả năng, anh sẽ ly hôn với cô ta rất nhanh, yên tâm đi.” Anh nhẹ nhàng vỗ Lý Mạn Ni, môi khẽ trên trán cô, đảm bảo, cũng tự mình nói với mình.

Sao anh có thể trở lại bên cạnh người phụ nữ đó được, anh hận cô ta, hận không thể giết chết cô ta, cho nên mọi thứ bây giờ đều là điều anh muốn, cho nên rất nhanh anh có thể đợi được đến lúc đó.

Đợi cho người phụ nữ đó vì toàn bộ chuyện mình làm mà trả giá thật nhiều.

“Luật, đừng rời khỏi em, nếu không có anh bên cạnh, em sẽ không sống nổi.” Lý Mạn Ni vẫn không an tâm, cảm xúc của anh lên xuống quá rõ ràng, đây là cảm xúc chưa từng có khi ở bên cạnh cô, cô thật sự rất sợ, sợ anh sẽ rời khỏi cô.

“Anh sẽ không rời khỏi em.” Sở Luật lại đảm bảo một lần nữa, nhưng mà lúc anh bật thốt lên lời này, làm anh lại nhớ đến một khuôn mặt trắng xanh như tuyết khác, trên mặt của cô ấy cũng có một loại tĩnh mạch trong suốt.

Nếu không có anh, có phải cô ấy cũng sẽ không sống được.

Đột nhiên bỏ qua ý nghĩ như vậy, anh nhẹ nhàng vỗ lưng người phụ nữ trong lòng, giống như trấn an, cũng là vô ý.

“Sẽ không, anh sẽ không rời khỏi em, anh đảm bảo.”

Không biết đảm bảo như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng mà trên đời này có lẽ đảm bảo như vậy là thứ trống rỗng nhất, yếu ớt nhất.

Mở cửa xe ra, Sở Luật đưa Lý Mạn Ni trở về nhà, lúc này anh mới quay về căn biệt thự mình đã lâu không về, dọc theo đường đi, sắc mặt của anh rất nặng nề, ngay cả bình thường mím chặt môi, lúc này cũng không có cách gì trở lại như cũ.

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi, không ngừng rơi lên xe anh, sau đó rơi đến trước xe, thành một cái mảnh nước nho nhỏ, trận mưa này cũng không lớn, nhưng mà đã ẩm ướt hết mặt đất, có lẽ còn có rất nhiều trái tim con người.

Xe dừng lại, anh đi ra, đứng ở trong mưa nhìn bên ngoài biệt thự của mình, chân lại giống như mọc rễ, đứng tại chỗ hồi lâu không có động.

Anh nhắc chân, nhưng mà cảm giác trong lòng rất trầm trọng, giống như bước chân bây giờ của anh, mưa rơi lên người anh, theo tóc nhỏ lên mặt của anh, rồi cuộc cũng đẩy cửa ra.

Phịch một tiếng, cửa đóng lại, trong phòng khách không có một bóng người, lúc này ngay cả Tiểu Hồng cũng không có ở đây.

Anh gõ cửa phòng, cứ đứng ở cửa như vậy, lúc này Hạ Như Tâm đang đứng trước cửa sổ, lúc nghe thấy cửa phòng mở, thân thể run nhẹ một phen, sau đó lại tiếp tục nhìn bên ngoài, mà trên trán cô, có một vòng vải quần màu trắng, Sở Luật biết, đó là kiệt tác của anh.

Anh không biết đó là loại cảm giác gì, chỉ biết nhìn thấy cô ở trong tầm mắt, trái tim của anh dường như buông xuống, trái tim anh vẫn xoắn xýt từ lúc cô rời khỏi văn phòng của anh, lúc này thật sự buông ra.

Anh rất vui mừng, rất là vui mừng!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Mọi thứ đều là giả

“Tôi có thể biết lý do không?” Hạ Như Tâm quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi anh, cô không rơi nước mắt, không chảy nổi nữa, thật sự, cô tự hỏi tại sao anh có thể trấn tĩnh như vậy, lý do gì mà anh có thể bình tĩnh như thế, anh thật sự không cảm thấy gì sao?

Trái tim cô dường như đã chết rồi.

Sở Luật tựa người vào bên cửa, trên mặt chỉ có vẻ bình tĩnh, còn có một chút gì đó bí ẩn khó nắm bắt.

“Nhưng tôi thật sự không biết.” Hạ Như Tâm cúi đầu, lẩm bẩm tự nói với chính mình, là thực sự không biết, hay là cô không muốn nghĩ về nơi đó.

“Ha.” Đột nhiên Sở Luật cười lạnh một tiếng, tiêu sái bước từng bước, từng bước tiến lại gần cô, đưa tay giữ chặt lấy cổ cô, để cho khuôn mặt nhợt nhạt của cô rơi vào mắt anh.

Trước đây, anh từng muốn làm cho gương mặt này được hạnh phúc, lúc này, anh chỉ muốn tự tay hủy hoại nó.

“Anh hận tôi, cho tới bây giờ anh luôn hận tôi.” Hạ Như Tâm bị ép buộc ngừng đầu, đối diện với ánh mắt tràn ngập hận thù không hề che giấu của anh, thì ra, anh hận cô như thế.

“Đúng, tôi hận cô.” Sở Luật thoải mái thừa nhận, lúc này không cần phải che giấu sự hận thù của mình nữa, “Cô cho rằng tôi sẽ yêu hung thủ giết chết Di Hiên sao? Cô thật đúng là ngây thơ.”

Anh nói xong, đột ngột hất tay buông Hạ Như Tâm ra, lần nữa buộc cô lui về phía sau, cho đến khi chân cô không còn đường lui nữa, cặp mắt cô mở to, nhìn anh, cứ như con người không thể nháy nữa, như thể một người chết không nhắm mắt.

Lúc này cô nên khóc mới đúng, chỉ có điều, cô phát hiện, hiện tại ngay đến cảm giác muốn khóc cô cũng không có, cô không biết rốt cuộc đây là cái loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy cơ thể mình tựa như bị giọng nói lạnh lùng của anh đập bẻ rồi, cũng không còn là người phụ nữ tên Hạ Như Tâm này nữa.

“Cô có biết cách tốt nhất để phá hủy một người phụ nữ là gì không?” Sở Luật đặt tay trên mặt Hạ Như Tâm, bàn tay ấm áp này không còn mang lại cho cô cảm giác hạnh phúc như trước kia nữa, lúc này, anh chính là một đao phủ tàn nhẫn, chỉ dùng đôi tay này cũng có thể hung hăng xé nát con người cô ra.

Hạ Như Tâm khép mở đôi môi, cảm nhận được mùi vị của nước mắt, thì ra là cô vẫn còn có thể khóc được.

“Không phải là cô rất yêu tôi sao?” Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh lẽo, từng chữ từng chữ như đâm sâu vào trong lòng Hạ Như Tâm, mà Hạ Như Tâm như thể hiểu được anh muốn nói tới cái gì, đưa tay lên che kín hai lỗ tai mình lại.

“Tôi không muốn nghe, không muốn nghe, cầu xin anh, đừng nói nữa, đừng nói thêm gì nữa.”

Thân thể cô đổ sụp xuống, ngồi xồm trên sàn nhà, không ngừng lắc đầu, đừng nói thêm nữa, cô thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa.

Có điều, đối với cô, Sở Luật vĩnh viễn không có nửa điểm thương tiếc, anh không thương cô, cho nên mới có thể triệt để tổn thương trái tim cô, tàn phá linh hồn cô.

Anh dùng sức kéo hai tay Hạ Như Tâm đang che trên tai ra: “Hạ Như tâm, rất đáng tiếc, cô không muốn nghe cũng phải nghe cho rõ.”

“Đúng vậy, tôi cố ý đối xử tốt với cô, phụ nữ thích hoa, đồ trang sức, yêu thương, tôi đều cho cô, tôi để cho cô thấy thế nào là thiên đường, để cho cô nghĩ rằng tôi đã quên mất nỗi hận với cô, bắt đầu đối tốt với cô, yêu thương cô, chính là thích cô.”

“Cô chưa từng nghĩ tới đúng không, tất cả đều là do tôi cố ý, vĩnh viễn cô cũng sẽ không biết được, tôi hận cô cỡ nào, ghét cô ra sao, mỗi lần tôi đối xử dịu dàng với cô, tôi cũng tự cảm thấy ghê tởm.”

Hạ Như Tâm mở to cặp mắt trống rỗng vô hồn, nhìn anh không ngừng khép rồi lại mở đôi môi, mặc cho những câu nói vô tình của anh không ngừng rơi vào tai cô, xuyên thấu thật sâu vào màng nhĩ của cô, thấm vào trong, tàn nhẫn xé nát trái tim cô.

Thì ra, sự tồn tại của cô chỉ làm cho anh cảm thấy ghê tởm

Thì ra, đều là giả.

Hết thấy mọi thứ đều là giả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Thiên đường và địa ngục

"Anh thật sự không thích em chút nào ư, một chút xíu cũng không?" cô kéo bàn tay Sở Luật, cho dù đôi tay này đã hủy hoại cô, cô vẫn không hận nổi.

Thật sự không ư.

Cô mang trên mặt một vẻ thê lương, không khỏi khiến người ta xúc động.

Chẳng qua là giữa những người đó, vĩnh viễn không có Sở Luật.

"Vậy cô ấy, anh thích cô ấy, yêu cô ấy sao" cô nắm thật chặt tay anh không muốn buông, chỉ sợ buông ra là sẽ không thể quên được, hai tay này đã mang cho cô quá nhiều đau khổ, nhưng cô vẫn quyến luyến như thuở ban sơ.

Càng yêu càng khổ, càng khổ càng yêu.

"Yêu" Sở Luật đột nhiên hất văng tay cô, tựa như cô là mầm bệnh, "Sở Luật tôi sẽ yêu Hạ Dĩ Hiên, sẽ yêu Lý Mạn Ny, nhưng tuyệt đối sẽ không yêu Hạ Nhượng Tâm cô."

Anh đứng lên, cười nhạt từ trên cao nhìn xuống, người phụ nữ vô cùng chật vật ngồi xổm dưới đất, rốt cuộc cũng đến ngày này, rốt cuộc cũng đến lúc cô phải xuống địa ngục, hơn nữa là từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

"Lý Mạn Ny sẽ là vợ tương lai của tôi, cô cứ ngồi trên ghế phụ nhân tông tài Sở thị thêm mấy ngày nữa đi, cũng chỉ còn vài ngày thôi, cô hưởng thụ cho đã vào."

"Nhớ lấy tất cả những thứ này, cả đời này cô sẽ không thể quên, cho đến khi cô nằm trong quan tài."

Sở Luật như còn ngại cô còn chưa đủ thống khổ, nói thêm một câu khiến cô đau quần quai, anh sẽ ly dị với cô, sẽ kết hôn với người khác.

anh cười lạnh một tiếng, rất hài lòng nhìn sắc mặt Hạ Nhượng Tâm chớp mắt càng thêm âm trầm, nhìn cô thống khổ, thì anh sẽ vui vẻ, nhưng không hiểu tại sao đang vui anh lại cảm thấy bị ai không nói lên lời, "ha" nụ cười trên miệng anh càng thêm lạnh, anh hẳn đang rất vui vẻ.

anh xoay người, vừa đi một bước, đột nhiên cảm giác chân mình bị ai đó kéo lại.

"Buông tay" anh cúi đầu nhìn người phụ nữ níu quần mình, thanh âm lạnh lẽo cực độ, chỉ cần nói một câu là có thể chôn vùi người khác trong trời băng đất tuyết.

Hạ Nhượng Tâm túm chặt ngón tay mình, lắc đầu, ngón tay cô tê dại, vừa rồi bị anh hất đi đụng phải bức tường đằng sau, gần như mất cảm giác, nhưng theo bản năng, cô biết không thể buông, bèn không buông thật.

"Tôi nói buông tay, cô có nghe không" lại là một câu cảnh cáo lạnh lùng.

Mà Hạ Nhượng Tâm vẫn lắc đầu, cô không buông, cô không muốn để anh đi.

"A Luật, đừng đi được không đừng đi mà, em không muốn ly dị, xin anh đừng cưới người khác được không" tình yêu của cô không có vốn liếng, không có bản thân, cũng không có linh hồn, bởi vì, linh hồn cô đã bị anh tự tay hoàn toàn xé nát.

cô không ngừng lắc đầu, ngón tay dùng sức níu ống quần, cả người đều đã nằm trên đất, hèn mọn cầu xin tình yêu của anh, cô không muốn nhiều, chỉ cần một chút xíu là được rồi.

anh có thể không thương cô, chỉ cần để cô yêu anh là được rồi.

"xin anh, đừng đi, " cô lại đưa tay khác ra, hai tay dùng sức kéo ống quần anh, có thể đừng cưới người khác không, có thể cho em một cơ hội không.

Có thể đừng tổn thương em nữa không, em thật sự không còn gì để mất nữa.

cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lấp lánh nước, thỉnh thoảng sẽ nhỏ xuống một giọt nước mắt to, cuối cùng trở thành dòng suối, liên tục đánh vào hai mắt sưng đỏ vì khóc của cô.

"Tôi nói thêm câu nữa, buông tay, " giọng Sở Luật như rít từ kẽ răng.

Mà Hạ Nhượng Tâm vẫn lắc đầu.

Trong mắt Sở Luật lập tức lóe lên một tia lãnh khốc, một cước khác hung hãn nện xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tiểu tam và chính thê

"A" Hạ Nhượng Tâm thống khổ cúi đầu, nhìn bàn chân giẫm trên ngón tay mình, anh chẳng những đạp ngón tay cô đau nhói, còn đạp nát trái tim cô.

A Luật, đừng đi được không. Hạ Nhượng Tâm vẫn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, thương cảm khổ sở đau đớn đủ cả. Cô còn có thể cười ra tiếng, chỉ là cười như vậy sẽ khiến cô tiêu hao hết khí lực cuối cùng của mình.

Biểu cảm của Sở Luật lạnh xuống, "cô nghĩ mình là ai, cô nghĩ tôi sẽ nghe cô ư, " anh càng nói, bàn chân càng thêm dùng sức, tựa như muốn đạp gãy ngón tay cô, mười ngón tay gắn kết, trên trán Hạ Nhượng Tâm rơi xuống từng giọt mồ hôi, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

Đột nhiên Sở Luật nhắc chân, hung hãn đá vào dưới bả vai Hạ Nhược Tâm, dùng dụng vào tôi, thứ phụ nữ bản thủ như cô, cô thật sự là khiến tôi buồn nôn.

Hạ Nhược Tâm co rút người, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau, cô ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa hung hãn.

Mày nghe chưa?

Giọng nói đó là thế nào?

Là cái gì tan vỡ, là cô sao?

Cô đưa hai tay bị đập sưng tấy ra, dường như muốn bắt lấy gì đó, chỉ là, ngón tay cô từ đầu đến cuối không cách nào nắm chặt lại được.

Bởi vì, cô không biết trừ không khí ra, cô còn có thể bắt được cái gì.

Anh nói, cô bản, anh nói, cô buồn nôn.

Nhưng tại sao, cô cũng cảm thấy mình dơ bẩn, nhìn mình một thân quần áo bẩn, cô chỉ thống khổ ôm chặt đầu mình, không nén được tiếng khóc, máu không ngừng tràn ra từ môi của cô.

Đau, đau quá. Tại sao lại đau như vậy, ai có thể nói cho cô biết, phải làm sao mới không đau, phải làm sao, mới có thể không đánh mất.

Phải làm sao, mới có thể trở lại bọn họ của trước kia.

Không ai biết, trong căn phòng này, có một người phụ nữ khóc đến thương tâm, mà bức ảnh cưới treo trên tường, người đàn ông vẫn cười thật ôn nhu, mà người phụ nữ kia lại là.

Còn cô đang khóc, khóc không ngừng.

Lý Mạn Ny hơi khấn trương ngồi trong một gian dựa vào ghế bên cửa sổ, thỉnh thoảng cô nhìn ra cửa, tựa như đang chờ ai đó, cô nắm thật chặt ví da trong tay, có chút đứng ngồi không yên, chờ bóng dáng nhỏ hết sức kiệt quệ xuất hiện ở cửa.

Cô ta tới.

Lý Mạn Ny ngồi ngay ngắn người lại, có lẽ thật sự là vì thân phận mình, cho nên, cô luôn có chút chột dạ, bởi vì, cô đúng là đã phá hỏng một gia đình, mặc dù anh nói, giữa bọn họ không có tình yêu, chỉ có thù hận.

Nhưng cô vẫn cảm giác được tình cảnh bây giờ của mình, không thể quang minh chính đại.

"Lý tiểu thư phải không" thanh âm sâu kín nhàn nhạt, luôn khiến người ta cảm giác có chút bất lực, Hạ Nhược Tâm ngồi một bên, đưa tay trái khẽ vuốt ve sợi tóc trên trán, cô cố ý đi cắt tóc mái, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến vết thương trên trán không quá rõ.

Mà tay phải cô đặt trên đùi mình, khẽ động một cái, lòng bàn tay đau buốt.

"Là tôi, tôi là Lý Mạn Ny," cảm giác như tiểu tam gọi chính thế vậy, mà bọn họ lúc nào cũng vậy.

Lý Mạn Ny cẩn thận nhìn Hạ Nhược Tâm trước mắt, nhìn chăm chăm cô xoa tóc mái, mơ hồ vẫn có thể thấy một ít vảy trắng, cô biết lần trước ở phòng làm việc cô ta bị Sở Luật đánh cho bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cầu xin

Người phụ nữ trước mặt mặc dù có chút chật vật, trong con người ảm đạm lại không có chút tức giận, gương mặt cũng không có một chút huyết sắc, cho dù có ý trang điểm nhẹ, vẫn không thể che giấu bệnh tật trên người cô.

Song, cho dù là vậy, cô phát hiện người phụ nữ này vẫn rất đẹp, nhất là cái khí chất khiến người thương tiếc, không phải giả vờ, mà là bị bức ra.

Rõ ràng rất đáng thương, rất dễ ngã xuống, nhưng cô vẫn cố chấp ưỡn lưng, không sợ trên người đau đớn vẫn tiến về phía trước. Mà cô cuối cùng cũng biết, tại sao lại sinh ra câu phi nga đập lửa.

Trong nháy mắt đó thật sự là rất đẹp, một loại tươi đẹp khiến không ai có thể quên.

Mà lúc này, đối mặt với Hạ Nhược Tâm, thật sự khiến Lý Mạn Ny vô cùng xấu hổ, cô là người được giáo dục cao đẳng, tài sản khổng lồ, từ nhỏ chính là trên vạn người, bây giờ lại làm người thứ ba chen chân vào gia đình người ta, thật sự một loại khảo nghiệm đạo đức.

"Thật xin lỗi, " Lý Mạn Ny cúi đầu, quả thực không biết phải đối mặt với tất cả những thứ này làm sao. Còn đối với Hạ Nhược Tâm thân là vợ Sở Luật, bất kể Sở Luật có cảm tình với cô không, với thân phận của cô bây giờ, chính là vợ Sở Luật, vợ thật sự, phối với anh trên hộ khẩu.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi có thể làm được gì" Hạ Nhược Tâm buồn bã cười một tiếng. Lại khiến Lý Mạn Ny trong lòng rối như tơ vò, càng ngày càng khó chịu, thậm chí, cũng không muốn ở đây thêm nữa.

"Hạ tiểu thư, giữa tôi và Luật, không phải như cô nghĩ " mà cô không biết làm sao để tự nói tròn câu đó, bởi vì, cô căn bản cũng không biết phải nói thế nào, bởi vì, cô và Sở Luật hiện tại đúng là ở yêu, mặc dù để tôn trọng cô, Sở Luật cũng chưa từng đụng vào cô, nhưng tất cả những chuyện liên quan tới tình nhân, bọn họ cũng đã làm hết.

Bây giờ nói cho người khác biết, bọn họ cái gì cũng không phải, đó không phải là tự vả thì là gì.

Hạ Nhược Tâm khẽ gật đầu, thật ra thì, cô không cần nói, cái gì cũng không cần, Sở Luật đã nói rất rõ ràng rồi.

"Lý tiểu thư, cô có thể rời khỏi anh ấy không" Hạ Nhược Tâm sâu kín hỏi Lý Mạn Ny, ưu nhã giờ ngón tay, gia thế tốt đẹp, cô so ra còn kém.

Sắc mặt Lý Mạn Ny đột nhiên trắng nhợt, "Tôi" cô chần chừ nửa ngày, mặc dù biết Hạ Nhược Tâm tìm cô để nói vấn đề này, nhưng cô không ngờ, cô ta sẽ trực tiếp như vậy, lại càng không ngờ, cái vấn đề này sẽ sắc nhọn đến thế.

"Lý tiểu thư, cô cái gì cũng có, có gia thế, có tướng mạo, cũng có trình độ học vấn, tiền đồ sau này không thể đo được, cho dù không có Sở Luật, cô vẫn là cô, nhưng tôi, cái gì cũng không có, " Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay bị nướu cho biến dạng, giọng hết sức tối nghĩa, "Tôi chỉ có anh ấy, chỉ có một mình anh, cô nói cho tôi biết, nếu tôi rời khỏi anh ấy, làm sao tôi sống nổi "

Cô nghiêng mặt, ánh sáng bên ngoài chiếu lên mặt cô, lúc giữa đầu có chút bi thương, "cô không biết một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông đến mức nào đâu, mười mấy năm, tôi đợi anh ấy mười mấy năm, yêu anh mười mấy năm, cho dù anh ấy yêu người phụ nữ khác, tôi vẫn yêu anh ấy. Cho dù tôi biết anh ấy ôm mất cưới tôi, tôi vẫn yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy, không có vốn liếng, không có bản thân, cũng không có tất cả. Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, yêu đến có thể vì anh ấy mà nằm lên giường người khác, để người đàn ông khác làm nhục."

"Lý tiểu thư, cô nói người phụ nữ như vậy không phải rất đáng buồn sao" cô quay đầu lại, một hàng nước mắt trong suốt cuối cùng cũng rơi xuống, hung hăng đập xuống người Lý Mạn Ny.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Cân nhắc mấy ngày được không

Cô giật giật, nhưng không thốt nên lời, tình yêu đó có phải quá mức thâm rồi không, mà cô thật sự không thể bảo đảm mình cũng sẽ làm được, nhất là quan hệ với đàn ông trừ anh ra.

Cô không ngừng lắc đầu, sắc mặt tái nhợt khó coi, cô không phải đàn bà lòng dạ ác độc, chẳng qua là, giữa tình yêu tình đạo đức, cô thật sự khó mà chọn lựa.

"Lý tiểu thư, tôi cầu xin cô, rời khỏi anh ấy có được không, cô sẽ gặp được người tốt hơn, sẽ gặp được người thật sự thích hợp, cô còn rất trẻ tuổi, rất đẹp, nhưng tôi lại không còn bất kỳ cơ hội nào nữa rồi."

Hạ Nhược Tâm đưa ra tay trái của mình, kéo chặt tay Lý Mạn Ny, cô biết cô ấy đã dao động, biết cô cũng không phải là người xấu, mà cô chỉ có thể thỉnh cầu cô ấy rời đi, đừng phá hoại hôn nhân của cô, đừng cướp đi Sở Luật, bởi vì, cô thật sự không có chút tư vốn nào có thể so với cô ấy.

Anh yêu Lý Mạn Ny, nhưng lại hận Hạ Nhược Tâm, lúc giương mắt, Lý Mạn Ny thấy được một loại thống khổ chết tâm trong mắt cô.

Mà hai tay cô bị cô ta kéo rất chặt. Hạ Nhược Tâm cũng không mắng cô, không mắng cô là người thứ ba, nếu như cô ta mắng cô, như vậy có lẽ cô sẽ có thể tiếp nhận hơn, đầu sao yêu không phải là việc con người có thể khống chế, chẳng qua là, cô ta bây giờ đang cầu xin cô, thật sự khiến cô không dằn lòng được, như vậy giống như giữa ban ngày bị người ta hung hăng và vào miệng.

"Thật xin lỗi, cô để tôi cân nhắc mấy ngày đã" Lý Mạn Ny vội vàng đứng lên, dường như là không thể đối mặt với cô thêm một giây một phút nào nữa, cảm ví da liền chạy ra ngoài.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay, tê tê dại dại, cô ngơ ngác nhìn về phía trước, sương mù mờ mờ lung lung phảng phất trong mắt.

Cô lấy ra một ít tiền lẻ trong túi, để lên bàn, sau đó đứng lên, đi ra ngoài, cô chẳng qua cảm giác bước chân mình rất nặng, rất nặng, trong lòng cũng vậy.

Cửa, ánh nắng không quá gắt chiếu lên mặt cô, khiến ánh mắt cô hơi đau nhói, cô cúi xuống bước chân, không ngồi xe, chỉ dựa vào hai chân mình từng bước về nhà.

Có điều, chỗ đó, là nhà sao.

Mở cửa ra, cô kéo hai chân nặng nề đi vào, tiểu Hồng vừa thấy cô, vội vàng để giẻ lau trong tay xuống, "Phu nhân người về rồi."

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, trông mắt âm đạm không ánh sáng, cô vào phòng mình, cách một tiếng, đóng cửa lại, tiểu Hồng kỳ quái nhìn cánh cửa, tay đặt lên trán, thật là một người kỳ quái, phu nhân có phải lại cãi nhau với tiên sinh không, tiên sinh đã mấy ngày chưa về, mà phu nhân lại như mất hồn vậy, cả người không có chút sinh khí.

Cô nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm giẻ lau trên bàn lên, tiếp tục lướt qua tất cả, cô chỉ là một người giúp việc, cho nên, chuyện của chủ người ta, cô không cần quan tâm.

Mà toàn bộ biệt thự Sở gia, có một loại an tĩnh áp chế, tiểu Hồng há miệng, dùng sức hít một hơi, cảm giác thật là kỳ quái, sao lại trầm trọng như vậy chứ.

Cô lắc đầu, đi tới nhà bếp.

Một luồng sáng từ cửa sổ chiếu vào, bất quá đã bị chặn lại ở ngoài cánh cửa đóng chặt kia, giống như ánh sáng hy vọng vậy, cho tới giờ vẫn không đi vào được.

Hạ Nhược Tâm cảm cuốn tóc độc của mình, lật từng trang từng trang, tựa như đang đọc tất cả của anh, sự tàn nhẫn của anh, sự lãnh khốc của anh, sự vô tình của anh, sự thâm tình của anh, anh lúc đầu đau lòng cung chiêu, sau đó là hủy diệt như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Quá mệt mỏi rồi

Cô nhẹ nhàng khép mắt, trên ngón tay có chút sưng đỏ, chỉ cần cử động một chút, liền cảm thấy đau đớn.

Cô đem bản kí họa đặt lên ngực của mình, tựa hồ làm như vậy thì sẽ có thể gần anh hơn một chút, chỉ là, cô biết rõ, anh chưa từng gần gũi với cô.

Một chút cũng không có.

Hết thấy đều là giả dối, giả dối, chỉ là, tại sao cô vẫn yêu như vậy, đau.

Trên khuôn mặt kia, ngoại trừ sự trắng bệch ra, thì không đem theo một màu sắc nào khác, tay của cô đặt ở trên trán, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào vết thương kia.

Đau đớn, thì ra chính là cái bộ dạng này.

Cô cay đắng cười, Hạ Nhược Tâm, một kẻ mà, cha không thương, mẹ không muốn, không có ai yêu thương.

Cô là một người không được ai yêu thương, là một người không nên tồn tại, bọn họ đều cho là như vậy, chỉ là, đối xử với cô như vậy, thật sự công bằng sao?

Cô muốn khóc lớn một trận, nhưng lại phát hiện, cô sớm đã quen với kiểu khóc dè dặt, cô ngẩng đầu, tất cả cảnh vật trước mắt dường như đều trở nên mờ lung không rõ ràng.

Ngay đến cả những tấm hình treo trên tường kia cũng thế.

Nếu như có thể, cô muốn muốn làm Hạ Dĩ Hiên, chỉ là, cô là Hạ Nhược Tâm, mẹ của cô không muốn cô, hận cô. Người anh mà cô đợi mười mấy năm không yêu cô, cũng hận cô.

Cô đem tay của mình đặt ở trên đùi, đan lại với nhau, thế giới của cô ngoại trừ hai bàn tay trái và phải, ai có thể nói cho cô biết, cô còn có cái gì.

Mà cái thế giới này còn có cái gì là thật sự, cái gì là giả dối.

Cô tựa vào đầu giường, rụt người lại, độ nóng trên trán, kỳ thật cũng nóng hơn so với người bình thường rất nhiều, cô bị bệnh, mà lại không có ai biết, không ai quan tâm.

"A Luật, em yêu anh, thật sự rất yêu, cầu xin anh đừng rời xa em!" Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cô luôn luôn mơ thấy bóng lưng tuyệt tình của người đàn ông kia, bất luận cô có đuổi theo như thế nào, cũng không thể bắt lấy anh.

Bàn tay đặt ở bên người của cô dùng sức nắm chặt lại, nhưng lại không biết rằng, thứ cô nắm lấy lại càng đau khổ và tàn nhẫn.

Mà gần đây Sở Luật ở công ty, mặt mày đen thui, làm việc như một cái máy, mà gần đây bọn họ nhận được cái hợp đồng nhiều hơn một tháng của bọn họ, công trạng cũng tăng lên, thế nhưng người thì mệt mỏi quá độ.

Người trong công ty toàn bộ đều phờ phạc, chỉ có Sở Luật một mực ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn văn bản tài liệu, phân tích, thậm chí hợp, cẩn thận tỉ mỉ.

Cho nên nói, Sở luật người này khả năng thật không phải là người, mà là một cái người máy cấp cao, nếu không nào có người như vậy, làm việc đến bật mạng.

"Phó tổng giám đốc, người đi khuyên nhủ Tổng giám đốc đi, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta thật sự ăn không tiêu, anh ấy không quay về, làm cho mọi người trong công ty cũng tăng ca theo, ngay đến cả di dọn dẹp cũng oán trách, tất cả mọi người đều không chịu nổi, bằng không chính là thất tình, thêm vài ngày nữa, ai mà chịu được chứ" một đám người đều là vây quanh Đỗ Tĩnh Đường, mà Đỗ Tĩnh Đường lại không ngừng bóp ấn đường, mơ hồ có thể thấy được tơ máu màu đỏ nơi hốc mắt của anh ta, dường như cũng đã mấy ngày không được nghỉ ngơi rồi.

Bọn họ mệt mỏi, mà anh ta cũng mệt mỏi.

Anh ta đã quá mệt mỏi rồi.

Anh ta giờ tay lên, "Gần đây mọi người khổ cực rồi, trong công ty gần đây có hơi bận, nhưng mà mọi người không cần lo lắng, rất nhanh có thể kết thúc rồi, mà mọi người cũng sẽ được ứng với thù lao, xin tin tưởng rằng Sở Thị sẽ không bạc đãi nhân viên đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Luôn chịu áp lực

Đỗ Tĩnh Đường chỉ có thể nói như vậy, để an ủi những người này, sẽ không nói gì nữa, anh còn sợ, bọn họ sẽ ăn luôn cả anh.

Mà sau khi anh nói xong, mặc dù mọi người vẫn có chút thất vọng, nhưng mà, vừa nghe đến thù lao, cũng chỉ có thể tiếp nhận, ai bảo bọn họ không phải là sếp, mà là một công nhân viên nho nhỏ, Tổng giám đốc nói cái gì chính là cái đó, Tổng giám đốc muốn bọn họ làm cái gì thì làm cái đó.

Muốn tăng ca liền tăng ca, muốn lặn cũng phải cuộn chân mà lặn như quả bóng.

Nếu nói Sở Thị là bát com của bọn họ, không bằng nói Sở Luật là cha mẹ com áo của bọn họ mới đúng.

Tất cả mọi người rồi đi tứ phía, từng người một về vị trí làm việc của mình, mà Đỗ Tĩnh Đường vỗ vỗ lồng ngực của mình, lúc này mới có thể cảm thấy bản thân hít thở dễ chịu một chút, còn vây quanh anh một chút nữa, anh không ngộp chết mới là lạ.

Trong ngực anh còn có một đồng văn bản tài liệu, hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người, đi vào thang máy chuyên dụng cho tổng tài, đi lên tầng mười tám.

Thang máy dừng lại, anh đi ra, lúc nhìn thấy thư ký của tổng giám đốc đang ngồi ở cửa khố, trên mặt xuất hiện vô số đầu hắc tuyến.

Cô lại là bị mắng đến khóc rồi chứ, gần đây cảm xúc của tổng tài, quả thực giống như ăn thuốc nổ vậy, thấy người nào nổ người đó, nổ không chết không buông tay, nổ rồi, cũng muốn nổ thành phần bột, ngay cả anh ta cũng đều không buông tha, xem đi, Tiểu Á đáng thương, đúng là xui xẻo nhất, hơi không vừa ý một cái, không phải là bị mắng, thì lại bị trừng.

"Phó tổng giám đốc, " Tiểu Á có chút ủy khuất lau gương mặt của mình, lớp trang điểm cũng bị nhòe đi, nhìn giống như một con mèo vậy.

Đỗ Tĩnh Đường khoé mắt co rút, "Được rồi, Tiểu Á, đừng khóc, còn khóc nữa sẽ không xinh đâu. " mà cô hiện tại đã không thể là coi như là đẹp nữa rồi, nhất là kẻ mắt của cô, hiện tại bởi vì khóc, mà đã để lại hai vệt đen xi trên mặt.

Thật sự rất buồn cười, nhưng mà, Đỗ Tĩnh Đường thực cười không nổi, người ta trẻ con khóc thương tâm như vậy, anh ta còn có thể cười không

Tiểu Á vội vàng gạt đầu, lấy tay dùng sức lau lau nước mắt của mình, khuôn mặt thoáng cái được bôi đen, làm cho Đỗ Tĩnh Đường ánh mắt tựa như bị

đâm chích. Anh muốn để cô đi tự nhìn mặt của mình một chút, chỉ là, nếu như nói, có thể sẽ để cho người khác khó chịu, vì vậy, tốt hơn vẫn là không nên nói gì, tóm lại, nên vào phòng vệ sinh, trang điểm lại đi.

Mà anh không rõ, rõ ràng đều là phụ nữ, tại sao có người phụ nữ bắt kẻ khác khóc thê nào, cũng sẽ vẫn xinh đẹp, giống như là hải đường trong mưa gió, càng lộ ra sạch sẽ rục rịch, kiều diễm ướt át.

Nói thí dụ như là Hạ Nhược Tâm, không biết cô hiện tại thế nào, mà anh không cách nào xác định được cảm giác của anh họ anh có liên quan gì đến cô không, hay là có quan hệ đến Lý Mạn Ni kia, dường như Lý Mạn Ni kia cũng rất ít khi đến.

Quay người, anh xoa bóp cái trán của mình một chút, cam chịu số phận đi vào trong văn phòng Tổng giám đốc, không ngoài ý, lúc mở cửa, anh hiển nhiên phải chịu một đường ánh mắt sắc lạnh.

Cứ như vậy, biến thành Bạo Vũ Lê Hoa Châm, hướng hẳn đâm đến.

Nếu như đổi thành người khác, không biết có bị hù đến nhũn cả chân ra không, mà anh chỉ là quát một cái, cầm lấy văn bản tài liệu đi vào, trong công ty, chỉ có anh vào đây nhiều nhất, tiếp nhận tia nhìn lạnh lẽo cũng nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Hủy diệt để

"Anh họ, văn bản tài liệu của anh " anh đến gần, đem văn kiện trong tay đặt ở trên mặt bàn của Sở Luật, sau đó mới ngồi xuống một bên, mà Sở Luật như trước không nói được lời nào, thật sự như là một cái máy, rất nhanh nhìn hợp đồng, mặt của anh hiển nhiên là đen hơn trước nhiều, cũng muốn trầm mặc đi nhiều.

Rõ ràng là nói, đừng có chọc tôi, lão tử hiện đang tức giận, dám trêu, lão tử bóp chết ngươi.

Đỗ Tĩnh Đường thờ dài một tiếng tức giận, "Anh họ, tiền của anh cũng đã đủ để cho cháu tiêu cả mấy đời không hết rồi, anh còn liều mạng như vậy làm cái gì "

"Đừng vậy," Sở Thị đã đủ cường đại rồi, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã vượt lên thị trường quốc gia, anh không biết hưởng thụ cuộc sống như vậy, chỉ biết làm việc, cũng là một sự lãng phí cực kỳ lớn, anh đang lãng phí tình cảm của mình, ánh sáng của anh, còn có hạnh phúc của anh nữa.

"Nếu như cậu quá rảnh rỗi rồi, tôi có thể cho cậu đi công tác. " Giọng nói lạnh lùng làm cho Đỗ Tĩnh Đường lập tức ngậm miệng lại, cái gọi là đi công tác, chính là nơi chim không ỉa, gà không đẻ, rùa không lên bờ, bảo anh đến đó, anh tình nguyện bị anh ta bức chết.

"Được rồi, em không sao, em còn có việc, em đi trước."

Đỗ Tĩnh Đường đứng lên, như là chạy nạn vậy, rất nhanh đi tới cạnh cửa, chẳng qua là khi tay của anh đặt trên nắm cửa, rồi lại là có chút muốn nói lại thôi, nhưng mà cuối cùng vẫn là đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Kỳ thật, anh là muốn hỏi chuyện của Hạ Nhược Tâm, nhưng mà, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc, chỉ là bởi vì anh hiểu rất rõ cái anh họ này, vạn nhất chọc phải anh, như vậy, không chỉ là anh, khả năng cũng sẽ làm người phụ nữ đáng thương đó thêm một mối, nếu phải đi hỏi anh ta, vậy thì tự đi tìm đáp án còn nhanh hơn.

Mà lúc cửa đóng lại, Sở Luật ném bút trong tay xuống, híp quá phận bằng lãnh con mắt màu đen nhìn cái kia một cánh bị đóng cửa lại, tay đặt ở trên trán của mình.

Anh biết mình gần đây tâm tình cực kém, đây là việc chưa từng có qua, coi như là những ngày qua, anh thống khổ, nhưng mà. Nhưng mà cũng không làm cho anh rối loạn như bây giờ, thậm chí, còn có mấy cái hợp đồng bị anh làm sai, đây là sai lầm cơ bản nhất mà anh chưa từng phạm qua.

"Mẹ kiếp" môi của anh nhẹ nhàng khép mở, nhưng mà, chỉ có anh tự mình biết, trong lòng của anh đang nghĩ không phải cô, mà đổi thành một gương mặt luôn mang theo nước mắt, mỗi lần ngủ trưa lúc nằm mơ, đều làm cho anh bưng tỉnh, anh chán ghét cái kia khuôn mặt, chán ghét cái nước mắt của người phụ nữ kia.

Một người phụ nữ mà trong lòng anh nhớ, mà trong miệng lại kêu một người phụ nữ khác, nhắm lại cặp mắt của mình, anh đặt lưng trên ghế dựa, cơ bắp cứng ngắc, làm cho thân thể của anh hết sức khó chịu.

"Nhược Tâm, giúp tôi bóp vai." Mà nói xong, anh đột nhiên mở hai mắt ra, trong tròng mắt đen ánh sáng càng thêm thâm trầm. Anh cảm điện thoại ở trên bàn lên, gọi đi.

"Ừ, tôi tìm Lý Mạn Ni, cô nói cái gì, cô ấy không có ở đây "

Sở Luật cúp máy, hai tay giao nhau đặt ở lồng ngực của mình, cô tựa hồ là đang trốn tránh anh, không biết từ lúc nào, cô không chủ động liên hệ với anh nữa, như vậy nhận thức làm cho tâm tình của anh càng thêm nóng nảy, mà nguyên nhân khiến tâm trạng của anh gần đây không được tốt, có lẽ là cô rồi.

Anh là cho rằng như vậy đấy, chỉ là anh tựa hồ là không để ý đến, người phụ nữ xuất hiện trong giấc mơ của anh, là tận lực, có lẽ cũng là cố ý đấy.

Anh cự tuyệt cô tiến vào đến thân thể của anh.

Cự tuyệt tên của cô, mặt của cô, còn có tất cả mọi thứ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tiểu tam đáng ghét

Rất nhanh, mọi thứ đều sắp kết thúc rồi, anh rút cuộc cũng có thể báo thù cho Di Hiên, mà Lý, Mạn Ni nhất định sẽ trở thành vợ của anh, anh một mực tin tưởng, cô là thiên sứ mà Di Nhiên đem đến bên cạnh em, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, anh Sở Luật muốn phải lấy được, liên nhất định sẽ đạt được.

Đồng dạng, anh đều muốn hủy, cũng sẽ cố chấp đi hủy diệt. Thậm chí sẽ không cho đối phương cùng mình bắt kỳ đường sống nào.

Anh vốn là người tuyệt tình.

Vì vậy, anh là tàn nhẫn như vậy, đối với kẻ địch của mình, từ trước đến nay đều khó có khả năng thủ hạ lưu tình.

Muốn hủy liên hủy triệt để, làm cho địch nhân Đông Sơn tái khởi, anh chưa bao giờ gặp lưu lại cơ hội như vậy.

Đối với Hạ Nhượng Tâm, càng là, chỉ vì, anh hận cô như thế.

Anh nhếch môi mỉm cười cười, lại lần nữa cầm bút trong tay lên, "Mạn Ni, rất nhanh thôi, anh sẽ khiến cho em nói cho anh nguyên nhân, " Sở Luật không phải là người đàn ông em muốn yêu là yêu, muốn chọc giận là chọc giận, muốn ném thì có thể ném đi, cái thế giới này chỉ có anh vứt bỏ người khác, người khác đừng mơ có thể vứt bỏ anh.

Mà trong nhà trọ của Lý gia, Lý Mạn Ni nhìn chằm chằm vào điện thoại trên bàn, chăm chú căn môi của mình, sắc mặt không có nửa phần huyết sắc, cô không phải cố ý không nghe điện thoại của anh, chỉ là, cô không biết phải đối mặt với anh thế nào.

"Tiểu thư, cô tại sao phải nói cô không có ở đây." Người làm nhà cô cẩn thận hỏi, mỗi lần đều là như thế này, tiểu thư trước kia không phải là rất muốn cười sao như thế nào gần đây làm cái gì đều đánh không lên tinh thần, thậm chí, cô còn chứng kiến cô đang len lén đã khóc rồi.

Lý Mạn Ni miễn cưỡng cười cười, "Không có gì, chỉ là gần đây không muốn đi ra ngoài rồi. Tôi muốn nghỉ ngơi một mấy ngày này, " kỳ thật, cô là nói dối đấy, cô thật sự rất muốn đi ra ngoài, rất nhớ Sở Luật, mà cô phát hiện, anh so với trong tưởng tượng của cô, một ngày không thấy anh liền đau lòng, chỉ là thấy anh, chỉ là, cô không thể, Hạ Nhượng Tâm ba chữ kia tựa như ma vậy, làm cho cô chỉ có thể đem mình đóng lại, rồi sau đó giống như rùa rút cổ, trốn tránh.

"Tiểu Khiết, cô nói xem nếu một người phụ nữ phá hoại gia đình của người khác, làm cho người đàn ông kia cùng vợ anh ấy ly hôn, có phải là rất xấu hay không." cô thử hỏi người làm bên cạnh.

Mà Tiểu Khiết thì là dùng sức gật đầu một cái, "Thật sự rất xấu, hơn nữa là hư hỏng nữa, nữ nhân như vậy là không biết xấu hổ đấy, rõ ràng người ta đã có vợ rồi, còn muốn đi câu dẫn chồng người ta. Loại nữ nhân này thật sự là khiến phụ nữ mất mặt, cũng là không có đạo đức, không biết xấu hổ, hồ ly tinh."

"Nếu như người nam nhân kia cũng không thương vợ của hắn, muốn cùng cô ly hôn." Lý Mạn Ni lại hỏi một câu, mà Tiểu Khiết đem tay của mình đặt ở trên cằm, nghĩ nửa ngày, lúc này mới trả lời,

"Như vậy, cô cũng có thể tại người nam nhân kia ly hôn sau đó xuất hiện, ai biết được cuộc hôn nhân của người đàn ông kia có phải do có cô tiến vào hay không, tiểu Khiết tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, chạy tới một bên, lấy ra một tờ báo, lúc này mới bước nhanh đến bên người Lý Mạn Ni.

"Tiểu thư, cô xem, nữ nhân này, cô còn là con gái độc nhất của một tập đoàn, kết quả trở thành nhà thứ ba của nhà người ta, làm hại vợ người ta tự sát, mà người nam nhân kia, chịu không được lương tâm cùng bên ngoài khiển trách, hiện tại cũng là đối với nàng không để ý tới không liên lạc, cô hiện tại liên nhà cũng đừng nghĩ trở về."

Tiểu Khiết nắm chặt tay của mình, cô ghét nhất là kẻ thứ 3 đi phá hoại gia đình người khác như vậy, còn có người đàn ông không chịu trách nhiệm.

Mà Lý Mạn Ni trên mặt cười cũng là thoáng cái cứng ngắc, mà Tiểu Khiết căn bản không biết, Lý Mạn Ni theo như lời nữ nhân kia chính là bản thân cô.

Đúng sao? không biết xấu hổ, mặt mặt. Thân thể của cô lung lay một cái, trong nội tâm thật sự ngù vị hỗn tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tìm đến

"Không có ai tha thứ cô, ngay đến cả cha mẹ anh cũng không, bởi vì, cô phá hủy một gia đình, hại đến tính mạng của một người phụ nữ. Nếu như không để người chỉ trích, như vậy không phải là rất có lỗi với người đi chết kia sao, thật là quá đáng thương."

Tiểu Khiết nói đến chỗ này, lại là thờ dài vài cái, mà Lý Mạn Ni sắc mặt trắng không có chút nào màu sắc, nắm chặt tờ báo trong tay, đi vào bên trong phòng của mình.

Mà Tiểu Khiết chỉ là kỳ quái nhìn bối cảnh sau lưng của cô, không rõ Lý Mạn Ni đây là thế nào, làm sao lại hỏi cái loại vấn đề kỳ quái này.

Lý Mạn Ni đóng cửa lại, cúi đầu xuống, nhìn kỹ lấy tờ báo trong tay, mà Tiểu Khiết nói tuyệt không quá đáng, người phụ nữ trên báo, đúng là thiên kim của một tập đoàn nào đó, mà bây giờ chỉ có thể ở nước ngoài, thậm chí, tin đồn xấu như vậy còn bôi đen gia đình của cô.

Cô chăm chú bóp lấy tờ báo trong tay, tựa hồ người bên trên biến thành cô, bị người khác chê cười cũng thành cô, cô vội vàng ném ra tờ báo trong tay, ôm thật chặt thân thể của mình, thật là thật là đáng sợ, cô Sở Luật âm thầm đến, vì vậy, đến bây giờ mới thôi, đến bây giờ cũng không có mấy người biết quan hệ của cô cùng Sở Luật.

Mà ba của cô cùng mẹ cũng chỉ là cho rằng, đây chẳng qua cũng chỉ là người đàn ông bình thường mà thôi, nếu như bọn họ biết cô yêu một người đàn ông đã có vợ, nếu như chuyện của bọn họ phơi bày ra ánh sáng, cô thật sự không biết cô sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Cô sẽ cả đời không ngẩng đầu lên được.

Điện thoại di động của cô lúc đó vang lên, là cô bị hù đến rụng mình một cái, cô vội vàng lấy ra điện thoại di động của mình, lúc nhìn thấy số điện thoại, trực tiếp cúp, chỉ là, cô đè nén xuống, rồi lại là hối hận, cô phải làm sao, đến cùng phải làm sao.

Buông tay, cô làm không được, cô sẽ đau.

Không buông tay, cô cũng làm không được, cô sợ bị người ta cười.

Cô rất yêu anh, nhưng người kia lại càng yêu anh.

Cô bùm lấy mặt của mình, cho tới bây giờ đều không có như vậy mất định hướng qua, cũng chưa từng có như vậy thế khó xử qua.

Mà Sở Luật âm thầm mặt, nhìn điện thoại trong tay mình, trực tiếp ném điện thoại sang bên cạnh, nữ nhân này, dám không nghe điện thoại của anh, cô cho rằng như vậy, anh sẽ không có khả năng tìm được cô. Trước kia là vì bảo vệ cô, không muốn làm cho bên cạnh cô có quá nhiều phiền toái, vì vậy, anh vẫn luôn là cẩn thận cùng cô gặp mặt.

Cô vẫn thật sự cho rằng, Sở Luật sẽ là người buông tay đơn giản như vậy sao.

Mà lúc này, trong lòng của anh, sớm đã không có Hạ Nhược Tâm tồn tại, có cũng chỉ là cái này Lý Mạn Ni.

Lý Mạn Ni hỗn loạn ngủ, rồi lại là bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, mở đôi mắt ra có chút mông lung, cô cầm lên điện thoại đặt ở đầu giường, cô không có tắt máy, trong ý thức tựa hồ là cũng ở đây là ở đang mong đợi cái gì, tuy rằng lần nữa cảnh cáo bản thân, thế nhưng là, cô vẫn là không cách nào buông ra.

Do dự cả buổi, cô mới là nhấn nghe máy.

"Anh đang ở dưới lầu, em tự xuống, hay là anh đến" Giọng nói nguội lạnh truyền ra từ bên trong, làm cho Lý Mạn Ni lập tức ngồi dậy, cô vội vàng chạy đến trước cửa sổ, ánh mắt đột nhiên tròn to, chiếc xe kia là của anh, là Sở Luật đấy, anh không có lừa gạt cô, mà anh thật sự đã đến.

Mà cô càng là biết rõ người nam nhân này từ trước đến nay đều là nói được thì làm được, anh nhất định sẽ là đi lên đấy.

Không thể, cô vội vàng kéo ra cửa, chạy ra ngoài, thậm chí quên mất, trên người của cô chỉ mặc áo ngủ.

Sở Luật để điện thoại di động xuống, chỉ là hí hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, đang đợi Lý Mạn Ni đi ra, mà anh biết rõ là cô nhất định sẽ đi ra đấy.

Anh từ trong túi của mình lấy ra một điều thuốc, rất nhanh, trong xe đã có một vòng khói thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Cô ta tìm em?

Quả nhiên, không lâu sau cửa mở ra, một bóng người sợ hãi luống cuống chạy ra, trên người cô thậm chí vẫn còn mặc bộ quần áo ngủ trắng.

Sở Luật mở cửa xe, không nói lời nào kéo Lý Mạn Ny vào trong, sau đó nhanh chóng lùi về đằng sau, rời khỏi khu nhà Lý gia, mà Lý Mạn Ny lại bất an nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, ngón tay đan vào nhau, cầm rồi lại cầm, kéo rồi lại kéo, bất chợt, cô phát hiện người nọ cũng khóc.

Người đàn ông này làm sao mình bỏ được đây.

Sở Luật dừng xe, xoay người, nhìn khuôn mặt khóc đến thương tâm, chớp mắt lóe lên gì đó, tựa như khuôn mặt này chồng chéo lên ai đó trong trí nhớ, nhưng không biết là Hạ Di Hiền hay Hạ Nhượng Tâm.

Anh nặng nề đè trên môi cô, dùng tay nâng đầu cô lên, ra sức hôn xuống, thậm chí, bàn tay dôi xuống, chạm đến cơ thể mềm mại áo ngủ để lộ. Anh đã rất lâu không qua lại với phụ nữ, một mực tôn trọng cô, không đơn giản muốn chiếm lấy cơ thể cô.

Tay anh đặt trên ngực cô, dùng sức xoa nắn mềm mại, bản năng giống đực đã sớm bị cô khiêu gợi.

Lý Mạn Ny chỉ bị động chịu đựng nụ hôn sâu của anh ta, khi ngực mình bị tay anh bao lấy, cô đột nhiên hít sâu một hơi, cho tới bây giờ cô chưa từng có cảm giác thế này.

Cảm giác khiến cô phải điên cuồng.

Động tâm.

Tê dại.

Mong đợi.

Rung động.

Mà lúc này Sở Luật lại ngừng lại, anh vô cùng trầm tĩnh nhìn người phụ nữ trong lòng, biểu cảm như vậy thật sự rất giống, giống ai đó, Di Hiền nhỉ?

Rõ ràng nóng như lửa, anh lại tỉnh táo không ngờ.

Tay anh cuối cùng rời khỏi cơ thể cô, di chuyển đến gò má đỏ bừng, thắm nhũ, cô ấy cần phải được đối xử tốt hơn, ở đây quá ủy khuất cô ấy, mà mình luôn muốn đem tất cả mọi thứ tốt nhất cho cô, tựa như mang theo một loại chuộc tội kỳ lạ, không biết là chuộc tội ai, an lòng ai.

"Nói anh biết, tại sao em lại tránh?" Anh khẽ vuốt ve gương mặt cô, lại là biểu cảm và tâm tư bình tĩnh đó, tựa như không ai có thể phá vỡ sự bình tĩnh hoàn mỹ của anh.

Anh vui vẻ cũng vậy, tức giận cũng vậy.

Lý Mạn Ny cắn môi mình, "Thật xin lỗi..." Cô ôm eo Sở Luật, cô mới nhận ra, cô đã quá lưu tâm nụ hôn của anh, nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh.

Cho nên cô không muốn rời đi, cho dù có lỗi với người khác cũng không muốn.

"Ừ, em vẫn không trả lời câu hỏi của anh?" Ngón tay Sở Luật dùng sức lướt qua gò má. Con người u ám thêm một ít, u ám không thấy mặt trời.

"Thật xin lỗi, Luật, em cũng không muốn," Lý Mạn Ny nhắm mắt lại, cô cũng rất mâu thuẫn, "Bên cạnh anh đã có một người phụ nữ, cô ấy rất yêu anh, thậm chí vì anh có thể để người đàn ông khác..." Cô nói tới đây thì dừng lại, còn nữa, cô thật sự không muốn nói cho anh biết, thật ra cô sợ, sợ dư luận bên ngoài.

"Cô ta tìm em?" Sở Luật đột nhiên ngồi dậy, bắp thịt toàn thân như cũng căng lên, ngay cả trong cặp mắt đen trầm tĩnh cũng nhanh chóng lóe lên tia máu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Biết dùng thủ đoạn

"Em..." Lý Mạn Ny chỉ cần môi, ôm eo anh không nói thêm gì nữa, mà hành động của cô đã xác nhận suy đoán của Sở Luật, Sở Luật cười tàn nhẫn, khiến Lý Mạn Ny kinh hãi chưa từng có, tựa như chỉ khi anh đối mặt với người phụ nữ kia mới biến thành như vậy, một Sở Luật cô chưa từng thấy qua, một Sở Luật cô chưa từng quen, hận như thế, thật sự là hận sao?

"Em yên tâm, tất cả cứ giao cho anh, anh sẽ cho em một hôn lễ hoàn hảo," Sở Luật cúi đầu lần nữa, quá đối dịu dàng, có điều bên trong rõ ràng hơi có ý, mà Lý Mạn Ny vẫn mê mẩn, người mà người đàn ông này yêu điều cuồng đi nhiên cũng có cô.

Được rồi, cô không sợ, cũng không tránh né, cô không thể gạt mình, từ đây đoạn tuyệt quan hệ, cứ vậy rời đi.

Cô chủ động hôn lên môi anh, khi môi hai người kề cận, nụ hôn nóng bỏng kéo dài, nhưng Lý Mạn Ny không thấy bây giờ Sở Luật có chút mất tập trung, sự tàn nhẫn của anh lại từ từ xuất hiện, có điều là với người phụ nữ khác.

Có chút tàn nhẫn sẽ khiến anh sinh ra khoái cảm.

Có chút hận sẽ khiến anh lệ thuộc.

Mà có chút hành hạ sẽ khiến anh quên đi mình, mất lý trí.

Bên trong phòng tân hôn u ám của Sở gia, Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, cô đưa tay sờ lên mặt, phát hiện trên đó có nước mắt, cô thậm chí còn không biết tại sao mình lại khóc.

Cô bỏ tay xuống, đặt lên ngực mình, dùng sức nắm chặt quần áo trên người, đau, đau quá.

Cô mơ thấy hôn lễ của hai người, không phải cô, mà là Sở Luật với người khác, một biến thành Lý Mạn Ny, lát sau lại biến thành Hạ Dĩ Hiên, mà cô chỉ đứng bên cạnh nhìn bọn họ kết hôn, nhìn bọn họ hôn nhau, nhìn bọn họ nói thề non hẹn biển.

Không thể, thật sự không thể, đừng cưới người khác, đừng đi.

Cô đau đớn nằm trên giường, ngón tay nắm chặt drap giường, ai có thể nói cho cô biết phải làm sao mới không đau như vậy, mới không thống khổ đến thế.

Cô vùi đầu vào gối, nước mắt không ngừng dâng lên, tựa như cái gối có thể thấm khô tất cả nước mắt của mình.

Cô đè nén khóc nên không phát hiện, cánh cửa luôn đóng chặt kia đã mở, một người đàn ông từ bóng tối đi ra mắt không đảo nhìn cô.

Cặp mắt đó thậm chí có thể nói là lạnh lẽo.

Người đó nhíu mày, nụ cười không nên xuất hiện đó mang theo tàn khốc như muốn hủy diệt thiên địa.

Anh đi vào, từ trên nhìn xuống người phụ nữ nằm úp trên giường, tiếng khóc của cô rõ ràng rơi xuống bên tai anh, trên mặt anh lại chỉ có lạnh lùng, không cảm xúc, trong lòng anh chỉ có chán ghét, không có đau lòng, càng không có tình yêu.

Lạnh nhạt không có nửa điểm thương tiếc, có người phụ nữ anh dùng để yêu, ví dụ như Hạ Dĩ Hiên, có phụ nữ anh dùng để đau lòng, để quý trọng, ví dụ như Lý Mạn Ny, mà có vài người, anh dùng để hận, để hành hạ, để phá hủy, ví dụ như người phụ nữ đang khóc không thành tiếng này.

Hạ Nhược Tâm.

Cũng là khóc, nhưng tiếng khóc của cô chỉ khiến anh chán ghét, không ngờ người phụ nữ này đã học được cách dùng thủ đoạn, uy hiếp người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chết vẫn

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng mở hai mắt ra, cảm giác bên cạnh nhiều thêm một hơi thở khiến tâm rung động cũng khiến cô đau lòng, cô xoay người, ánh mắt khẽ nhắm, lại thêm hai giọt nước mắt cỡ hạt đậu lăn xuống theo khóe mi, trong suốt, sạch sẽ, nhưng chỉ khiến sắc mặt người đàn ông thêm lạnh lùng,

khíến lòng anh ta càng phiền muộn, anh ghét tiếng khóc của cô, ghét nước mắt của cô, ghét khuôn mặt này của cô, tất cả của cô anh đều ghét mà không có lý do.

"A Luật, anh đến tìm em à?" Hạ Nhược Tâm ngồi dậy, vươn ngón tay vẫn đỏ ửng của mình ra, nắm chặt áo anh, "A Luật, anh đừng chọc giận em nữa được không, em có thể thay đổi, thật sự có thể thay đổi mà, đừng rời bỏ em, chúng ta đừng tranh cãi nữa được không?"

Cô yêu thấu tim thấu phổi, khóc không thành tiếng, anh thật sự không có chút động tâm cùng đau lòng sao?

Cũng không có chút tình cảm nào luôn ư?

"A Luật, chúng ta vẫn bên nhau như trước có được không? Em nghe anh hết," Cô ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, giọng nói vô lực như dùng hết tất cả tâm sức.

"Phải không?" Giọng lạnh lùng của Sở Luật truyền tới, ngón tay cô run nhẹ một cái.

"Vâng," Cô mạnh mẽ gạt đầu. Em có thể, thật sự có thể.

"Nếu tôi bảo cô đi chết, đi cùng Dĩ Hiên thì sao?" Ngón tay Sở Luật đột nhiên nắm chặt cầm cô, gương mặt không chút huyết sắc lọt vào mắt anh, mà anh chỉ hơi nhếch miệng, vẫn không thấy nửa điểm cười.

Môi Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng khép mở, ngón tay càng thêm dùng sức nắm chặt quần áo, thật xin lỗi, trừ cái này ra, cô lắc đầu, không phải cô không muốn, cũng không phải cô sợ chết. Bởi vì người cô muốn đi cùng là anh, chứ không phải Hạ Dĩ Hiên.

Nếu người chết là anh, cô nhất định sẽ đi cùng, cô sẽ không để anh phải cô đơn, trên tuổi hoàng tuyền, cô sẵn sàng cùng anh đi hết một vòng.

Có điều, cô muốn anh sống thật khỏe mạnh, mà cô lại rất rất yêu anh, nhưng tình yêu này đã vượt qua sức chịu đựng của anh mất rồi.

"Ha... Quả nhiên là nói một đằng nghĩ một nẻo, cô thật sự vẫn là một tên lừa đảo chính cống thôi." Sở Luật đột nhiên kéo tay cô ra, vô tình bỏ rơi cô, thậm chí không quan tâm, tay cô đã bị mình dẫm đến hoàn toàn thay đổi.

"Em không có," Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay, cô không lừa ai cả, cũng không có nói một đằng nghĩ một nẻo, em chưa từng lừa anh mà.

Cô lắc đầu, em không có, em không lừa anh.

"Phải không?" Lại một câu phải không? Sở Luật khinh thường cười nhạt, người phụ nữ tiêu tụy như quỷ trên giường, tiếng không lừa, cô ta còn không biết xấu hổ mà nói ra sao?

"Cô nói cô không hại chết Dĩ Hiên? Cô nói?" Giọng Sở Luật cảm hận lạnh lẽo, đột ngột đưa tay lên mặt cô, da dẻ trơn bóng, gương mặt vô tội như vậy chỉ để gạt người.

"Không, em không mà." Hạ Nhược Tâm lắc đầu, em không hại chết Hạ Dĩ Hiên, em thật sự không làm, tại sao tất cả mọi người đều không tin? Cô nói một ngàn lần, một vạn lần, ba chữ Hạ Dĩ Hiên thật sự muốn theo cô cả đời sao?

"Cô nói cô không tìm Mạn Ny uy hiếp để em ấy rời khỏi tôi?" Lực ngón tay của Sở Luật tựa như nhẹ đi, nhưng giọng nói lại nặng nề hơn.

Hạ Nhược Tâm vẫn lắc đầu, "Em không, em chưa từng làm vậy," Cô từng tìm Lý Mạn Ny, nhưng tới giờ cũng không có uy hiếp cô, cô chỉ van xin, van xin cô ấy rời đi.

Chương 119: Thì ra là cố ý

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Thì ra là cố ý

"Còn dám nói không, quả nhiên là lừa đảo." Sở Luật rút tay lại, dùng một cái, hất tay, tát vào gương mặt không có chút sắc, rất nhanh dấu ngón tay cực kỳ đỏ rờn lên lên mặt cô.

"Cô đã hại chết Dĩ Hiên, tôi sẽ không để cô tổn thương Mạn Ny nữa đâu."

Tiếng cảnh cáo lạnh lùng không ngừng xông thẳng vào màng nhĩ của Hạ Nhược Tâm, tựa như đã xé trái tim cô thành hai nửa, tay cô đặt lên mặt mình, trên mặt truyền đến cơn đau buốt, anh ấy đánh mình, hơn nữa còn độc ác, vô tình như vậy.

Nước mắt âm thầm chảy ra lặng lẽ rơi xuống ngón tay cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng đầu ngón tay lạnh buốt, trong lòng cũng lạnh giá.

Cô thừa nhận cô vì tôi mà bỏ ra rất nhiều phải không, trong mắt Sở Luật lóe lên tia máu, anh ép tới gần Hạ Nhược Tâm, không tổn thương cô thì không thể bỏ qua.

Cô dám làm tổn thương Mạn Ny của tôi, sao tôi có thể bỏ qua cho cô được.

"Có phải cô cho rằng, cô cùng người đàn ông khác lăn giường thì tôi sẽ cảm kích cô, cô thật sự bần, cô biết cô giống cái gì không?" Anh lãnh khốc vô tình nói, "Cô giống như một ** bần thiêu đáng ghét, thằng nào cũng đều có thể đè cô, cô nói cô còn chưa đủ đề tiện?" Mỗi câu nói đều tàn nhẫn, anh chê cô tới không còn gì, bao gồm cả sự đấu tranh trước giờ của cô.

Hạ Nhược Tâm bịt kín lỗ tai mình, cắn chặt môi, không phải vậy, không phải vậy, em không có, em không có, em chỉ muốn giúp anh.

"Cô lấy gì so với Dĩ Hiên, lấy gì so với Hạ Mạn Ny, dùng thân thể dơ bẩn khiến người ta phát ốm hay là gương mặt chỉ toàn dối trá?"

Trên mặt Sở Luật chỉ có tàn nhẫn và lãnh khốc, bây giờ trong mắt anh Hạ Nhược Tâm thậm chí không bằng một con ruồi.

"Ha..." Anh đột nhiên cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười, tôi hẳn là nên cảm ơn cô đã vì tôi mà đi chung một đêm xuân với người đàn ông khác mới phải.

Môi Hạ Nhược Tâm run run, cô phản bác không được, cô cũng không thể bao biện cho mình.

"Nói cô ngu, cô thật sự vẫn rất ngu." Sở Luật nhìn ngang cô, để cô thấy đáng về chạt vật của mình trong mắt anh, "Cô thật sự cho rằng Sở Luật tôi sẽ dùng vợ mình để đổi một phần hợp đồng sao? Cô cho rằng Sở thị sẽ dễ dàng gặp vấn đề sao?"

"Tất cả đều là giả, tôi có ý làm vậy, tôi có ý đưa cô đến giường của người đàn ông khác."

Đầu óc Hạ Nhược Tâm đột nhiên ầm một cái, chỉ có câu nói đó của anh đã khiến cô rơi xuống địa ngục, không thể đi ra, anh cố ý, anh cố ý để người đàn ông khác làm nhục cô, tất cả đều do anh cố ý.

Tại sao, rốt cuộc tại sao phải đối xử với em như vậy, em đã làm sai chuyện gì, em đâu phải ai khác, em là vợ anh mà, rốt cuộc, cần phải hận đến mức nào mới khiến một người đàn ông không tiếc tự tay đội nón xanh cho mình.

"A..." Hạ Nhược Tâm chột ồm đầu, lạc giọng gào lên, hét tiếng này tới tiếng khác, đã cố nén giọng lại, kết quả chỉ có tiếng nghẹn ngào không ngừng truyền tới từ giữa họng, không phải vậy, không phải vậy. Anh đang gạt cô thôi, nhất định chỉ gạt thôi.

Sở Luật thờ ơ thương thức bộ dạng tan vỡ khốc lóc của cô, làm thỉnh thoảng lạnh, chỉ có chính anh biết, trong đầu anh thật ra cũng đã bắt đầu hỗn loạn, anh tưởng mình sẽ hưng phấn hơn, vui vẻ hơn, kết quả, anh sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đứt, đứt hết rồi

Anh không cảm thấy vui về chút nào, thậm chí còn muốn chạy khỏi nơi này.

Anh nheo cặp mắt không độ ẩm, thấy trên cổ Hạ Nhược Tâm đeo một sợi dây chuyền trân châu, anh dùng ba triệu mua về, đích thân đeo cho cô, tới bây giờ cô chưa từng tháo xuống, bất kể ở nơi nào, cho dù là đang tắm hay đi ngủ, cô cũng không lấy ra, có thể thấy cô trân trọng sợi giây chuyền này biết bao.

Anh đưa tay ra đặt trên cổ Hạ Nhược Tâm, mà Hạ Nhược Tâm lại vô lực, nâng lên mắt nhìn anh, chỉ lộ ra một nụ cười giải thoát.

Chết thì tốt, chết sẽ không còn thống khổ, cô không phải sống thế nào nữa, Hạ Nhược Tâm vốn dĩ không nên tồn tại, cô còn hơn thế, là vết ven đường không ai muốn.

Cô có mẹ, cũng như không có, cô có chồng, mà chồng cô lại tự tay dâng cô lên giường người đàn ông khác, nàng sống thật bi ai, thậm chí cũng không thể làm mẹ.

Cô còn sống để làm gì?

Cô nhắm mắt lại, kết thúc đi.

Chẳng qua, khi cô phát hiện mục đích thực sự của Sở Luật, chỉ có thể mở to mắt, đôi tay sung đỏ nắm thật chặt bàn tay chỉ còn chút nữa là kéo đứt sợi

dây chuyền.

"Xin anh, để nó lại cho em được không? Xin anh đấy, " giọng nói khàn khàn gần như không tiếng động, nước mắt thỉnh thoảng lăn xuống mu bàn tay anh, khiến toàn bộ mu bàn tay anh như bị làm ướt, roi đến đau.

Sở Luật đột nhiên cảm giác bàn tay mình như là bị cái gì làm bỏng, nóng muốn chết, cũng rất đau rất, anh nhìn cặp mắt lạnh lẽo quyết đoán kia, tròng mắt đen bất chợt lóe lên một cái, có cảm giác bị người ta bóp tim, cảm giác đó thậm chí khiến anh chớp mắt co rút cả người, trong xương cốt, trên bắp thịt, cái gì cũng không bình thường.

Nhưng đó cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bức ảnh cười treo trên tường, vẫn là Hạ Dĩ Hiên ngây thơ cười.

"Anh Luật, Dĩ Hiên chết rất thảm."

"Anh Luật, anh nên trả thù cho Dĩ Hiên."

"Anh Luật..."

Hai tròng mắt Sở Luật đột nhiên biến đỏ. Ngón tay dùng sức giật sợi giây chuyền kia...

Anh tàn nhẫn kéo tay Hạ Nhượng Tâm ra..

"Xin anh, đừng..."

Môi Hạ Nhượng Tâm không tiếng động khép mở, bởi vì cô đã khóc đến khàn giọng.

Phụt một tiếng...

Sợi giây chuyền đứt phụt.. Hạt châu văng tứ tung.

99 viên trân châu, đại biểu cho hạnh phúc và tình yêu, bây giờ toàn bộ đã đứt, không còn nữa. Hạ Nhượng Tâm như mất đi linh hồn, nhìn khắp nơi đều là hạt trân châu, gương mặt đã nhợt nhạt không còn huyết sắc, thậm chí cô không biết, bởi vì dùng quá sức, kia một sợi dây đã làm cổ cô bị thương.

Máu không ngừng tuôn ra, trân châu trắng, giọt máu đỏ, giống như nguyên rùa, hủy diệt hoàn toàn thế giới của cô, mà Sở Luật thật như anh đã nói, phá hủy linh hồn cô.

"Đừng tổn thương Mạn Ny thêm nữa, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cô, giấy ly dị tôi sẽ tìm luật sư đưa tới, còn cô không được lấy đi bất kỳ món đồ nào của Sở gia tôi."

"Bởi vì, cô không xứng."

Sở Luật lạnh lùng nhìn cổ Hạ Nhượng Tâm không ngừng tuôn máu, lúc máu tràn ra, anh lại cảm giác máu toàn thân mình cũng chảy ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Anh muốn ly hôn

Editor: Quý Quý

Anh siết chặt bàn tay mình, móng tay đâm mạnh vào da thịt. Người phụ nữ như vậy không đáng được yêu thương, tất cả đều do cô ta tự chuốc lấy, cô ta ngàn vạn lần không nên hại chết Dĩ Hiên của anh, còn làm tổn thương Mạn Ny của anh, Mạn Ny là thiên sứ mà Dĩ Hiên phải tới bên cạnh anh, anh đã không bảo vệ được Dĩ Hiên, anh nhất định sẽ không để Mạn Ny chịu đựng bất kỳ sự thương tổn nào.

Một lần nữa anh sải bước ra ngoài, không liếc nhìn người phụ nữ đang đau thương đến chết kia một lần.

Rầm một tiếng, đóng sầm cánh cửa vào thế giới của hai người, anh đi ra ngoài, tới nơi cô không có cách nào chạm tới.

Hạ Nhượng Tâm nhặt một viên ngọc trai đặt trong lòng bàn tay mình, cúi đầu xuống, những hàng nước mắt thi nhau rơi xuống.

Cô nhẹ nhàng chạm môi mình vào hạt ngọc trai, đồng thời nếm được mùi vị nước mắt mình, thực sự rất đắng. Cô nhặt từng viên một, đến khi lòng bàn tay đầy rồi vẫn chưa nhặt hết, cô ngồi trên giường, nắm chặt sợi dây chuyền bị đứt mới phát hiện ra, có những thứ không thể nhặt lại được nữa.

Cô ngậm ngùi, cổ họng dường như có lửa đốt, mấp máy môi, cô nhận ra một âm thanh cũng không thể nào cất lên được.

Muốn xâu lại 99 viên ngọc trai, đối với cô chính là một công trình lớn.

Ngồi trên giường, một tay cầm kim, một tay run rẩy cầm từng hạt ngọc trai, ngón tay sưng đỏ không cầm chắc được cây kim nhỏ bé, cẩn thận xâu từng viên một, cô chỉ cần run tay thì chiếc kim sẽ đâm vào ngón tay cô.

Tê quá. Cô cắn môi, đầu ngón tay lại rỉ ra một giọt máu, giọt máu càng lúc càng lớn, cuối cùng rơi xuống hạt ngọc trai trắng toát.

Dơ bẩn, thật dơ bẩn, cô dơ bẩn, toàn bộ đều dơ bẩn.

Hàng mi dài khê run, đôi mắt lạnh lợi lúc này sưng lên như hột đào, cô đã khóc quá lâu, quá nhiều.

Nhưng sự đau khổ trong lòng cô chưa bao giờ vơi đi.

Ôm chặt lấy chính mình, tiếng khóc cố đè nén trong cổ họng liền bật lên. Cô nắm thật chặt ngực áo, nơi này rất đau, bàn tay càng nắm chặt, khớp xương cùng gân tay đều nổi hết lên.

Ai có thể nói cho cô biết, lúc này ngoài khóc ra cô còn có thể làm được gì đây?

Đêm đen, căn phòng này vẫn chỉ toàn một màu đen, cửa sổ bị đóng lại, không có tia sáng nào lọt được vào trong phòng.

Đến khi khóc không ra nước mắt nữa, cô mới ngừng đầu lên, vẫn là một màu đen, cô cũng không biết được bên ngoài đã sáng hay chưa.

Cả ngày cô không ăn không uống, cả người lão đảo muốn ngã, giống như người mất hồn, hồn của cô đúng là bỏ cô mà đi, bị chính người cô yêu nhất bóp nát.

“Ba mẹ, con muốn ly hôn.” Lúc này trong biệt thự nhà họ Sở. Ông bà Sở trầm mặc nhìn con trai mình.

“Ban đầu con muốn kết hôn thì kết hôn, giờ muốn ly hôn liền ly hôn, con đã chơi đủ chưa? Con có biết con đã lên bao nhiêu mặt báo không?” Sở Giang đứng lên, lạnh giọng giáo huấn, mấy ngày trước không phải vẫn rất tình cảm sao? Chuối dây chuyền 300 vạn kia khiến ai cũng nghĩ tình cảm hai người thâm thiết thế nào, lúc này ly hôn chẳng phải sẽ là trò cười sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Cô ta không thể sinh con

Editor: Quỳ Quỳ

“Ba sẽ không đồng ý, nếu con muốn ly hôn thì cứ việc, chỉ cần sau này con không mang họ Sở nữa, không mang tên Sở Luật nữa, cũng không cần gọi ba là ba nữa!” Sở Giang giận dữ nhìn con trai mình, người là do con ông mang về muốn kết hôn, giờ muốn ném người ta ra ngoài nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa Hạ Nhược Tâm kia chưa từng làm điều gì quá đáng.

Sao ông có thể đồng ý?

Tổng Uyển kéo tay chồng mình, nhìn Sở Luật lắc đầu, “A Luật, chuyện này vẫn nên thương lượng một chút có được không? Nhược Tâm không hề làm gì sao, chuyện này chưa nói đến ba con, mẹ cũng sẽ không đồng ý.” Bà kiên quyết không đồng ý bọn họ ly hôn, nhà họ Sở bọn họ không thể có chuyện ly hôn, hơn nữa cô con dâu này bà cũng thích, tuy có hơi trầm nhưng lại rất hợp ý bà.

Những cô gái biết nghe lời bây giờ rất ít, đứa con trai này của bà từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm, Nhược Tâm là một đứa trẻ tốt, nói không chừng có thể khiến con trai bà thay đổi.

Sở Luật đánh mặt nhìn ba mẹ mình, từ lúc nào Hạ Nhược Tâm đã mê hoặc cả ba mẹ anh, nhưng cuộc hôn nhân này anh là người nắm thế chủ động, sao anh có thể để yên cho cô ngồi vào vị trí này quá lâu.

Tất cả vốn dĩ không thuộc về cô.

“Ba mẹ, nếu ba mẹ muốn nhà họ Sở đoạn tử tuyệt tôn, con cũng không còn gì để nói.”

Sở Luật chậm rãi mở miệng, anh tự nhiên có lý do của mình sẽ khiến bọn họ phải đổi ý, anh là một thương nhân, sẽ không làm khi không nắm chắc, cũng không để mình bị lỗ vốn, anh luôn có sự tính toán chính xác, chuyện này cũng vậy.

“Con có ý gì?” Sở Giang híp mắt khó hiểu, con mình có ý gì, nếu con ông dám để nhà họ Sở đoạn tử tuyệt tôn, ông sẽ đánh chết anh trước rồi mới nói

sau.

Tổng Uyển cũng trở nên căng thẳng, nhà bọn họ chỉ có độc nhất một đứa con trai, bọn họ vẫn luôn chờ được ôm cháu nội.

“Ba mẹ, con ly hôn cũng vì nhà họ Sở,” Sở Luật lãnh đạm nói, không một chút lưu tình, “Hạ Nhược Tâm không thể sinh con, chẳng lẽ bắt con phải cả đời bao nuôi cô ta để nhà họ Sở không có người nối dõi sao? Con có thể tìm một người đàn bà khác sinh con, nhưng ba mẹ hẳn tâm để cháu nội ba mẹ mang thân phận con riêng, cả đời này phải trốn tránh không ngóc đầu lên được?”

Anh luôn tính toán được nhược điểm của người khác, nhược điểm của Hạ Nhược Tâm là anh, nhược điểm của ba mẹ anh chính là con của anh, người kế thừa đời sau của nhà họ Sở.

Một con gà mái không thể đẻ trứng, bọn họ còn muốn làm gì với nó?

Tổng Uyển biến sắc nhìn Sở Giang, quả thực tin tức này đến với họ quá bất ngờ, chưa có cách nào tiếp nhận.

Sở Giang lần này đã do dự, ông tin con trai ông sẽ không dám lòi chuyện này ra làm trò đùa, tư tưởng của ông đã bị dao động, không còn kiên trì như vừa rồi, con người thực ra đều là vì mình, ông cũng vậy, ông không cần một người con dâu như thế, dù cô có tài giỏi thế nào, chuyện này chính là từ huyết của cô, nếu cô không thể kéo dài huyết mạch cho nhà họ Sở, thì cô thực sự không có tư cách ở lại nhà họ Sở.

“Chuyện này con đã chắc chưa? A Luật, hay chúng ta đi điều tra một chút, y học bây giờ rất phát triển.” Tổng Uyển nói có chút miễn cưỡng, bà không hề muốn cho con trai ly hôn, nhưng lại không thể không có cháu trai, người ta thì cháu chất thành đàn, còn bà đến giờ vẫn mong đến đởm mắt.

“Ba mẹ, đây là bệnh án của cô ta, hai người có thể xem qua một chút.” Sở Luật sớm đã chuẩn bị tất cả, lấy từ trong cặp tài liệu ra một bệnh án, trong đó ghi rõ tình hình sức khỏe của Hạ Nhược Tâm, bao gồm cả việc cô không có khả năng sinh sản, sức khỏe không đủ điều kiện làm thụ tinh ống nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Con người suy cho cùng vẫn là ích kỷ

Editor: Quý Quý

Tổng Uyển nắm cánh tay chồng mình, không khỏi thở dài một hơi, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, có thể hiểu cả hai người đều thống nhất thỏa hiệp.

“Chuyện của con sau này ba sẽ không can thiệp nữa, con muốn ly hôn kết hôn mặc con, miễn là mau chóng sinh cho nhà họ Sở một người thừa kế.” Sở Giang ngồi xuống, thông thả nói.

Lăn lộn nửa đời người, ông hẳn cũng nên an hưởng tuổi già, chờ mong có đứa cháu để bế.

“Con biết rồi thưa ba.” Sở Luật nhếch môi, anh nhìn ra ngoài trời buổi tối, vẫn còn sớm, anh có thể đến thăm Mạn Ny, không biết từ bao giờ anh đã nhận ra, việc này đã trở thành trách nhiệm của anh, anh cho rằng mình phải gánh trách nhiệm này, không đi không được, sắc mặt anh tối sầm, rõ ràng người muốn ly hôn là anh, mà trong lòng lại có cảm giác trống rỗng như vậy.

Muốn vứt bỏ hết đồng suy nghĩ này trong đầu, anh sai bước ra ngoài, cuối cùng cũng có thể tổng người phụ nữ kia xuống địa ngục rồi, thành công thoát khỏi người phụ nữ khiến anh buồn nôn, anh hẳn phải cảm thấy vui mừng mới phải.

Đúng, phải vui vẻ, anh nhếch môi mỉm cười, nhưng không hề ý thức được rằng nụ cười này vô cùng gượng gạo cứng nhắc. Anh chỉ cười vì tình hình hiện tại là như vậy, nụ cười không có một chút thật tâm mà là tự ép uống bản thân mới nặn ra được.

Sở Luật vừa đi ra ngoài, Tổng Uyển lại thở dài một cái, sao lại thành ra thế này, bà thực sự thích đứa trẻ Nhược Tâm này, nếu sự thực đúng là cô không thể sinh sản, bà cũng không còn cách nào khác, suy cho cùng cũng chỉ là người bình thường, không phải do mình sinh dưỡng sao có thể yêu thương đây, bà cũng không biết rằng, cứ cho là do mình sinh nuôi chưa chắc đã có tình cảm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, có người vui sướng tột cùng, có người đau thương đến chết.

Trong biệt thự nhà họ Sở, Tổng Uyển nhìn Hạ Nhược Tâm ánh mắt có chút phức tạp, sắc mặt cô trắng bệch và tiều tụy, đủ để bà có thể nhận ra rằng, cô đang sống không tốt, rất không tốt, thậm chí còn rất đau khổ.

Mới có mấy ngày không gặp mà cô dường như đã trở thành một con người khác.

Cả người gầy rộc cả đi, xương quai xanh nhô lên, trước đây cô cũng rất gầy rồi, giờ chẳng khác gì da bọc xương.

“Nhược Tâm, con cũng không nên trách A Luật, nhà họ Sở chúng ta chỉ có duy nhất A Luật là con một,” Tổng Uyển để ý từng lời nói của mình, tránh để

cô bị tổn thương, tuổi trẻ của bà đã đi qua bao phong ba bão táp, giờ tuổi đã lớn nhưng vẫn không đành lòng làm tổn thương một đứa trẻ.

“Nhược Tâm, thật xin lỗi, con hãy ly hôn với A Luật đi.” Bà thực sự phải ích kỷ, nếu không nhà họ Sở sẽ không có người nối dõi.

“Mẹ, mẹ đã biết chuyện con không thể sinh sản, là Sở Luật nói với mẹ sao?” Giọng Hạ Nhược Tâm yếu ớt không chút sinh khí.

Tổng Uyển có chút sùng sốt, sau đó gạt đầu, giơ tay lên, một lúc lâu sau mới chạm vào đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, an ủi giống như một người mẹ, khiến Hạ Nhược Tâm cảm thấy thật khổ sở.

“Nhược Tâm, mẹ biết con là một đứa trẻ ngoan, mẹ cũng biết con thực lòng yêu A Luật, nhưng thật sự xin lỗi con, mong con hãy hiểu cho chúng ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Cô có một người mẹ như vậy thật tốt

Editor: Quý Quý

Nói đến đây, bà thực sự cảm thấy rất đau lòng, trước mắt bà lúc này, đứa trẻ kia mặt cắt không còn giọt máu, chỉ hơn người chết một hơi thở thôi.

“Con hiểu, hiểu rất rõ ràng.” Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt nói, hai mắt rũ xuống, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân vì sao mà cô không thể sinh nở được nữa. Nhưng đột nhiên cô nhận ra, cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi, tim cô đã chết lặng đi, trông cô trở nên già nua, nhuốm tang thương.

“Hazz...” Tổng Uyển cúi đầu thờ dài một hơi, “Con yên tâm, tuy con không còn là con dâu của nhà họ Sở chúng ta nữa, nhưng mẹ sẽ không bạc đãi con, tuy A Luật tính tình không tốt nhưng nó sẽ không để con thiếu thốn thứ gì, nếu nó dám bạc đãi con mẹ sẽ là người đầu tiên đứng lên bảo vệ con.”

Hạ Nhược Tâm nở nụ cười thê lương, trong mắt loang loáng không rõ là nước mắt hay cái gì, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như ông trời đã không còn che chở cô nữa rồi.

Những gì cô yêu thích vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô, cô cảm thấy chính mình thực sự đã chết rồi.

Tổng Uyển còn muốn nói điều gì đó, nhưng không tài nào thốt ra được, cứ như vậy đi thôi, nói nhiều chỉ vô ích, sẽ càng làm con bé tổn thương mà thôi.

“Nhược Tâm, nói cho mẹ biết, có phải con thực sự rất yêu A Luật không?” Tổng Uyển nhìn chằm chằm bộ dáng vô hồn của Hạ Nhược Tâm, chỉ cần nhìn bà liền có được câu trả lời.

Nếu không yêu, sao lại để chính mình thay đổi nhiều như thế.

Nếu không yêu, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tính tình cổ quái của con trai bà.

Nếu không yêu, sao có thể nhẫn nhục chịu đựng lâu như vậy.

Yêu, Hạ Nhược Tâm mỉm cười mông lung, yêu thì đã sao? Cô yêu anh mười mấy năm, đổi lại được cái gì?

Đau khổ, thân tàn ma dại, còn gì nữa đây?

Sự thương tâm của cô khiến Tổng Uyển bị chấn động, cảm giác này chính là dường như có thể làm cho một người sống lại, cũng có thể hủy diệt người đó, bà lơ mơ ý thức được, A Luật thực sự đang mất đi điều quan trọng nhất trong cuộc đời nó.

“Thật xin lỗi con.” Bà đặt tay lên đầu Hạ Nhược Tâm, giống như đang an ủi đứa con gái ruột của mình, nếu cô thực sự là con gái bà, bà hẳn sẽ rất đau lòng, nhưng cô không phải, cho nên ngay cả có đau lòng và sẽ vẫn chọn đứng về phía con ruột của mình, gia đình của mình.

Đứa nhỏ này đã chịu thiệt thòi rồi.

“Thật xin lỗi...” hàng mi bất lực run rẩy, thật khó khăn mới thốt ra ba chữ này, từ sâu thẳm trong tim rung động, dường như lời xin lỗi này chính là món quà tuyệt vời nhất đối với cô.

Cô đáng đời, cô dễ tiện độc ác, cô hại chết em gái của mình, mọi người ai cũng nói như vậy, chỉ có một mình Tổng Uyển nói xin lỗi cô.

“Nếu mẹ là mẹ ruột của con thì tốt biết mấy.” Hạ Nhược Tâm đột nhiên ôm lấy Tổng Uyển, im lặng tựa vào lòng bà, hưởng thụ sự ấm áp của người mẹ trên người bà, cô đã quên mất bao nhiêu lâu rồi không ôm mẹ mình, cũng không nhớ rõ mẹ cô đã bao nhiêu lâu không ôm cô. Hình như là từ khi cô còn rất nhỏ, 4 tuổi, hay là 5 tuổi.

Trí nhớ mơ hồ.

Cảm giác bị bỏ rơi.

Viên mất Tống Uyển đỏ ửng, giang tay ôm lấy cô, bà vốn cũng là một người phụ nữ lương thiện, Hạ Nhược Tâm khiến bà thực sự không nỡ, nhưng đáng tiếc, bà lại là mẹ của Sở Luật.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tình cờ gặp mặt

Editor: Quỳ Quỳ

“Mẹ.....” Hạ Nhược Tâm nhỏ nhẹ nói, giống như ngày cô vẫn còn là một đứa trẻ 4 tuổi, nhưng cuối cùng cô cũng không thể trở về được nữa, cô đã trưởng thành, cô bị hủy hoại, cô đau khổ.

“Đúng vậy, mẹ là mẹ của con, ngủ đi, con ngoan, ngủ dậy rồi, sẽ không đau nữa, ngủ dậy rồi, mọi việc đâu sẽ vào đó.” Tống Uyển dùng tay bưng kín miệng mình, lần đầu tiên bà cảm thấy đau lòng đến vậy. Đường như trong nháy mắt bà muốn đổi ý, bà từ bỏ, bà không muốn bọn họ ly hôn, không muốn bọn họ ly hôn, bà muốn từ bỏ.

Nhưng cuối cùng bà cũng chỉ có thể ngậm ngùi kìm lại ý nghĩ này.

Bà không thể quay lưng với nhà họ Sở, đành phải ích kỷ với cô.

Sau khi Tống Uyển rời đi, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác nhìn ra cửa, cứ ngồi như vậy từ sáng đến chiều, nàng đứng lên, giống như một cái cái xác biết đi đi ra ngoài, bên ngoài sương dày đặc mờ ảo, ngăn trở mặt trời tỏa nắng, dưới tầng kẻ hở cũng chỉ có một mảng tối đen, giống như trái tim cô lúc này, không có lấy một tia sáng nào.

Cô quay đầu nhìn ngôi nhà mà mình đã ở mấy tháng nay, tại nơi này cô đã trải qua cả hạnh phúc lẫn đau khổ, cũng có những kỷ ức không thể quên.

Rất nhanh thôi, cô sẽ rời khỏi nơi này.

Rất nhanh thôi, cô sẽ rời khỏi nơi này.

Đi từng bước về phía trước, cô bước đi mà không có bất kỳ đích đến nào, chỉ là muốn rời khỏi nơi đó, nơi đó thật sự rất cô đơn, cô không nghĩ mình có thể chịu đựng sự cô đơn đó thêm nữa, bởi vì, nàng sắp không thể thở được nữa.

Trên thế giới này có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất, cũng có thể người ta cũng không muốn nhìn thấy cô nhất, lại tình cờ gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Một người có chút bất an, ánh mắt như đang muốn né tránh điều gì, chột dạ, khốn khổ, không chỗ dung thân, chỉ có thể cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn ánh mắt người đối diện, càng sợ bị người khác chỉ trích.

Một người thì mấy lần mấp máy môi, cuối cùng cũng không thể nói gì, dường như vô can, vấn đề ở đây chỉ có thể là vấn đề của cô ta mà thôi.

Chỉ là cô yêu anh, còn anh thì hận cô mà thôi.

Nhưng Lý Mạn Ny thì khác, bởi vì, cô ta chưa từng oán hận cô, không phải sao? Anh đã nói rõ với cô, anh có thể yêu bất cứ người nào, có thể yêu Hạ Dĩ Hiên, có thể yêu Lý Mạn Ny, chỉ không thể yêu cô- Hạ Nhược Tâm mà thôi.

Cả đời cũng không thể.

Chỉ là đời này quá dài, cô thực sự không biết mình có thể đi đến cùng hay không.

Một người đến gần, một người liền căng thẳng.

Là người làm chuyện trái với lương tâm đều sẽ căng thẳng, nhưng Lý Mạn Ny vẫn an ủi chính mình rằng cô chẳng làm gì sao cả.

“Cô, vẫn khỏe chứ?” Cô nhìn người phụ nữ phờ phạc trước mặt mình, so với sự rạng ngời của cô, đối phương toàn thân trên dưới đều nhợt nhạt không chút sức sống.

Cô liền ý thức được mình vừa hỏi một câu ngu xuẩn, cô ta làm sao mà khỏe được?

“Khỏe,” Hạ Nhược Tâm nhàn nhạt cười, nhưng đôi mắt của cô lại không thể cong lên, nằng lại ra sức ép mình phải mở to mắt. Mới chỉ có mấy ngày không gặp thôi mà.

Vậy mà lại giống như nhiều năm đã qua đi rồi.

“Tôi, thực xin lỗi. Tôi chỉ là.” Lý Mạn Ny lúng túng nói, hai tay cô không ngừng khua đi khua lại, không hiểu sao cô luôn cảm thấy áp lực khi đứng trước mặt người phụ nữ này, rõ ràng người ta chưa bao giờ phản kháng, không có chỉ trích, không khó xử, cũng không hề chửi cô là kẻ thứ ba, là đồ không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Bởi vì không yêu

Editor: Quý Quý

Chỉ là.

“Cô không cần phải xin lỗi tôi, thật sự không cần, khi người cô yêu không hề yêu thương cô, sẽ là như vậy đó, không liên quan gì đến cô cả, tôi biết, tôi cũng hiểu ra rồi.” Hạ Nhược Tâm nhếch khóe môi, đôi môi nhợt nhạt khẽ động.

“Mà cô xin lỗi cũng có thay đổi được điều gì đâu?”

Tổng Uyển xin lỗi cô, cô vẫn sẽ ly hôn với Sở Luật.

Lý Mạn Ny xin lỗi cô, nhưng cô ta không thể rời bỏ Sở Luật.

Cho nên, xin lỗi cũng có ích lợi gì đâu?

Trên đời này người ta phải nói xin lỗi rất nhiều lần, có người có thể tha thứ, cũng có người không thể tha thứ, cô nhận lời xin lỗi của bọn họ nhưng cũng không thể tha thứ cho bọn họ.

“Tôi thật sự thực xin lỗi, tôi thực sự rất yêu Luật, không muốn chia tay anh ấy, tôi biết chúng tôi làm vậy là xúc phạm đến cô, chỉ là cuộc hôn nhân không có tình yêu thì không thể tiếp tục kéo dài, cô nói có đúng không, có lẽ sau khi hai người ly hôn, cô có thể có được một chân trời mới. So với việc cứ tra tấn nhau mãi thế này, chi bằng đi tìm một cuộc sống thực sự thích hợp với mình, không tốt hơn sao?”

Lý Mạn Ny trở nên căng thẳng, nằng ra sức biện minh cho mình, cô không hề có tự tin hơn thua được với Hạ Nhược Tâm, các cô không giống nhau, quan trọng là thái độ của người đàn ông kia.

Với một người là yêu, với người còn lại là không yêu.

Với một người là yêu, với người còn lại là không hận.

"Tôi biết, quan trọng là yêu hay không yêu, cô không cần phải nói, tôi cũng hiểu được," Hạ Nhược Tâm hoảng hốt cười, đặt tay lên ngực mình, lại phải đối diện với sự thật này, hóa ra trái tim dù chết lặng rồi vẫn có thể đau đớn.

Con đau này dường như muốn cướp đi hơi thở của cô.

Không cô sẽ nói như vậy, Lý Mạn Ny nhất thời trầm mặc, nếu cô tỏ thái độ, quay ra nằng chửi cô, như vậy, ít nhất cô cũng có cơ hội đứng lên bảo vệ mình.

Nhưng cô không hề làm như vậy, cô không chỉ trích, không có hận ý, cái gì cũng không, điều này ít nhiều khiến Lý Mạn Ny cảm thấy hụt hẫng.

Không phải bởi vì áy náy, cô không hề thích tính cách này của Nhược Tâm, như vậy khiến cô luôn có cảm giác thua kém không bì được với Nhược Tâm.

“Chuyện đó...” Cô còn muốn nói thêm điều gì.

Nhưng cô đột nhiên nheo mắt lại, có một luồng ánh sáng lóe lên từ một hướng, cô liền kinh ngạc đến mức không thể phản ứng lại.

Cô bị chụp lén, có người chụp lén cô, không được không được, cô không thể bị người ta vạch trần chuyện mình là kẻ thứ ba, như vậy, cô vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được.

Người vừa chụp ảnh kia cũng chỉ là một tên phóng viên hạng hai, không ngờ mình lại có được một tin tức sốt dẻo đến vậy, tình tay ba trong hào môn, vẫn cứ là một tin tức giật gân.

“Đừng chụp tôi, đừng chụp tôi!” Lý Mạn Ny đưa tay ôm mặt mình, toàn thân run rẩy lui về phía sau, đây là điều mà cô lo sợ nhất, cô sẽ bị người ta cười nhạo.

Hạ Nhượng Tâm đột nhiên mở to mắt.

“Cẩn thận!” Một chiếc xe đang lao rất nhanh về phía này, mà Lý Mạn Ny vẫn không ngừng lui về phía sau, căn bản không biết chính mình sắp bị chiếc xe kia đâm phải.

Nếu là Hạ Nhượng Tâm trước đây, bản năng thôi thúc cô không thể để người phụ nữ trước mặt chết đi, cho dù cô ta vừa mới cướp chồng cô, nhưng cô biết, nếu một người đàn ông thực sự yêu cô, bất luận là ai cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“A!”

Phía sau truyền đến một tiếng phanh xe kịch liệt, còn tiếng thét chói tai, loạn thành một đoàn, Hạ Nhượng Tâm giữ chặt Lý Mạn Ny, đẩy mạnh cô về phía trước, tay cô chưa khỏi vẫn luôn sưng đỏ, đau đến mức nghiến răng.

Tôi đây, tôi đây đi, đừng lùi lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Thực sự cô không làm gì cả

Editor: Quý Quý

Trên môi cô hằn dấu răng thật sâu, Lý Mạn Như giống như tìm thấy một cọng rom cứu mạng, ra sức kéo tay Hạ Nhượng Tâm, cô vội vàng kéo Hạ Nhượng Tâm về phía mình mà không ngờ rằng chính mình đang bị nguy hiểm, càng không ngờ hành động hiện giờ giống như muốn đẩy Hạ Nhượng Tâm xuống đường.

Hai người nhanh chóng thay đổi vị trí, trong phút chốc, Hạ Nhượng Tâm bình tĩnh nhắm hai mắt lại, cuối cùng cũng hết, thế thì tốt rồi, có thể được giải thoát rồi.

Nàng bỏ tay là khỏi Lý Mạn Ny, chỉ là không nghĩ tới, chiếc xe kia lại đổi phương hướng phóng thẳng về phía Lý Mạn Ny.

Hành động của rồi của Hạ Nhượng Tâm giống như chính cô đã đẩy Lý Mạn Ny.

“Đừng!” Một tiếng thét chói tai vang lên.

Sau đó rầm một tiếng. Lý Mạn Ny bị hất văng như một con búp bê vải, Hạ Nhượng Tâm tái mặt chứng kiến màn này, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Người cô rất lạnh, thực sự rất lạnh, so với mùa đông còn lạnh hơn, cô cảm giác cả người mình như bị đóng băng, sự lãnh giá vô cùng đáng sợ.

Nàng cúi đầu nhìn hai chân mình, vô lực lết từng bước về phía trước.

Khóe môi Lý Mạn Ny có máu.

“Hạ Nhượng Tâm, cô vừa làm cái gì?” Một tiếng bạo nộ truyền đến, Hạ Nhượng Tâm còn chưa kịp quay đầu, đầu gối cô đã khụy xuống. Người đàn ông vung chân đạp thẳng xuống đùi cô, thiếu chút nữa làm gãy cả xương đùi.

Cô ngẩng đầu, đôi môi không ngừng run rẩy, nhưng không thốt lên được lời nào.

Sờ Luật!

“Hạ Nhượng Tâm, nếu Mạn Ny có mệnh hệ gì, tôi sẽ băm vằm cô thành trăm mảnh,” Trong mắt anh chỉ còn sự hận thù âm tàn, vội vàng chạy tới chỗ Lý Mạn Ny.

Hay cho một Hạ Nhượng Tâm, hại chết Dĩ Hiên rồi, còn chưa đủ sao? Giờ còn muốn hại chết Mạn Ny của anh.

Anh sẽ không bỏ qua cho cô, tuyệt đối sẽ không.

Mạn Ny, đừng sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện, người phụ nữ trong lòng không hề phản ứng khiến anh kinh hãi, giống như khi nhìn thấy gương mặt bị biến dạng của Dĩ Hiên hồi trước, anh cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, anh đã trải qua một lần, anh không thể lại phải nếm mùi tuyệt vọng thêm một lần nữa.

Bọn họ sắp kết hôn, sắp kết hôn rồi.

Anh lại hướng sự hận thù vào Hạ Nhượng Tâm, ánh mắt ấy như muốn lăng trì xử tử Hạ Nhượng Tâm.

Hạ Nhượng Tâm đặt tay lên bụng mình, hàng mi dài rủ xuống, là một sự tuyệt vọng không cách nào có thể biện minh được.

Sao anh không tin cô, đúng vậy, cái gì cũng không tin, bởi anh chưa bao giờ tin tưởng cô.

Cô chưa bao giờ hại chết Dĩ Hiên, cũng không hề muốn giết Lý Mạn Ny, nhưng sẽ không có ai tin cô cả.

Bên tai cô chỉ còn tiếng ồn ào, người vây quanh xem chỉ chỗ cô, tay phóng viên kia còn không ngừng chụp ảnh cô.

Nơi này không còn Sở Luật, bọn họ đã đi rồi, để lại cô ở chỗ này hứng chịu chỉ trích, cô khổ sở đứng lên, vết thương ở đầu gối khiến cô chua xót.

Mà tay cô vẫn luôn che chở bụng mình, rõ ràng vết thương là ở chân, nhưng cô lại cảm thấy chỗ này rất đau.

Thực sự rất đau.

Nàng vô hồn đi về phía trước, tiếng chỉ trích xung quanh dừng lại trong nháy mắt, bọn họ không thể lơ đi sự đau khổ thể hiện rõ trên mặt cô, sự tuyệt vọng tựa hồ đã cảm nhiễm mọi người, không ai đành lòng mắng chửi cô nữa.

“Thực ra không đúng” lúc này có một người đàn ông lên tiếng.

“Cô ấy không có đẩy cô gái kia, mà là muốn cứu cô ta, chỉ là cô gái kia cứ kéo lấy cô ấy, nếu không phải kia chiếc xe đột nhiên quẹo vào, lúc này người chết chính là cô ấy.”

Hạ Nhượng Tâm không hề dừng bước, cho dù là sự thật chính là như vậy thì có ích gì, anh sẽ không tin, không ai tin cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tự quyết

Editor: Quỳ Quỳ

Cô thực sự không biết rằng đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Trong bệnh viện, trên người Sở Luật đều là máu của Lý Mạn Ny, anh ngồi ở một bên, cố gắng vững vàng nhìn chăm chăm vào bóng đèn trước phòng cấp cứu vẫn đang sáng, cô đã vào đó 1h rồi, thực sự sẽ không có việc gì đúng không?

Sắc mặt anh nhìn rất bình tĩnh, nhưng chỉ cần nhìn xuống bàn tay anh đang siết chặt, lúc này anh đang vô cùng hoảng loạn.

Đền phòng cấp cứu đã tắt, bác sĩ đi ra.

Sở Luật vội vàng đứng lên, bác sĩ lau mồ hôi trên trán mình, “Yên tâm đi, bệnh nhân không có việc gì, tuy vết thương thực sự nghiêm trọng, nhưng may mắn nội tạng không bị tổn thương, chỉ là có vài chỗ bị gãy xương, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ mau chóng bình phục.”

Sở Luật đỡ dần gạt đầu một cái, bao nhiêu sự bình tĩnh như bị rút hết, vô lực ngã ngồi xuống ghế, cảm tạ trời xanh, cô không chết, anh sẽ không mất cô.

Anh ra sức vỗ đầu mình, cả người lúc này thực sự cảm thấy khó chịu, lồng ngực không ngừng phập phồng, chính anh cũng không biết lúc này mình đang khó chịu cái gì?

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, trên trán Lý Mạn Ny băng bó trắng toát, cô vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, Sở Luật đã thông báo cho ba mẹ cô, khi bọn họ tới nơi, mẹ cô đau lòng khóc, ba cô vừa nhìn thấy anh liền không ngừng thờ dài, trong mắt có sự oán trách bất đắc dĩ.

Bọn họ thật sự không thể tin, đứa con gái ngoan ngoãn luôn nghe lời của bọn họ lại đi làm kẻ thứ 3, thậm chí suýt chút nữa mạng sống cũng không còn.

Ba Lý không ngừng thờ dài, nhìn đứa con gái đang hôn mê chỉ biết lắc đầu, giờ thì làm được cái gì nữa, con gái ông thành ra như vậy ông còn có thể chỉ

trích ai.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, phảng phất mùi thảo mộc nhưng không thể át đi mùi thuốc sát trùng, ngón tay Sở Luật nhẹ nhàng âu yếm gương mặt lạnh lạnh của Lý Mạn Ny, trong lòng vô cùng khó chịu.

Đều tại anh không tốt, để cô chịu sự tổn thương lớn như vậy.

Nếu anh sớm giải quyết người phụ nữ kia thì tốt rồi, nghĩ tới Hạ Nhược Tâm, đôi mắt anh chậm rãi tỏa ra một sự tàn khốc, anh vốn vô tình, đối với cô lúc này càng thêm tuyệt tình.

“Ừm.” Lý Mạn Ny nhẹ nhàng ưm một tiếng, cô cảm thấy toàn thân đau đốn, đầu đau, chỗ nào cũng đau.

Cố gắng mở hai mắt nặng trĩu, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là trần nhà màu trắng, cô xoay đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầu lo lắng của Sở Luật.

“Luật,” cánh môi khô khốc của cô khẽ động, giọng nói yếu ở vang lên, không được mượt mà như trước.

“Được rồi, không sao đâu,” Sở Luật nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, cô cũng có thể cảm nhận được sự ảm áp trên từng ngón tay anh.

“Luật, em làm sao vậy?” Cô chớp mấy môi, cố gắng xoay người, nhưng không có chút sức lực nào, cô vẫn có chút mơ hồ, rõ ràng cô đang ở ngoài đường, sao đột nhiên lại ở trong bệnh viện.

“Em bị tai nạn xe hơi, em quên rồi sao? Không ngờ người phụ nữ đó dám hại chết em, em yên tâm, thù này anh nhớ kỹ, anh nhất định sẽ không buông tha cho cô ta.” Ngón tay Sở Luật vẫn mon man gương mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong giọng nói thể hiện rõ ràng hận ý nồng nặc không thể xoay chuyển.

Lý Mạn Ny dường như nhớ ra được điều gì đó, cô bắt gặp phóng viên, sau đó chiếc xe chuyển hướng, cô đã bắt lấy tay Hạ Nhược Tâm.

Sau đó liền xảy ra tai nạn, nhưng anh đã mặc định chính Hạ Nhược Tâm gây ra, sự thật nguồn cơn chính là bắt đầu từ cô, cô muốn giải thích nhưng cuối cùng vẫn cắn môi không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Phải có trách nhiệm

Editor: Quỳ Quỳ

Thực xin lỗi, Hạ Nhược Tâm, coi như tôi nợ cô đi.

Cô cũng ích kỷ muốn hoàn toàn có được người đàn ông này, cho nên cô chỉ có thể mắc nợ người phụ nữ này, đã vậy, thêm mắm dặm muối vào cũng có sao đâu. “Luật, em rất sợ, em không ngờ cô ta lại đáng sợ như vậy,” Lý Mạn Ny nhắm chặt hai mắt, cố gắng ép ra vài giọt nước mắt, cô cũng không thực sự giả khóc, vì cả người cô lúc này cũng đang rất đau đốn.

“Đừng sợ, có anh ở đây,” Sở Luật nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, dịu dàng hôn lên trán cô, nhẹ nhàng như vậy, trân trọng như vậy, anh lấy chính tên mình ra thế, thế rằng anh sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ độc ác kia, anh sẽ khiến cô mất đi tất cả, sống không bằng chết.

“Em hãy nghỉ ngơi thật tốt, ba mẹ em đang ở bên ngoài,” Lý Mạn Ny nghe vậy gương mặt liền trở nên trắng bệch, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Bọn họ đều là đã biết, vậy bọn họ sẽ nghĩ về cô như thế nào, từ một cô gái có gia giáo được dạy dỗ từ tế, sao lại thành ra cái dạng này?

Sở Luật cho rằng cô đang đau, liền không ngừng an ủi cô.

“Anh đi trước, em yên tâm nghỉ ngơi, anh sẽ đi không lâu, rất nhanh sẽ đến với em.”

Sở Luật đi ra ngoài, Lý Mạn Ny thần thờ nhìn theo bóng lưng anh, trong mắt hiện lên chút sợ hãi, ba mẹ cô liệu có tha thứ cho cô không?

Sở Luật vừa rời khỏi, ba mẹ Lý Mạn Ny mới đi vào. “Con nhìn con đi, yêu ai không yêu lại đi dây dưa qua lại với anh ta, anh ta là người đàn ông đã có vợ, rồi người khác sẽ nói con như thế nào đây?” Ba Lý cố gắng đè nén cảm xúc của chính mình, công sức dưỡng dục của bọn họ bao năm nay, rốt cuộc lại dạy ra thứ con gái không có đạo đức.

Mẹ Lý ra sức kéo tay ba Lý, khóc đến sưng đỏ mắt, “Ông đừng nói nữa, không thấy con gái đã bị thương nặng như vậy sao, kết hôn thì đã sao, bọn họ có thể ly hôn được mà.” Ba Lý nhìn vợ mình, rồi lại nhìn đứa con gái vì thương nặng mà sống dở chết dở đang nằm trên giường, cũng chỉ có thể thở dài, sự đã xảy ra rồi, còn có thể làm gì bây giờ?

Còn Sở Luật kia, anh ta phải có trách nhiệm mới được, nếu không con gái ông sau này sao có thể ngẩng đầu nhìn người ta được, còn nhà họ Lý bọn họ, tuy không được như nhà họ Sở, nhưng cũng có uy tín và địa vị trong xã hội, việc này nếu để người khác biết được, tương lai của ông cũng sẽ chấm hết.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Lý Mạn Ny nhìn đồng băng trên người mình, tinh thần có chút bất an, cô thực sự không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cùng lúc đó, trong nhà họ Sở đang không một bóng người, không có nam chủ nhân, nơi này màu sắc nào cũng trở nên đơn điệu không có hơi người, càng khiến căn phòng trở nên u ám, lúc này lại lộ ra một vầng sáng lạnh.Lạnh lẽo mà hiu quạnh.

Hạ Nhượng Tâm cảm những bức ký họa của mình, từng bức một, mỗi một bức đều thể hiện duy nhất một loại cảm xúc, chính là sự tàn nhẫn, oán trách.

Cô lại đặt tay lên bụng mình, nơi này vẫn rất đau, có lẽ cô sắp bị rồi, nhưng cô lại không hề nhận ra, kỳ thực hai tháng nay kinh nguyệt không hề đến.

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Không muốn giải thích

Editor: Quý Quý

Hạ Nhượng Tâm cảm nhận được một luồng gió lạnh băng xẹt qua gương mặt cô, giống như con dao nhỏ lướt qua mạnh mẽ cắt một đường.

Cô ngẩng đầu, hình bóng người đang đứng ngoài cửa dường như đã thu hết ánh sáng trong căn phòng, cô mờ dần nhìn anh không chớp mắt.

Cô biết là anh, hơi thở của anh cô không cần nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được từ một khoảng cách rất xa.

So với trước kia càng thêm lạnh lùng.

So với trước kia càng thêm âm trầm.

So với trước kia càng thêm hận thù.

“Có phải cô rất thất vọng rằng Mạn Ny không hề chết, có phải cô thực sự thất vọng rằng cô ấy còn sống?” Giọng nói rét lạnh của người đàn ông vang lên, Hạ Nhượng Tâm khẽ rừ mắt xuống.

Không thất vọng, cô chưa bao giờ muốn Lý Mạn Ny chết, chỉ là cô giải thích thì anh sẽ nghe sao? Sẽ tin sao

Cô đã sớm hiểu ra, anh không thể tin tưởng cô, vậy thì cái gì cũng không cần nói, không cần làm, vì trong mắt anh sẽ chỉ thấy cô đang biện hộ mà thôi.

Sở Luật từng bước tới gần Hạ Nhượng Tâm, mà Hạ Nhượng Tâm đang nắm chặt bức ký họa của mình, anh đi tới, dừng lại, nhìn cô từ trên cao, trong mắt không có bất kỳ một chút cảm tình, nhìn cơ thể nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

Dường như anh chỉ cần dùng một chút sức lực lập tức có thể bóp nát người phụ nữ này.

Cơ thể, trái tim và cả linh hồn của cô.

Hai mắt anh tối đen, vươn tay dùng sức giằng lấy bức kỳ họa trong tay cô, thậm chí còn không thèm xem qua nó, chỉ biết cô thực sự coi nó là bảo bối, càng là thứ quan trọng với cô, anh càng muốn hủy diệt nó.

Roạt một tiếng, giống như tâm can Hạ Nhượng Tâm bị xé rách, ngón tay cô run rẩy, cánh môi tái nhợt không chút huyết sắc, cô thực sự muốn nói một điều gì đó, muốn ngăn cản, nhưng vẫn chỉ ngây ngốc nhìn như vậy.

Từng bức một, những bức ký họa tâm huyết của cô, dưới tay anh, rất nhanh liền trở thành đồng giấy vụn.

Đôi môi không ngừng run rẩy, cô thần thờ nhìn đồng giấy trên mặt đất, từng mảnh nhỏ giống như hoa tuyết, đẹp đẽ nhưng lạnh buốt.

Anh có biết rằng, không phải là những tờ giấy bị anh xé nát, mà chính cô đã bị anh xé nát, nhưng có lẽ anh chỉ muốn biết về trước mà thôi.

Cơ thể bị người ta nhấc lên, sự mờ dần tuyệt vọng của cô lọt vào tròng mắt tối đen của Sở Luật, anh cau mày, cắn hận đến cực điểm.

Anh hận cô, hận vô cùng.

Trước nay anh chưa từng yêu cô, sự tử tế với cô trước kia đều là anh lừa cô, cô đối với anh là chân tình, nhưng anh đối với cô chỉ là giả dối.

“Cô biết không? Cô làm Mạn Ny của tôi gãy một cánh tay, cô nợ tôi, nợ cô ấy, sao tôi có thể để yên cho cô? Hạ Nhượng Tâm, cô quên mất rằng tôi là người có thù tất báo, nếu cô đã hiểu ra, nhìn xem tôi dạy dỗ cô thế nào.” Anh lạnh lùng nói, đẩy mạnh cơ thể cô, làm cô ngã mạnh xuống giường.

Hạ Nhượng Tâm ra sức ôm lấy bụng mình, cô đau đến mức toát mồ hôi lạnh, sự hận thù của anh đã mãnh liệt như vậy, cô càng không thể nói được điều gì.

Không nói, cái gì cũng không nói, cô cười khổ, nói cũng chẳng thay đổi được điều gì.

Sở Luật kéo một cánh tay gầy gò của Hạ Nhượng Tâm, thực sự rất nhỏ, giống như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức liền có thể nghiền nát nó. Anh cười lạnh, đè tay trái cô lên vách tường, Hạ Nhượng Tâm tròn mắt nhìn anh, trên mặt chỉ có sự bi ai tuyệt vọng, nhưng Sở Luật dường như không còn là chính mình, hoàn toàn bị hận thù che mắt, nên cái gì cũng không màng, cuối cùng gây ra chuyện khiến anh cả đời này không thể cứu vãn nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Đánh gãy cánh tay cô

Editor: Quý Quý

Anh lấy ra một cây gậy gỗ ở bên cạnh, đương nhiên là nó được chuẩn bị sẵn cho cô.

“Hạ Nhượng Tâm, hưởng thụ đi!”

Đôi mắt anh tối đen lạnh giá, ánh lên một sự tàn khốc mà không từ ngữ nào hình dung nổi, người đàn ông này có thể tàn nhẫn đến không tin nổi. Trái tim anh thực sự cứng, thực sự sắt đá.

Cây gậy gỗ rơi xuống, cùng với tiếng thét cô cùng thê thảm. Sở Luật ném cây gậy, lập tức quay người bỏ đi, thậm chí còn không thèm liếc nhìn đến một lần, xem người phụ nữ vừa ngã xuống đã ngã đi đầy đau đớn.

Anh cho rằng tất cả đều là do cô tự chuốc lấy, anh rốt cục cũng hiểu ra rằng anh có thể tàn nhẫn đánh gãy tay một người phụ nữ.

Anh nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn răng rắc, nhưng lại không thể gây ra bất kỳ sự chấn động nào trong anh.

Thậm chí, hắn không hề đóng cửa lại.

Thậm chí, hắn không hề đóng cửa lại.

Hạ Nhượng Tâm vẫn nằm ở đó, gương mặt tàn tạ không chút huyết sắc, tay trái cô bị gãy gập thành một tư thế quỷ dị, tay phải cô vẫn ôm lấy bụng mình.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, cô mới từ từ tỉnh dậy trong đau đớn, cô nhìn tay mình, rồi lại nhìn cây gậy gỗ trên sàn, như thể cánh tay này không còn là của cô nữa.

Cô ôm cánh tay bị gãy ngồi dậy, cố gắng đứng lên, trong phòng đầu đầu cũng đều là giấy, cô nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó đi ra ngoài, tất cả đã tan nát rồi, không thể cứu vãn được nữa, cho nên không cần vội vàng.

Cô tự mình bước đi, tự mình mở cửa, tự mình đến bệnh viện, tất cả đều tự làm một mình, trong cô chỉ còn lại bản năng sinh tồn này thôi.

Lúc này cô đang sống, không biết sống vì cái gì.

Trong bệnh viện, bác sĩ quần lên tay cô một tảng thạch cao dày, “Cô Hạ, tôi khuyên cô nên nằm viện, cánh tay cô bị thương không quá nguy hiểm, nhưng nếu không dưỡng thương tốt sẽ để lại di chứng cả đời, cô còn trẻ, nên chú ý đến sức khỏe một chút.”

Hạ Nhượng Tâm cười khổ, lắc lắc đầu.

“Cô Hạ, nếu cô không trị liệu thật tốt, cánh tay này có thể sẽ bị phế đó.” Vì y đức của mình, bác sĩ không ngừng khuyên bảo Hạ Nhượng Tâm.

Nếu không có tay cô còn là một con người hoàn chỉnh sao?

Trên đời này sao lại có con người lại vô trách nhiệm với chính bản thân mình như vậy?

Hạ Nhực Tâm vẫn kiên quyết không đồng ý, cô không thể nằm viện.

Bởi vì, cô biết rất nhiều chuyện sắp xảy đến với cô, ví dụ như ly hôn, mà cô cũng không muốn lui thủ một mình trốn trong bệnh viện lạnh lẽo, ngày ngốc ngày qua ngày.

Bác sĩ lại cầm lên một quyển sổ ý bạ khác, nói tiếp, “Cô có thể không nghĩ cho bản thân mình, nhưng cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng, nó còn nhỏ như vậy, cô không thể làm tổn thương đến nó.”

Hạ Nhực Tâm vừa nghe được câu này, đột nhiên mở to hai mắt, trong đôi con ngươi tăm tối liền le lói một tia sáng.

Cô không dám tin hỏi lại, “Bác sĩ nói tôi... mang thai?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng vậy, cô đã mang thai hai tháng.”

“Không thể nào, rõ ràng bác sĩ từng nói tôi không có khả năng mang thai.” Hạ Nhực Tâm đặt tay lên bụng, thực sự khó tin, cô có con, cô đã cho rằng cả đời này mình không thể làm mẹ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tuyệt vọng

Editor: Quý Quý

Cái này thực sự khó nói” Bác sĩ lật lại bệnh án, “Từ cung của cô bị chấn động mạnh, khả năng vô sinh rất lớn, nhưng không có nghĩa cô không thể hoài thai, chỉ là cơ hội rất ít mà thôi.”

“Hơn nữa.....” Nói tới đây, sắc mặt bác sĩ vô cùng nghiêm túc, “Cô Hạ, tôi không muốn giấu cô, đứa nhỏ này có thể sẽ là đứa con duy nhất trong đời này của cô, cho nên cô hãy suy xét thật trọng.”

Hạ Nhực Tâm chỉ dờ dẫm gật gật đầu, rồi chậm rãi đứng lên, tay phải vẫn luôn cẩn thận đặt lên bụng mình.

Đây là là kỳ tích là trời cao bù đắp cho cô sao? Vào những tháng ngày tuyệt vọng nhất trong đời, cô lại có được một bảo bối quý giá thế này, là đứa con chỉ thuộc về cô, cũng là người thân duy nhất của cô.

Chỉ là vào thời điểm này...

Cô cúi đầu, nhìn vùng bụng phẳng lỳ, đứa trẻ đáng thương này chưa ra đời đã được định sẵn rằng nó chỉ có tình yêu của mỗi mẹ mà thôi.

Nhưng cô sẽ bảo vệ nó thật tốt, đứa con duy nhất trong cuộc đời này của cô, cô sẽ không cho phép ai làm tổn thương nó, cũng sẽ không để ai khinh thường nó.

Sau khi cô rời đi, bác sĩ bỏ bệnh án trong tay xuống, lắc đầu thở dài một tiếng, đúng là một người phụ nữ cố chấp.

Trong biệt thự nhà họ Sở, Tiểu Hồng bung một chồng giấy vụn vứt đi, cô không biết đó là gì, nên chỉ thu dọn tất cả vào bên, mãi dọn dẹp cô đã quên không mở ra xem.

Cửa bị đẩy ra, Tiểu Hồng nhìn thấy Hạ Nhực Tâm liền gọi một tiếng “Phu nhân”, cô còn chưa kịp nói gì thêm thì nhận ra cánh tay bó thạch cao trắng toát của Hạ Nhực Tâm.

“Phu nhân, tay cô bị làm sao vậy, sao lại bó thạch cao?” Cô vút đồ đạc trong tay xuống, nhanh chân chạy tới.

Hạ Nhực Tâm mỉm cười yếu ớt, “Không có gì, Tiểu Hồng, tôi chỉ bị ngã thôi.” Cô nhìn qua chỗ khác, trong nụ cười cất giấu bi thương, tay phải cô vẫn luôn ôm bụng, vỗ về.

Bé con, con yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, và cả con nữa.

Nụ cười của cô cuối cùng cũng trở nên hạnh phúc, đều là nhờ đứa con này mang lại.

Cô mặc kệ ba nó là ai, mặc kệ ba nó đã làm gì, cô chỉ cần biết, đây là con của cô, là thiên sứ của cô.

“Phu nhân, bác sĩ nói cô bị sái tay sao?” Tiểu Hồng khó hiểu cắn cắn ngón tay hỏi lại, rõ ràng là tay trái bị thương, mà sao cô cứ nhìn chăm chăm vào tay phải của mình?

Hạ Nhược Tâm mở cửa phòng, đồng hồ điện trong đó đã được Tiểu Hồng quét tước sạch sẽ, một mẫu giấy cũng không còn.

Cô đóng cửa lại, dựa cả người vào cánh cửa, nhìn gian phòng cô ở mấy tháng nay, giống như đã bao năm trôi qua.

Cô ngồi xuống mép giường nâng cánh tay bị gãy lên, một cánh tay đổi lại được một đứa con quả thực rất đáng, nếu không vì cánh tay nay có lẽ cô chẳng thể biết được mình có con, sẽ càng xem nhẹ những con đau rồi có ngày sẽ mất đi nó.

Cô chỉ biết thương thay cho mình, mà không hề biết đến mà làm tổn thương món quà quý giá mà ông trời thật khó khăn mới ban cho cô.

Cẩn thận nằm xuống, cô chỉ có một bàn tay lạnh lẽo dùng sức kéo chăn, tay trái bị gãy vẫn đau âm ỉ, nhưng cô có thể chịu đựng được.

Giữa thiên đường và địa ngục chỉ có một đường phân cách nhỏ, anh đã dẫn cô xuống địa ngục, nhưng chính đứa con đã đưa cô lên thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tôi biết anh muốn làm gì

Editor: Quý Quý

Cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, cô thực sự đã quá mệt mỏi và đau đớn, trong giấc ngủ cũng không được an lành, cô cũng không ngờ rằng sẽ có một hồi phong ba lớn hơn sắp ập xuống người mình.

Trong bệnh viện, mẹ Lý đang cầm một tờ báo, trên trang nhất chính là ảnh chụp con gái bà.

Cái gì mà mối tình tay ba trong hào môn thế gia, vợ và người tình, Sở Luật một chân đạp hai thuyền, còn cái gì mà tiểu thư thế gia tình nguyện làm người thứ ba.

Thậm chí còn có người nói Lý Chấn Cương thì sự nghiệp của mình sẵn sàng bán con gái đi, để cho đứa con duy nhất của mình đi làm tình nhân của người ta.

Nói láo, đều là nói láo, bọn họ thì biết cái gì? Bà thực sự muốn kiện cả lũ phóng viên này tội phi báng, nhưng bà có thể sao? Bà có tư cách để kiện sao?

Rõ ràng con gái của bà chính là tình nhân của người ta, lúc này còn đang sống dở chết dở trong bệnh viện.

Sở Luật trầm mặc nhìn tờ báo trên bàn, cửa công ty đã bị đám phóng viên vây chặt, như đám chó săn hận không thể xông vào, náo động đến mức ảnh hưởng tới tình hình của công ty trên thị trường chứng khoán.

Mà người bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, người mà tất cả đều chĩa mũi nhọn vào chính là Lý Mạn Ny, theo lập trường của mọi người, kẻ thứ ba luôn là kẻ có tội đầu tiên.

Bọn họ bài xích, chán ghét và phẫn hận.

“Sở Luật, tôi tin tưởng cậu, cũng đồng ý chuyện của hai đứa, như cậu đã nói sẽ mau chóng lấy con gái tôi, cho nhà họ Lý chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, nhưng tình hình dư luận như thế này, Mạn Ny bước vào nhà các người, làm sao dám ngăn đầu làm sao có thể kết giao với người khác đây?”

“Thanh danh của con bé đã bị hủy hoại, còn có thể tẩy trắng được nữa sao?”

Ba Lý tức giận nói, đám ngực thùm thụp, ông tức giận tới mức bệnh tim như sắp phát tác đến nơi, kể cả khi ông không mang bệnh cũng sẽ tức mà chết.

“Bác trai, bác yên tâm, chuyện này cháu sẽ xử lý thật tốt, sẽ không để cho Mạn Ny chịu thiệt thòi, để cô ấy đường đường chính chính bước vào nhà họ Sở.”

Sở Luật buông tờ báo trong tay đã bị vò nát xuống, anh đã mở lời đương nhiên trong lòng có đôi sách.

Anh làm sao có thể để người phụ nữ của mình phải chịu đả kích lớn thế này, nên anh sẽ khiến cho những lời đồn đãi này không thể tiếp diễn được nữa.

Đôi mắt anh tối sầm, nhếch miệng cười lạnh vô cùng tàn nhẫn.

Ba Lý đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nếu người này là kẻ thù, vậy đám người đi theo ông hẳn sẽ có kết cục rất thảm thương.

Người đàn ông này, không thích hợp để kết giao, càng không thể kết thù.

Tốt nhất chính là tránh xa, cả đời không thể qua lại.

Một người đàn ông lén lút đẩy cánh cửa ra, nhưng anh ta vừa rón rén bước vào trong, vai đã bị ai đó vỗ mạnh một cái.

“A..” Anh ta thiếu chút nữa thì thét lên, người dọa người, hoàn toàn có thể dọa đến chết người luôn, nhất là đối với người vốn không có ý tốt lén lút đi vào nhà người khác như anh ta.

Người đàn ông xoay người, hé ra một gương mặt vô cùng bình thường, nhưng nhìn kỹ hơn có thể thấy, cổ anh ta rụt lại, trông đáng vẻ rất hèn mọn.

“Tôi, chỉ là... tôi tới chỉ là...” người đàn ông tựa lưng vào cửa cười nói giọng gào, trong khi trông mắt anh ta lảo liên không ngừng chuyển động, giống như đang cố nặn ra lý do nào đó để ra ngoài, hay là nói thật?

“Anh yên tâm, tôi biết anh muốn làm gì.” Người đàn ông trẻ tuổi cười nhẹ nhàng trấn an, trên mặt rõ ràng là đang cười nhưng không khỏi khiến người đối diện muốn chột da.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Thực sự tuyệt tình

Editor: Quỷ Quỷ

Anh rút một xấp chi phiếu ra, vỗ nhẹ lên mặt người đàn ông có gương mặt hèn mọn, sau đó đặt vào tay anh ta, “Tôi biết anh ta muốn anh làm gì, anh đã nhận tiền của anh ta thì cũng có thể nhận tiền của tôi, hãy ngoan ngoãn nghe lời, tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất, đừng có làm thật.”

Người đàn ông nọ nghe được câu này, hai mắt híp lại, xấp chi phiếu trong tay nắm thật chặt, gật đầu thật mạnh, giờ bảo anh ta làm cái anh ta đi làm chuyện kia anh ta cũng không dám.

“Như vậy mới tốt.” Người đàn ông trẻ tuổi tươi cười lộ ra gương mặt sáng láng ngũ quan cân đối, không phải ai khác chính là Đỗ Tình Đường, em họ của Sở Luật.

Đỗ Tình Đường mím môi nhìn cánh cửa vừa được đóng lại, đặt ngón tay mình lên nắm đấm cửa, nhẹ nhàng xoa.

“Xin lỗi, Hạ Nhược Tâm, tôi chỉ có thể giúp em được đến đây thôi, chuyện anh ta đã muốn làm nhất quyết sẽ không từ thủ đoạn, em thoát được một lần, hai lần, nhưng những lần sau, tôi không thể mãi trông chừng em, tôi chỉ có thể cố gắng làm giảm sự tổn thương cho em tới mức thấp nhất, những thứ khác đành phải xem số mệnh của em rồi.”

“Anh họ, anh biết không?” Đỗ Tình Đường nhìn về phía xa, khe thờ dài, “Anh biết không? Anh từng nói sẽ cho tôi thấy người đàn ông tàn nhẫn nhất, làm sao anh có thể hạ thủ ngoan độc như vậy?”

“Người đó là vợ anh, là người vợ cùng chung chăn gối với anh, anh đối với cô ấy, thực sự không có chút động lòng nào sao?”

“Đêm tới anh vẫn có thể ngủ yên được sao?”

Gió đêm không ngừng thổi tới, Đỗ Tình Đường qua đầu nhìn thoáng qua căn nhà hiu quạnh, nếu như có thể, trong thế giới của Hạ Nhược Tâm tốt nhất không nên tồn tại một Sở Luật.

Trong ánh sáng mờ hồ, cái bóng của anh bị kéo ra thật dài thật dài.

Lúc này người đàn ông có gương mặt hèn mọn đi vào nhà họ Sở, ngoài trừ người bên ngoài kia, ở đây cũng chỉ có mình anh ta. Anh ta cẩn thận đẩy cửa, liền nhìn thấy người phụ nữ trên giường, dựa theo ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, nhìn qua liền biết đó là một gương mặt vô cùng thanh tú, anh ta đưa tay sờ xấp chi phiếu trên ngực mình.

Hiện tại anh ta chỉ hứng thú với tiền, có tiền thì không có đàn bà, huống hồ đó còn là người phụ nữ của Sở Luật, khó đảm bảo sẽ có một ngày nào đó sẽ không hối hận rồi trừ khử anh ta đến cái xương cũng chẳng còn.

Người đàn ông đó tàn nhẫn như thế nào, thế gian này có ai không biết.

Anh ta lặng lẽ leo lên giường lớn, sau đó cởi sạch quần áo của mình, kéo kéo áo trên vai người phụ nữ, liền phát hiện ra cánh tay của cô quần một lớp thạch cao thật dày, con mẹ nó, tay Sở Luật kia thực sự coi anh ta là cầm thú sao, tuy anh ta cũng chỉ là hạng vô lại nhưng cũng có ranh giới cuối cùng của

mình, anh ta sao có thể làm chuyện đó với một người phụ nữ đang bị thương?

Hơn nữa, anh ta thực sự không có chút hứng thú gì, đã sợ đến mức không cứng nổi rồi, mặc dù người nằm bên cạnh là phụ nữ nhưng cứ như là mầm họa.

Kéo chân đắp lên người, anh ta sẽ chờ đến ngày mai.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, một người đàn ông áo đen đang cầm một ly rượu, uống hết ly này đến ly khác, đã khuya lắm rồi, ban ngày anh thực sự mệt muốn chết, phải giải quyết chuyện công ty, còn cả chuyện của nhà họ Lý, khiến cả người anh như muốn rã ra, lần đầu tiên biết đến chữ mệt mỏi ứng trên người Sở Luật này viết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Đó có phải là người tình của cô không?

Editor: Quý Quý

Anh uống rất nhiều, nhưng càng uống càng tỉnh táo.

Ở nơi đó, có lẽ cô và tên đàn ông kia đang mây mưa khoái hoạt. Nhớ tới điều này, anh cảm thấy vô cùng buồn bực, tối nay chắc anh thực sự sẽ không ngủ được.

Anh lại uống thêm một chén, đúng như anh nghĩ, suốt đêm anh đều mờ to hai mắt đến hừng đông, anh đứng lên, cầm tờ giấy trên bàn lên, đây là đơn ly hôn, ngày hôm nay tất cả sẽ kết thúc.

Tiểu Hồng dụi hai hai mắt, mở cửa, “Ai vậy?” đứng trước cửa là một người đàn ông đội mũ.

“Xin chào, đây là sữa bò nhà cô đặt.”

Tiểu Hồng nghiêng đầu, cô đâu có đặt bánh kem?

“Đây là phu nhân nhà cô đặt, tôi chỉ đến giao hàng thôi.” Người nọ thấy Tiểu Hồng chờ người ra một lúc liền giải thích.

Tiểu Hồng gật đầu, để anh ta tiến vào.

Mà cô cẩn thận ngó nghiêng bốn phía, không nhìn thấy đám phóng viên mới thờ dài một cái, bọn họ không biết một sao? Ngày ngày đi rình mò nhà người ta có thấy phiền không? Cô lại thờ dài, phu nhân thật đáng thương, rõ ràng mấy ngày trước vẫn còn tốt đẹp sao giờ lại trở nên như vậy, đều là do người đàn bà kia, đúng, tên gì nhỉ, là Lý Mạn Ny, thứ đàn bà không biết xấu hổ.

Nhìn qua cũng đủ biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Cô ghét nhất loại đàn bà đi phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta,

Cô đi tới phòng Hạ Nhục Tâm, gõ cửa, “Phu nhân, tới giờ dậy rồi ạ.”

Cô đợi một lúc lâu vẫn không thấy cửa mở, cũng không hề có tiếng đáp lại, cô có chút lo lắng, không biết có xảy ra chuyện gì không, lỡ như phu nhân nghĩ quần tự sát?

Cô càng nghĩ càng sốt ruột, toát cả mồ hôi lạnh trên trán.

Phanh một tiếng.

Cô dùng sức mở cửa, nhưng vừa nhìn thấy một màn bên trong liền thét lên.

Hạ Nhục Tâm vừa mở mắt, không hề biết mình bị vây quanh từ lúc nào, bao nhiêu máy ảnh chĩa vào cô chụp liên tục, cô đưa tay che mắt khỏi ánh sáng đèn flash, quay đầu sang bên cạnh mới phát hiện ra, trên giường này không chỉ có một mình cô, còn có một người đàn ông xa lạ không hề mặc quần áo.

“Xin hỏi, Sở phu nhân, người đàn ông này là ai, hai người có quan hệ như thế nào?”

“Anh ta có phải là người tình của cô không?”

“Các người bắt đầu từ khi nào, chuyện này ông Sở có biết không? Có phải cô muốn trả thù ông Sở nên mới đi tìm của lạ không?”

Câu hỏi nào cũng bén nhọn như vậy, Hạ Nhược Tâm rũ mắt xuống, giống như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ đặt tay lên bụng mình.

Sở Luật, anh thật ác.

Tiểu Hồng lúc này mới phản ứng lại được, cô thét lên, “Các người làm gì ở đây, thế này là xâm phạm trái phép.” Cô vội vàng muốn kéo đám phóng viên này ra, nhưng máy ảnh của họ không ngừng chụp ảnh, Hạ Nhược Tâm lạnh nhạt nhìn bọn họ, chỉ yên lặng, một người đàn ông tự dưng nằm cạnh mình chẳng lẽ cô không có gì để nói sao?

Tất cả đều vô cùng rõ ràng.

Vợ Sở Luật, Hạ Nhược Tâm gian dân bị bắt tại chỗ.

Tin này còn chấn động hơn cả Lý Mạn Ny tai tiếng làm kẻ thứ ba.

Người đàn ông kia vội vàng mặc quần áo, chạy ra ngoài, ai có thể tin một con người mặt mày lén lút vụng trộm như vậy, còn không thèm liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, không nói một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Màn kịch

Editor: Quỳ Quỳ

“Phu nhân.” Tiểu Hồng vận chính mình ngón tay, không hiểu nổi Hạ Nhược Tâm, tại sao lại như vậy, trong phòng phu nhân sao có thể có người lạ, còn là người mà cô chưa từng gặp qua, nếu không phải phu nhân cố tình cho vào thì người đàn ông kia từ đâu chui ra?

“Tiểu Hồng, cô ra ngoài trước đi,” Hạ Nhược Tâm vẫn ngồi trên giường, kéo chăn phủ kín người mình, Tiểu Hồng đứng cắn môi nửa ngày, muốn hỏi như không dám, cuối cùng vẫn là đóng cửa lại.

Cửa được đóng lại, lúc này cô thực sự bình tĩnh, Hạ Nhược Tâm cắn ngón tay, cắn thật mạnh, Sở Luật à Sở Luật, anh thực sự lại tàn nhẫn như vậy, vì thanh danh người mà anh yêu, lần đầu tiên anh bắt cô lên giường của người đàn ông khác, lần thứ hai lại bắt một người đàn ông bò lên giường cô.

Ngón tay cô nhói đau, cả vùng bụng cũng đau.

Cô siết chặt tay, con ngoan, con nhất định phải thật kiên cường, mẹ không sao, sẽ không sao, nhất định không sao, có phải không? Chúng ta đều sẽ không có việc gì, sẽ sống tốt cả đời này, kể cả khi không có người đàn ông tên Sở Luật kia.

Cô túm lấy ngực áo mình, trên người cũng không có cảm giác gì, cô biết người đàn ông kia chỉ là một màn kịch, chưa hề chạm vào cô.

Mà cô có thể tưởng tượng được, ngay mai, không, có lẽ không đến ngày mai, tên của cô sẽ đi kèm với cái danh dân phụ, đồ đàn bà vô sỉ, còn gì nữa đây?

Cô cố gắng tự mặc quần áo, mở cửa ra ngoài, Tiểu Hồng nhìn theo cô chầm chầm, ánh mắt đó hiển nhiên khiến Hạ Nhược Tâm có chút khó chịu, trên thế giới này chẳng còn ai tin tưởng cô nữa rồi.

Cô ngồi trên sofa, chờ đợi.

Cửa bị đẩy mạnh ra, loại hơi thở tàn khốc này lần nào xuất hiện cũng thổi bay mọi cảm giác của cô, không cần nghĩ đầu cũng biết là ai vừa đi vào.

Ngoài Sở Luật còn có ai.

Ném một xấp giấy lên mặt cô, cô cúi đầu, một tờ báo, quả nhiên, người phụ nữ trên trang nhất không phải là cô sao? Cô sống lâu như vậy, lần đầu tiên biết, nguyên lai, Cô còn rất thượng kính a?

“Hạ Nhược Tâm, cô lại làm ra cái chuyện tốt gì?” Sở Luật lạnh lùng cười, đôi mắt híp lại thành một sợi chỉ.

Hạ Nhược Tâm chỉ là nhàn nhạt ngẩng đầu, trên mặt vẫn rất bình tĩnh, “Đây không phải là thứ anh muốn sao?” Cô cười châm chọc, nụ cười của cô lại khiến cho trái tim Sở Luật cảm thấy nhột nhạt, cứ ở trước mặt cô anh lại cảm thấy khó chịu, rất khó chịu.

Sở Luật lại ném tới một tờ giấy, là đơn ly hôn đã được ký, “Cô không xứng có được bất kỳ tài sản nào của nhà họ Sở.” Anh cúi đầu nhìn Hạ Nhược Tâm

cười khẽ, liền cảm thấy có chút hít thở không thông, có phải cô đã biết cái gì rồi không?

“Tôi không đòi hỏi gì ở anh cả, vĩnh viễn không.” Hạ Nhược Tâm cười khỏ, đứa con này sẽ chỉ là con của riêng cô thôi.

Sở Luật cả người trở nên cứng ngắc, không hiểu sao anh cảm giác dường như mình sắp mất đi một cái gì đó rất quan trọng, để lại trong tim anh một khoảng trống lớn.

Anh đúng là đã hủy hoại hết tất cả của cô, nhưng tại sao anh không hề thấy vui vẻ một chút nào.

Anh không hề hạnh phúc hưng phấn như anh nghĩ.

“Mau ký đi!” Anh mất kiên nhẫn thúc giục, Hạ Nhược Tâm cầm lấy bút, xiêu xiêu vẹo vẹo ký tên, nhìn chữ ký rồng bay phượng múa của anh, có nghĩa anh đã ký từ sớm, còn tốn nhiều sức lực diễn hân một vở kịch để đuổi cô đi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Rốt cuộc là ai sai?

Editor: Quý Quý

Yêu và không yêu hoàn toàn khác nhau, yêu thì vội vàng muốn cưới bằng được, không yêu thì muốn cô vĩnh viễn biến mất.

Buồng bút xuống, cô đứng lên, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, bọn họ đã thực sự kết thúc, cô xoay người, đi vào phòng mình, mà nơi này cũng không còn là phòng của cô nữa.

Sau này sẽ có một người phụ nữ khác ở trong này, nếu bọn họ không chê chỗ này dơ bẩn.

“Tôi đã nói rồi, cô không thể mang đi bất cứ thứ gì của nhà họ Sở,” Giọng nói của Sở Luật vang lên từ phía sau cô, nhưng cô không hề dừng bước, mở cửa đi vào rồi lại đi ra, trên người cô chỉ có một bộ quần áo, không mang gì theo nữa.

Sở Luật vẫn đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng bàng quan, giống như soi mói xem cô có đem theo thứ gì của nhà họ Sở không.

“Anh yên tâm, tôi chẳng cần gì cả,” Hạ Nhược Tâm chỉ ôm bụng mình, nhàn nhạt rũ mắt ngoại trừ điều này, nhưng cô tin anh sẽ không bao giờ muốn đứa nhỏ này, vì anh hận cô.

Cửa phía sau đóng lại, nơi này liền trở nên an tĩnh hơn rất nhiều, an tĩnh đến mức khiến trái tim Sở Luật như bị ai đó bóp chặt, dường như có gì đó thay đổi, chỉ là anh không hề nhận ra.

Người vợ mới cưới của tổng giám đốc Sở Luật, Hạ Nhược Tâm, bị bắt gian trên giường, mà theo người có tâm tiết lộ, thực ra Sở tổng sớm đã biết chuyện này, nhưng vì niệm tình vợ chồng nên không hề vạch trần, đến khi Sở Luật gặp được Lý Mạn Ny, sớm đã chuẩn bị đơn ly hôn, nhưng không ngờ Hạ Nhược Tâm lại vì ghen tuông mà muốn hại chết Lý Mạn Ny.

Đến khi cô bị bắt quả tang ngoại tình, thiên hạ lại bình phẩm, Hạ Nhược Tâm có lẽ chính là hung thủ sát hại em gái ruột của mình là Hạ Di Hiên, nguyên nhân cũng là vì Sở Luật, đã vậy còn là thứ lẳng lơ, kết hôn xong cuộc sống lại vô cùng thối nát, khiến Sở Luật nguyền rủa, bọn họ hiện đã ly hôn.

Toàn là bịa đặt, mấy người mấy ngày trước chửi bới Lý Mạn Ni giờ lại quay ra đồng tình, cô và Sở Luật còn được cảm thán là một đôi uyên ương mệnh khổ.

Hạ Nhược Tâm liền trở thành một người phụ nữ nổi tiếng ích kỷ, tư lợi, ác độc, hạ tiện, lúc này mà cô dám lộ mặt ra đường, chắc chắn sẽ bị người người phi nhổ.

Trong phòng khách nhà họ Sở, Trầm Ý Quân và Hạ Minh Chính đang gượng gạo đối mặt vợ chồng Sở thị, thực sự không biết phải nói gì, chuyện vừa xảy ra không ai có thể tưởng tượng nổi.

“Thực xin lỗi, ông bà thông gia, là nhà chúng tôi sai, chúng tôi không biết dạy con.” Hạ Minh Chính nói ra câu này liền cảm thấy không có lập trường.

Ông cảm thấy thật mất mặt, điều đúng.

“Chuyện này không liên quan đến ông bà, không cần để ý, nhà chúng tôi cũng có lỗi,” Nhà họ Sở cũng chỉ biết thờ dài, Tống Uyển hồ thẹn cúi đầu.

Bà biết, sự tình không hề đơn giản, con trai của bà bà hiểu, bà sao có thể không biết con suy nghĩ cái gì, chỉ là bà thật sự bất lực, chỉ có thể chôn vùi tất cả trong lòng.

“Chúng tôi không có đứa con gái như vậy, chúng tôi chỉ có một con gái duy nhất là Dĩ Hiên, từ nay về sau, Hạ Nhược Tâm sẽ không còn là người nhà họ Hạ nữa.” Trầm Ý Quân đột nhiên ngắt mặt, phẫn hận nói, bà không có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, cho nên, bà muốn đoạn tuyệt với Hạ Nhược Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Không nhận con gái

Editor: Quý Quý

Hạ Minh Chính đặt tôi lên vai vợ, ông thực sự cũng không nỡ, nhưng vụ tôi tiếng này đã ép bọn họ đến không còn cách nào khác, ông càng sợ người tôi sẽ chuyển hướng sang Dĩ Hiên, đứa con gái đã chết của ông, ông không muốn con bé bị tổn thương thêm nữa.

“Hai người thực sự muốn như vậy sao? Dù sao con bé cũng là con gái của hai người.” Tống Uyển siết chặt nắm tôi, sao trên đời này lại có kiểu ba mẹ tàn nhẫn như vậy, đứa trẻ kia đã mất tất cả rồi, ngay cả bọn họ cũng tuyệt tình như vậy sao?

“Không cần suy xét, chúng tôi đã quyết định,” Trầm Ý Quân vô tình nói, bà hận, bà thật sự hận, chính mình sao có thể có đứa con gái như vậy, hại chết em gái còn chưa nói đến, lại còn hèn hạ đến mức này, làm cả nhà bọn họ mất mặt theo.

Tống Uyển nhắm hai mắt bất lực, không lên tiếng nữa.

Rời khỏi nhà họ Sở, Trầm Ý Quân mặt mày u ám, bà không ngờ nhận đứa con gái kia lại cho bà một sự si nhục kéo dài đến cả đời.

“Ý Quân, bà có thể nghĩ lại không, chúng ta vẫn có thể.....” Hạ Minh Chính vẫn là có chút không đành lòng, nhưng không phải là đối với Hạ Nhược Tâm mà là đối với vợ ông, dù Hạ Nhược Tâm đã làm sai nhưng bà chỉ còn mỗi một đứa con gái là con bé thôi.

“Không.” Trầm Ý Quân lạnh mặt, lời nói đã nói ra, sao có thể thu hồi.

Hạ Minh Chính thở dài, con gái ông đã không còn, mà con gái bà cũng không còn nữa, bà thực sự muốn cứ cô quạnh nửa đời còn lại như vậy sao? Như vậy không hề công bằng với bà, nhưng ông biết mình nói gì cũng vô ích, tính tình của bà, cùng ông ở chung bao nhiêu năm còn không hiểu hết hay sao?

Mà bên ngoài đang mưa rất to, mưa trắng cả trời, làm mờ đi cảnh vật bên ngoài.

Cửa kính xe hạ xuống, nước mưa thỉnh thoảng vẫn hắt vào trong xe, nhìn ra màn mưa bên ngoài, Trầm Ý Quân nhàn nhạt nhìn xe cô, người người vội vàng qua đường, rất nhanh liền biến mất.

Chiếc xe dừng lại trước một tòa chung cư, từ sau khi Hạ Dĩ Hiên xảy ra chuyện, còn Hạ Nhược Tâm đi lấy chồng, nơi này chỉ còn hai người bọn họ và một người giúp việc.

Cuộc sống cô đơn tịch mịch của bọn họ sẽ còn phải kéo dài thật lâu, bọn họ biết sống từng ngày qua ngày, vết thương trong lòng sẽ không bao giờ vơi đi.

Lấy ra một chiếc ô, Hạ Minh Chính bước xuống trước, che cho Trầm Ý Quân, ông vừa ngẩng đầu, liền thấy một thân hình gầy gò đang đưa lưng về phía bọn họ trong màn mưa, ông liền trở nên hoảng hốt.

Sao lại là cô?

Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm?

Trầm Ý Quân cũng run rẩy nhìn cô đang đứng trong mưa, quần áo trên người bà sớm bị nước mưa hắt mà trở nên ẩm ướt.

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, trên tay trái cô còn một lớp thạch cao thật dày, không biết có phải vì trời mưa to mà bà nhìn đồng thạch cao cũng có chút mờ hồ, còn tay kia cô ôm khư khư bụng mình.

Nếu còn bất kỳ chỗ nào khác để đi cô sẽ không trở lại đây, nhưng cô thực sự không có, Giang Dao đang ở nước ngoài, nước xa không cứu được lửa gần, cô vẫn phải bất lực tìm đến đây, người khác coi cô chẳng khác gì một con rắn độc, không muốn lại gần nữa bước, càng không có ý định giúp đỡ cô.

Nước mưa không ngừng theo tóc cô chảy xuống, gương mặt trắng bệch nhìn không ra chút huyết sắc, cô có thể không trở lại nơi này, có thể kiếm được một công việc nào đó, nhưng cô hiểu rằng mình không thể.

Chương 139: Nhẫn tâm

Editor: Quý Quý

Cô không ngại khổ, nhưng vì đứa nhỏ này, cô không thể.

Cô có thể không có tự trọng, không có gì, cũng có thể gọi là một con chó đang kéo dài hơi tàn, bị người đời khinh bỉ cười nhạo, nhưng cô không thể để con mình phải chịu đựng khổ sở cùng cô, cho nên, dù biết rõ sẽ bị coi thường, bị đánh chửi, người giúp việc không cho cô vào, cô vẫn sẽ đứng ở đây.

Còn một nguyên nhân, chính là cô không còn chỗ nào để đi nữa.

Ít ra nơi này còn có mẹ cô.

Đang sau có tiếng bước chân, cô xoay người, chưa quay đầu lại liền “chát” một tiếng, một bàn tay hung hăng giáng một cái tát xuống gương mặt xám xịt của cô.

“Cô còn tới nơi này làm cái gì, tôi không có đứa con gái vô liêm sỉ như cô, Sở Luật đối với cô tốt như vậy, cô làm ra chuyện như thế còn có mặt mũi mà trở về?”

Trầm Ý Quân bị Hạ Minh Chính kéo chặt tay, nếu không có Hạ Minh Chính, hôm nay bà thực sự có thể đánh chết Hạ Nhượng Tâm.

“Mẹ.....” Hạ Nhượng Tâm ôm mặt, vì sao, lại đối xử với cô như vậy, cô không phải là người lạ, bà là mẹ cô mà?

“Đừng có gọi tôi là mẹ, cô không xứng, tôi đã nói rồi, tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất là Di Hiên, cô cút đi cho tôi, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ, cô không được gọi tôi là mẹ, tuyệt đối không!”

Trong mưa, lời nói tuyệt tình này như vang dội vào màng nhĩ của Hạ Nhượng Tâm.

Đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, đoạn tuyệt.....

Đến bà cũng không cần cô nữa.

“Chúng ta đi, không cần để ý đến nó, Trầm Ý Quân hát tay Hạ Minh Chính ra, bà bình tĩnh lại còn trở nên tàn khốc hơn, Hạ Minh Chính chỉ có thể thở dài.

Hà tất phải như vậy? Ông còn đang muốn nói gì thì bị Trầm Ý Quân lôi đi.

Hạ Nhượng Tâm đột nhiên quỳ xuống, vứt bỏ cả tôn nghiêm.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, cầu xin mẹ đừng đuổi ta đi, con có thể làm giúp việc, chỉ xin mẹ để cho chúng con được sống,” cô nói là chúng con nhưng Trầm Ý Quân đang nổi giận không hề hiểu được ẩn ý của cô.

Cô nắm chặt cánh tay mình, khiến Hạ Minh Chính liền cảm thấy dường như cánh tay mình cũng đau đớn hệt như vậy.

“Tôi và cô không còn là mẹ con nữa, cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.” Vừa nói xong bà liền dứt khoát bước đi đóng sầm cửa lại, để mặc Hạ Nhượng Tâm quỳ, bà nhắm chặt hai mắt, nước mưa hắt vào làm ướt gương mặt trắng bệch của bà.

“Mẹ..... con có..... con có thai.....” Cô mấp máy môi, chỉ là giọng cô nhẹ hẫng tan biết vào trong mưa, không ai nghe được, không ai giúp đỡ.

Cô chậm rãi đứng lên, cắn môi, nhìn thoáng qua căn nhà cô đã ở hai mươi mấy năm, bao nhiêu kỷ niệm giờ đã không còn gì nữa rồi.

“Mẹ..... Đây là lần cuối cùng con gọi mẹ là mẹ, từ nay về sau, sẽ không bao giờ nữa.”

Cô xoay người, từng bước một đi về phía trước, cô cúi đầu, gỡ thạch cao trên tay xuống, cô biết cánh tay cô sẽ có thể vì thế mà bị phế, nhưng cô không còn cách nào khác.”

“Con ngoan, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ bình an sinh con ra, nhất định.”

Đến khi hình bóng cô biến mất trong màn mưa, Trầm Ý Quân mới kéo rèm ra, không biết vì sao gương mặt bà đầm nước mắt.

Chương 140: Cô cần tiền

Editor: Quý Quý

Bà kiên quyết không nhận đứa con gái này, nhưng suy cho cùng vẫn là mẹ con, không phải nói đoạn tuyệt là có thể đoạn tuyệt tất cả, bà chỉ là tức giận, vô cùng tức giận.

Bà muốn đuổi theo, nhưng bên ngoài đã không còn ai nữa rồi.

Trời vẫn mưa to không ngừng, Hạ Nhược Tâm trú mưa trong một nhà kho cũ, trước mắt cô chỉ có thể qua đêm ở đây, nhưng trên người cô không có nổi một đồng tiền, ngoài bộ quần áo này cô chẳng có gì cả.

Dựa vào góc tường, vòng tay ôm lấy chính mình, tay trái của cô vẫn còn đau buốt.

Gió thỉnh thoảng vẫn là thổi nước mưa hắt vào, âm thanh giống như người con gái đang khóc, làm người ta đau lòng.

Tạ bệnh viện, trong căn phòng bệnh xa hoa này, có hương hoa thoang thoang, một bó hoa bách hợp xinh đẹp được cắm trong một cái bình tinh xảo.

Lý Mạn Ni dựa vào lòng Sở Luật, mà Sở Luật cẩn thận đỡ cô, sợ cô đau.

“Luật, anh nói thật sao? Đã không còn ai mắng em là kẻ thứ ba, hồ ly tinh?” Cô ngẩng đầu có chút kích động hỏi Sở Luật, anh đối cô thật sự rất tốt, tuy đối với Hạ Nhược Tâm có chút tàn nhẫn, nhưng vì hạnh phúc của bọn họ làm vậy cũng đáng thôi.

“Đúng vậy, anh sẽ làm em gả cho anh thật vẻ vang, anh sẽ không để em chịu thiệt thòi.” Sở Luật chỉ là cúi đầu cung nựng người trong phòng, môi động, nhưng trong mắt lại có sự kỳ quái.

Đã mấy ngày rồi, anh không hề vui vẻ, một chút cũng không, hàng ngày vẫn xử lý công việc, tham gia các cuộc họp, chỉ ở trước mặt Lý Mạn Ni anh mới có tinh thần một chút..

“Luật, cảm ơn anh,” Lý Mạn Ni xoay người ôm cổ Sở Luật, chủ động áp môi lên môi anh, Sở Luật mới đầu còn sững sờ, nhưng rất nhanh liền tiếp nhận sự chủ động hiếm có này của cô.

Người phụ nữ này hay thẹn thùng, anh càng ngày càng thấy cô như là một người khác, không còn giống Hạ Dĩ Hiên nữa.

“Luật, em yêu anh, em thật sự thực yêu anh.” Lời nói của cô nhanh chóng bị nuốt chửng, Sở Luật liền cứng người lại, yêu? Một chữ yêu này thực sự rất nặng, anh thực sự không nghĩ, anh thực sự yêu cô sao?

Có chứ, nếu không yêu thì sao lại muốn cưới cô mà hao hết cả tâm tư, nếu không yêu sao anh còn ở nơi này?

Cho nên, anh có yêu cô.

Đúng, nhất định là như vậy.

Ngoài trời thì mưa gió rét lạnh, trong phòng bệnh lại ấm áp như ngày xuân.

Trời mùa hè mới mưa gió một đêm, sáng sớm người đi làm còn phải lạnh tới rớt cổ, còn tưởng mùa đông sắp tới.

Trong một nhà kho nhỏ, có một người phụ nữ sắc mặt vô cùng yếu ớt đi ra, cô nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trái đau buốt của mình, cắn chặt răng, nhìn ra ngoài, không mưa thì tốt rồi, cô biết rằng nếu muốn sống thì phải đi tìm việc làm, cô rất rất cần tiền.

Nhưng cô biết làm gì bây giờ?

Cô giống như một kẻ hành khất, nhìn ngó khắp nơi, gió lạnh như muốn thổi bay bộ quần áo đơn bạc của cô, chỉ biết ôm ghì cánh tay mình, dường như làm như vậy mới có thể không chết còng.

Chương 141: Tìm việc khó, sinh hoạt không dễ

Cô dừng bước lại, đi vào.

Đây là một cửa hàng, trên đó viết muốn tuyển nhân viên cửa hàng, không biết cô có thể hay không, cô không có bán hàng qua, thế nhưng, cô sẽ cố gắng.

"Xin hỏi cô là tới mua đồ?" Ông chủ ngẩng đầu, thấy được một cô gái toàn thân phát run nức, kỳ quái hỏi cô, nơi này không có bán quần áo, chỉ bán một số đồ chơi nhỏ.

"Tôi muốn biết, nơi này còn cần người hỗ trợ không?" Cô cẩn thận hỏi, chỉ là hy vọng ông không cự tuyệt cô, nếu không cô không biết phải làm sao, mà cô rất lạnh, cũng rất đói.

"Cô là đến tìm việc làm?" Ông chủ nhìn Hạ Nhược Tâm từ trên xuống dưới, tuy sắc mặt không tốt, nhưng tướng mạo giống như cũng khá: "Tiền lương ở chỗ chúng tôi không cao, cô xác định cô muốn tới sao?" Anh lại hỏi một câu. Không biết cô gái lớn lên như thế có thể ghét bỏ hay không.

Hạ Nhược Tâm vội vàng lắc đầu: "Sẽ không, sẽ không, tôi sẽ không ghét bỏ: "Hiện tại cô còn cái gì có thể ghét bỏ, có một nơi ở, có thể ăn no là được rồi, cô có thể bị đói, nhưng con của cô lại là không được.

"Tốt. Cô..." Chỉ là lời ông ta vẫn chưa nói xong, liền nghe một trận tiếng bước chân cực lớn vang lên, sau đó là giọng một người phụ nữ tức hân hân: "Không được, tôi không đồng ý, loại phụ nữ này sao có thể lưu lại." Người phụ nữ vội vàng chạy tới trước mặt người đàn ông, vươn tay đẩy Hạ Nhược Tâm một chút, lúc này mới trừng mắt với người đàn ông: "Con mắt của ông để đi nơi nào, ông không nhìn ra cô ta là ai chăng? Cô ta chính là Hạ Nhược Hân, không biết xấu hổ đi tìm đàn ông bên ngoài bị phát hiện, ông xem cô ta mặc như vậy, nào có người nào ở trong trời lạnh mặc ít như vậy, rõ ràng là câu dẫn người."

Người phụ nữ vừa dứt lời, người đàn ông lúng túng gãi tóc của mình, lại nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm, khi nhìn thấy Hạ Nhược Tâm một lần nữa, trong mắt ông ta lóe lên một chút xem thường.

"Đi đi, đi đi, chỗ này chúng tôi không nhận cô."

Hạ Nhược Tâm cắn môi trắng bệch, buông xuống lông mi, quay người, đi ra ngoài.

Cô không phải là không muốn mặc quần áo, cô cũng muốn mặc, cô cũng lạnh, chỉ là, cô cũng không có bao nhiêu quần áo mặc, cô không có.

Núp ở một góc tường, thỉnh thoảng cô xoa xoa tay của mình, mà trong bụng cũng rất đói, cô đã một ngày không có ăn gì, người quen biết, tất cả đều tránh cô như độc, cũng không có nguyện ý giúp cô, đều cho rằng cô đáng đời, cô thấp hèn.

Cô, đã không còn đường có thể đi rồi.

Thẳng đến khi cô ngẩng đầu lên, thấy được một đứa bé hiếu kỳ, thuần khiết vô cùng, làm người thấy chua xót.

"Dì, có phải đi rất đói hay không?" Trong đôi mắt trong sáng của đứa bé, không nhiễm bất kỳ ác ý, sạch sẽ vô cùng, nó lấy từ phía sau ra một cái bánh bao nhỏ, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay cô.

"Dì, cái này cho dì ăn: " Nó nói xong, gãi đầu của mình một chút, lúc này mới chạy ra ngoài, ôm chặt chân một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ kia chỉ dịu dàng vuốt đầu của đứa bé, nụ cười gương mặt này, thật là quá mức rung động lòng người, ý cười tốt, hiền lành gập đầu. So với ánh sáng ngày xuân còn làm cho người cảm giác ấm áp.

Con, cô đặt tay ở trên bụng mình, cô cũng có một đứa bé, về sau, nó sẽ lớn lên, cũng sẽ gọi mẹ.

Cô nắm chặt bánh bao trong tay, nuốt vào từng miếng từng miếng, được người quan tâm cũng không có quan hệ, không có người thích cũng không có quan hệ, cô sẽ kiên trì, mặc kệ nhiều khó khăn, nhiều khổ, bởi vì, cô muốn sống sót, muốn con của cô sống sót.

Không có người thích họ, cô thích, không có người thương họ, cô yêu.

Đã ăn xong một cái bánh bao, cô lại đứng lên một lần nữa, tuy nhiên thân thể rất tồi tệ, hình tượng cũng kém, nhưng lưng của cô lại rất thẳng, cô sẽ không tùy tiện ngã xuống như vậy. Vì đứa con đáng thương, cô sẽ kiên trì.

Một nhà không muốn cô, cô tìm nhà thứ hai, nhà thứ ba không muốn, cô liền đi tìm nhà thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Sinh hoạt sẽ có hi vọng

Cô đi vào trong một cửa hàng, nơi này là một nhà hàng, trên đó viết tuyển nữ người làm, không biết là làm cái gì, chỉ cần bọn họ muốn cô, cho dù là rửa chén lau chùi cô đều nguyện ý.

Tôi muốn tìm một công việc được chứ? Không biết là bởi vì khí trời hay sao, giọng của cô có chút khàn khàn, cả người đơn bạc muốn chết, giống như gió thổi qua sẽ ngã xuống.

Nhân viên phục vụ cô làm chứ? Người kí đến đầu cũng không nhắc lên trả lời.

Tôi đồng ý, cô vội vàng nói, chỉ là không biết tay trái của cô có thể hay không, chỉ là hiện tại cũng không lo được.

"Cô tên gì?" Lúc này người hỏi mới ngẩng đầu, đó là một người phụ nữ, mà cô giống như vẫn tính toán chi tiêu, tiệm này cũng không lớn, nhưng lại vô cùng đặc sắc, rất nhiều người đều ưa thích tới nơi này ăn, cho nên làm khá khấm, gần đây cũng là cần thêm nhân viên.

Hạ Nhượng Tâm do dự nửa ngày, mới khẽ trả lời: "Tôi tên Hạ Nhượng Tâm."

Mà người nữ nghe xong tên của cô, lập tức đứng lên, đi lên trước, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Cô chính là người bắt gian ở giường gần đây lên báo Hạ Nhượng Tâm, hay là trùng tên trùng họ?"

Tuy ảnh chụp trên báo cũng không tính là rất rõ ràng, nhưng mơ hồ vẫn nhìn ra có chút giống nhau điểm.

Hạ Nhượng Tâm lại đau khổ cười một tiếng, thì ra cái thế giới này thật sự rất nhỏ, sẽ có nhiều người nhận biết cô như vậy, cô là một nhân vật không có tiếng tăm gì mà có thể dễ dàng nhiều người nhận biết như vậy, có phải cô cũng cần phải cảm thấy đời này không tiếc, cô đã thành người nổi tiếng không.

"Chúng tôi không muốn cô, cô đi đi." Người phụ nữ xua tay, phụ nữ như vậy không có người thích, đương nhiên cũng không ai dám muốn.

Hạ Nhượng Tâm cười, chỉ là nụ cười có chút thê lương, cười làm cho người ta cảm giác lòng chua xót.

Cô cúi người thật sâu.

"Cảm ơn: " Một câu cảm ơn nói vô cùng khô khốc.

Cô quay người đi ra cửa, trước mắt bắt đầu hiện lên một cảnh sương mờ.

"Chờ một chút: " Khi cuối cùng nước mắt của cô muốn rơi ra ngoài, người phụ nữ sau lưng kia lại mở miệng: "Được rồi, được rồi, lưu lại đi, phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ."

Mà Hạ Nhượng Tâm vươn tay đặt ở trên mắt của mình, lần này, là thật sự khóc.

Ánh mắt của cô rõ ràng là đang cười, lại đồng thời cũng đang khóc.

Cuối cùng cô tìm được công việc, có thể không cần chết đói, mà chỗ ở của cô là một kho hàng nhỏ, bên trong có chút lạnh, chẳng qua, cũng là nơi che gió che mưa, mà đây là công việc của cô.

Ban ngày làm việc ở nơi đó, chỉ là phục vụ mà thôi, mỗi một lần khi cô trở về, tay trái của cô đều đau, chẳng qua, cô vẫn nhịn, không làm cái này, cô còn có thể làm cái gì?

Làm việc không phân địa vị, có thể nuôi sống chính mình là công việc tốt.

Cô còn không muốn bị chết đói.

Đi trên đường, có lẽ cái thế giới này vốn là có mối nối cũ, trên báo chí đã không có ảnh chụp Hạ Nhượng Tâm, không có chuyện xấu của cô, mà có một tin tức khác, cô cầm lấy một phần báo nhìn xuống, phía trên là Sở Luật cùng với người phụ nữ được che chở trong ngực, mà người phụ nữ kia chính là Lý Mạn Ni. Bọn họ sẽ không lâu nữa cử hành một lễ đính hôn vô cùng hào hoa.

Buông tờ báo trong tay xuống, cô chớp hai mắt, mơ hồ trong đó, lại có dòng nước, lại một lần nữa nghe được tin tức của anh, cô vẫn cảm giác đau lòng.

Cô nghĩ, cô còn phải thật lâu mới có thể tốt, chẳng qua, một ngày nào đó, người mình yêu sâu đậm, cũng sẽ bị quên.

Quay người, rồi đi, mà bọn họ đã là hai thế giới, không còn có ngày gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Có số người nên quên

Cô đứng ở một cửa hàng áo cưới, nơi đó treo một bức ảnh cực xinh đẹp, mà trên tấm ảnh đều là người cô nhận biết, có ảnh mới, như vậy tấm ảnh cũ cũng có thể bị thay thế, cũng là nhan sắc lụi tàn, Chu Sa cũng phải lui đi, yêu lâu dài, ai mà tin?

Phía trước luôn mồm yêu Hạ Dĩ Hiên đến chết, chẳng qua không đến thời gian một năm, liền yêu người khác.

Sở Luật à Sở Luật, tay của cô đặt ở phía trên tấm kính, giữa ngón tay cảm thấy một loại lạnh buốt, trên môi nếm được hương vị hơi mặn, ngoại trừ Hạ Dĩ Hiên, anh vẫn đối tốt với một người phụ nữ khác như vậy, đối cô cũng chỉ có tàn nhẫn, một loại yêu, một loại hận, thì ra rõ ràng.

Cô quay người, người nữ trên tấm ảnh cười còn hạnh phúc hơn Hạ Dĩ Hiên, càng hạnh phúc hơn Hạ Nhượng Tâm.

Trong biệt thự Sở gia, Tiểu Hồng không ngừng thờ dài, nơi này đã không có phu nhân kia, mà chính là có một người khác, không biết vì cái gì, trong nội tâm cô thấy khó khăn, mà phu nhân kia đã đi nơi nào, giống như cô bốc hơi khỏi thế giới này, không còn có tin tức của cô.

Cô đứng ở một bên nhìn, quần áo đồ vật của phu nhân đã dùng qua, toàn bộ bị ném đi, nhưng thứ thuộc về cô giảm bớt từng chút, có lẽ sẽ không lâu sau, tất cả mọi người sẽ quên nơi này từng ở một người phụ nữ thích khóc

Sở Luật đứng trong gian phòng, tất cả bên trong đều là một loại trống rỗng không nói được, đồ của Hạ Nhượng Tâm đã bị ném ra ngoài toàn bộ, cô quả nhiên nói được thì làm được, đồ Sở gia đều không có cảm đi.

Lấy ra một điều thuốc, anh hít một hơi nhìn chăm chăm ảnh chụp cô dâu trên tường, cái này cũng cần phải lấy xuống, anh không phải không yêu Dĩ Hiên, Dĩ Hiên sẽ ở đáy lòng một chỗ sâu nhất trong lòng anh, mà anh sẽ có một người vợ, một người vợ để anh trân ái.

Trước mắt anh khói bụi mông lung, lập loè lộ ra ít thâm trầm, anh thương cảm cái gì, anh đang đau lòng cái gì.

Có lẽ hiện tại cái gì cũng anh không có nghĩ, càng có lẽ chính anh cũng không biết.

Động tác những người này rất nhanh, mà tấm ảnh chụp cô dâu trên tường, cuối cùng bị đổi thành Sở Luật và Lý Mạn Ni, kỳ thật anh có rất nhiều lựa chọn, không nhất định phải chọn nơi này làm tân phòng, nhưng ngoài ý muốn, anh lại không có nghĩ qua nơi khác, trong ý thức của anh, giống như chỉ có nơi này mới là nhà anh.

Không biết có phải là bởi vì nơi này từng xuất hiện qua Hạ Dĩ Hiên còn có một người phụ nữ khác hay không.

Anh đi ra ngoài, rất nhanh nơi này sẽ có một nữ chủ nhân, một người anh thích, mà không phải hận.

Mà bọn họ đã là hôn thê, có chuyện Hạ Nhượng Tâm kia, hiện tại Lý Mạn Ni, đã được chúc phúc, mà Sở Luật nói qua, muốn để cô phong quang gả cho anh, mà anh quả nhiên làm được, không có bất kỳ tin tức tiêu cực, mà đạt được đều là hâm mộ và chúc phúc của người khác.

Xe dừng lại, Lý Mạn Ni thân mật kéo tay Sở Luật, hôm nay chúng ta phải đầu, cô ngẩng đầu, trên mặt đã không có ngưng ngừng lúc trước, mà mở mắt nhắm mắt đều là một loại hạnh phúc để cho người ta có thể nhìn ra được, Sở Luật đối với cô rất tốt, rất thương cô, mà cô tin tưởng, chính mình sẽ trở thành một cô dâu hạnh phúc.

"Em cứ nói đi, em muốn đi nơi nào đều được: " Sở Luật đi về phía trước, anh nhìn không chớp mắt, kỳ thật cũng không biết mình muốn ăn cái gì, bụng là đói, nhưng lại không có khẩu vị, thế giới của anh cảm giác là sáng, nhưng trong nháy mắt lại u ám.

Anh không khỏi nhìn xung quanh, không biết vì cái gì, lại theo bản năng tìm kiếm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Bời vì muốn sống

"Đúng rồi, em biết có một nhà cực tốt, tuy nhiên phong cách lạ, nhưng bên trong ăn rất ngon, chúng ta qua ăn đi?" Lý Mạn Ni đột nhiên nghĩ đến cái gì, lúc này mới nói với Sở Luật.

"Ừm, em quyết định đi: " Ý có chút qua loa, chẳng qua, chỉ có một mình anh biết mà thôi.

Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật đi vào trong nhà hàng, quả nhiên là như cô nói, cũng không tính là cấp cao, nhưng lại ngoài ý muốn hơn nhiều.

Bọn họ chọn lấy một vị trí bên cửa sổ, nơi này xem như vắng vẻ.

Lý Mạn Ni ngắm gì đó, sau đó ngồi cùng Sở Luật, mà mắt Sở Luật chỉ hướng về phía trước, có chút chuyên chú, cũng có chút mờ mịt.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh, trong mắt roi xuống thân ảnh quen thuộc, hơi tròn mắt nhìn, bóng lưng người kia thật sự cực kỳ giống Hạ Nhượng Tâm, chỉ là cô quăng ra khỏi đầu, làm sao có thể chứ, làm sao cô lại ở chỗ này, khả năng đã rời đi thành phố này, nếu như đổi thành cô, cũng sớm rời đi.

Người phụ nữ kia bung một cái khay, chỉ là tư thế của cô rất kỳ lạ, người khác đều tay trái, mà cô lại dùng tay phải, cái tay trái kia an tĩnh buông thõng, giống như không có bất kỳ tức giận nào.

"Luật, người phụ nữ kia rất kỳ lạ, vì sao cô ấy chỉ dùng một tay?" Lý Mạn Ni kỳ lạ hỏi, chỉ là lời cô vẫn chưa nói xong, cũng cảm giác trên mặt dường như bị một trận gió lạnh thổi qua, mà Sở Luật đã đi nhanh chân đến bên người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni vội vàng đứng lên, trong lòng có một loại cảm giác bị người nắm chặt, vô cùng không thoải mái.

Hạ Nhượng Tâm cẩn thận để món ăn lên bàn, bởi vì một con tay, cho nên, cô làm vô cùng khó khăn, chẳng qua, hiện tại cô đã có thể làm rất tốt, cô lấy rượu ra, còn cho khách thứ gì khác.

"Ngài từ từ dùng: " Ngữ khí khách khí, nụ cười thanh đạm, tuy nhiên sắc mặt cũng không tốt, nhưng nụ cười trên mặt cô lại đền bù tất cả.

Phụ nữ yêu cười, sẽ không làm cho người ta chán ghét.

Cô vừa muốn rời khỏi, lại là phát hiện tay trái của mình bị người hung hăng nắm lại, cô đau nhủu mảy.

Quay người, lại thấy được Sở Luật vẫn ánh mắt tàn bạo như cũ, roi vào người cô.

Cái thế giới này thật sự vô cùng nhỏ, cô còn cho là bọn họ không có khả năng tạm biệt, mà lúc gặp lại, trong nội tâm cô có loại thống khổ, khỏe môi đã nếm được vị đắng chất không cách nào nói ra được.

Mà Lý Mạn Ni cũng đi tới, giống như chiếm hữu kéo cánh tay Sở Luật lại, nhiều hơn một loại lực đạo, mắt đen Sở Luật chìm xuống một chút, buông tay lôi kéo tay Hạ Nhượng Tâm ra.

Hạ Nhượng Tâm nhìn cô ta một cái, cô ta không cần như vậy, cô sẽ không đoạt lại Sở Luật, cô đã không cần anh, chỉ muốn con của mình.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?" Giọng của anh cực lạnh, giống như còn có tức giận nói không nên lời, Hạ Nhượng Tâm che dấu mi mắt, khẽ hỏi qua, vì sao tôi không thể ở chỗ này?

Nếu như có thể, bọn họ vẫn không cần gặp lại nữa, mà cô phát hiện, kỳ thật cô sống một mình cũng có thể sống rất thoải mái.

Sở Luật cười lạnh một tiếng: " nghĩ không ra cô còn sống, tôi còn tưởng rằng cô đã chết ở đâu?" Mở miệng lại là một câu tàn nhẫn vô cùng, Hạ Nhượng Tâm hơi giương lên khỏe môi của mình, chỉ là đáy mắt lại lóe lên một loại đau đớn như là bị xé nát.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 145: Còn không có đủ sao?

"Tôi không muốn chết, cho nên tôi muốn sống: " Cô ngẩng đầu của mình, mà Sở Luật lại phát hiện, trong cặp mắt của cô, đã tìm không thấy bất kỳ bóng dáng yêu nào.

Cái Hạ Nhượng Tâm yêu anh đi nơi nào. Cái Hạ Nhượng Tâm có thể làm tất cả vì anh đi nơi nào. Mà anh phát hiện, anh hận người phụ nữ trước kia luôn luôn nói yêu anh, nhưng càng thêm hận người phụ nữ không thích.

"Cô cũng chỉ có thể làm ăn mảy mà thôi, tôi đã nói rồi, tôi để cô sống không bằng chết, nhìn xem, bây giờ cô vẫn còn sống rất tốt? Anh đánh giá trên dưới Hạ Nhượng Tâm một chút, hận ý trong mắt vẫn còn.

"Ông chủ: " anh trầm giọng nói qua, mà thân thể Hạ Nhượng Tâm lại hơi rung động một cái, anh thật sự không cách nào buông tha cô sao? Thật sự không để cho cô sống sót sao? Anh biết không? Cô có con của bọn họ, một đứa con mà bọn họ đều cho rằng không có khả năng có.

Ông chủ tiệm này cũng là người phụ nữ lúc trước chứa chấp Hạ Nhượng Tâm, nhìn thấy Sở Luật cũng sùng sốt một chút, lần đầu tiên đã nhìn ra được

thân phận của Sở Luật, người này gần như mỗi ngày ở trên tạp chí thương nghiệp.

Mà sao anh lại tới, cô chỉ cần thận nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm, sao bọn họ lại đụng nhau, cái này căn bản là xe lửa đụng Địa Cầu, thịt nát xương tan.

"Bà chủ, người phụ nữ này, khai trừ." Giọng của anh lãnh khốc truyền ra, lại để bà chủ trẻ sững sờ, ánh mắt phức tạp dừng trên người Hạ Nhược Tâm, là cô đáng thương, nhưng người đàn ông này, cô càng biết, cô không thể đắc tội, mà cô chỉ trầm mặc lâm vào lưỡng nan.

"Thật xin lỗi, rước lấy phiền phức cho cô:" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, đã có quyết định, khi cô mở hai mắt ra, trong lòng đã bắt đầu lan tràn một loại bi thương cực hạn.

Cô khom người thật sâu với bà chủ, sau đó không tiếp tục nhìn Sở Luật và Lý Mạn Ni một chút, quay người đi ra ngoài, bọn họ không phải muốn cô rời đi sao?

Vậy cô đi, bọn họ sẽ không nhìn thấy cô nữa, tốt, về sau cô sẽ không lại xuất hiện trước mặt của bọn họ.

Mắt lạnh Sở Luật nhìn thân thể dường như bị gió thổi sắp ngã xuống, tay để ở bên người dùng sức nắm chặt, quay đầu, quay đầu, cầu xin anh, chỉ cầu xin anh, có lẽ anh tha thứ.

Chỉ là không như anh mong muốn, cửa đã không có bóng dáng người phụ nữ kia rồi.

Lý Mạn Ni nắm chặt tay Sở Luật, trong lòng như là bị gọi cho một thùng nước lạnh, toàn thân đều lạnh muốn chết.

"Luật, chúng ta trở về đi, em có chút lạnh." Cô ngẩng đầu nhìn vào con người không thấy đáy của Sở Luật, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Thân thể Sở Luật hơi cứng đờ một chút, ân, đi thôi, tay của anh có chút cứng ngắc vòng qua eo Lý Mạn Ni, hai người đi ra ngoài, thậm chí, đồ ăn vừa rồi bọn họ gọi còn không động qua một chút.

Bà chủ dựa vào một bên, mắt lạnh nhìn bọn họ rời đi, sau cùng thở dài một hơi.

Hạ Nhược Tâm, bảo trọng, mà cô có thể cho cũng chỉ có câu bảo trọng này.

Hạ Nhược Tâm vô thần đi tới nhà kho, nơi này chính là chỗ ở của cô, cũng là nhà của cô, cô đi qua, cầm quần áo không nhiều của mình, rồi đi là tốt nhất, tốt nhất về sau không cần gặp lại nữa, mà cô cũng không muốn biết bất cứ tin tức gì của họ.

Tất cả đều kết thúc, thật sự kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Sinh hoạt sẽ lại bắt đầu

Cô ôm chặt túi ở trước ngực, lại chôn mặt ở trong túi, đây là một lần cuối cùng khóc vì anh, một lần cuối cùng, về sau, cô sẽ quên việc trong sinh mệnh của mình xuất hiện qua một cái tên Sở Luật, cũng sẽ quên cậu bé trai cho cô bữa hộ thân.

Nước mắt không ngừng từ khóe mắt cô rơi xuống, biến mất trong túi nhỏ, ngày mai, ngày mai sẽ rời đi.

Trong tập đoàn Sở Luật, Đỗ Tinh Đường hấp tấp xông vào trong văn phòng Sở Luật, giống như là ngại cánh cửa kia quá mức chóng mặt, trực tiếp đá mở.

Sở Luật mắt lạnh nhìn, anh vẫn ngồi trên ghế da ông chủ, mà trên cánh cửa kia, còn để lại dấu chân lớn

"Đỗ Tinh Đường, nếu như cậu không muốn chân của cậu, tôi có thể lập tức giúp cậu đập mạnh roi: "Tiếng Sở Luật âm lãnh truyền đến, mà Đỗ Tinh Đường chỉ hít một hơi thật sâu, lúc này mới đi lên trước, hai tay chống trên bàn Sở Luật.

"Anh họ, tại sao anh phải làm như thế, máu của anh lạnh sao? Anh tra tấn cô ấy còn chưa đủ à?" Lòng ngực của anh ta nâng lên hạ xuống, giống như đang cực lực đè nén cái gì?

"Tôi không hiểu ý cậu?" Mắt Sở Luật không hề rời khỏi giấy tờ trong tay của mình, giọng vẫn băng lãnh không ấm như cũ, có lẽ đây chính là bản tính của anh.

"Anh họ, anh thật là độc ác, hiện tại cô ấy chẳng còn gì nữa, Hạ gia cũng không cần cô ấy, anh có nghĩ tới hay không, cô ấy một mình sống ở bên ngoài ra sao, mà anh, vậy mà phong sát cô ấy, không có một công ty thu nhận cô ấy. Anh họ, anh thật sự muốn cô ấy chết sao?"

Giọng Đỗ Tình Đường càng lúc càng lớn, mà sắc mặt Sở Luật lại càng ngày càng lạnh, anh đột nhiên ngừng đầu, khóe môi bạc tình bạc nghĩa nói một chút: "Tôi chính là như thế, không phải cậu đã sớm biết."

Mà Đỗ Tình Đường vươn tay của mình, chỉ trên không trung.

"Sở Luật, tôi chờ anh hồi hận, còn có..." Anh ta đột nhiên đứng thẳng người, gọi thẳng tên Sở Luật, cũng không tiếp tục gọi anh họ.

Anh ta đi về phía cửa, sau đó trực tiếp ném ra một thư từ chức: "Ông đây không làm, loại người không tìm không phải như anh, tôi không muốn làm em họ anh."

Anh ta nhanh chân đi ra ngoài, loại địa phương này anh ta không muốn ở tiếp nữa, anh ta cũng không phải là yêu Hạ Nhược Tâm, chỉ là cái anh họ này để anh ta thất vọng.

Sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy, người phụ nữ kia sẽ sống không nổi.

Cô ấy đã chẳng còn gì nữa, tâm không có, yêu không có, chồng không có. Nhà cũng không có, cô ấy cũng chỉ có một cái mạng, đến một cái mạng, cũng không nguyện ý cho cô ấy sao?

"A!" Anh ta không làm, anh ta về với mẹ, nhà anh ta lại không thiếu tiền, anh ta đến Sở thị cũng chỉ vì nhàm chán mà thôi, tất nhiên nhìn không quen, anh ta còn ở lại nơi này tìm tai vạ sao?

Mà Sở Luật lạnh mặt, dựa thân thể của mình vào ghế da sau lưng, tay của anh đặt ở trên trán mình, chỉ có cặp mắt kia, như có điều suy nghĩ.

Anh cho là người phụ nữ kia sẽ trở về cầu xin anh, cầu xin anh buông tha cô, nhưng lần đầu tiên anh nghĩ sai, từ ngày đó trở đi, người tên là Hạ Nhược Tâm giống như biến mất khỏi cái thế giới này, cũng không còn cách nào tìm được, có lẽ, cô thật sự biến mất, không có ai biết, khi bọn họ gặp lại một lần nữa, đã là chuyện mấy năm sau.

Trong đêm khuya, một tiếng tiếng đập cửa nhẹ nhàng truyền đến, một người phụ nữ thỉnh thoảng lấy nhiệt cho trong lòng bàn tay của mình, sau đó không lâu, cửa mở ra, bên trong đi ra một người phụ nữ trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Vậy cũng là hạnh phúc

"Nhược Tâm, tối lấy quần áo sao?"

Mà người phụ nữ cười gật đầu một cái, trong gió lạnh, trên mặt cô có nhận nhậ ánh sáng trong trẻo, mà bụng của cô lại hở ra.

"Trời lạnh như vậy, cô còn tối lấy quần áo: "Người phụ nữ thương cô một thân đơn bạc, khề thờ dài: "Cô như vậy là phụ nữ có thai gầy nhất tôi từng thấy, cô phải thật chú ý mình, bây giờ cô cũng không thể so với người khác, vẫn là không nên quá liều mạng."

"Không sao, tôi có thể, Bảo Bảo sắp ra đời rồi, tôi muốn kiếm cho nó một ít tiền sữa bột." Cô cười, cười rất vui vẻ, lúc nhìn về phía bụng mình, trên mặt đều là hạnh phúc.

"Được rồi, cô chờ: "Người phụ nữ muốn nói lại thôi, chẳng qua sau cùng lại chỉ lắc đầu đi vào.

Không có ai biết cái người phụ nữ thu quần áo này từ đâu tới, bọn họ chỉ biết, tên của cô là Nhược Tâm, không chỗ nương tựa, lại là một phụ nữ có thai. Bình thường cô đều ở chỗ này thu quần áo mang đi giặt, bọn họ thấy cô đáng thương, cho nên, cũng hầu như là vô tình hay cố ý chăm sóc cô, lúc đầu không có quần áo, tuy nhiên lại đều không hèn mà cùng tích lũy ra một số quần áo, cũng coi như là hỗ trợ không lời đi, kỳ thật nói trắng ra là, nhà ai không có máy giặt, chỉ là vì mình chính ngon thuận, cho cô một số tiền.

Cùng là phụ nữ, như cô rất đáng thương, còn không đáng đồng tình sao?

Phụ nữ trung niên đi ra, trong tay ôm một đống quần áo lớn, đặt ở trong tay cô.

Mà cô gái trẻ ngoài cửa, nói một tiếng cảm ơn, sau đó đi thu quần áo những nhà khác.

Mà cô cũng là Hạ Nhược Tâm, mấy tháng trước rời đi cái thành phố kia, dùng tiền kiếm được mua một vé xe, sau đến đây, không có tiền, cho nên, cô ở trong kho hàng chỗ này, dựa vào giặt quần áo cho người khác để sống qua ngày, tuy sinh hoạt rất khổ, nhưng cô cũng rất thỏa mãn rồi.

Bởi vì, hiện tại cô và con của cô đều rất tốt, có Bảo Bảo bên cô, cô tuyệt đối không sợ cảm giác cô đơn.

Gió lạnh không ngừng thổi thân thể của cô, mà bụng đã rất lớn, bởi vì, bảo bối của cô rất nhanh sẽ ra đời rồi, không biết đây là một bé trai hay bé gái, cô ôm chặt quần áo trong ngực, sau đó dừng lại.

Cô phí sức cúi eo xuống, nhặt một tờ báo từ trên bậc thang, mà trên tờ báo viết to về một hôn lễ long trọng.

Cô buông lỏng tay của mình, lòng mi thật dài lóe lên một cái, bên miệng xuất hiện hơi trắng, lại biến mất, mà tờ báo rơi trên mặt đất lần nữa, cô ôm chặt quần áo trong ngực, Bảo Bảo, mẹ có con là đủ rồi, mẹ chỉ cần con là có thể ở dưới ánh đèn đường mờ, cái bóng của người phụ nữ kéo rất dài, mà tờ báo bị gió thổi bay, chữ viết phía trên cũng rõ ràng dưới đèn đường..

Coi như không phải rất ánh sáng ngời cũng là có thể rõ ràng trông thấy.

Tổng giám đốc tập đoàn Sở Thị và vị hôn thê, sẽ cử hành hôn lễ ở Pháp.

Chờ đến khi Hạ Nhược Tâm trở về, trong ngực của cô đã ôm một túi quần áo rất lớn, tuy nhiên cô có khả năng phải giặt một đêm, nhưng cái này cũng mang ý nghĩa về sau bảo bối của cô sẽ sống tốt hơn một chút.

Cô không muốn ủy khuất con của cô, mà cô lại là một người mẹ.

Cô cúi đầu lần nữa, cô nhìn tờ báo phía xa, khỏe môi chỉ dương lên một chút, lần này, cô không có dừng lại, thậm chí, chân cũng giẫm lên tờ báo, lưu lại một dấu chân nhàn nhạt.

Trở lại chỗ mình ở, vẫn là một nhà kho cũ nát như cũ, đây là người tốt cho cô ở, nếu không một mình cô, đưa nết không quen, vừa có con, cô đều cho là mình sẽ ăn xin trên đường để sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Người khác kết hôn, có liên can gì tới cô

Thả những bộ quần áo trong tay ra, trên bàn để một cái chậu cực lớn, trước kia là để dưới đất, chẳng qua, bây giờ cô cần bản không cách nào cúi người, cho nên liền đặt lên mặt bàn, cô cho tất cả đồ vào chậu, cô cũng không có đi nấu nước nóng, bởi vì, hiện tại cô muốn tiết kiệm tiền, vì con, cô chỉ có thể vất vả chính mình như thế.

Nhúng quần áo vào trong nước, cô cho tay vào, hai bàn tay đã bị nước ngâm sưng đỏ không chịu nổi, một tay phải giặt quần áo, còn tay trái của cô, gần như không có một chút sức lực.

Tay trái của cô đã có thể nói là bị phế.

Nhiệt độ nước vô cùng lạnh, đâm lòng lạnh lẽo, nhưng sắc mặt của cô hơi trắng một chút, vẫn dùng tư thế như vậy giặt quần áo, cô biết, kỳ thật bọn họ đều thật lòng giúp cô, cho nên cô phải giặt sạch sẽ một chút mới được, người nào đối tốt với cô, người nào đối cô không tốt, cô biết, cô biết rõ.

Thẳng đến khi cô phơi xong, lúc này đã nửa đêm, cô mới cẩn thận xoa eo của mình, dán tay lên mặt của mình, chờ ấm hơn, mới đặt ở trên bụng của mình.

"Bảo Bảo, hôm nay con đặc biệt ngoan: " Cô cẩn thận vuốt, chỉ là cảm giác giống như đứa bé khẽ nhúc nhích, dùng tay nhỏ bé và chân nhỏ bé đá cô một chút, cô cười một tiếng, ngồi trở lại giường gỗ cũ, không biết con là trai hay gái.

"Mẹ hi vọng con là một bé trai: " chỉ là, lời cô vừa dứt, đứa bé trong bụng lại bỗng nhúc nhích, cô lấy chân mền đắp lên, tay vẫn đặt ở trên bụng của mình: "Có phải tức giận với mẹ hay không? Kỳ thật, con là con gái, mẹ càng thêm vui vẻ."

Tay của cô chuyển qua bóp chân của mình. Nhẹ nhàng xoa, chân của cô đã có chút sưng vù, có khi sẽ rút gân thật lâu, mỗi lúc cô khó chịu, sẽ xoa chân của mình, như vậy giống như có thể dễ chịu một chút.

Trong bụng mang đứa bé này, so với tương tượng còn vất vả rất nhiều, cô từng nôn chết đi sống lại, từng mấy ngày không có ăn cơm, đã từng phát sốt kèm chút bệnh chết ở chỗ này, chỉ là hiện tại cũng đã qua, Bảo Bảo của cô nhanh chóng ra đời rồi.

Nắm chặt chân mền trên người, mặc kệ vất vả đến cỡ nào, nhất định cô sẽ bình an sinh con ra, không có người có thể cướp đi sinh mệnh đứa bé, chính cô cũng không thể.

Nó là hi vọng duy nhất cô sống tiếp, nếu như không có đứa bé này, khả năng Hạ Nhược Tâm đã sớm chết, mà cô biết rõ, cô là một người mẹ, có trách nhiệm của mình.

Nhắm mắt lại, cô có thể ngủ rất tốt, tuy nhiên giường không mềm, chăn mền không đủ ấm, gối đầu cũng có chút cứng rắn, thế nhưng có đứa nhỏ này làm bạn, Hạ Nhược Tâm cũng có thể rất hạnh phúc, mà ngày mai những quần áo đó sẽ khô.

Lúc này tại Sở gia, lại có một người đàn ông đứng trước cửa sổ, thuốc trên đầu ngón tay giống như sắp đốt ngón tay của anh, anh vội vàng dập tắt, lại vứt bỏ.

Anh quay đầu, nơi này đều đã thay đổi cực kỳ xa lạ, tất cả đều là màu sắc Lý Mạn Ni ưa thích, cô muốn bố trí thế nào thì bố trí.

Trên bàn để tờ báo hôm nay, tận lực tung hô hôn lễ, anh đi qua, cảm báo đặt ở trên đùi của mình, thời gian trôi qua rất nhanh, người phụ nữ kia đã rời đi gần một năm, cô giống như sẽ không bao giờ xuất hiện trong thế giới của anh.

Như này, cô hẳn là sẽ thấy, thấy được anh và người phụ nữ khác hạnh phúc, nhất định sẽ thống khổ.

Mà anh muốn cũng là nỗi thống khổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Đây là ghen ghét

Anh không biết mình kiên trì như vậy là vì cái gì, anh nghĩ đến tra tấn cô như thế nào, nhưng, sau cùng lại tra tấn mình. Anh phát hiện, chính mình cho tới bây giờ đều chưa quên được cô, mặt của cô đều hiện ra trong đầu anh, để anh hận không thể xé nát người phụ nữ kia.

Anh hận vẫn chưa hết, đúng vậy, vẫn chưa hết, ném tờ báo trong tay ra, anh dựa người vào ghế sofa, ghế sofa mềm mại để cơ bắp anh một mực căng cứng bắt đầu có chút buông lỏng.

Anh nhắm hai mắt lại, không biết là mơ tới cái gì, khóe môi hơi giương lên, mà anh đều không biết mình đã bao lâu không cười qua.

Một tiếng điện thoại vang lên, anh chậm rãi mở hai mắt ra, nụ cười khóe môi đã sớm biến mất, mở điện thoại di động ra, anh mới đặt ở bên tai.

"Luật, lễ phục của chúng ta đến, chúng ta đi thử đi." Bên kia truyền đến giọng vô cùng ngọt ngào của Lý Mạn Ni "Ngày mai đi, hôm nay anh còn có một số việc phải làm?"

"Vâng, vậy em chờ anh, còn có..." Giọng Lý Mạn Ni đẹp như là có thể vò ra nước. "Luật, em yêu anh, thật sự rất yêu anh."

Mà Sở Luật để điện thoại di động xuống, khóe môi khẽ nhúc nhích: "Anh cũng yêu em." Giống như chỉ là trả lời theo thông lệ, trả lời dễ dàng như thế, ai có thể đoán anh thật giả.

Một lần nữa nhắm cặp mắt của mình lại, anh an tĩnh dựa vào ghế sofa, kỳ thật công việc gì cũng không có, chỉ là anh muốn an tĩnh như vậy.

Mà nếu như hôn lễ cử hành, ngày đó tới rất nhiều người, tất cả mọi người đang thương thức người mới hôm nay, hăm mộ cô dâu hiện tại.

"Cưới lần hai còn tốt hơn lần nhất, xem ra tổng giám đốc Sở thị thật sự rất yêu cô ta!" Nơi có phụ nữ, luôn luôn không thể bớt lời, cũng hầu như không thể rời bỏ lời ra tiếng vào.

"Đúng vậy, tôi còn nhớ lần đầu tiên tham gia, khi đó, người phụ nữ kia còn lộ ra bấp đuôi, trước mặt nhiều người như vậy: "Lại có một người phụ nữ bít miệng của mình nở nụ cười."

"Khả năng là cô ta cố ý, cái Hạ Nhược Tâm kia không phải là một dâm phụ sao? Vậy thì có gì kỳ lạ?" Một người khác chưa xót nói. Một người như thế có thể gả cho Sở Luật, như vậy, tại sao bọn họ không có tốt số như vậy, cho nên, thật không công bằng.

Mà lời cô ta còn chưa nói xong, bất chợt cảm giác một trận ánh mắt lạnh như băng bắn tới, cô rút thân thể của mình lại, đây là thứ gì, tại sao đáng sợ như vậy.

Cô ta quay đầu chút đầu, khi nhìn thấy người đàn ông kia, lại lui về sau một bước.

Sở Luật, tốt nhất là không thể trên.

Người phụ nữ kia cười khan một tiếng, sau đó sợ hãi lui về phía sau, giống như hiện tại Sở Luật có thể ăn người, rõ ràng có một gương mặt mình tình, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy gương mặt này, thật ra đáng sợ.

"Luật, chúng ta đi: "Lý Mạn Ni mặc áo cưới màu trắng đi tới khoác lên cánh tay Sở Luật, cô ta tìm anh đã nửa ngày, mà tại sao anh lại ở chỗ này, hơn nữa còn bộ dạng rất tức giận."

Sở Luật cúi đầu, nhìn cô dâu bên cạnh mình, hoảng hốt nhớ tới tình cảnh cưới người phụ nữ khác, giống như là chuyện ngày hôm qua, giật mình cách một thế hệ, lại giống như qua luân hồi, vật sự nhân phi.

"Chúng ta đi thôi." Anh ôm eo Lý Mạn Ni, về sau, cô là vợ của anh, sẽ để cho anh che chở thương yêu. Không có tàn nhẫn, cũng không có tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đồng nhân không đồng mệnh

Hôn lễ của bọn họ rất lớn, mà Sở Luật giống như nói với toàn thế giới, anh yêu cô dâu của anh bao nhiêu, anh gần như để Lý Mạn Ni trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới, anh cho cô, anh có khả năng cho tất cả.

Bao gồm, thứ anh cướp đi từ trên người phụ nữ khác.

Ban đêm, nơi này lại cos một trận mưa không nhỏ, giống như cho gian phòng tân hôn thêm chút rục rờ, Lý Mạn Ni có chút khăn trương nằm ở trên giường cưới, trong lòng cực kỳ khẩn trương, tuy bọn họ làm vị hôn phu thê chừng một năm, nhưng trình độ bọn họ thân mật cũng chỉ có hôn mà thôi. Giống như Sở Luật cũng không phải rất thích chuyện như vậy, ngoại trừ lúc đầu có chút nóng tình, về sau đều nhẹ nhàng.

Hôm nay là tân hôn của bọn họ, hôm nay, cô ta sẽ trở thành người phụ nữ của anh, người phụ nữ chân chính của anh, cô ta có chút không được tự nhiên xấu hổ đỏ mặt. Dù sao, cô ta một mực giữ mình trong sạch, còn là lần đầu tiên.

Sở Luật đi ra, trên người quần khăn tắm, trên tóc nhỏ giọt nước, tay anh cầm khăn mặt, có chút thất thần nhìn Lý Mạn Ni trên giường, hôm nay tân hôn của anh, chỉ là, anh lại có chút hoảng hốt, vì sao, anh bắt đầu phát hiện, mặt của cô lại biến thành đáng vẻ Hạ Nhược Tâm.

"Luật..." Lý Mạn Ni ngượng ngùng cười một tiếng, mà trong nháy mắt Sở Luật lấy lại tinh thần, anh đến gần... Ngồi ở bên giường, ngón tay nhẹ đặt ở trên mặt Lý Mạn Ni, như là lông vũ nhẹ nhàng.

Đề tâm Lý Mạn Ni đột nhiên tê một chút.

"Luật, em có chút sợ hãi: " Cô ta đỏ mặt, không dám nhìn tới Sở Luật, mà trong đôi mắt Sở Luật tĩnh mịch, từ từ cúi đầu xuống, hôn lên môi của cô ta, vẫn không có hương vị anh muốn, không mạnh, có chút cảm giác như mặt nước, cũng vô vị, nhưng anh phải nhẫn nại, đây là trách nhiệm của anh.

Thậm chí, lên giường với phụ nữ.

"Đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng: " Anh có chút thương tiếc với cô ta. Đương nhiên động tác của anh vô cùng dịu dàng.

Một phòng cưới đẹp, thân thể hai người từ từ giao xếp cùng nhau, mà mặt đất tản mát quần áo. Mưa bên ngoài thỉnh thoảng đánh vào cửa sổ, đánh ra từng bọt nước, sau đó mấy vũng gợn sóng.

Mà tại một địa phương khác, không có âm áp, cũng không có ánh đèn, trên một cái giường đơn sơ, Hạ Nhược Tâm nắm chặt cái chăn dưới thân, môi đã bị cắn có chút máu thịt be bét.

Cô nhẹ giọng nức nở, trong bụng không ngừng truyền đến một trận đau đớn... Cô biết Bảo Bảo của cô muốn ra đời, thậm chí cũng không có ai biết, cô ở chỗ này sinh con.

Cô không thể cầu người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

"A..." lại là giọng hét đè nén, mồ hôi trên trán cô không ngừng rơi xuống, sắc mặt trắng bệch vô cùng, mà bụng của cô truyền đến đau nhức muốn làm cô hôn mê. Chỗ hạ thân cũng giống như chảy ra điều gì, cô biết đó là nước ối, nước ối vỡ, đau nhức to lớn để cô không ngừng dao động lắc đầu, mà cô biết mình không thể tiếp tục như vậy, nếu không, Bảo Bảo của cô có thể chết từ trong trứng nước, mà chính cô cũng sẽ mất mạng.

Khó lâu như vậy, khó lâu như vậy, đợi lâu như vậy, Bảo Bảo của cô còn chưa từng gặp thái dương, còn không có hô hấp không khí bên ngoài, tại sao có thể, tại sao có thể.

Mưa không ngừng rơi xuống, gió mang thỉnh thoảng xuyên qua cửa sổ nhỏ thổi vào, Hạ Nhược Tâm cắn chặt chăn mền trên người, mà trên mặt không có huyết sắc, thỉnh thoảng trượt xuống mồ hôi lớn như hạt đậu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Sinh

Editor: Ngan Tĩnh.

Cái loại đau đớn này, giống như muốn xé nát thân thể cô ra, so với những nỗi đau mà cô từng trải qua càng đau đớn hơn, đau tới cực điểm.

"Bảo bối, con phải cố lên, nhất định không được xảy ra chuyện gì, nếu không mẹ sẽ chết theo con mất"

Cô nâng mặt mình lên, tay chặt chẽ bắt lấy khăn trải giường.

Lông mi thật dài vô lực rơi xuống, đau... Thật sự rất đau...

Tiếng hét đứt quãng không ngừng vang lên...

Cũng trong đêm mưa đó, cô lại không hề biết, ngay khi bản thân đang dùng sinh mệnh sinh đứa bé cho người đàn ông kia, mà người kia lại đang động phòng hoa chúc cùng người phụ nữ khác.

"Luật, em sợ" ánh đèn âm áp dừng lại trên gương mặt trắng nõn của người phụ nữ, không khó nhận ra vết ửng hồng nhàn nhạt trên đó, cực kỳ xinh đẹp lại dịu hoặc.

"Đừng sợ, anh sẽ ôn nhu, sẽ không thương tổn đến em"

Sở Luật hạ thân thể xuống, động tác cẩn thận khiêu khích thân hình ngây ngô phía dưới. Anh đặt tay lên ngực trắng mềm của Lý Mạn Ni, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Chỉ là, xúc cảm truyền đến lại khiến thân thể anh hơi căng lại, không phải cảm giác như thế, thật sự không phải.

Nhìn đôi mắt mê ly tràn đầy dục vọng của người phụ nữ dưới thân, thân thể anh có chút cương, mắt đen bất tri bất giác có chút mờ lung.

Âm thanh vô cùng kiều nhu vang lên, anh nhấp môi, hạ thân trầm xuống, thân thể tiến vào nơi chưa từng có ai chạm vào của cô. Một thân thể vô cùng sạch sẽ như vậy xứng đáng để anh quý trọng... Chỉ là anh đã sớm quên mất, trước kia cũng có một người phụ nữ, trao thân thể trong sạch của mình cho anh, lại bị anh làm hỏng.

Tuy rằng động tác của anh đã đủ nhẹ, nhưng vẫn cứ làm cô đau, không biết là vì quá đột ngột hay vốn là đau như vậy?

Lý Mạn Ni đột nhiên hét lên một tiếng, ôm chặt thân hình người đàn ông ở phía trên.

Mà cùng thời gian, trong một nhà kho rách nát, cũng truyền đến một tiếng hét lớn của một người phụ nữ... Giống như xuyên qua màn mưa, hoà cùng một nhịp với tiếng hét của Lý Mạn Ni.

Sở Luật đột nhiên ngừng hoạt động lại, không biết đó là cảm giác gì, giống như trái tim khuyết đi một góc, đang ần ần đau.

"Luật, em không sao" Lý Mạn Ni cắn chặt môi của mình, thật sự khó có thể thừa nhận sự xâm lấn của anh. Thì ra đây chính là nam nữ hoan ái, thì ra đây là chuyện vợ chồng sẽ làm, thật sự rất mắc cỡ. Cô cực kỳ thẹn thùng ôm chặt cổ Sở Luật.

Bộ dáng chấp nhận không oán không hối hận kia, làm lòng Sở Luật hơi hơi giật mình. Cô, chính là vợ của anh rồi.

Trong một căn phòng ẩm áp, tiếng nam nữ hoan ái không ngừng vang lên. Mưa vẫn chưa ngừng, đêm dài mê ly.

Mưa bên ngoài đánh vào cửa sổ, ngẫu nhiên có thể từ một khe hở nào đó của cửa sổ nhìn thấy một đôi nam nữ đang hoan ái ở bên trong, khăn trải giường vung vãi, một căn phòng hỗn độn.

Nhưng là, trong căn nhà kho hoang kia, Hạ Nhược Tâm vô lực giật giật hàng lông mi dài, đôi tay đặt hai bên sườn, gương mặt trắng xanh không có một chút huyết sắc, thỉnh thoảng có mồ hôi rơi xuống. Mà dưới hạ thân của cô là một cồng máu, giữa háng cô lại có một đứa bé thân đỏ hồng đang gất gao nhắm chặt hai mắt, xuống rốn cũng chưa cắt xuống.

Đứa bé yếu ớt khóc vào tiếng.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm giật giật. Cô thật sự đã quá mệt mỏi, rất buồn ngủ. Nhẹ nhàng cắn xuống môi dưới đã rách nát, cơn đau truyền đến mới giúp cô lấy lại chút thanh tỉnh.

Cô đưa mắt nhìn xuống bụng của mình, ngón tay lại cố dùng sức. Hiện tại cô dường như ngoại trừ hoạt động đôi mắt ra, cái gì cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Là một bé gái

Editor: Ngan Tĩnh.

Lại lần nữa dùng sức, cô hơi hơi nâng người lên, thấy được cục thịt nhỏ bên chân. Đó là đứa bé của cô, là bảo bối của cô.

Nó có khỏe không?

Bên ngoài mưa vẫn thong thả rơi, có thể nghe thấy tiếng mưa đánh vào cửa sổ. Đợt mưa này cũng thật là lâu.

Cô muốn nhìn xem bảo bối của mình, muốn ôm nó một cái, càng muốn nhìn xem nó là bé trai hay bé gái.

Không biết sức lực từ đâu tới, cô dùng sức nắm chặt khăn trải giường dưới thân, thậm chí cảm thấy tay đau rát vì bị nắm quá chặt.

Rốt cuộc, cô cũng ngồi dậy được, nhưng một ngón tay cũng không đủ khí lực mà nâng lên, toàn bộ thân thể như không còn là của mình nữa.

Cô cúi đầu nhìn tiểu gia hóa kia. Nó thật nhỏ, cũng thật đáng yêu.

Lại nhìn xuống dưới một chút, thì ra là một cô bé, cô sinh ra là một bé gái.

Cầm lấy cây kéo đã sớm chuẩn bị tốt ở bên cạnh ra. Cô vẫn luôn có cảm giác, khả năng đứa bé được sinh ra ở nơi này là rất lớn, cho nên, cô đã sớm chuẩn bị ổn thỏa mọi chuyện.

Cô cẩn thận cắt cuống rốn của đứa bé, dùng chiếc khăn nhỏ mình chuẩn bị ôm nó, rồi cố dùng sức nài hai tay bế đứa bé lên. Rõ ràng đã sức cùng lực kiệt, thế nhưng cô có thể bế đứa bé lên được, tình mẫu tử quả nhiên thật vĩ đại.

Rõ ràng thân thể của cô đã không có cách nào động đậy được, nhưng là, cô lại muốn nhìn đứa bé của mình.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận ôm đứa bé trong lòng, nó không nặng, thậm chí rất nhẹ. Bởi vì cô không cung cấp đủ chất dinh dưỡng, cho nên, đứa bé này chắc khoảng hai cân.

Cô nhẹ nhàng chạm vào gương mặt non mềm của đứa bé, cô nhớ đứa bé đã khóc, tuy rằng lúc ấy cô đã đau đến mức sắp ngất, nhưng chính tiếng khóc mạnh mẽ ấy, đã khiến cô thanh tỉnh.

Nhẹ nhàng hôn gương mặt nộn nộn của con gái. Đứa bé mới sinh ra, làn da còn nhăn nheo, đỏ đỏ, căn bản không thấy rõ đẹp xấu, chỉ là, cô vẫn có thể nhìn ra bóng dáng mình trên gương mặt của đứa bé. Mà đứa bé giật giật chiếc môi be be của mình, giống như muốn được thân cận với Hạ Nhược Tâm hơn nữa.

Đột nhiên, trên mặt đứa bé rơi xuống hai giọt nước mắt, làm ướt của khuôn mặt của nó. Mà môi đứa bé cũng bẹp ra, biểu tình như muốn khóc.

"Bảo bối ngoan, đừng khóc, mẹ ở đây, ưm..." cô nhẹ nhàng đóng đưa đứa bé trong ngực, cẩn thận lau khô bọt nước trên mặt bé. Là tại cô không tốt, cô không nên khóc, dọa đến con gái của mình.

Mà đứa bé được nằm trong lòng mẹ dung đưa như vậy, lông mi chậm chạp run run, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến lúc sau, cô mới luyến tiếc buông đứa bé ra. Thật ra, cô không hề muốn buông nó ra một giây phút nào, cô luyến tiếc. Thật sự chỉ muốn ôm nó như vậy, suốt đời cũng không buông tay.

Nó là bảo bối, là mạng của cô.

Nâng thân thể mệt mỏi đến cực độ, cô khó khăn bước xuống giường, thân thể đau muốn chết, đặc biệt là tay trái và hạ thân, chỉ cần động nhẹ một chút, liền sẽ đau đến mức chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Cô thật sự không muốn động đậy, một bước cũng không. Chỉ là, lúc cô nhìn về phía cục thịt nhỏ trên giường, lại mỉm cười. Có bé, cái gì cũng không quan trọng, cái gì cũng không đau.

Cô bước xuống giường, đi tới từng bước một, sau đó nấu nước. Mỗi lần con đau ập tới khiến cô không chịu đựng được nữa, cô đều sẽ nhìn về phía con gái của mình, sau đó lại kiên trì chịu đựng.

Cuối cùng cũng nấu xong một ấm nước nóng, bình thường cô cũng rất luyến tiếc dùng. Cô đi qua, bế đứa bé ngoan ngoãn chết người kia, lại nhin không được hôn hôn lên gương mặt nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Điều không ngủ được

Editor: Ngan Tĩnh

Cô mở chiếc chăn nhỏ trên người con gái ra, rồi mới cẩn thận đặt nó vào trong bể nước. Độ ấm của nước rất tốt, cũng không quá nóng, trong đêm mưa lạnh lẽo thế này, được tắm nước nóng là việc vui sướng biết chừng nào.

Mà đứa bé hiển nhiên cũng rất thích. Tuy rằng hai mắt vẫn gắt gao nhắm chặt, nhưng chiếc miệng nhỏ hơi hơi giờ lên, hơi nóng làm gương mặt cô bé càng thêm phần nộn một ít, càng khiến đôi mắt Hạ Nhược Tâm mong lung.

"Tích" một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi vào bồn nước, giống như một cơn mưa nhỏ rơi vào hồ nước, nhẹ nhàng gọi lên những làn sóng nước lăn tăn.

Tắm xong cho thân hình bé kia, cô lại đặt nó vào trong chiếc chăn ấm áp. Đứa bé thật sự rất ngoan, đến giờ vẫn chưa lần nào khóc lớn tiếng, phải chăng bé cũng nhận ra được mẹ đang rất mệt, cho nên muốn mẹ được nghỉ ngơi!?

Lại lần nữa đặt đứa bé trong lòng ngực lên giường, lúc này Hạ Nhược Tâm mới thanh tỉnh bản thân. Tuy rằng cả quá trình đều dùng đau đớn khó nhịn để diễn tả, nhưng là, cô chỉ cần có con gái là đủ, chỉ cần có nó có đau đớn hơn cô cũng cam lòng.

Thu thập tất cả xong, cô mới lại nằm xuống chiếc giường gỗ kia, cẩn thận ôm con gái mình vào lòng ngực. Mỗi lần nhìn thấy cô đều lệ nóng quanh tròng, đây là đồ vật, là một sinh mạng sống, là đứa bé cô mang thai hơn chín tháng. Con bé thật sự rất nhỏ, cũng rất xinh đẹp.

Ngón tay cô nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay bé xíu kia chơi đùa, không ngừng ca thán sinh mệnh thật thần kỳ.

Lại hôn hôn gương mặt cực kỳ phần nộn của đứa bé, cô nhắm hai mắt lại, lúc này mới có thể chìm vào giấc ngủ. Trên gương mặt cô nhẹ nhàng nở nụ cười hạn phúc, bởi vì hiện tại bên cạnh cô đã có thêm một tiểu thiên sứ, một tiểu bảo bối.

Đêm lạnh, một người phụ nữ cùng một đứa bé mới sinh chưa lâu, đều chìm vào giấc ngủ.

Toàn bộ kho hàng tuy rằng vẫn cứ vô cùng rách nát như cũ, nhưng là, có hai người, lại nhiều thêm một loại ấm áp khó tả.

Chỉ là, so với căn biệt thự riêng xa hoa nào đó, vẫn là quá mức đơn sơ và đáng thương. Lúc này, người phụ nữ trên giường đã mệt mỏi ngủ rồi, mà người đàn ông một tay ôm lấy bất vai người phụ nữ, một tay kẹp lấy điều thuốc. Dưới ánh sáng chớp chớp tắt tắt, ngũ quan của người đàn ông trở nên thật mong lung.

Thẳng đến khi người phụ nữ phát ra tiếng ho khan, anh mới phản ứng lại, nhanh chóng dập tắt điều thuốc đi, chỉ là cũng buông người phụ nữ trong lòng ra.

Người đàn ông từ trên giường ngồi dậy. Rõ là rất mệt, thế nhưng lại không cách nào chìm vào giấc ngủ. Nhìn gương mặt ngọt ngào của người phụ nữ, trên mặt anh lại có một loại phức tạp không thể nói ra.

Ngẩng đầu, bức ảnh cưới trong phòng đã thấy đổi bức khác, không phải là Hạ Di Hiên, mà là người phụ nữ này.

Anh xác thực là có thể đem mọi thứ đều cho cô.

Anh đi tới bên cửa sổ, lặng lẽ mở một cánh cửa ra, không khí sau hoan ái chậm rãi tan đi, cuối cùng chỉ còn lại sự tươi mát.

Anh đóng cửa sổ lại, cầm lấy bao thuốc cùng quẹt lửa trên bàn đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, một mình anh đi về phía Dương đài.

Thật là có chút châm chọc. Đêm tân hôn đầu tiên, anh không ngủ được vì trong lòng chất chứa hận ý vô biên. Còn đêm thứ hai, rõ ràng đã không còn hận ý, anh vẫn là không ngủ được, thậm chí trong lòng càng thêm một chút buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Cô không can tâm

Editor: Ngan Tĩnh.

Đi đến bên ban công, lúc này bên ngoài mưa đã đi một chút, trong không khí mờ mờ có hơi thở của bùn đất, làm anh cũng không có cảm giác dễ ngủ hơn chút nào.

Anh dựa thân thể vào tường, một điều lại một điều cháy rụi. Anh có thể khẳng định, nếu anh cứ tiếp tục hút như thế này, khẳng định sẽ bị khói thuốc độc chết.

"Hạ Nhượng Tâm, nói cho tôi biết, cô đã chết hay chưa?"

Anh đột nhiên cười phá lên. Mà cái tên kia, mỗi lần nhớ đến lại chà sát tim anh.

Anh cho rằng bản thân đã sớm quên mất cô, nhưng anh lại phát hiện, anh sai rồi. Không có quên, trước giờ chưa hề quên! Thậm chí, anh còn có thể nhớ rõ từng nét trên gương mặt cô, nhớ rõ một người phụ nữ yêu anh không hỏi không oán, công có, về hết hy vọng của cô...

Cong môi cười, anh ném điếu thuốc đã tàn trong tay đi, "Hạ Nhượng Tâm, cô có thấy hay không? Tôi lại kết hôn lần nữa, trả lại cho tôi một người vợ tốt đẹp hơn cả cô, một đêm tân hôn tốt hơn ngàn vạn lần, cô ghen ghét không? Cô hận không? Cô đang khóc không?"

Chỉ là, cô rốt cuộc đang làm gì, người ở nơi nào, không ai hay biết.

"Hạ Nhượng Tâm, nói cho tôi biết, vì sao cô lại đi lâu như vậy? Vì sao đến bây giờ tôi vẫn chưa quên được cô? Vì sao...."

Vô số cái vì sao, lại chẳng ai có thể trả lời cho anh. Anh lại lần nữa châm điếu thuốc, rít một hơi thật dài, sau đó chậm rãi thở ra.

Mà anh cũng không biết, cách đó không xa, Lý Mạn Ni lấy tay che môi, nước mắt không ngừng chảy, đau khổ nghe chồng của mình gọi tên người phụ nữ khác trong đêm tân hôn, thậm chí, người phụ nữ kia còn là vợ trước của anh.

Cô không cam lòng. Cô ghen ghét nhưng lại không thể nê hà. Vực lại tinh thần cùng thân thể, cô dứt khoát lau nước mắt đi. Người phụ nữ kia đã sớm chết, cho nên, người chiến thắng là cô. Người cuối cùng chiếm được tình yêu của người đàn ông này chỉ có thể là cô.

Cô nhẹ bước trở về phòng của mình. Ngày cưới của cô buổi sáng nhiệt tình như lửa, nửa đêm gần sáng lại là một người thờ dãi. Sở Luật sau đó cũng không trở lại, mà cô lại giả vờ làm như cái gì cũng không biết. Cô là một người phụ nữ thông minh, tất nhiên sẽ không đi chất vấn chồng của mình, cuối cùng, người phụ nữ có thể ở bên cạnh anh mới là hạnh phúc.

Mà cô tin tưởng, một ngày nào đó, trong lòng anh sẽ chỉ có một mình cô. Mặc kệ là Hạ Di Hiền, hay là Hạ Nhượng Tâm, đều không thể ngăn cách hai người họ.

Hai người, lần đầu tiên, lòng của họ đều hướng về nơi xa, rõ ràng thân phận hai người họ càng thêm gần, thật ra lại càng thêm xa.

Có cái gì đó đang chậm rãi biến hoá, mà chính bọn họ cũng không hay biết.

Có lẽ biến hoá này sẽ phải đến mấy năm, cũng có thể, là cả đời.

Mưa mấy ngày rồi cuộc cũng dừng lại, nhiệt độ mặc dù không ấm áp lên nhiều, nhưng ít nhất cũng không lạnh như trước. Không khí sau cơn mưa cực kỳ tươi mát, đặc biệt là buổi sáng, thật là làm cho người khác thần thanh khí sảng.

"Mọi người có phát hiện có chuyện rất kỳ quái không?" Có một người hỏi người khác.

"Ừm? Làm sao vậy? Kỳ quái chỗ nào?"

Người nọ suy nghĩ một hồi, mới không xác định hỏi, "Nhượng Tâm dường như đã mấy ngày không thu quần áo, không phải xảy ra chuyện gì chứ?"

Mà những người khác không hẹn liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều giống như bay chạy đến phía nhà kho. Cô hẳn là sắp sinh, chắc không phải là buổi tối không có ai quản, một xác hai mạng rồi chứ? Như vậy cũng thật là quá đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tôi Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Đứa bé đâu?

Editor: Ngan Tĩnh.

Mà lúc này, Hạ Nhượng Tâm ôm con gái của mình, thỉnh thoảng đùa giỡn với cô bé. Cô cứ như vậy ngồi ở bên giường gỗ, thậm chí động cũng không

động. Cho dù bây giờ tay cô đã tê cứng đến chết lạnh, cô vẫn không muốn buông thân hình mềm mại này ra.

Mà đứa bé trong lòng ngực qua hôm sau đã mở được mắt, đôi mắt tròn tròn, có cuống lông mi cực dài, đáng yêu xinh đẹp như mẹ của bé vậy.

"Bảo bối, cười một cái cho mẹ xem nào, được không?" Cô chỉ nhẹ nhàng chạm vào chiếc môi hồng nhợt của bảo bối, mà đứa bé trong lòng dường như nghe hiểu được lời nói của cô, môi bé nhỏ nứt ra, nụ cười nhỏ bé kia thật khiến nhìn phải đau lòng.

Đứa bé rất nhỏ, nhưng ngoài ý muốn là cười thật phần đáng yêu, chỉ cần Hạ Nhược Tâm thoáng đùa giỡn cô bé một chút, cô bé liền sẽ cười.

"A, bảo bối ngoan, con chính là bảo bối của mẹ, là tiểu thiên sứ của mẹ" Cô cúi đầu, hôn hôn gương mặt cực kỳ phấn nộn của con gái. Mà bàn tay nhỏ nhỏ của đứa bé bắt lấy tóc của cô, đôi mắt không ngừng chuyển động, mới sinh ra một ngày, cực kỳ hiếu kỳ với những thứ xung quanh.

Tay nhỏ của bé mở ra, rồi lại nắm chặt, cái miệng nhỏ giống như những cánh hoa, có thể nhìn ra được, sau này lớn lên nhất định là một đại mỹ nữ.

"Bảo bối, đói bụng rồi đúng không, để mẹ cho con bú sữa" Cô kéo một bên áo của mình lên, đặt con gái lên đùi. Mà đứa bé đói bụng theo bản năng liếm mút, cô bị bé mút rất đau, nhưng là, vẫn cứ yêu thương nhìn con gái của mình.

Bảo bối của cô, thật sự xinh đẹp, còn rất ngoan.

Tay cô nhẹ nhàng vỗ vỗ mông đứa bé. Tình thương của mẹ là bản năng, cô từ trước đến giờ chưa từng chăm nuôi trẻ, nhưng bây giờ vẫn có thể chăm sóc cho con của mình rất tốt.

Thật ra chẳng có ai biết, cô đã hơn một ngày chẳng ăn cái gì, bởi vì, cô không biết làm cách nào buông đứa bé mềm mềm trên tay này ra. Cô không muốn rời khỏi bé, chỉ muốn cứ mãi thế này ôm lấy bảo bối của mình.

Cô thật sự, rất yêu con gái của mình.

"Rầm rầm..." Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, giống như muốn phá nát cánh cửa mục nát kia vậy. Hạ Nhược Tâm vội vàng đứng dậy, chỉnh sửa lại áo của mình. Đứa bé trong ngực đã ăn no, hiện tại đã ngủ rồi. Cô kéo chăn qua đắp lên người đứa bé, sau đó đi ra mở cửa.

Cửa mở, người bên ngoài lập tức vọt vào.

"A! Nhược Tâm, cháu không bị làm sao đấy chứ?"

"Cháu thật đúng là hù chết chúng ta rồi!"

Một đám người đứng ở cửa, không ngừng lo lắng hỏi thăm cô. Đôi mắt Hạ Nhược Tâm có chút ửng đỏ, lắc lắc đầu, cười cười trả lời, cháu không sao, rất ổn.

Thực cảm tạ bọn họ, nếu không có bọn họ, cô cũng không biết đi nơi nào để sống, có lẽ đã chết, cũng có lẽ phải đi làm ăn xin. Sở Luật đã cắt đứt tất cả đường sinh sống của cô, nếu không phải bọn họ, nếu không có bọn họ, có lẽ cô đã sớm chết ở góc nào đó rồi.

"Không có việc gì thì tốt rồi" Một bác gái cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện, bụng của Hạ Nhược Tâm thực bằng phẳng, run rẩy vươn ngón tay của mình, "Nhược Tâm, bụng của cháu sao lại bằng phẳng như vậy, đứa bé đâu? Con của cháu đâu rồi?"

Hạ Nhược Tâm còn chưa kịp nói gì, bên trong truyền ra tiếng khóc nho nhỏ. Lòng cô cả kinh, vội vàng chạy qua, ôm thật chặt đứa bé đang không ngừng khóc lớn. Có lẽ bọn họ ồn ào, dọa cho bé hoảng sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Sinh hoạt khó khăn

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Không sao không sao, mẹ ở đây, bé cưng ngoan nào" Cô cẩn thận vỗ về đứa nhỏ, thân hình nhỏ nhỏ vươn tay bắt được áo trước ngực cô, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt cũng hồng hồng, giống như cả người là một quả cầu lửa nhỏ.

"Ông trời ơi, là đứa bé!"

Vị bác gái kia cực kỳ kinh ngạc chỉ vào đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm, đứa bé này, sao lại cứ thế mà sinh ra được chứ.

"Nhược Tâm, đứa bé này làm sao sinh ra được vậy?" Có người đột nhiên hỏi, Hắc Nhược Tâm ôm chặt con gái của mình hơn một chút, nở nụ cười nhợt

nhặt như cũ, "Là cháu tự mình sinh ra, nó chỉ mới sinh ra được một ngày, là một bé gái"

Hạ Nhược Tâm nói, đôi tay vẫn luôn ôn nhu vỗ về đứa bé trong ngực.

"Đứa bé ngoan, thật vất vả cho cháu rồi" Một bác gái có chút đau lòng cho cô gái trẻ chỉ mới qua hai mươi này, tại sao lại đáng thương đến như vậy, sinh đứa bé ra cũng không ai chăm sóc, chỉ lặng lẽ ngồi ở nơi này.

"Không vất vả, vì con bé, cháu chịu đựng được tất cả" Hạ Nhược Tâm lắc lắc đầu, thật sự không cảm thấy bao nhiêu khổ, tuy rằng đứa bé này thiếu chút nữa khiến cô đau đến chết, nhưng cô nguyện ý, cô thật sự nguyện ý chấp nhận nỗi đau đó. Bé con là sinh mệnh của cô, là hy vọng để sống sót của cô.

"Đứa bé lớn lên thật tốt" Một bác gái có kinh nghiệm không ngừng tán thưởng, gương mặt nhỏ con xinh xắn kia, tuy rằng vẫn thực nộn, nhưng không khó nhìn ra đáng về xinh đẹp.

Bà sống hơn nửa đời, vẫn là lần đầu tiên gặp được một bé gái sơ sinh đẹp đến như vậy.

Bà lại nhìn thoáng qua Hạ Nhược Tâm. Thật ra cũng khó trách, Nhược Tâm lớn lên vốn xinh đẹp, đứa bé sinh ra sao có thể xấu ở chỗ nào được cơ chứ.

"Nhược Tâm, đứa bé tên là gì?" Mấy vị bác gái này quả thực không muốn dời mắt của mình đi, đứa nhỏ này thật quá làm cho người ta yêu thích.

Hắn Nhược Tâm sững sốt, dường như cô chưa từng nghĩ tới việc đặt tên cho con gái của mình.

Cô ngẩng đầu. Lúc này, bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng trong không khí như vẫn còn lưu lại một chút hương vị của mưa.

Cô lại dễ dàng tiểu gia hóa ngủ cực kỳ ngọt ngào trong lòng, môi nhẹ nhàng con lên, tạo ra một nụ cười đồng tiền xinh xắn, ôn nhu.

"Tiểu Vũ Điểm, con bé sẽ tên là Tiểu Vũ Điểm, sinh ra vào ngày mưa, chính là Tiểu Vũ Điểm của mẹ"

Cô cúi đầu gần sát với gương mặt non mềm nhỏ nhắn kia, cảm nhận làn da nộn không thể tả của con gái, Tiểu Vũ Điểm, Tiểu Vũ Điểm của cô.

Cô có thể để mình chịu ủy khuất, nhưng lại không thể để đứa bé chịu ủy khuất. Cô có thể không ăn uống, nhưng là, vẫn luôn dành những thứ tốt nhất cho bé.

Nhưng là, cô cũng sẽ có lúc có tâm nhưng bất lực.

Ôm con gái trong lòng, cô nhẹ nhàng hôn gương mặt nhỏ xinh kia, "Tiểu Vũ Điểm, thật xin lỗi, là mẹ vô dụng" Cô nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt theo gò má chậm rãi rơi xuống gương mặt của bé con.

Có lẽ là vì đứa bé còn quá nhỏ, cũng có lẽ vì lúc mang thai, cô thường xuyên dùng nước lạnh, cho nên, thân thể đứa nhỏ này cực kỳ suy yếu. Con bé thường sinh bệnh, làm cho cô phải dung hết tất cả tiền tích góp được, hơn nữa, cô còn mượn xung quanh rất nhiều tiền, hiện tại cũng không biết phải đi đâu để mượn.

Hơn nữa, cảm giác khiến cô vô lực nhất chính là, cô không đủ sữa cho con gái ăn. Con bé hiện tại đã rất đói bụng, nhưng cho dù cố hết sức bú mót, vẫn không có sữa chảy ra.

"Oe...." Bé con ủy khuất mếu máo, mẹ đang khóc, bé cũng khóc. Nước mắt từng viên từng viên rơi xuống, khiến Hạ Nhược Tâm nhìn thấy tâm càng đau, khóc càng hung.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Bị bệnh

Editor: Ngạn Tĩnh.

Con gái đáng thương của cô, chỉ mới sinh ra mấy ngày, đã phải chịu cảnh đói bụng, nhưng cô thật sự không còn tiền để mua sữa bột cho bé. Cô bưng bát nước cháo loãng bên cạnh mình lên, múc một muỗng đặt ở bên cạnh con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, ăn một chút đi được không? Ngoan, ăn một chút thì sẽ không đói bụng nữa" Đứa bé liếm liếm môi nhỏ của mình, sau khi phát hiện không có chương vị liền không muốn ăn, oà khóc lên.

Hạ Nhược Tâm nhìn thấy bé khóc, lòng đau muốn chết, "Mẹ cầu con, con ăn một chút đi, được không?" Cô lại đặt cái muỗng bên khoe miệng đứa bé, lúc này đây, có lẽ đứa bé đã rất đói bụng.

Bé bắt lấy áo quần của mẹ, môi hồng dẫu lên, biểu tình như một chú mèo nhỏ đang cầu kinh, nhưng đến cùng, vẫn là há miệng ăn một ngụm, rồi lại một ngụm. Sau khi bé ăn xong, liền ghé vào lòng Hạ Nhược Tâm ngủ. Hạ Nhược Tâm lại gất gao ôm con gái vào lòng, nhỏ giọng nói thật xin lỗi.

"Tiểu Vũ Điểm..." Cô nhẹ gọi tên của con gái, tay nhẹ đỡ đỡ. Cô không có nôi cho bé, cánh tay của cô chính là cái nôi thiên nhiên.

Mà đứa bé này xác thực rất ngoan, có lúc ngoan đến mức khiến người khác phải đau lòng. Con bé cũng quen ăn nước cháo loãng, từng ngày lớn lên, chỉ là cuộc sống của hai người ngày càng cực khổ.

Dựa vào một mình cô giặt áo quần cho người ta, cùng thêm làm vài món thủ công, đích xác muốn nuôi một đứa bé là quá khó khăn, đặc biệt là đứa bé lại rất hay sinh bệnh, đây là chuyện cần phải tiêu rất nhiều tiền. Đối với một người không có chút tiền tích góp nào như cô, đây thật đúng là đậu đỏ bình leo.

Mà hiện tại áo quần cô cần giặt ngày càng nhiều, có khi mệt đến mức tay cũng không thể nâng lên, có chút thời gian cũng không nghỉ ngơi, liền đi làm mấy thứ thủ công. Chỉ là, chỉ cần nhìn thấy gương mặt nhỏ của con gái, cực nhọc nào cô cũng chịu đựng được.

Hạ Nhược Tâm đặt tay lên đầu con gái, gương mặt bé cực kỳ đỏ. Cô nghĩ cũng chưa nghĩ liền ôm bé chạy ra ngoài, Tiểu Vũ Điểm của cô phát sốt rồi.

Trong bệnh viện, cô khăn trương ngồi trên ghế. Cô ngẩng đầu, mà cách đó không xa trên TV đang phát sóng một buổi đấu giá, màn ảnh chột loé, dừng lại trên người một đôi nam nữ, tất cả ánh đèn như đều tụ quanh họ, nháy mắt, tất cả sáng rọi đều bị họ cướp đi.

Đột nhiên, Hạ Nhược Tâm cảm thấy tim như bị ai nắm, cực kỳ khó chịu.

Thật lâu không thấy, bọn họ dường như sống rất tốt, rất yêu nhau. Mà trên thế giới này ngoại trừ con gái, không ai cần cô cả.

Cô đặt tay lên ngực của mình, không muốn nghe, cũng không muốn xem, chỉ là thanh âm bên trong vẫn luôn truyền đến tai cô.

Cô đặt tay lên cổ, trên cổ trống trơn. Cổ nhám chặt hai mắt, lại sắp có thứ gì đó từ trong mắt chảy ra.

Lại một lần nữa ngẩng đầu, một đám sương mù chặn tầm mắt của cô, mông lung không rõ ràng.

Cô chớp chớp mi, lúc này mới mang loại mơ hồ đó đi, nhưng lông mi lại ướt đẫm, có chút nhàn nhạt vô lực.

Màn ảnh không ngừng tụ lại trên người hai người kia. Bọn họ rất xứng đôi, nếu bọn họ không xứng, còn ai có thể xứng với anh?!

Mà lúc này, trong phòng đấu giá, Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật. Thỉnh thoảng sẽ có phóng viên chụp ảnh bọn họ, cô cười cũng ngày càng ngọt ngào xinh đẹp, cũng càng thêm sáng lạn, giống như muốn khoe sự hạnh phúc cùng đắc ý của mình. Cô đang phơi bày ra sự hạnh phúc, cũng là đang túm ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Phụ nữ ham hư vinh

Editor: Ngan Tịnh.

Mà cô hiện tại cũng sống rất tốt, Sở Luật đối với cô có cầu tất ứng, rất yêu cô. Cô muốn cái gì, anh đều sẽ làm được, mỗi một ngày, cô đều sống hạnh phúc như vậy.

"Em muốn cái gì, nói cho anh, anh sẽ mua cho em" Sở Luật quay đầu lại, duỗi tay đặt lên đầu tóc Lý Mạn Ni, ôm chặt eo cô, trong con ngươi lộ ra âm trầm. Hai mắt anh nhìn lên đài, có cảm giác như đã qua mấy đời, dường như ngày hôm qua, anh cũng đã ôm một người phụ nữ khác vào đây.

Anh cũng từng nói một câu như vậy, mà cô cái gì cũng không cần. Nhưng là, anh vẫn mua cho cô chuỗi vòng cổ thực quý, lại không phải thiệt tình, vì anh có mục đích của anh.

Lúc này đây, đối với Lý Mạn Ni anh không có bất cứ sự tính kế nào, chỉ đơn giản muốn cho cô thứ tốt nhất mà thôi. Anh cảm thấy mình như đang nhớ đến người phụ nữ kia, liền sẽ đối xử tốt hơn với Lý Mạn Ni.

Giống như chỉ có như vậy, mới làm anh không lại suy nghĩ đến cái gì? Không nhớ đến cái gì đó.

"Được" Lý Mạn Ni dựa đầu lên vai Sở Luật, đôi mắt lại thỉnh thoảng nhìn lên đài. Phụ nữ thích trang sức châu báu, đây giống như đã là thiên tính, mà cô cũng thích.

"Luật, em thích cái vòng cổ kia" Lý Mạn Ni chỉ vào chuỗi vòng cổ bằng kim cương được người chủ trì cầm trên đài. Cô từng nghe nói qua, anh dùng 3

trăm vạn mua một chuỗi vòng cổ cho Hạ Nhược Tâm, cô cũng muốn, hơn nữa còn phải đắt hơn cái đó.

Sở Luật nhìn chiếc vòng cổ kia, trong lòng có một loại buồn bực nói không nên lời.

"Đây là chiếc vòng cổ nữ hoàng Anh từng mang, mỗi một viên đá trên đó đều là nhân công tự tay mài dũa, hơn cả trăm viên, viên lớn viên nhỏ, trọng lượng khác nhau. Giá khởi điểm của chiếc vòng cổ này là 300 vạn, xin mời các vị ra giá"

Đây tuyệt đối là món có giá cao nhất của buổi đấu giá hôm nay, tất nhiên cũng là thứ quý nhất.

"300 vạn!" Có người mở miệng.

"350 vạn!" Lại có một người khác, dường như tất cả mọi người đều cực kỳ có hứng thú với chiếc vòng cổ này. Phải biết rằng kim cương giá trị không giảm được, huống chi, nó từng được nữ hoàng Anh mang vào. Có khi chỉ cần có cái danh được người có danh tiếng sờ vào, chạm vào, giá cả bán ra có thể cao hơn giá trị thực tế của nó rất gấp chục lần, có khi gấp trăm lần, huống chi người đó lại còn là nữ hoàng Anh.

"500 vạn!"

"800 vạn!"

Giá vẫn không ngừng được tăng cao. Lý Mạn Ni nhẹ nhàng cắn môi đỏ, thỉnh thoảng nhìn lên đài, cô sợ chiếc vòng cổ kia sẽ bị người mua mất. Nhưng là, Sở Luật vẫn ngồi ở đó, lưng dán vào ghế, lãnh đạm lười biếng thưởng thức chiếc đồng hồ trên tay.

Lý Mạn Ni muốn nói cái gì đó, cuối cùng những lời muốn nói, vẫn bị cô nuốt trở về. Cô không muốn để người khác nghĩ mình là người phụ nữ háo lam giàu, nhưng là, lần này thì khác. Thứ cô muốn không đơn giản chỉ là chiếc vòng cổ, càng nhiều hơn chính là một loại đánh giá của phụ nữ.

Người phụ nữ kia có, cho nên cô nhất định phải có, hơn nữa còn phải nhiều hơn, tốt hơn, xuất sắc hơn.

Sở Luật vẫn không động, con ngươi anh dường như thâm sâu hơn một chút.

"1500 vạn!" Đây đã là giá cuối cùng được kêu lên.

"1500 vạn, còn có ai ra giá cao hơn nữa không? Nếu không có ai ra giá, vậy chiếc vòng cổ này thuộc về vị phu nhân kia" Người phụ nữ ra giá toàn thân đều là châu quang bảo khí, ngay cả trên ngón tay cũng đeo gần mười chiếc nhẫn, sắc sỡ loá mắt, thật ra có chút loá mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chiếc vòng cổ ba ngàn vạn

Editor: Ngạn Tĩnh.

Có lúc mấy thứ này, xem như một điểm xuyên khiến phụ nữ càng thêm xinh đẹp cùng tự tin, nhưng nếu là nhiều quá, thì sẽ giống như nhà giàu mới nổi. Đặc biệt là như vậy, sẽ không làm cho người khác cảm thấy đẹp, thậm chí là làm người ta cảm thấy loá mắt, nhìn một lần liền không muốn nhìn lần thứ hai, trừ phi là loại người, chỉ cần nhìn thấy liền sẽ không dời mắt được.

Đó chính là, ăn trộm. Nhiều thứ lấp lánh như vậy, quả thực là mang theo cho trộm xem.

"1500 vạn lần thứ nhất! 1500 vạn lần thứ hai!" Đã kêu hai lần, như vậy, chỉ cần một lần gõ nữa chiếc vòng cổ sẽ thuộc về người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni thật sự có chút gấp đến muốn khóc. Cô cho rằng Sở Luật nhất định sẽ mua cho mình, cho nên, có chút chờ mong, trong lòng cũng xem vật đó là vật nằm trong tay mình. Cô là một người phụ nữ tính chiếm hữu cực kỳ cao, bị người khác nhắm vào vật của mình, sao có thể không nóng lòng cho được.

Chỉ là, hiện tại cô lại phát hiện, vật của mình sắp thuộc về người khác. Loại cảm giác này thật sự rất không thoải mái.

Mà lúc này Sở Luật lại buông tay xuống, mắt đen bình tĩnh nửa híp, giống như đang suy nghĩ, cũng giống như đang xem.

Rồi sau đó, môi mỏng của anh nhẹ mở.

"2000 vạn!"

Mà lần kêu giá này, hiển nhiên khiến người phụ nữ kia hoảng sợ, cô không hề nghĩ tới sẽ còn có ai tranh giành với mình. Cô cho rằng vật đã đến tay, không ngờ từ đâu lại xuất hiện nhân vật như vậy, khiến cho vị đã đến tận miệng, lại cứ thế bay đi.

Người phụ nữ kia do dự, sau đó cắn chặt răng hô, "2100 vạn!"

Sở Luật nhắm hai mắt như đang ngủ, "2500 vạn!" Anh lại lần nữa mở miệng, khiến người phụ nữ đó giống như bị vả vào miệng, gương mặt chốc xanh chốc trắng,

Mà mọi người trong hội trường đều chấn kinh rồi. Anh ra giá rất cao, hơn nữa mỗi một lần ra giá, đều không keo kiệt nâng cao giá, giống như tiền trong tay anh chỉ là giấy, không có chút giá trị nào.

Mà người đàn ông này, Sở Luật tổng tài của Sở thị, xác thật sẽ không xem chuyện tiền bạc là chuyện quan trọng, bởi vì anh không thiếu nhất chính là tiền. Anh biết kiếm tiền, đương nhiên, cũng sẽ không giống như lời người khác, tiền nhiều người ngốc.

"2600 vạn!" Người phụ nữ kia hung hăng trừng mắt nhìn Sở Luật một cái. Chỉ là sau khi kêu giá cô ta liền hối hận, hận không thể vả miệng mình một cái, giá cao đến như vậy, không biết có thể mua được bao nhiêu cái.

Cô thích vật tinh xảo, thích vật quý, nhưng cô càng thích số lượng hơn, nhìn toàn thân của cô liền biết, vòng cổ có ba chiếc, nhẫn thì khỏi cần nhắc đến.

Lúc này Sở Luật lại mở đôi mắt thâm trầm dị thường của mình, môi mỏng nhẹ nhàng nhấp.

"3000 vạn!"

Chỉ là, anh nói xong câu đó, ngón tay đặt ở bên cạnh hơi hơi nắm lại. Không phải bởi vì ngại quý, cũng không phải đau lòng vì tiền, mà bởi vì, ba chữ này, lại là một số 3, dường như anh rất có duyên với số 3. Ba ngàn vạn, ba trăm ngàn vạn, hơn kém nhau cả chục lần, anh vĩnh viễn sẽ đối xử Lý Mạn Ni tốt hơn Hạ Nhượng Tâm.

Mà con số này vừa ra, cũng không có ai đi tăng giá, bởi vì không có ai giống như Sở Luật, dùng một số tiền lớn mua một chuỗi vòng cổ, không thể ăn, cũng không thể mặc.

Sở Luật đứng lên, đã biết thứ kia sẽ thuộc về anh. Còn ngược phụ nữ kia lưu luyến nhìn chiếc vòng cổ kim cương, sau đó trừng mắt liếc nhìn Sở Luật một cái. Sở Luật quay đầu, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn về phía cô, cô liền cảm thấy gió lạnh thổi khắp toàn thân, cực kỳ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Nằm viện thì phải làm sao bây giờ?

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sở Luật cầm lấy chiếc vòng cổ kia, đi xuống đài, đeo chiếc vòng vào cổ Lý Mạn Ni. Người phụ nữ có chiếc cổ thon dài lại thêm chiếc vòng cổ này, càng trở nên xinh đẹp, quý giá.

Chỉ là, trong mắt anh lại hiện ra thứ gì đó, dường như trước kia cũng có một hình ảnh như vậy, nam chính là anh, nhưng nữ chính lại là một người khác.

Thật ra, chỉ anh biết, giữa hai chiếc vòng cổ ba ngàn vạn cùng ba trăm ngàn vạn, anh lại thích chiếc vòng cổ trân châu kia hơn.

"Luật, cảm ơn anh, em rất thích" Lý Mạn Ni nhẹ nhàng vỗ cổ mình, thật sự cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này. Cô cảm động hai mắt cũng ướt át, vươn tay ôm lấy cổ Sở Luật, mà anh cũng cẩn thận ôm eo cô.

Nghe cô nhẹ nhàng nói vào tai mình câu em yêu anh.

Em yêu anh.

Nhưng là anh, có yêu cô không?

Anh vươn tay ôm lấy người phụ nữ trong lòng mình, mà trên màn hình cũng dừng lại ở đó.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, vươn tay sờ lên mặt. Trên mặt có chút vết nước lạnh lẽo, thì ra cô đang khóc.

Cô đứng lên, đứng trước cửa phòng bệnh, dùng sức lau nước mắt đi. Con gái của cô hiện tại thế nào rồi? Tiểu Vũ Điểm của cô thế nào rồi? Con bé có đau không?

Tay cô đặt lên cửa phòng bệnh, giữa ngón tay đều là hơi lạnh không có cách nào ấm áp lên được.

Đứa bé không thể có chuyện, nếu không cô cũng không biết phải sống sót như thế nào.

Mà lúc này cửa phòng bệnh lại mở ra, bác sĩ bước ra, còn chưa đợi Hạ Nhược Tâm hỏi cái gì, bác sĩ đã tháo khẩu trang ra.

"Đường hô hấp của đứa bé bị nhiễm cảm, hiện tại đã chuyển sang viêm phổi, cần phải nhập viện, cô đi làm thủ tục nhập viện đi"

Lời nói của bác sĩ lại khiến thân thể Hạ Nhược Tâm lung lay đôi chút, trên mặt có loại trắng bệch nhàn nhạt, dần dần mất đi huyết sắc. Phải nằm viện, phải nhập viện.

"Cô có thể yên tâm, đứa bé tuy rằng bệnh nặng, nhưng là không có vấn đề gì lớn, chỉ cần ở trong bệnh viện vài ngày là được. Đứa bé dù sao còn quá nhỏ, chúng tôi sợ đứa bé sẽ xuất hiện biến chứng, cảm nhiễm đến bộ phận chức năng khác.

Bác sĩ vừa thấy thân hình lung lay sắp đổ của Hạ Nhược Tâm, giống như đẩy nhẹ một cái liền ngã, cho nên lên tiếng an ủi.

Hạ Nhược Tâm không nói gì thêm, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái, cử động hai chân đi về phía trước. Bước chân rất nặng, rất gian nan. Phải nhập viện, muốn nằm viện thì phải có tiền, nhưng là!

Cô bỏ tay vào túi, từ bên trong lấy ra một ít tiền. Một khối, hai khối.. mười khối, lớn nhất cũng chỉ có năm mươi, cũng chỉ có mấy tờ như vậy mà thôi, đây đều là toàn bộ gia sản của cô.

Cô dừng lại, gất gao nắm chặt đồng tiền lẻ đó, hốc mắt cũng hồng hồng. Làm sao bây giờ, cô phải làm sao bây giờ?!

Cô đột nhiên ngừng đầu, giống như vừa quyết định một chuyện nào đó, trên gương mặt dường như trong suốt, xuất hiện thần sắc bi ai không thể miêu tả.

"Cô xác định? Nhưng là thân thể của cô không thích hợp" Một vị bác sĩ đánh giá người phụ nữ trước mặt. Cô thật gầy, thể trọng lại không đủ, làm như vậy là không được.

"Tôi xác định" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, xắn tay áo lên, lộ ra một cánh tay thật gầy, bạch khiết như ngọc, nhưng là, lại gầy yếu đến đáng thương, tựa hồ chỉ cần có người dùng một lực nhẹ, cũng có thể dễ dàng bẻ gãy tay của cô.

"Thật xin lỗi, chuyện này, tôi không thể làm được" Bác sĩ đặt đôi tay lên bàn, con ngươi dưới đôi mắt kính hiện ra một tia không tán đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bác sĩ tốt

Editor: Ngan Tĩnh.

"Mặc kệ cô cần tiền đến thế nào, nhưng là chuyện này, không có khả năng làm"

"Cô hẳn nên biết máu có ý nghĩa thế nào với một người, tiền không phải là mệnh"

Bác sĩ khuyên cần người phụ nữ xanh xao tái nhợt trước mắt này, sẽ không đồng ý để cô bán máu, bởi vì cô gầy đến đáng thương, thân thể cũng đã hư đến cực kỳ.

Hạ Nhược Tâm vẫn cứ đặt tay mình lên bàn, cô nâng mắt lên, trong đôi mắt lộ ra quá nhiều bị thương, cô vô lực cười cười, "Tôi hiểu rõ ý của anh, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, tiền không phải là mệnh, nhưng đối với tôi thì lại đúng. Bởi vì, tôi muốn cứu con gái của mình, con bé mới sinh ra chưa tới một tháng, nó còn đang chờ tôi đưa tiền đến cứu nó. Con bé cần tôi, mà tôi cần tiền"

"Cầu xin anh, giúp tôi được không? Tôi có thể không cần mạng, nhưng không thể để mất đi con gái"

Cô nắm chặt cánh tay trái vô lực của mình, từng giọt nước mắt tạo thành một đường roi xuống, nhỏ giọt dưới cằm cô. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sao cô có thể làm ra lựa chọn này chứ. Bởi vì, cô không còn cách nào cả, cô không có tiền, lại không dám trở về thành phố nơi mình sinh ra, càng không dám tìm người quen giúp đỡ. Cô sợ, sợ sẽ bị người họ biết, rồi người đó sẽ đến tổn thương con của cô.

Nam bác sĩ đứng lên, khoanh tay nhìn về phía cửa sổ. Trên thế giới này người đáng thương quá nhiều, luôn có như vậy, có lý do và bác đắc dĩ.

"Cô xác định?" Anh ta hỏi lại lần nữa, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm túc đến kỳ lạ, một đôi mắt ẩn dấu dưới đôi kính mắt lộ ra sự sắc bén không nói nên lời.

Có lẽ, anh cũng không phải là một bác sĩ đơn giản như thế, có lẽ anh cũng chẳng lương thiện gì.

Hạ Nhược Tâm gạt đầu mạnh một cái.

Khoé môi hơi có ý cười, rõ ràng là muốn khóc, nhưng cô vẫn luôn dùng sức để cười. Cuộc sống đối với cô có rất nhiều bất công, nhưng là, cô chỉ cần Tiểu Vũ Điểm tốt, những cái khác, cô đều có thể thừa nhận.

Bác sĩ lại lần nữa ngồi xuống, con ngươi màu đen phiếm qua loại ánh sáng màu lam nhàn nhạt. Ngũ quan của anh lớn lên thật tốt, lúc cười sẽ làm người khác cảm thấy thật ấm áp, nhưng là, lúc không cười, lại có chút cảm giác xa cách khó tiếp cận.

"Sẽ đau đấy" Anh từ chiếc hộp bên cạnh lấy ra một chiếc kim tiêm cực đại cực thô, thậm chí có thể so sánh với cánh tay nhỏ bé yếu ớt của cô. Cô biết sẽ đau, nhưng là, cô không sợ.

Cô lắc đầu, trong mắt là một mảnh ý cười không hồi không oán. Như vậy liền sẽ có tiền, Tiểu Vũ Điểm liền sẽ tốt lên, liền sẽ không đau khổ như thế nữa. Con bé còn nhỏ như vậy, cô tình nguyện nhận tất cả đau khổ lên người mình, cũng không muốn đứa con không có cha của mình phải chịu chút đau khổ nào.

Bác sĩ cầm lấy ống tiêm, kéo cánh tay cực kỳ gầy của cô ra, không biết cô có bị rút hết máu mà chết hay không nữa.

Đôi mắt anh trầm một chút, ống tiêm trên tay cứ như thể chui vào cánh tay gầy yếu của cô. Mắt Hạ Nhược Tâm loé lên, nhìn dòng máu đỏ tươi chảy vào ống tiêm, máu của cô, vẫn là ấm áp như vậy.

Cô nhẹ nhàng nắm chặt tay. Châm rất thô, nhưng cũng không đau lắm, chỉ là cảm thấy sức lực toàn thân giống như cũng đều rời đi.

Cô nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt, không biết qua bao lâu, cánh tay nhẹ đi, một bàn tay to ấm áp cứ thế đặt lên cánh tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Không trị liền phế đi

Editor: Ngan Tĩnh.

"Đau không?" Giọng nói nam tính dễ nghe vang lên, có chút nhàn nhạt thương tiếc, lại làm cho lòng Hạ Nhược Tâm ần ần đau. Đã bao lâu rồi không có người nhẹ nhàng quan tâm hỏi cô như vậy.

Cô đau không? Đói không? Khó không?

Hạ Nhược Tâm mở hai mắt, lắc lắc đầu, "Anh gạt tôi" Mà anh phát hiện, đôi mắt của cô cực kỳ xinh đẹp, giống như dòng nước sạch sẽ trên núi, có thể tẩy rửa sạch sẽ bất cứ thứ gì, đối với anh, đối với người khác, cũng đối với rất nhiều người.

"Tôi gạt cô lúc nào?" Bác sĩ nhàn nhạt nhướn mày, ngón tay vẫn như cũ đè lại trên tay cô, nơi vừa được kim chích vào, ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cánh tay trái của cô.

"Rõ ràng không đau, anh lại nói là sẽ đau" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng chạm vào môi đỏ của mình, cảm giác ần ần đau vẫn còn đó.

Mà bác sĩ lại nhàn nhạt cong khoé môi, có khi nhìn anh cảm giác không giống như một bác sĩ, trái lại giống một thương nhân hơn.

"À, có người sẽ đau lòng, nơi này" Anh chỉ vào vị trí tim của cô, "Đau không phải tay, mà là tim đúng không?"

Hạ Nhược Tâm hơi sững người một chút. Thật ra không đau, chỗ nào cũng không đau, có thể cứu con gái của mình, đây là cao hứng, sao có thể là đau cơ chứ.

"Đưa tay trái tôi xem một chút" Anh vẫn nhẹ nhàng ấn tay phải của cô, đảo mắt liền nâng tay trái của cô lên.

Tay của bác sĩ đặt lên tay cô, sau đó dùng sức ấn. Hạ Nhược Tâm chỉ là khẽ cắn chặt môi, đau giống như kim đâm vào vậy.

Quả nhiên đúng vậy, cánh tay này của cô căn bản không có sức lực, tổn thương đến xương cốt, nhưng lại không được chữa trị tốt, mà xương cốt đã bị trật, dùng sức chạm vào vị trí đó vẫn là rất đau.

"Nếu hiện tại chữa trị vẫn là có thể trị được" Bác sĩ có ý khuyên, mà Hạ Nhược Tâm lại nhìn cánh tay của mình, tay của cô, vẫn có thể trị được sao?

Chỉ là, không có khả năng. Cô đứng dậy, cúi đầu thật sâu với bác sĩ, "Cảm ơn anh" trên gương mặt trắng xanh có chút trầm thương, một loại đau lòng không dễ biết. Nụ cười nhẹ vẫn luôn treo bên môi, thực kiên cường cũng làm người khác đau lòng.

Cô cầm lấy giấy bán máu, thân thể lung lay một chút, đi ra ngoài, cũng không phát hiện tầm mắt nhìn chăm chăm mình như đang suy tư cái gì của vị bác sĩ kia.

Thẳng cho đến khi tầm mắt hoàn toàn không còn thấy bóng dáng của cô.

"Thật là một người phụ nữ cố chấp" anh lâu bầu lằm bằm, sau đó cởi áo bác sĩ ra, đi ra ngoài.

Đây chỉ là một bước đệm nhỏ với anh mà thôi, anh cho rằng cũng sẽ giống như ngàn vạn cuộc gặp mặt trong cuộc đời của anh mà thôi, sẽ không còn gặp lại.

Chiếc áo trắng kia vẫn treo ở đó, nơi này vẫn thường xuyên có người tới, hơn nữa còn là vì tiền.

Hạ Nhược Tâm ngồi bên giường bệnh, ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vào mặt đứa bé. Gương mặt đứa bé thấp phần hồng nhuận, thoạt nhìn, cô bé đã hạ sốt, hiện tại đã không sao.

Trả tiền viện phí, vẫn còn một ít tiền, Hạ Nhược Tâm thầm nghĩ, có thể mua sữa bột cho con gái của cô, nếu không đủ, cô có thể bán máu lần nữa. Không thể ngờ được, bán máu lại nhanh có tiền như vậy.

Không sao, chỉ cần Tiểu Vũ Điểm của cô khỏe mạnh, thì tất cả đều không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Đứa bé ngoan

Editor: Ngan Tịnh.

Ban ngày cô cứ như thế bồi cùng đứa bé, ban đêm lại ngồi canh bên giường bệnh, chỉ cần đứa bé có một tiếng vang nào, liền lập tức tỉnh dậy.

Trong phòng bệnh toàn bộ đều là những đứa bé không lớn tuổi, nhưng ai cũng có cha mẹ bên cạnh, chỉ có cô một mình.

Có khi nhìn thấy một cặp vợ chồng cẩn thận chăm sóc cho con gái của mình, cô không nhịn được có chút đau xót. Không phải đau xót cho cô, mà là cho con gái của mình.

Tiểu Vũ Điểm của cô không có ba ba, chỉ có mẹ.

Cô cảm thấy áo quần có một lực nhỏ đang lôi kéo, cúi đầu, liền thấy Tiểu Vũ Điểm chẳng biết tỉnh từ lúc nào, mở to mắt nhìn cô. Đôi mắt cô bé hồng hồng, trong rất đáng thương, môi nhỏ còn bẹp ra, tay nhỏ thỉnh thoảng lôi kéo áo quần Hạ Nhược Tâm.

Cô bé không biết nói, nhưng là, lại có một đôi mắt biết nói.

Hạ Nhược Tâm cong eo, cẩn thận bế đứa bé lên, nhẹ nhàng hôn một ngụm vào gương mặt bé. Tiểu Vũ Điểm được mẹ ôm, đôi mắt hơi cong lên, ngón tay vẫn đặt lên mặt mẹ, y y nha nha không biết đang muốn nói cái gì.

"Bảo bối có phải đói bụng rồi hay không?" Cô lại hôn gương mặt phẩn nộn kia một ngụm. Tiểu Vũ Điểm vươn tay nhỏ nắm chặt áo quần của cô, hơn nữa gương mặt còn cọ cọ mặt của mẹ, dường như rất thích hành động này.

Hạ Nhược Tâm bế bé, một tay lấy bình sữa luôn được ủ ấm trong ngực ra.

Sau đó đặt Tiểu Vũ Điểm lên đùi, lại đặt bình sữa trước mặt bé. Tiểu Vũ Điểm mở to mắt, sau đó vươn đôi tay bé bé nộn nộn ra phía trước, ôm lấy bình sữa trong tay Hạ Nhược Tâm. Gương mặt nho nhỏ giống như quả táo, khiến người khác hận không thể nhào đến cắn một ngụm. Lông mi dài thỉnh thoảng chớp động, đôi chân nhỏ cũng nhẹ đá, cũng thực không an phận.

Mà những người khác cũng có chút hâm mộ đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm, đều là nghĩ đến, đứa bé này sao có thể ngoan đến như vậy. Có những đứa bé không hiểu chuyện, thấy đứa bé khác khóc liền khóc theo. Duy chỉ có đứa bé này, nhiều lúc chỉ mở to đôi mắt nhìn xung quanh, sau đó lại tự chơi ngón tay của mình.

"Con gái của cô thật xinh đẹp" Một người phụ nữ ôm một đứa bé đi đến, mắt nhìn cô bé đang bú sữa trong lòng Hạ Nhược Tâm. Xác thực, đứa bé này lớn lên thật xinh đẹp. Mà cô lại nhìn về phía Hạ Nhược Tâm, trách không được, mẹ lớn lên xinh đẹp như vậy, con gái đẹp như vậy cũng không phải là lạ.

"Con của cô cũng rất xinh đẹp" Hạ Nhược Tâm ôm con gái ngoan, ý cười nhẹ nhàng. Đứa bé trong lòng người phụ nữ kia dường như cũng biết mẹ đang khen đứa bé khác, liền có chút khó chịu xoay xoay người.

Mỗi đứa bé trong lòng mỗi người mẹ, đều là bảo bối, đều là tiểu thiên sứ.

"Đúng vậy, con của tôi cũng rất đẹp" Người phụ nữ hôn hôn mặt của con mình. Đúng vậy, có cái gì mà phải hâm mộ, con của cô chẳng phải cũng rất đáng yêu sao?

Hạ Nhượng Tâm tùy tay chỉnh lại tư thế bé. Tiểu Vũ Điểm vẫn hai tay ôm bình sữa, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chuyển động. Cô đột nhiên cười cười, muốn trêu đùa cô bé một chút.

Tay cô cẩn thận cầm bình sữa đi. Tiểu Vũ Điểm đột nhiên mở to hai mắt, hai tay hoảng loạn quơ quơ, miệng nhỏ không ngừng y y nha nha. Trong đôi mắt của bé hiện lên sự ủy khuất của một đứa bé, giống như đang nói, mẹ thật là xấu, lại đoạt đi bình sữa của bé.

Hạ Nhượng Tâm lại đưa hộp sữa ra xa hơn. Mà tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm vẫn không ngừng quơ quơ ở phía trước, cuối cùng dẫu đôi môi phàn nộ, giống như đang cầu kính với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Giúp cô đều là người xa lạ

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bé bắt lấy quần áo của Hạ Nhượng Tâm, nhẹ nhàng cắn, dường như xem quần áo của cô thành bình sữa.

Hạ Nhượng Tâm bắt đầu dĩ cười. Ai nói Tiểu Vũ Điểm của cô rất ngoan chứ, con bé có khi tính tình cũng rất lớn. Ví như hiện giờ.

Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của Tiểu Vũ Điểm. Mà tiểu gia hỏa vẫn cứ cắn chặt quần áo của cô, chính là không muốn đáp trả cô. Cô bật cười, xem đi, tức giận rồi.

Cô vội vàng cầm lấy bình sữa, nhẹ nhàng đặt bên miệng của Tiểu Vũ Điểm. Lúc này tiểu gia hỏa mới chuyển tay ôm lấy bình sữa, tiếp tục uống.

Thật đúng là tiểu gia hỏa xấu tính. Cô kéo chân qua che đầy chân nhỏ của con gái, tay đặt lên đầu tóc của bé. Tiểu gia hỏa này rất tốt, một đầu tóc đen dày, điểm này rất giống cô.

Cô cẩn thận miêu tả gương mặt nhỏ của con gái. Chỉ một tháng, cô bé đã nảy nở không ít, chỉ là gương mặt này càng xem càng thấy giống cô, nếu nói điểm giống anh ta, thì chỉ có màu mắt, cực đen cực sâu. Mà cô lại cảm thấy may mắn vì đứa bé giống mình, cô sẽ không nhìn thấy bóng hình của người đó trong bé con.

Con gái của cô chỉ của một mình cô, không phải của ai khác.

"Tiểu Vũ Điểm, con biết không? Mẹ rất là yêu con" Cô cẩn thận ôm con gái đã ngủ ngoan vào lòng, mặt nhẹ dán lên gương mặt cực kỳ non mịn của bé.

"Tiểu Vũ Điểm, ngày mai con liền có thể xuất viện, chúng ta liền có thể về nhà. Tuy rằng nhà của chúng ta thực cũ, mẹ cũng thực nghèo, nhưng là, mẹ sẽ dùng hết tất cả để yêu con."

"Mẹ có thể làm tất cả, vì con"

Sau khi trải qua kiểm tra, Tiểu Vũ Điểm thật không còn vấn đề gì nữa. Con sốt của bé đã hết, hiện tại thực sự là một bé con khỏe mạnh. Thu dọn một ít áo quần, Hạ Nhượng Tâm ôm con gái ra bệnh viện. Suốt mấy ngày không ra ngoài, ánh sáng mặt trời bên ngoài như muốn thêu đốt đôi mắt của cô.

Cô cúi đầu. Tiểu Vũ Điểm hiển nhiên rất cao hứng, đôi mắt không ngừng chuyển, cũng không biết đang hưng phấn cái gì?

Tay nhỏ của bé bắt lấy tóc của Hạ Nhượng Tâm, sức lực không lớn, cho nên Hạ Nhượng Tâm cũng không thấy đau đớn gì

Về tới căn nhà kho nhỏ kia, Hạ Nhượng Tâm đỡ con gái ngủ, lúc này mới đi ra ngoài, muốn đến các hộ thu quần áo. Cô hiện tại có thể nói là không một xu dính túi, nếu còn không làm việc, cô và Tiểu Vũ Điểm quả thực muốn chết đói.

Thu một bộ lại một bộ, cô ôm một đống quần áo lớn, đi về phía kho hàng nhỏ của mình. Mà trên tay cô còn nắm một ít tiền, nghe nói đứa bé bị bệnh, mọi người đều đưa tiền giặt cho cô trước, hơn nữa còn cho thêm, nói quần áo dày, giặt không dễ, cho nên đưa nhiều hơn một chút, khiến đôi mắt của cô vẫn luôn hồng. Thì ra lúc cô khó khăn, người ra tay giúp đỡ cô lại chính là những người xa lạ này, không phải người thân của cô, không phải mẹ cô, cũng không phải chồng cô.

Cô mở cửa, tiểu gia hỏa trên giường không biết tỉnh từ lúc nào, vuron tay nhỏ chân nhỏ quơ loạn, miệng phát ra y y nha nha.

Hạ Nhược Tâm vội vàng buông Đồng quần áo xuống, chạy tới, bế con gái lên, sờ vào tóc của đứa bé, quả nhiên đã ướt. Cô dán thân hình của con gái vào người mình, dùng chính nhiệt độ thân thể của mình làm ấm thân thể lạnh như băng của con gái.

Cô cúi đầu, tay đặt trên mặt đứa bé.

Mà bé con dường như cũng rất thích độ ấm như vậy, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ. Không biết bao nhiêu đêm, khi bé lạnh, Hạ Nhược Tâm đều dùng nhiệt độ thân thể ủ ấm bé con còn chưa hiểu chuyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Hạnh phúc là khi chính mình nghĩ thông suốt

Editor: Ngan Tinh.

Cô luôn lấy hết chân mền đắp cho con gái của mình, cho dù có lúc bản thân lạnh đến phát khóc.

Chỉ là, chỉ cần nhìn thấy gương mặt hồng nhuận của Tiểu Vũ Diễm, cô thấy cái gì cũng đáng giá.

"Tiểu Vũ Diễm, ngày mai mẹ đưa con ra ngoài kiếm việc làm, được không?" Cô đếm đếm số quần áo trên đất, biết chừng đó không đủ cho hai mẹ con tiếp tục sinh hoạt, cho nên cô cần ra ngoài kiếm thêm việc làm, như vậy có thể tích một chút tiền thuê một căn nhà tiện nghi hơn để ở.

Nơi này quá lạnh.

Cô muốn cho con gái một cuộc sống tốt hơn, vậy rất cần công việc, chỉ dựa vào giặt quần áo không phải không đủ, nhưng khi bắt tắc, cô cũng không thể lại tiếp tục đi bán máu, như vậy không thể nghỉ ngơi chính là đang liều mạng, cô còn phải giữ lại cái mạng này để chăm sóc Tiểu Vũ Diễm. Cô giặt giặt cánh tay trái của mình, bác sĩ kia nói đúng, cánh tay cô nếu giờ không trị, cả đời này liền phải tàn phế.

Chỉ là, cũng chẳng sao cả, suốt một năm qua cô đều chịu được, về sau cũng sẽ như vậy, con gái quan trọng hơn.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn gương mặt nhỏ của con gái. Bé con của cô thật sự xinh đẹp, xinh đẹp đến mức cô không muốn buông tay. Chỉ là, cho dù con bé lớn lên xấu xí cũng chẳng sao, cô đều sẽ yêu thương nó.

Buông đứa bé trong lòng xuống, nhưng tay nhỏ của bé vẫn bắt lấy tóc của cô, đành phải nhẹ nhàng gỡ từng ngón ra. Hạ Nhược Tâm sợ sẽ làm đau bé, bé con chỉ nhỏ như vậy, chỉ sợ dùng sức một chút sẽ làm bé bị thương.

Cô đứng lên, lúc này mới bỏ áo quần vào thau, đổ nước vào, giặt sạch từng cái. Tuy rằng nước thực lạnh, nhưng cô đã sớm quen rồi.

Cô thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn tiểu gia hỏa trên giường. Đôi mắt của bé gắt gao nhắm chặt, tay nhỏ đặt bên môi, dường như đang cắn ngón tay, lòng ni thật dài thật dày, bao phủ trên gương mặt cực kỳ non nớt của bé. Ánh đèn ấm áp chiếu xuống người bé, xinh đẹp như tiểu thiên sứ.

Hạ Nhược Tâm vươn tay lau chút mồ hôi trên trán. Như vậy là đủ rồi, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy con gái bảo bối của mình, cô liền cảm thấy bản thân thực hạnh phúc.

Có chút hạnh phúc là cần bản thân nghĩ thông suốt. Tuy rằng trời cao cho cô nhiều bất công, nhưng lại trả cho cô một cô con gái đáng yêu.

Đây là bồi thường lớn nhất đối với cô. Cúi đầu, dùng sức giặt sạch quần áo. Chỉ cần sớm giặt sạch đồng quần áo này, cô liền có thể sớm nghỉ ngơi, ngày mai, cô cần phải đi tìm một công việc.

Một công việc có thể khiến cuộc sống của hai mẹ con tốt lên một chút.

Mà cô cũng có thể thuê một căn phòng lớn hơn, không cần thật lớn, nhỏ nhưng vẫn đủ ấm áp. Cô cần chỉ là như vậy thôi, không cần nhiều hơn.

Bằng không, cũng quá tham lam rồi.

Giặt xong chiếc cuối cùng, cô đứng lên, thân thể lung lay, đột nhiên, cảm thấy đầu có chút choáng váng. Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu một chút, lúc này cô mới vắt áo quần ra, phơi lên.

Thẳng cho đến khi làm xong tất cả, cô mới xoa xoa bã vai của mình, chỉ là sắc mặt kém đến cực điểm.

Đi đến bên giường, bé con vẫn đang ngủ. Hạ Nhược Tâm kéo lấy tay nhỏ của bé chơi một hồi, sau đó nằm xuống, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một hồi.

Cô nghiêng người, cẩn thận ôm bé con vào lòng.

Chậm rãi khép hai mắt lại. Tuy rằng là một kho hàng cực kỳ đơn sơ, nhưng là, lúc này, giống như có một luồng ánh sáng nhu hoà dưới thân, ấm áp chiếu vào người hai mẹ con đang say giấc nồng.

Cả hai đều có lông mi thật dài, khoé môi xinh đẹp nhẹ cong, chỉ là, chính là một người lớn, và một người nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Công việc khó tìm, sinh hoạt không dễ

Editor: Ngan Tĩnh.

Sáng sớm, đập vào mắt là một căn phòng sáng ngời, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi sự lạnh lẽo của căn nhà kho. Hạ Nhược Tâm ôm con gái trong lòng, sau đó cho cô bé ăn một chút nước mì pha loãng, lúc này mới đi ra ngoài. Cô vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt của con gái, vô tình khiến Tiểu Vũ Điểm thức giấc. Đôi mắt to tròn đen láy nhìn chăm chăm cô, hai tay nhỏ nắm chặt ao quần của cô.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ nhất định sẽ kiếm được việc làm, đến lúc đó con có thể ăn sữa bột, không cần ăn mì pha loãng, cũng có thể chuyển tới một căn nhà mới, sẽ có máy sưởi, cũng có thể tắm, còn có cửa sổ"

Ôm chặt con gái trong lòng, cô đi ra bên ngoài. Một năm trôi qua, những người đó có lẽ đã sớm quên mất Hạ Nhược Tâm chặt vật kia, nhớ đến sẽ chỉ là một Lý Mạn Ni hạnh phúc. Cô không muốn biết được tin tức gì về họ, nhưng là, đôi khi lại cảm thấy bất lực.

Cô biết, người đàn ông kia rất thương cô ta, cũng rất yêu cô ta.

Thì ra không phải không có tình yêu, chỉ là, tình yêu của anh ta trước đến nay chưa từng đặt trên người Hạ Nhược Tâm mà thôi.

Nhưng là, hiện tại cô đã có một người đáng để yêu hơn, chính là bảo bối trong lòng cô này. Cô chỉ cần sống yên ổn với con gái của mình, như vậy tất cả đều không quan trọng.

Cô không nghĩ đi yêu người đàn ông nào khác, cũng không muốn.

Chuyện quá khứ, còn chưa làm cho cô hiểu rõ ra sao?

"Tiểu Vũ Điểm con yên tâm, mẹ nhất định sẽ tìm được con việc mới" dưới ánh mặt trời, đôi mắt của cô trong trẻo mà kiên định đến dị thường, mà bé con trong lòng ngực cũng mở to đôi mắt ngẩng nhìn thế giới bên ngoài, hai viên mắt to tròn nhìn khắp nơi. Chỉ là, khi nhìn thấy có người để ý đến mình, lại vội vàng chui vào lòng ngực của mẹ, sau đó lại trộm liếc mắt một cái.

Chỉ là, có một số việc, không hề đơn giản như Hạ Nhược Tâm nghĩ. Công việc ở bên ngoài không dễ tìm, đặc biệt là một người phụ nữ tay mang theo trẻ sơ sinh như cô, còn tay trái của cô, dùng không được bao nhiêu lực.

Cô không thể để Tiểu Vũ Điểm ở nhà một mình, càng không thể đưa cho ai trông giúp. Tiểu Vũ Điểm là tính mạng của cô, cô không rời khỏi bé được. Cô không có kinh nghiệm làm việc, chỉ biết về một chút, nhưng là, thứ này lại không thể đổi thành cơm ăn được. Đến bây giờ cô mới biết, thì ra, cô lại vô dụng đến vậy.

Ngồi nghỉ chân trên ghế ở ven đường, cô cho bé uống nước. Bé con nho nhỏ căn bản không biết tiếng thở dài thầm kín của mẹ, đôi tay nhỏ ôm lấy bình sữa bú, bú xong lại rúc vào lòng mẹ, càng tò mò với thế giới bên ngoài. Bé thích nơi đông người, thích những thứ có màu sắc tươi sáng, nhưng nhiều hơn là sợ hãi.

"Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm. Mẹ lại đi tìm, mẹ cũng không tin một người lớn thế này lại bị đói chết" Cô đứng dậy, vẫn chưa từ bỏ ý định cầm lấy báo. Thẳng cho đến khi cô đến trước cửa một thương trường, nơi này đang tuyển người sao? Chỉ là...

Cô đang hoài nghi, người như cô, có thể làm việc gì?

Cô đi vào, một thân áo quần cũ nát không giống như người có thể bước vào đại thương trường, hơn nữa trên tay còn bế một đứa bé đã ngủ.

"Xin hỏi, nơi này đang tuyển người phải không?" Cô cầm lấy tờ báo, hỏi một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Người phụ nữ hồ nghi nhìn chăm chăm cô nửa ngày, hất mặt về phía bên trái, trên mặt có nhàn nhạt khinh thường, "Ồ bên đó, không phải bên này. Hơn nữa, nhớ, cửa đó dành cho khách nhân ra vào, không phải cho cô bước vào"

Cô ta dùng cảm mà nhìn Hạ Nhược Tâm, có lẽ vì không thích một người phụ nữ đã sinh con lại xinh đẹp hơn cô ta.

Chương 167: Đoạt bát com với đàn ông

Editor: Ngan Tịnh.

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm đầy xấu hổ, vội vàng xin lỗi, "Thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý" Cô cúi đầu, ôm chặt con gái đã ngủ trong lòng, nhàn nhạt cười. Chẳng sao cả, cô nếm mùi thất bại rất nhiều, bị người cười nhạo cũng thành thói quen, nếu da mặt của cô mỏng, có lẽ đã sớm bị nói đến chết.

Cô quay người, đi theo phương hướng người phụ nữ kia chỉ. Mà lúc này Tiểu Vũ Điểm lại tỉnh, nhìn chăm chăm về phía người phụ nữ kia.

Đôi mắt trong suốt không vướng tạp trần, sẽ làm người khác cảm thấy tự ti. Bé cứ tròn tròn mắt nhìn, người phụ nữ kia nhìn thấy gương mặt bé, nhất thời nhìn mãi không dứt, thậm chí cô ta còn cảm thấy mặt bị nhìn đến cháy bừng.

Người làm công, không có gì đáng để xấu hổ, cũng không hề dè dặt, bọn họ dùng chính đôi tay của mình để nuôi sống mình.

Hạ Nhược Tâm đi tới nơi người phụ nữ kia chỉ, đi vào, bên trong toàn bộ đều là đàn ông, chỉ có một mình cô là nữ.

"Cô đến đây tìm việc làm?" Một người đàn ông nhìn giống như chủ quán nhìn Hạ Nhược Tâm từ trên xuống dưới. Quả nhiên, Hạ Nhược Tâm bị mọi người chán ghét kia đã sớm biến mất trong mắt mọi người, thời gian một năm, sẽ có chuyện mới phát sinh, mà chuyện cũ, sẽ dần bị thời gian làm nhạt đi. Con người là loài dễ quên nhất, mình tinh còn có thể bị lãng quên, huống chi là một người bình thường.

Hạ Nhược Tâm gật đầu, chỉ là không biết anh ta vì sao lại dùng đôi mắt như vậy nhìn cô. Cô cẩn thận ôm bé con trong ngực, lòng đầy bất an, sẽ không phải lại là, không cần cô đẩy chứ?

"Tôi cái gì cũng làm được, cũng không sợ chịu khổ!" Cô tiến lên một bước. Nếu thật sự không thành công, hôm nay trở về cô chỉ có thể ăn dưa muối uống nước sôi.

"Nhưng là, công việc này không thích hợp với cô" Người đàn ông nghiêng đầu, giải thích nói, "Nơi này của chúng tôi là thương trường lý hoá viên, nói thông tục ra chính là làm khuôn vác, cô làm được không?"

"Hơn nữa cô còn có... " Anh ta chỉ vào đứa bé trong ngực Hạ Nhược Tâm, không phải là cô muốn ôm đứa bé đó làm việc chứ?

"Con bé rất ngoan, sẽ không khóc nháo, hơn nữa chúng tôi thật sự rất cần một công việc!" Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ Điểm. Bé thật sự rất ngoan, vẫn luôn nằm im không khóc không nháo.

Người đàn ông kia lại do dự một hồi. Không phải anh ta không có lòng đồng tình, nhưng là công việc này thật sự quá nặng, không thích hợp để phụ nữ làm.

"Tôi có thể" Hạ Nhược Tâm dùng sức gật đầu một cái, cô cái gì cũng làm được, chỉ cần cho cô tiền, để con gái của cô có thể được uống sữa bột là được.

Ngữ khí của cô gần như cầu xin, làm người đàn ông kia lần thứ hai do dự, như thể từ chối người phụ nữ này chính là tội ác tày trời.

Mà đứa bé trong lòng Hạ Nhược Tâm cũng mở to đôi mắt ra nhìn. Hai người đều có đôi mắt to rất đẹp, bị hai đôi mắt tràn đầy khẩn cầu nhìn chăm chăm khiến anh ta không có cách nào nói lời từ chối.

"Được rồi, trước cô cứ làm thử, nếu không được thì hãy đi thôi" Anh ta đứng lên, dù sao kiên trì được hay không thì chỉ có thể xem cô. Cũng không phải không có phụ nữ kiên trì được, chỉ là thời gian không dài mà thôi. Sức lực giữa nam và nữ có khác biệt, phụ nữ lại còn dám đi tranh bát com với đàn ông, đây chẳng phải là hết việc để làm rồi sao?

"Cảm ơn" Hạ Nhược Tâm thiếu chút nữa phát khóc. Cô rút cuộc cũng tìm được việc làm, có lẽ tương lai rất vất vả, nhưng là, đồng thời cô cũng thấy được bóng dáng của hạnh phúc.

Cô cười ôm chặt con gái, mà Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ bắt lấy tóc của mẹ, môi nhỏ cũng cong lên.

Chương 168: Rất giống, người phụ nữ kia

Editor: Ngan Tĩnh.

Hai mẹ con cô rất nhanh sẽ có nhà mới.

Hạ Nhượng Tâm cột Tiểu Vũ Diễm trước người, các thực như lời cô nói, đứa bé rất ngoan. Lúc này, trên vai cô công một túi đồ vật, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, cánh tay trái ần ần đau, thật nặng. Nhưng là, chỉ cần đối diện với đôi mắt to tròn của con gái, cô liền không nhịn được cười.

Lúc nghỉ ngơi, có khi cô sẽ dùng ngón tay đùa bỡn với bé, có khi lại đút bé uống nước. Một người phụ nữ làm việc thể này cũng không dễ dàng, cho nên nhiều lúc mọi người sẽ để cô vác đồ nhẹ hơn.

Ai bảo trên đời này không có người tốt. Cô đã gặp được người tốt, còn gặp rất nhiều.

Cô dựa vào một bên tủ, trong tay cầm một bình sữa, cẩn thận cho bé con bú. Bả vai rất đau, tay trái cũng nhắc lên đầy khó khăn, nhưng đối với bé con, cô vẫn luôn cẩn thận. Mà Tiểu Vũ Diễm ăn no xong, chỉ là an tĩnh ghé vào lòng Hạ Nhượng Tâm, không nháo không khóc.

Cô dùng tay phải ôm bé con, đi ra từ cửa hông. Cô vĩnh viễn nhớ tới lời nói của người phụ nữ kia, cửa chính giành cho khách, cho nên cô chỉ cửa hông.

"Tiểu Vũ Diễm, chúng ta về nha" hôn hôn mặt con gái, Tiểu Vũ Diễm dường như cũng thích nói chuyện với mẹ, y y nha nha không biết đang nói gì, tay nhỏ thỉnh thoảng còn lộn xộn.

Hạ Nhượng Tâm nhét tay nhỏ của bé vào trong quần Áo của mình, như vậy liền không bị lạnh.

Mà cô cũng không biết, cách đó không xa, có đậu một chiếc Lamborghini màu đen. Xe cô quen thuộc, người cũng vậy, biển số xe cũng thế.

"Luật, anh đang nhìn gì vậy?" Lý Mạn Ni ôm eo của anh, nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ là không có ai cả.

"Không có gì" Sở Luật nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, thuận thế để Lý Mạn Ni dựa vào vai của mình, chỉ có đôi mắt đen kia tựa như hiện lên cái gì.

Ngón tay anh nhẹ nhàng luồn vào tóc Lý Mạn Ni, biểu tình dường như có chút hoảng hốt nhàn nhạt. Bóng lưng của người phụ nữ vừa rồi dường như rất giống...

Người phụ nữ kia.

Hạ Nhượng Tâm trở lại nhà kho nơi mình đang sống, buông con gái đã ngủ say xuống, đi thu quần áo để giặt. Ban ngày đi khuôn vác, ban đêm còn phải giặt quần áo, thân thể của cô đã sớm bị số công việc đó làm cho kiệt quệ. Nhưng là, chỉ cần nghĩ tới con gái sẽ có bột để ăn, hai mẹ con cô sẽ có phòng ở mới, cô liền cảm thấy sức lực dồi dào.

Cô mỗi ngày đều sẽ mang theo con gái đi làm, từng ngày từng ngày, dường như đã thành một loại thói quen trong cuộc sống.

"Nhượng Tâm, cô đi đưa thứ này đi, có một vị khách đang cần lễ phục. Vốn không phải là trách nhiệm của chúng ta, nhưng cấp trên giao, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo" Một chàng trai đặt một bộ lễ phục vào tay Hạ Nhượng Tâm, còn dặn dò, "Nhanh lên một chút, khách đang cần gấp"

Chỉ là, người này nhìn thấy trên người Hạ Nhượng Tâm còn cột một đứa bé, có chút do dự, "Nhượng Tâm, thật xin lỗi, nơi này ai cũng có việc, chỉ có cô đi được, chỉ là bên ngoài..."

Hạ Nhượng Tâm ôm chặt cái hộp trong tay, hơi nhấp môi, cuối cùng cười với chàng trai kia, "Không sao, tôi đi nhanh về nhanh"

Cô đi ra ngoài, tay còn lại ôm chặt Tiểu Vũ Diễm trong lồng ngực. Bên ngoài trời đang mưa, hơn nữa mưa rất lớn. Cô cúi đầu, dùng áo quần bao chặt đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Đưa quần áo

Editor: Ngan Tinh.

"A nha..." Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ gãi gãi quần áo của mẹ, một đôi mắt to thỉnh thoảng chớp chớp, gương mặt phản nhộn cực kỳ đáng yêu.

Đi ra bên ngoài, quả nhiên, trời mưa cực kỳ lớn. Cô mở quần áo của mình ra, bao bọc con gái càng chặt, mở dù ra, sau đó chạy vào trong làn mưa. Cô tận lực đặt dù ở phía trước, Tiểu Vũ Điểm trong lòng cô, còn chiếc hộp kia đều được bảo hộ rất tốt, một chút mưa cũng không dính vào. Mà mặt của Tiểu Vũ Điểm dán vào trên ngực cô, cũng không hề nhận ra sự không thích hợp nào.

Trong màn mưa, rất dễ để thấy một người phụ nữ đang chạy gấp gấp. Trên lưng cô đã ướt một mảnh, nhưng vẫn chạy không ngừng, giày cũng bị nước mưa làm bẩn, thậm chí cả người đều lạnh đến thấu xương.

Chờ đến khi chạy đến trước cửa nơi cần giao đồ, cô hơi sững sốt một chút. Đây chẳng phải là phòng làm việc của Tần Lạc sao? Vòng đi vòng lại, thế nhưng cuối cùng cô cũng đến nơi này, thế giới này đúng thật là nhỏ, vì sao lại gần như vậy chứ, xa hơn một chút cũng không được sao?

Cô phức tạp đứng ngoài cửa, xuyên thấu qua pha lê trong suốt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người phụ nữ rực rỡ loá mắt đang ngồi trên ghế kia.

Đây chính là nơi Sở Luật biến cô thành công chúa, cũng là nơi đẩy cô vào địa ngục. Cô buông chiếc hộp trong tay xuống, trên gương mặt có chút tái nhợt nhàn nhạt, tóc cũng ướt nhẹp.

Cô cẩn thận mở quần áo trên người mình, phát hiện tiểu gia hoạt kia ngủ cực kỳ say, gương mặt dường như đỏ lên một chút, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chu chu, dường như có chút đói bụng.

Cô yêu thương vỗ vỗ gương mặt nhỏ của con gái, lúc ngẩng đầu, sự đau xót nơi đáy mắt đã giảm đi một ít. Bọn họ có hạnh phúc của bọn họ, mà cô cũng đã có hạnh phúc riêng của mình.

Cửa được đẩy ra, có một người đi ra, không xác định hỏi, "Cô đến đưa đồ đúng không?"

Hạ Nhượng Tâm gật gật đầu, đưa chiếc hộp trong tay qua. Chiếc hộp không hề bị ướt chút nào, chỉ là lưng cùng giày của cô đều ướt đầm.

Cô đánh rùng mình một cái, đôi tay ôm chặt con gái trong lòng. Cũng không biết, con gái của cô có lạnh không?

Lúc này, một chiếc xe hơi cao cấp ngừng lại, một loại hơi thở khiến cô cảm thấy áp lực dồn đến. Cô vội vàng tránh qua một bên, lúc này người ôm chiếc hộp kia cũng phát hiện lưng Hạ Nhượng Tâm ướt đầm, kỳ quái nghĩ.

Cô như vậy là bụng dù hướng về phía trước quá đi? Hơn nữa cái công ty kia rốt cuộc là làm việc thế nào, sao lại để một người phụ nữ như thế mang áo quần đến, nếu để bị ướt, bọn họ dù cho là ai cũng đến không được đâu!

Lúc này, từ trong xe bước ra một đôi chân hữu lực. Đôi giày da màu đen giẫm lên nước mưa, anh một ánh mắt cũng không liếc loạn dù chỉ một cái, trực tiếp bước vào bên trong.

Người đàn ông kia mở chiếc hộp Hạ Nhượng Tâm mới đưa tới, bên ngoài hộp không bị ướt, bên trong càng không. Bên trong là một bộ lễ phục màu bạc, từ lễ phục cho đến giày, túi xách không thiếu thứ gì.

Tần Lạc dựa ở một bên, trầm mặc như đang bình luận một kiện vật phẩm. Anh xác thực là sẽ khiến cho người phụ nữ này xinh đẹp hơn, nhưng là, người phụ nữ này không phải là mẫu người anh muốn kia, cũng không thể trở thành một bộ tác phẩm tốt được.

"Tần Lạc, đã xong chưa?"

Người đàn ông từ cửa bước vào, vừa tiến vào liền hỏi.

Tần Lạc lười biếng đứng lên, anh xoa xoa mắt, "Mỗi lần tới đều là thế này, cậu cho rằng tôi rảnh rỗi lắm sao" Anh không cao hứng hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Anh ta là một tên điên

Editor: Ngan Tinh.

"Chuyên viên trang điểm cũng có thời điểm linh cảm cạn kiệt, cũng có lúc tâm tình không tốt. Tôi mặc dù không có kỳ sinh lý như phụ nữ, nhưng trong tháng vẫn có mấy ngày không làm việc, hiện tại, chính là mấy ngày này"

Sở Luật nhướng mày. Anh cũng không biết rốt cuộc đắc tội với người này chỗ nào, mà mỗi lần gặp đều giống như anh thiếu cậu ta rất nhiều tiền vậy.

"Được rồi, Lý tiểu thư, lễ phục đã được đưa tới, cô có thể đi thay" Tần Lạc đặt mông xuống ghế sofa, bắt chéo chân. Đối với một Lý Mạn Ni mờ mịt vẫn là coi như khách sáo, dù sao cũng là khách, lễ phép vẫn là điều cần thiết.

Mà khi Lý Mạn Ni vào phòng thay đồ, Tần Lạc mới buông hai chân xuống, ngồi nghiêm chỉnh, như cười như không nhìn Sở Luật.

"Cậu muốn biết cái gì?" Sở Luật hào phóng thoải mái cho anh rà quét. Hai người cũng xem như bạn lớn lên từ nhỏ, mặc chung một cái quần, tất nhiên đối với cảm xúc của đối phương cũng tính là hiểu biết ba phần.

"Tôi muốn biết người phụ nữ kia giờ ở đâu? Tôi đã nói rồi, nếu không cần thì tặng cho tôi, tôi cần một tác phẩm tốt" Tần Lạc đặt một ngón tay lên cằm, nhẹ nhàng làm động tác sờ sờ. Động tác này, biểu cảm này, thật là mất hồn.

Mà sắc mặt Sở Luật liền trần xuống, khí lạnh trên người càng dày thêm.

"Tần Lạc, tôi đã nói rồi, không được đánh chủ ý lên cô ấy" Mà cô ấy trong miệng anh là ai, cả hai đều hiểu rõ.

"A... Cậu không cho phép? Với thân phận gì? Với lý do gì? Cậu cho rằng bây giờ cậu là ai? Chồng của cô ấy? Hay là chồng trước?" Tần Lạc không ngại châm chọc. Anh ta không sợ Sở Luật mặt lạnh cùng thủ đoạn của anh, hiện tại trong bụng anh ta đang có một ngọn lửa. Người đàn ông này là kẻ đã hủy hoại một tác phẩm tuyệt vời.

Nắm tay bên người Sở Luật nắm chặt, sau đó nở một nụ cười lạnh, "Người phụ nữ kia đã chết, nếu cậu muốn tìm, vậy cậu có thể đi tự sát. Nhảy xuống biển, thất cổ, nhảy vào xe, cái gì cũng được"

Tần Lạc nhún nhún vai, "Mất đi một tác phẩm tốt, tôi sẽ đau lòng, sẽ đau răng, nhưng là, tôi còn không cho rằng, thứ kia còn quan trọng hơn cả mạng của mình"

"Còn cậu?" Anh đứng lên, đi về phía Sở Luật, môi đỏ xinh đẹp nhẹ cong, "Cậu hỏi tìm mình một chút, cậu có thật sự muốn cô ấy chết hay không? Cô ấy chết rồi, cậu có thật sự cao hứng, hưng phấn hay không?"

Tần Lạc để lại một câu ý vị thâm trường như vậy, hai tay dứt túi quần, sau đó đi qua Sở Luật. Chỉ là đi vài bước, lại quay đầu lại.

"Tôi có khi cảm thấy tôi đôi khi có chút biến thái, mà cậu, còn biến thái hơn cả tôi. Thích tra tấn người khác, còn thích tra tấn cả chính mình"

Nói xong, còn nhường nhường mày. Hàng lông mày thật dày, thập phần có sự mỹ lệ nam tính. Tuy rằng ngũ quan có chút âm nhu, chỉ là, không có ai xem anh như phụ nữ cả.

Anh đẹp, rất trung tính, có chút yêu mị, mà là yêu mị của đàn ông, chứ không phải của phụ nữ.

So với Sở Luật âm tình bất định, loại người mà người khác đoán không ra tính cách như Tần Lạc, dường như càng phiền toái hơn. Bởi vì bạn sẽ không biết, giây tiếp theo anh ta có nổi điên lên, trực tiếp bóp chết bạn hay không.

Mà lúc này, cửa phòng thay đồ được mở ra, Lý Mạn Ni mang theo làn váy thật dài đi ra. Tần Lạc ngay cả xem cũng không muốn xem. Không phải khẩu vị của anh ta, ngay cả nhìn cũng đã không thích rồi.

Người phụ nữ bình thường như vậy, mặc mấy bộ đó vào, cũng chẳng đẹp đến chỗ nào.

"Luật" Lý Mạn Ni đi tới trước mặt Sở Luật, rồi lại đi một vòng, "Anh xem em mặc vậy có đẹp không?" Cô trộm ngắm qua gương, trách không được có nhiều mình tinh dùng cách gì cũng muốn anh ta tạo hình cho mình. Đôi tay của anh ta thật sự sẽ giao cho phụ nữ một linh hồn mỹ lệ, một giấc mộng công chúa mỹ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Anh ta sẽ không bỏ qua

Khai thác toàn bộ vẻ đẹp của cô, cô có thể cam đoan, đêm nay mình sẽ là người xinh đẹp nhất tại nơi này.

"Rất đẹp," Sở Luật khen ngợi Lý Mạn Ni, đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ, lẽ ra, cô nên cười xấu hổ mới đúng, không phải như vậy, quá mức tự tin, cũng quá mức vui vẻ, anh chợt cười, mê man không rõ.

"Chúng ta đi thôi, thời gian sắp tới rồi."

Lý Mạn Ni chủ động khoác tay Sở Luật, hai người đi ra ngoài, mưa rơi vùn vù.

Lý Mạn Ni vươn tay, nước mưa hắt lên, cô ta vội rút tay về, cúi xuống nhìn đôi giày cao gót màu bạc, phải làm thế nào.

“Luật, sẽ ướt giày mất,” cô ta kéo áo Sở Luật, thật sự không muốn dính tí nước mưa nào, nếu không sẽ làm hỏng mất sự hoàn hảo của cô ta.

“Anh biết rồi.” Sở Luật quay người lại, vươn tay, bế Lý Mạn Ni lên, hết như bế cô dâu khiến hai chân cô ta không chạm tới mặt đất, mà Lý Mạn Ni gất gao ôm cổ Sở Luật, hạnh phúc vô cùng.

“Luật, em yêu anh.” Cô nhắm mắt, hạnh phúc vô cùng, chỉ là đã bỏ lỡ mất sự mát mát và xa lạ chợt loé lên trong mắt Sở Luật.

“Anh cũng yêu em.” Giống như là lời kịch, câu yêu ấy, có thể dễ dàng nói ra, nhưng là, trong mắt anh chẳng có cảm giác gì gọi là yêu. Hoặc là cái yêu ấy, đã đi rồi.

Xe lướt đi trong màn mưa, mưa vẫn rơi rả rích, để lại những tiếng ào ào.

Mà khi chiếc xe kia biến mất, từ góc tường có một người phụ nữ đi ra, toàn thân ướt đẫm, không biết là bởi vì nước mưa hay gì, lông mi đã ướt đẫm, thậm chí chẳng còn sức để nâng lên.

Cô cúi đầu, vội vàng buông tay đang bịt miệng đứa con ra, mà Tiểu Vũ Điểm chỉ mở to mắt nhìn cô, chớp chớp, miệng toét ra cười.

Tay nhỏ kéo quần áo cô, lại dựa vào người cô..

“Tiểu Vũ Điểm, con thấy không, kia chính là ba con, nhưng ba con lại không biết con tồn tại,” cô bé bé lên, hôn mặt nó, “Xin lỗi con, vừa rồi mẹ làm con đau, là mẹ sợ, chỉ sợ, nếu cho người ấy biết chúng ta còn sống, người ấy sẽ không bỏ qua cho chúng ta, đặc biệt là con, Tiểu Vũ Điểm.”

Cô là một người mẹ, phải bảo vệ con mình, mà Sở Luật rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn, cô không phải chưa từng lĩnh giáo qua. Cô không dám cho anh biết sự tồn tại của Tiểu Vũ Điểm, cũng không dám mạo hiểm để con gặp nguy hiểm.

Đối với con của Lý Mạn Ni, anh sẽ yêu tới cực điểm, mà đối với con của cô, cô tin, anh sẽ hận tới cực điểm.

Bởi vì, hận cô, cho nên, cũng hận cả con của cô, đây mới chính là Sở Luật, anh vô tình nhường nào, cô đã sớm hiểu hết rồi, không phải sao?

Chỉ là, biết anh yêu một người khác như vậy, thậm chí so với yêu Hạ Di Hiên còn nhiều hơn, cô lại cảm thấy chua xót, tràn ngập, mắt mát, có lẽ khiến cô rơi lệ đầy mặt.

Nhưng, cô chưa bao giờ khóc, cuộc sống áp lực, con sinh ra, đã làm cô không thể tự ngược đãi bản thân mình.

Như vậy không phải rất tốt sao? Bọn họ đều có người mình yêu, về sau sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Ba năm

“Tiểu Vũ Điểm, con biết không? Ngày con sinh ra cũng là một ngày mưa, cho nên con mới có tên là Tiểu Vũ Điểm,” cô ôm chặt đứa bé, sau đó mở dù, lúc này mới tiến vào trong màn mưa, phần lưng của cô không ngừng bị nước mưa xối xuống, ướt đẫm, gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo vô cùng, nhưng, trong ngực cô là Tiểu Vũ Điểm, nép sát vào cô, khuôn mặt nhỏ nhỏ dán vào, trong lồng ngực gầy yếu của mẹ, tìm được sự bảo vệ an toàn nhất, bé ngáp một cái. Môi còn cong lên.

Mà bé cũng không biết, mẹ bé dùng cơ thể ôm yếu của mình, để bảo vệ bé.

Thời gian trôi qua từng giây, giữa lúc chúng ta không để ý tới, chợt phát hiện, hoá ra, thời gian đã qua đi, có người già, có người trưởng thành, cũng có người, chết đi.

“Rầm rầm.” tiếng đập cửa vang lên, sau đó là một người phụ nữ trung niên ra mở cửa, bà kỳ quái nhìn ra phía ngoài, lại chẳng thấy ai cả. Mà bà cúi đầu, trên mặt chợt lộ lên nụ cười, ngồi xổm xuống, nhìn đứa bé còn chẳng cao đến đùi mình.

“Tiểu Vũ Điểm tới giúp mẹ lấy quần áo phải không?”

Đứa bé kia gật đầu một cái, khuôn mặt hết như quả táo, vô cùng xinh đẹp, tóc dài thả trên vai, mềm không thể tả, khuôn mặt hồng hồng nộn nộn, mắt to tròn, môi đỏ mọng, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“Quả thực giống như bà năm đó ý, Tiểu Vũ Điểm càng lớn càng xinh đẹp, giống mẹ vậy,” ngón tay thô sần xoa lên khuôn mặt nhỏ, mặc dù có chút

không thoải mái, nhưng đứa trẻ vẫn cười ngược ngùng.

“Được, chờ chút nhé, bà đi lấy quần áo cho con.” Bà đứng lên, đi vào trong, đứa bé đứng tại chỗ, mở to đôi mắt tò mò, nhưng không có theo vào,

Chẳng bao lâu sau người phụ nữ kia lảo đi ra, trong ngực còn ôm vài món quần áo, tuy không nhiều lắm, một bàn tay bà đã có thể cầm hết, nhưng đối với đứa bé này, quả thực là có hơi nhiều.

“Tiểu Vũ Điểm ôm chặt vào nhé,” bà đưa đồng hồ cho đứa bé, hai cánh tay bé vòng ôm chặt lấy.

“À đúng rồi,” nghĩ tới cái gì, bà lấy ra một cục kẹo.

“Tiểu Vũ Điểm, cái này là bà cho con, có thể ăn đó,” đây là kẹo bà mua cho cháu gái, vừa vặn còn dư lại một cái, có thể cho đứa bé con này.

Đứa bé ngoan ngoãn lắc cái đầu nhỏ, “Mẹ nói, không thể cầm đồ của người khác.” Giọng nói mềm mại ngọt ngào, mang theo sự non nớt của trẻ con, bất quá, tuy nói vậy, nhưng đôi mắt vẫn dán lấy cục kẹo.

Kỳ thật, nó rất muốn, nhưng mẹ nói...

“Ha ha, không sao đâu, đây là bà cho con, nếu Tiểu Vũ Điểm không cần, như vậy bà sẽ tức giận,” người phụ nữ trung niên cười, trên mặt lại chẳng có vẻ gì là tức giận, nhiều hơn là đau lòng.

Đứa bé này rất ngoan, hiểu chuyện như thế, Nhược Tâm thật sự rất biết dạy con, mới ba tuổi, đứa cháu nhà bà còn lớn hơn bé hai tuổi, bình thường nhìn thấy đồ của người khác, nếu mà thích, không cướp được thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bằng không sẽ khóc nháo cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Đứa bé ngoan

Còn giống đứa nhỏ này, hiểu chuyện đến mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Qua đây đi, cái này là bà cho con, muốn cảm ơn Tiểu Vũ Điểm giúp bà đem quần áo giặt sạch sẽ,” bà nói, sau đó bỏ viên kẹo vào túi đứa nhỏ.

“Cảm ơn bà,” giọng đứa trẻ ngọt như kẹo, làm người lớn nghe xong không khỏi thấy mềm lòng, bé ôm chặt đồng hồ quần áo, lung lay lao đảo đi.

Người bé, kỳ thật có khi còn đi chưa vững, nhưng hiện tại, bé đã biết giúp mẹ làm việc.

Thình thoảng bé lại dùng sức nâng lên cái đầu nhỏ, hai tay ôm rất chặt, cho nên, bé tìm mẹ, sau khi thấy một người phụ nữ đi tới, mắt bé sáng lên, chạy tới trước mặt người kia.

“Mẹ ơi.....”

Hạ Nhược Tâm vừa thấy con, ngồi xổm xuống, ôm đồng hồ quần áo đặt trên mặt đất, ôm lấy đứa bé.

“Có một không, Tiểu Vũ Điểm?” Cô xoa tóc con.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, “Không một,” sau đó bé ôm chặt cổ Hạ Nhược Tâm, “Mẹ ơi, chúng ta về nhà đi.” Đôi môi đỏ mọng như cánh hồng hơi cong lên, sau đó hôn Hạ Nhược Tâm một cái, bé yêu nhất là mẹ.

“Ừ,” Hạ Nhược Tâm xoa tóc con, sau đó ôm đồng hồ quần áo lên, mà Tiểu Vũ Điểm hiểu chuyện đứng bên cạnh cô, vươn tay, nắm áo mẹ.

Tay bé đặt trong túi tiền của mình, sau đó lại đem ra, đôi tay gầy gao bắt lấy ái Hạ Nhược Tâm, tựa hồ là sợ cô sẽ vứt bé lại.

Hạ Nhược Tâm đi rất chậm, phối hợp với bước chân ngắn tũn ngắn của con, bất quá, tốc độ như vậy cũng khiến cô có cảm giác đã làm Tiểu Vũ Điểm phải chạy chậm.

Đi tới nơi mình ở, ba năm, hai người đã không còn phải ở kho hàng bán thiu kia nữa, hiện tại cô làm đồng thời hai việc, cho nên, có thể thuê một gian phòng ở.

Tuy rằng rất nhỏ, nhưng đủ rồi.

Mở cửa, bên trong chỉ có một gian phòng nhỏ, nhưng hai mẹ con ở cũng thấy vừa.

Một cái chậu to, một đôi tay nhỏ cùng một đôi bàn tay to cùng nhau giặt quần áo, chẳng qua, tay nhỏ sức lực thật sự là quá nhỏ, chỉ giống như đang nghịch nước.

Hạ Nhượng Tâm nhìn con, hàng mi dài, bàn tay nhỏ, trẻ con, kỳ thật nên làm những thứ trẻ con hay làm mới đúng.

Nhưng con cô quá ngoan, ngoan đến mức làm cô đau lòng.

“Tiểu Vũ Điểm, nếu mệt thì không cần giặt, nhé? Mẹ làm được rồi,” kỳ thật, trẻ con cũng chẳng thể giúp được cái gì.

Tiểu Vũ Điểm ngược mặt, nghiêm túc như muốn đòi mạng, bé lắc đầu, “Không, Tiểu Vũ Điểm không mệt, Tiểu Vũ Điểm muốn cùng mẹ làm, bởi vì Tiểu Vũ Điểm lớn rồi.”

Hạ Nhượng Tâm lau khô tay, xoa mặt con, cố chấp giống ai không biết.

“Ha ha.....” Tiểu Vũ Điểm vui vẻ cười, sau đó lại giặt một cái áo to bự, có thể giúp mẹ, bé rất vui.

Cơ thể bé xiu ngoi xôm nơi đó, ánh đèn mờ mờ chiếu lên ngời bé, giống như mọc lên một đôi cánh, mà bé chính là tiểu thiên thần.

Đến để cứu vớt người mẹ hai bàn tay trắng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Một viên kẹo

Chờ giặt xong quần áo, phơi xong, như là hoàn thành công việc hôm nay rồi.

Một gian phòng bếp nhỏ, Tiểu Vũ Điểm nắm áo Hạ Nhượng Tâm, một bước không rời.

“Có phải đói không?” Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, đau lòng hỏi con.

Tiểu Vũ Điểm ngượng ngừng cười, đôi tay ôm chặt lấy đùi Hạ Nhượng Tâm, “Vâng mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói, thật sự chỉ có một chút thôi.”

Bé dùng sức cường điệu cái từ một chút kia, kỳ thật, cái bụng nhỏ đã sắp đói bẹp rồi.

Hạ Nhượng Tâm quay đầu lại, không biết vì sao, đôi mắt đột nhiên đau xót, suýt nữa liền chảy nước mắt, cô đã rất nỗ lực, nhưng chẳng thể làm gì nhiều cho con, cũng không thể cho con mặc đồ con thích, không thể cho con ăn đồ ăn vặt, thậm chí, có khi còn để con phải đói bụng.

“Mẹ,” Tiểu Vũ Điểm gát gao ôm đùi Hạ Nhượng Tâm, cọ mặt lên.

“Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất yêu mẹ, thật sự rất yêu.”

Hạ Nhượng Tâm cũng xoay lại, ôm lấy con, hôn mặt con, mẹ cũng yêu Tiểu Vũ Điểm.

Khuôn mặt bé đỏ hồng, chỉ có một mảnh thẹn thùng, bé ôm Hạ Nhượng Tâm, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Bàn ăn không lớn, bên trên để hai đĩa đồ ăn, còn có hai cái chén, một lớn một nhỏ, lớn là của Hạ Nhượng Tâm, mà nhỏ là của Tiểu Vũ Điểm,

Hạ Nhượng Tâm ôm con vào ngực, “Tiểu Vũ Điểm, tới, mẹ đút cho ăn.”

Mà Tiểu Vũ Điểm cố chấp chớp mắt, lắc đầu, “Không cần, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi, có thể tự ăn cơm cơm, không cần mẹ đút.”

Bé bò ra khỏi lòng Hạ Nhượng Tâm, sau đó ngồi vào cái ghế nhỏ của mình, lấy ra chiếc thìa, vụng về ăn, bé ăn rất chậm, nhưng không có hạt cơm nào rớt trên bàn.

“Tiểu Vũ Điểm sao không để mẹ đút, hả?” Hạ Nhượng Tâm kỳ quái hỏi con từ sau khi lên hai, bé đã không cho cô đút, lúc nào cũng tự ăn.

Tiểu Vũ Điểm cẩn thận ăn một miếng cơm, mặt phúng phính như quả táo có hơi ảm ức, “Tay mẹ đau.” Giọng nói mềm mại lập tức làm Hạ Nhượng Tâm đỏ mặt, sao con gái cô có thể ngoan như vậy, có thể hiểu chuyện như vậy, cô thà rằng con giống như những đứa trẻ khác, hư một ít, thích làm nũng một ít, nhưng không, bé vẫn luôn rất hiểu chuyện.

Tiểu Vũ Điểm bò xuống ghế nhỏ, lại là ôm lấy chân Hạ Nhượng Tâm, “Mẹ ơi, ôm một cái.” Bé vươn tay, để Hạ Nhượng Tâm ôm,

Hạ Nhược Tâm ôm con lên, Tiểu Vũ Điểm thò tay vào túi, sờ soạng hồi lâu, mới lấy ra một cục kẹo, “Mẹ ơi, kẹo này, là bà cho.”

Né ngẩng đầu lên, “Bà nhất định phải đưa cho Tiểu Vũ Điểm, bằng không, bà nói Tiểu Vũ Điểm không ngoan, mà Tiểu Vũ Điểm là đứa bé ngoan nhất.”

Né đặt cục kẹo vào trong tay Hạ Nhược Tâm, nhưng trong mắt lại là hiện lên một tia nho nhỏ khát vọng, kỳ thật bé cũng muốn ăn.

“Mẹ không cần, Tiểu Vũ Điểm ăn đi,” Hạ Nhược Tâm để cục kẹo lại tay con, cô nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt bé, mình muốn ăn như vậy mà còn đòi phải cho mẹ, đứa bé này, bao giờ mới khiến cô hết đau lòng đây?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Mẹ là mẹ phù thủy tốt

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu, “Mẹ ăn đi, Tiểu Vũ Điểm đã ăn rồi,” bé vươn ngón tay, so một chút, “Tiểu Vũ Điểm đã ăn một cái.”

Chỉ là, bé nói xong lại cúi đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, bé nói dối, không biết cái mũi có thể dài ra không, mẹ nói, trẻ con mà nói dối thì mũi sẽ dài ra, rất xấu.

Bé ghé vào ngực Hạ Nhược Tâm, khuôn mặt nhỏ hồng hồng nộn nộn, trộm nhìn Hạ Nhược Tâm, còn có cục kẹo kia, liếm môi.

Né thật sự muốn ăn.

Hạ Nhược Tâm lột ra giấy gói kẹo, đặt ở miệng, nhìn khuôn mặt mát mát của con, tức khắc có một ít ý cười.

“Tiểu Vũ Điểm, mẹ sẽ làm phép thuật nhé?” Cô bế bổng con lên, hiển nhiên là mấy đứa trẻ đều thích nghe kể chuyện.

“Phép thuật?” Tiểu Vũ Điểm sáng mắt lên, nắm chặt áo Hạ Nhược Tâm.

“Xem, mẹ biến ra cho con.”

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cười, ngón tay mở ra, đặt trước mặt con, “Con xem, mẹ đã biến ra.”

Cô mở tay ra, bên trong là một viên kẹo, chính là viên kẹo ban nãy.

“Oa, thật là phép thuật, mẹ thật là lợi hại,” Tiểu Vũ Điểm vỗ tay, trong ánh mắt là một mảnh vui vẻ, khuôn mặt nhỏ càng thêm hồng nhuận.

“Mẹ, có phải mẹ giống như mẹ phù thủy trong truyện công chúa Bạch Tuyết, cho nên mới biết phép thuật?”

Hạ Nhược Tâm sùng sốt, lúc này mới nhớ ra, hình như hôm trước cô kể cho con nghe truyện công chúa Bạch Tuyết, chỉ là, có phải cô giải thích không rõ rồi không, sao cô có thể là mẹ phù thủy được..

Tiểu Vũ Điểm kỳ quái cắn ngón tay, bé nói sai cái gì sao?

“Tiểu Vũ Điểm của mẹ thật thông minh, đúng vậy, mẹ là mẹ phù thủy tốt đấy,” Hạ Nhược Tâm xoa nhẹ tóc con, trên môi là nụ vô cùng dịu dàng. Đương nhiên phù thủy cũng có tốt xấu, giống như con người vậy, cũng có người tốt người xấu rõ ràng.

“Ăn đi,” cô đặt cục kẹo bên miệng con.

“Mẹ đã ăn rồi, cho nên, viên này là của Tiểu Vũ Điểm.”

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gặm đầu một cái, ăn luôn cục kẹo trong tay Hạ Nhược Tâm.

“Mẹ, có phải viên kẹo Tiểu Vũ Điểm ăn với mẹ ăn cũng ngọt như thế?” Bé không rõ hỏi, kỳ thật đối với đứa trẻ ba tuổi mà nói, như vậy là quá thông minh rồi.

“Đúng vậy, ngọt như nhau,” Hạ Nhược Tâm ôm con về giường, cởi giày cho con, nhìn bàn chân nho nhỏ be bé, so với tay mình, hình như lại to ra một chút, chắc phải mua giày mới thôi.

“Tiểu Vũ Điểm, ngày mai tan tầm, mẹ dẫn con đi mua giày nhé?” Tay cô xoa bàn chân con, bàn chân trẻ con trắng nõn nho nhỏ, năm ngón chân tròn tròn nộn nộn đáng yêu.

Tiểu Vũ Điểm dùng sức gặm đầu một cái, lại rút chân về, sau đó ôm lấy Hạ Nhược Tâm, “Mẹ, đừng đụng chân Tiểu Vũ Điểm, nhột quá.”

Hạ Nhực Tâm vỗ đầu con, con của cô, có khi cũng rất khó chịu.

Bé cực không thích người khác chạm vào chân, cũng không thích người ngoài niết mặt, xoa tóc mình.

“Nhưng mẹ thích chân của Tiểu Vũ Điểm thì làm sao bây giờ? Nếu mẹ không xoa, mẹ sẽ thương tâm lắm đấy,” cô hôn lên khuôn mặt bé nhỏ như quả táo, quả thực là yêu thích không buông tay, mà Tiểu Vũ Điểm cũng bị cô hôn để dỗ cả mặt, vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Tính cách khó ở

Tiểu Vũ Điểm nhăn mày, tựa hồ đang nỗ lực tự hỏi cái gì, sau đó, bé chớp mắt, hơi hơi bẹp miệng, lúc này mới vươn chân ra, “Thôi được rồi, mẹ muốn xoa thì xoa đi, nhưng phải nhẹ hoi, bằng không Tiểu Vũ Điểm sẽ thấy không thoải mái.” Sau đó, bé nhắm tịt mắt lại, còn phồng má, môtj bộ thấy chết không sờn, có thể khiến người ta phải bật cười.

Hạ Nhực Tâm vừa thấy con như thế, quả thực cũng muốn trêu, nhưng nhìn con bị sờ đến hồng cả mặt, cô sẽ không bao giờ chọc bé nữa, “Rồi, mẹ biết rồi, không chạm chân con đâu.” Cô ôm bé vào ngực, mà Tiểu Vũ Điểm vừa thấy chân mình an toàn, lúc này mới vui vẻ dựa vào ngực Hạ Nhực Tâm. Mẹ của bé thơm quá thơm, bé rất thích nhá.

Thỉnh thoảng chớp đôi mi dài, bé chu môi, chân đặt trong ngực Hạ Nhực Tâm, dễ dàng ngủ mất, bởi vì, bé cũng làm việc, cũng mệt mỏi.

Hạ Nhực Tâm dèm chăn cho bé, nhìn gian phòng đã ở hai năm, cô phải cố gắng hơn nữa, còn phải cho Tiểu Vũ Điểm cuộc sống tốt hơn.

Dù cho lại vất vả, cũng đáng giá.

“Ngủ đi,” cô vỗ đầu bé, cảm giác chỉ cần ôm con, liền sẽ thấy thỏa mãn, bảo bối đáng yêu đến mức khiến người ta đau lòng, cô thật sự luyến tiếc không muốn rời xa.

Mà Tiểu Vũ Điểm cũng chưa từng xa cô, hai mẹ con họ, thật sự chính là dùng từ nương tựa lẫn nhau để hình dung.

Sắc trời dần tối, lộ ra màn đêm đen, ánh đèn trong nhà càng trở nên nhu hòa.

Mà trong văn phòng trên tầng thứ 18 của Sở thị, lúc này, một nửa núi lửa bùng nổ, một nửa băng thiên tuyết địa.

Đỗ Tĩnh Đường dùng sức hít một hơi, quả thực là chỉ muốn chạy biến, anh cũng không biết anh hồng nào hay nào úng nước, rõ ràng ba năm trước nên đi tiêu dao sung sướng, thế mà vẫn ở lại làm trâu làm ngựa, để cho người khác mặc sức ức hiếp, quả thực chính là tự tìm khổ, tự tìm ngục rồi.

Anh cảm thấy đau đầu vì cái kẻ mang tiếng là anh họ kia, càng thêm đau đầu vì trợ lý mới tới ấy.

“Được rồi, ra ngoài đi,” anh vội vàng chắn phía trước trợ lý, nếu cô ta không ra, một hồi chẳng những đại boss bốc hỏa mà cái cô trợ lý này e là cũng bị doạ bệnh.

Trợ lý nghe xong, quả thực là phi như bay, vội vàng chạy ra ngoài, mà về sau cô sẽ không bao giờ dám nhìn đại boss thêm cái nào nữa, thật đáng sợ, đôi mắt giống kia như muốn ăn thịt người uống máu tươi luôn vậy, thậm chí còn biến thành màu đỏ, mẹ ơi, chuyện này không khoa học, không phải là giám đốc có thể biến thành người sói luôn đấy chứ?

“Anh họ, anh sao thế?” Đỗ Tĩnh Đường nghiêng mắt nhìn Sở Luật, lại nhìn đôi giày da đen bóng dính dấu chân trắng, là trợ lý kia xum xoe, dẫm phải chân anh.

Thiếu chút nữa là anh họ nhà anh đã đánh sập luôn cả cái văn phòng này rồi.

“Em nói đi?” Sở Luật nhin xuống chân, anh ghét nhất người khác động vào chân anh, càng không thể chịu được việc người khác dẫm vào chân anh, quả thực có thể nói là căm thù đến tận xương tủy, có lẽ cũng là vì, dây thần kinh trên chân của anh nhiều hơn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Có lẽ đã chết

Khoé mắt Đỗ Tình Đường hơi giật giật, cuối cùng chỉ có thể bắt đầu ngồi một bên, Sở Luật là kẻ quái dị, từ nhỏ anh đã biết, chỉ không rõ sau này con anh ấy có khá hơn chút nào hay không.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, ba năm, ba năm rồi, lúc trước gan anh to bao nhiêu, hiện tại nhỏ bấy nhiêu, vợ chồng nào có cách đêm thù, mà anh em bà con tự nhiên cũng thế. Đỗ Tình Đường anh lại không phải người bụng dạ hẹp hòi, anh là đàn ông, chỉ cần nghĩ đến đây, mắt rũ xuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt của anh lập tức trở nên cực kỳ khó coi, bị đè, là anh.

“Anh họ, anh đã bao giờ nghĩ đến chuyện có con chưa? Rốt cuộc hiện tại, hai người cũng nên có một đứa đi.” Đỗ Tình Đường sờ cằm, Sở Luật tuyệt đối là một ông chồng kiểu mẫu, chẳng có một chút tin tức ong bướm nào, anh đối xử với Lý Mạn Ni rất tốt, tốt đến mức người khác phải đỏ mặt ghen tị, nhưng tính cách của anh, so với ba năm trước đây, tựa hồ là càng thêm trầm mặc tối tăm.

Cả người giống như một cỗ máy chỉ biết làm việc, không ngừng làm việc, không ngừng kiếm tiền. Ba năm trước Sở Luật tuy cũng là mặt lạnh tâm lạnh, nhưng ít ra thì anh còn giống một con người.

Mà Sở Luật bây giờ, mặt lạnh tâm càng cứng, không thể nói là con người nữa, chẳng khác nào một cỗ máy, đầu tư cực chuẩn, cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, anh đã đưa tập đoàn tiến ra nước ngoài, hiện tại còn mở thêm nhiều công ty con. Nếu nói người như vậy không phải máy móc, như vậy chẳng biết phải dùng từ gì để hình dung.

Vô tri vô cảm, chỉ biết kiếm tiền.

Sở Luật ném bút xuống, ánh mắt tối sầm, “Chờ một chút đi.”

Nói xong, anh lại tiếp tục vui đùa vào đồng văn kiện, anh có thể tính được tất cả, nhưng không thể tính được nhân sinh của mình.

Kỳ thật, anh chưa từng nói cho cấp bất luận kẻ nào, anh và Mạn Ni từ hai năm trước đã không dùng biện pháp tránh thai, anh cũng muốn nhà họ Sở sớm có người thừa kế, chỉ là, ba năm trôi qua, bọn họ vẫn không có con.

Mà bọn họ thật sự muốn có một đứa con, anh còn hơn ba mươi rồi, công ty lớn như vậy, cũng yêu cầu một người thừa kế.

Huống chi mỗi khi nhìn thấy ánh mắt trông mong của ba mẹ, anh vẫn luôn cảm thấy buồn bực.

Lại ném tập văn kiện xuống, xoa thái dương.

“Còn chưa có tin gì về cô ấy sao?” Giọng anh nặng nề vang lên.

Đỗ Tình Đường nhấp môi, sau đó lắc đầu, “Không có, lúc trước anh làm tuyệt tình như thế, có khả năng cô ấy đã chết đói rồi, nếu không cũng là chịu không nổi, nhảy sông tự sát.”

Đỗ Tình Đường trong lòng cảm thấy phức tạp, có lẽ, chuyện ba năm trước, cũng không phải như anh nghĩ, nếu Sở Luật thật sự muốn bức cô gái kia đến đường chết, như vậy sẽ không tìm kiếm cô ấy suốt ba năm ròng.

Ba năm, cũng không ngắn, không phải sao? Huống chi, người anh họ này của anh cũng chẳng phải người để ý nhiều, nếu không phải có nguyên nhân, ăm sẽ không làm những chuyện vừa gây tổn hại lại vừa làm mất thời gian như thế.

Không có ai phát hiện ra bàn tay Sở Luật siết chặt, mà đôi mắt anh, thoáng hiện lên sự mất mát ngay cả anh cũng không phát giác.

Quả nhiên là, đã không còn.

Người phụ nữ kia, có lẽ, thật sự là, đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Vợ chồng bằng mặt không bằng lòng

Chỉ là, cái chữ "chết" kia, lại khiến trái tim anh nhức nhối, cái cảm giác đau này, sớm đã làm bạn với anh suốt ba năm rồi.

Anh nhắm mắt, có một số người, ạn còn không có quên, anh cho rằng anh có thể làm được, nhưng anh lại bỏ qua, có một số việc không phải anh muốn là có thể, không phải anh không muốn nhớ là có thể quên.

Có một số người, sớm đã chui vào nơi sâu nhất trong lòng có lẽ suốt cuộc đời, anh cũng không bao giờ có thể quên.

Hạ Nhược Tâm.

Em thật sự,

Đã chết rồi sao?

Thu dọn lại đồ đạc, Sở Luật cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài, mà nơi anh muốn đến chính là nhà mình, như Đỗ Tĩnh Đường nói, anh đã là chồng của người khác, ngoại trừ vợ, anh không nên có thêm bất cứ sinh vật giống cái nào xung quanh.

Dừng xe, anh ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự trước mặt, so với ba năm trước, kỳ thật cũng không có gì thay đổi nhiều, nhưng mà, chỉ có anh biết, bên trong, đã thay đổi đến long trời lở đất.

Xuống xe, anh nheo mắt, dựa vào thân xe một hồi, không biết đang tự hỏi cái gì, mãi một lúc sau, anh mới đi vào.

Mở cửa, một cô gái xinh đẹp giống như con bướm bỏ nhào vào ngực anh, “Sao về sớm thế, có mệt hay không?”

So với ba năm trước đây, Lý Mạn Ni hiển nhiên đẹp lên rất nhiều, làn da hồng nhuận, còn trang điểm, khéo léo ưu nhã, ba năm, chẳng để lại trên người cô bất cứ thứ gì, càng cảm thấy như trẻ ra.

“Ừ, hôm nay không vội,” Sở Luật vỗ nhẹ mặt cô, đôi mắt đen sâu thẳm khó sùnn, anh cúi đầu, hôn một cái, cầm lấy túi văn kiện, “Anh lên thư phòng, còn việc chưa làm xong.”

Nói, anh liền bỏ lên lầu, mà Lý Mạn Ni nhìn chằm chằm bóng lưng anh, nhẹ nhàng cắn môi, kỳ thật không có ai biết, giữa bọn họ, không có ân ái như lời đồn, cô yêu anh, ba năm chỉ hơn chứ không có ít, nhưng anh thì sao, tuy rằng đối với cô rất tốt, rất thương cô, rất chiều cô.

Nhưng mà, cô lại không có cảm giác được yêu.

Cô đứng lặng thật lâu, cuối cùng đi vào trong phòng bếp.

Tiếng gõ cửa vang lên, Sở Luật buông văn kiện, tầm mắt bình tĩnh dừng lại trên cửa, trước kia chẳng bao giờ anh mang tài liệu về nhà làm, nhưng mà, ba năm này, anh lại thích như vậy, nếu không, anh không biết phải trải qua buổi tối như thế nào, ban ngày làm việc, buổi tối cũng làm việc, anh không phải máy móc, anh là cái gì?

“Vào đi,” anh cúi đầu, dường như cũng biết người nào vừa gõ cửa.

Cửa mở ra, Lý Mạn Ni bê một ly cà phê đi đến.

“Luật, em pha cà phê cho anh rồi,” trên mặt cô là nụ cười vô cùng dịu dàng, đặt ly cà phê xuống trước mặt Sở Luật.

“Cám ơn em,” Sở Luật theo thói quen nói một câu.

Nụ cười trên mặt Lý Mạn Ni cứng đờ, kỳ thật anh không cần nói cám ơn, bọn họ là vợ chồng, vì sao luôn phải xa cách như thế, rõ ràng cô có thể chạm đến cơ thể anh, nhưng chưa bao giờ chạm được đến trái tim anh.

Sở Luật bưng ly cà phê, tay lật văn kiện, Lý Mạn Ni pha cà phê thường đẳng hơn bình thường, không biết cô pha thế nào, nhưng mà, anh đã uống ba năm, quen cách pha của cô rồi, thực ra, càng đẳng càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Sớm sinh con

Anh thích hương vị này, cũng thích cuộc sống như vậy.

“Luật, hôm nay ba mẹ em tới,” Lý Mạn Ni vịn tay.

“Bọn họ lại hỏi chuyện kia à?” Sở Luật nhún mày.

“Vâng,” Lý Mạn Ni gật đầu, “Ba mẹ hỏi em có hay không, nhưng mà em, cái kia vừa mới tới.....” Nói tới đây, Lý Mạn Ni đỏ cả hốc mắt, hai người đã rất cố gắng, chỉ là, bụng cô vẫn chẳng có động tĩnh gì, cũng đã ba năm, cô cũng muốn sinh con cho anh biết nhường nào, như vậy, cô mới có thể yên

lòng được.

Buông bút trong tay xuống, Sở Luật đứng lên, đi tới bên cạnh Lý Mạn Ni, ôm cô vào lòng, an ủi nói, “Không cần lo lắng, chúng ta mấy năm nữa có con cũng không muộn,” nhưng nói những lời này, đôi mắt anh lại hiện lên sự mất mát, kỳ thật, anh cũng muốn một đứa con, chỉ là, anh biết, chuyện này không phải có thể tính kế hay bức bách mà được.

Hết thấy tự nhiên mà đến.

Anh và Lý Mạn Ni đều rất khỏe mạnh, thân thể không có bệnh tật gì, cho nên, bọn họ nhất định sẽ có con.

Lý Mạn Ni gật đầu một cái, lông mi động lại một mảnh ẩm ướt, mà Sở Luật nhìn thấy, không biết vì cái gì, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, mà anh chợt phát hiện, anh chẳng thể tìm thấy bóng dáng Hạ Dĩ Hiên trên người Lý Mạn Ni, nhưng là, lại có bóng dáng một người khác.

“Nhược Tâm.”

Môi anh vừa động, Lý Mạn Ni ngẩng đầu, vẻ mặt mê man, kỳ quái hỏi anh, “Luật, anh bảo gì?”

Không có gì, Sở Luật vẫn bình tĩnh, sau đó cúi đầu hôn môi cô, anh nhắm mắt, rõ ràng đang hôn bà xã mình, là Lý Mạn Ni, nhưng mà, anh luôn có cảm giác người mình hôn là một người phụ nữ khác.

Mà Lý Mạn Ni khẽ mở mắt, đáy mắt hiện lên sự chua xót, cô nghe rõ, kỳ thật chỉ cố ý hỏi ra tới.

Cô ôm Sở Luật, người ở cạnh anh bây giờ là cô, cho nên, cô phải mau chóng mang thai con của anh, như vậy, sau này mới không có rắc rối gì.

Cô không cách nào yên tâm, luôn có cảm giác sẽ có ngày anh bỏ đi.

Cho nên, nhất định phải mau chóng mang thai mới được.

Trong thư phòng, bọn họ gát gao hôn nhau, quần áo dần dần rút bớt, rất nhanh, ngoài cửa đã truyền đến từng tiếng thờ dốc.

Hạ Nhược Tâm đột nhiên mở mắt, tay cô đặt trước ngực, dùng sức nắm chặt quần áo, nơi này có chút đau, hơn nữa còn là đau đón bén nhọn.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, lúc này mới buông lỏng tay, lại phát hiện quần áo đã bị vô nhãn nhúm, cô ngồi dậy, mở đèn, nhìn sang con.

Cô không khỏi cười, tiểu gia hóa, lại đá chần. Cô dèm chần cho con cẩn thận, sợ con lạnh. Tiểu gia hóa này, chẳng khi nào ngủ ngoan đâu.

Chân lúc nào cũng gác lên đùi cô, tay bắt lấy góc chần, cắn vài cái, còn không cho người xa đi,

Hạ Nhược Tâm vươn tay so với bàn chân con, thật sự rất nhỏ, ngoan chân ngắn ngủn, tay cô nắm chân bé, bé khó chịu rút chân về, liền tính ngủ rồi, tính tỉnh thế đấy.

Tắt đèn, lại là một mảnh hắc ám, nhưng rất thích hợp để ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Hai mẹ con làm việc

Hạ Nhược Tâm ôm con vào ngực, để ngừa bé lại đá chần.

Đứa bé nhỏ nhỏ mềm mềm, làm cô ôm mà không muốn buông tay, trẻ con tay nhỏ, còn nắm lấy quần áo cô, khiến áo cô nhàu đi một ít.

Ngủ đi, cô vỗ lưng con, cô cũng mệt rồi, không lâu sau liền ngủ mất.

Buổi sáng, bọn họ dậy rất sớm, bởi vì, Hạ Nhược Tâm phải đi làm, vẫn là công việc kia, mà Tiểu Vũ Điểm sẽ cùng cô đi.

Bởi vì, cô ở chỗ này, không có người chăm sóc, cũng không có người nấu cơm, cho nên, cô chỉ có thể làm như vậy, để con theo mình chịu khổ.

“Mẹ ơi.” Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, để Hạ Nhược Tâm đi giày cho bé, mà kỳ thật bé muốn tự đi, nhưng không biết.

“Đi thôi, Tiểu Vũ Điểm, chúng ta đi thôi.” Hạ Nhược Tâm lấy đồ xong, mà Tiểu Vũ Điểm hình như vẫn chưa tỉnh, bé hả hủ nhắm mắt, lại theo thói quen vươn tay.

“Mẹ ơi, ôm” Bé mở mắt, thẳng đến khi Hạ Nhựt Tâm bế bé lên, bé mới ôm cổ Hạ Nhựt Tâm, dựa vào vai cô ngủ mất.

Hạ Nhựt Tâm có chút đau lòng xoa tóc con, mỗi ngày đều là như thế, nếu có thể ngủ nhiều một chút thì tốt rồi.

Cô nhẹ nhàng than một tiếng, ôm Tiểu Vũ Điểm đi ra ngoài, Tiểu Vũ Điểm nhỏ hơn những bé gái bằng tuổi rất nhiều, cũng nhẹ hơn rất nhiều, cho nên nhiều lúc, bé chỉ như đứa trẻ mới lên hai vậy, bế lên, cơ hồ còn chẳng có trọng lượng.

Đi tới nơi làm việc, Tiểu Vũ Điểm đã bị âm thanh ồn ã đánh thức.

Bé xoa mắt, an tĩnh ngồi một bên.

Đương nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng đi theo Hạ Nhựt Tâm, thấy Hạ Nhựt Tâm vác lên một cái rương rất nặng, sau đó thả xuống, lại thêm một cái, bé đứng lên, bước chân nho nhỏ ngăn ngừa chạy tới chỗ Hạ Nhựt Tâm.

Bé ôm chặt đùi Hạ Nhựt Tâm. Ngẩng đầu nhìn cô,

“Làm sao vậy Tiểu Vũ Điểm?” Hạ Nhựt Tâm ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc

“Mẹ ơi, Tiểu Vũ Điểm lau mồ hôi cho mẹ,” bé duỗi tay, có chút vụng về xoa mồ hôi trên trán cho cô.

Hạ Nhựt Tâm sờ mặt con, đột nhiên, trong lòng có một loại chua xót không thể miêu tả, mà người khác nhìn vào, cũng cảm thấy hâm mộ, lại đáng thương.

Tiểu Vũ Điểm là bọn họ nhìn lớn lên, từ nhỏ, bé đã ở cùng Hạ Nhựt Tâm, hiện tại lớn rồi, có thể ngồi ở một bên chờ mẹ tan tầm, có khi bọn họ sẽ cho bé một ít đồ vật, nhưng mà, đứa nhỏ này ngoan lắm, có gì ngon đều dành phần cho Hạ Nhựt Tâm.

Đứa bé ngoan như vậy, ai mà không thương.

“Mẹ không mệt, Tiểu Vũ Điểm ngồi im nhé, mẹ làm xong sẽ đi mua giày cho con, được không?”

“Vâng,” Tiểu Vũ Điểm dùng sức gãi đầu một cái, sau đó lại chạy về chỗ nhồi, ngoan ngoãn không nhúc nhích, giữa đám người lớn, thân hình bé bé của nó đúng là dễ bị bỏ qua.

Một lúc sau, Hạ Nhựt Tâm mới đi tới, ngồi xổm xuống, cười nói, “Tiểu Vũ Điểm, đi thôi, mẹ đưa con đi mua giày.”

cô vươn tay, muốn ôm con.

Nhưng Tiểu Vũ Điểm lại đứng lên, kéo chặt áo Hạ Nhựt Tâm, cố chấp nói, “Mẹ mệt rồi, Tiểu Vũ Điểm có thể tự đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Tính tình quái rở

Edit: Lee Maya

Hạ Nhựt Tâm thu hồi tay của mình, đứng lên, mà Tiểu Vũ Điểm tự động kéo chặt quần áo trên người cô, có chút ngượng ngùng cười, đứa nhỏ lớn lên vô cùng đáng yêu, cười như vậy, càng làm cho người ta cảm giác càng xinh đẹp đáng yêu.

Hạ Nhựt Tâm xoa nhẹ tóc của con gái, khom người xuống, ôm lấy đứa nhỏ không nặng lắm.

"Mẹ không mệt, Tiểu Vũ Điểm cũng rất nhẹ, vẫn là mẹ ôm đi mau hơn" Nói xong, cô ôm con gái đi ra ngoài, cánh tay trái không có lực, cho nên cô vẫn dùng cánh tay phải ôm con gái.

Tiểu Vũ Điểm nghe lời ôm cổ Hạ Nhựt Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên xinh đẹp cười vô cùng vui vẻ, quơ quơ chân trần, có giày mới mang, đương nhiên bé rất vui vẻ.

Hạ Nhựt Tâm mua đôi giày búp bê màu hồng cho con gái, kiểu dáng rất đẹp mắt.

Chẳng qua, lúc cô tự mình thử giày cho con gái, trên mặt Tiểu Vũ Điểm có chút nhăn nheo, bởi vì thật sự không dễ chịu.

Có điều, bởi vì mẹ, cho nên bé mới nhịn, nếu đối người khác, phỏng chừng bàn chân nhỏ của cô đã sớm đá tới rồi.

"Chân đứa nhỏ này thật đẹp" Nhân viên bán hàng yêu thích chân trần đáng yêu trong tay Hạ Nhược Tâm, không nhịn được muốn sờ một chút, chẳng qua, còn chưa đụng tới, đã chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tiểu Vũ Điểm.

Còn tay cô ta dừng ở trên không trung, có chút xấu hổ rút trở về.

Ánh mắt đứa nhỏ này kỳ lạ thế nào ah, không nói nên lời, không hình dung được.

"Mẹ" Cơ thể nhỏ bé của Tiểu Vũ Điểm vùi vào trong ngực Hạ Nhược Tâm, chân trần rụt vào.

"Xin lỗi, con gái của tôi không thích người khác chạm vào chân của nó." Hạ Nhược Tâm có chút xin lỗi nói.

"A, không có việc gì, thì ra là vậy" Nhân viên bưng tỉnh hiểu ra, gạt đầu một cái, mà tính cách kỳ quái như vậy, hình như cô ta đã gặp được một người như vậy.

Chẳng qua cô ta đã quên là ai thôi.

"Chúng tôi đi trước, cảm ơn cô" Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, mà chân Tiểu Vũ Điểm mang đôi giày mới, còn giày cũ được Hạ Nhược Tâm cầm trong tay.

Mà sau khi Hạ Nhược Tâm đi ra ngoài, nhân viên bán hàng kia cúi đầu nghĩ, rốt cuộc là ai ta, có tính tình quái rở như vậy.

Đột nhiên, ánh mắt cô ta sáng ngời.

"Tôi biết rồi, là Sở Luật luôn được nhắc tới trên tạp chí thương nghiệp." Cô ta vẫn luôn nghe em gái cô ta làm việc ở trong tập đoàn Sở thị, nói người đàn ông này có thói quen quái rở, cái gì anh cũng có thể chấp nhận, nhưng tuyệt đối không thể đụng vào chân của anh, nếu không anh sẽ nổi điên.

"Hai người.."

Cô ta ngẩng đầu, mới phát hiện, cô nói chuyện với không khí này giờ, có điều cô ta nhìn thoáng qua bên ngoài, thật đáng tiếc, bé gái xinh đẹp như vậy là con gái cô ta thì tốt biết mấy.

Thật hâm mộ.

Hạ Nhược Tâm ôm Tiểu Vũ Điểm đi ở trên đường, ánh nắng ấm áp dịu dàng chiếu vào trên người bọn họ, vô cùng thoải mái, có lẽ bởi vì có giày mới, cho nên hôm nay Tiểu Vũ Điểm rất vui vẻ, ánh mắt bé cong lên, đang ăn một cái bánh quế trong tay.

"Ăn ngon không?" Hạ Nhược Tâm dừng bước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thỏa mãn của con gái, chỉ một viên đường, một cái bánh quế nho nhỏ, cũng làm cho Tiểu Vũ Điểm cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Bé gái xinh đẹp

Edit: Maya

"Ăn ngon ạ" Tiểu Vũ Điểm ngọt ngào nói, sau đó đưa bánh quế đến bên miệng Hạ Nhược Tâm "Mẹ ăn"

Hạ Nhược Tâm giả bộ ghét bỏ "Bánh quế rất ngọt, chỉ có Tiểu Vũ Điểm thích ăn, mẹ không thích."

Tiểu Vũ Điểm có chút khó hiểu nghiêng đầu, sau đó liếm một miếng, người lớn thật kỳ lạ, rõ ràng ăn rất ngon.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, đứng trước cửa siêu thị, đột nhiên Tiểu Vũ Điểm nhìn lên khuôn mặt búp bê xinh đẹp phía sau thủy tinh, thật sự rất đẹp mắt, lông mi rất dày, còn mặc váy nhỏ.

Mà bé không có.

Bé cắn cắn miệng nhỏ, sau đó cúi đầu, bé rất muốn.

"Tiểu Vũ Điểm, nói cho mẹ biết, có phải con thích búp bê kia không?" Hạ Nhược Tâm chỉ bé gái bên trong siêu thị, sau đó cúi đầu hỏi con gái đang khát vọng.

Từ lúc bắt đầu, ánh mắt bé con đã không rời khỏi đó.

Mà cô đến gần, thẳng đến xem giá trên tấm mực, trong lòng cô khẽ thở dài, búp bê rất xinh đẹp, nhưng giá đắt hơn trong tưởng tượng của cô, thậm chí gần hai tháng lương thu vào của cô.

"Mẹ, không phải, Tiểu Vũ Điềm không thích, chúng ta đi thôi." Bé vui đầu vào hõm cổ của Hạ Nhược Tâm, không nhìn búp bê đó nữa.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ về tóc con gái, đi về phía trước, mà Tiểu Vũ Điềm ở lúc cô bước đi, trong mắt có chút mất mát, bé cắn môi nhỏ của mình.

Kỳ thực, bé rất muốn nói với mẹ, bé rất thích.

Hạ Nhược Tâm xoay người liếc nhìn búp bê trong tủ kính, quả thật dù nhìn ở xa, búp bê đó là đẹp nhất, mấy bé gái luôn thích búp bê xinh đẹp, Tiểu Vũ Điềm của cô cũng không ngoại lệ, mà nhớ tới khi cô còn nhỏ, cũng có thích một thứ, đó là bảo bối của cô mặc dù đồ vật đó đã cũ, là thứ Hạ Di Hiền không thích, không cần.

Tiểu Vũ Điềm, con gái đáng thương của cô.

Tiểu Vũ Điềm nằm trong lòng cô, tay nhỏ tay nắm lấy quần áo Hạ Nhược Tâm, đôi mắt cúi xuống rất nhanh đỏ lên.

Bước chân Hạ Nhược Tâm ngừng một chút, bởi vì phía cô đi không phải về nhà hai người mà đi về phía khác.

"Mẹ, sao chúng ta tới nơi này, hôm nay Tiểu Vũ Điềm không có bệnh?" Tiểu Vũ Điềm gắt gao ôm cổ Hạ Nhược Tâm, bé không thích nơi này, mỗi lần đến, móng của bé đều bị đau.

Là mẹ tới, không phải Tiểu Vũ Điềm, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhỏ giọng an ủi bé, lớn như vậy, móng nhỏ của con gái cô đã bị tiêm không ít.

Tiểu Vũ Điềm kỳ quái cắn cắn nắm tay nhỏ, sau đó sợ hãi trốn ở trong lòng cô không dám ra, bé vẫn thật sợ hãi nơi này, bác sĩ mặc quần áo trắng, sẽ tiêm người.

Hạ Nhược Tâm ngồi ở trên một cái ghế, chỗ ngồi phía trước là trống trơn, cũng không ai.

"Mẹ, chúng ta chờ cái gì?" Ánh mắt Tiểu Vũ Điềm chớp chớp, hai người đã ngồi hồi lâu cũng không có ai đi vào.

"Một lát thì tốt rồi"

Hạ Nhược Tâm ôm con gái vào lòng, yên tĩnh chờ đợi.

Một người đàn ông mặc áo blue màu trắng bước tới, ngồi ở bên cạnh Hạ Nhược Tâm, chẳng qua ngoài ý muốn làm ánh mắt hai người đối diện nhau.

Đều thấy vẻ ngoài ý muốn rất nhỏ trên mặt đối phương.

"Là cô"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Người quen

Edit: Maya

Người đàn ông đặt tay ở trên bàn, lại vuốt nhẹ mi tâm của mình, ba năm không thấy, nhưng không nghĩ tới khi bọn họ gặp lại trong tình huống này.

Giống như ba năm trước, chính là ngoại trừ bé gái xinh đẹp trong ngực cô.

"Anh còn nhớ tôi?" Khóe môi Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cong lên, ba năm trước, lần đầu tiên cô bán máu, cô vẫn không có quen, là anh, người bác sĩ ngoài ý muốn.

"Cô đều nhớ tôi, sao tôi không nhớ cô chứ?" Người đàn ông cười nhẹ, dựa lưng vào mặt ghế.

Thật ngoài ý muốn, chỉ mới gặp mặt hai lần, lại nhớ rõ đối phương ở trong lòng, cho dù đã qua ba năm, lại gặp nhau một lần nữa, chỉ ánh mắt đầu tiên bọn họ đều nhận ra đối phương.

Anh cũng không quá đẹp trai, nhưng tỉ lệ khuôn mặt vẫn dịu dàng nhu hòa, kỳ thật rất lạnh lùng, nhất là đôi mắt màu trà của anh, luôn lộ ra lạnh lùng

không muốn người khác biết.

Hạ Nhược Tâm đưa tay mình ra, cô kéo đầu Tiểu Vũ Điểm vào ngực mình, cô không muốn bé nhìn thấy một màn như vậy.

"Tôi đã nói rồi, sẽ rất đau" Khóe môi người đàn ông mím chặt, nhàn nhạt đánh giá đến khuôn mặt tiều tụy của cô gái ba năm trước, nhưng động tác của cô vẫn giống như ba năm trước.

Anh không thích người bán máu, nhất là phụ nữ.

Nhưng nếu thật sự có chuyện không thể giải quyết, có ai sẽ bán máu của mình?

"Tôi biết, nhưng tôi cần" Hạ Nhược Tâm cúi đầu chống lại ánh mắt to tròn của con gái, tay càng ôm chặt bé vào lòng.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm không thoải mái" Bé bĩu môi đỏ hồng lên, kháng nghị nói.

"Bảo bố đi kiên trì một chút, lập tức sẽ tốt rồi." Cô xoa nhẹ tóc con gái, sau đó nhìn khuôn mặt trầm xuống của bác sĩ.

"Bé chính là bé gái ba năm trước?" Người đàn ông đứng lên, lấy một cây tiêm từ bên cạnh, sau đó lại ngồi xuống lần nữa, khí chất như vậy, quả thật không giống như bác sĩ, cuối cùng có chút lạnh lùng cũng hiện lên trong mắt anh.

"Phải" Hạ Nhược Tâm gật đầu: "Con gái của tôi," Cô nhìn đỉnh đầu con gái mình, trong ánh mắt đầy yêu thương, bé là bảo bối của cô.

"Ba đứa nhỏ đâu?" Anh vừa kéo cánh tay Hạ Nhược Tâm, trên cánh tay tinh tế này hình như còn lưu lại lỗ kim ba năm trước, vẫn không có tiêu trừ.

Cơ thể Hạ Nhược Tâm run lên, lắc đầu: "Chúng tôi đã chia tay" Cô cười, nhẹ nhàng băng quơ nói. Nhưng người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy đau đớn trong mắt cô.

Cây kim kia đâm một chút, cũng không đau lắm, ngứa ngứa, tay kia của Hạ Nhược Tâm đặt ở trên đầu con gái, không để bé nhìn thấy cảnh máu me này, lại càng không khiến bé biết nhiều chuyện phức tạp của người lớn.

Thẳng đến rút được một túi máu, anh mới rút kim ra. Người bác sĩ này giống như ba năm trước, bàn tay đặt trên tay cô, anh vẫn không cho rằng, cô sẽ có thêm bàn tay để lo cho bản thân.

Bởi vì tay kia của cô đang ôm chặt đầu bé gái vào ngực

"Con gái lớn lên rất giống cô" Người đàn ông nói, đôi mắt màu trà giống như có ánh sáng nhàn nhạt làm cho cả người anh ấm áp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Vì cuộc sống không dễ dàng

Edit: Lee Maya

Lúc anh cười, mới là nụ cười chân thật nhất mà Hạ Nhược Tâm từng thấy,

Không giữ khoảng cách hoặc xa lạ.

"Tất cả mọi người đều nói như vậy, " lúc này Hạ Nhược Tâm mới cười thật lòng, cô cũng biết cô và Tiểu Vũ Điểm như từ một khuôn khắc ra, quả thật rất giống với cô khi còn nhỏ.

Tiểu Vũ Điểm xoay người lấy tay vuốt hai mắt, không biết vì sao chú ấy cứ cầm tay mẹ.

"Bé con, chú chữa bệnh cho mẹ cháu, một lát sẽ tốt rồi, cháu đừng âm ỉ, phải ngoan ngoãn biết không." Người đàn ông nhìn thấy đề phòng và nghi ngờ trên mặt bé con, nên mỉm cười giải thích.

Tiểu Vũ Điểm chớp mắt, dựa vào trong ngực mẹ.

Bé luôn nghe lời, thật ngoan.

Hai ánh mắt nhìn nhau, lần đầu tiên người đàn ông thấy được sự thành thực trong mắt đứa nhỏ khoảng ba tuổi, hình như đứa bé thật thông minh.

Người đàn ông buông tay ra, Hạ Nhược Tâm mới dùng hai tay ôm chặt con gái, một bàn tay vì cố sức, nhất là tay trái của cô không như tay phải.

Ánh mắt người đàn ông nhìn tay phải của cô, "Lúc trước cô không có đi trị liệu tay sao?" Ánh mắt của anh thật độc, hình như mỗi động tác của cô không tránh được mắt anh..

Hạ Nhược Tâm sững sốt một chút, sau đó gật đầu, không phải cô không muốn trị mà là không có cơ hội, cũng không có tiền, hơn nữa cô có một đứa con gái cần chăm sóc.

"Đáng tiếc, muốn bình thường trở lại, đã không có khả năng rồi."

Đôi mắt màu trà của anh tối sầm, hình như đang tiếc cho một cô gái trẻ như vậy nhưng cơ thể không được hoàn chỉnh.

"Không sao, tôi đã quen rồi, một bàn tay, tôi cũng có thể sống rất tốt, " Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, đứng lên, "Ít nhất tôi có thể ôm con gái mình, như vậy, còn chưa đủ sao?"

Tiểu Vũ Điểm vẫn không nghe hiểu được lời nói của người lớn, bé ôm mẹ thật chặt trong đôi mắt hiện lên chút ủy khuất.

"Tôi hy vọng không có lần thứ ba nhìn thấy cô trong này, " Người đàn ông nhìn bóng lưng của Hạ Nhược Tâm, đột nhiên mở miệng

Mà Hạ Nhược Tâm không nói gì, khỏe môi cười có chút chua xót, cô xoay người, đáy mắt có chút mê mang, "Kỳ thực, tôi cũng không muốn, " Cô ôm con gái đi ra ngoài, nếu có thể, cô sẽ không lựa chọn làm chuyện này.

Nếu có thể, cô cũng sẽ không tới nơi này?

Nếu có thể...

Mà cô không có nếu có thể, mẹ con hai người cứ như vậy biến mất trong tầm mắt của người đàn ông đó, mà anh ấy đang dựa vào ở trước bàn, ánh mắt màu trà như gần như xa.

"Cao Dật, lần này phải cảm ơn cậu" Mà sau khi Hạ Nhược Tâm đi không bao lâu, đột nhiên một người bác sĩ khác bước nhanh đến vỗ vai anh nói.

"Ừ, không có việc gì, dù sao tôi ở nhà cũng không làm gì, còn nữa, cảm danh ngạch bác sĩ phụ trách bệnh viện của cậu đi, mặc dù là trên danh nghĩa, nhưng cũng làm tốt." Được kêu là Cao Dật nhàn nhạt nói, cũng là che giấu ánh mắt.

"Sao hả, cậu đang nghĩ cái gì?" Người đàn ông cười nói, sau đó tiếp nhận công việc trên tay anh.

"Lại có người đến bán máu sao?" Anh ấy không có ngoài ý muốn nói một câu, bán máu cũng không có nhiều người, nhưng hình như cũng không ít.

"Bây giờ người vì tiền, chuyện gì cũng dám làm, " Người đàn ông cảm thán một tiếng, ấy và Cao Dật giống nhau, không thích chuyện như vậy, mặc dù nói là công việc của bọn họ, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Mua búp bê

Edit: Maya

"Có một số người không thể không làm như vậy." Cao Dật nhàn nhạt nói ra một câu nói như vậy, sau đó cởi áo blue trên người, ném vào một bên, "Cậu đã trở lại vậy tôi đi trước"

Anh cầm hai tay vào túi quần, thiếu đi cái áo trắng nhìn anh càng quyến rũ mê người.

"A, Đúng vậy a, thật sự phải cảm ơn cậu, vừa mới về đã giúp tôi thay ca. " Người đàn ông cười nói, "Thời gian qua thật nhanh, ba năm trước là cậu giúp tôi thay ca, ba năm sau cũng vậy, thật sự chính là cảm giác làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Cao Dật nhướng mày, "Có lẽ, trên thế giới này vốn không thiếu ngoài ý muốn, thậm chí còn có ngoài ý muốn của ngoài ý muốn, " Anh để lại một câu khó hiểu rồi vỗ vai người đứng bên cạnh, sau đó đi ra ngoài.

Người đến người đi, có người sẽ nhìn anh nhiều hơn, khuôn mặt người đàn ông dù không quá đẹp trai, nhưng sẽ làm cho người ta có cảm giác thoải mái, như gió, như khói, như sương, nhất là khi cười khi một quý tộc làm cho người ta khó quên.

Lại một lần nữa đứng ở trước cửa kính, Tiểu Vũ Điểm không nháy mắt nhìn chằm chằm búp bê bên trong kính,, cũng không rõ vì sao mẹ lại ôm bé đến đây.

"Tiểu Vũ Điểm mẹ mua búp bê đó cho con được không?" Hạ Nhược Tâm để con gái xuống sau đó ngồi ở trên mặt đất, nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ Điểm.

Tiểu Vũ Điểm Điểm cắn ngón tay nhỏ, lại nhìn nhìn Hạ Nhược Tâm, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu một cái, rồi giống như nhớ tới cái gì, lại là lắc lắc đầu.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm lớn rồi không cần phải chơi búp bê, " Bé ôm cổ Hạ Nhược Tâm, cũng liếc nhìn búp bê một cái, trong ánh mắt chột lóc lên khát vọng.

"Tiểu Vũ Điểm vẫn còn nhỏ mà, cho nên, muốn cái gì, có thể nói với mẹ." Hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái, Hạ Nhược Tâm cũng đau lòng, đứa nhỏ này, thật sự rất ngoan rồi.

"Đi," Cô nắm tay nhỏ của con gái sau đó bước vào cửa.

Bên trong tất cả đều là kính thủy tinh, mọi thứ đều rất xa xỉ, ngoại trừ búp bê bên ngoài, nơi này còn có rất nhiều châu báu, ngay cả nhân viên bán hàng cũng rất xinh đẹp

Càng không cần nói tới những khách hàng ở đây, người người đều là quần áo hàng hiệu, chói lọi.

Ngược lại chỉ có Hạ Nhược Tâm ăn mặc vô cùng đơn giản mộc mạc, quần áo trên người rất cũ kỹ, có thể nhìn ra, bộ quần áo này đã được tẩy sạch rất nhiều lần rồi.

Mà lúc cô bước vào, cũng không có người quan tâm tới cô, bởi vì liếc nhìn cô chỉ biết cô không phải tới mua đồ. =.

"Xin hỏi, lấy cái này cho tôi xem được không?"

Cô chỉ búp bê ở phía trên cùng, Tiểu Vũ Điểm ôm chân cô, giấu cơ thể nhỏ bé ở phía sau cô.

Mà người bán hàng chỉ cao thấp đánh giá Hạ Nhược Tâm, tròn mắt đều muốn hỏi ra "Không bán không thể nhìn, " Ánh mắt rõ ràng khinh bỉ, búp bê đó rất đặc cô ta có thể mua nổi sao?

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, lấy tiền trong túi ra, tiền cô bán máu hơn nữa cô cũng có để dành có thể đủ mua búp bê này rồi.

Chỉ cần Tiểu Vũ Điểm thích, cô nhất định sẽ mua cho bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Tâm đứa nhỏ

Edit: Maya

Về mặt người bán hàng không kiên nhẫn khi nhìn thấy tiền thì sững sốt một chút, mà lúc này, hình như có người đã chú ý tới bọn họ rồi.

"Tôi mua có thể đưa cho tôi không?" Hạ Nhược Tâm thật bình tĩnh, chỉ là tiếng nói nhàn nhạt cũng làm cho người bán hàng vừa mới khinh thường cô vô cùng xấu hổ rồi.

Tiền tự nhiên không trả ở đây, mà lúc này hành động của Hạ Nhược Tâm, không thể nghi ngờ hung hăng tát vào mặt cô ta.

Ai nói, người phụ nữ như vậy thì không thể mua đồ?

Người bán hàng có chút xấu hổ đưa tay mình ra, lấy con búp bê đặt ở trong tay Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm lấy búp bê, rớt cuộc nở nụ cười, tươi cười của cô, có lẽ cũng không lớn, cũng không mở, cũng không thật đẹp, nhưng làm người khác cảm giác thỏa mãn, đó là nụ cười, làm người thương tiếc, nhưng cũng làm người ta cảm giác hạnh phúc.

Cô ngồi xổm xuống, cầm búp bê trong tay để vào trong lòng con gái.

"Mẹ tặng Tiểu Vũ Điểm đó, con có thích không?"

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt lấy búp bê vào lòng, như là ôm bảo bối quan trọng nhất của bé, ngượng ngùng gật đầu với Hạ Nhược Tâm.

"Thích, cảm ơn mẹ."

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của bé dường như ở trong mắt mọi người, thật nhu thuận, mặt mày vô cùng tinh xảo, một đứa trẻ thật đáng yêu.

Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, đi đến một quầy trà tiền,

Từ đầu tới cuối mọi người đều chú ý tới bọn họ, mặc dù bọn họ rất nghèo nhưng cô cứ vô tư với con gái, làm cho một số người cảm thấy xấu hổ và vô cùng xấu hổ.

Cô nghèo, nhưng cô sẽ làm tất cả vì con gái, cô không bỏ được mua gì đó cho mình, mà dùng vào người đứa bé trong ngực.

"Cảm ơn dì, " Tiếng nói mềm mại từ trong miệng nhỏ nhắn truyền ra, làm cho người ta không nhìn được muốn đi gần gũi đứa bé này,

Hạ Nhược Tâm xoa tóc con gái, hai mẹ con nhìn nhau, lộ ra nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Như vậy là được rồi, Tiểu Vũ Diễm, làm người phải có lễ phép, người khác có thể không tôn trọng chúng ta, nhưng chúng ta phải tôn trọng người khác, đồng dạng, cũng là đang tôn trọng bản thân.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái đi ra ngoài, Tiểu Vũ Diễm gắt gao ôm búp bê vào lòng, chẳng qua lúc rời đi ánh mắt không nháy nhìn cô gái bán hàng khinh thường bọn họ lúc này, ánh mắt bé không chớp, ánh mắt vô tư không tạp chất của đứa nhỏ, càng làm cho đầu người bán hàng cúi thấp hơn.

"Mẹ, Tiểu Vũ Diễm không làm giống dì ấy, quá khó coi." Tiếng nói ngọt lịm của đứa nhỏ truyền tới, hình như vô ý cũng như cố ý,

Chính là, đứa nhỏ như vậy có khả năng biểu đạt suy nghĩ của mình, bé không quanh co lòng vòng, thích thì thích, ghét thì bé sẽ nói ghét

Bao gồm, một người.

Hạ Nhược Tâm chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cô có chút không rõ, đứa nhỏ không phải cố ý, từ trước đến nay tính cách của bé có chút cổ quái, Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu, cười ngọt ngào với cô, sau đó lại chơi với búp bê trong tay chẳng qua, không có ai nhìn thấy, trong nháy mắt khi bé cúi đầu, trên khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp đó không có một nụ cười.

Bé ghét dì ta, thật chán ghét.

Nhưng cô không nhìn thấy, Hạ Nhược Tâm lại xoa tóc con gái, ôm chặt bé vào lòng, chỉ cần con gái vui vẻ, mặc kệ cô chịu khổ gì cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Búp bê không còn nữa

Editor: Tuna.

Từng bước một rời đi, mà bên cửa kính xuyên thấu, không còn thấy búp bê xinh đẹp kia ở đâu nữa.

Mà sau khi Hạ Nhược Tâm rời khỏi không lâu, một chiếc xe hơi màu đen liền ngừng ở bên ngoài, từ bên trong xe có một đôi nam nữ cực kì xuất sắc đi ra.

"Luật, chúng ta đi vào đi, nghe nói ở đây có hàng mới đó." Lý Mạn Ni kéo cánh tay Sở Luật đi vào, bọn họ là khách quen ở nơi này, cho nên, nhân viên trong cửa hàng này cực kì tận lực lấy lòng bọn họ, bọn họ vừa tiến đến, mọi người đều là nhiệt tình vô cùng giới thiệu túi xách cùng trang sức mới ra.

Tất nhiên trong mắt mọi người, hai người đó không phải là người bình thường, mà chính là hai cực tiền biết đi chuyển.

Lý Mạn Ni theo thói quen đảo mắt liếc qua một hàng dài, bất quá, ngoài ý muốn lại phát hiện, con búp bê ở chỗ kia đã không thấy.

"Con búp bê kia đâu rồi?" Cô chỉ vào một chỗ trống, lần trước cô đến đây, vốn là muốn mua về, nhưng cuối cùng là có việc gấp cho nên cô cũng quên mất.

Hôm nay vốn dĩ là cô muốn đến đây mua nó, cũng không phải là mua cho cô, mà là mua cho đứa bé tương lai của cô, con búp bê kia thật xinh đẹp, cô vừa nhìn liền thấy thích, bởi vì giá cả cực cao, cho nên, người bình thường cũng sẽ không muốn mua, cho nên, cô vẫn luôn rất yên tâm, nhận định con búp bê đó chắc chắn là của mình.

Nhưng mà, quả nhiên người tính không bằng trời tính

"Sở phu nhân, thật ngại quá, con búp bê kia vừa này đã có người mau mất rồi, trong tiệm chúng tôi cũng còn rất nhiều hàng mới, ngài nhất định sẽ thích."

Người bán hàng ngượng ngừng nói.

“Nga, mua mắt rồi, thật sự rất đáng tiếc” trên mặt Lý Mạn Ni rơi xuống một chút mắt mát, người bán nói, là vừa mới bị mua, nếu như lúc này bọn họ đến sớm hơn một chút là được rồi.

“Em muốn mua gì?” Sở Luật cúi đầu hỏi cô, mắt đen nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, cô muốn cái gì đều có thể, chỉ cần có Sở Luật anh ở đây, thứ gì anh cũng đều có thể cho cô.

Anh càng đối xử tốt với cô, để dần bớt đi sự áy náy bên trong mình

Lý Mạn Ni lắc đầu, “Ừ, không sao, cũng chỉ là một con búp bê thôi, vốn dĩ muốn mua về, nhưng mà bị người ta mua mất rồi nên có chút tiếc nuối.”

Sở Luật nhú nhú mi “Búp bê, từ khi nào mà em lại thích đồ của trẻ con vậy?”

“Không phải, em là muốn mua cho con của chúng ta sau này” Lý Mạn Ni có chút ngượng ngừng nói.

Sở Luật đem tay đặt ở eo cô, “Chờ đến khi con chúng ta sinh ra, nó muốn một ngàn con cũng được” nhưng mà, búp bê là đồ chơi của con gái, mà nghĩ đến đây, trong mắt anh hiện lên một mặt nhu tình, có lẽ, một có một cô con gái cũng không tồi, con bé sẽ là công chúa của anh.

Anh đem tay đặt lên bụng của Lý Mạn Ni, chỉ là, nơi này, vẫn chưa xuất hiện một đứa bé nào cả.

Có lẽ, bọn họ nên đến bệnh viện kiểm tra, không biết nguyên nhân là do anh hay là tại cô. Chỉ là, anh vẫn luôn không muốn làm như vậy, anh sợ sẽ làm Lý Mạn Ni thương tâm, nhưng mà, cũng đã ba năm trôi qua rồi, thực sự có chút không bình thường.

Anh là một người đàn ông bình thường, cô cũng không có vấn đề, không có lý gì mà bọn họ vẫn không có con được.

“Chúng ta đi xem đồ trang sức đi” Lý Mạn Ni miễn cưỡng cười vui một chút, tựa hồ cũng là có loại áp lực nói không nên lời, đứa bé, chỉ một đứa bé thôi, nhưng đến khi nào bọn họ mới có thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Mẹ cũng từng có một em búp bê oa oa

Editor: Tuna.

“Được” Sở Luật gật đầu, ôm lấy Lý Mạn Ni đi xem châu báu trang sức, con búp bê đó rất quý, tự nhiên, này đó trang sức càng thêm quý, vẫn là quý dọa người, nhưng là, Sở Luật đối với nữ nhân từ trước đến nay không keo kiệt, đặc biệt là Lý Mạn Ni, cô muốn cái gì, anh đều sẽ không ngại mà cho cô, cho dù cô muốn anh đưa một nửa cổ phần Sở Thị, anh cũng sẽ hai tay dâng lên trước mặt cô.

Lý Mạn Ni chọn một cái vòng cổ, đương nhiên cũng không có để ý giá, dù sao trượng chồng của cô cũng là người có tiền, những chuyện này cũng dần trở thành thói quen, chỉ cần cô thích, anh liền nhất định sẽ mua. Bất kể thứ gì.

Mà cô cũng rất hưởng thụ sự cưng chiều của anh, còn có, những ánh mắt hâm mộ đó, con người ai cũng thay đổi, cô cũng là người.

Thứ cô muốn bây giờ, càng lúc càng nhiều.

Sở Luật móc túi tiền ra, từ bên trong lấy ra một tấm thẻ vàng, đưa qua, thẻ này là thẻ không giới hạn.

Anh xác thật là đủ hào phóng đối với Lý Mạn Ni, hào phóng với phụ nữ, chỉ là anh lại quên mất, anh chỉ keo kiệt với đúng một người phụ nữ, thậm chí, còn chưa từng cho cô ấy bất kỳ thứ gì, mà cho dù có cho đi chẳng nữa thì cũng đã lấy lại hết.

Lý Mạn Ni vẫn nhìn không được lại ngoài đầu nhìn lại chỗ trống trên quầy trưng bày, trong lòng vẫn có chút khó chịu, không chiếm được, bởi vì, con búp bê đó chỉ có đúng một con.

Nơi xa, ánh tà dương soi rọi làm bầu trời chuyển sắc sang hồng, ánh sáng dừng ở đâu đều khiến cảnh vật cùng con người ta có thêm một phần ấm áp.

Ánh hoàng hôn kéo dài bóng dáng của họ.

Hạ Nhược Tâm kéo bàn tay nhỏ của con gái, đi cực kỳ chậm, mà Tiểu Vũ Điểm nỗ lực bước bằng chân mình, đuổi kịp bước chân của mẹ, trong lòng ngực cô bé còn ôm một con búp bê cực kỳ xinh đẹp.

“Tiểu Vũ Điểm, nếu con thực sự thích nó, thì nhất định phải đối xử với nó thật tốt nha?” Hạ Nhược Tâm cúi đầu xoa xoa mái tóc mềm mại của con gái,

lại là phát hiện, dưới ánh hoàng hôn, màu tóc của bé ánh lên chút tia vàng nhạt ấm áp nhu hòa.

Đầu tóc mềm mại khiến người ta không khỏi vuốt ve thêm lần nữa.

“Đạ, mẹ, Tiểu Vũ Điểm biết rồi, con sẽ thực yêu em ấy, cũng như mẹ yêu Tiểu Vũ Điểm vậy.”

Có khi ở trong lòng đứa bé, con búp bê kia, là hiện thân của cô.

Hạ Nhược Tâm nheo nheo mắt, nghĩ ngợi

“Mẹ cũng từng có một em búp bê.....”

“Mẹ có thích không?” Vẫn là thanh âm ngọt ngào mềm mại của đứa nhỏ, cực kì dễ nghe.

“Thích, nhưng mà, con buos bê ấy cũng không tốt bằng của Tiểu Vũ Điểm.” Hạ Nhược Tâm nhớ tới lúc trước, mới biết được thì ra có một số việc, cô vẫn nhớ mà không hề bi thương, con búp bê kia, đã bị mẹ vứt bỏ bởi vì Hạ Dĩ Hiên không thích nó.

“Kia, vậy Tiểu Vũ Điểm cho mẹ búp bê của con” rõ ràng rất thích, rất luyến tiếc, nhưng mà, Tiểu Vũ Điểm vẫn đưa búp bê lên trước mặt Hạ Nhược Tâm “Mẹ, mẹ phải đối xử tốt với búp bê, đây là thứ Tiểu Vũ Điểm thích nhất.”

Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, đem búp bê đặt lại vào trong lòng ngực của Tiểu Vũ Điểm.

“Tiểu Vũ Điểm chính là búp bê xinh đẹp của mẹ, cho nên, mẹ có Tiểu Vũ Điểm là đủ rồi.”

Chờ khi bọn họ trở lại nhà, Hạ Nhược Tâm vẫn đem quần áo của hàng xóm đi giặt, chờ nàng đến khi cô giặt xong thì trời cũng đã tối, mà Tiểu Vũ Điểm cũn vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Có thể nghỉ ngơi một ngày tốt biết bao nhiêu

Editor: Tuna.

Ngồi ở mép giường, cô nắm lấy bàn tay nhỏ của con gái, đứa nhỏ này quả thật rất cố chấp, cô đã nói là không cần bé giúp, nhưng con bé vẫn muốn phụ.

Kỳ thật, con bé có thể giúp được cái gì, cũng chỉ là đứa nhỏ ba tuổi mà thôi.

Tay của con gái cô rất lạnh, cô liền cầm lấy để sưởi ấm cho con gái, sau đó cô đem búp bê đặt vào lòng bé, mà Tiểu Vũ Điểm ôm lấy, co người lại, hai chân cũng quắp lấy, Hạ Nhược Tâm kéo qua chăn che đậy nữ nhi thân thể, tự nhiên còn có nàng chân nhỏ.

Sau đó từ một bên lấy ra một cuốn vở, một cây bút chì, cô ngồi ở mép giường, nhìn con gái, sau đó vẽ.

Mặt trước rất dày, họa đều vẽ hình dáng từ bé đến lớn của Tiểu Vũ Điểm, ngày đầu tiên sinh ra, lần đầu tiên con bé uống sữa, thậm chí còn lần con bé ụy khuất ăn bột năng (hồ dán có thể ăn được), lần đầu tiên con bé học đi, lần đầu tiên gọi mẹ.

Con gái cô không có ảnh chụp, nhưng mà, tranh cô vẽ so với ảnh chụp còn quý hơn nhiều. Cô vẽ lại từng khoảng khắc con gái trưởng thành, dụng tâm miêu tả bộ dáng của con gái.

Tiểu Vũ Điểm càng co chân lại, trên khuôn mặt nhỏ đầy nét ngọt ngào, trong lòng ngực còn ôm búp bê.

“Mẹ.....” thanh âm nho nhỏ làm Hạ Nhược Tâm buông xuống trong tay, sau đó đem tay đặt ở trên mặt con gái.

“Mẹ ở đây.”

Cô nhẹ nhàng vỗ về, mặt đứa nhỏ rất non mịn, tay cô lướt qua hàng lông mày nhỏ nhỏ, còn có đôi mi thật cong dài của con gái.

Cô cẩn thận quan sát, muốn từ trên người con gái tìm ra chút gì đó, chỉ là, tựa hồ trên người Tiểu Vũ Điểm tìm không ra một chút bóng dáng nào của người đàn ông kia.

Đứa bé rất giống cô, một chút cũng không giống ba nó, ngoại trừ cặp đồng tử đen hoáy và chiếc mũi cao.

Cô cởi quần áo ra, sau đó nằm bên cạnh con gái, đem bé ôm vào lòng, chiếc giường cũng không lớn, nhưng ba năm qua họ đều ở đây.

“Tiểu Vũ Điểm, nguỵ ngoan con nhé,” cô hôn lên mặt bé, nhắm mắt lại, trên tay phải truyền đến chút tê tái, cô muốn nghỉ ngơi một lát.

Một ngày là được.

Thật sự rất mệt mỏi, rất mệt.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô cúi đầu, hôn lên khuôn mặt đáng yêu của con gái, khóe môi không khỏi hướng về phía trước cong một chút.

Tiểu Vũ Điểm của cô chính là một thiên sứ nhỏ a.

Bên trong biệt thự Sở gia, Tống Uyển thỉnh thoảng nhìn chăm chăm bụng của Lý Mạn Ni, sắc mặt hơi hơi tối sầm một chút, cũng đã ba năm rồi, bà cho rằng, bọn họ rất nhanh liền có thể ôm cháu, chỉ là tại sao đến giờ vẫn không có, bà cảm thấy bà so với ba năm trước càng lúc càng già rồi.

“A Luật.” Tống Uyển kéo con trai qua, đứa con trai này bây giờ cao hơn bà rất nhiều, từ trước đến giờ bà chưa từng phải quản nó quá nhiều, chỉ là lúc này đây, bà là thật sự khôn biết phải nói với nó thế nào.

“Làm sao vậy, mẹ?” Sở Luật tuy rằng trên mặt cũng không có nhiều tươi cười, nhưng mà, đối với Tống Uyển, trên người anh đã thu bớt sự lạnh lùng xa cách rồi.

“A Luật, các con chuẩn bị khi nào muốn đứa nhỏ a?” Bà hỏi cực kì uyển chuyển, bọn trẻ không gấp, nhưng bà gấp a, nhìn người khác đều có cháu trai, các hai ông bà già này thực sự là nhìn không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Cuộc sống vô vị

Editor: Tuna.

Chân tay Lý Mạn Ni có chút luống cuống, cúi đầu, tay đặt ở trên bụng nhỏ của mình, cô cũng muốn, thật sự rất muốn, nhưng vẫn luôn không có, không có thì làm sao bây giờ, cũng không thể đem nhét vào a.

Trên mặt cô có chút tái nhợt, không dám ngẩng mặt nhìn người.

“Mẹ, bọn con còn chưa muốn có con sớm như vậy, chờ một thời gian nữa đi ạ” anh đem tay đặt lên phía trên bả vai của Tống Uyển, đem tất cả mọi chuyện đẩy hết lên người mình.

Nói anh yêu vợ như mạng, tuyệt đối không quá.

“Được rồi, các con muốn sao thì tùy, mẹ không quản nữa.” Tống Uyển hơi thở dài một hơi, đối với đứa con trai xuất sắc này, bà kỳ thật cũng không lo lắng, mà bà tin tưởng, anh cũng sẽ không làm bà thất vọng, bởi vì anh từ nhỏ đến lớn, trước nay đều chưa từng làm bà thất vọng.

Sau khi Tống Uyển đi, Sở Luật ngồi ở trên sô pha, Lý Mạn Ni lúc này ôm lấy eo anh hỏi, “Luật, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt anh có chút trầm xuống, anh đem Lý Mạn Ni ôm vào trong lòng ngực, “Còn có thể làm sao bây giờ? Anh cũng không gấp, em lo lắng như vậy, chẳng lẽ là đang nghi ngờ năng lực của chồng em sao?”

Anh nhấp môi, trầm ngâm.

“Sao có thể?” Lý Mạn Ni nương ngừng chui vào lòng anh, trên má nổi lên một ít đỏ ửng, đồng thời tâm tư cũng không khỏi nương ngao một chút, tuy rằng bọn họ cũng không khả năng mỗi ngày đều làm chuyện vợ chồng, nhưng mà, ở trên giường người đàn ông này luôn dùng mười phần công lực, anh vẫn luôn ôn nhu đối xử với cô như lúc tân hôn vậy.

Làm cho cuộc sống của cô mỗi ngày trải qua đều rất hạnh phúc.

Chỉ là, Sở Luật, người đàn ông này có thể dùng từ ôn nhu để hình dung sao? Có lẽ là cô thật sự không quá hiểu biết Sở Luật, anh kỳ thật vốn là rất cuồng dã, càng hòa bạo một ít, cũng càng phóng túng một ít.

“Đứng rồi, em đi pha cho anh một ly cà phê nhé” Lý Mạn Ni đứng lên, đỏ mặt đi về phía phòng bếp, nếu không đi, cô không biết mình sẽ làm gì Sở Luật nữa, tuy rằng bọn họ là vợ chồng, nhưng mà, cô cũng không quá thích việc chủ động.

Sở Luật nhấp môi mỉm cười ngồi ở trên sô pha, con người lúc này thâm vô pháp phóng chùng, anh từ trên người lấy ra hộp thuốc, mở ra, từ bên trong rút ra

một cây, sau đó bật lửa, trong móng lung, gương mặt người ông thoáng hiện ra chút bi thương.

Đây là cuộc sống mà anh muốn sao? Rõ ràng lúc ấy chờ mong như thế, nhưng bây giờ, tựa hồ lại là biến thành một loại nhẩn nại, không biết là đang nhẩn nại chính mình, hay là nhẩn nại người khác, cuộc sống đần độn vô vị này, anh thật sự muốn sao?

"Tiên sinh, ngài có điện thoại" người làm đi đến, trong tay còn cầm một chiếc điện thoại, Sở Luật đứng lên, tiếp nhận, thời gian ba năm, thật sự thay đổi rất nhiều, ngay cả tiểu hồng cũng đã rời đi, bảo mẫu thay đổi một người rồi một người, thậm chí anh cũng không có cách nào để nhớ mặt họ.

Dập tắt điện thoại trên tay, anh dựa vào sofa. "Alo....." thanh âm trầm thấp đầy từ tính vang lên.

"Là em, anh họ, hôm nay em muốn xin nghỉ, cho nên em sẽ không đến công ty" bên kia rất mau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Đỗ Tĩnh Đường.

"Ừ, anh đã biết" Sở Luật chỉ là nhàn nhạt ứng quá, bất quá, lại không ngoài từ trong điện thoại truyền đến âm thanh của người đàn ông khác.

"Đỗ Tĩnh Đường, chú thu liễm một chút cho anh, đừng để chú em biết, nếu không, bà ấy sẽ bị chú làm cho tức chết, bà ấy muốn cú nói dối tông đường, chú lại một hai phải đem bản thân bẻ cong, đúng là tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Anh ta cong

"Ha ha..." Bên kia Đỗ Tĩnh Đường cười khan một tiếng, "Em cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy, dù sao anh cũng sinh ra, em nhỏ hơn anh mà, cho nên nói còn nghe được."

Sở Luật lập tức cúp điện thoại, trên mặt giống như phủ một lớp băng sương đáng sợ, khuôn mặt đã rét buốt, đông lạnh rồi.

Nếu như không biết Đỗ Tĩnh Đường vốn là một tên miệng thúi không giữ mồm giữ miệng, cộng thêm việc thiếu thông minh, anh sẽ cho rằng cái tên chết bầm này cố ý, cố ý rắc muối lên vết thương của anh.

Ném điện thoại qua một bên, anh lại ngồi xuống ghế sofa, rất nhanh Lý Mạn Ni bung một cốc cà phê tới, Sở Luật nhận lấy, uống một ngụm, vẫn là hương vị này, cũng chỉ có Lý Mạn Ni mới có thể pha ra cái vị đắng chất này.

"Em bỏ thêm gì vào trong không?" Sở Luật đột nhiên mở miệng, song cũng không quá để ý, anh chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

Nhưng anh lại không phát hiện Lý Mạn Ni nghe đến câu có bỏ thêm gì vào trong không thì cơ thể lại thoáng cứng ngắc mất tự nhiên.

"Không có, đâu có bỏ thêm cái gì đâu ạ, đây chính xác là loại cà phê xay nguyên chất." Cô ta âm thầm rũ lông mi, che đi tia sáng loé lên trong đáy mắt.

"Ngày mai nhớ bỏ chút đường, đắng quá" Lúc này Sở Luật mới buông cái cốc trong tay xuống, quả nhiên là không bỏ gì cả, cho nên mới đắng như vậy.

"Em nhớ rồi" Lý Mạn Ni âm thầm thở dài một hơi, ngón tay nắm lại, sắc mặt cũng lộ ra một chút tái nhợt, mà ánh mắt cô cũng có một phần phức tạp, một phần sợ hãi, còn có một chút không cam lòng.

Từng tia ánh sáng bên ngoài chiếu lên cơ thể hai người, kẻ ngồi người đứng, dường như đều có vẻ đăm chiêu, như gần như xa.

Mà bên kia Đỗ Tĩnh Đường nhét di động vào túi, sau đó quay ra nháy mắt với người đàn ông ở phía sau một cái, "Thuyết phục được rồi."

"Thật sao?" Một giọng nói cực kì trầm tĩnh vang lên, người đàn ông mang theo sự nguy hiểm của loài báo nhếch môi một cái, dáng người của anh ta cực kì cao lớn, dù lúc này đang ngồi nhưng đôi chân bắt chéo lên nhau kia cũng đã dài cả khúc.

Anh ta đưa tay đặt lên vai Đỗ Tĩnh Đường, "Câu thật sự không sợ nhà họ Đỗ của cậu tuyệt hậu sao?" Giọng nói ẩn hiện sự lạnh lẽo làm hai mắt Đỗ Tĩnh Đường trắng nhợt.

Anh ta nắm lấy tóc mình một chút, lại trợn mắt lên, "Tuyệt hậu thì tuyệt hậu, cùng lắm thì sau này anh họ tôi sinh nhiều con cái, tôi ôm một đứa về nuôi, còn có..." Anh ta vỗ ngực người đàn ông một cái, "Tôi như vậy không phải đều do anh làm hại sao, nếu không phải vì anh thì sao tôi lại tự bẻ cong mình chứ?"

Đây chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì, đối với bọn họ cũng vậy.

"Anh chống đối tôi lâu như vậy, làm phiền tôi khắp nơi, không phải đã sớm lập ra cạm bẫy tốt hơn chờ tôi nhảy vào đó chứ?"

"Anh nói xem?" Người đàn ông nghiêng ra sau dựa vào sofa, sườn mặt đầy tính xâm lược rơi vào tầm mắt Đỗ Tĩnh Đường.

Cái bộ dáng lộn chết không sợ phỏng nước sôi này quả thực làm cho Đỗ Tĩnh Đường hận đến răng cũng có chút đau rồi.

"Rõ ràng chúng ta ngang nhau, vì sao chỉ có mình tôi làm thụ?" Khóe miệng anh ta giật một cái, còn người đàn ông kia thì hai tay ôm ngực, giọng mát lạnh.

"Bởi vì, cậu thích hợp."

"Đông Phương Kính!"

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng gầm tức giận của Đỗ Tĩnh Đường, "Cậu chờ đó, một ngày nào đó ông đây sẽ đè chết anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Người xấu

Hạ Nhược Tâm kéo tay con gái nhỏ, sau đó dừng lại, cô ngồi xổm xuống đặt tay lên bả vai của con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, mẹ phải đi đưa một món đồ, con đứng ở đây chờ mẹ, nhớ đừng chạy loạn nhé." Cô rất lo lắng cho con gái, cũng muốn đem con theo nhưng không có cách nào nên đành để con lại chỗ này.

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt con búp bê trong ngực, từ khi có nó đi đâu bé cũng mang theo.

"Con biết rồi mẹ à, con sẽ đứng ở đây chờ mẹ, có búp bê ở cùng con, con sẽ không sợ gì nữa." Bé ngượng ngùng cười một tiếng, để búp bê dán lên mặt của mình, bởi vì bé là đứa bé ngoan nên vẫn luôn nghe lời mẹ.

Hạ Nhược Tâm xoa tóc con gái, đặt con ngồi lên trên bậc thang sau đó mới xoay người đi đưa đồ, cô đi rất nhanh, với hy vọng có thể về sớm với con gái mình.

Tiểu Vũ Điểm nhìn đến khi bóng dáng Hạ Tâm biến mất, chep miệng một cái, ôm búp bê vào trong ngực, đôi mắt trong trẻo nhìn xung quanh, lúc này người đến người đi, rất nhiều người không hiểu, tại sao một bé gái xinh đẹp dễ thương lại ngồi một mình ở đây.

Cô đơn khiến người ta đau lòng.

"Cháu à, sao cháu lại ở đây một mình? Ba mẹ cháu đâu?" Một người đàn ông lén lút ở nơi này đã lâu, mới tới ngồi bên cạnh Tiểu Vũ Điểm, trong mắt không có ý tốt, hắn ta cúi đầu đánh giá Tiểu Vũ Điểm, bé gái xinh đẹp dễ thương như vậy, nhất định có thể bán được với giá cao.

Tiểu Vũ Điểm ngẩng đầu, hơi nhíu lông mày "Mẹ cháu đi đưa đồ rồi, một lát nữa sẽ quay trở lại." Tuy rằng không thích cái chú này, nhưng bé vẫn trả lời, vì mẹ đã nói, làm người phải lễ phép.

"A, là như vậy sao." Trên mặt kẻ buôn người cười càng thêm sáng lạn, hắn ta lấy từ túi mình ra một viên kẹo "Cháu à, chú có kẹo này có muốn ăn hay không?" Hắn ta quơ quơ cái kẹo trước mặt Tiểu Vũ Điểm, mấy đứa nhỏ đều thích cái này. Quả nhiên Tiểu Vũ Điểm nhìn theo viên kẹo kia, một lúc sau lại cúi đầu xuống "Mẹ đã nói, không được ăn đồ của người lạ."

"Cháu đừng lo lắng, chú không phải người xấu, chú chỉ là thấy cháu đáng yêu quá thôi." Kẻ buôn người cười một tiếng, nhưng mà trong mắt lúc này đã không còn kiên nhẫn, đứa nhỏ này, sao lại khó thu phục như vậy.

"Mẹ đã nói, người xấu sẽ không nói mình là người xấu." Bé tròn to hai mắt, trả lời rất nghiêm túc.

Mà tên kia suốt nửa thì sắc nước miếng của chính mình, ho khan một tiếng "Cháu nhìn bộ dáng của chú xem, đáng đáp chú như thế này mà giống người xấu à." Hắn ta tận lực cười hiền hậu.

Tiểu Vũ Điểm nghiêng đầu một chút, hình như đang nghiêm túc nhìn xem, sau đó gật gật đầu một cái. Lúc này kẻ buôn người mới thở nhẹ nhõm "Chú rất giống người xấu."

Ôm chặt búp bê trong ngực, trực giác khiến Tiểu Vũ Điểm không thích ánh mắt cái chú này nhìn bé. Kẻ buôn người trừng mắt một cái, trong mắt hiện lên tia âm ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 193: Ông lừa con gái tôi

"Chú dẫn con đi tìm mẹ của con có được hay không, là cô ấy kêu chú tới đón con." Hấn ta vẫn cười, chẳng qua, cười cũng đã lạnh mấy phần.

Tiểu Vũ Diễm cố chấp ôm chặt bé con: "Mẹ sẽ không lừa gạt Tiểu Vũ Diễm, mẹ nói mẹ sẽ tự mình đón Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm không đi, phải ở lại chỗ này chờ mẹ."

Cô bé không cần theo cái chú này, cô bé ngoan nhất, mẹ nói để cho cô đợi, cô bé sẽ đợi, mà cái chú này, giống như người xấu mẹ bảo.

Kẻ buồn người đứng lên, nhìn thoáng qua bốn phía, tại phát hiện không có người, duỗi tay của mình, liền muốn trực tiếp ôm đứa bé này đi.

Đứa nhỏ này không dễ dụ, vẫn là như vậy đơn giản nhất.

"Ông muốn làm gì?" Một ý cười chế nhạo vang lên, tay người đàn ông dừng trên không trung một chút.

Hấn ta quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo trắng, nghiêng người dựa vào một chiếc xe, tuy kiểu dáng quần áo trên người cực kỳ đơn giản, nhưng hơi chú ý liền sẽ phát hiện, toàn thân cao thấp người đàn ông này đều là hàng hiệu.

Khuôn mặt người đàn ông tuấn mỹ, nụ cười khoe môi luôn luôn mang theo đùa cợt như có như không.

"Chuyện không liên quan tới mày, nếu không muốn chết liền rút: "Kẻ buồn người cảnh cáo người khách không mời mà đến, lúc đầu hận, nếu như không phải đột nhiên đi ra một Trình Giao Kim, đứa bé này đã bị bắt đi.

"Chuyện không liên quan đến tôi sao? Ông muốn lừa con gái tôi, ông còn nói chuyện không liên quan đến tôi?" Người đàn ông cười lạnh một tiếng, mà anh ta nói láo tuyệt đối không đỏ mặt.

Anh ta còn chưa có kết hôn đâu, con cái từ đâu, chui ra từ đá sao?

Mà mắt kẻ buồn kia lóe lên một cái, nhìn quần áo trên người người đàn ông, còn có chiếc xe sau lưng, lúc này cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra một người đàn ông càng thêm tuấn mỹ, ánh mắt lạnh như băng như thế, khuôn mặt băng lãnh, để đôi mắt nhỏ không khỏi đánh một cái rùng mình.

Tiểu Vũ Diễm ôm bé con chớp mắt hai mắt, đứng lên, chạy về phía người đàn ông luôn cười, sau đó ôm lấy chân của anh ta.

Kẻ buồn người đỏ mặt hơi lạnh, trách không được đứa nhỏ này lớn lên đẹp dễ như vậy, hóa ra là vấn đề ghen, mà hôm nay có thể hấn ta chọc người không dễ trêu chọc rồi.

"Thật xin lỗi, tôi chỉ đùa giỡn: "Hấn ta gượng cười, không khỏi lui về phía sau, sau đó khi không có ai, như bị người đuổi giết chạy xa.

Một hồi liền không thấy bóng dáng, cái công phu chạy này, quả nhiên là như bị lừa dối.

"A, thật là đứa bé thông minh: "Khoe môi người đàn ông gọi lên một vòng ý cười cực đẹp dễ, sau đó xoay người ôm lấy thân thể mềm mại, thật đáng yêu, thật xinh đẹp, trách không được người kia muốn bắt cóc, đến anh ta cũng muốn, nếu như đem nhóc này về cho Thái hậu nhà anh, về sau Thái hậu nương nương sẽ không buộc anh kết hôn sinh con.

"Đồng Phương Kính, anh xem đứa nhỏ này có phải lớn lên rất xinh đẹp hay không, đứa bé như vậy, làm sao sinh, cái này không phải người già chứ?"

Mà người đàn ông vẫn đứng ở trước xe đi tới, hai tay nhét trong túi, anh ta neho cặp mắt lại, chỉ thấy đứa trẻ trong ngực người yêu mọc ra một đôi mắt to trong veo như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo, môi nhỏ hồng nhuận phơn phớt giống như là thạch, anh ta không keo kiệt gật đầu một cái: "Đúng là rất xinh đẹp, Đỗ Tĩnh Đường, cậu sẽ không muốn ôm về nhà chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Anh ta là đàn ông, là đàn ông

"Tôi cũng muốn: "Về mặt Đỗ Tĩnh Đường oán niệm: Thế nhưng lừa bán người là phạm pháp, nhóc con: "Anh ta đùa với đứa trẻ trong ngực: "Nhớ về sau đừng cho người lạ ôm biết không? Không ai có thể giống như chú đây, đẹp trai như vậy, lại tốt tính như vậy." Sau khi nói xong, Đỗ Tĩnh Đường có chút không nỡ buông đứa bé đáng yêu, kỳ thật anh ta còn muốn ôm, chỉ là người kia đã ôm.

Tay của anh ta đặt ở trên đầu Tiểu Vũ Diễm: "Nhớ kỹ, đừng nghe người không biết, cũng không đi theo họ, không ăn đồ họ đưa, giống như người quái dị vừa rồi."

Tiểu Vũ Diễm nhẹ nhàng gạt đầu một cái: "Vâng, chú kia là người xấu, còn chú không phải người xấu: " Cô bé ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình, người nào đối tốt với cô bé, người nào không tốt với cô bé, từ trước đến nay trẻ con đều rất trực tiếp.

"Làm sao cháu biết chú không phải người xấu, có lẽ chú cũng vậy?" Đỗ Tĩnh Đường chỉ chỉ mặt mình, bị người nói thành người tốt, anh ta thật cao hứng.

Tiểu Vũ Diễm hé miệng nhỏ cười một tiếng, môi nhỏ như thạch giương lên: " Chú có đôi mắt giống dì."

Mà khoe miệng Đỗ Tĩnh Đường gạt một cái, ý của nhóc này là anh ta giống phụ nữ sao?

"Dì là người tốt, cho nên có thể nhìn Tiểu Vũ Diễm như vậy: " Cô bé phát hiện sắc mặt Đỗ Tĩnh Đường đột biến sắc, không nhanh không chậm nói.

Mà Đỗ Tĩnh Đường lại xoa đầu cô bé, kém chút vò tóc cô bé thành ổ gà rồi.

Cuối cùng anh ta hiểu ý của cô bé.

Anh ta suyt chút thổ huyết, anh ta là đàn ông, tuy ở cùng người kia, anh ta không giống, nhưng vẫn có thể là một người đàn ông hàng thật giá thật, người đàn ông ba chân.

"Buông cô bé ra." Đỗ Tĩnh Đường vừa định dời tay của mình, lại nghe được một giọng còn lạnh lẽo hơn Đông Phương Kính.

Mà lúc này, một người đàn ông chậm rãi bước về phía bọn họ.

Tiểu Vũ Diễm dùng sức nâng đầu của mình lên, thẳng đến khi người đàn ông lại gần một chút, lông mi thật dài chớp một cái, chú này cô bé biết. Là người trong bệnh viện.

Cao Dật đi qua, trực tiếp xoay người ôm lấy nhóc con, cô bé không biết mình nguy hiểm cỡ nào, nếu như mẹ của cô bé mất đi cô bé, người phụ nữ kia tuyệt đối không cách nào sống tiếp.

Ôm lấy đứa bé, Cao Dật mới nhìn về phía Đỗ Tĩnh Đường, trong mắt hai người đều mang theo thăm dò đối phương.

"Vị tiền sinh này, anh có thể là hiểu lầm, chúng tôi chẳng qua là vừa lúc đi ngang qua, thấy được có một người đàn ông muốn mang cô bé đi thôi, vừa vặn giúp đỡ, không có ác ý."

Đỗ Tĩnh Đường lui lại bên người Đông Phương Kính, thoải mái giải thích, dù sao bọn họ không có làm việc gì trái với lương tâm, đương nhiên không cần bất an.

Tiểu Vũ Diễm dùng sức gạt cái đầu nhỏ, chẳng qua khuôn mặt nhỏ lại tựa vào ngực Cao Dật, chú ôm cô bé là người tốt, đây là mẹ nói, cho nên chú ấy là người tốt, bởi vì, xưa nay mẹ không lừa gạt, Tiểu Vũ Diễm không cho người xấu ôm, thế nhưng người tốt có thể.

Mà động tác Tiểu Vũ Diễm, liền để Cao Dật tin tưởng Đỗ Tĩnh Đường nói, đúng là bọn họ cứu được Tiểu Vũ Diễm, đứa nhỏ này, vốn thông minh hơn tuổi rất nhiều. "Cám ơn hai người." Cao Dật ôm chặt đứa bé trong ngực, nhưng trong lòng bởi vì lời bọn họ nói có chút không thoải mái, nếu như không phải nhờ bọn họ, khả năng người phụ nữ kia sẽ mất đi đứa bé này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Người quen

"A, không cần, con gái của anh rất đáng yêu: " Đỗ Tĩnh Đường cười ha ha, tâm lúc này lại chưa xót, mà nhóc con chôn mặt ở trong ngực Cao Dật, chỉ là bản năng cho rằng, bọn họ là cha con.

Con gái sao? Cao Dật chỉ nhều lông mày của mình một chút, cũng không có phủ nhận cái gì?

"Chúng ta đi, Đông Phương Kính khẽ phun ra ba chữ, sau đó xoay người rời đi, mà Đỗ Tĩnh Đường đưa tay tạm biệt Tiểu Vũ Diễm một chút.

"Gặp lại, tiểu thiên sứ."

Tiểu Vũ Diễm mới ngẩng đầu từ trong ngực Cao Dật lên, duỗi tay nhỏ lắc lắc.

"Hẹn gặp lại, chú dì: " Giọng ngọt ngào như gạo nếp vang lên.

Thân thể Đỗ Tĩnh Đường đột nhiên lao đảo một cái, kém chút té ngã, đây là xưng hô gì vậy, cái gì gọi là chủ di, anh ta không phải phụ nữ.

Mà một trận cười mười phần hùng hậu chấn động màng nhĩ của anh ta, anh ta ngẩng đầu, đúng lúc bắt được ý cười trong mắt Đồng Phương Kính, người đàn ông này giấu cợt anh ta, anh lại giấu cợt anh ta, anh ta cũng dám cười anh?

Cái người đàn ông đáng chết này, anh ta như vậy không phải là do anh làm hại.

Cao Dật mỉm môi đưa mắt nhìn hai người kia, bằng trực giác của mình, anh ta có thể cảm giác được, hai người đàn ông này, không phải là bạn bình thường.

Nếu như không phải anh em, như vậy là người yêu.

Chẳng qua những chuyện này không liên quan tới anh ta, anh ta đối với chuyện của người khác, từ trước đến nay không có chút hứng thú nào, mà bây giờ, nhóc con trong ngực mới cần chú ý: "Mẹ cháu đâu?" Anh ta cúi đầu hỏi nhóc đáng yêu trong ngực, đứa nhỏ này lớn lên thật tốt, trách không được có người lừa con bé.

"Mẹ đi đưa đồ, để Tiểu Vũ Điểm ở đó chờ: " Tiểu Vũ Điểm đáp trả, không giống với ôm ấp của mẹ, cái chú này ôm chọn thân thể bé, bé rất thích.

Cao Dật đi qua một bên, vẫn không có bụng đưa bé trong ngực xuống, trong lòng có chút không vui, người phụ nữ kia, cô cũng yên tâm, xem như đứa nhỏ này rất ngoan, thế nhưng khó đảm bảo sẽ không có người có ý đồ với nó.

"Chú, bé con của Tiểu Vũ Điểm được không?" Tiểu Vũ Điểm đưa bé con lên, đưa cho Cao Dật xem, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như là hoa nhỏ đáng yêu.

Trẻ con cười vô cùng trong sáng.

"Đẹp mắt: " Cao Dật không keo kiệt, ngón tay sờ soạng bé con kia một chút, đây là bản số lượng, sẽ rất quý, một người phụ nữ cần bán máu, làm sao có thể mua nổi bé con này cho con gái.

Là ai mua cho cháu, Cao Dật thử hỏi.

"Là mẹ: " Tiểu Vũ Điểm lại ôm bé con vào trong ngực giống như bảo bối, cô bé là bảo bối của mẹ, mà bé con này lại là bảo bối của cô bé.

Quả nhiên là người phụ nữ kia, anh ta dựa người vào tường, vì để tránh chuyện như vậy phát sinh, anh ta vẫn là chờ người phụ nữ kia trở lại rồi nói.

Mà thân thể nhóc con mềm mại thơm mát, giống như chơi rất vui. Mà anh ta lại có chút cảm giác thích ôm cô bé.

Hạ Nhược Tâm lau khô mồ hôi trên trán, cô chạy mau về, những món đồ kia khiến cô phải khiêng lên lâu sáu, đã để cô mệt mỏi một chút sức lực cũng không có, chẳng qua, cô còn muốn thấy con gái của mình, cô còn đang lo lắng, kỳ thật để một mình con bé ở đó là đúng hay sai, nó còn nhỏ như vậy.

Khi cô nhìn thấy có một người đàn ông ôm Tiểu Vũ Điểm, cảm giác buồn tim của mình đều muốn ngừng đập "Tiểu Vũ Điểm!" Giọng nói mang theo hơi khàn, đều đã bị hô hấp làm có chút bất lực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Lại gặp mặt

"Mẹ..." Tiểu Vũ Điểm nghe được tiếng Hạ Nhược Tâm, liền vội giãy giụa từ trong ngực Cao Dật xuống, chân ngắn chạy về phía Hạ Nhược Tâm.

Mà Cao Dật nhìn tay của mình, thiếu đi độ ấm, để anh ta cảm giác có chút mất mát.

Anh ngờ ngác đứng tại chỗ, mà Hạ Nhược Tâm dùng tay phải của mình ôm lấy nhóc con, ngón tay đặt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, giống như là đang kiểm tra cái gì?

Hạ Nhược Tâm ôm thật chặt con gái vào trong ngực, lo lắng chết cô, về sau cô cũng không dám để một mình Tiểu Vũ Điểm ở chỗ này.

Mà lúc này, cô mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa rồi ôm con gái.

Là anh?

Mắt của cô hơi mờ to một chút, thế nào lại là anh, bác sĩ kia, bác sĩ rút hai lần máu cho cô.

"Lại gặp mặt: " Cao Dật đến gần, thiếu đi quần áo bác sĩ, nhiều thêm mấy phần tùy tính, giống như lúc này mới là anh chân thực, mà xác thực cũng là như thế, anh thích chạy qua khắp nơi trên thế giới, mà gần đây mới trở về nước.

"Đúng vậy, thật là khéo: " Hạ Nhượng Tâm có chút ngượng ngùng, nếu như vậy, anh không phải lừa con gái tôi, chỉ là cô vẫn có chút bất ngờ, không hiểu vì cái gì người đàn ông này lại xuất hiện ở đây, còn ôm Tiểu Vũ Điểm.

"Cô không nên bỏ đứa bé ở nơi này: " Cao Dật hơi hốt, cũng không có ý chỉ trích, cũng không có khiến người phụ nữ này hoảng sợ, chẳng qua, cái này cũng là sự thật.

Hạ Nhượng Tâm lại ôm chặt con gái, trong lòng có một loại nghĩ mà sợ.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất khó chịu: " Tiểu Vũ Điểm đẩy Hạ Nhượng Tâm ra, cô ôm cô bé thật chặt.

Thân thể đầy ánh sáng, cô bé đã được Cao Dật ôm vào trong ngực.

"Để tôi ôm con bé đi, cô như vậy nó sẽ không thoải mái."

Mà Hạ Nhượng Tâm xin lỗi xoa mặt Tiểu Vũ Điểm, vừa rồi cô thật sự là dùng quá sức rồi.

"Đi thôi, tôi đưa hai người trở về: "Không hiểu vì cái gì mình lại tốt bụng như vậy, Cao Dật cười thầm chính mình nhiều chuyện, từ trước đến nay anh ta đều là người rất ít quan chuyện của người khác.

Chẳng qua lần này giống như ngoại lệ.

"Hạ Nhượng Tâm, cô không đi sao?" Anh ta đi vài bước, quay đầu lại hỏi lấy người phụ nữ vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, thật không biết người phụ nữ ngây ngốc như vậy làm sao sinh ra con gái, lại nuôi lớn cô bé như vậy.

Làm sao anh biết tên tôi, Hạ Nhượng Tâm vội vàng chạy chậm đuổi theo, mà Tiểu Vũ Điểm trong ngực anh, thỉnh thoảng chớp mắt của mình.

Cô bé chớp mắt của mình, buồn ngủ, sau đó ôm bé con yên tâm ngủ ở trong ngực Cao Dật.

"Con bé ngủ rồi: " Cao Dật dừng bước, đối với Tiểu Vũ Điểm đã nhắm mắt ngủ trong ngực mình lại có chút không biết làm sao, đứa trẻ nhỏ như vậy, như là bé con Krystal, thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, cái mũi vô cùng phần nộn còn hơi bĩu lên, hai cái tay nhỏ ôm thật chặt bé con trong ngực mình, làm cho người ta có loại yêu thích không buông tay, hiện tại vô bé ngủ, rất ý lại anh ta, cho nên, ít khi ôm trẻ con, anh ta thật sự có chút nhất thời không phản ứng.

Đứa nhỏ này thật sự chính là sát thủ của đàn ông, trách không được hai người đàn ông kia đều nguyện ý giúp cô bé.

Ừm, nó mệt mỏi, buổi sáng nó dậy rất sớm, hiện tại cũng cần phải ngủ. Hạ Nhượng Tâm có chút đau lòng bước theo.

"Ừm, đi thôi: " Cao Dật lại đi về phía trước lần nữa, mà Hạ Nhượng Tâm đi theo anh, do dự nửa ngày, mới mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Bác sĩ này là người tốt

"Sao anh biết tên tôi?" Cô không có nhớ lắm, vừa rồi đúng là anh gọi cô Hạ Nhượng Tâm, mà cô nhớ rất rõ, cho tới bây giờ cô chưa nói với anh tên của mình, mà bọn họ chỉ gặp qua hai lần.

"Tôi là bác sĩ: " Cao Dật khẽ mở miệng, lúc này Hạ Nhượng Tâm mới nhớ tới, lúc cô bán máu, có ghi tư liệu của cô.

"Tôi là Cao Dật: " Cao Dật người cao chân dài, chẳng qua tí mị phối hợp bước chân với Hạ Nhượng Tâm, anh ôm đứa bé vững vàng, anh là đàn ông, mà đứa nhỏ này vốn rất nhỏ, ở trong ngực của anh, anh liền như một cái nôi lớn.

"Cảm ơn anh: " Hạ Nhượng Tâm lại nói lời cảm ơn, giống như trừ đó ra, cô đã không biết phải nói gì, mà Tiểu Vũ Điểm đang ngủ an ổn trong ngực anh, khuôn mặt bé nhỏ đỏ hồng, đều không có bị đánh thức, đây chính là khác nhau của phụ nữ và đàn ông.

Khi Tiểu Vũ Điểm ở bên cạnh cô, từ trước đến nay đều quật cường, cô bé sợ mẹ mệt, cho nên khi được cô ôm, cũng ngủ không an ổn.

Nhưng hôm nay, ở trong ngực Cao Dật, cô bé lại ngủ thiếp đi.

Mà người làm mẹ như cô cho tới bây giờ đều không có cho con gái những thứ này.

"Tôi không thích nghe quá nhiều cảm ơn, tôi làm những chuyện như vậy, chỉ là bởi vì, tôi thích, không phải dùng để đổi lấy một câu cảm ơn." Cao Dật nghiêng đầu, nhìn thấy ưu thương trong mắt Hạ Nhược Tâm.

"Cha đứa bé đâu?" Anh biết rõ nói, có đàn ông như thế nào lại không chịu trách nhiệm như thế, để người phụ nữ của mình bán máu cứu con.

"Cha của đứa bé sao?" Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cúi đầu: "Đứa bé không có cha: " Đúng vậy, con gái của cô không có cha, chỉ có một người mẹ, bởi vì cha nó căn bản không biết nó tồn tại, cũng sẽ không chờ mong nó sinh ra.

Hiện tại anh sống rất tốt, có một người vợ anh yêu như vậy.

Mà cô cũng sống rất tốt, bởi vì có một con gái đáng yêu.

"Thật xin lỗi, " Cao Dật xin lỗi, giống như sớm nghĩ đến, chỉ có một người mẹ độc thân mới khổ cực như vậy. Một mình nuôi dưỡng một đứa bé, không dễ dàng.

"Không sao, chúng tôi rất tốt: "Hạ Nhược Tâm không quan trọng cười nhẹ một tiếng, chỉ là, thật sự không có sao sao?

Tốt có thể bán máu sao?

Cao Dật nghiêng mặt qua, chỉ thấy mặt Hạ Nhược Tâm vẫn hơi lộ ra một chút tái nhợt, bên trong sắc mặt người phụ nữ này luôn có mỗi một, từ ba năm trước đây đã bắt đầu, cô vẫn luôn như thế.

Tim của anh hơi có chút không thoải mái, giống như bị một đồ vật sắc nhọn đâm vào, cảm giác như vậy, giống như, anh từng có.

Mím môi không nói, anh càng ôm nhóc con thêm vững vàng một chút, cúi đầu xuống, một cái tay nhỏ của Tiểu Vũ Điểm lại túm áo trước ngực anh, ngón tay nhỏ nhỏ, thật là rất xinh đẹp, phần nộn cũng rất đáng yêu.

Anh một mực ôm đứa bé trong ngực, thẳng đến khi Hạ Nhược Tâm dừng bước.

"Sao vậy?" Anh nhíu mày.

Hạ Nhược Tâm có chút ngượng ngùng, có phải cô quá phiền người ta không, dù sao vô không quen không biết.

"Chúng ta đến rồi: " Cô chỉ một căn phòng phía trước, đó chính là nhà của cô.

Cao Dật trực tiếp ôm lấy Tiểu Vũ Điểm đi thẳng về phía trước, mà Hạ Nhược Tâm chỉ bắt đầu đi đuổi theo.

Cô mở cửa, anh chỉ nhìn chăm chú lên ngón tay của cô, nhìn rất đẹp, thon dài mịn nhẵn, lại cũng không có bao nhiêu sức lực.

Cửa phòng mở ra, mấy thứ đồ dùng trong nhà đều hết sức đơn giản, cũng rất cổ xưa, một cái giường, một cái tủ gỗ cũ, mặt đất còn đặt một cái chậu lớn, phía trên trồng đồng rất nhiều quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Cô cảm kích anh

Có nam, cũng có nữ, thậm chí còn có trẻ con.

Những anh không thuộc về họ.

Cao Dật cũng không có hỏi nhiều, anh đi tới, đi đến bên chiếc giường nhỏ, buông Tiểu Vũ Điểm trong ngực xuống, rời ngực của anh, hai tay Tiểu Vũ Điểm ôm chặt bé con trong ngực, cũng không có tỉnh lại.

Hạ Nhược Tâm cũng theo chân đến gần, thay con gái cởi bỏ giày nhỏ, lúc này mới kéo chăn mền qua, đắp lên người con bé.

"Những quần áo đó là gì?" Cao Dật đứng ở một bên, có khi cảm giác cái phòng quá nhỏ, ngay cả đứng đầy đều chọn một phương.

"Chút nữa tôi phải giặt, đây đều là quần áo của hàng xóm: " Hạ Nhược Tâm đắp kín chăn cho Tiểu Vũ Điểm, đất kín bàn tay nhỏ và chân nhỏ của con bé.

Cao Dật lại mím chặt môi mình lần nữa, kỳ thật cái gì anh cũng không cần đoán, cái gì cũng không cần suy nghĩ, nơi này đều đã chứng minh, bọn họ sống qua thế nào, nếu như không có bán máu, như vậy, cô không thể nào nuôi nổi bé con kia.

Cao Dật rút tay trong túi quần, sau đó lấy từ bên trong ra tấm danh thiếp, đi tới bên người Hạ Nhược Tâm, từ cao nhìn xuống người phụ nữ trước mắt vô cùng gầy yếu.

Trên vai của cô đã nhận cái gì? Mà bị ép tới nỗi có khi đều gập cả người.

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu như về sau cô có chuyện gì, có thể tìm tôi hỗ trợ. Không cần đi bán máu, cô còn có con gái, không thể tổn thương thân thể của mình như vậy."

Anh cúi đầu, đặt danh thiếp trong tay vào tay Hạ Nhược Tâm, anh xưa nay không không ưa thích chõ mũi vào chuyện người khác, nhưng hai mẹ con này lại để anh có chút đau lòng.

Nếu như có thể, có lẽ anh có thể giúp họ một chút.

Hạ Nhược Tâm nắm chặt danh thiếp trong tay, sau đó đưa mắt nhìn Cao Dật biến mất ở cửa, thật lâu không có người nói chuyện với cô như vậy, cô vẫn luôn dựa vào chính mình, mặc kệ là khó khăn đường nào, đều là một mình cô đi tới, chỉ là, hiện tại..

Cô cầm danh thiếp trong tay, lòng lại vô cùng chua xót, mặc kệ anh có phải thật tâm hay không, cũng mặc kệ những hứa hẹn này có thể ứng nghiệm, cô đều rất cảm kích anh.

Cô đứng lên, cẩn thận cắt kỹ tấm danh thiếp kia, sau đó mới đi múc nước, bởi vì cô còn có rất nhiều quần áo phải giặt, cô ngồi xuống, xắn tay áo mình lên, sau đó mới đưa tay mình vào trong nước lạnh.

Thình thoảng cô sẽ ngẩng đầu xem Tiểu Vũ Điểm, con bé ngủ hết sức quen thuộc, như vậy có vất vả cũng đáng.

Sắc trời bên ngoài đã gần tối, lại là một đêm vất vả, chẳng qua, vất vả qua đi, cô lại có thể nghỉ ngơi cho khỏe một chút rồi.

Cô cho là, bọn họ sẽ sống an tĩnh như vậy, chỉ là cô sai, cô muốn yên tĩnh, vì sao khó như vậy.

Tiểu Vũ Điểm ngồi một mình trên ghế nhỏ, trong ngực ôm bé con, lông mi dài nhẹ nhàng buông xuống, trên mặt có chút đỏ ửng. Mà lại càng ngày càng đỏ, giống như có một chút không bình thường.

"Mẹ..." Cô bé khẽ gọi Hạ Nhược Tâm, chẳng qua, cuối cùng vẫn ôm chặt bé con hơn một chút, moinho nhỏ mang theo một chút màu trắng, không hồng nhuận giống như trước kia, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ ửng.

Cô bé co thân thể mình lại, đôi mắt lộ ra ẩm ướt.

Hạ Nhược Tâm quay đầu nhìn con gái mình, chỉ thấy cô bé cúi đầu ngồi đó, cô để hàng hóa trong tay xuống, có chút kỳ lạ, sẽ không phải nhóc con ngủ thiếp đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Tiểu Vũ Điểm ngã bệnh

Cô vội vàng đi qua, ngồi xổm ở bên người con gái.

"Tiểu Vũ Điểm, có phải mệt mỏi hay không?"

Thế nhưng nửa ngày, Tiểu Vũ Điểm vẫn buông xuống cái đầu nhỏ, chưa có trả lời cô một câu.

Cô nhắc khuôn mặt nhỏ lên, lại phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ ửng, thậm chí cũng có thể nghe ra tiếng hít thở có chút nặng nề.

Tiểu Vũ Điểm, tay của cô nhẹ nhàng đặt lên trán con gái, lại chạm đến nhiệt độ kinh người.

Con bé phát sốt rồi.

"Mẹ, Tiểu Vũ Điểm, lạnh quá..." Tiểu Vũ Điểm hơi mở cặp mắt của mình ra, tay nhỏ vô lực túm lấy áo mẹ, sau đó liền tựa vào trong ngực mẹ, bé con trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Mà mặt Hạ Nhược Tâm lại lập tức trắng bệch, ôm lấy con gái, liền chạy ra phía ngoài, mà những người khác cũng đều không rõ, đây là thế nào, trong

mắt bọn họ cũng đều có chút lo lắng.

Có phải con của cô ngã bệnh hay không?

Trong bệnh viện, màu sắc vô cùng lạnh lẽo, nơi này đều có một loại lạnh lẽo không cách nào nói rõ, không có người thích nơi này.

Hạ Nhượng Tâm cũng không ngoại lệ.

Cô đứng ngồi không yên chờ ở phòng cấp cứu, tay nắm thật chặt áo trước ngực mình, luống cuống giống như không có cách nào hô hấp.

Ngần vạn không thể có chuyện, Tiểu Vũ Diễm là tính mạng của ô, nó còn nhỏ như vậy, không thể có chuyện, tuyệt đối không thể, chỉ là phát sốt, chỉ là sinh bệnh bình thường.

Cô cúi đầu xuống, dùng hai tay bưng kín mặt, đều là cô không tốt, vì sao Tiểu Vũ Diễm bị bệnh, cô vẫn không biết rõ, cô thật sự là một người mẹ thất trách, cô hẳn sớm phát hiện mới đúng.

Cô không ngừng tự trách, đều hận không thể cho mình một cái tát.

Phòng cấp cứu cửa vừa mở ra, bác sĩ nhanh chân từ trong đi ra, sắc mặt vô cùng nặng nề.

"Bác sĩ, xin hỏi con gái của tôi..." Mà phía dưới, cô chỉ cảm giác môi mình thỉnh thoảng động lên, lại không biết mình muốn đi nói cái gì, hỏi cái gì rồi.

"Cô là mẹ đứa bé?" Bác sĩ cúi đầu hỏi cái người phụ nữ giống như cũng không cách nào đứng thẳng người.

"Vâng." Hạ Nhượng Tâm gật đầu một cái, không hiểu, hiện tại bác sĩ muốn nói lại thôi đại biểu cái gì?

"Cô đi theo tôi tới đây một chút: "Ông quay người, Hạ Nhượng Tâm bước chân chần chừ một chút, sau cùng nện bước nặng nề đi theo sau lưng bác sĩ.

Cô không hiểu, đột nhiên ý lạnh đến đại biểu cho cái gì, chỉ là biết bây giờ mình vô cùng lạnh rất lạnh.

Cô không khỏi run mình một cái.

Có phải mùa đông sắp tới.

Bác sĩ cầm lên một phần báo cáo kiểm tra đặt ở trước mặt Hạ Nhượng Tâm, hai tay Hạ Nhượng Tâm run rẩy cầm lên, chỉ nhìn hồi lâu lại không biết là phía trên viết cái gì, mặt của cô mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một đồng số tự, sau đó những chữ số này bắt đầu lóa lên, cái gì cũng không thấy rõ.

"Vị tiểu thư này..." Bác sĩ không biết nên xưng hô như thế nào với cô gái trẻ tuổi này, mà ông có chút khó mà mở miệng, người phụ nữ này rõ ràng nhìn toàn thân đều phát run.

"Tôi có con gái: " Hạ Nhượng Tâm lộ ra nụ cười khó coi, chỉ là cô phát hiện, cô lại muốn khóc như thế, cũng bất lực như thế.

"Vị tiểu thư này em cô..." Bác sĩ cảm giác rất tàn nhẫn, sau đó thở dài một hơi: " Cô có biết hay không, cái thế giới này còn có một loại bệnh máu trắng tồn tại?"

"Bệnh máu trắng sao?" Sắc mặt Hạ Nhượng Tâm đột nhiên tái đi, ông nói cái gì, bệnh máu trắng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Tiểu Vũ Diễm bệnh rất nặng

"Đúng vậy, tục chính là bệnh ung thư máu: " Bác sĩ gật đầu một cái, mà Hạ Nhượng Tâm đột nhiên cảm giác thế giới của mình quay cuồng, tuy bác sĩ cũng không nói gì thêm? Nhưng cô đã có thể thấy vẻ mặt nặng nề trên mặt ông là gì rồi.

Cô quay lưng đi, cắn chặt mu bàn tay của mình, toàn thân run lên kịch liệt.

"Loại bệnh này không phải là không thể trị, chỉ cần có thể có tùy thích hợp là có thể tiến hành cứu chữa, hiện đứa bé còn nhỏ, lại phát hiện sớm, chỉ là sơ kỳ, trước khi không có tủy, chúng ta có thể dùng trị bệnh bằng hoá chất khống chế bệnh tình."

Mỗi một câu bác sĩ nói, đều khiến lòng Hạ Nhượng Tâm lạnh tới cực điểm,

Bệnh như vậy có thể chữa tốt sao?

Cô nhấc tay của mình lên, giữa sự run rẩy, phút chốc giống như lập tức mất đi dừng khí sống tiếp, Tiểu Vũ Điểm của cô còn nhỏ như vậy, nó mới ba tuổi, mới ba tuổi.

Cô không biết mình đi ra như thế nào, cũng không biết về sau bác sĩ nói cái gì, cô chỉ như du hồn đi đến phòng bệnh của con gái.

Trên một cái giường, Tiểu Vũ Điểm của cô nhỏ như vậy, giống như chỉ chớp mắt liền không thấy.

Cô chạy tới, ngón tay cẩn thận đặt ở trên mặt con gái, nó đã không nóng, thế nhưng cô biết, lúc này mới chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Vì sao, vì sao ông trời tàn nhẫn như vậy, vì sao người sinh bệnh không phải cô, mà chính là con gái đáng thương của tôi.

"Hạ tiểu thư, xin theo chúng tôi đi làm thủ tục nằm viện: "Y tá đứng ở cửa giống như đã sớm chờ đợi rất lâu, Hạ Nhượng Tâm ngẩng đầu lên, dùng ngón tay lau một nước mắt.

Cô đứng lên, lại nhìn thoáng qua Tiểu Vũ Điểm vẫn ngủ say, lúc này mới đi ra ngoài, chỉ là sổ đăng ký bày ở trước mặt cô, làm lòng cô lại không ngừng đau.

Cô không có tiền, làm sao bây giờ?

Cô nắm chặt tay của mình, cắn môi của mình, cắn gần như sắp bật máu, không có tiền, làm sao bây giờ, đến cùng phải làm sao?

"Xin cho tôi hai ngày, tôi nhất định sẽ tới giao: "Hạ Nhượng Tâm quay người chạy ra ngoài, cô nhất định phải lấy tiền, nhất định phải, cô có đi vay, có thể cũng không với, đây đối với cô mà, là một con số trên trời.

Nhưng cô nhất định phải nghĩ biện pháp, cô không thể để cho con gái của cô chết đi, cô không thể mất đi con gái.

"Mẹ..." Trong mắt của cô giống như lóe lên hi vọng, đứng, mẹ.

Bà không có khả năng nhận tâm như vậy, nó là cháu gái của bà, là cháu gái ruột của bà, nhất định bà sẽ cứu Tiểu Vũ Điểm, đúng không?

Trước cửa Hạ gia, cô nghèo rớt đứng ở cửa ra vào, nơi này, cô đã ba năm không tới, vẫn như lúc trước, cái cây trước cửa càng thêm trắng kiện, cũng ghi chép thời gian hơn ba năm, thì ra qua đi như vậy.

Trong lúc bất tri bất giác, đã gần bốn năm, từ khi cô rời đi, đến hiện tại cô đứng ở chỗ này lần nữa, nếu như có thể, cô không muốn quay lại đây.

"Phu nhân..." Bên trong, giúp việc không biết nên nói hay không.

"Chuyện gì?" Thẩm Ý Quân để chén trà trong tay xuống, bà hơn năm 50àang, bởi vì bảo dưỡng vô cùng tốt, cho nên hiện tại nhiều nhất giống một phụ nữ bốn mươi, rất trẻ trung, cũng rất ưu nhã, khí chất cũng không tệ.

"Phu nhân, ngoài cửa có một cô gái trẻ tuổi, cô ấy nói..." Giúp việc có chút ấp a ấp úng

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Nhẫn tâm

Editor: Tuna

"Cô ta nói gì?" Thẩm Ý Quân đặt ngón tay lên thành ly trà, cũng nghĩ đến là ai sẽ đến tìm bà.

"Cô ấy nói, cô ấy là con gái của ngài."

Cạch, ly trà trong tay Thẩm Ý Quân rơi xuống mặt đất, tay bà tựa như thoáng run lên, sắc mặt cũng trong nháy mắt trắng bệch.

Con gái của bà, con gái của bà!

"Có phải cô ta nói, cô ta tên là Hạ Nhượng Tâm?" Thẩm Ý Quân bỗng nhiên đứng dậy, cắn răng hỏi, là kích động, tựa hồ là cũng là một loại hận ý.

"Đúng vậy, phu nhân, cô ấy nói cô ấy tên là Hạ Nhượng Tâm." Người hầu lui về phía sau một bước, vị phu nhân lúc nào cũng ung dung của bọn họ hôm nay tựa như biến thành một người khác vậy.

Chẳng lẽ phu nhân của bọn họ thật sự còn có một cô con gái khác, nhưng nếu như là con gái của phu nhân, vậy tại sao lại đáng thương như vậy.

Quần áo trên người cô ấy, so ra còn kém hơn một kẻ hầu người hạ như cô.

“Phu nhân.....” Câu tiếp theo còn chưa kịp nói ra, thì phu nhân đã vội vã chạy xuống lầu.

Ngoài cửa, Hạ Nhược Tâm nôn nóng chờ đợi, tựa như bốn năm trước vậy, cô chỉ có thể đứng ở chỗ này, nhìn lên cánh cửa nhà giàu này, mặc kệ là bốn năm trước hay là bốn năm sau, nơi này đều không phải thuộc về Hạ Nhược Tâm cô.

Cửa bị đẩy mạnh ra.

Thẩm Ý Quân đi ra, sau đó đi nhanh chóng đi về phía Hạ Nhược Tâm.

Nhìn thấy người mẹ đã bốn năm không gặp, Hạ Nhược Tâm hơi hơi giật khóe môi, nhưng một chữ mẹ vẫn không thể nào phát ra thành lời.

Từ ‘mẹ’ là một từ vô cùng xa lạ với cô, cho dù bây giờ cô cũng đã làm mẹ, cô yêu con gái mình như vậy, ái nàng Tiểu Vũ Diễm, cô không rõ, tại sao mẹ cô. Bà ấy có thể tàn nhẫn với cô như vậy.

“Thì ra, cô còn chưa chết a, có phải hay không sống không nổi nữa?” Thẩm Ý Quân vừa mở miệng liền châm chọc người, giống như bốn năm trước vậy, tựa hồ bọn họ không phải mẹ con, mà là kẻ thù.

Hạ Nhược Tâm không ngừng nắm lấy bộ quần áo cũ kỹ trên người mình, so với Thẩm Ý Quân ngăn nắp lượng lệ, cô quả thực là ngay cả người hầu cũng không bằng.

“Mẹ, cầu xin người.....”

Hạ Nhược Tâm đột nhiên run rẩy, quỳ gối trên mặt đất, kéo quần áo Thẩm Ý Quân, “Mẹ, con gái của con sinh bệnh, cầu xin mẹ, hãy cứu con bé, con bé phải nằm viện, con bé cần chữa bệnh.”

“Cầu xin mẹ, con bé mới ba tuổi.”

Mà Thẩm Ý Quân nghe được hai từ ‘con gái’ trong miệng Hạ Nhược Tâm, thân thể cũng là chấn động, bất quá đột nhiên, bà nhớ đến chuyện mà bốn năm trước, khiến bà đến giờ vẫn không thể nào ngược đầu lên được.

“À, thì ra là cái đứa nghiệt chủng kia. Chết thì càng tốt, vốn dĩ nó cũng không nên tồn tại,” bà cười lạnh một tiếng, kỳ thật, ngay cả bà cũng không biết vì sao mình lại có thể nói ra những lời nhẫn tâm như vậy.

“Mẹ, con gái của con không phải là nghiệt chủng, cho dù mẹ không thích con bé, cũng không thương nó, nhưng con bé cũng không phải là nghiệt chủng, nó là con gái của con, là bảo bối trong lòng con.” Hạ Nhược Tâm không thể tiếp thu lời nói lạnh nhạt của Thẩm Ý Quân, cô thật sự không nghĩ rằng bà ấy có thể tuyệt tình đến như vậy.

“Mẹ, con bé là cháu ngoại của mẹ, sao mẹ có thể nói ra những lời như vậy?” Sao lại có thể, Tiểu Vũ Diễm của cô, khi mang thai không có người ngắm chờ con bé, cũng không có người biết con bé sinh ra, con bé không có ba, chỉ có mẹ, nhưng sao có thể nói con bé như vậy?

“Sao tôi lại không thể, cô đã quên bốn năm trước mình đã làm gì rồi sao? Cô hại chết Di Hiên, gả cho Sở Luật, cô còn dám không nhớ!” Thẩm Ý Quân trên cao nhìn xuống Hạ Nhược Tâm, càng nói càng tức, nếu không phải vì cô, cuộc sống của bà bây giờ sẽ tốt biết bao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Ai hủy hoại ai?

Editor: Tuna

“Bốn năm trước, tôi đã nói cho cô, cô không phải con gái của tôi, tôi không có đứa con gái như cô, cái đứa nghiệt chủng của cô không có chút quan hệ nào cả.”

“Mẹ.....” Hạ Nhược Tâm không thể tin được, đây có thể là lời mà một người phụ nữ có thể nói hay sao, “Mẹ, tại sao mẹ lại trở nên như vậy? Người thật sự là mẹ của con sao?” Người phụ nữ tàn nhẫn như vậy, thật sự là người mẹ đã từng yêu thương cô sao?

Trên mặt Thẩm Ý Quân vẫn mang theo ý cười lạnh, tình mẹ sao, bà có, nhưng sẽ không dành cho đứa con gái này, bà hận nó, hận đến khôn cùng.

“Tôi thật sự rất hối hận khi sinh ra cô, cô hại chết Di Hiên, con bé tốt như vậy, tại sao?” Thẩm Ý Quân dặt tay của Hạ Nhược Tâm ra, sau đó lui về sau

một bước, tựa như trên người cô có vi khuẩn, bệnh dịch lây nhiễm gì đó, dơ bẩn, đáng khinh.

Thân thể Hạ Nhược Tâm chấn động, kinh hoàng, tan nát cõi lòng “Mẹ, người quên rồi sao? Con mới là con gái của mẹ, Hạ Dĩ Hiên không phải, cô ta căn bản là không phải con ruột của mẹ.”

“Mẹ, người quên rồi sao? Khi còn nhỏ, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, mẹ tiếc tiền mua quần áo cho bản thân, nhưng lại mua quần áo đẹp cho con, có đồ ngon, cũng sẽ nhường cho con, buổi tối, người sẽ đem hết chăn đắp lên người con, cũng khôn màng tới bản thân sẽ bị bệnh, mẹ, chẳng lẽ mẹ không nhớ hay sao, ngay cả con còn nhớ rõ, tại sao mẹ có thể quên?”

Thẩm Ý Quân trong mắt có vài phần giấy dựa, sau đó trong mắt hiện lên một mặt mê loạn, lại là cắn răng, lý trí chiến thắng tình cảm.

“Chuyện trước kia, tôi đã quên hết rồi, chỉ duy nhất một chuyện tôi không thể nào quên, đó chính là cô đã hại chết Dĩ Hiên, cô đối đãi với Sở Luật ra sao, cô đã hủy hoại Hạ gia như thế nào.”

“Hủy? Ha ha..... Tôi đã hủy hoại ai?” Hạ Nhược Tâm đột nhiên cười, cười sắp ra nước mắt, “Tôi hủy hoại ai? Sở Luật đã kết hôn, không lẽ không hạnh phúc sao? Các người nói tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, chứng cứ đâu, các người tận mắt nhìn thấy sao? Các người dựa vào cái gì cho rằng tôi hại chết Hạ Dĩ Hiên, các người dựa vào đâu mà nói tôi hủy hoại Sở Luật, Hạ Dĩ Hiên có thể tin, Sở Luật có thể tin, còn tôi thì sao, chẳng lẽ tôi không đáng để các người tin tưởng?”

Hạ Nhược Tâm nắm chặt nắm tay, trước mắt không ngừng mờ lung lại rõ ràng, mà thiên âm trầm muốn mệnh, áp lực khiến người ta thở không thông “Tôi chưa từng hủy hoại ai cả, mà là tất cả các người hủy hoại tôi, hủy hoại Tiểu Vũ Diễm của tôi.”

Cô cúi đầu, nước mắt tuôn như hai hàng suối nhỏ, nhẹ nhàng lóe, bàn tay cô sờ đến cánh tay trái, thứ cô mất còn chưa đủ nhiều hay sao? Tại sao còn muốn để cô mất đi con gái.

Con bé là hy vọng sống của cô, Tiểu Vũ Diễm của cô ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, tại sao con bé phải chịu khổ như vậy.

Thẩm Ý Quân đột nhiên có chút sợ hãi Hạ Nhược Tâm điên cuồng lúc này, nắm chặt đôi tay thật sâu lâm vào lòng bàn tay, bà rõ ràng còn rất nhiều điều tàn nhẫn hơn nữa muốn nói, nhưng không biết vì sao lúc này vì sao bà không thể nói thành lời được.

Cô hít sâu một hơi, rồi hạ giọng, sau đó là lạnh lùng xuống.

“Cút, cô cút cho tôi, tôi sẽ không giúp cô bất kỳ cái gì hết? Cô còn không phải là đến đây để đòi tiền sao? Cô hại chết đứa con gái duy nhất của Hạ gia, cô dựa vào cái gì mà cho rằng chúng tôi sẽ giúp đỡ cô.”

Thẩm Ý Quân nói xong, xoay người muốn thoát khỏi nơi khiến bà ngột ngạt, mỗi một lần nhìn thấy đứa con gái này, bà luôn có cảm giác áp lực, luôn có cảm giác không thoải mái.

Cho nên, bà phải rời khỏi, bà không muốn nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Hết hi vọng

Editor: Tuna

“Mẹ, con cầu xin người.”

Hạ Nhược Tâm vội vàng tiến lên, đôi tay ôm chặt lấy hai chân Thẩm Ý Quân, mẹ, cô khóc cầu xin, cho dù con tội lỗi tày trời, nhưng đứa nhỏ cũng không có làm sai mà.

“Con bé mới ba tuổi, con bé cái gì cũng không biết, nó là cháu ngoại của người mà, con bé rất đáng yêu, cầu xin mẹ, cầu xin người cứu con bé, coi như là người thương hại con bé có được không, chỉ cần người chịu cứu con bé, mẹ đối với con thế nào cũng được, muốn con chết cũng được, chỉ cần mẹ có thể cứu con gái của con là được.”

Hạ Nhược Tâm gât gao nắm lấy chân của Thẩm Ý Quân, càng không dám buông, nếu buông ra, có khả năng cô sẽ đánh mất Tiểu Vũ Diễm của cô.

Trên mặt Thẩm Ý Quân hiện lên một tia do dự, cô nhắm chặt hai mắt lại, chỉ là trong mắt lại hiện lên bóng dáng của Hạ Dĩ Hiên, bốn năm này Hạ Minh Chính buồn bức không vui, còn có cả sự áy náy của bà, đều là do cô tạo thành, đều là do Hạ Nhược Tâm tạo thành, cô hủy hoại Hạ gia, hủy hoại Hạ Minh Chính, cũng là hủy hoại bà.

“Đây là báo ứng, Hạ Nhược Tâm, đây tất cả đều là nghiệt mà cô gây ra.”

Bà hạ quyết tâm, dùng sức kéo chân mình, Hạ Nhực Tâm bắt đắ dĩ ôm thật chặt, khiến bà không thể di chuyển dù một bước.

“Mẹ, con cầu xin người.” Hạ Nhực Tâm quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt trên người toàn bộ đều là bùn đất, cả người chật vật bất kham, liền cho dù tay trái của cô không có một chút sức lực, nhưng, cô vẫn gất gao ôm lấy hai chân của Hạ Ý Quân, một chút cũng không thể buông, không thể.

“Con cầu xin người, hãy cứu con bé, cứu lấy con gái của con, được không? Bây giờ chỉ có một mình con bé ở trong bệnh viện, không có người chiều cổ nó, cũng không có ai thương con bé, con bé từ nhỏ đã theo con chịu khổ, đã đủ đáng thương rồi, mẹ, con xin mẹ, con sẽ làm trâu làm ngựa cho mẹ, cầu xin mẹ.”

Sắc mặt Thẩm Ý Quân càng thêm khó coi, trong lòng cũng có một loại cảm giác bất kham, ngay cả chạm và cô bà cũng không muốn.

“Người tôi, đem kẻ điên này ra ngoài cho tôi!” Bà hướng về phía bên trong lớn tiếng gào thét, không thể chịu đựng được Hạ Nhực Tâm như vậy, càng không thể chịu được chính mình.

Từ trong nhà xuất hiện hai người phụ nữ to lớn.

“Lôi đi, nhanh lôi đi đi, đúng là đồ điên!” Bà không còn cách nào khác ngoài la lên, bây giờ trong mắt bà, Hạ Nhực Tâm chính là kẻ điên, chính là một kẻ điên không quen biết.

“Mẹ.” Oanh một tiếng sấm, che lấp hết tất cả âm thanh của cô, Thẩm Ý Quân tựa như đang trốn tránh cái gì đó, chạy vào bên trong Hạ gia, phịch một tiếng, cửa đóng lại.

Mà Hạ Nhực Tâm bị ném ở cửa, bọn họ làm đau tay trái của cô, mà nàng tay phải của cô vẫn cứ duỗi ra tựa như muốn bắt giữ lấy cái gì đó? Tựa như bốn năm trước vậy, khi cô đi tìm bà ấy, nhưng điều cô nhận được chỉ là sự cự tuyệt xa xăm vạn dặm của bà ấy.

Từng hạt mưa rơi xuống như đao chặt đứt mối quan hệ của bọn họ, rơi lên người cô, trên mặt cô, trời càng lúc càng u ám.

“Vì sao người lại tàn nhẫn như vậy, con bé là cháu ngoại của người kia mà, vì sao, con đã cầu xin người đến vậy, người đều thờ ơ, tại sao người vẫn không chịu xem con là con gái.”

“Đây là mẹ của cô, mẹ ruột, ha ha, mẹ ruột của cô.!”

Cô gầy gù đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm căn nhà xa hoa trước mặt, “Bà nói bà không muốn có đứa con gái như tôi, nhưng mà, bà biết không? Tôi cũng không có người mẹ như bà, a.” Cô cười, nước mắt tuôn theo làn mưa, “bà hận tôi, mà tôi, cũng hận bà.”

Mưa không ngừng rơi xuống, Hạ Nhực Tâm từ trên mặt đất bò lên, cô vờn tay lau nước mưa trên mặt, cũng không biết là do mưa hay nước mắt, là nhòe đi đôi mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Muốn gặp anh

Editor: Tuna

Trong màn mưa, một mình cô đứng ở trước cửa Hạ gia thật lâu, chỉ là, cũng không còn ai xuất hiện, tựa như tái hiện lại hình ảnh của bốn năm trước vậy.

Thật ra cô rất muốn biết, nếu cô chết, bà ấy có vì cô mà rơi một giọt nước mắt nào hay không? Có vì cô mà thương tâm hay không?

Chỉ là, cuối cùng cô vẫn cứ xoay người, bàn tay đặt lên cánh tay trái, từng bước một rời xa nơi này, cô còn chưa thể chết được, bởi vì, cô còn muốn cứu con gái của cô.

Nếu Hạ gia không được, cô sẽ đi cầu người kia, cho dù anh có tra tấn cô thế nào cũng được.

Sở Luật, cha ruột của Tiểu Vũ Diễm, anh sẽ cứu con bé mà, đúng không?, cho dù là anh có hận cô, nhưng mà, Tiểu Vũ Diễm dù sao cũng là con của anh.

Cô dùng tay lau đi khuôn mặt nhem nhuốc, gấn gượng đứng thẳng người.

Bên ngoài biệt thự Sở gia, một mình cô đứng trong mưa, đối mặt với căn biệt thự không chút ánh sáng, không có người sao?

Cô cúi đầu nhìn chính mình, toàn thân ướt đẫm, trên mặt còn có bùn đất, tay cô đặt ở trên mặt chính mình, cô như vậy, anh còn có thể nhận ra sao?

Cô ôm chặt bà vai chính mình, nước mưa đã ướt đầm quần áo cô, làm cô có một loại đau đớn rét lạnh, cô cẩn thận ôm lấy thân thể mình, chỉ có thể chờ ở cửa, không biết thế nào mới có thể nhìn thấy anh.

Một chiếc màu đen xe dừng lại, Hạ Nhược Tâm tiến lên một bước, xuyên thấu qua cửa kính, mơ hồ thấy được hình ảnh của người đàn ông làm tim cô đau đớn kia, trong xe một nam một nữ gắt gao ôm nhau, hai người quấn quýt, nhìn thật thân mật, thật hạnh phúc.

Ngón tay Hạ Nhược Tâm vô lực hạ xuống, thật tốt không phải sao? Bọn họ thực hạnh phúc.

Chỉ là, anh biết không? Anh còn có một đứa con gái ba tuổi, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện.

Xe rời đi, chỉ có một người người phụ nữ vẫn đứng đó cùng cơn mưa dai dẳng không ngừng.

Cô nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, đôi môi đỏ kiêu diễm, động lòng người vô cùng, cô đi về hướng cửa.

“Xin đợi một chút.”

Có chút thanh âm mỏng manh truyền đến, nhỏ đến mức bị tiếng mưa lấn át.

Thanh âm này, sao lại quen thuộc đến thế, hơn nữa quen thuộc đến mức khiến cô không thoải mái.

Cô quay đầu lại, đáy mắt rơi xuống một người phụ nữ chặt vật đến cực điểm, nhưng mà, khuôn mặt đó vẫn khiến cô không thể nào quên được, hơn nữa, chính là gương mặt luôn khiến cô gặp ác mộng.

Hạ Nhược Tâm, cái người đã biến mất gần bốn năm, cô cho rằng cô ta đã chết rồi, sao cô ta lại xuất hiện ở chỗ này, đối với Lý Mạn Ni mà nói, chuyện này gây cho cô một cảm giác không tốt chút nào.

“Cô tới nơi này làm cái gì, hình như chúng ta không có quen biết nhau” Lý Mạn Ni nhìn thẳng vào người phụ nữ chặt vật trước mặt, hai người đứng chung một chỗ, liền giống như mây và bùn vậy.

“Ta muốn.” Hạ Nhược Tâm liếm đôi môi khô khốc của mình, màn mưa rơi làm cô chỉ có thể là híp hai mắt, cô chặt vật, mà người phụ nữ trước mặt thì thật xinh đẹp, so với ba năm trước đây còn nhiều hơn một phần mỹ lệ.

“Ta muốn, muốn gặp Sở Luật, có được không? Vừa rồi người kia là Sở Luật sao?” Thần sắc của cô lộ ra quá nhiều chờ mong cùng hy vọng, nếu ngay cả một cơ hội như vậy cũng không có, cô cũng không biết tiếp theo phải tìm người kia như thế nào, cô thật sự đánh cuộc không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Tôi có một đứa con gái

Editor: Tuna

“Cô muốn gặp anh ấy?” Lý Mạn Ni thanh âm cất cao một ít, “Xin hỏi, cô dựa vào cái gì mà muốn gặp chồng của tôi, cô lấy thân phận gì để gặp một người đàn ông đã có vợ, đừng quên, tôi bây giờ là vợ của anh ấy, mà tôi cũng không cho rằng, anh ấy muốn gặp lại người vợ trước từng bị bắt gian tại giường như cô. Hạ Nhược Tâm, bây giờ chúng tôi sống rất tốt, căn bản là xem như cô không có tồn tại, mong cô đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi.”

“Môi cô đi đi, rời khỏi nơi này, không cần lại xuất hiện trước mặt tôi, tôi không muốn thấy mặt cô, bởi vì, cô thật sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Bốn năm, Hạ Nhược Tâm cũng không còn là Hạ Nhược Tâm trong quá khứ nữa, mà Lý Mạn Ni cũng không còn là Lý Mạn Ni trước đây.

Trước kia Lý Mạn Ni luôn cảm thấy mình thua kém người khác, bây giờ sẽ không, Sở Luật bây giờ là chồng hợp pháp của cô, mà Hạ Nhược Tâm là cái gì, chẳng qua, là người vợ trước ngoại tình của anh thôi.

“Tôi muốn anh ấy cứu một người, có thể không? Không nhiều tiền lắm đâu” Hạ Nhược Tâm nan kham cúi đầu, bị người vũ nhục như vậy, tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng là vẫn làm cô có cảm giác đau đớn hít thở không thông, ai đều là có tôn nghiêm, ai cũng có. Cô không phải đầu gối, cũng không phải cục đá, chỉ là cô không có cách nào, nếu cô khư khư giữ tôn nghiêm, thì bây giờ cô đã chết rồi.

“Lý tiểu thư,” Hạ Nhược Tâm là hèn mọn thấp hèn chính mình thân mình.

Trừ lần đó ra, Cô không biết bản thân còn có thể làm gì?

“Xin hãy gọi tôi là Sở phu nhân, cũng đừng quên, tôi bây giờ là vợ của Sở Luật” Lý Mạn Ni lập tức đánh gãy lời nói của cô, câu Lý tiểu thư kia, sinh sôi thứ cô cực kỳ không thoải mái.

“Sở phu nhân” Hạ Nhượng Tâm giọng nói giống như chất đầy lửa giận, câu Sở phu nhân, làm tim cô bỗng nhiên đau xót, đau tận xương cốt.

“Sở phu nhân, tôi muốn gặp Sở Luật, Sở tiên sinh có thể chứ?” Cô thỉnh cầu.

Mà Lý Mạn Ni mặt càng thêm lạnh một ít, cô không cần phải nói, anh cũng sẽ không gặp cô. Lý Mạn Ni cười lạnh cự tuyệt, liền một tia thương lượng cũng không có, cô không ngumà để vợ trước cùng chồng mình gặp nhau.

Cô lại là lạnh lùng trào phúng liếc nhìn Hạ Nhượng Tâm, lúc này mới xoay người đi đến hướng cửa, có người thích nắc mưa, nhưng Lý Mạn Nhi cô thì không.

“Sở phu nhân, tôi xin cô hãy cứu lấy con gái tôi, con bé bị bệnh.”

Phía sau thanh âm bỗng nhiên làm Lý Mạn Ni thân thể khựng lại, dù trong tay lung lay một chút, thậm chí thiếu chút nữa liền phải rớt xuống dưới.

“Cô nói cái gì, cô có một đứa con gái?” Cô quay đầu lại, trong mắt bắn ra một loại cảm xúc sợ hãi, ghen ghét, âm ngoan, cũng là không thể tin tưởng.

Cô ta nói con gái, vậy, có phải Sở Luật.

“Đúng vậy” Hạ Nhượng Tâm gật đầu, trước mắt ánh sáng phục lại mơ hồ “Tôi có một đứa con gái, nhưng nó sinh bệnh, tôi cầu xin hai người, hãy cứu con bé.”

Chỉ là, lúc này cô gấp đến hồ đồ rồi, một người phụ nữ sao có thể để người khác sinh con cho chồng mình, đặc biệt người phụ nữ khác đó lại là vợ trước của chồng mình.

Hạ Nhượng Tâm xem thường tâm tính ghen ghét của đàn bà rồi, cũng quá xem nhẹ Lý Mạn Ni rồi.

Bốn năm, một cái bốn năm qua đi, cho dù ai có thay đổi, không phải mọi người đều sẽ cho rằng trẻ con là vô tội, cũng không phải ai cũng có lòng thương với trẻ con.

“Đứa nhỏ, có phải là con của Sở Luật hay không?” Lý Mạn Ni xoay người đi tới bên người Hạ Nhượng Tâm, ngón tay liền kềm chút đi véo bả vai Hạ Nhượng Tâm, cô đang sợ hãi, một loại cực sâu sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Anh ấy hận cô

Editor: Tuna

Đây không thể là sự thật, Hạ Nhượng Tâm sao có thể có con? Cô bốn năm nay đều không thể có, Hạ Nhượng Tâm người phụ nữ đề tiện này sao lại có được?

Hạ Nhượng Tâm mấp máy môi khản cầu, có chút sợ hãi bộ dáng điên cuồng lúc này của Lý Mạn Ni, cô lui ra phía sau một bước, sau đó lướt qua, không uốn đi trả lời vấn đề này, cô chỉ có một người đàn ông là Sở Luật, cho dù bác sĩ kết luận là cô vô sinh, nhưng mà, trên đời này có thiếu gì chuyện không tưởng.

Tiểu Vũ Điểm chính hạnh phúc ngoài ý muốn mà trời cao cho cô.

Lý Mạn Ni ném dù trong tay, Hạ Nhượng Tâm trầm mặc, càng là làm tim cô lập tức lạnh, từ đầu lạnh tới chân, mưa cũng rơi liên tục lên người cô, cô run lên từng đợt:

“A.” Cô ta đột nhiên cười lạnh lên:

“Nga, đứa bé là của người đàn ông kia đúng không, cô muốn dùng con cả người khác để lừa gạt chúng tôi sao? Cô quá ngây thơ rồi, cô nói con gái cô là của Sở Luật, không lẽ Hạ tiểu thư đây đã quên lý do tại sao mình lại phải ly hôn với Sở Luật rồi sao?” Cô nhấn thật mạnh ba chữ Hạ tiểu thư, từng chữ, đều là từ kẻ răng cấn ra, cực kỳ nặng nề, cũng là ngoài ý muốn tàn nhẫn.

“Ngươi không cần vọng tưởng muốn dùng đứa bé kia để chiếm lấy cái gì từ chồng tôi? Bởi vì, cô cái gì cũng sẽ không có, bốn năm trước, anh ấy không yêu cô, bốn năm sau cũng sẽ như vậy.”

Lý Mạn Ni xoay người rồi đi, mà Hạ Nhược Tâm rừ đôi hàng mi xuống, nước mưa dừng ở trên mi mắt cô, càng lúc càng nặng nề, bang một tiếng, cô quỳ rạp xuống đất, đôi môi run rẩy, trên môi không còn chút độ ẩm.

“Cô không cần suy nghĩ, Luật sẽ không chịu đi cứu một đứa con hoang, đặc biệt là do cô sinh, cô không nên quên, lúc trước anh ấy hận cô cỡ nào, cho dù con gái cô có chết trước mặt anh ấy, anh cũng sẽ không thèm liếc mắt lấy một cái.”

Lý Mạn Ni cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên cảm xúc vô cùng hỗn loạn.

Cô ta mở cửa đi vào, mà cây dù bị ném ở cửa, thậm chí, cô ta cũng quên nhặt lấy.

Hạ Nhược Tâm mông lung trong tầm mắt, là một tiếng đóng cửa, nặc đại biệt thự phía dưới, cô tựa như một con kiến nhỏ nhỏ, tựa hồ không cần bất luận cái gì sức lực liền có thể đem cô dẫm chết.

“Đứa con gái cô sinh, anh ấy sẽ không thương yêu, cho dù có chết trước mặt anh ấy, anh ấy cũng không thèm liếc mắt nhìn.”

“Anh ấy hận cô, cho nên, cũng sẽ hận con gái cô, huống chi là một đứa con hoang.”

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, nhận lấy nước mưa không ngừng rơi vào mặt.

Tiểu Vũ Diễm, thực xin lỗi, là mẹ vô dụng.

Lại một lần xoay người, cô rời đi nơi này, đây là hy vọng mà cô vẫn luôn nghĩ sao? Anh ấy sẽ không yêu đứa bé, cho dù có là con ruột của anh, đúng không?

Từng lời nói tuyệt tình bốn năm trước vang vọng trong đầu cô, anh đưa cô lên giường một người đàn ông khác, vì ly hôn, vì một người phụ nữ khác, anh tàn nhẫn lại một lần phá huỷ trong sạch của cô, làm cô thân bại danh liệt, không nhà để về.

Không đúng, Hạ Nhược Tâm vốn là không có nhà.

Bước chân cô ngày càng nhanh, trong mưa cô cơ hồ là chạy lên, chỉ có từng tiếng nước nở nộn ngào vang lên trong mưa.

Mặt bên trong biệt thự Sở gia, Lý Mạn Ni kéo một bên bức màn, bên ngoài, chỉ có một phen dù lẻ loi là nằm ở đó, nhưng đã không còn bóng dáng của người phụ nữ kia.

Lý Mạn Ni lúc này mới là thở oahô nhẹ nhõm một hơi, bất quá, tâm tình cô lại thoáng bất an.

Cô sợ, cô thật sự sợ, đứa con gái trong miệng Hạ Nhược Tâm nói là con của Sở Luật, tay cô đặt ở trên bụng mình, cô cỡ nào mong muốn đứa bé, nhưng lại không có, vẫn luôn là không có.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Muốn cho con bé chết

Editor: Tuna

Lần đầu tiên, cô có cảm giác muốn một người chết đi, cô muốn Hạ Nhược Tâm chết, cũng muốn đứa bé kia chết.

Cuộc sống bây giờ, cô không muốn bất luận kẻ nào phá huỷ, cũng không để một ai có cơ hội phá nó.

Hạ Nhược Tâm phải không?

Cô là sẽ không cho cô ta có cơ hội nhìn thấy Sở Luật, tuyệt đối sẽ không.

Cô dùng sức nắm chặt tay chính mình, mà trên mặt cô chậm rãi hiện ra một mặt âm lãnh tươi cười.

Hạ Nhược Tâm chạy về căn phòng thuê của mình, sau đó vô lực chậm rãi dựa ngã vào cửa, trên người đầu đầu cũng là nước mưa, ướt cả quần áo cô, cũng làm lạnh cả tim cô.

Cô chờ dần thờ phỉ phò, sau đó giống như máy móc nhanh chóng thay quần áo, chỉ là một đôi tay run rẩy như thế nào cũng không thể ấm lên được.

Cô run rẩy, từ trong ngăn tủ lấy ra số tiền gửi ngân hàng không nhiều lắm của mình, chỉ có một chút này, căn bản là không có khả năng chống đỡ.

Cô đem số tiền đó vắt gao nắm ở trong tay, xoay người chạy đi ra ngoài, mà cái này trong phòng nhỏ mặt, không còn có ẩm áp như xưa, mà có cũng là một mảnh thanh lãnh tuyệt vọng còn có an tĩnh.

Mưa bên ngoài vẫn còn lất phất, không ngừng đánh vào cửa kính, bọt nước văng khắp nơi, gọn sóng một đóa.

Hạ Nhược Tâm chạy đến bên trong bệnh viện, mùi sát trùng làm cô đầu đau đớn kịch liệt, cô nắm chặt tay, muốn làm chính mình thanh tĩnh một ít, bằng không, cô sợ sẽ hồng mắt, ở chỗ thu phí, cô đem tất cả tiền mình có giao ra, nhưng là, vẫn không đủ, không đủ, thậm chí, còn kém rất xa.

Đi đến trong phòng bệnh của con gái, Tiểu Vũ Diễm không biết khi nào đã tĩnh lại, một mình ngồi trên giường lớn, cúi thấp đầu, bên người có hộ sĩ không ngừng nói cái gì, nhưng là, đứa nhỏ vẫn không đáp.

“Tiểu Vũ Diễm.”

Hạ Nhược Tâm thanh âm mang chút khăn khăn vang lên.

Tiểu Vũ Diễm bỗng nhiên ngừng đầu, trên khuôn mặt nhỏ có hai dòng nước mắt, đôi mắt trong veo.

“Mẹ.” Bé vươn hai tay, muốn Hạ Nhược Tâm ôm, bé một mình ở chỗ này tĩnh lại, không thấy mẹ thì liền khóc, bé vẫn luôn khóc, vẫn luôn khóc, nhưng vẫn không nhìn thấy mẹ.

Hạ Nhược Tâm vội vàng ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của con gái, là cô không tốt, là cô để con gái một mình, là cô không có chăm sóc tốt cho con bé, khiến con bé còn nhỏ như vậy mà phải mắc bệnh nặng.

Cũng là cô không tốt, thậm chí, ngay cả tiền để chữa bệnh cho con bé cô cũng không có.

“Mẹ, về sau Tiểu Vũ Diễm sẽ thực ngoan, mẹ đừng không cần Tiểu Vũ Diễm được không? Tiểu Vũ Diễm không cần bất luận thứ gì cả, không cần quần áo mới, cũng không cần giày mới, cũng không cần búp bê, Tiểu Vũ Diễm chỉ cần mẹ là được, mẹ ơi, mẹ đừng rời khỏi Tiểu Vũ Diễm.” Đứa nhỏ khóc, bà vai không ngừng run lên, cực kỳ đáng thương.

Mà Hạ Nhược Tâm vắt gao ôm lấy con gái mình, trong lòng có một loại cảm giác chua xót dâng trào.

Cô nâng khuôn mặt nhỏ của con bé lên, khuôn mặt này giống cô y đúc, cô vươn ra ngón tay cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt con gái, sau đó nhẹ nhàng ghé khuôn mặt như bún ra nước của bé.

“Sao mẹ có thể không cần Tiểu Vũ Diễm a, Tiểu Vũ Diễm là bảo bối của mẹ a, con xem, mẹ là đi lấy búp bê dùm con a,” cô từ ch trong lòng ngực lấy ra búp bê yêu thích của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Đứa bé rất ngoan

Editor: Tuna

Mỗi ngày cô đi làm, con bé đều cầm theo búp bê, cô biết, Tiểu Vũ Diễm nếu không có búp bê oa oa là ngủ không được.

Cô đem oa oa đặt ở trong lòng ngực của con gái, đôi tay Tiểu Vũ Diễm lập tức vắt gao ôm lấy oa oa, sau đó vươn tay, bắt được ngón tay của Hạ Nhược Tâm.

“Có phải mẹ lạnh lắm không, để con sưởi ấm cho mẹ nhé.” bé nói xong, không ngừng thôi thôi tay cho Hạ Nhược Tâm, có khi vào mùa đông, bé nhớ, mẹ cũng làm như vậy cho bé, lúc ấy, rất ẩm áp.

Nhìn miệng nhỏ của con gái dùng sức thôi khí, tuy nhỏ bé, nhưng rất ẩm áp, làm đôi mắt Hạ Nhược Tâm lần thứ hai đỏ lên, đem thân hình nhỏ bé của con gái ôm vào lòng, cô nghẹn ngào một tiếng, “Mẹ không lạnh, một chút cũng không lạnh,” cô không ngừng nói chính mình không lạnh, chỉ là, thân thể của cô lại là không ngừng phát run.

Đứa bé ngoan như vậy, sao lại có thể mắc căn bệnh này chứ.

Cô nhắm hai mắt lại, cô dùng bàn tay có chút lạnh lẽo đặt lên hai gò má của con gái:

“Tiểu Vũ Diễm, mẹ thời gian tới sẽ rất bận, cho nên, Tiểu Vũ Diễm về sau phải ngoan ngoãn ở đây một mình, nghe lời mấy di ở đây, được không?”

Tiểu Vũ Diễm không rõ cần cần môi nhỏ: “Mẹ, vì sao con phải ở đây? Tiểu Vũ Diễm ở nhà cũng có thể chờ mẹ?” bé rừ xuống lòng mi thật dài, cái miệng

nhỏ cũng là ủy khuất bẹp lên, đôi mắt cũng hồng hồng, bé không thích nơi này, bé thích ở nhà, bé muốn về nhà.

Tay Hạ Nhược Tâm vẫn cứ đặt ở trên mặt con gái, dùng sức nở nụ cười, “Bởi vì Tiểu Vũ Điểm bị bệnh, cho nên, phải chữa bệnh cho tốt nha, như vậy mới có thể mau khỏe một chút,” mà thật sự cô cũng không biết phải giải thích như thế nào với con gái của mình nữa, bởi vì con gái còn rất nhỏ, con bé có thể biết cái gì chứ?

Biết bị bệnh hay là biết mình sẽ chết?

Tiểu Vũ Điểm đem đầu dựa vào phía trên bả vai Hạ Nhược Tâm, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tiểu Vũ Điểm đã biết, Tiểu Vũ Điểm sẽ chăm sóc tốt cho oa oa, mẹ yên tâm” cô bé thật sự ngoan đến mức làm người khác đau lòng.

Hạ Nhược Tâm đau lòng ôm thân mình nhỏ nhỏ của con gái, cô thế, cô nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của con bé, bất luận phải trả giá bất cứ điều gì.

Ru con gái ngủ rồi, cô mới lần nữa ra khỏi bệnh viện, chỉ là cảm giác, ánh sáng bên ngoài chiếu lên khiến cô nhắm mắt lại, cô thậm chí không muốn bước đi một bước, chỉ là nghĩ như vậy, nhưng mà, cô biết, cô không thể.

Cô cũng hy vọng thời gian có thể dừng lại như vậy, càng hy vọng tất cả chỉ là giấc mộng.

Trước mắt cứ đau xót khó chịu.

Có chút khô, cô không yên trải qua, có chút đau, cô cũng là muốn chịu đựng.

Cô đem tay đặt lên trên cánh tay trái, lại là cảm giác đau đốn ảm ảm, đặc biệt là khi trời mưa dầm dề như thế này.

Cô cắn cắn môi, nghĩ đến bé con đang ở trong bệnh viện, lại một lần nữa đi ra ngoài.

Đứng trước của công ty khoa học kỹ thuật Sở thị, cô nhỏ bé lại là hèn mọn nhìn lên, nơi này cùng bốn năm trước là hoàn toàn giống nhau, cô đến gần một bước, lại phát hiện, nhân viên bảo vệ, vẫn luôn là đề phòng cô, ánh mắt bọn họ đặt ở trên chân cô, chỉ cần cô tiến lên một bước, sắc mặt bọn họ liền trầm một phần.

Cô đến gần, đứng trước mặt bọn họ. Mà bọn họ đồng thời vờn tay.

“Thực xin lỗi, tiểu thư, nơi này không cho phép người quần áo không chỉnh tề vào.”

Hạ Nhược Tâm cúi đầu nhìn quần áo của mình, trừ việc cũ một chút, cô cũng không có cảm giác được có gì đó gọi là không chỉnh tề. Quần áo của cô cũ, nhưng mà, cũng sạch sẽ, cô cũng đâu có phải là ăn xin.

“Thực xin lỗi, tôi muốn tìm..... Sở Luật.” Trên đôi môi khô nứt của cô không có một chút sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Bốn năm sau, bọn họ thật xa lạ!

Editor: Tuna

Cũng chỉ mới có mấy ngày, mà cô đã gầy đi một vòng, tất cả áp lực đều đè nặng lên bờ vai gầy của cô, mặc kệ là cô có chấp nhận hay không.

“Vị tiểu thư này, phụ nữ mỗi ngày đến tìm tổng tài của chúng tôi rất nhiều, cho nên, mời cô về đi, tổng tài của chúng tôi rất bận, không rảnh gặp cô” bảo vệ nói chuyện rất có nề nếp.

Bọn họ có chút khinh thường đánh giá Hạ Nhược Tâm, người phụ nữ như vậy mà cũng muốn tìm tổng tài của bọn họ, cũng không biết tự xem lại chính mình như thế nào, tất cả mọi người đều biết, tổng tài của bọn họ yêu phụ nhân như thế nào, bất luận loại phụ nữ như thế nào, đối với ngài ấy liền giống như không tồn tại.

Huống chi là người phụ nữ nhìn mặt như quý này.

Quả nhiên, thời gian thật sự có thể phai nhạt hết thảy, bao gồm cả chuyện vợ trước của Sở Luật bị bắt gian trên giường bốn năm trước.

Đều đã quên mất, bây giờ cũng không có ai nhớ cô là ai, cô vờn tay sờ soạng một chút mặt mình, khuôn mặt này, rốt cục là bị mọi người quên đi, mà cô cũng không biết trên mặt mình bây giờ là đang khóc hay đang cười nữa.

Không, cô không thể nhận thua, cô nhất định phải nhìn thấy người đàn ông kia.

Cô cố chấp hướng là về phía trước một bước.

“Tránh ra, nơi này không cho phép cô đi vào?” nhân viên bảo vệ cũng không khách khí, vuron tay có chút thô lỗ đẩy Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm bị bọn họ dùng sức đẩy, thiếu chút nữa liền ngã xuống mặt đất, cô ngẩng đầu, đôi mắt tràn ra quá nhiều mộng lung, cô đứng ở một bên, cố chấp vô cùng đứng ở tại chỗ.

Thẳng cho đến khi một người phụ nữ đi qua, vấy dài áo quanh chân, mà vừa rồi những nhân viên bảo vệ lớn giọng kia, lúc này toàn bộ cong hạ eo, tựa như chó giữ nhà, cong đuôi chào chủ.

Mà trước mắt cô không phải là ai khác, mà là Lý Mạn Ni, vợ hiện tại của Sở Luật, cũng là người phụ nữ mà anh yêu.

Lý Mạn Ni quay đầu lại nâng lên một trương kiêu nhan thanh cười, như vậy ánh mắt mang theo khinh bỉ, khinh thường, còn có châm chọc, cô không coi ai ra gì đi vào, kia những cái đó bảo toàn nhân viên lại là một chữ bài khai, tựa hồ là ở ngăn cản nào đó người tiến vào.

Hạ Nhượng Tâm duỗi tay không ngừng lôi kéo quần áo của mình.

Cô chỉ cần tiến thêm một bước, bọn họ đều sẽ phản nộ nhìn cô, mà cô chỉ có thể đứng ở nơi này, nhận gió táp mưa sa, khô nứt trên môi không có một chút hơi nước.

Cô liếm môi mình, cô ở chỗ này đã đứng yên thật lâu, cũng quên mất chính mình rốt cuộc đã bao lâu không ăn gì rồi, không có uống qua nước. Cách đó không xa có người đi qua nângcô trong tay còn cầm một lọ đồ uống, cô nhẹ nhàng chớp hai mắt.

Cuối cùng vẫn cứ đứng yên không nhút nhát, chỉ sợ bản thân bỏ lỡ điều gì đó?

Đúng lúc một đôi nam nữ đi ra, đôi mắt cô trợn to, chỉ là, bước chân vừa động, thân thể của cô lại là lung lay một chút, bốn phía đều là nhân viên bảo vệ, đã đem hai người đó vây quanh, đừng nói một bước, ngay cả cô muốn nhìn một chút cũng không được.

Người đàn ông kia dù rằng đã bốn năm không gặp, nhưng mà, chỉ cần một cái bóng dáng, cô liền biết, là anh, là Sở Luật.

Cô vuron tay, đôi môi giật giật, tiếng gọi Sở Luật vẫn nghẹn trọn cổ họng, dù thế nào cũng không thể phát ra.

Cô đi tới phía trước, bước chân có chút không xong, tựa hồ tùy thời đều có khả năng té xỉu ở chỗ này, cô nâng tay lên, dùng sức cắn một chút, đau đớn làm cô thah tình hơn rất nhiều.

Sở Luật, không cần đi, hãy cứu con gái, cứu con gái của chúng ta.

Cô không màng tất cả chạy tới, chỉ là kia hai người họ đã ngồi vào trong xe, mà xe nhanh chóng chạy đi, chỉ có một trận gió thổi qua mặt cô, thổi tái đi gương mặt khốn khổ của cô lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Cô không đuổi theo hy vọng

Editor: Tuna

“Sở Luật, không cần đi, cầu xin anh không cần đi.....” Cô đuổi theo xe, lại chỉ có nhìn chiếc xe đó càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, chiếc xe rời đi, cũng đem theo hy vọng của cô biến mất.

Mà bên trong xe, Lý Mạn Ni quay đầu lại, sắc mặt thực lãnh, người phụ nữ đó vẫn luôn đi theo bọn họ, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, thật đúng là âm hồn bất táng.

“Luật.....” Lý Mạn Ni dùng thân thể của mình chặn tầm mắt của Sở Luật, đôi tay đặt ở phía trên cánh tay anh, mà Sở Luật hơi hơi nhướng nhẹ mắt.

“Ân?” Một từ đơn giản, xem như trả lời cô, kỳ thật, vợ chồng bọn họ không có ân ái như lời người khác, hỏi đáp như vậy, có thể coi là ân ái sao.

“Luật, chúng ta xuất ngoại một lần đi, em muốn đi đâu đó một chút” Lý Mạn Ni đem đầu tựa vào vai Sở Luật, đôi mắt dư quang vẫn luôn nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy người phụ nữ kia, môi đỏ không tự biết hướng về phía trước dương một chút.

Nghĩ như thế nào muốn đi ra ngoài, Sở Luật lại một lần nhắm lại hai mắt, môi mông măn khấn lên, không phải quá thích đề nghị như vậy, bởi vì anh rất bận, vẫn luôn rất bận, chỉ là anh lại vội, Sở Thị tập đoàn rời đi anh, cũng không có khả năng sẽ đóng cửa.

“Thời điểm chúng ta kết hôn cũng chưa từng đi đâu, Luật, cũng đã bốn năm rồi, anh muốn em chờ bao lâu đây?” Lý Mạn Ni tựa vào người anh, trong giọng nói có chút nhàn nhạt tiếc nuối, bọn họ cũng chưa từng đi tuần trăng mật, này kỳ thật cũng là tiếc nuối lớn nhất của cô trong mấy năm nay.

Sờ Luật tay đặt ở phía trên bả vai Lý Mạn Ni, đem cô ôm vào trong lòng ngực, mở mắt đen hiện lên một tia áy náy nhàn nhạt.

Càng phiền muộn càng áy náy.

Càng áy náy liền càng muốn muốn bồi thường

Càng là bồi thường vì cái gì liền càng là hư không.

“Được rồi, để anh an bài một chút” anh cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, cuối cùng là thỏa hiệp.

Mà anh cũng không biết, ở sau xe anh, không lâu trước đây, có một người lúc này tuyệt vọng mở to đôi mắt đầy tơ máu.

“Sờ Luật, cầu xin anh không cần đi, cầu xin anh, hãy cứu lấy con gái của chúng ta.” Hạ Nhượng Tâm tay không ngừng đuổi về phía trước, tựa hồ là muốn bắt lấy cái gì, là người kia, hay vẫn là tia hi vọng của cô, chỉ là cuối cùng, cái gì cũng không bắt được, chỉ có thể bất lực quỳ rạp trên mặt đất, mặc kệ người qua đường nhìn cô.

Lại không có một người lại đây đỡ cô, giúp nàng một chút.

Thói đời nóng lạnh, vốn là là như thế.

Chậm rãi, cô đứng lên, trên tay còn có trên đùi, đã thấm máu, mang đến cảm giác đau đớn như lửa đốt, cô chỉ nhìn chăm chăm vào hướng mà chiếc xe biến mất, rốt cục là nhắm lại hai mắt, tùy ý để những bất lực vây quanh.

Thật lạnh, thật sự rất lạnh.

Môi cô nếm được vị mặn của nước mắt, không ngừng, không dứt, tựa hồ là nhuận một chút đôi môi khô khốc của cô, nhưng là, trong đôi mắt cô, toàn bộ sinh khí đều đã biến mất.

Đã không còn, cái gì cũng đã không còn.

Cô xoay người, khoe môi chưa xót mấp máy, đẩy lòng phá một cái động lớn, rốt cuộc cũng không có cách nào lấp đầy, so với bốn năm trước còn tuyệt vọng hơn, cùng đường hơn.

Bốn năm trước có Tiểu Vũ Điểm bồi cô, chính là bốn năm sau thì sao, còn ai và tới bồi cô, tới giúp cô.

Cô nắm chặt nắm tay của mình, sau đó, nâng tay phải lau đôi mắt một chút, cô không thể tuyệt vọng, không thể từ bỏ, cô còn có Tiểu Vũ Điểm phải chăm sóc, nếu ngay cả cô cũng không đủ kiên cường, như vậy còn ai có thể chăm sóc cho con gái đáng thương của cô đây.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Trừ phi

Editor: Tuna

Con gái của cô, chỉ có một mình cô là người thân.

Cô nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi về hướng bệnh viện, bất luận phải trả giá thể nào, cô cũng sẽ cứu con gái của cô, đúng vậy, bất luận thể nào?

Trong bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm ngồi ở trong lòng ngực của Hạ Nhượng Tâm, bàn tay nhỏ bé găt gao nắm lấy quần áo của mẹ, sợ mẹ lại rời đi, bởi vì mẹ đã đi thật lâu.

Hạ Nhượng Tâm đem tay đặt ở tên đầu của con gái, nhẹ nhàng xoa, đau đớn trong lòng bàn tay khiến cho màu mắt cô càng thêm ảm đạm, tay cô đau, nhưng nhìn thấy con gái thì lòng cô càng đau hơn.

“Mẹ, con muốn về nhà” Tiểu Vũ Điểm một tay ôm oa oa vào lòng, một tay bắt lấy quần áo của Hạ Nhượng Tâm, khuôn mặt nhỏ bé không giấu được sự sợ hãi.

Bé sợ nơi này, sợ phải ở đây một mình, sợ không thể nhìn thấy mẹ nữa.

“Ân, chúng ta rất nhanh sẽ được về nhà, sẽ rất nhanh thôi,” Hạ Nhược Tâm ôm chặt lấy người của cô con gái nhỏ, chỉ là lời cam đoan của cô nghe rất không có lực.

Về nhà, bọn họ thật sự còn có thể về nhà sao?

Hạ Nhược Tâm sờ sờ túi tiền của mình, sau đó từ trong túi lấy ra một viên kẹo.

“Tiểu Vũ Điểm, con xem mẹ làm ảo thuật nha” cô đem viên kẹo đặt cạnh khóe môi của con gái, lông mi của Tiểu Vũ Điểm chột lóe một chút, ngậm lấy đôi môi khô khốc không chút sắc, sau đó dùng tay nhỏ bắt lấy, nhưng mà, bé cũng không có ăn, mà là ngửi ngửi, sau đó đưa đến trước mặt của mẹ mình.

“Mẹ ơi, ăn” thanh âm nho nhỏ mềm mại, khiến cho y tá ở ngoài vào cũng cảm thấy có chút chua xót.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy....thật là đáng thương.

Hạ Nhược Tâm cầm lấy, lại một lần nữa đặt ở bên môi bé, “Mẹ đã ăn rồi, cái này là của Tiểu Vũ Điểm, nếu Tiểu Vũ Điểm không ăn, mẹ sẽ giận đó” cô cười, chỉ có nước mắt là không tự chủ được tràn ra, cô vội vàng lau khô, chính là sợ bị con gái nhìn thấy.

Con gái của cô vẫn luôn rất thông minh.

Tiểu Vũ Điểm suy nghĩ một hồi, lúc này mới cúi đầu, đem viên kẹo trong tay Hạ Nhược Tâm ăn xuống, miệng tràn ngập hương vị ngọt ngào, bé rất cuộc cũng cười, một viên kẹo, còn có mẹ, còn có oa oa, đây mới đúng là cuộc sống của bé.

Hai tay cô ôm chặt oa oa vào trong lồng ngực, trên gương mặt non nớt rất cuộc cũng có được một nụ cười, hai hàng lông mi thật dài rũ xuống, thân thể nho nhỏ cứ như vậy nép vào lòng Hạ Nhược Tâm ngủ.

Hạ Nhược Tâm cẩn thận ôm con gái, trước mắt lại là một mảnh mờ lung.

Bác sĩ bên kia lại tới thúc giục phí, nhưng cô cũng không biết làm thế nào mới có thể có được chừng đó tiền, bất luận làm chuyện gì, đều không thể có đủ tiền ngay lập tức.

Ngoại trừ trộm, cướp thì chỉ có.....

Mất cô tối sầm lại, tay nhẹ nhàng vỗ về tóc của con gái, khóe môi bắt đầu vô lực nhấp lên.

“Tiểu Vũ Điểm, vì con, chuyện gì mẹ cũng có thể làm.”

Bất cứ chuyện gì.

Thả con gái xuống, nhưng cô phát hiện, tay của Tiểu Vũ Điểm đang nắm chặt góc áo của cô, có lẽ là do sợ cô lại lần nữa rời đi, cho nên ngay cả trong lúc ngủ mơ, cũng không chịu buông tay cô ra.

Cô thờ dài thật sâu, Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng kéo tay của con gái ra, từ nhỏ đến lớn, con bé chưa bao giờ phải tách khỏi cô dù chỉ một ngày, đây là lần đầu tiên, nhưng cũng không phải lần cuối cùng.

“Tiểu Vũ Điểm, tin tưởng mẹ, mẹ nhất định sẽ cứu con.”

“Co không có ba, cũng không có bà ngoại, nhưng, con có một người mẹ dùng hết tất cả để yêu thương con, sao mẹ có thể để con chết được, đúng không con?”

Cô đứng lên, nhưng bé con trên giường lại cọ quậy, tựa như muốn cô đừng rời đi, nhưng, cô cũng không còn cách nào khác.

Cô muốn kiếm tiền, muốn kiếm thật nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Cô đem chính mình bán đi

Việc một người phụ nữ có thể làm để kiếm tiền nhanh nhất đó là gì?

Ngoại trừ thân thể thì còn có thể là gì chứ?

Cô bị ai xoay qua đầu, nhìn gương mặt nhỏ của con gái, cô cảm thấy bản thân thật ô uế.

Dưới ánh sáng xa hoa trụy lạc, một người phụ nữ trẻ tuổi tựa lên một chiếc ghế trên người che một tấm thảm trắng toát, thăm thủ công xa hoa, còn đang cầm một đóa hoa hồng diễm lệ, lúc này, mí mắt cô ấy nhếch lên một chút, có chút tự nhiên mà sinh vũ mị, nâng tay, ngẩng đầu, đều khiến cho người ta vô pháp cự tuyệt.

“Cô đã suy nghĩ kỹ chưa?” Đôi môi của người phụ nữ hơi mấp máy, thanh âm lười nhác truyền đến, cô ta nhìn ngón tay của mình, sau đó ngồi dậy, thăm trên người tuột xuống hông, lộ ra bộ ngực trắng nõn, gọi cảm lại không dung tục, vũ mị cũng là câu hồn, cô ấy dùng tay phải nâng lên má, nửa kiêu diễm nheo lại hai mắt, sau đó nôi hứng đánh giá người phụ nữ đang đứng trước mặt này, cô không có trả lời, đương nhiên cũng không có rời đi.

Một gương mặt có thể nói là xinh đẹp, tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng ngũ quan xác thật là không tồi, gương mặt tiêu chuẩn mỹ nhân, mắt to, mũi cũng không tồi, cằm nhọn, thân thể là có chút gầy, đường cong cũng có thể tính là là lướt, chỗ này của cô thiếu nhất chính là loại phụ nữ như vậy, đặc biệt là loại phụ nữ trên người không có hương vị phong trần.

Nhưng mà sẽ rất nhanh sẽ thôi.

Nhiễm mùi vị nơi đây, cũng là nhuốm sự nhơ nhột ở đây.

“Cô gọi là gì?” Người phụ nữ đứng lên, cặp đùi thon dài như ẩn như hiện.

“Hạ Nhược Tâm” thanh âm có chút nhẹ, tựa hồ mang theo một chút thể lương nhân nhạt.

Người phụ nữ hơi vén nhẹ mái tóc, “Người tới chỗ này của cô, đều có chút quá khứ, rất ít người tự nguyện đến, nếu như cô đã quyết định, như vậy, liền phải hiểu, bản thân cô ở chỗ này, không còn thuộc về cô nữa, mà là thuộc về tôi.”

Đôi môi khẽ mở, kiêu diễm vô cùng, con đường này không phải con đường tốt đẹp gì, nếu đã lựa chọn, như vậy, liền không thể quay lại.

Ánh đèn mờ ảo dừng ở trên hàng mi của Hạ Nhược Tâm, tựa hồ có chút vô lực chớp lên, cô nâng mặt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Cô không có tư cách phản đối, ngoại trừ bản thân, cô cũng không biết có con đường nào khác để đi nữa.

“Vậy được rồi,” người phụ nữ một lần nữa ngồi xuống, đem tay đặt ở trên đùi, sau đó nâng cằm, động tác tự nhiên lịch sự tao nhã, cô ấy thật sự thực rất tinh xảo, tinh xảo hoàn mỹ giống như một pho tượng điêu khắc, rồi sau đó bị rút vào linh hồn.

Lúc này, cô ấy hơi chớp chớp mi.

“Cởi quần áo đi.” Lại là giọng nói lười nhác nhưng lại làm Hạ Nhược Tâm có chút kinh hãi, cởi quần áo, tại sao phải cởi quần áo ở chỗ này?

Cô rất khó có thể chấp nhận được, ở đây ít nhất cũng có tới năm sáu người, chưa kể đến những người ở trong tối, cô thật sự phải cởi quần áo ở chỗ này sao?

Lột hết tất cả, tôn nghiêm cùng nhân cách cũng bị giẫm đạp.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có chút ảm áp tự trong mắt không ngừng vụng khỏi, tay cô gắt gao nắm lấy quần áo.

“Cởi đi, nếu đã quyết định tới đây, như vậy, còn sợ cái gì, bây giờ nếu không cởi, như vậy, về sau ở trước mặt khách, không lẽ không cần cởi sao?”

Người phụ nữ ngẩng đầu, hơi hơi hướng về phía trước khoi mào đôi mắt, trong mắt nổi lên một mạt nhân nhạt châm chọc, “Tôi cho cô nhiều tiền như vậy, không phải để cho cô đóng vai thánh nữ, mà chỗ này cũng không cần thánh nữ, làm thánh nữ thì làm sao có thể lấy tiền của đàn ông đây, chỉ khi cô khiến bọn đàn ông cười, mới có thể có tiền, nếu cô muốn tôn nghiêm, được thôi, cô muốn nhân cách, cũng có thể, nhưng không phải ở chỗ này, cô có thể tìm tôn nghiêm, nhân cách của cô ở tất cả mọi nơi, nhưng, không phải ở chỗ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 213: Hàng hóa thì cần gì tôn nghiêm

Editor: Tuna

“Nếu cô không muốn cời, như vậy, liền rời đi đi.” Cô ấy lại là nằm xuống, nhắm lại hai mắt, “Đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu cô quyết định muốn ở lại cái chốn tâm tối này, thì nhanh chóng đem thiện lương cùng tôn nghiêm của cô vứt bỏ đi, ở đây chính là chốn tận cùng của địa ngục, cái chảo nhuộm này, sẽ biến cô thành màu sắc mà chúng tôi cần.”

Hạ Nhượng Tâm hơi giật mình, tay cô cuối cùng là buông, sau đó run rẩy lại một lần nữa đặt trên áo, một viên, hai viên, cô cúi đầu, trên ngón tay thon dài thỉnh thoảng xuất hiện một hai giọt nước.

Ngay lúc toàn thân bại lộ trước mặt mọi người, cô gắt gao nhắm chặt hai mắt, toàn bộ thân thể đều là đang run bần bật, phải biết rằng, thứ cô cời không phải chỉ là quần áo mà còn có tôn nghiêm của cô, trong sạch của cô, nhân sinh của cô, mà ở nơi đây, phụ nữ là gì, bất quá cũng chỉ là một món hàng mà thôi.

Hàng hóa thì cần gì tôn nghiêm.

Bọn họ đều là bán đứng thân thể của bọn họ, sau này, cô cũng là một phần trong đó.

Được đó, người phụ nữ nhẹ nhàng mi mắt, sau đó lại là nhắm lại, “Cô là xử nữ sao?”

Hạ Nhượng Tâm sững sốt một chút, sau đó ngón tay run rẩy đem quần áo của mình mặc vào, cho dù dưới ánh sáng mờ như vậy, nhưng cũng có thể thấy được, mặt cô không còn chút sắc.

“Không phải, tôi đã có một đứa con gái ba tuổi” nhớ đến Tiểu Vũ Điểm, cô dùng sức lau khô nước mắt, cô không thể khóc nữa, bởi vì, cô phải làm một người mẹ kiên cường, con gái còn đang chờ cô, chờ cô đi cứu nó.

“Nga, nhìn không giống người đã từng sinh con chút nào” người phụ nữ lại dò xét nhìn cô một chút, đáng người như vậy, gầy đến đáng thương, sao có thể giống người đã từng sinh con?

“Tôi.....” Hạ Nhượng Tâm cắn môi, có chút khó lòng mở miệng, “Tôi có thể lấy trước một ít tiền được không?” Cô có thể không? Bệnh của Tiểu Vũ Điểm bây giờ rất cần tiền.

Mà người phụ nữ kia vẫn nằm trên ghế, không biết là ngủ hay chưa.

Nửa ngày sau, cô ấy mới là nâng tay lên, ở không trung nhẹ phẩy, “Cô đi xuống lấy đi,” nhưng nhanh chóng giọng nói biếng nhác đã được thay bằng một âm thanh lạnh hơn cả băng tuyết, “Cô đừng tưởng rằng cô có thể chạy trốn, bởi vì cô không có năng lực này” nói xong, lúc này đây, cũng không nói nữa, tựa như đã ngủ thật sâu.

Hạ Nhượng Tâm thân thể khẽ run, cười khổ, “Cô yên tâm, tôi trước giờ đều chưa hề nghĩ đến việc trốn chạy.” Hàng mi dài hạ thấp, che lại đôi mắt bi thương, “Tôi sẽ không đi, bởi vì, tôi còn cần rất nhiều tiền.”

Tay cô xiết chặt lấy quần áo, cảm thấy bản thân thật dơ bẩn, kỳ thật, cô cũng đã rất dơ rồi, dơ thêm một chút nữa cũng chẳng là gì.

Có chút thê lương cười, cô xoay người rời khỏi nơi này.

Trong ánh sáng mờ lung, người phụ nữ vẫn nằm đó, cho đến tận khi một gnuowif đàn ông đến nhẹ nhàng đặt tay lên trán cô.

Một chút một chút, làm như trấn an, cũng tựa như thói quen.

“Sao em lại muốn để cho cô ta biết khó mà lui?” Tiếng nói râm thấp vang lên, mà lúc này, ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ.

Cô hơi hơi nâng đôi mắt, thì ra là cô không hề ngủ, nhưng mà, khuôn mặt tràn đầy sắc bén lúc này, thay bằng một chút nhàn nhạt khó nói bằng lời.

“Anh không có phát hiện ra sao? Cô ấy rất giống em lúc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Bé phải chờ mẹ

Editor: Tuna

Bàn tay của người đàn ông lại một lần nữa đặt ở trên đầu cô, cô ấy vẫn không thể quên được người đàn ông kia, cho dù anh đã cố gắng lâu đến như vậy.

Không một ai phát hiện ở khóe mắt của cô bắt đầu tràn ra một ít nước, không sai, cô khóc, đã bao lâu rồi cô không khóc như vậy?

Trên thế giới này có quá nhiều điều bất đắc dĩ, khiến cho người ta bắt buộc phải đi một con đường mà người ta không hề muốn lựa chọn, con đường này khi đã bắt đầu thì không thể ngừng lại, cô không có hối hận, bởi vì, tâm của cô, đã chết rồi.

Thảm Vi, chính là người phụ nữ như vậy.

“Lại là một người phụ nữ đáng thương, nhưng mà, hiển nhiên, cô ấy cũng không có hiểu rõ ý của em, cũng không có tiếp nhận được ý tốt của em.”

Người đàn ông như đang suy tư gì đó.

Mà người phụ nữ kia chỉ nằm nghiêng ở đó, làm người ta thấy không rõ thần sắc của cô.

“Anh sai rồi, cô không phải không hiểu, cũng không phải là không biết đường lui, cô ấy chỉ là bất đắc dĩ, bởi vì, cô ấy có người mà cô ấy yêu thương nhất, quan tâm nhất, có thể vì người đó mà làm bất cứ chuyện gì, bao gồm, bán đứng thân thể của mình, để cho người khác giẫm đạp lên nhân cách cùng tôn nghiêm.”

“Anh không rõ, anh vẫn là không rõ..... “thanh âm của cô dần dần biến mất ở đầu môi, mà người đàn ông lại nhăn mày, trầm mặc, cũng không nói.

So với nơi này, bên ngoài liền giống như là một thế giới khác, xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, bọn họ đều đang cười, nhưng ai có thể biết được, tại một góc khuất nào đó trong tim, họ cô đơn, liêu tịch đến nhường nào.

Trong bệnh viện, Tiểu Vũ Điểm một mình ngồi ở bậc thang, trong lòng ngực cô bé ôm oa oa, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài.

Cô hộ lý trẻ tuổi đến, ngồi xổm bên người bé, nhẹ giọng nói, “Tiểu Vũ Điểm, người sao con lại ngồi ở chỗ này? Cùng đi đi về phòng nha? Chỗ này lạnh lắm.”

Cô ấy sờ sờ sườn mặt non nớt của Tiểu Vũ Điểm, khuôn mặt nhỏ đã muốn đông lạnh rồi, cô thấy chắc là đứa nhỏ này đã chờ đợi rất lâu rồi.

Tiểu Vũ Điểm đem oa oa đặt ở trên đùi chính mình, sau đó lắc đầu, gương mặt nhỏ thật cô tịch, “Tiểu Vũ Điểm không đi, Tiểu Vũ Điểm phải chờ mẹ.”

Đôi mắt của bé vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, bé nhớ mẹ, nếu không đợi được mẹ, bé sẽ không đi đâu hết, trước kia chỉ cần bé chờ mẹ, mẹ liền nhất định sẽ trở về.

“Tiểu Vũ Điểm, mẹ con một lát nữa sẽ về, nhưng mà, nếu như mẹ con thấy con không nghe lời, chắc chắn sẽ rất tức giận đó” hộ sĩ chi là bất đắc dĩ thở dài, dỗ dành bé, đứa nhỏ này trước giờ đều không hề đòi hỏi bất kì điều gì, chỉ có điều, tính cách đúng là rất cố chấp.

Tiểu Vũ Điểm cúi đầu, đem oa oa ôm càng chặt hơn, hộ sĩ còn muốn nói gì đó, một cánh tay nhỏ liền bắt lấy quần áo của cô, hộ sĩ ngăn người, sau đó cô nhìn thấy đôi mắt to lúng liếng của bé nhìn mình, “Đi, có phải mẹ sẽ rất giận hay không?” Khuôn mặt đứa nhỏ tái nhợt, ngồi hững hờ ở đây một thời gian cũng khá lâu rồi, bé lạnh, chỉ là, bé vẫn muốn nhìn thấy mẹ.

Mà hộ sĩ đau lòng bế thân hình nhỏ bé ấy lên, dùng sức gật đầu một cái, “Bởi vì Tiểu Vũ Điểm bị bệnh, mẹ bận kiếm tiền giúp con trị bệnh a, nếu Tiểu Vũ Điểm lại tiếp tục bệnh, như vậy không phải mẹ sẽ càng vất vả hay sao.”

Tiểu Vũ Điểm tay nhỏ nắm chặt oa oa trong lòng, cái miệng nhỏ hơi hơi bẹp lên, sau đó bé cắn cắn môi, “Vậy sao, Tiểu Vũ Điểm biết rồi, Tiểu Vũ Điểm sẽ ngoan ngoãn, về sau sẽ không như vậy nữa, di đừng nói cho mẹ biết nha? Mẹ đã rất mệt rồi.”

Mà hộ sĩ không biết vì cái gì lại cảm giác có chút chua xót, đứa nhỏ này thật ngoan, khi chích thuốc, bé rất ít khi khóc, chỉ cần nhắc tới mẹ, bé liền sẽ ngoan đến mức làm người khác đau lòng.

Không biết là một người mẹ thế nào mà có thể dạy dỗ được một đứa bé như vậy, rõ ràng mới có ba tuổi, sao cô lại cảm thấy đứa bé này trưởng thành quá nhiều so với bọn trẻ con cùng lứa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 215: Sống nương tựa lẫn nhau

Editor: Tuna

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Tiểu Vũ Điểm bỗng nhiên quay đầu lại, giãy giụa từ trong lòng ngực hộ sĩ nhảy xuống, bé nghe ra thanh âm này, đây là mẹ.

Là thanh âm của mẹ.

Là tiếng bước chân của mẹ.

Mẹ.....

Bé nhanh chóng chạy lên, một tay còn đang gắt gao ôm oa oa vào trong lòng ngực.

Hạ Nhược Tâm bước nhanh đi tới, cô trở về quá muộn, không biết Tiểu Vũ Điểm đã ngủ hay chưa, cô cảm giác đã thật lâu thật lâu không gặp con bé rồi, tâm tình gấp gáp khiến bước chân của cô cũng vội vàng hơn.

“Mẹ.....” thanh âm nho nhỏ mềm mại truyền đến, Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên chạy lên phía trước, là Tiểu Vũ Điểm của cô, là con gái của cô.

Một lớn một nhỏ gặp nhau.

Cho đến khi thân hình nho nhỏ của bé ôm lấy chân cô, nâng lên khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào chân cô.

“Mẹ, ôm một cái.” Bé vươn tay, trong ánh mắt là không che dấu ủy khuất, bé sợ Hạ Nhược Tâm rời đi, sợ không ai cần bé, đứa bé còn nhỏ, vốn là không có quá nhiều cảm giác an toàn.

Hạ Nhược Tâm hạ người, bế con gái lên, sau đó nở nụ cười với cô hộ sĩ phía sau, “Thực xin lỗi, làm phiền cô rồi, đứa nhỏ này có chút nhát gan” mà thoát nhìn, Tiểu Vũ Điểm sẽ khiến mọi người lo lắng.

“A, không có việc gì, Tiểu Vũ Điểm rất ngoan, chúng tôi đều rất thích cô bé” hộ sĩ cười một chút, vươn tay nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, đứa nhỏ này đúng thật là rất hiểu chuyện, khiến người ta không thể nào không yêu thích, đặc biệt là còn xinh đẹp như vậy, miệng có khi cũng rất ngọt, lại rất lễ phép, khiến cho bọn họ vừa thương lại vừa xót, con bé chỉ mới đến mấy ngày thôi nhưng mà đã trở thành tiểu minh tinh trong bệnh viện này rồi.

“Tiểu Vũ Điểm cũng rất thích đi, bởi vì đi cho Tiểu Vũ Điểm rất nhiều đồ ngon” khuôn mặt non nớt của bé có chút thẹn thùng, thanh âm lễ phép mềm mại giống như đường vậy, bé nép trong lòng mẹ, chỉ là dùng khuôn mặt nhỏ thỏa mãn cọ bả vai mẹ mình, có mẹ ở đây là tốt nhất, mẹ chính là siêu nhân, cái gì cũng có thể làm được.

Hạ Nhược Tâm ôm chặt con gái, mà hộ sĩ bên cạnh hiển nhiên là đã bị đứa nhỏ này mua chuộc rồi, xem, cô ấy cười ngọt ngào cỡ nào.

Đúng là làm người ta có chút thụ sủng nhược kinh.

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng vỗ bả vai của con gái, lại là phát hiện bé không ngừng xoa đôi mắt, đã mệt nhọc rồi, đứa nhỏ này thật đáng thương.

Cô ôm chặt con gái mình, đi vào, đem con gái cẩn thận đặt lên giường bệnh, mà tay Tiểu Vũ Điểm, vẫn cứ nắm lấy quần áo của cô, ngón tay nho nhỏ dùng sức nắm chặt.

Hạ Nhược Tâm tâm đau xót, con bé là sợ cô rời đi.

“Tiểu Vũ Điểm, không phải sợ, ngày mai mẹ sẽ ở đây với con, sẽ không rời đi” cô hôn khuôn mặt nhỏ có chút lạnh lẽo của con gái, vuốt tay đặt trên gương mặt bé, muốn làm khuôn mặt nhỏ ấm áp lên, không nên lạnh như vậy.

Cô đắp chăn cho con gái, đem tay bé đặt vào trong chăn, chỉ cần nhìn bé an tĩnh ngủ, cô cũng đã thực thỏa mãn.

“Tiểu Vũ Điểm, con yên tâm, mẹ sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con, cho dù bất chấp tất cả, kể cả tính mạng này. Mẹ cũng sẽ không để con rời đi.”

Tay cô đặt lên mặt, cảm giác ngón tay ướt át, Tiểu Vũ Điểm, mẹ của con cũng không phải là một người phụ nữ kiên cường, con biết không? Kỳ thật, con so với mẹ thật ra còn dùng cảm hơn, cho nên, Tiểu Vũ Điểm, con nhất định phải kiên trì, đừng rời khỏi mẹ, mẹ chỉ có mình con mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Chủ động

Editor: Tuna

Cô nhẹ nhàng vỗ về con gái cưng, trong mắt có chút thất thần lộ ra quá nhiều mê mang, cô không biết bản thân có thể làm gì, chỉ là biết, cô muốn cứu con gái của cô, cho dù chỉ còn một tia hi vọng mong manh cô cũng phải thử.

Bóng đêm dần dần dày đặc, bệnh viện cực kì an tĩnh, đèn bên ngoài lần lượt tắt.

Hạ Nhực Tâm dùng chăn bao bọc toàn bộ thân hình bé nhỏ của con gái, sau đó nhắm hai mắt, nghe âm thanh hít thở nhẹ nhàng của bé, cô mới có thể cảm thấy chính mình tồn tại.

Cho tới bây giờ, bọn họ đều sống như vậy, nương tựa lẫn nhau mà tồn tại, sống, từng ngày, từng tháng, từng năm, không có ai khác, chỉ có hai người họ, không thể tách rời.

Ánh sao trên bầu trời chợt lóe, không biết đó là mấy vạn năm thời gian ánh sáng.

Lúc này, ở một bán cầu xa xôi khác, có một người đàn ông đứng ở phía trước cửa sổ, ánh sáng nhàn nhạt dừng ở vai anh, áo ngủ trên người mang theo một chút cảm giác phiêu đảng, mà trên tay anh đang cầm một điều thuốc hút dở giang. Lúc này anh, không có một chsut gì gọi là buồn ngủ, mà trên giường lớn, có một người phụ nữ đang nằm đó.

Cô hơi hơi mở hai mắt, theo bản năng vươn tay sợ soạng bên cạnh một chút.

“Luật.” thanh âm mang chút khàn khàn truyền đến, mà người đàn ông dường như không có nghe được, vẫn luôn xuất thần, sâu thẳm tầm mắt lảng lạng mê mang.

Người phụ nữ ngồi dậy, trên người mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm trắng quynh rũ, bộ ngực đầy đặn phập phồng, cực kỳ dụ hoặc, người đàn ông đứng trước cửa sổ, trước sau đều không có phát hiện cô đã tỉnh, cứ như vậy bỏ qua, có bao nhiêu lần, cô không thể nào thấu hiểu được anh, vẫn không thể, cô khẽ nâng đôi môi lên, trong mắt cũng là hiện lên một mạt mắt mạt.

Vì sao, anh ấy luôn mang lại cho cô cảm giác như vậy, như gần như xa, khiến cô cảm thấy mặc dù là cận kề bên cạnh nhưng vẫn không thể nào nắm bắt được anh.

Cô đi xuống giường, từng bước một bước đến bên người đàn ông, thẳng đến khi cô đứng phía sau anh, cô mới duỗi tay xiết chặt lấy anh từ sau lưng, “Luật, anh đang suy nghĩ gì vậy, có phải là chuyện ở công ty không, thực xin lỗi, đều là em không tốt, làm anh khó xử”, mang theo chút tự trách, thanh âm của cô có chút nhẹ nhàng cùng nghẹn ngào. Một bộ dáng rộng lượng, kỳ thật càng làm cho đàn ông đau lòng thương xót.

Sờ luật cảm thấy ngón tay đau xót, lập tức dập tắt điều thuốc lá trên tay.

“Không có.”

Anh xoay người, tay ôm lấy eo Lý Mạn Ni, gương mặt đầy tâm tư đã được che dấu một cách kỹ càng.

“Luật, vậy anh có thể nói cho m, anh đang suy nghĩ cái gì không? Sao đã trễ thế này rồi mà anh vẫn không ngủ?” Lý Mạn Ni gất gao ôm lấy anh, trên người anh có hương thơm ngát của xà phòng, thập phần sạch sẽ, cô đã nghe đến bốn năm, nếu không có loại này hương vị, tin tưởng, cô đều có khả năng ngày ngày vô miên.

Thay đổi hoàn cảnh, có lẽ chính là như vậy, Sở Luật đem stát cả trở thành băng quor, đúng vậy, bọn họ là vợ chồng, có lẽ là đôi vợ chồng thật ân ái, nhưng mà, tâm của anh, trước nay đều không có đến gần Lý Mạn Ni, là anh cố tình hoặc là vô tình, có lẽ, liền cả anh đều không có phát hiện.

Lý mạn ni tay chuyển qua phía trên đai lưng của anh, sau đó chậm rãi cời bỏ, em có thể giúp anh, Luật, chỉ cần anh nguyện ý, cô lớn mật kéo đai lưng của anh ra, ngón tay mềm mại đưa xuống, vuốt ve thân thể cường tráng của anh, chuyện phòng the của bọn họ luôn luôn bình đạm, bao gồm đêm tân hôn của bọn họ, có lẽ, là do anh thương tiếc cô.

Không hòa, không nhiệt, không nùng, không đậm, lại rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Anh muốn một đứa con gái

Editor: Tuna

Sở Luật tay nhập bắt được ngón tay của Lý Mạn Ni, trên khuôn mặt anh hiện rõ nét mỗi mạt, trong mắt cũng không hề có một chút dục vọng nào, nói thật, anh cũng không muốn lắm, càng không có nhiều cảm giác cho lắm, anh bây giờ đối với chuyện trai gái, không có nhiều ham thích, nếu được, anh tình nguyện có thể đi ngủ một mình, nhưng mà, vợ anh bây giờ đang chủ động tiếp cận anh, chuyện này đối với người trước nay đều kiêu ngạo như cô ấy, quả thực sẽ rất khó xử.

Nếu cô ấy muốn, anh liền cho, có lẽ bọn họ có thể có một đứa con, anh thật sự rất muốn có một đứa nhỏ, đặc biệt là bé gái, một bé gái giống y như Dì Hiền lúc nhỏ vậy, anh sẽ yêu thương nó, thực yêu nó, đem tất cả mọi thứ để dành cho nó.

Anh xoay người, nhẹ nhàng bế Lý Mạn Ni lên, hướng về phía giường, rất nhanh, trên sàn nhà rơi vãi quần áo của hai người bọn họ, hai thân ảnh giao

diệp, sau đó chính là thanh âm nguyên thủy đồng điệu của ha người nam nữ, khiến cả ánh trăng bên ngoài cũng ngưng ngừng mà núp bóng, phần tươi đẹp này đúng là khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Trong bóng đêm, Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên kinh hãi ngồi dậy, cô mở hai mắt, tay bắt tri bắt giác đặt ở trên mặt chính mình, lại cảm giác được một mảng ướt át của nước mắt.

Từ khi nào mà....cô lại khóc như vậy.

“Mẹ.....”

Thanh âm nhỏ nhỏ truyền đến, cô lại vội vàng nằm xuống, đem con gái ôm vào trong ngực, sau đó vươn tay lấy oa oa, đặt ở trong lòng ngực con gái, cảm giác oa oa được hai tay nhỏ ôm chặt, cô mới khẽ vỗ về con gái báo bối của mình.

Trong bóng đêm, có một tiếng nói cực kì ôn nhu vang lên.

“Ngủ đi, cục cưng, mẹ ở đây, ở chỗ này, mẹ sẽ bồi con, ở bên con cho đến khi nào mẹ không còn sức để tiếp tục, tin tưởng mẹ, mẹ nhất định sẽ chết sớm hơn con, mà con hãy mang theo sinh mệnh mà mẹ cho, chậm rãi trải qua cả đời người.”

Cô cúi đầu, cẩn thận đem con gái nhỏ ôm chặt vào lòng thêm một chút, chỉ là không biết vì cái gì, nước mắt lại rơi, rõ ràng là cô không muốn khóc, nhưng lại ngăn không được, cứ như vậy không ngừng, không ngừng.

Vì sao cô lại đau lòng như vậy, đau đến không có chừng mực, khi nào mới có thể kết thúc, khi nào mới có thể giải thoát?

Cô nhắm lại cứ lặng lẽ để nước mắt lăn dài đến hai bên mang tai, mang đến một loại lạnh lẽo, lạnh thấu tâm can.

Sờ Luật đem tay đặt ở trước ngực, ngay vị trí của con tim, hơi hơi nghiêng đầu, Lý Mạn Ni đã ngủ rồi, trên mặt cô ấy mang chút nhàn nhạt đồ ỉn, có thể thấy được vừa rồi tình cảm mãnh liệt, đã làm cô mệt chết rồi.

Nhưng mà, anh lại không có, anh cho rằng chỉ cần như vậy là có thể ngủ, nhưng mà, cô ấy sai rồi, mà anh cũng sai rồi, lòng anh lại tăng thêm chút trống rỗng, chút hỗn loạn, cũng là một chút khó nhằn mà cân bằng lại, anh ngồi dậy, cầm lấy quần áo của mình, tay đặt ở túi tiền vuốt cái gì đó.

Thẳng đến khi đụng phải một vật góc cạnh, trong nháy mắt cơ hồ đã cắt trúng tay anh.

Ánh đèn nhỏ ở đầu giường vẫn đang sáng, ánh sáng thập phần ấm áp cùng mềm mại, nhưng dù là vậy cũng không khiến cho gương mặt anh nhu hòa đi chút nào, vẫn cứ lãnh ngạnh cứng nhắc như vậy, trên người của người đàn ông này không biết còn có những vật như thế nào nữa, so với bốn năm trước, tựa hồ, những đồ vật thân thiết ôn nhu đó đã hoàn toàn biến mất.

Lấy đồ vật bên trong quần áo ra, ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện ra, bất giác động tác của anh lại rất nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Chỉ đau một chút

Editor: Tuna

Ngồi ở đầu giường, ngón tay anh nhẹ nhàng mở ra, đó là một cái hộp sắt không lớn, mở ra, bên trong là một trang giấy đã bị xé nát, có mấy phần đã được dán lại, còn có rất nhiều chỗ chưa dán, những mảnh giấy này nếu muốn dán lại phải tốn rất nhiều tâm tư cùng công sức, không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn để làm.

Rất khó tưởng tượng đến cảnh tượng đó, cái nay cũng như trò chơi ghép hình vậy, chỉ có điều, chúng là giấy, anh là một người vốn dĩ rất bận rộn, thế nhưng, chuyện này vẫn chưa bao giờ bị gián đoạn.

Anh lấy ra một tấm, trên đó là hình vẽ của một người đàn ông, người đàn ông có ngũ quan soái khí, khóe môi khẽ cong lên, tựa hồ là đang cười, có chút bất đắc dĩ cười, thậm chí cũng là giễu cợt.

Ngón tay anh chạm khẽ lên bờ môi, cũng sờ đến độ cong nào đó, anh thật sự là đã từng cười sao? Ngay cả anh cũng không nhớ nữa.

Anh trừ ra một hồi, đem tất cả những trang giấy đó, đem hết ra, sau đó đặt ở trên đùi, muốn tìm ra điểm tiếp giáp, anh còn rất muốn biết, anh rốt cuộc có bao nhiêu biểu tình mà chính anh trước giờ vẫn không nhận ra.

Đây là đồ mà người phụ nữ đó lưu lại, cũng là do chính tay anh xé nát, anh vốn dĩ là muốn vứt đi, nhưng mà, không biết vì cái gì, anh vẫn không thể bỏ được, thậm chí, còn đem đồng giấy vụn này cất giữ như báu vật, luôn đem theo bên người.

Anh chuyên chú tìm mảnh nhỏ có thể ghép, lại không có phát hiện, hẳn người phụ nữ ở bên cạnh anh đã mở mắt, đôi mắt xinh đẹp kia bây giờ chỉ tràn ngập vẻ dữ tợn hung hăng, còn có một loại cảm giác ghen ghét.

Tim của anh có đặt trên người cô sao? Có đặt trên người của một người phụ nữ sao? Hay nên hỏi là, tim của anh, có ở trên người của anh sao.

Hay chúng đã nằm hết trên những trang giấy này.

Cô ghen ghét phát cuồng, cũng là ghen ghét muốn chết, rũ xuống đôi mắt, tay cô chỉ tận lực nắm chặt lấy tấm chăn trên người, hận không thể xé nát.

Cô giả vờ xoay người, gắt gao nhắm chặt hai mắt, bốn năm, đã bốn năm rồi, Luật, nói cho em biết, tim của anh rốt cuộc là ở đâu, nó đang ở đâu? Nó không dành cho em, như vậy anh nói đi, anh nói đi, anh đã dành nó cho ai, cho ai?

Tay cô đặt trên bụng của mình, nơi này, không biết hôm nay có thể có một đứa trẻ xuất hiện hay không, nếu phải dùng một đứa nhỏ để giữ chặt hôn nhân của hai người, có phải hay không thật đáng buồn, thứ cô muốn không phải là một cuộc sống như thế này, nhưng mà, cô không có cách nào khác, đứa nhỏ, cô nhất định phải có đứa nhỏ.

Ánh trăng sáng ngời, mà bóng đêm ngập trùng.

Tựa hồ sẽ có rất nhiều người đang say giấc, nhưng, không biết, những người không ngủ đêm nay, có đang trầm tư suy tư gì?

Tiểu Vũ Điểm dựa sát vào mẹ, trong lòng ngực vẫn ôm lấy búp bê oa oa, Hạ Nhược Tâm sờ sờ khuôn mặt phấn nộn của con gái, cười cỏ vũ bé, “Tiểu Vũ Điểm, đừng sợ nha? Chỉ đau một chút mà thôi, mẹ sẽ đợi con ở bên ngoài.”

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp hai mắt, bên trên lông mi dài là những giọt nước mắt, sau đó ôm chặt cổ Hạ Nhược Tâm.

“Mẹ, thật sự chỉ đau một chút thôi sao?” Bé chui vào lòng ngực của Hạ Nhược Tâm, bởi vì, nếu đau, bé sẽ khóc đó.

“Ừ, tin tưởng mẹ, trước giờ mẹ chưa từng gạt Tiểu Vũ Điểm, đúng không? Thật sự chỉ biết đau một chút mà thôi” Hạ Nhược Tâm đau lòng vuốt vuốt tóc con gái, cô đang lừa bé, cô cũng rất đau lòng, nhưng.....

Tại sao chứ, tại sao thân thể nhỏ bé này phải chịu những cơn đau đớn đó, con bé cũng mới chỉ có mấy tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Cô lừa gạt trẻ con

Editor: Tuna

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp hai mắt, sau đó ôm chặt Hạ Nhược Tâm cổ.

“Mẹ, thật sự chỉ đau một chút thôi sao?” Bé chui vào lòng ngực của Hạ Nhược Tâm, bởi vì, nếu như đau, bé sẽ khóc đó.

“Ừ, tin tưởng mẹ, mẹ từ trước đến nay chưa từng lừa gạt Tiểu Vũ Điểm, thật sự chỉ đau một chút mà thôi” Hạ Nhược Tâm đau lòng vuốt vuốt tóc của con gái, cũng là lừa nó, cô nhìn xuống dòng nước mắt đang rung trên khóe mi, kỳ thật chính là cô lừa gạt con nít, sao có thể chỉ đau một chút được, đau như vậy, người lớn còn chịu không nổi, huống chi là đứa bé ba tuổi.

Thả bé con trong lòng xuống, Hạ Nhược Tâm ngồi xồm trên mặt đất, dùng sức cong cong khóe môi, muốn cho bé con một nụ cười trấn an, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc con gái phải chịu loại phương pháp trị liệu này, cô liền cười không nổi, cô biết chuyện này sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với đứa nhỏ.

Nhưng mà, cô không thể không làm.

“Tiểu Vũ Điểm, mẹ sẽ ở bên ngoài, chỉ cần con ngẩng đầu là có thể nhìn thấy mẹ.” Tay cô đặt trên gương mặt nhỏ của bé, khuôn mặt này bé như vậy, còn không có bằng một bàn tay của cô, đứa bé còn nhỏ như vậy, tại sao lại phải chịu cái loại khổ hình này.

Tiểu Vũ Điểm ôm chặt oa oa, bé trộm nhìn qua bác sĩ, đôi mắt thoáng đỏ, sau đó bé giờ oa oa lên, đặt vào trong lòng ngực của Hạ Nhược Tâm.

“Mẹ, mẹ giúp con ôm oa oa nha, nếu không oa oa sẽ sợ” thanh âm non nớt, khuôn mặt nhỏ ủy khuất, làm Hạ Nhược Tâm chỉ có thể cúi đầu, để mặc cho nước mắt rơi xuống trên người oa oa.

Oa oa sợ hãi, kỳ thật bé cũng sợ hãi.

Đứa nhỏ đáng thương.

Bác sĩ bế Tiểu Xù Diễm lên khỏi mặt đất, Tiểu Vũ Diễm vươn tay, nho nhỏ hô một tiếng mẹ, bé sợ, bé thực sự rất sợ.

“Tiểu Vũ Diễm.” Hạ Nhược Tâm định bước về phía trước một bước thì một cánh cửa đã đóng sầm lại, nhốt cô ở bên ngoài.

“Tiểu Vũ Diễm, không phải sợ, mẹ ở đây, mẹ sẽ luôn ở đây với con, Tiểu Vũ Diễm.” Cô chỉ có thể kêu tên con gái, tay chặt chẽ nắm chặt trước cánh cửa lớn, oa oa trong lồng ngực phịch một tiếng rơi xuống đất, cũng cơ hồ là tiếng vỡ nát của một tâm hồn không quá kiên cường.

Thân thể của cô chậm rãi trượt xuống, bên cánh cửa, thân thể cô run lên bần bật, nằng cô nhặt oa oa lên, dùng sức ôm, tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới có thể đủ kiên trì, mà không đến mức hồng mắt.

Cô thỉnh thoảng nghẹn ngào, nhưng dù không cũng không thể phát ra dù là một tiếng nấc, Tiểu Vũ Diễm của cô, con gái của cô.

Mà ở ngoại quốc xa xăm, ấn đường của Sở Luật đột nhiên nhúu chặt, anh đem tay đặt ở phía trên ngực, không biết vì cái gì, chỗ này lại đau nhói, sôi sục, thậm chí đau đến lạnh người, cái loại run rẩy này, co rút đau.

“Luật, anh làm sao vậy?” Lý Mạn Ni vội vàng đi đến, tay đặt ở trên trán Sở Luật, anh làm sao vậy, lúc này vẫn còn tốt mà.

Không có việc gì, Sở Luật dặt bàn tay của Lý Mạn Ni ra, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc khó nói, có một phần hơi hơi mất mát, anh luôn luôn cảm thấy có thứ gì đó cách anh rất xa, khiến anh không thể nào chạm tay tới.

“Luật.” cánh tay Lý Mạn Ni lại lần nữa nâng lên, gất gao ôm eo của Sở Luật, “Luật, đừng rời khỏi em, em yêu anh, thật sự rất yêu anh” nằng cô đem đầu mình vùi vào lòng của Sở Luật, vì cái gì mà sau khi cô gặp người phụ nữ đó, cô lại bất an như vậy, vì sao mà sau khi biết người phụ nữ kia có một đứa con gái, cô luôn là sợ mất đi, cô cường bách chính mình, nói mọi việc đều là giả, cho dù cô ta có con gái, cũng không nhất định là con của Sở Luật, nhưng mà, kớ như là thật thì sao, nếu như vậy, cô phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Phải kiên cường một chút

Editor: Tuna

Cha mẹ của Sở Luật vẫn luôn muốn có một đứa cháu, nhưng mà cô vẫn chưa có động tĩnh gì, cô không có.

“Chúng ta đi cũng đủ lâu rồi, nên trở về thôi”, Sở Luật không rõ Lý Mạn Ni tại soa lại lo được lo mất như vậy, anh cũng đã cưới cô rồi, chẳng lẽ anh đối xử với cô còn chưa đủ tốt sao? Cô còn muốn cái gì, còn muốn đạt được thứ gì từ trên người anh?

Tay anh đặt lên bả vai của cô, sau đó theo thói quen định ôm cô vào lòng.

“Không cần, em còn chưa muốn về, chúng ta ở lại vài ngày nữa được không? Em còn chưa có chơi đủ đâu?” Lý Mạn Ni vừa nghe phải đi về, theo bản năng liền trả lời, cô vội vàng lắc đầu, lời cự tuyệt phát ra thật nhanh, người phụ nữ kia tựa như một quả bom vậy, tùy thời đều có khả năng nổ cho cô tan xương nát thịt, cho nên, cô không muốn trở về, Sở Luật cũng không thể trở về.

Sở Luật nheo mắt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của Lý Mạn Ni, cô rốt cuộc là đang tính toán cái gì?

“Mạn Ni, có phải em có chuyện gì gạt anh hay không?” Từ trước đến nay Sở Luật đều rất tình tường, nhưng đối với Lý Mạn Ni anh chưa từng hoài nghi qua, mà anh chỉ rằng cô ấy là bởi vì vẫn chưa có con nên có chút sợ hãi cùng bất an, tinh thần khẩn trương mà thôi.

Hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải như thế, cô tựa như đang sợ hãi điều gì đó.

“Không có a, anh nghĩ nhiều rồi” Lý Mạn Ni sùng sốt một chút, có chút hoảng loạn cúi đầu, tránh cho làm Sở Luật phát hiện, đôi tay cô gất gao ôm lấy eo của Sở Luật, em chỉ nghĩ muốn thử một chút xem, ở chỗ này, chúng ta có thể có con hay không, em có chút sợ hãi.”

Cô nhỏ giọng nói, cảm giác tay Sở Luật chuyển lên trên đầu tóc cô, nhẹ nhàng vỗ về.

“Chuyện này, em không cần lo lắng, chúng ta đều rất bình thường, không có khả năng không có con, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Sở Luật nheo lại hai mắt, biết Lý Mạn có thể không nói thật, có lẽ cô còn có lý do khác, nhưng mà, bây giờ anh vẫn chưa muốn hỏi, nếu cô muốn ở đây gây người vài ngày, như vậy liền chiều cô đi, mà anh cũng hiếm khi được nhĩ ngơi như thế này, anh đã bốn năm không có nghỉ ngơi tốt rồi, giống như là Đỗ Tình Đường nói, cho dù là máy móc, cũng nên nghỉ ngơi, tranh thủ sớm sinh ra một đứa bé.

Ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Lý Mạn Ni, tay của đàn ông rất có lực, có thể nâng cô lên khỏi mặt đất, có thể cho đứa trẻ không gian sống hạnh

phúc nhất, anh là núi cao, anh ở trước mặt vợ con, vĩnh viễn sừng sững không ngã, anh là biển rộng, anh ở trước mặt người nhà, vĩnh viễn bao dung vô hạn.

Chỉ là, anh hiện tại lại không biết.

Anh có một đứa con gái, một cái đứa con gái đáng thương, nó ở đâu, nó cũng đang khóc.

Hạ Nhượng Tâm dựa lên cánh cửa, không biết là qua bao lâu, cảm giác trên vai bị người ta vỗ, cô mới mở ra đôi mắt đang sưng đỏ, một người bác sĩ ngồi xổm trước mặt cô, tay đặt trên bả vai cô chậm chậm vỗ, cũng là trấn an cô.

“Cô Hạ, đã làm xong rồi, cô bé đang ngủ, bây giờ hẳn là rất mệt nên đã ngủ mất rồi, đứa nhỏ này thực sự rất yếu, cô phải chiều cô con bé cho tốt, bây giờ người cô bé cần nhất chính là cô, cho nên cô nhất định phải kiên cường, lau khô nước mắt, nhớ phải cho cô bé một nụ cười thật tươi.”

Bác sĩ đứng lên, lùi lùi lại, cửa mở, Tiểu Vũ Diễm nho đang cuộn tròn người trên chiếc giường lớn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Hạ Nhượng Tâm đứng lên, cho thân thể dựa vào cửa, hồi lâu sau, cô bình tĩnh lại, cũng là cảm giác được thân thể có một chút sức lực, cô bước vào, đúng vậy, con gái đã mệt mỏi rồi, Tiểu Vũ Diễm của cô ngủ rồi, không cần đánh thức, không làm ông con bé.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Cô muốn suy nghĩ thật kĩ

Cô đi qua, đặt búp bê trong ngực của con gái, sau đó mới nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, để đầu nó tựa vào trên bờ vai của mình, rõ ràng cô cũng đã rất mệt, nhưng mà, cô vẫn là đều muốn ôm lấy con gái mình, tiếp thêm dũng khí cho cô bé, cho cô bé một phần an tâm, lòng ngực cô không bao la, bờ vai cũng không vững chắc, thế nhưng cô vẫn có thể bảo vệ che chở cho con gái mình.

-Cô Hạ, mời đi theo tôi một chút, chúng tôi muốn cô làm kiểm tra một chút xem cốt tủy của cô và con gái có tương thích hay không. - Bác Sĩ nói hạ giọng nhỏ lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ đã có quá nhiều mệt mỏi nên không muốn đánh thức đến nó, để cô bé có thể ngủ một chút, ngủ rồi thì cũng sẽ không đau nữa.

Một đứa trẻ mới ba tuổi, nó có thể biết cái gì, có thể hiểu được cái gì chứ? Đến người lớn còn không được đau đớn, đằng này cô bé phải chịu đựng như vậy, thật sự là rất tàn nhẫn.

Hạ nhượng tâm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó ôm con gái đi đến phòng bệnh, cô nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó đặt con búp bê bên trong ngực cô bé.

-Tiểu Vũ Diễm có biết không? Con chính là đứa trẻ dũng cảm nhất mà mẹ đã từng thấy, vì vậy, vì mẹ con nhất định phải kiên trì, được không nào? Mẹ sẽ ở bên cạnh con, búp bê cũng sẽ ở bên cạnh con, mẹ vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời xa con đâu.

Cô cẩn thận đặt con gái xuống giường bệnh, lúc vừa đứng dậy thì đã nghe được trong miệng Tiểu Vũ Diễm đã thì thào kêu mẹ..

Tay của cô nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó lại tiếp tục đặt con búp bê mà con bé thích nhất vào trong ngực nó, theo bản năng, Tiểu Vũ Diễm duỗi bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt lấy con búp bê.

Xong xuôi cô mới đứng lên, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt mình, cô không thể khóc nữa, nếu cứ như vậy thì biết phải làm sao, con gái cô cần cô, khóc cũng không thể giải quyết vấn đề gì, nước mắt của cô rã rúng quá, cô khóc nhiều hơn nữa thì cũng không có khả năng đòi được chút tiền nào đâu.

Trong phòng kiểm tra của bệnh viện, Hạ Nhượng Tâm vén tay áo xuống, cô trầm tĩnh ngồi đó, hàng mi dài sụp xuống chứa đựng quá nhiều mệt mỏi, bác sĩ thấy một bà mẹ độc thân như Hạ Nhượng Tâm vậy cũng không khỏi trầm thấp thở dài một hơi, cô gái này thật đáng thương, tất cả đều đổ xuống vai cô, chỉ là, cô thật sự có thể chịu đựng được không? Sau này khó khăn có lẽ càng nhiều hơn gấp bội.

-Cô Hạ, cô không cần lo lắng đâu, chúng ta đợi có kiểm tra kết quả thì cô sẽ biết rồi, còn có... Vị bác sĩ trầm mặc một hồi rồi nói:

-Bố cô bé đâu? Nếu như có thể thì cũng nên cho bố đưa bé làm thủ kiểm tra, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn một chút.

Hạ nhượng tâm nhẹ nhàng cắn lấy đôi môi nhợt nhạt không nói nên lời, hai tay của cô xoắn lại với nhau, không biết trả lời như thế nào.

Con gái cô cũng có bố đấy chứ, chỉ là, cô thật sự có thể khiến anh đến không? Anh sẽ tin Tiểu Vũ Diễm là con của anh chứ, hay cũng hận cô, rồi cũng hận Tiểu Vũ Diễm.

Cô không dám để bất kì chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra trong cuộc sống của Tiểu Vũ Diễm nữa, con bé sẽ chịu không nổi, cả thân thể yếu ớt của con bé, cũng sẽ không chịu nổi bất luận là chuyện gì khác.

Chuyện này, nàng suy nghĩ cẩn thận một lát rồi ngẩng đầu, sau đó khẽ gật đầu:

-Tôi sẽ nghĩ ra cách.

Đúng vậy, cô sẽ nghĩ ra cách, nhất định sẽ có cách, bất kể như thế nào, Tiểu Vũ Điểm, cô nhất định phải cứu được, mà không người nào nhận ra, lúc này, trong nội tâm cô kỳ thật đã có một quyết định bi thương

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Mẹ đã đi rồi

Đi qua một gian phòng bệnh, cô dừng lại, bên ngoài có chút ánh sáng mờ mờ, ngày hôm nay rút cuộc đã đi qua, cô chấp tay trước ngực đặt trên lồng ngực của mình.

Cốt tủy của cô nhất định phải thích hợp với Tiểu Vũ Điểm, cô không sợ đau, cô có thể không có tất cả, chỉ cần có thể cứu con gái, cho dù cô phải hi sinh mạng sống đi nữa thì cô cũng nguyện ý. Chỉ là, đây còn là một ẩn số, chưa ai cho cô biết được đáp án, vì vậy cô chỉ có thể đợi thời gian trả lời mà thôi

Hoặc sinh, hoặc là chết.

Hoặc thiên đường, hoặc Địa Ngục.

Lại một lần nữa ngồi bên cạnh con gái, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang ngủ, tay của cô dịu dàng đặt trên đầu con bé, rồi lại một lần nữa không thể nào ngăn những giọt nước mắt rơi xuống.

Bởi vì phải thường đi trị liệu nên mái tóc cụt của Tiểu Vũ Điểm đã không còn nữa, nhưng con gái của cô vẫn rất đáng yêu xinh đẹp, không có tóc thì sao chứ.

Cô đưa tay che miệng, bỗng nhiên nhớ đến mình lúc mấy tháng cũng đầu trọc như vậy.

Hạ nhục tâm là người quái dị, cha không thương, mẹ không thương, đầu trọc không ai yêu.

Cô lắc đầu, suýt chút nữa đã lại khóc nức nở, hồi lâu sau cô mới nén sự đau xót trong lòng xuống, nâng lên ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua những sợi tóc mềm mại của con gái, mái tóc mềm mại của đứa trẻ thực sự khiến cho người ta thích đến mức không muốn buông tay, Tiểu Vũ Điểm cho dù không còn tóc đi chăng nữa thì vẫn sẽ là món bảo bối đáng yêu nhất của cô, cô bé không ai yêu, nhưng không phải còn có một người yêu thương là mẹ hay sao?

Cô đứng lên, lúc này bên ngoài sắc trời đã tối đen, ngoài đường cũng đã lên đèn, cô cũng phải bắt đầu đi làm, công việc cho dù cô ngàn vạn lần không muốn nhưng cô vẫn phải đi, bởi vì, cô rất cần tiền.

-Tiểu Vũ Điểm, nhớ nhé, mẹ rất yêu con. - Cô cẩn thận hôn lên trán con gái, chỉ sợ sẽ đánh thức nó, cô sẽ sớm trở về, sẽ không để cho con bé ở đây một mình quá lâu.

Cô đứng lên bước ra cửa, thật sự cảm giác được việc gì, Tiểu Vũ Điểm đột nhiên trở nên ngủ không yên, chiếc miệng nhỏ nhắn đang mấp máy gọi mẹ.

Cô quay đầu lại, nhận ra con gái vẫn nhắm hai mắt, ôm lấy con búp bê của mình, thân thể nhỏ nhắn co rút lại bé tí.

Thân thể của cô run rẩy, cuối cùng phải cắn răng tàn nhẫn chạy ra khỏi bệnh viện, bằng không thì, con bé không muốn cô bỏ đi, nếu không lại khóc thì phải làm sao, nếu như cô cũng không muốn rời khỏi đây thì làm sao?

Chỉ là cô không biết rằng, sau khi cô đi khỏi, Tiểu Vũ Điểm cũng đã mở hai mắt ra, hai cánh tay nhỏ bé càng thêm ôm chặt con búp bê trong ngực.

-Tiểu Vũ Điểm, sao lại thức dậy rồi? - Hộ sĩ vừa thấy hai mắt cô bé mở ra, vội vàng đi lên trước, Tiểu Vũ Điểm lúc này mở đôi mắt to rõ, một câu cũng không nói, chỉ có khóe mắt đang dần ứa ra một giọt nước mắt, sau đó lăn xuống, mẹ phải ra ngoài rồi, mình phải ngoan ngoãn ở đây chờ mẹ trở về.

Cô bé rất nghe lời, lại rất biết điều đấy, không khóc toáng lên làm phiền người khác.

Trở mình, cô bé ôm chặt búp bê trong ngực, chỉ có đôi vai bé nhỏ đang không ngừng run rẩy.

Không gian trở nên yên tĩnh trầm mặc.

Khác hẳn với thế giới xa hoa, hào nhoáng kia.

Hạ nhược tâm cúi đầu xuống, cời đồ mặc vào một chiếc váy lụa dài, ôm thật chặt lấy thân thể quyến rũ của cô, bờ ngực đầy lấp ló, hơi cúi đầu xuống người ta sẽ được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mùa xuân căng tràn của cô, cái váy này thật đúng để dùng để dụ dỗ người ta đấy, đương nhiên đó cũng không phải là bộ đồ mà người đàn ông thường mặc.

Cô đứng ở cửa ra vào, bên trong tiếng nhạc to đến chói tai, còn có tiếng đám đàn ông trêu ghẹo, đây là thế giới mà cô chưa quen thuộc, một thế giới có vẻ thích hợp với những kẻ xa hoa lắm tiền, cô có thể mời rượu, có thể cho người khác động chạm, thậm chí có thể lên giường cùng họ, đây là nơi mà lòng tự trọng không thể hiện diện nhưng cô đều có thể làm, vì con gái.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Bị đánh

Chỉ cần khách muốn, chỉ cần khác hài lòng, các cô chính là những món hàng rẻ mạt.

Hít một hơi thật sâu, cô bước ra ngoài, đôi giày cao gót đôi khiến chân cô cực kỳ không thoải mái, thậm chí còn trở nên đau đớn.

Cô dừng lại, lặng lẽ gờ lên chân, trên chân là một đôi giày gấn đá lấp lánh gót nhọn, mặt trước của giày gấn như trong suốt, có thể thấy được mười ngón chân nhỏ nhắn mềm mại của cô, chỉ có điều người mang giày thủy tinh chưa chắc đều là công chúa.

Cũng có thể là cô sẽ cùng mấy người con gái ăn mặc mát mẻ ngồi trên dây ghế, nơi mà bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa của đám đàn ông.

Một người đàn ông mập mạp ôm eo cô, bàn tay ông ta giống như vi khuẩn vậy, thật khiến cho cô có cảm giác buồn nôn.

-Nào uống rượu đi, cô thật là xinh đẹp a, mới tới phải không, làn da này thật nõn nà, là người mới phải không? - Người đàn ông nói lớn, làm cho Hạ Nhược Tâm chỉ biết cau mày khổ sở chịu đựng, trong khi những cô gái khác đều cười vui vẻ, không biết là thật hay giả, nụ cười trên mặt từng người, cả những điệu bộ tán tỉnh là lướt trước mặt người đàn ông.

Các cô có đáng tiền hay không, thì người đàn ông ấy sẽ quyết định.

-Cười cho bố mày một cái đi nào, đừng trưng ra khuôn mặt khó chịu như vậy, bố mày bỏ ra tiền đến đây tìm vui vẻ chứ không phải để thăm nom cô đâu mà khó chịu như vậy. - Người đàn ông nắm lấy cằm Hạ Nhược Tâm, hắn muốn cô cười cho hắn, chứ không phải khóc.

Hạ nhược tâm rất muốn hất bàn tay dơ bẩn của ông ta trên chân cô, thậm chí còn luồn vào bên trong váy của cô, nhưng cuối cùng cô chỉ biết nắm chặt bàn tay chịu đựng, cô cười cho có lệ, nụ cười không đẹp, nhưng dù sao vẫn là đã cười, Thẩm Vi nói, đây là đạo đức nghề nghiệp, nếu như đã làm nghề này thì đừng suy nghĩ cho bản thân.

Cô cười đau khổ.

Tốt, rất tốt!

Người đàn ông đưa bàn tay mập mạp vuốt lấy khuôn mặt của cô, trẻ, rất trẻ, so với người bà vợ già ở nhà ông ta thì tốt hơn rất nhiều.

Hạ Nhược Tâm vẫn cười cười, ánh mắt trống rỗng nhìn bọn họ, nhưng mà trong lòng lại đang nghĩ đến Tiểu Vũ Diễm đang ở trong bệnh viện.

Chỉ cần nhịn một chút là được rồi.

Chỉ cần nhịn một chút đã trôi qua rồi.

Cô hiện tại không còn thanh cao nữa rồi, nếu thanh cao thì sẽ không kiếm được tiền, càng không có khả năng cứu con gái.

Nhưng người khác nói với cô, khách muốn làm gì thì làm cái đó, bởi vì, các cô chính là hàng hóa, khách cho tiền, muốn kiểm tra hàng thế nào cũng được, vì vậy, cô coi như bản thân hàng hoá, coi mình không còn là người nữa.

Chỉ là, không biết vì sao cô rất muốn khóc, thậm chí, nước mắt cũng đã bắt đầu ứa ra quanh hốc mắt rồi.

Cô nhìn thế giới không thuộc về cô, xa hoa lãng phí, dục vọng, buồn nôn.

Bàn tay người đàn ông kia không ngừng sờ soạng eo cô, đùi cô, còn trên ngực cô nữa.

Đùng một tiếng, hạ nhược tâm không biết tại sao mình lại có thể đưa tay lên đánh vào mặt người đàn ông kia, một tiếng "chát" vang vọng phát ra, hiển nhiên đã làm cho tất cả mọi người bên trong sững sờ.

Người đàn ông đưa ta sờ lên mặt mình, bây giờ còn chưa thể tin được chuyện gì đang xảy ra, hắn bị đánh, mà còn bị một cô tiếp rượu đánh cho.

Hạ nhược tâm ngậy người nắm chặt ngón tay của mình, khuôn mặt cô trắng bệch ra, cô không cố ý, cô cũng không biết mình tại sao có thể làm như vậy, rõ ràng cô đã suy nghĩ kỹ, rõ ràng là cô đã được gợi ý trước là như vậy, cũng rõ ràng là cô đã cam chịu số phận rồi kia mà.

-Đồ vút đi, đã ở chỗ này cô vẫn coi mình như trong trắng cương trực lắm hay sao, cô chỉ là một con gà mà thôi, còn giả bộ thanh cao với bố mày à?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Thẩm Vi

Một tiếng "chát" nặng nề khác vang lên, hạ nhược tâm bị đánh, trên khuôn mặt tái nhợt còn in hằn mấy ngón tay.

Người đàn ông hiển nhiên vẫn chưa hết tức giận, lại giơ bàn tay lên lần nữa, hiển nhiên hành động của Hạ Nhược Tâm đã khiến cho tính tự tôn của người đàn ông bị mất đi. Bị đánh cô choáng váng, khỏe mỗi đã ứa ra một chút máu, nhưng người đàn ông vẫn không ngừng đánh vào người cô, cô chỉ biết co rúm người lại, không dám cử động dù chỉ một chút.

Trong mơ hồ, môi cô không ngừng mấp máy, nhưng rồi không có âm thanh nào phát ra, có lẽ là do tiếng nhạc, nơi đây quá ồn, vì vậy, không có người nào có thể nghe cô nói gì. Đó là lời thỉnh cầu cứu mạng, không ai để ý cô, dám chơi dám chịu, cho dù cô có chết rồi, có lẽ những người này vẫn vui vẻ như vậy.

Bọn họ lạnh lùng nhìn cô bị đánh, vẫn uống rượu, vẫn trêu ghẹo, thậm chí còn không thèm liếc cô đến một cái.

Người đàn ông đưa chân lên, đá vào thân thể yếu ớt của cô.

-Hừ, đúng là đồ giẻ rách mà. - Cuối cùng người đàn ông đánh chán chê rồi, liền không thèm để ý đến Hạ Nhược Tâm với thân thể run rẩy, toát mồ hôi ướt sũng nữa, hắn trở lại ngồi trên ghế sa lon, để thân thể béo ú của hắn lách vào bên trong.

-Nào, đến uống chén rượu, chỉ là một cô gái thôi mà, có cảm thấy chán chưa? - Một người đàn ông khác ném tới một bình rượu, người đàn ông mập mập nhận lấy nốc một hơi, còn Hạ Nhược Tâm ngồi đó chỉnh lại đầu tóc, cẩn thận ngồi ở chỗ kia, nếm trải sự đau đớn cả về tinh thần lẫn thể xác.

Đau, thật sự rất đau, không biết ngoài khóc ra thì cô còn có thể làm cái gì?

Cửa từ bên ngoài bị mở ra, cô chỉ thấy được một đôi màu giày cao gót màu đen bước vào, theo từng bước chân đó là âm thanh lách cách của giày cao gót vang lên, sau đó có một dáng người cực kì mảnh mai mang theo một mùi hương dễ chịu, không biết là mùi hương gì, nhưng tóm lại là một mùi hương con gái vô cùng ngọt ngào.

Người con gái kia đi đến, thoáng nhìn qua hạ Nhược Tâm đang ngồi thu lu một góc trên sofa, rồi sau đó nở nụ cười dịu ngọt với giọng nói êm ái:

-Thật có lỗi, cô ấy mới tới nên không hiểu chuyện, tôi sẽ dạy dỗ lại cô ấy đằng hoàng. - Đôi môi cô ấy nhếch lên, đường cong cực đẹp, nói với người bên cạnh:

-Bảo lão Trương gọi thêm người đến đây.

Cô ấy khoanh hai tay trên ngực, cười đường hoàng, nụ cười thật xinh đẹp, nhưng mà lại giống như một cây kim độc, chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, người phụ nữ của Tâm thiếu, không người nào dám động vào.

-Đi. - Cô ấy khẽ nói với Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm vật lộn đứng lên, hai tay ôm lấy bờ vai của mình, đây chính là hậu quả của việc phản kháng, nếu như không thể nào chịu đựng được thì cũng đừng có đến đây, nếu không, đây chính là con đường chết đây.

Cánh cửa đóng lại, lại một lần nữa đóng lại một thế giới xa hoa nhưng lạnh lùng và vô tình.

Cô ấy mang Hạ Nhược Tâm đến một căn phòng gần đó, sau đó ngồi xuống, lạnh lùng nhìn thân thể nhếch nhác của cô.

-Cô cũng đã biết là, đây chính là thế giới mà cô phải đối mặt, về sau còn có thể thảm hại hơn nữa, đây cũng chính là cái giá mà cô phải trả đấy. - Môi của cô ấy hơi hơi mở ra, không biết tại sao cô ấy lại khẽ thở dài.

Lúc ban đầu là như vậy, về sau sẽ mất dần đi sự kiên định và trong sạch mà thôi.

Tựa như cô ấy bây giờ vậy, không thể nào quay đầu lại được nữa.

Chương 225: Lấy mạng trả tiền

Hạ Nhược Tâm hiểu được, cô cười thảm hại, trên khuôn mặt tái nhợt cuối cùng chảy ra hai hàng nước mắt trong vắt, cô đã biết, cũng cảm nhận được, cũng hiểu rõ rồi.

-Tôi tên là Thẩm Vi. - Cô gái kéo ngăn bàn bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một gói thuốc đốt lấy một điếu một cách thuần thục, sau đó đặt trên đôi môi đỏ mọng, hít một hơi, trên điếu thuốc dính lấy một đầu môi rất đẹp, sáng ngời màu đỏ san hô vừa mềm mại nhưng cũng rất xinh đẹp, đôi chân thon dài, mỗi một lần cô ấy mở miệng lại là một vòng khói tuôn ra, hình ảnh này quả thực rất đẹp và quyến rũ, làm quyến rũ tâm hồn.

-Cô phải học được sự nhẫn nại, ở chỗ này, cô có thể bán nụ cười của cô, khuôn mặt của cô, thân thể của cô, tất cả của cô, đương nhiên cô cũng sẽ có được những thứ mà cô muốn, tiền và danh lợi.

-Đây là lần đầu tiên, tôi không hy vọng có lần thứ hai đâu, tôi chỉ có thể bảo vệ cô một lần thôi, sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba, cuộc sống sau này, nếu cô không được nhẫn nại, cô buộc phải lấy tính mạng trả tiền đây.

Lời nói của cô ấy có lẽ là thật sự tàn nhẫn, nhưng mà, đây cũng là cách duy nhất để có thể sống sót ở nơi này.

Chỉ cần cô học xong, như vậy là đã có thể sinh tồn được ở đây rồi, cuộc sống như vậy cũng không tốt, nhưng là, đối với cô vài cô gái mà nói, đây cũng là một loại cứu rỗi.

-Hôm nay, cô về sớm đi. Về nhà chữa những vết thương đầy đi, tôi không muốn bộ dạng này của cô dọa khách của tôi đâu đấy. - Thân thể Thẩm Vi hơi đứng lên, cặp môi đỏ mọng nói, dù sao vẫn khiến cho người ta nghe có chút vô tình.

-Cảm ơn cô. - Hạ Nhược Tâm đột nhiên khom người xuống, trên khuôn mặt đầy vết thâm tím, toàn thân đều đau nhức, một người đàn ông đi đánh một cô gái, vậy mà cũng không nương tay một chút nào.

Phụ nữ ở đây thường không coi trọng lời nói, bởi vì, cuộc sống của họ hèn mạt như vậy, thế cho nên trưởng thành thế nào cũng chẳng thể cho ai xem được.

-Không cần cảm ơn tôi. - Thẩm Vi lười biếng nhắm đôi mắt êm dịu lại nói:

-Nếu như cô thông minh thì sẽ hiểu được lời nói của tôi, nếu như cô thông minh thì không cần phải hành hạ bản thân như vậy đâu.

Cô ấy nói ẩn ý, có lẽ, hiện tại Hạ Nhược Tâm không hiểu được, nhưng mà, về sau rồi cô sẽ hiểu được thôi.

Mà sau cuộc sống u ám của cô, thật sự, trời cao còn rất nhân từ với cô đấy, khiến lúc cô chìm trong sa mạc tuyệt vọng, khó khăn nhất, sống không bằng chết lại gặp được hai người. Một người là Thẩm Vi, người còn lại chính là...

Hạ Nhược Tâm xoay người lại nói một câu cảm ơn, nhưng lúc đi ra đến cửa lại nghe được giọng Thẩm Vi như đang nói mê rằng:

-Tôi muốn biết, tại sao cô lại đến đây, cô lại không hề giống loại người đấy chút nào?

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng cắn lấy đôi môi:

- Tôi có một đứa con gái, năm nay ba tuổi, nó ngã bệnh, cần rất nhiều tiền.

-A... Thẩm Vi thở một hơi thật dài:

-Tôi đoán rằng cô bé nhất định là một đứa bé rất đáng yêu.

-Đúng vậy.

Nhớ tới con gái, Hạ Nhược Tâm lại nở nụ cười dịu dàng, tiểu thiên sứ kia chính là sinh mệnh, sự cảm kích và là hy vọng duy nhất của cô.

-Nó rất đáng yêu, cũng rất xinh đẹp, so với tôi thì tính mạng của nó quan trọng hơn nhiều.

Cô trước kia yêu Sở luật đã không yêu chính mình, nhưng bây giờ yêu con gái là giống như không còn gì khác để yêu nữa rồi.

Cô không phải không yêu bản thân, chỉ là, không cách nào tự yêu bản thân được, mỗi khi cô quyết định đều sống cho bản thân đều sẽ xuất hiện một người khiến cô yêu, càng là người không được vứt bỏ.

Ví dụ như Tiểu Vũ Điểm của cô chẳng hạn.

-Vậy sao? - Đôi môi đỏ của Thẩm Vi hơi cong lên, cô ấy đưa ta nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt mình.

-Hy vọng có một ngày, tôi có thể lấy quá khứ của tôi mà đổi lấy quá khứ của cô, nhưng mà hiện tại tôi không muốn. - Cô ấy nhắm mắt lại, ngón tay lướt trên mặt của mình, sau đó không lâu, Hạ Nhược Tâm đã đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226

Cô trở mình, ánh sáng xuyên qua bức màn khiến cho khuôn mặt cô có chút tái nhợt.

Một đứa trẻ đúng là có thể khiến cho người mẹ có thể làm được như vậy.

Nếu như là một người đàn ông, vậy thì, hãy nói cho cô biết có đáng hay không đi?

Hạ Nhược Tâm vuốt khuôn mặt đầy vết tím xanh của mình, còn có in hằn dấu bàn tay trên đó, môi cũng bị sưng nữa, nhìn qua cũng biết là đã bị người ta đánh rồi, cô sờ những vết thương trên mặt thờ dãi một hơi, bộ dạng như vậy, cô làm sao có thể đi gặp con gái mình đây.

Tuy rằng, Tiểu Vũ Điểm mới chỉ có ba tuổi, nhưng lại là một đứa trẻ vô cùng thông minh và biết điều, có đánh thêm nhiều phần cũng không làm mờ được, chỉ bằng không lau mà cứ để như vậy.

Cô mở vòi nước, hứng lấy nước mà rửa mặt, sau đó nhẹ nhàng tự bóp lấy đôi vai của mình, kỳ thật, chỗ cô bị thương, đâu chỉ là trên mặt mà còn trên thân thể nữa.

Sau khi chữa trị qua loa, cô cầm lấy túi xách của mình đi ra ngoài, cô bây giờ, trên người chỉ là một bộ quần áo cực kì đơn giản, còn có một thân thể bị tổn thương nữa, không ai biết rằng, cô sẽ là một người bán thân để kiếm tiền, dù là cô có rất nhiều lí do để làm vậy.

Cô đi đến một cửa hàng, bỏ ra một ít tiền mua một cái khẩu trang che mặt, tuy rằng không thể có tác dụng gì nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có thể che đi vết sưng đáng sợ trên mặt cô.

Cô mua thêm một bao sữa bột, một cái kẹo que, cô đã quên là Tiểu Vũ Điểm lâu rồi không được uống sữa bột rồi, dường như từ nhỏ con bé đã học được cách ăn hồ bột rồi.

Đi ra, trời bên ngoài đã tối đen, cô đưa tay đặt ở trên ngực của mình, mặt mày cô thế này, đoán chừng đến tên cướp cũng sẽ không dám đụng đến cô, vì vậy, có khi bị thương cũng là một chuyện tốt, ví dụ như hiện tại chẳng hạn.

Cô cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, không biết như vậy có ngu ngốc lắm hay không.

Trong bệnh viện, cô đang đưa bình sữa trong tay, sau đó đem bình sữa che lên khuôn mặt của mình, mặc dù có rất nhiều người sẽ rất tò mò về khuôn mặt bị thương của cô, nhưng mà phần lớn bọn họ đều cười nói, mặt của cô, mặc dù có tổn thương nhưng cũng không phải là không thể nhìn thấy.

Tiểu Vũ Điểm đang ngồi ở trên giường bệnh, chơi cùng búp bê của mình, đại đa số thời gian con bé đều rất yên lặng, coi như tự mình chơi với mình rất vui vẻ, kỳ thật không có ai biết rằng, đó đã là thói quen của cô bé rồi, cuộc sống như vậy rất giống với mẹ cô bé, thói quen yên tĩnh, thói quen tự mình làm mọi việc.

Hạ Nhược Tâm ngồi ở bên giường, đặt bình sữa trên bàn tay bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm, rồi nhận lấy con búp bê, tiện tay sửa sang lại váy cho nó.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đã lớn rồi, không cần uống sữa đâu ạ. - Tiểu Vũ Điểm hai tay ôm bình sữa, giọng nói dịu dàng đáng yêu có chút không hài lòng, cô bé thật sự không uống sữa, con bé nghĩ chỉ cần ăn bát cháo là được rồi, sữa bột rất đắt tiền, bát cháo cũng rất có dinh dưỡng, cũng có thể nuôi mình lớn lên được đây.

Hạ Nhược Tâm đưa tay đặt trên mái tóc con gái, nhẹ nhàng vuốt lấy, dụ dỗ cô bé:

-Tiểu Vũ Điểm ngã bệnh, vì vậy, phải nhanh khỏe bệnh lại mới được, uống sữa, có thể khỏe lại sớm hơn, như vậy chúng ta có thể về nhà sớm hơn rồi.

-Thật không ạ? - Tiểu Vũ Điểm mở đôi mắt to tròn hỏi mẹ, chỉ là, cô bé có chút khó hiểu, tại sao mẹ lại che mặt lại giống mấy ông bác sĩ vậy.

-Đúng vậy ạ, mẹ đã lúc nào nói dối Tiểu Vũ Điểm chưa nè? Hạ Nhược Tâm đặt bình sữa kề miệng Tiểu Vũ Điểm, để lúc con bé ba tuổi, cô mới có thể cho con gái có cơ hội uống sữa bột, lúc nhỏ, cô thật quá bạc đãi với con bé rồi.

Tiểu Vũ nghe có thể về nhà sớm liền đưa hai cái tay nhỏ bé ôm bình sữa thật chặt mà uống, mẹ nói uống có thể sớm về nhà, vì vậy, mình sẽ nghe lời, như vậy mới có thể sớm về nhà được, có thể cùng mẹ giặt quần áo, có thể mỗi ngày ở bên mẹ, cùng nhau kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Hy vọng mong manh

Hạ Nhược Tâm ôm con gái ôm trong lồng ngực, Thẩm Vi đã nói, vì những vết thương của cô nên cô có thể chưa đi làm, vì vậy, cô có thời gian dài để chăm sóc con gái.

Cô nhẹ nhàng chống cằm lên đầu con gái, lúc cúi đầu xuống, trong đôi mắt đã lại là một khoảng không gian lờ mờ, giống như là rơi xuống một hồi mưa, mưa mù mịt bao phủ.

Tiểu Vũ Diễm uống xong sữa, thỏa mãn ôm lấy cánh tay Hạ Nhược Tâm, thật sự uống rất ngon, dễ uống hơn so với hồ bột rất nhiều, cô bé nhẹ nhàng chớp chớp hàng lông mi thật dài, sau đó lại là phát hiện trước mặt mình là một cây kẹo que.

-Mẹ, cái này là cho Tiểu Vũ Diễm sao? - Cô bé thắc mắc hỏi mẹ của mình, hôm nay, mình còn có kẹo que ăn sao?

-Đúng vậy a, cái này là cho Tiểu Vũ Diễm đấy, bởi vì Tiểu Vũ Diễm hôm nay rất ngoan, đây là mẹ thưởng cho Tiểu Vũ Diễm đấy.

Hạ Nhược Tâm đem kẹo que đặt trong bàn tay nhỏ của con gái, thay cô bé mở giấy gói kẹo, Tiểu Vũ Diễm hứng thú đem kẹo que nhét vào trong chiếc miệng nhỏ của mình.

Cô bé một tay ôm búp bê, một tay cầm kẹo que, khuôn mặt tươi cười ngây thơ của đứa trẻ khiến cho vào hộ sĩ đều không khỏi cười theo, Tiểu Vũ Diễm hôm nay thoát nhìn thật vui vẻ, đối với cô bé thì không ai có thể thay thế mẹ được, cho dù các cô hộ sĩ có tốt, lại quan tâm cô bé đến thế nào thì cũng không sánh một chiếc ôm, một nụ cười, một lời nói của mẹ.

Sau khi dỗ dành con gái đi ngủ xong, Hạ Nhược Tâm mới vào trong toilet sát rượu thuốc, cô mở quần áo nhìn qua, trên người cô còn nhiều vết thương hơn so với trên mặt.

Vừa xoa rượu thuốc, cô cảm giác đau đớn như đang bị thiêu đốt vậy.

Dựa vào vách tường của toilet, cô cắn môi, đem rượu thuốc từng cái bôi lên từng vết thương trên người. Tiểu Vũ Diễm còn không sợ đau nhức, cô làm sao có thể không dũng cảm như con gái được chứ.

Sau khi xúc xing thuốc, toàn thân cô đã ướt đầm mồ hôi, ngón tay run rẩy cài lại quần áo, lúc này cô mới đi ra gặp được một nữ hộ sĩ của Tiểu Vũ Diễm.

-Cô Hạ, mặt của cô... - Hộ sĩ kinh ngạc há to miệng, trời ạ, đây là thế nào, tại sao một người mẹ xinh đẹp lại biến thành như vậy, người sáng suốt nhìn qua cũng đã biết là bị người khác đánh.

-Không có việc gì đâu, tại tôi đụng phải..

Hạ Nhược Tâm cười trốn tránh, có chút lúng túng thu mình lại, đụng phải một người hộ sĩ mà cô lại nói dối vậy có thật quá ngu ngốc ha không, cái này rõ ràng nói dối, chính bản thân cô còn không tin được.

Mọi người đều nói cô ngốc, đúng vậy a, cô ngốc, cô ngốc như vậy chính mình đều không tin, huống chi là người khác.

-A, bị đụng phải gì à. - Người hộ sĩ cũng không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi Hạ Nhược Tâm bước ra ngoài, cô ấy mới bắt đầu thì thào tự nói:

-Rõ ràng là bị người ta đánh, dấu ngón tay còn rõ thế cơ mà, làm sao có thể là đụng gì được, nếu đụng phải gì mà có thể trở thành như vậy, thật đúng là đụng có trình độ, chỉ là không biết cô ấy hiện tại đang làm việc gì?

Cô ấy lắc đầu, làm công việc gì, tựa hồ cũng không liên quan đến mình, cô ấy chỉ có chút tò mò mà thôi.

Hạ nhược tâm đi ra, bắt lực đưa tay sờ lên mặt của mình, đã biết là gương mặt này cũng sẽ gây phiền phức mà, bất quá, nhưng mà có sao chứ, mọi người đều nói là "Lợn chết không sợ nước nóng" còn gì.

Trở về đến phòng bệnh, cô cẩn thận ngồi ở đầu giường bệnh, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở trên tóc con gái, chỉ là, lúc cô nhấc ngón tay lên, ánh mắt liền tối sầm lại, trên ngón tay của cô vương lấy một đám tóc, là của Tiểu Vũ Diễm, ngón tay cô run rẩy lần nữa chạm vào mái tóc con bé.

Chương 228: Chỉ cần mẹ

Thì ra Tiểu Vũ Diễm đã bắt đầu bị rụng tóc, bác sĩ cũng đã nói rằng tác dụng phụ của việc trị liệu sẽ rất lớn, chỉ là cô không nghĩ lại xảy ra nhanh như vậy, Tiểu Vũ Diễm ngủ ngoan ngoan, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lạ thường, một cô bé đáng yêu như thế, nếu như không còn tóc, cô biết phải mở miệng nói thế nào đây, chỉ sợ bản thân cũng không chịu được mà bật khóc không ra tiếng.

Cô không muốn con gái cô dần vật đầu, thật sự không muốn như vậy.

Chỉ là, có thể đầu chỉ có chuyện đó xảy ra, mà còn có thể còn nhiều chuyện nữa.

Trong phòng kiểm tra, bác sĩ ngồi đọc tài liệu, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu với cô, Hạ Nhược Tâm đột nhiên giật mình, trong nội tâm cảm thấy bất an.

-Thực xin lỗi, cô Hạ, đã có kết quả kiểm tra rồi, cốt tủy của cô và con gái tuy rằng gần giống nhau, nhưng mà vẫn là không thích hợp, trước đó tôi cũng đã nói là, tốt nhất đi tìm bố của cô bé, cô bé bây giờ còn nhỏ, hơn nữa, lúc phát hiện chỉ mới là thời gian ủ bệnh, phương pháp trị liệu bằng hóa chất rất tổn hại đến thân thể cô bé, nó còn quá nhỏ, sức chống cự cũng còn kém. Hơn nữa...

Vị bác sĩ nói đến đây, tựa hồ lại là có chút khó nói:

-Cô Hạ, kỳ thật vẫn còn có một cách khác, cô có thể cùng bố đưa bé sinh thêm một cháu nữa, máu ở cuống rốn đứa trẻ đó sẽ cứu được cô bé, nhưng tử cung của cô lúc trước đã bị tổn thương, vì vậy nếu muốn mang thai thì đó là một chuyện rất khó, mà cô bé lại không thể nào ngồi chờ cơ hội chỉ một phần trăm như vậy được. Vì vậy, chúng ta phải sử dụng cách thứ ba là lấy tử của bố cô bé, nếu cũng không thích hợp thì chúng tôi sẽ tìm kiếm ở kho tùy quốc tế xem có người nào thích hợp với cô bé hay không.

Vị bác sĩ nói rất nhiều, nhưng Hạ Nhược Tâm càng lúc càng như ù tai đi, rõ ràng ban đầu cũng có hy vọng, nhưng mà, rồi lại biến mất hết, cô không biết phải mở miệng thế nào với Sở Luật, càng không có khả năng mang thai một đứa bé khác trong thời gian ngắn như vậy, chỉ còn trông đợi vào kho tùy quốc tế, nhưng đó lại càng là niềm hi vọng mong manh.

Cô phải là gì mới có thể cứu được con gái, mới có thể để cho con bé không chịu đau đớn nữa.

Cô ngăn người đi ra ngoài, mọi sức lực trên thân thể giống như đã cạn kiệt, thậm chí, đến mở đôi mắt cô cũng cảm thấy mệt mỏi.

Trên giường bệnh, Tiểu Vũ Diễm vẫn đang ngủ, lông mi thật dài khép hờ, cô biết rõ con gái có một đôi mắt rất đẹp, rất hiểu chuyện cũng rất biết điều.

Tay của cô đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ nhàng vuốt, đem búp bê đặt vào ngực nó, nếu như không có con búp bê này làm bạn, Tiểu Vũ Diễm nhất định sẽ rất cô đơn đấy.

-Mẹ...

Cô bé nhỏ tiếng gọi, xem ra đã tỉnh rồi đấy, Tiểu Vũ Diễm dụi mắt, sau đó duỗi hai cánh tay nhỏ ra:

-Mẹ, ôm một cái...

Hạ Nhược Tâm dang tay ôm cô bé trong lòng, toàn bộ thân thể nhỏ bé đã nấp trong ngực cô, không biết đang sợ cái gì?

-Mẹ hôm nay sẽ ra ngoài sao?

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ Diễm cầm tà áo của Hạ Nhược Tâm, ngẩng đầu hỏi cô.

-Ừ. - Hạ Nhược Tâm nói:

-Mẹ phải đi làm lại như trước đây, như vậy mới có thể mua kẹo que cho Tiểu Vũ Diễm ăn được.

Tiểu Vũ Diễm hết sức lắc đầu:

-Mẹ, Tiểu Vũ Diễm không cần kẹo que, chỉ cần mẹ có được không ạ? Tiểu Vũ Diễm ở nơi này sợ lắm, cả búp bê nữa.

Cô bé ôm chặt con búp bê kia, cho dù đi đâu cô bé cũng không buông nó ra.

Chương 229: Gắng sức cười

Hạ Nhượng tâm cả giác lòng chua xót, kỳ thật, cô đâu muốn rời khỏi, nhưng mà, số tiền thuốc men khổng lồ đã khiến cô bước vào đường cùng rồi.

Cô vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Vũ Điểm, hy vọng con gái sẽ hiểu được nguyên nhân mà cô phải rời đi.

Buổi tối, Hạ Nhượng Tâm thay một bộ đồ rất hồ hang, bộ ngực hầu như cũng lộ ra gần hết, hai tay cô ôm lấy bờ vai của mình, tựa hồ như làm vậy sẽ khiến chíp cô cảm thấy dễ dàng hơn một chút.

Trên mặt cô phủ một lớp phấn dày che lấp những vết thương của cô, trang điểm xong hầu như cô không còn là con người mộc mạc trước kia nữa.

Đến bên trong một gian phòng mà ở đó, một bọn đàn ông đang uống rượu, mà nhiệm vụ của cô phải hầu rượu cho những người đó.

Người đàn ông ôm lấy eo Hạ Nhượng Tâm, bàn tay không ngừng đụng chạm trên thân thể cô, thậm chí thỉnh thoảng còn bầu lấy cô khiến cô cảm thấy vừa đau vừa rất khó chịu.

Bàn tay ấy không ngừng nắn bóp cô, không được cử động, không được cử động, nếu làm vậy Tiểu Vũ Điểm sẽ phải làm sao, cô không thể mất con gái được. Hơn nữa cô sẽ lại lần nữa bị đánh, có thể sẽ bị đánh chết, ở chỗ này, mạng người được coi là thứ rẻ mạt nhất, cô chết rồi, Tiểu Vũ Điểm của cô biết làm sao bây giờ, cô lúc này biết rõ ràng, chỉ khi cô còn sống, Tiểu Vũ Điểm mới có hy vọng được sống.

Đàn ông muốn cô cười, cô liền cười, đàn ông muốn cô uống rượu, nàng liền uống rượu, nam nhân muốn cô làm cái gì thì cô là cái đó. Kể cả bắt cô làm chó, cô cũng phải sửa hai tiếng gâu gâu.

Giống như lời của Thẩm Vi đã nói vậy, cô không thể phản kháng, chỉ có thể chịu đựng mà thôi, bởi vì, không có cô cũng không có cái quyền phản kháng, bởi vì, cô còn muốn kiếm tiền mà.

Cô cười, bọn hán cũng cười, không biết là cười thật tâm, hay là giả dối.

Sau cuộc tra tấn nhằm chán kết thúc, người đàn ông lấy từ túi mình ra một xấp tiền mệnh giá lớn, nhét vào trên ngực Hạ Nhượng Tâm rồi thừa cơ sờ soạng cô một lát nữa, Hạ Nhượng Tâm mở to hai mắt mộng lung, những cô gái còn lại đều nở nụ cười với khuôn mặt trang điểm xinh đẹp.

-Cám ơn ông chủ. - Một câu nói ngọt chết người vang lên.

"Cám ơn...ông chủ..."Cô mở đôi môi khô khốc, đôi hàng mi đã ướt nước, cô đã không thể chịu đựng được nữa.

Người đàn ông tựa như rất hài lòng, thấy trước được món lợi béo bở, ông ta nhéo má Hạ Nhượng tâm nói:

-Cô gái, tôi có thể mang cô ra sân khấu, giá tiền thương lượng là được.

Mùi rượu nồng nặc của ông ta phả vào mặt cô khiến cô gần như chịu không nổi.

-Tôi rất xin lỗi, ông chủ.

Cô vẫn cố nở nụ cười trên khuôn mặt:

- Tôi không đủ khả năng đâu, bởi vì, tôi còn có kia khách đang chờ nữa.

Người đàn ông có chút thất vọng, nhưng cũng không thể làm gì hơn được. Đây là quy củ của nơi này, nếu mang một cô gái ra ngoài thì phải được sự đồng ý của người đó, cô tình nguyện hợp tác, như vậy hai bên mới không ai chịu thiệt thòi.

Trong toilet, Hạ Nhượng Tâm nôn ra số rượu cô vừa uống, chỉ cần nghĩ đến bàn tay của người đàn ông kia, cô lại không ngừng ớn lạnh mà phui phui thân thể của cô, cô cũng cảm giác được sự kinh tởm không thể diễn tả được.

Buồn nôn, thật là rất buồn nôn, chỉ cần nghĩ đến đây, cô liền nôn thốc nôn tháo, mãi đến khi dạ dày của cô không còn gì để nôn ra nữa, cô mới đứng thẳng người lên, lúc này, trong gương là một cô gái nhếch nhác, toàn thân đều toát ra sự phong trần, lớp phấn lót dày, hàng lông mi dài, đôi mắt kẻ viền đậm, đây chính là cô, chính là cô đây sao?

Cô vươn tay đặt ở trên gương, ngón tay chạm đến lạnh buốt, mà trong lòng cô lúc này cũng lạnh như băng.

Cô có chút chán nản nhắm mắt lại, bên trong đôi mắt khép hờ là một sự bất lực và thê lương.

Chương 230: Sẽ quan tâm sao?

-Cô không được khóc, không người nào có thể giúp cô đâu, chỉ có cô mới giúp cô được thôi.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô, cô quay đầu lại thì đã thấy Thẩm Vi đã đứng đấy không biết từ lúc nào, cô ấy giống như xuất quỷ nhập thần vậy, mà tức thời lại nói ra một câu, mà những câu này khiến người ta đau đớn, rồi lại cũng hiểu được đó chính là sự thật.

Cô ấy dựa vào trên cửa, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt tựa như đang nhớ về quá khứ.

-Thẩm...

Hạ Nhược Tâm trong lúc nhất thời không biết xưng hô thế nào với cô ấy cho phải.

-Cô cứ gọi tên là được rồi.

Thẩm Vi đứng thẳng người lên, đi ra ngoài, nhưng bước được vài bước lại quay đầu lại nói:

-Đi trang điểm lại một chút đi, cứ như vậy mà làm, cô rất thông minh đấy, như vậy cũng có thể chịu được ít nhiều đau đớn.

Hạ Nhược Tâm cứ thế nhìn Thẩm Vi đi ra ngoài, đôi môi cô khẽ run.

Một câu cảm ơn bị nghẹn lại trong cổ họng, không biết phải mở miệng như thế nào.

Cô lau nước mắt trên mặt.

"Miễn cưỡng nở một nụ cười, đúng vậy, không thể khóc, chỉ có thể cười, cô không còn phải là hạ nhược tâm nữa, cô chỉ là một nữ tiếp rượu thấp kém, cô không còn danh dự, cũng không cần đến danh dự nữa, cô muốn chỉ có tiền, có thuốc men cho con gái cô.

Lại một lần nữa đi ra ngoài, cô biết mình còn có thể chịu đựng được thêm nữa, thêm nữa.

Khi cô về đến bệnh viện, từ rất xa đã thấy bóng dáng bé nhỏ của đứa trẻ cô đơn trên bậc thềm, Tiểu Vũ Điểm ôm lấy búp bê, thỉnh thoảng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía xa, khi thấy cô liền vội vàng đứng lên, đôi chân bé nhỏ chạy đến phía cô.

-Mẹ...

Hạ Nhược Tâm vội vàng cúi xuống ôm lấy con gái.

-Mẹ...

Tiểu Vũ Điểm ôm cổ Hạ Nhược Tâm, thỉnh thoảng cọ vào cổ cô, ngón tay nhỏ nhỏ cũng nắm chặt lấy áo mẹ không muốn buông ra.

-Thật xin lỗi cô Hạ, nói thế nào Tiểu Vũ Điểm cũng không chịu ngủ.

Người hộ sĩ cảm thấy có lỗi rồi nói, đứa bé này thật sự rất nghe lời, nhưng mà, đôi khi cũng cố chấp mà người khác không thể thuyết phục được.

-Thực xin lỗi, làm phiền các cô rồi.

Hạ Nhược Tâm cười cười nói với người hộ sĩ, sau đó cô đưa tay vuốt đầu con gái, cô biết rằng buổi tối nếu không có cô thì cô bé sẽ không chịu đi ngủ, cuộc sống hai mẹ con cô luôn như vậy đấy, không thể thiếu đi một người được.

Cô đem con gái đặt lên giường, Tiểu Vũ Điểm cũng mệt là lăn ra ngủ rồi, cô nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, ánh mắt mệt mỏi của cô bây giờ cũng dường như không mở ra được.

-Không phải sợ, mẹ ở đây rồi.

Cô nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, mà mỗi lần thấy được mặt con bé cô lại có cảm giác chua xót không nói thành lời.

-Bảo bối không phải sợ, mẹ ngày mai sẽ đến tìm bố của con, mẹ nhất định sẽ bảo ông ấy cứu con, dù có lấy tính mạng mẹ ra đổi đi nữa.

Cô đưa tay đặt trên trán Tiểu Vũ Điểm giống như cam đoan với con bé, nhưng thật ra là vẫn có chút bất lực.

Người đàn ông kia quá mức vô tình, cho tới bây giờ đều coi sinh mạng của cô là gì cả, mà đứa con àm cô sinh ra, anh sẽ quan tâm sao?

Nhưng mà, cô chỉ có thể liều mình đi thử một lần thôi, nếu như đây là cách duy nhất để cứu lấy con gái.

Phía dưới tòa cao ốc của tập đoàn Sở thị, cô ngẩng đầu nhìn lên, một cảm giác quen thuộc kéo đến, cô vẫn rất sợ nơi đây, có lẽ cũng có thể nói là sợ người đàn ông kia, lúc này, trên mặt cô nhợt nhạt, ánh mặt trời rọi thẳng vào người cô, mơ hồ trong đó dường như có thể nhìn thấy những mạch máu li ti trên làn da của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Cô không bằng một con chó!

Cô xoay người, lùi về sau một bước, cuối cùng chỉ có thể mệt mỏi cất bước ra đi, hần không có ở đây, không có ở đây, chắc đã cùng Lý Mạn Ni ra nước ngoài rồi, cũng không biết khi nào mới trở về.

Cô ngẩng đầu lên, mím môi nếm lấy những giọt nước mắt mặn chát, cô phải làm sao đây? Phải làm sao?

Cô đưa tay lau nước mắt lấm lem trên mặt, tự nhủ rằng bản thân sẽ không sao, hần chắc cũng muốn trở về đây, không đời nào lại ngốc nghếch sống mãi ở nước ngoài được, vì vậy, cô vẫn sẽ còn cơ hội, còn cơ hội đấy.

Cô bước nhanh về phía bác sĩ, hôm nay cô Tiểu Vũ Điểm lại làm trị liệu, cô phải nhanh chân chạy về mới được, bởi vì, con gái cô chắc sẽ rất sợ hãi.

Ánh mặt trời âm ỉ chiếu xuống, nhưng mà cũng không có cách nào sưởi ấm được bàn tay lạnh như băng của cô, không biết từ lúc nào nó đã trở nên lạnh lẽo như vậy.

Trong sân bay, Lý Mạn Ni có chút không vui mà nhắm mắt lại, nhưng mà, cô đủ thông minh để cho Sở Luật không nhận ra được, cô đang muốn Sở Luật sẽ ngu ngốc mà sống bên cô suốt đời ở nước ngoài đấy, nhưng mà, sự thật thì không có chút khả năng gì. Cô cũng không thể vĩnh viễn trốn tránh được sự thật, cô phải đối mặt, đến một ngày nào đó, cô phải đối mặt với việc nhận ra rằng cô đã vì hạnh phúc của mình mà đã nỗ lực hết mình, cho dù là bất chấp mọi thủ đoạn.

Ngày hôm nay, Hạ Nhượng Tâm đã sớm đến, chỉ sợ lại bỏ lỡ chuyện gì, cô đứng ở cửa ra vào của tòa cao ốc tập đoàn Sở thị, bước về phía trước một bước, không biết hần có quay về không, cô bỏ hết danh dự để đứng đây cũng chỉ vì con gái cô, không phải là vì hần, nếu như có thể, cô cũng không muốn làm như vậy, không muốn thấy người đàn ông đã đối xử tàn nhẫn với cô.

-Anh ấy sẽ không gặp cô đâu, cô hãy về đi. - Lý Mạn Ni khẽ cười, dường như đã sớm biết được tâm tư của cô, cô ta đi đến phía Hạ Nhượng Tâm, đứng trước mặt cô, so sánh với dáng vẻ nhếch nhác của Hạ Nhượng Tâm, Lý Mạn Ni quả thực có thể hạnh phúc hình dung ra rằng, cô gái này trời sinh ra sẽ không bị đau khổ mà sinh ra là để bị giày vò đấy.

-Lý...Sở phu nhân... - Câu "Sở phu nhân", Hạ Nhượng Tâm thốt ra mà cổ họng cô khô khốc, nhưng rồi, trong ánh mắt cô lóe lên một niềm hi vọng, cô ấy đã trở về, cô phải người đàn ông kia cũng đã trở về rồi không?

-Tôi đã nói rồi, chồng tôi không thể nào gặp cô được đâu, xin cô lần sau đừng đến đây làm phiền bọn tôi nữa. - Lý Mạn Ni cắt ngang lời cô, cũng không cho cô cơ hội để nói tiếp, cô ta khinh thường nhìn Hạ Nhượng Tâm, Hạ Nhượng Tâm, cô cho rằng cô là ai chứ, chỉ là vợ trước mà thôi, một người đàn bà mà ai cũng có thể làm chồng!

-Tôi xin cô, hãy để tôi được gặp anh ấy! Tôi không có ý gì cả, cũng không có ý nghĩ sẽ chia rẽ hai người, chỉ là tôi muốn gặp anh ấy một lần. - Hạ Nhượng Tâm hạ mình van xin, chỉ cần có thể cứu lấy con gái, hần muốn cô làm gì cũng được, dù sao, cô bây giờ cũng đã sớm mất hết danh dự rồi.

-Không bao giờ, tôi sẽ không để cho cô gặp anh ấy đâu, cô đừng mơ mộng nữa! - Lý Mạn Ni lại bước về phía trước một bước, dưới ánh mắt van nài của Hạ Nhượng Tâm, mỗi câu mỗi chữ của cô thốt lên thật vô tình, mà cũng thật rõ ràng rành mạch:

-Anh ấy chắc chắn sẽ không cứu con gái của cô đâu, bởi vì anh ấy đã nói rất hận cô và đứa con hoang này, đứa bé nào anh ấy cũng sẽ cứu, nhưng nếu do cô sinh ra thì không! Cô đối với anh ấy mà nói, quả thực đến một con chó cũng chả bằng!

Mỗi câu mỗi chữ nham hiểm ác độc thốt ra khiến cho thân thể Hạ Nhượng Tâm đột nhiên như cứng ngắc, cô lùi về phía sau vài bước, không thể tin được bản thân lại đến mức này, mặc kệ những lời nói của Lý Mạn Ni có phải là thật hay không, nhưng nó đã khiến cho trái tim vốn đã ngàn vết dao đâm của Hạ Nhượng Tâm càng thêm tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Nạp nguyên liệu

Cô biết rõ, hấn hận cô, nhưng mà, con gái của cô không phải là con hoang, mấy người đó dựa vào cái gì mà có thể nói bảo bối của cô như vậy, dựa vào cái gì mà mấy người họ có thể sỉ nhục cô, lại còn chà đạp con gái cô như vậy, cô là một đứa trẻ dễ nghe lời đến vậy sao?

-Cô cứ đi, đừng để tôi cho người đến đuổi đi, cô cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí, cả với con gái của cô nữa, cuộc sống của bọn tôi hiện giờ rất hạnh phúc, không cần đến sự có mặt của cô, mặt cô cũng dày quá đấy nhỉ, đúng là không có một điểm tốt nào!

Lý Mạn Ni nói xong, quay người rời đi, lúc Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu lên, cô mông lung mơ hồ lần nữa chìm vào tuyệt vọng, ai đó hãy cho cô biết cô còn có thể làm gì cho chính mình, và cho con gái Tiểu Vũ Diễm của cô đây?

Nếu như hấn đứng trước mặt cô, còn không thể nhìn thấy, như vậy cô làm sao có thể vì con gái mà tranh thủ đến đây?

Cửa ra vào bao nhiêu nhân viên đều dồn mắt vào cô, trong mắt bọn họ cô chỉ giống như một người điên mà thôi, chỉ là, thực sự cô đang rất muốn điên rồi.

Hy vọng mà đến, giờ lại đem thất vọng trở về, thậm chí còn đến mức tuyệt vọng.

Bên trong văn phòng Tổng giám đốc ở cao ốc tập đoàn Sở thị, Sở Luật vòng hai ta trước ngực đứng bên cửa sổ, mắt hắt dán chặt vào hình thể một cô gái gầy gò đáng thương, đến khi hấn đang muốn nhìn rõ lại một lần nữa thì nhận ra rằng hình bóng ấy đã biến mất hấn rồi.

Hấn nheo hai mắt, đưa tay đặt trên lồng ngực mình, ngón tay khẽ chạm vào chiếc hộp trong túi áo, hấn thật không ngờ, nếu như có thể một lần nữa nhìn thấy cô gái có tên Hạ Nhược Tâm, hấn sẽ đổi mặt với cô thế nào.

Thời gian bốn năm trôi qua, cái tên ấy đã trở thành một thứ kiêng kỵ đối với hấn, hấn vẫn còn hận, hận bốn năm trước cô hại chết Dĩ Hiên của hấn, bốn năm sau vẫn hận, hận cô vì cái gì mà xuất hiện trong suy nghĩ của hấn, trong giấc mơ của hấn, thậm chí bất cứ chỗ nào trong cuộc sống của hấn.

Vì vậy, trừ khi cô gái ấy chết rồi, nếu không, hấn vẫn sẽ không ngừng oán hận.

Ngồi trên ghế, hấn bắt đầu xử lý đồng hồ tài liệu khổng lồ trên bàn, những thứ này đều là do thư ký đem đến, quả nhiên, công ty vẫn không buông tha hấn, hấn chỉ không đến mấy ngày thôi mà tài liệu đã chất đống như núi, nếu đi lâu ngày chỉ sợ là đè chết hấn mất.

Hấn vuốt trán, không biết tại sao hấn lại có cảm giác mệt mỏi hơn bao giờ hết.

Lý Mạn Ni bước lên thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, ở đây, thân phận của cô ra sao mọi người đều biết rất rõ, vì vậy, mỗi người đối với cô đều cực kỳ kính trọng, cô cũng có cảm giác được nhiều người hâm mộ, còn có cảm giác bản thân như đang "cao cao tại thượng nữa".

Cô vốn là đi rót cho Sở Luật một li cà phê, biết rõ hấn hiện tại bận rộn nhiều việc, nên càng cần đến sự thư giãn, cuối cùng lại gặp phải Hạ Nhược Tâm, phải đợi đến lúc cô ấy đi khỏi rồi mới thôi.

Đây là một phương pháp góc ngách, nhưng cũng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Cà phê nổi bọt, cô dùng thìa khuấy đều, sau đó mới buông chiếc ly trên tay xuống, lấy từ trong người một túi nhỏ, bên trong có một loại bột mịn, cô khuấy một lát, chỗ bột kia đã hòa tan hấn vào trong ly cà phê.

Cô lại nâng ly lên phe phẩy, lúc này mới hài lòng đưa lên khóe môi của mình.

Cô quay người, đột nhiên sững sờ, ly cà phê suýt nữa đã đổ xuống mặt đất.

Cô nhanh chóng giữ vững được thân thể, liền nở nụ cười, cô đứng đây từ lúc nào vậy, Tịnh Đường, cô muốn hứ chết người hay sao. Cô vỗ vỗ lồng ngực của mình, ánh mắt tỏ vẻ né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Một mối

-A, em vừa đến không lâu, em chỉ muốn uống nước thôi mà. - Đỗ Tịnh Đường vô tội nói, nếu như nói là đứng chỗ này mà dọa chết người chắc cô cũng đã hù chết một đồng người rồi nhỉ.

Nói rồi, Tịnh Đường liền đi đến, cầm ly rót một ly nước, nhưng rồi ánh mắt lại nhìn sang ly cà phê trong tay Lý Mạn Ni nói:

-Chị dâu à, có thể đưa ly cà phê kia cho em được không, chị có thể pha lại cho anh ấy ly khác được không hả? - Cô uống nước, nhìn thấy cà phê, lại thấy anh họ kia hạnh phúc như vậy quả thật khiến cô có chút ghen tỵ, còn có người pha cà phê cho cơ đấy, với tốc độ uống tối đa của anh ấy, thì phần lớn đều là uống nước lọc, bởi vì nó rất đơn giản mà.

Lý Mạn Ni gượng cười nói:

-Đây là cho anh của em đấy, anh ấy cũng đợi khá lâu rồi, nếu như em muốn thì để anh ấy đợi thêm lát nữa vậy.

Đỗ Tịnh Đường nghe vậy liền lắc đầu, nói:

-Được rồi, chị đem cho anh ấy đi, em cũng không muốn nhìn anh ấy trừng mắt lên đâu, như vậy khó chịu lắm. - Nói rồi cô rót thêm một ly nước, uống một ngụm lớn, bây giờ cô tình nguyện uống nước lọc, không muốn tranh giành một ly cà phê với Sở Luật nữa, nếu thế kết cục chỉ có hai chữ, chính là...

Muốn chết.

Lý Mạn Ni thở dài một hơi, một chân vừa bước ra ngoài, đã nghe giọng Đỗ Tịnh Đường vang lên phía sau:

-Chị dâu, chị vừa cho cái gì vào trong cà phê vậy, có phải là bài thuốc bí truyền gì đấy chứ? - Đỗ Tịnh Đường cảm kích li, tình quái hỏi Mạn Ni, cô còn chưa từng thấy qua, cà phê đã pha rất được rồi, lại thêm nguyên liệu gì vào bên trong, hơn nữa chất bột màu xám tro kia rõ ràng không phải là đường, nếu như đường thì phải là màu trắng chứ, nếu như đường biến thành như vậy chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ vào rồi.

-A, không có gì đâu, chỉ là bột cacao thông thường thôi, để thêm chút hương vị đó mà. - Khóe môi Lý Mạn Ni cười gượng, sau đó nhanh chóng rời đi, để lại Đỗ Tịnh Đường đứng đó với cái ly trong tay.

-Bột cacao à, thật sự tốt như vậy sao? - Cô lắc lắc đầu, thật đúng là ý tưởng rất kì quái, thứ đó, có thể dễ uống mới thật kì lạ đấy. Vì vậy, hiện tại cô không còn ghen tị với người anh họ bị đưa ra làm vật thí nghiệm nữa rồi.

Trong văn phòng Sở Luật, Lý Mạn Ni đặt ly cà phê lên bàn làm việc, Sở Luật ngẩng đầu lên khẽ nhíu mày nói:

- Nếu ở trong phòng mà nhầm chán thì em có thể làm một số việc khác, sinh hoạt trong công ti quả thực có chút buồn tẻ.

Lý Mạn Ni ngồi cạnh cười:

-Không cần đâu, em thấy nơi này rất tốt, có thể ở cạnh anh, cũng có thể học được một chút kiến thức như vậy là em đã mãn nguyện rồi.

Cô cũng định muốn học về kinh doanh, nếu như không thể lúc nào cũng ở đây thì làm sao mà cô có thể phòng ngừa vài ba cô gái đến phá hỏng gia đình của cô đây.

Sở Luật không nói gì, cầm lấy ly cà phê trên bàn nhấp một ngụm, tay lấy thìa khuấy nhẹ chất lỏng màu nâu sậm trong ly, cà phê trong miệng có chút đắng ngắt.

Trong vị đắng có chút dần vật, có chút phiền lòng.

Chứng kiến hẳn uống ly cà phê mình pha, Lý Mạn Ni hơi cúi đầu, đáy mắt đã hiện lên một tia sáng nhàn nhạt.

Sau khi uống xong, Sở Luật đem chén cà phê đặt trên mặt bàn, sau đó cầm lên một tập tài liệu nhìn qua, nản tay cũng thỉnh thoảng ký chữ phía trên, nhưng vị đắng trong miệng dường như càng lúc càng trở nên đậm đặc hơn.

Hình ảnh Lý Mạn Ni trước mắt hắn chợt chòch, mà chỗ giữa trán của hắn càng lúc càng nhấn nhá, hắn không thích cảm giác như vậy, thật sự không thích chút nào.

Hắn ngả lưng dựa vào ghế sofa, miệng khẽ thở dài.

Hắn bắt đầu tự hỏi, cuộc sống như vậy là hạnh phúc sao?

Chỉ là, tại sao, hắn lại ưa thích cuộc sống trước kia hơn, thậm chí là lúc bên cạnh cô gái ấy!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Không có cảm giác an toàn

Hắn dùng tay bới tóc, màu mắt đang dần dần tối sầm xuống, Lý Mạn Ni vẫn đang tiến đến nhưng rồi lại không nhận ra rằng, ánh mắt người đàn ông này đang càng trở nên phiền muộn.

Lúc Hạ Nhượng Tâm trở lại bệnh viện, từ rất xa cô đã nghe được tiếng con gái khóc.

Cô hoảng hốt, vội vàng chạy đến.

Càng chạy đến gần, âm thanh nho nhỏ kia đúng là giọng của Tiểu Vũ Diễm, chỉ là tại sao con bé lại khóc, không phải trước giờ nó vẫn rất hiểu chuyện đó sao? Tại sao lại khóc, hơn nữa còn khóc nức nở như vậy?

Cô chạy vào, chỉ thấy trên giường bệnh, thân thể nhỏ bé kia đang không ngừng run rẩy, hai hàng lông mi dài đã ướt đẫm nước mắt, gương mặt nhỏ nhắn cũng ửng hồng lên.

Người hộ sĩ một tay ôm thật chặt cô bé, tay kia thì vẫn đang vỗ nhẹ lưng nó.

- Mẹ... - Cô bé không ngừng khóc, rồi ho khan nữa, bất luận người hộ sĩ dỗ dành thế nào cũng không nín.

- Tiểu Vũ Diễm, không khóc, mẹ con sẽ đến ngay thôi.

Đứa bé vẫn tiếp tục khóc, khiến cho mấy người hộ sĩ quả thực có chút luống cuống.

- Tiểu Vũ Diễm... - Hạ Nhượng Tâm vội vàng lại gần, nghe được giọng cô, Tiểu Vũ Diễm lúc này mới ngừng khóc, hai mắt khóc đến sưng đỏ cả lên, nước mắt vẫn đang không ngừng chảy xuống.

- Mẹ... - Cô bé tủi thân gọi Hạ Nhượng Tâm, giang hai cánh tay nhỏ bé ra.

Hạ Nhượng Tâm ôm con gái trong lòng ngực mình, tay cô đặt trên đầu con gái, rồi nhận ra rằng, tóc nó dường như đã mất đi hơn phân nửa, hơn nữa còn ngày càng trở nên ít đi.

Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng...

- Cô Hạ, Tiểu Vũ Diễm biết mình mất rất nhiều tóc, hơn nữa về sau có thể bị trọc nên khóc, bọn tôi dỗ dành thế nào cũng không nín. - Hộ sĩ nói một cách ái ngại, nhìn đứa trẻ khóc lóc đáng thương cũng đủ khiến cho người ta đau lòng rồi.

Hạ Nhượng Tâm cẩn thận di chuyển bàn tay mình xuống đặt trên vai cô bé.

- Tiểu Vũ Diễm, con khóc là vì như vậy đó hả/ - Cô cúi đầu hỏi con gái đang nắm chặt lấy áo mình.

Tiểu Vũ Diễm thút thít nói:

- Mẹ, có phải đầu con trọc rồi không? Tiểu Vũ Diễm bị xấu rồi, bị xấu rồi, mẹ đừng bỏ rơi Tiểu vũ diễm nhé/ - Cô bé nấp vào ngực mẹ, dù sao vẫn sợ là mình sẽ bị lãng quên, rồi sẽ bị vứt bỏ, có lẽ gần đây Hạ Nhượng Tâm đã quá bận rộn rồi, thế cho nên không để ý đến Tiểu Vũ Diễm khiến con bé không có cảm giác an toàn.

Con bé quả thực là một đứa trẻ nhạy cảm!

- Làm sao như vậy được, mẹ yêu nhất Tiểu Vũ Diễm đấy nhé, Tiểu Vũ Diễm quên rồi hay sao? Tiểu Vũ Diễm là thiên sứ của mẹ nó, mẹ làm sao có thể không cần con chứ?

Hạ Nhượng Tâm vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ nhàng lau sạch nhưng dòng nước mắt trên mặt cô bé, cô làm sao có thể không muốn ở bên bảo bối của cô chứ, không có Tiểu Vũ Diễm, cô có thể còn là cô được sao?

- Thật không ạ? Nếu Tiểu Vũ Diễm bị trọc đầu thì mẹ vẫn phải ở bên Tiểu Vũ Diễm đấy nhé! - Đứa bé cẩn thận hỏi, đôi mắt đỏ au vì khóc không thể giấu nổi nỗi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Nhà của các cô ấy

-Mẹ, chúng ta về nhà có được không? Tiểu Vũ Điểm muốn về nhà, Tiểu Vũ Điểm hứa sẽ nghe lời, biết điều, Tiểu Vũ Điểm muốn về nhà. - Tiểu Vũ Điểm nằm trong lòng cô, không ngừng nói muốn về nhà, cô bé không muốn ở đây nữa, nơi đây rất đáng sợ, và cũng lạnh lẽo.

-Mẹ, chúng ta về nhà... - Tiểu Vũ Điểm ôm chặt cô, thỉnh thoảng nhấp nháy hai mắt, hai hàng lông mi thỉnh thoảng ướt đẫm nước mắt lăn xuống.

-Được rồi, mẹ đưa con về nhà, chúng ta về nhà nhé. - Hạ Nhược Tâm ôm lấy con gái, đôi mắt cụp xuống, cô nấc lên khe khẽ, những người hộ sĩ cũng nhận ra là cô đang khóc, cô cứ thút thít như vậy, chỉ có hao hàng nước mắt không ngăn được mà tụ lại dưới cằm cô, sau đó rơi xuống người cô bé.

Cô như cứ như vậy mà đi ra ngoài, đi thẳng đến cửa phòng bác sĩ.

Bác sĩ chủ trị cho Tiểu Vũ Điểm đưa ta đặt lên trán, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói:

-Cô Hạ, bây giờ bệnh tình cô bé đã được khống chế khá tốt, chúng ta bây giờ chỉ cần chờ đến lúc tìm được tùy thích hợp, cô có thể đưa cô bé về, cô bé còn quá nhỏ, nó khóc như vậy cũng không tốt lành gì đối với thân thể của cô bé đâu. Rồi, cô có thể đưa cô bé về rồi, chỉ cần đưa bé đến khám đúng hẹn là được.

Hạ Nhược Tâm gật đầu một cái, Tiểu Vũ Điểm đã ngủ từ bao giờ, chỉ có chiếc miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại gọi mẹ.

Cô ôm lấy con gái đi ra ngoài, từng bước rời khỏi thế giới màu trắng này. Chỉ còn bác sĩ đứng nhìn theo dáng lưng của cô, thật sự cảm thấy rằng thân thể cô đang ngày càng gầy đi, tại sao cô có thể gặp nhiều chuyện, vượt qua được nhiều chuyện đến thế.

Ông thở dài một hơi rồi trở về, bây giờ chỉ hi vọng là sẽ sớm tìm được tùy thích hợp cho cô bé, nếu không thì đứa trẻ đáng yêu này không còn khả năng sống nữa.

Bên ngoài, Hạ Nhược Tâm dùng áo của mình che chắn cho con gái, bất luận gió lạnh đang không ngừng quất vào mặt, cô vẫn dụi dụi cúi xuống vuốt lấy đôi má non nớt của con gái, cả mái tóc mỏng manh của nó nữa.

Cô cẩn môi, bước chân càng lúc càng nhanh hơn.

Đi một mạch đến trước căn phòng của bọn họ, Hạ Nhược Tâm đã nhận ra rằng cô đã lâu chưa trở về, nhà của bọn cô, không lớn nhưng chính là ngôi nhà mà cô cảm thấy an toàn nhất.

Mở cửa, bên trong rất lâu không có người ở, tất cả đồ đều đã bám đầy bụi đất. Cô cẩn thận đặt con gái xuống, lúc này mới đem chậu và khăn ra lau chùi. Từng nơi một đều được cô dọn dẹp sạch sẽ.

- Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm đưa tay dụi mắt, từ trên giường bò dậy, thấy mình đang ở trong ngôi nhà quen thuộc, trên mặt cô bé nở nụ cười tươi vui, cô bé ôm lấy con búp bê của mình rồi cẩn thận nhảy xuống giường, sau đó tìm thấy Hạ Nhược Tâm trong bếp.

-Mẹ... - Cô bé ôm lấy hai chân Hạ Nhược Tâm, đôi chân nhỏ dậm trên mặt đất, Hạ Nhược Tâm buông tấm khăn lau trên tay xuống, qua người bế con gái lên. Cô nhẹ nhàng sờ lấy khuôn mặt đáng yêu của con gái, nói:

-Đã bảo là không được để chân trần chạ khắp nơi như vậy rồi, bằng không thì mẹ sẽ gọi tiểu đồng nhà bà bà đến sờ chân con đấy nhé.

Tiểu Vũ Điểm vội vàng rút chân lại, cô bé sợ nhất điều này, cô bé không thích để ai đụng vào chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Sẽ không quá muộn

-Mẹ, không thích đâu, không muốn Tiểu đồng chạm chân đâu.

Cô bé cong đôi môi bé nhỏ, duỗi hai tay ôm lấy cổ Hạ Nhược Tâm, không ngừng lắc lư cái đầu, cô bé không muốn như vậy.

Hạ Nhược Tâm khẽ xoa đầu con gái, chỉ là, ngón tay bỗng đột nhiên dừng lại, không dám vuốt ve thêm nữa.

Cô giấu tay ở sau lưng, trên ngón tay còn vương lại nhúm tóc mềm của con gái, trong lòng cô rất đau xót, càng ôm chặt lấy con bé hơn nữa.

-Mẹ, con sẽ nghe lời mà, không muốn Tiểu đồng chạm vào chân của Tiểu Vũ Điểm đâu, được không ạ? - Tiểu Vũ Điểm với lấy mái tóc của Hạ Nhược Tâm, cầm trên tay thỉnh thoảng nghịch lấy, cô bé yêu nhất là mái tóc của mẹ, vừa thơm thơm, đen nhánh, cô bé cũng muốn giống như mẹ mình, làm Tiểu Vũ Điểm xinh đẹp.

-Được rồi. - Hạ Nhược Tâm gật đầu.

-Mẹ, Tiểu Vũ Diễm đói bụng, muốn được ăn mì mẹ nấu. - Nghe được lời mình muốn nghe, cô cảm thấy rất vui mừng, ở nhà, Tiểu Vũ Diễm đã không còn sợ hãi như trong bệnh viện nữa.

Tiểu Vũ Diễm cũng đã thực sự không được ăn mì mẹ nấu từ lâu.

-Được, mẹ làm một bát cho con nhé.

Hạ Nhược Tâm trả lời, bế con bé trở lại trên giường, sau đó đặt con búp bê trong lòng ngực của mình, lúc này mới thông thả bước vào trong phòng bếp, kì thật từ lâu cô cũng chưa làm món mì lại.

Có khi, thật sự nhớ lại cảm giác trước kia, cô cùng Tiểu Vũ Diễm ăn cùng một tô mì, bây giờ cũng thật là vậy đấy.

Bên trên một cái bàn không lớn, Hạ Nhược Tâm trút một ít từ bát của mình sang một cái chén nhỏ hơn đặt trước mặt Tiểu Vũ Diễm, Tiểu Vũ Diễm vụng về cầm lấy đôi đũa, háo hức nhìn cái chén trước mặt, lúc cái chén đã đặt trước mặt, cô bé bắt đầu cúi miệng ăn ngon lành.

-Mẹ, ngon quá. - Tiểu Vũ Diễm cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ nhắn, trên khuôn mặt cũng ngập tràn vẻ thỏa mãn.

Hạ Nhược Tâm nhìn ngắm con gái đang ăn trước mặt, ánh mắt lại đỏ au, cô vội vàng cúi xuống, cũng bắt đầu ăn, chỉ cần hai mẹ con ở bên nhau, chỉ cần một tô mì thôi, đối với họ đều là sơn hào hải vị.

Ăn xong, Hạ Nhược Tâm thu dọn sạch sẽ, trở về lại bên trong phòng, Tiểu Vũ Diễm đang một mình chơi với búp bê, hiện tại con búp bê đó hầu như là người bạn duy nhất của cô bé.

-Tiểu Vũ Diễm - Cô ngồi trên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt con gái.

-Mẹ phải ra ngoài làm việc rồi, con ở nhà ngoan chờ mẹ về, được không nào?

Tiểu Vũ Diễm ngẩng đầu lên, bàn tay bé nhỏ túm chặt lấy áo mẹ, nói:

-Mẹ, có thể đưa Tiểu Vũ Diễm đi cùng không, giống như lúc trước vậy đó, Tiểu Vũ Diễm sẽ ngoan ngoãn, ngồi một chỗ chờ mẹ, không làm phiền mẹ đâu.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng giải thích với con:

-Chỗ mẹ làm không thể đưa Tiểu Vũ Diễm đến được, hơn nữa bây giờ con đang bệnh, vì vậy ngoan ở nhà nhé. Nhưng mà mẹ hứa với Tiểu Vũ Diễm, xong việc mẹ sẽ nhanh trở về, không muộn quá đâu. - Ngón tay cô hơi run run lên, nụ cười trên mặt cô méo xệch đi.

Tiểu Vũ Diễm cắn nhẹ môi, cuối cùng gật đầu một cái.

Muốn mẹ về sớm, Tiểu Vũ Diễm sẽ ngồi chờ mẹ về, cô bé ngẩng đầu nhìn Hạ Nhược Tâm, trong đôi mắt trong trẻo ươn ướt.

Đóng cửa lại, Hạ Nhược Tâm đứng ở cửa ra vào, cô thật sự không còn cách nào khác là phải để đứa con ba tuổi ở nhà một mình. Người nhà đến một người còn không có, chỉ có một con búp bê chơi cùng con gái của cô.

Tiểu Vũ Diễm ngồi trên giường, ôm chặt lấy con búp bê trong ngực, sau đó thân thể bé nhỏ co rút lại.

Rốt cuộc cô bé chẳng thể nào nhịn được mà òa khóc lên, mà cô gái bên ngoài cửa cũng đang như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Gặp

Giữa mấy người đàn ông, Hạ Nhược Tâm ngồi chờ đợi, một ly rượu đặt trước mặt cô, cô nhận lấy rồi uống vào, sau đó lớn tiếng ho khan, cô chưa bao giờ có thể uống được nhiều rượu đến vậy, nhưng mà bây giờ rượu đối với cô mà nói, cô chẳng những muốn uống, mà còn muốn cười nữa cơ.

Cô tiếp tục uống thêm một ly, lúc cúi đầu xuống, nước mắt cô nhỏ vào bên trong ly rượu, mà bản thân nàng rõ ràng đã uống một hơi cạn sạch, người bên cạnh cô, trước mặt cô cũng đang cười.

Một người đàn ông đặt tay lên đùi cô, thân thể cô bắt đầu trở nên run rẩy, bản năng của cô vẫn đang chống cự những tiếp xúc da thịt như vậy, nhưng khuôn mặt cô vẫn gương cười, cười có chút đau khổ, với một chút nước mắt.

Mà cô cũng không biết rằng, ngay lúc này, một đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng đang nhìn thẳng vào cô, ánh mắt ấy như hận không thể đem cô mà xé ra từng mảnh nhỏ vậy.

Sau khi mấy người đàn ông tàn cuộc, Hạ Nhược Tâm mới đứng lên, cặp lông mày của cô nhíu lại, ta đặt phía dưới phần dạ dày của mình, cổ họng cô đau rất, cô đi về phía toilet, mỗi một bước chân của cô như loạng choạng. Say hay tỉnh, chính cô còn không biết.

Đi vào trong toilet, cô nôn ra hết rượu trong bụng, đôi mắt nhắm nghiền lại, cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhưng lúc phát hiện sau lưng cô có người, thân thể cô chợt rung mình như tuyết tháng mười hai đang rơi, cứ như vậy mà rơi vào bên trong cổ họng của cô.

Gương mặt này...

Làm sao có thể, làm sao có thể là...hắn?

Sở Luật!

Cô xoay người, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi, tránh đi ánh mắt của người đàn ông kia.

-Hạ Nhược Tâm!

Tiếng Sở Luật như rít qua từng khe răng, Hạ Nhược Tâm ngơ ngác, bốn năm không gặp, hắn bây giờ dường như còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn nữa, nhìn bộ dạng hắn gọi tên cô giống như hận không thể đem cô mà băm vằm ra hàng ngàn mảnh.

Sở Luật đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt, bàn tay hắn nắm chặt lại, nếu hắn không làm như vậy thì hắn không chắc rằng mình có thể bình tĩnh mà không đi đến túm lấy cổ của cô mà bóp đến chết được.

Hắn cho rằng cô chết rồi, cho rằng cô đã mất tích, cho rằng cô đã lập gia đình, cho rằng, cô vẫn còn sống một cách đau khổ, hoặc có lẽ là đang làm ăn may, hay cũng có thể là một giúp việc.

Hắn đã nghĩ tới hàng vạn kết cục của cô, nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn sẽ không nghĩ rằng cô sẽ đến chỗ này, ngồi uống rượu cùng một đám đàn ông để cho bàn tay bẩn thỉu đụng chạm đến thân thể của cô, thậm chí còn có thể mặc kệ cho người nào đó chà đạp.

-Tại sao cô lại lựa chọn một công việc thấp kém đến vậy, tại sao? chẳng lẽ không có đàn ông cô không sống nổi hay sao?

Sở Luật tựa vào cửa, chặn cửa phòng rửa tay lại không cho phép ai tiến vào.

Thân thể Hạ Nhược Tâm run lên bần bật, trong ánh mắt cô hiện lên nỗi khó chịu, đã có nhiều người nói rằng cô thấp hèn, nói cô không biết xấu hổ, nhưng không ai có thể nói câu đó mà khiến cô tổn thương bằng những từ ngữ thốt ra từ miệng hắn, trái tim cô như bị xé toạc ra, chảy máu đau đớn.

-Tôi thấp hèn, trụy lạc, là đáng xấu hổ, là không biết xấu hổ đấy, thế nhưng có liên quan gì đến việc của ông Sở không? - Hạ Nhược Tâm gắng sức lấy lại bình tĩnh, cô không thể gục ngã trước mặt hắn được, cô thấp hèn, không biết xấu hổ, thế nhưng biến hắn trở nên như thế, là ai chứ?

Sở Luật đồ nhiên tiến lên một bước, duỗi bàn tay ra nắm chặt lấy cổ của cô một cách không thương tiếc, cũng không có chút nào là nhẹ nhàng, từ trước đến nay, hắn đối với cô, chỉ có thô lỗ, tàn nhẫn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Không đủ hận thù

-Không liên quan đến chuyện của tôi? Hạ Nhược Tâm, cô không được quên rằng, là cô lấy đi Di Hiên của tôi, là cô hủy hoại hạnh phúc của tôi, tôi còn không đủ hận cô sao?

Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào mặt cô, nhưng giọng của hắn lại lạnh như băng, hận ý đến như vậy, gần như đã phủ kín trời đất.

-Không phải anh đã có hạnh phúc rồi sao, anh đã có vợ con, còn tôi đã mất tất cả, vậy còn chưa đủ hay sao? - Cảm giác đau đớn trên cằm cô cũng không thể so sánh với nỗi đau trong lòng cô bây giờ. Cô cũng lạnh lùng cười, cũng không sợ mà hỏi ngược lại hắn, dường như, người bất hạnh mãi mãi là Hạ Nhược Tâm chứ không phải là Sở Luật, coi như cô sai, nhưng cô chịu đựng đến vậy còn chưa đủ hay sao?

Một trái tim, một cánh tay trái, bây giờ còn có danh dự, thân thể của cô, tính mạng của con gái cô, như vậy còn chưa đủ hay sao?

-Đúng vậy, tôi có vợ... - Sở Luật khẽ cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng dường như hiện lên thứ gì, giọng càng lúc càng trở nên lạnh lùng:

-Coi như là tôi đã có vợ đi, nhưng mà, cô vẫn nợ tôi một mạng người đấy, cô có thể đưa Di Hiên trở về cho tôi sao?

Câu chữ đầy như đâm thẳng vào màng nhĩ Hạ Nhược Tâm, là vì Hạ Dĩ Hiên hay là vì cô, giữa bọn cô rõ ràng không có bất cứ quan hệ gì, rõ ràng là, cho tới bây giờ cô không có thiếu nợ ai thứ gì, vì cái gì mà cô phải trả giá nhiều như vậy, mẹ, người anh kia, cả cô và Tiểu Vũ Điểm bé nhỏ của cô nữa?

Nghĩ đến điều này, cô lại kiềm chế nổi thù hận trong lòng, nhưng cũng không thể nào che giấu được, cô nắm chặt hai bàn tay, mỗi câu mỗi chữ cô đều thốt ra rõ ràng rành mạch:

- Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thừa nhận, cái chết của Dĩ Hiên là tại tôi, là do mấy người đem tội danh ấy đổ lên đầu tôi, là chính cô ấy mượn tên tôi mà ra, tôi làm gì sai, làm gì sai chứ?

Hạ Nhược Tâm đột nhiên đẩy Sở Luật ra:

- Thực xin lỗi, Sở tiên sinh, tôi còn phải làm việc, xin ngài tránh ra cho.

Hắn lạnh lùng, cô cũng có thể lạnh lùng, chỉ là sau khi thấy người đàn ông này, sự lạnh lùng đó khiến cho cô hoàn toàn như sụp đổ, bất kể là bốn năm trước hay bốn năm sau, hắn đều là kẻ cướp lớn nhất trong kiếp sinh mệnh của cô.

Thân thể Sở Luật nghiêng qua một chút, bởi vì một câu "Sở tiên sinh" lạ lẫm kia, hắn buông tay xuống, nhường cửa cho cô đi ra, nhưng trên mặt cũng hiển hiện vẻ bí hiểm.

Cô còn chưa chết, rất tốt, như vậy, thời gian ngày đêm hắn chìm trong nỗi thù hận không phải sẽ có thể trả lại cho cô rồi sao?

Quả nhiên là một người con gái hèn mạt, vĩnh viễn không biết được tự trọng là cái gì.

Đôi môi mỏng của hắn lại thốt ra câu nói tàn nhẫn, một hồi lâu mới ra được bên ngoài, mà cô gái đứng ở cửa chờ đi toilet, nhìn Sở Luật khó hiểu, rồi lại nhìn lên bảng hướng dẫn trên cửa, rõ ràng là toilet nữ mà, tại sao lại có người đàn ông đi ra. Cô ta đã tưởng mình nhìn nhầm, nhưng rồi lại cười mờ ám, vừa rồi hình như còn có một cô gái vừa đi ra, chắc hẳn bọn họ đã làm điều gì mờ ám bên trong rồi, nhưng loại con gái ấy vốn là để làm việc đó mà. Con gái làm việc ở đây thì có người nào là trong sạch chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Còn phải một lần nữa sao?

Hắn hơi xoay người, nhắm mắt lại nhìn theo hướng Hạ Nhược Tâm rồi đi, trong ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt cô dường như có chút tối sầm đi.

Hạ Nhược Tâm thay áo quần xong, ngón tay cô vẫn còn đang run rẩy, cả thân thể cô cũng thế, cô đi ra ngoài, trái tim cô đập thình thịch khi thấy chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa.

Hắn muốn làm gì, rốt cuộc muốn làm gì? Cô rõ ràng cảm giác được, bên trong xe đang có ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn nhìn cô, so với bốn năm trước, càng khiến cho người ta không thể nào trốn tránh.

Cô cắn môi, đi ngang qua chiếc xe kia, không dừng lại nửa bước, cũng không quay đầu lại nhìn hắn. Giữa hai người hiện giờ giống như đang ở hai thế giới khác nhau, cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến hắn nữa, cô thực sự rất sợ, cực kì sợ phải trải qua tổn thương, đã một lần vạn kiếp bất phục, giờ còn phải thêm một lần nữa sao?

Trong lúc đó, bước chân của nàng hơi chậm lại, mắt chảy ra một dòng nước mặn chát, cô làm sao có thể quên được còn có Tiểu Vũ Điểm, cô có thể không cần con bé, nhưng con bé rất cần cô.

Cô quay người, chiếc xe đã biến mất từ bao giờ. Cô đứng yên tại chỗ, lần đầu tiên đấy, không biết là muốn tránh mặt hay là rời đi.

Sở Luật đặt tay trên vô lăng, xe của hắn đang đỗ cách đó không xa, Hạ Nhược Tâm cũng không thể phát hiện, hắn kì thật cũng không rời đi, mà là đang lùi về xa, vẫn không buông tha cô, hắn cầm lấy một điều thuốc, giữa làn khói mờ hồ, dường như suy nghĩ của hắn đang ba theo làn khói, đôi môi hắn nhếch lên, trong ánh mắt hiện lên tia sáng bí hiểm.

Hạ Nhược Tâm đi đến cửa ra vào nhà mình, vội vàng gõ cửa, liếc mắt nhìn thân hình nhỏ bé ấy, hai tay đang ôm lấy con búp bê của cô bé, nhìn thấy Hạ Nhược Tâm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nở nụ cười ngọt ngào.

- Mẹ...

Hạ Nhược Tâm bỗng cảm thấy mũi mình cay xót, thân thể ngồi xồm xuống, nhìn thấy con gái với đôi mắt đỏ hoe, cô bé đã khóc mất rồi, ta của cô đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vỗ về con gái nhỏ.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm rất thông minh, cũng biết là mẹ đã trở về. - Tiểu Vũ Điểm nói rồi, chiếc miệng nhỏ nhắn lép nhép, sau đó liềm leo lên cổ Hạ Nhược Tâm, nói:

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm sẽ nghe lời không để mẹ phải lo lắng đâu ạ.

Hạ Nhược Tâm bế con gái lên, thân thể cô khẽ lung lay, từ lúc nào, đến con gái cô còn không ôm lấy nổi.

-Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm cố gắng ưỡn ngực lên, tựa như một đứa bé đã lớn mà nói:

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đã lớn rồi, có thể tự mình đi được.

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, dù lớn lên, cô bé vẫn là Tiểu Vũ Điểm của mẹ nó, vẫn là tiểu thiên sứ của mẹ nó. Cô nhẹ nhàng ngắt lấy đôi má trắng nõn nhỏ nhắn của con gái.

Tiểu Vũ Điểm tựa đầu của mình trên bờ vai của mẹ, bàn tay nhỏ bé dùng sức ôm cổ của cô.

Đem con gái đặt lên giường xong, cô mới là bung tới một chậu nước, chuẩn bị cho con gái rửa chân.

Tiểu Vũ Điểm co bàn chân nhỏ, sau đó lại ôm chặt con búp bê trong ngực.

-Tiểu Vũ Điểm, đưa chân ra nào. - Hạ nhược tâm ngồi ở trên giường, nói như ra lệnh, cô bé con vẫn tính khí như vậy, tuyệt không sửa đổi, vẫn là không để cho người khác đụng chân của mình.

-Mẹ, Tiểu Vũ điểm ngày hôm qua tắm rồi, hôm nay không tắm có được hay không ạ? - Cô bé núp ở góc giường, giọng nói càng ngày càng nhỏ đi.

Hạ nhược tâm đem chậu nước đặt ở một bên, sau đó một tay với lấy con gái ôm vào trong ngực của mình, mỗi một lần đều là như thế này, tính khí con gái cô thật sự so với cô còn cố chấp hơn, cái này giống như người nào kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Tiểu Vũ Điểm có bố sao?

Tiểu Vũ Điểm có chút tủi thân nhìn Hạ Nhược Tâm, nhưng rồi lúc phát hiện sự kiên trì trong ánh mắt của mẹ, hiểu được nét mặt cô, rút cuộc cô bé cũng vươn bàn chân nhỏ của mình ra, đôi chân nhỏ mềm mại, hạ nhược tâm đưa tay kéo đôi chân nhỏ con gái đến, giúp cô bé tắm rửa.

-Mẹ, ngựa ngựa a... - Bàn chân nhỏ bé không ngừng đá lung tung, thậm chí, còn khiến nước trong chậu văng đến trên quần áo hạ nhược tâm, nhưng mà, hạ nhược tâm lại cười, chỉ có lúc đối mặt con gái, cô mới có thể nhẹ nhõm đến vậy.

Trên giường, Tiểu Vũ Điểm ôm lấy búp bê, đưa đôi chân nhỏ cẩn thận thu vào trong chăn, nói:

-Mẹ...

Cô bé đột nhiên quay đầu lại, gọi mẹ rồi ôm lưng hạ nhược tâm, hàng lông mi chớp chớp, so với lông mi của con búp bê trong lòng ngực còn dài hơn, con búp bê đáng yêu bao nhiêu, thì cô bé còn đáng yêu hơn nhiều.

-Làm sao vậy? - Tay Hạ nhược tâm đặt trên tóc con gái, cẩn thận thay bé sửa sang lại mái tóc, ngón tay của cô lướt qua nhẹ nhàng, chỉ sợ sẽ lần nữa giật xuống nhiều lọn tóc của con gái.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm có bố sao? - Cô bé buông búp bê trong tay xuống, quay người, ngồi xổm ở trước mặt hạ nhược tâm.

Hạ nhược tâm sững sốt một chút, ba năm rồi, Tiểu Vũ Điểm năm nay ba tuổi rồi, mà cô cho tới bây giờ đều chưa từng nghe được từ "bố" phát ra từ miệng con gái, lần này là lần đầu tiên, cô bé hỏi về bố của mình.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm có bố, đúng không? Bố Vũ Điểm có phải không muốn Tiểu Vũ Điểm, cũng không muốn mẹ? - Cô bé càng mở đôi mắt trong veo, nhìn hạ nhược tâm không chớp mắt hỏi, cho tới bây giờ đều chỉ có mẹ, không có bố, mà bố đối với cô bé mà nói, chỉ là một khoảng trống, nhưng mà, cô bé vẫn biết rõ, những ông chú đó khiến cho cô bé có cảm giác, khả năng chính là bộ dạng của bố.

Hạ Nhược Tâm ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Vũ điểm, nghẹn ngào một tiếng:

-Tiểu Vũ điểm có bố đấy, chỉ là bố của Tiểu Vũ điểm không biết đến sự tồn tại của Tiểu Vũ Điểm, nhưng mà, ông ấy rất yêu Tiểu Vũ Điểm đấy, nhất định sẽ yêu, Tiểu Vũ điểm đáng yêu như thế, lại nghe lời như vậy, ông ấy nhất định sẽ rất yêu mến con.

Chỉ là lúc cô nói ra nói như vậy, ngay cả chính cô cũng không thể nào tự thuyết phục được mình, Lý Mạn Ni đã thốt ra lời nói lạnh nhạt, Sở luật tàn nhẫn, cô không phải là không từng trải qua, mà cô thật sự cũng không xác định được, hân có thể yêu mến Tiểu Vũ Điểm hay không.

Hân đã nói với Lý Mạn Ni như vậy, hân hận cô, vì vậy, đối với con gái của cô chắc hân cũng chỉ một chữ hận mà thôi.

Bàn tay bé nhỏ của Tiểu Vũ Điểm kéo lấy tà áo của hạ nhược tâm, chỉ là cặp mắt kia bắt đầu trở nên tối sầm lại.

- Tiểu Vũ Điểm có mẹ là được rồi, Tiểu Vũ điểm không cần bố, không cần nữa đâu. - Bờ môi nhỏ nhắn nhẹ nhàng run rẩy, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, nhưng cũng khiến cho ánh mắt Hạ Nhược Tâm đột nhiên nổi lên sự mệt mỏi, khóe mắt đã ướt từ bao giờ.

Cô cho rằng, con gái cô sẽ không quan tâm đến chuyện đấy, nhưng mà, hiện tại cô mới biết được, thì ra, không có bố, vẫn là khiến cho sinh hoạt của con gái bị ảnh hưởng rất lớn, cô thật là một người mẹ vô tâm, không hề cho con gái trải qua một ngày ngày tốt lành, lại mang đến cho con gái tai vạ như vậy.

Cô là một người mẹ vất vả, nhưng con gái của cô chẳng phải là đáng thương sao?

Trong phòng ánh sáng yếu ớt, cô ôm con gái vào trong lồng ngực, nhưng lại mở to hai mắt, không thể nào ngủ được, nhớ tới chuyện ngày hôm nay, cô gặp được Sở luật, gặp người đàn ông kia giống như gặp phải ác ma vậy, nhớ tới mặt hân là lại nhớ đến những điều tàn nhẫn của bốn năm trước, nhớ tới lời nói của hân rằng hân vẫn còn hận cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Hận đến chết

Không biết lí do vì sao, tay chân của cô bắt đầu trở nên lạnh cứng như băng.

Cúi đầu xuống, cô dùng ngón tay nhỏ nhỏ vuốt hàng lông mi thật dài của con gái, khóe môi có chút nhếch lên:

- Tiểu Vũ Điểm, mặc kệ bố của con hận mẹ như thế nào cũng được, mẹ cũng sẽ khiến cho ông ấy cứu được con. - Cô nhẹ nhàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái một cái. Sau đó mới kéo tắt đèn đầu giường.

Bên trong một không gian tối tăm, không thể nào chứng kiến được rằng, trên một chiếc giường nhỏ, cô cẩn thận ôm con gái, chỉ sợ làm cho cô bé ngủ không thoải mái.

Lý Mạn Ni thỉnh thoảng chú ý Sở luật đang ở bên cạnh, trên mặt có chút mờ ám, hôm nay anh rất kỳ quái, dường như còn lạnh lùng hơn cả bình thường, cô ấy cảm thấy như đang cách xa người đàn ông này cả hàng vạn dặm vậy.

-Luật... - Lý Mạn Ni hơi nhấp máy đôi môi đỏ mọng, sau đó từ phía sau lưng ôm lấy anh:

-Luật, anh làm sao vậy? Tại sao tinh thần lại không tập trung như vậy?

Thân thể Sở luật cứng ngắc, lúc Lý Mạn Ni vòng tay ngang hông mình, anh có chút tránh né, nhắm nghiền đôi mắt phiền muộn, đến lúc mở mắt ra, trong mắt đã thành công che giấu tất cả tâm tình, anh xoay người lại, ôm lấy thân thể Lý Mạn Ni ở trong ngực của mình, rõ ràng trong ngực mình là một cô gái, nhưng mà, chính vì mỗi lần như thế, càng gần, càng cảm giác trống rỗng, càng gần, rồi lại càng muốn rời xa.

Anh đặt cằm trên mái tóc của Lý Mạn Ni, nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài là luồng ánh sáng mỏng manh yếu ớt.

-Không có chuyện gì đâu, đi ngủ thôi. - Anh thất chặt cánh tay của mình, nhưng cũng không biết rằng trên mặt Lý Mạn Ni đột nhiên ảm đạm đến lạ.

Mỗi một lần như vậy anh đều như thế, cho tới bây giờ đều chưa từng nói với cô về chuyện của anh, không có chuyện gì, không có chuyện gì, coi như là có chuyện đi chẳng nữa cũng chỉ là một câu như vậy: không có chuyện gì. Anh cho cô cuộc sống đầy đủ, anh đang bị tổn thương, tổn thương như một đứa trẻ, vậy mà, tâm sự của anh, cho tới bây giờ cô cũng không biết, như vậy cũng gọi là yêu sao?

Cô ấy cười cay đắng, anh thực sự có biết, một cô gái muốn nhất là cái gì, yêu đến tột cùng là cái gì?

Không có việc gì, không có việc gì, nếu mà như vậy còn gọi không có việc gì, như vậy, cô đã không biết là có việc rồi nhỉ?

Cô ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng mô tả gương mặt tuấn tú của người đàn ông đó, ánh mắt của anh hết sức lãnh đạm, thậm chí coi như là hai người bọn họ đang trên giường, làm những cử chỉ thân mật, nàng chưa từng gặp qua thấy anh chủ động, mỗi một lần, cô mơ màng, anh thanh tĩnh, cô điên cuồng, mà anh lại tỉnh táo, cô nắm chặt tay của mình, chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh, trên môi của anh có chút mùi thuốc lá nhàn nhạt, rất tươi mát, cũng không khó để nghe thấy.

Thân thể Sở luật hơi nghiêng một chút, xúc cảm trên đôi môi mềm mại cũng chỉ để làm cho ánh mắt anh trở nên u tối, mê đắm, anh rất thanh tĩnh, sau đó anh lơ đãng xoay mặt sang, ôm lấy đầu Lý Mạn Ni áp vào lồng ngực mình.

-Được rồi, đi ngủ nhé. - Anh vỗ vào bả vai Lý Mạn Ni, mà mặt của anh, trái tim của anh đang rất bình tĩnh. Hôm nay, anh không muốn, tuyệt đối không muốn, không có nổi hứng thú, cũng không có tâm trạng.

Khuôn mặt Lý Mạn Ni tái nhợt đi, mỗi lúc cô chủ động gần gũi, anh đều cự tuyệt, anh còn nói, anh không có chuyện gì sao?

Đêm về khuya, trong ngực Sở luật là một nữ một cô gái, nhưng không có ai biết rằng, lúc này, anh muốn ở bên một cô gái khác, một cô gái nhếch nhác, mà quần áo của cô đã thể hiện tất cả.

Cô cười với một người đàn ông, lại uống rượu cùng một người đàn ông khác, như vậy cũng đủ khiến anh dễ bụng, cũng làm cho anh hận thù, anh hận cô như vậy, nhưng mà, anh càng hận loại con gái như thế, hận - nhưng anh vẫn nhớ cô, hận - vì cô mà cảm xúc của anh trở nên hỗn loạn, phần nộ, gắt gỏng thậm chí là muốn một lần nữa tiêu diệt, hận đến chết cũng không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Uống đi

Trong đêm tối, ánh mắt của người đàn ông càng trở nên tối sầm lại, nhưng trong đó đã hiện lên một vòng ánh sáng, dường như rất tàn ác.

Ban đêm là thời điểm mà một số động vật ngu hiểm đi săn, nên phải cẩn thận, mối nguy hiểm thỉnh thoảng lại ghé thăm kia, có lẽ đang từng bước một tiếp cận cô đấy.

Hạ Nhược Tâm đứng ở cửa ra vào của một gian phòng, cô thở một hơi thật sâu, việc này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng mà, mỗi một lần phải đi vào, dù sao cô vẫn biết sợ, dù sao cũng sẽ do dự, cuộc sống như vậy, nàng không muốn chút nào, nhưng mà, cô phải trải qua.

Mở cửa, cô đi vào, bên trong có một người đàn ông đang xoay lưng về phía cô, dáng người đàn ông đó hết sức cao lớn, đứng ở bên cửa sổ, mà trong tay của anh bung một ly rượu, chiếc ly rượu bởi vì ánh sáng chiếu vào nên lóe lên, làm cho Hạ Nhược Tâm đột nhiên cảm thấy có chút không khỏe.

Cô đưa tay chắn trên hai mắt mình, ngẩng đầu, đồng tử trở nên hơi hơi co lại. Người đàn ông kia chậm rãi quay mặt lại, còn vẻ mặt nhật nhèo vô cùng trên khuôn mặt.

Đôi mắt Hạ nhược tâm đột nhiên mở to, cô đã nghĩ tới bất cứ người nào, nhưng rồi lại không nghĩ lại là anh, tay chân của cô bắt đầu có chút lạnh băng, thân thể cũng đang run rẩy, thậm chí, cô cứ như vậy mà đứng một hồi lâu.

-Sao vậy? Cô đối xử với khách của cô như vậy sao, cô Hạ? - Người đàn ông cười khinh bỉ, nụ cười này không phải là thật lòng, nhưng rõ ràng đã đâm thẳng vào trái tim của hạ nhược tâm.

Cô Hạ, Sở tiên sinh, giữa bọn họ còn có thể dùng cách xưng hô lạ lẫm như vậy, đúng vậy, vốn phải là, Hạ Nhược Tâm so với Sở luật, cùng lắm chỉ như một con cừu non mà thôi, không có yêu, không có tâm, chỉ có hận, chỉ có tàn nhẫn.

-Xin chào, Sở tiên sinh. - Hạ Nhược Tâm buông tay xuống, ngồi ở một bên trên ghế sa lon, hai tay đặt ở trên đùi của mình tỏ vẻ sành sỏi, cô coi như là mình đang bán thân vậy, mà Sở luật chính là khách nhân.

Sở luật từ trên cao xuống nhìn chằm chằm vào cô, giống như dã thú, anh đem cái ly trong tay uống một hơi cạn sạch, trên đầu lưỡi nếm được mùi rượu quen thuộc, nhưng lại làm cho anh càng thêm tỉnh táo một ít.

Anh cầm lên một bình rượu, ngồi xuống, sau đó vươn tay lấy thêm một ly rượu khác, đổ đầy nó rồi đặt ở trước mặt Hạ Nhược Tâm.

-Cô không phải là rất thích uống sao? vậy mau uống đi.

Anh nhếch môi, nụ cười đường hoàng đến lạ thường, duỗi ra năm ngón tay hết sức hữu lực, tựa hồ chỉ muốn ngay có thể buông ra mà túm lấy bóp cổ cô.

Hạ Nhược Tâm cắn môi, ẩn giấu trong đôi mắt là quá nhiều bi thương, cô biết rõ, anh đang khiến cô nhục nhã, lúc này, trong tay của anh có một ly rượu đầy, ánh mắt lại tràn đầy vẻ đùa cợt, cô rút cuộc cũng thả lỏng ngón tay út mà này giờ cô cố gắng bóp chặt.

Sau đó, cô đón lấy ly rượu trong tay anh rồi ghé môi, có chút ánh sáng mập mờ ở phía dưới, hàng lông mi của cô khẽ rơi xuống một giọt nước mắt long lanh, sau đó rất nhanh rơi xuống.

Cô ngẩng đầu lên, có chút đau khổ mà uống rượu, cảm giác uống mỗi một ngụm thì cổ họng của mình lại bị đau như dao cắt qua, anh biến cô thành một

nữ tiếp rượu, coi như không phải là một con người đáng tôn trọng.

Uống rồi, Sở luật lại rót thêm một ly, sau đó anh tựa trên ghế sa lon, nói với cô những câu lạnh lùng. Không biết là vì trả thù hay vì cái gì? Anh chỉ cảm giác trong lòng của mình có một sự sung sướng, nhìn cô chịu khổ, trong lòng của anh liền cảm thấy thỏa mãn, tất cả những hậm hực, bất bình, tất cả sự khó chịu, trong nháy mắt đều đã được quét sạch, cô gái này đúng là một đồ vật để anh trút xuống, không phải người, chỉ là một thứ gì đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Có gì khác sao?

Chiếc ly trong tay Hạ Nhược Tâm lại là một ly rượu đầy, ngón tay của cô lạnh buốt, đã không có bất cứ hơi ấm nào, đây đã là chén thứ ba rồi, cô có cảm giác, có phải Sở luật quá hận, nên bây giờ muốn cô uống đến chết, mà anh, thật sự hận cô như vậy sao?

Bốn năm rồi, bốn năm, cũng không làm cho anh bớt hận một tí nào.

Nỗi hận của anh cuối cùng có bao nhiêu, anh đã hủy hoại cô một lần, còn chưa đủ sao?

-Uống! - Một giọng nói thân nhiên truyền đến, không nặng nề, thậm chí là nhẹ nhàng vô cùng, nhưng mà, hạ nhược tâm lại một lần nữa biết rõ được sự tàn nhẫn, vô tình của người đàn ông này trong đó.

Cầm ly rượu lên, cô ngửa đầu, khó khăn lắm mới uống xong một ly này, sắc mặt của cô đã gần như đã trắng bệch ra, cô sẽ không say, cũng không muốn say, rõ ràng uống nhiều như vậy rượu đầy, nhưng mà, ý thức của cô lại càng ngày càng thanh tỉnh. Thậm chí, cô có thể cảm giác được mỗi một phần hân ý, mỗi sự vô tình của người đàn ông này.

Lại thêm một ly, Hạ Nhược Tâm bùng lên cái ly trong tay, đặt ở bên môi, lồng ngực không ngừng phập phồng, đôi môi run rẩy đã mất sắc đỏ, hàng mi dài thỉnh thoảng lại nhấp nháy, đáy mắt đã giấu đi quá nhiều đau khổ.

Cô không thể uống được nữa rồi, thật sự uống không trôi, nếu uống hết, không biết dạ dày của cô còn có thể chịu đựng được nữa hay không.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm theo cô, cô bùng chén rượu lên, hàng lông mi nhẹ rũ xuống, liền tiếp những giọt nước mắt rơi vào trong rượu, môi cô khẽ mấp máy, bàn tay cũng chợt run nhẹ.

Cô quay đầu lại, trong mắt lung, cô nhìn thấy được Sở luật tay trái bùng chén rượu uống vào, so với cô, anh biểu hiện cực kỳ ưu nhã tự nhiên, giống như Đế Vương của một nước, nắm trong tay tất cả quyền sinh sát trên thế gian, mà cô chính là một nữ nô hèn kém nhất.

Sở Luật bùng chén rượu trong tay xuống, sau đó vươn tay cầm lấy chiếc cầm của Hạ Nhược Tâm, nhìn ngắm màu da bất bình thường của cô, trong mắt không có gì ngoại trừ sự lạnh lùng ấy.

-Cô có phải đang suy nghĩ tôi muốn đối xử với cô như thế nào không? - Giọng anh lạnh lùng truyền đến, Hạ Nhược Tâm cảm giác thân thể của mình đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi qua lần át mình.

-Còn có gì khác nữa sao? - Cô đột nhiên cười thảm hại:

-Sở tiên sinh, còn có gì khác sao? Anh trước kia đối với tôi như thế nào, hiện tại cũng giống như thế, có bao nhiêu khác biệt sao? Đều là giày vò tra tấn, làm nhiều như vậy, cảm thấy vui lắm sao? - Cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ là anh sẽ tha thứ cho cô, anh không yêu cô, mà là anh hận đấy. Nàng nhớ kĩ điều này, bốn năm nay, không bao giờ quên.

Sở luật trong lúc đó cảm giác như ngón tay mình bỏng rát, liền thả cầm Hạ Nhược Tâm ra, anh đứng lên, nhìn xuống cười cợt, nhìn cô đang chật vật, thê lương, tất cả anh đều đang cố gắng thu hết vào mắt.

-Chắc cô cũng đã sớm biết rồi. - Anh đột nhiên khẽ cười một tiếng, cúi xuống trực tiếp túm lấy cánh tay trái của Hạ Nhược Tâm, chỉ là anh phát hiện, cô không chống cự một chút nào cả, mà bây giờ anh mới nhận ra rằng, từ đầu tới cuối, cô chỉ dùng tay phải, còn tay trái của cô không hề động đậy.

Ngón tay của anh dời lên phía trên cổ tay cô, nhưng rõ ràng cảm thấy xương cổ tay của cô, tựa hồ chiều dài có chút sai sai.

-Tại sao lại không đi chữa trị? - Ánh mắt của anh đột nhiên đỏ lên, không biết là bởi vì sao, trong giọng anh có chút tức giận và cuồng loạn.

-Tại sao không đi chữa trị ư? - Hạ Nhược Tâm nhắc lại lời anh, rút tay trái của mình về, rồi sau đó tay phải nhẹ nhàng xoa vào cánh tay trái bất lực của mình:

-Anh đã quên rồi sao? Sở tiên sinh, một người con gái không có tiền, cũng không có người nào cần đến, thì làm sao có khả năng chữa trị tay làm gì chứ? mà những thứ này không phải là điều anh muốn sao? Không phải anh muốn báo thù cho vợ mình sao, vì vậy, ánh báo được thù rồi thì anh phải hài lòng,

phải sung sướng chứ? Câu nói vừa nãy của Sở tiên sinh, không phải là thừa lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Cô không yêu

Sở luật neho mắt, thân thể đứng thẳng dậy, cảm xúc cuồng loạn ban nãy lúc nãy bây giờ đã xua đi hết, mà trên mặt anh lúc này đã trở về trạng thái bình thường.

Đúng rồi, đáng đời cô, đúng là đáng đời cho cô, cô đã từng suýt nữa đã hại chết người vợ của anh, người vợ mà anh yêu.

-Hạ Nhược Tâm - Sở Luật đột nhiên ghé sát vào, khẽ mở đôi môi mỏng, cứng rắn phun vào mặt cô nói:

-Tôi đã nói rồi, tôi hận cô còn chưa đủ, vì vậy, chúng ta tiếp tục, nhớ kỹ, đừng yêu mến tôi, bởi vì, cô yêu cũng không nổi đâu.

Anh tiếp tục cười lạnh lùng, khiến cho Hạ Nhược Tâm thấy được sự tàn nhẫn trong mắt của anh, đừng yêu anh, nếu không, lần trước cô không chết, nhưng lần này nhất định sẽ chết, hơn nữa, còn là chết không có chỗ chôn.

Hạ Nhược Tâm cười cay đắng:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không lại yêu anh đâu.

Sẽ không, bởi vì, cô đã có một người cần để yêu, ngoại trừ người đó, cô sẽ không lại yêu mến bất cứ người nào.

Con gái của nàng, Tiểu Vũ điểm, ngoại trừ Tiểu Vũ Điểm của cô ra, cô sẽ không yêu nữa, nhất là người đàn ông hôm nay đã đẩy cô xuống địa ngục, cô không có tâm trạng để yêu, anh cũng không có tư cách để cô yêu, cô hiện tại ngoại trừ tính mạng ra thì cái gì cũng không có, mà cô không thể chết được, cô còn có con gái, vì vậy, cô không thể tiếp tục lại yêu anh được.

Nhìn bộ dạng khổ sở của Hạ Nhược Tâm, Sở Luật đột nhiên là cảm giác trái tim của mình như thất lại, nghe thế cũng không trả lời, anh rút cuộc cũng không có gì là vui vẻ hay hưng phấn, thậm chí còn không thể khiến mình như không để tâm.

Cô không yêu anh, không dùng toàn bộ tính mạng của mình để yêu anh như lúc trước nữa rồi, câu trả lời như vậy khiến trong lòng anh sợ hãi, theo bản năng, anh biết điều mình muốn nghe không phải như thế, mà là ngược lại.

Dù là cô uất ức, hay là đau khổ đi nữa thì cũng không phải như vậy, không phải như thế.

Anh thật sự muốn cô yêu không thể yêu, muốn yêu mà không dám yêu, chứ không phải là nàng không yêu, anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép như vậy.

-Tôi sẽ để cho cô yêu tôi lần nữa đấy, chắc chắn, còn yêu tôi, cô vẫn sẽ tiếp tục sống đấy. - Anh đột nhiên tiến lên mà nguyên rủa cô như vậy, đột nhiên anh đè lại thân thể của cô, cứ như vậy cúi đầu xuống điên cuồng hôn lên môi cô, thậm chí còn cắn môi cô đến chảy máu, môi của hai người đều vương lại một ít mùi vị của máu.

Sở luật dùng sức cắn, mà anh lúc này mới cảm giác lạ lùng rằng, khoảng trống trong lòng anh đã được lấp đầy, không có người nào khiến hắn có cảm giác như vậy, Dĩ Hiên không có, Lý Mạn Ni càng không, không có bất kỳ một người con gái nào.

Chỉ có Hạ Nhược Tâm, người con gái khiến anh vô cùng căm thù, cũng là người con gái mà anh cực kì chán ghét.

Hạ Nhược Tâm không ngừng né tránh đôi môi điên cuồng của anh, anh vẫn là Sở Luật từ bốn năm trước, không để cô tự nguyện mà cướp đoạt hết tất cả của cô, trái tim cô, thân thể của cô, thậm chí cả hơi thở của cô nữa.

Cô không muốn yêu, không cần.

Môi cô đau đớn, làm cho lòng cô bùng tình với nhiều nỗi thống khổ, cô không say, mà hận lại càng không, nụ hôn trừng phạt mà không có tình yêu như vậy, cô không muốn, cô thật sự không muốn.

-Tại sao khóc, cô không phải là rất thích thể này sao? - Sở luật tách khỏi bờ môi sưng đỏ của cô, ngón tay nhẹ nhàng đặt phía dưới đôi mắt cô, dịu dàng giống như đôi tình nhân vậy, chỉ là hành động ấy khiến cho Hạ Nhược Tâm cảm thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Người đàn ông không lối thoát

-Tôi có sao? - Cô cười, khỏe mắt cũng không còn có nước mắt, cô không có, cô không hề yêu anh nữa rồi, yêu anh lúc này cô sẽ chết đấy, cô thật sự sẽ chết, mà cô lại không nỡ bỏ Tiểu Vũ Điểm đáng thương của cô như vậy được.

-Cô gái, cô là một kẻ lường gạt, cô sao có thể không có chứ?

Ánh mắt Sở luật càng trở nên tỉnh mạch đi một tí, mùi hương từ người cô tỏa ra khiến anh có chút không kìm lòng được.

Nhưng mà, bộ quần áo trên người cô nhìn thật là chướng mắt, anh mới sực nhớ là, cô bây giờ đang làm cái gì.

-Môi của cô, không biết đã có bao nhiêu người đàn ông ném thử rồi? - Ngón tay của anh chuyển động trên môi cô, anh nói tiếp:

-Thật khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn. - anh tàn nhẫn nói:

-Còn thân thể này của cô... - Ngón tay của anh chuyển qua bờ vai gầy guộc của cô:

-Còn thân thể này, không biết đã bị bao nhiêu người đàn ông sử dụng rồi?

Hạ Nhượng Tâm cau mày, bờ vai đột nhiên bị anh dùng sức nắm chặt, anh còn không ngừng thốt ra những câu nói sỉ nhục cô, làm cho cô lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác ở dưới Địa Ngục.

Có không, có sự khác biệt gì không, giống như là trước đây, cô ấy không làm, họ đều nói rằng cô ấy đã làm, cô ấy nói không phải, có ai tin không? Đúng, cô hiện tại chính là ô uế, là thấp hèn.

Sở luật kéo Hạ Nhượng Tâm, chặt vật kéo cô đi ra ngoài, cửa mở ra, phía bên ngoài là một cô gái, cô gái có khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh đèn lò mờ, lúc nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm, trên mặt đã thoáng qua điều gì.

-Thẩm Vi... - Hạ Nhượng Tâm nấp mấy đôi môi, trong ánh mắt lạnh lẽo như kêu lên, cứu cô, hãy cứu cô.

Mà Thẩm Vi lúc này lại nhẹ nhàng nhìn biểu hiện của cô, rồi đưa mắt sang nhìn Sở Luật.

-Sở tiên sinh, thật xin lỗi, người ở chỗ tôi, không thể nào dễ dàng bị đem đi như vậy được. - trên mặt của cô ấy cũng không có quá nhiều biểu hiện, dù là đối mặt với Tổng Giám đốc Sở thị ăn thịt người không nhả xương cũng là có thể cười nói thân nhiên, cô ấy người nào chưa từng gặp qua, lại có bao nhiêu chưa có tiếp xúc qua chứ. Nhưng đây chính là Sở luật, càng lợi hại, anh còn là một người đàn ông, là đàn ông thì có thói hư tật xấu, là đàn ông dù sao vẫn không thoát khỏi phụ nữ.

Sở luật nguy hiểm nheo đôi mắt đen láy của mình, vươn tay lấy từ trong túi của mình một tấm thẻ chi phiếu ném tới, hôm nay, cô, tôi đã muốn. Anh không đợi Thẩm Vi trả lời, đã lôi Hạ Nhượng Tâm lao đảo rồi khỏi nơi đây.

Thẩm Vi khom người xuống, nhặt tấm chi phiếu trên mặt đất, ngón tay thon dài sờ lấy tấm phiếu màu bạc, cặp môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, chi cũng mạnh tay đẩy nhĩ...Cô đưa mắt soi xét kĩ tấm ngân phiếu trên tay, xoay người đi mặc kệ ánh mắt vẫn đang cầu cứu của Hạ Nhượng Tâm.

-Vi, em không phải rất đối tốt với cô ấy sao, tại sao lần này lại mặc kệ như vậy? - Một người đàn ông đi đến bên cạnh, đưa tay đặt trên vai Thẩm Vi, kỳ thật, cô vừa rồi đã đứng mãi ở chỗ này đấy, vậy mà anh cũng chưa bao giờ rời xa Hạ Nhượng Tâm năm bước, vì vậy, bên cạnh của anh, mãi mãi sẽ được an toàn.

-Bởi vì cái này đây, thẻ bạch kim, tài khoản trên trăm vạn đấy. - Thẩm Vi khoát khoát tấm chi phiếu trong tay:

-À mà, ai nói em đối tốt với cô ấy chứ, em đối với cái này, đối với tiền là tốt thôi. - Cô rũ đôi hàng mi, sự thật có phải như vậy hay không, chỉ có cô mới biết.

Người đàn ông nhíu mày, rõ ràng có chút có hiểu nói:

-Vi, đây có phải là em không đấy?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 246: Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

Thẩm Vi quay đầu lại, cười nhạt phẩy phẩy cổ áo của người đàn ông, nói:

-Anh Tam, đây vốn là em mà, anh không phải là đã sớm biết, trong mắt một cô gái bán thân vì tiền như em, chỉ có tiền tồn tại mà thôi, bằng không thì anh còn muốn cái gì, lương tâm sao? Lương tâm của em sớm bị vứt đi rồi.

Người đàn ông nhú mày, nhưng vẫn đi theo phía sau cô không rời một tấc.

Nắm chặt tấm phiếu trong tay, Thẩm Vi đột nhiên là buông lỏng tay ra, tấm ngân phiếu kia cứ như vậy mà rơi trên mặt đất giống như bông tuyết vậy, không biết đã bay đến nơi nào.

Có nhiều thứ, đến tiền cũng không mua được, có một số người, cô không thể giữ.

Không phải là anh, mà là cô.

-Anh thả tôi ra, tôi muốn rời khỏi đây, anh không có tư cách, không có tư cách...- Hạ Nhược Tâm không ngừng dùng tay phải đập vào ngực của người đàn ông ấy, trên đường đi, anh lái xe với tốc độ cực nhanh, dẫn cô đến một căn hộ riêng.

Anh không đếm xỉa đến mong muốn của cô, không để ý đến sự cản trở của cô.

Cô là người, không phải là đồ vật mà mặc anh thích thì đưa đến, thích thì đưa đi.

-Tôi đã mua cô rồi, hôm nay cô chính là của tôi, tôi muốn làm gì với cô đều được, cô cho rằng cô quý giá lắm hay sao, cùng lắm cũng chỉ là một món đồ bị người khác chơi nát rồi vứt mà thôi. - Sở luật nắm chặt lấy cánh tay trái không có đến một nửa sức lực của cô, dùng sức đặt phía trên đỉnh đầu của cô, đôi mắt đen láy của anh gần lên như khát máu, hơi thở cuồng loạn mà lại nóng rực, phả vào khuôn mặt đau khổ của Hạ Nhược Tâm, cô đau khổ, thật sự rất đau khổ, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ giống như là hôm nay, hận người đàn ông này đến như vậy.

Bàn tay hộ pháp của anh giờ lên, đối với thân thể không ngừng gãy gập của cô, chỉ là càng thêm không chế một chút mà thôi.

Sức lực của cô so với một người đàn ông, thật là như là châu chấu đá xe, không có một chút sức lực nào đáng kể.

Roẹt một tiếng, Sở Luật đưa tay xé chiếc áo cô đang mặc để lộ vài phần da thịt, anh ghét kiểu áo quần như vậy, cũng ghét cô mặc như vậy, bàn tay của anh đặt trên phần da thịt có chút lạnh lẽo của cô, thật sự rất mềm, vẫn giống hệt như mấy năm trước, nhưng mà, nhưng mà không biết nó đã bị bao nhiêu người đàn ông chạm vào rồi.

Hạ Nhược Tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô không muốn vậy có được hay không, đừng làm như vậy đối với cô, cô không muốn, thật sự không muốn, cô không muốn bị vũ nhục như vậy, cô là người, trái tim cô đau thắt, trái tim cô đang tổn thương.

Đừng giày vò thân thể cô như vậy.

Cũng đừng hành hạ cô như thế.

Cuối cùng cô ngừng gãy gập, chỉ nhìn xem bàn tay của người đàn ông kia đang không ngừng xé lấy áo quần trên người cô. Một hàng nước mắt trong veo lặng lẽ, nhưng rồi vẫn không thể nào làm vui hận thù trong mắt người đàn ông ấy, có lẽ ngoại trừ hận thù ra còn có điều gì mà cô không biết.

- Thân thể đã bị nhiều người chơi đùa rồi, cũng bị bao nhiêu người sờ mó rồi, vẫn còn ra vẻ cái gì chứ? - Sở Luật nhìn cô với ánh mắt đen láy khinh bỉ, cũng thương tiếc đề xuống thân thể của cô, lúc nhìn thấy vết nước mắt trên khuôn mặt của trắng bệch của cô, anh cười lạnh lùng:

-Cũng đã có con gái rồi, còn giả bộ thanh cao gì nữa, không muốn, không muốn đi làm nuôi con gái sao? - Anh không có bất kỳ thương tiếc mà tách hai chân của cô ra, anh thậm chí còn bỏ quần của mình, cứ vậy thô bạo với thân thể không sẵn sàng của cô.

-Nói, cô dạng chân ra như vậy cho bao nhiêu người đàn ông rồi, bộ dạng cô như vậy, đã có bao nhiêu người được thấy rồi hả?

Hạ Nhược Tâm bất lực chịu đựng thân thể bị giày vò đau đớn, bốn năm rồi, bốn năm trước cô đau đớn như vậy, bốn năm sau cũng đau đớn như thế

Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

Cô mở hai mắt ra, sững sờ nhìn ra sắc trời bên ngoài, trời đã tối từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Cùng chờ mẹ trở về

Con gái, con gái của cô, Tiểu Vũ Điểm còn đang chờ cô ở nhà!

- Cầu xin anh, tha tôi ra, buông tha cho tôi, tôi phải về nhà, tôi phải về nhà... - Cô không ngừng khóc, gầy gù, nhưng người đàn ông phía giống như đã thú mà chiếm hữu lấy thân thể của cô, hoàn toàn không có chút nể nang.

- Về nhà, làm xong, cô có thể đi trở về. - Anh cười nhạt một tiếng, càng thêm vỗ vấp lấy người con gái trước mặt, trong mắt anh hiển nhiên đã không còn bình thường tinh táo nữa rồi, tựa hồ chỉ có người con gái này, mới có thể khiến anh thể hiện sự tàn nhẫn, mà cũng là chân thật nhất.

Anh làm sao có thể sẽ bỏ qua cho cô được, làm sao có thể.

Là anh muốn có cô, bốn năm, thời gian bốn năm, vì vậy anh nhất định phải lại một lần nữa lấy hết tất cả của cô, đợi đến lúc anh thật sự chán ghét rồi, như vậy, anh dường như cũng không còn muốn cô, cũng không muốn nhớ mặt của cô nữa.

"Tiểu Vũ Điểm" - Hạ nhược tâm duỗi hai tay, hai mắt nhắm lại trong ánh đèn mờ, dường như trước mắt đang hiện ra hình ảnh con gái nhỏ đang rúc vào một chỗ gọi mẹ, cô cần môi, môi đau, tim cũng đau.

- Mẹ... - Tiểu Vũ Điểm bò xuống giường, một tay ôm búp bê, vội vàng chạy tới cạnh cửa, chỉ là, cô bé đứng ở trước cửa thật lâu, vẫn không có người tiến đến, cô bé chép miệng, chạy đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên ngoài rất tối, mẹ đã nói qua mẹ sẽ trở về rất nhanh, tại sao đến bây giờ vẫn chưa về, bụng cô bé đói, thật đói.

Cô bé vuốt chiếc bụng nhỏ, quả nhiên là đẹp lép, mẹ về nhà chắc cũng sẽ đói đấy.

Cô bé vội vàng chạy về tới bên giường, đem búp bê cẩn thận đặt lên giường, sau đó kéo chăn màn phủ con búp bê.

Sau đó, Tiểu Vũ Điểm lon ton chạy vào trong phòng bếp, tìm cả buổi, mới tìm được hai bao mì tôm.

Cô bé bung tới một cái cái ghế nhỏ, dẫm lên phía trên, lấy từ trên ngăn tủ còn cao hơn cả mình xuống hai cái bát, đặt ở một bên, sau đó suy nghĩ một chút, dùng răng cắn mở túi mì tôm, đem bánh mì bên trong cẩn thận bỏ vào trong bát, chỉ là, cô bé cắn ngón tay nhỏ của mình, không có nước mà, cô bé chạy tới xách ấm nước để trên đất, nhưng mà, ấm nước lại không chuyển động dù chỉ một chút.

Tiểu Vũ Điểm ngồi cạnh bên, hai chân ngồi xổm đều đã run lên rồi, thế nhưng ấm nước ở nguyên chỗ, cô bé cắn môi, đôi mắt tròn sáng long lanh ứa ra một ít nước mắt, cô bé đem bát bung lên, sau đó để trên mặt đất, cẩn thận đổ nước vào, nước rất nóng, còn có hơi bay ra khiến cho Tiểu Vũ điểm không mở ra được hai mắt, lúc cảm thấy sắp được rồi, cô bé mới xách lấy ấm nước rất nặng để qua, tự thổi vào bàn tay mình một luồng gió.

Khuôn mặt tròn trịa đã nở nụ cười, tốt rồi, bây giờ tiếp tục cái khác.

Sau khi ngâm nước một chút, cô bé mới dùng bàn tay nhỏ bé của mình đem bát đặt trên mặt bàn, chỉ là từng bước đi tới, nước mắt của cô cứ như vậy mà không ngừng rơi xuống được, đi đến bên cạnh bàn, cô bé ước lượng rồi nâng mũi chân lên, đem bát để lên bàn, sau đó chúi chúi nước mắt của mình, nắm chặt bàn tay bé nhỏ đỏ ửng của mình lại.

- Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đau, đau lắm..

"Mẹ, mưa nhỏ điểm đau quá, đau quá..."

Cô bé không ngừng lau nước mắt, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua phòng bếp, cẩn nhẹ bờ môi nhỏ nhắn rồi lại một lần nữa đi vào, dùng bàn tay nhỏ bé của mình lại đem một cái khác bát bung tới. Hai cái bát để trên bàn, kỳ thật, cô bé cũng hoàn toàn không biết phải để gia vị thả ở bên trong, còn đầy kín nắp lại mới được, cô bé cho rằng như vậy có thể ăn được rồi, liền đi đến bên giường, ôm lấy con búp bê của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Lựa chọn của cô

Sau đó, Tiểu Vũ Điểm ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn hai chén mì tôm đang bốc hơi nghi ngút.

- Em à, chúng ta chờ mẹ về được không nào? Mẹ về, Tiểu Vũ điểm có thể ăn rồi. - Cô bé ôm chặt lấy búp bê, mấp máy chiếc miệng nhỏ của mình, kỳ thật cô bé rất đói rồi, nhưng mà, cô còn phải chờ đợi mẹ của cô trở về, bởi vì, cô biết rõ, cô đói bụng rồi, nhưng mẹ của mình cũng đói như vậy.

Cô bé nhẹ nhàng chớp chớp hàng lông mi dài, toàn bộ người nằm trên mặt bàn, hai cánh tay vẫn là ôm thật chặt búp bê trong ngực.

Mà đôi lông mi nhấp nhá vài cái, nhưng giọt nước mắt trên đó cuối cùng đã rơi trên mặt đất.

Sờ lượt mặc xong y phục của mình, từ trong túi của mình lấy ra ví tiền, thân nhiên rút một xấp tiền ném xuống trước mặt một cô gái đã bị anh hành hạ gần như đã chết trên mặt đất.

- Tiền công của cô đây. - Anh đi ngang qua cô, lúc đi ngang cánh cửa, anh còn quay lại liếc nhìn cô rồi nói:

- Nếu như chưa chết thì hãy nhanh cút ra khỏi nhà của tôi đi, nơi đây không phải chỗ để cho loại người bẩn thỉu như cô có thể ở lại đâu.

Vô tình thốt ra một câu nói như vậy, anh nhếch đôi môi mỏng, quay người rời đi, cửa vang lên một tiếng "phịch", Hạ Nhược Tâm mới vô lực mở hai mắt ra, cô cúi đầu xuống, nhìn số tiền trên người, hai chân cô vẫn còn đau, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể là khóc không thành tiếng mà thôi.

Cô ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo cẩn thận. Ngón tay của cô nhẹ nhàng dừng lại, nhặt xấp tiền kia lên, cô không thanh cao, cũng không cần danh dự, bởi vì, cô thật sự rất cần tiền, nói cô bán thân vì tiền cũng được.

Đứng lên, cô dùng tay vịn chặt bức tường, từng bước một đi ra ngoài, anh nói cũng đúng, người đàn bà bẩn thỉu như cô không xứng ở tại chỗ này, làm ô uế nhà của anh, cũng làm ô uế không khí của anh, nhưng cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn lưu lại đây cô phải về nhà nhìn con gái, nhìn Tiểu Vũ Điểm của cô.

Cô đi ra ngoài mà không quay đầu lại, thứ mà cô vứt đi không chỉ là thân thể của cô, mà còn là trái tim đã vỡ vụn từ lâu của cô. Cô từng bước một, túm chặt y phục trên người, thân thể gầy guộc lẫn toàn bộ vào trong bóng tối.

Chỉ là, cô không biết rằng sau khi cô đi ra không lâu, một chiếc xe màu đen lại lần nữa dừng ở dưới lầu, sau đó từ bên trong đi ra một người đàn ông tới tệ thờ gấp, sắc mặt của anh như tối sầm, bước chân cũng rất nhanh, phịch một tiếng, anh cô hết sức đẩy cửa ra, lúc thấy bên trong không có một bóng người, anh vươn tay đập vào vách tường, thậm chí, anh còn không có cảm giác cái đau, nỗi đau đó đã xâm nhập vào trong linh hồn anh mất rồi.

Đêm khuya gió mát, Hạ Nhược Tâm trở về nơi làm việc của mình, tốp năm tốp ba khách khứa đã sớm rời đi, có lẽ lúc này sẽ có nhiều người liếc mắt nhìn bộ dạng thảm hại của cô, chắc hẳn hết thảy mọi người đều biết rõ chuyện gì xảy ra với cô, không có người nào hỏi thăm, cũng không có ai cho cô một câu an ủi, nơi đây vốn là một nơi lạnh lẽo như vậy.

Đầu ngón tay cô lạnh buốt run rẩy thay xong bộ quần áo đơn giản, sau đó, cầm theo một chiếc túi cũ rích ra ngoài, dưới ánh đèn mờ mờ, hai vệt nước mắt cứ như vậy thi nhau tuôn trào ra, quá mức rõ ràng.

Thậm Vi đứng dựa vào tường, nhìn chăm chăm theo bóng lưng của cô, bờ môi tươi tắn có chút động đậy.

Thân thể cô ta đứng thẳng lên, hai mắt híp lại rồi cuộc cũng mờ ra, hạ nhược tâm, quá khứ của cô là cái gì, tôi cũng chẳng muốn biết, tôi chỉ là muốn biết rõ lựa chọn của cô. Ánh mắt cô vừa nhìn lên, đã thấy trong mắt ấy là là một vòng xoáy chuyển phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Bát mì Tiểu Vũ Điểm làm

Hạ Nhược Tâm đi rất nhanh, trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn đến một dáng người gầy gò không ngừng đi về phía trước, tóc của cô không ngừng phát phơ trong làn gió lạnh, sau đó rơi xuống, dưới đèn đường, chỉ có một mình cô, lúc này, bất chấp nỗi sợ hãi gì, cô cũng chỉ có một niềm lo lắng mà thôi.

Cô nghĩ đến con gái đang ở nhà, đứa con gái đang bệnh của cô.

Cuối cùng đi tới cửa nhà, thậm chí, cô còn không kịp nghỉ ngơi một chút mà run rẩy đưa ngón tay lấy từ trong túi của mình một chuỗi chìa khoá, mở cửa, bên trong có ngọn đèn yếu ớt, mà cô đứng ở cửa ra vào, trong lúc nhất thời cũng đã không biết phải lê bước chân nặng trĩu như thế nào.

Chiếc túi của cô rơi trên mặt đất, cô nhẹ nhàng vô bước chân đến bên bàn mà con gái đang nằm ở đó.

Trên mặt bàn có hai chén mì đã nguội ngắt.

Những thứ này đều là Tiểu Vũ điểm làm đấy sao? Cô xem ánh mắt mệt mỏi, thậm chí hốc mắt đều đã trở nên ửng đỏ, đau đớn không thể chịu đựng.

Thân thể cô cúi xuống, một tay ôm lấy con gái, Tiểu Vũ điểm lúc này cũng đã tỉnh lại, cô bé vươn tay dụi mắt mình, đôi môi nhỏ nhắn cong lên.

- Mẹ, Tiểu Vũ điểm làm cho mẹ và Tiểu Vũ điểm hai bát mì đấy, Tiểu Vũ Điểm chưa ăn đâu, đang chờ mẹ trở về. - Cô bé một tay ôm lấy cổ hạ nhược tâm, nói tiếp:

- Mẹ hôm nay về muộn quá, bụng Tiểu Vũ Điểm rất đói. - Cô bé dụi đầu vào cổ Hạ Nhược Tâm, dường như còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

-Mẹ biết rồi, Tiểu Vũ Điểm hôm nay thật sự rất tài giỏi. - Cô cứng ngạnh trong họng nói qua rồi ôm con gái bế lên trên giường.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm muốn ăn mì, muốn ăn mì mà Tiểu Vũ Điểm đã tự làm, còn có một chén cho mẹ nữa đây. - Cô bé không ngừng dụi vào mắt mình, có thể đang muốn làm cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng mà trong chốc lát, hàng lông mi thật dài của cô bé đã bắt đầu khép hờ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh sáng chiếu đến, trắng bệch không thấy huyết sắc.

-Mẹ, Tiểu Vũ Điểm đói... - Cô bé đem tay ngón tay đặt ở trong miệng, hai tay lại là ôm chặt lấy con búp bê vào trong ngực.

-Lát nữa rồi có mì ăn nhé, Tiểu Vũ Điểm ngoan bây giờ ngủ một giấc đã nhé. - Hạ Nhược Tâm nhẹ nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, ngồi ngắm con gái một hồi lâu mới đứng lên, đi về phía cái bàn kia, cô đem hai cái bát kia bung vào trong phòng bếp, tựa lưng vào tường phòng bếp, bung lên một bát mà ăn, tô mì này không có đồ gia vị, hơn nữa còn nguội ngắt mất rồi.

Nhưng mà, cô vẫn ăn, đây là Tiểu Vũ điểm đã làm cho cô mà, cô không ăn, tại sao có thể, tại sao có thể chứ?

Đã ăn xong một chén, cô bụm lấy miệng của mình, kiềm chế để không khóc, chỉ sợ làm con gái sợ, mãi đến một hồi lâu về sau, cô mới lau nước mắt trên mặt, lấy từ trong tủ chén lấy ra một cái bát, một chén mì tôm.

Từ phòng bếp cô mang một tô mì, Tiểu Vũ Điểm vẫn đang ngủ, chỉ có lông mi thật dài vẫn khẽ nhấp nháy, và vẫn còn mút lấy ngón tay của mình. Con bé cũng không có thói quen cắn ngón tay,như vậy, thật là chắc hẳn con bé đã rất đói bụng.

-Tiểu Vũ Điểm, dậy ăn mì nào. - Hạ Nhược Tâm ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, Tiểu Vũ Điểm dụi mắt, từ trên giường bò xuống, ánh mắt vẫn còn híp hết cả lại.

-Mẹ, ăn mì...

Dùng sức mở ra cặp mắt của mình, cô bé không ngừng mở miệng rộng ra để cho Hạ Nhược Tâm bón ăn, từng miếng từng miếng rất ngoan ngoãn khiến cho lòng cô chua xót, mãi đến sau khi ăn xong một tô mì, cô bé mới thật sự chìm vào giấc ngủ.

Một lần nữa đặt con gái lên giường, đem búp bê đặt ở trong ngực nó, Hạ Nhược Tâm mới đứng lên, chỉ có ở thời điểm này, cô mới có thể nhớ tới bản thân, chú ý đến mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Tin tốt

Đi đun một chậu nước ấm, cô lau chùi thân thể đầy vết tím bầm, toàn thân đều đau nhói, đau, nhưng mà, tay của cô vẫn gắng sức gột rửa, dường như cô muốn xóa hết mọi dấu vết trên thân thể, cô cảm thấy bản thân rất dơ, rất bẩn thỉu, đến chính cô cũng xem thường bản thân mình, huống chi là người khác.

Cô không biết người đàn ông kia có buông tha cho cô hay không, nhưng mà, cô biết rõ, cô hất định phải nghĩ ra cách khiến cho anh cứu Tiểu Vũ điểm, dù cho cô có mất đi con gái, cô cũng muốn anh cứu, cô không thể trơ mắt nhìn con gái chết, Tiểu Vũ Điểm mới chỉ là một đứa trẻ ba tuổi mà thôi.

Buông thông hai chân nặng trĩu, cô nằm ở trên một chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng, ôm thân thể con gái nhỏ vào trong lòng ngực, vờn tay nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc mỏng manh của nó, ngày mai cô cần phải đem con gái trở về trong bệnh viện, bởi vì, cô biết rõ, hôm nay có thể không phải là ngày duy nhất mà cô về muộn.

Tắt chiếc đèn đầu giường, trong bóng tối, không có ai biết, đôi mắt thê lương của cô đã ướt đẫm nước mắt, cũng không người nào biết, trong ánh mắt của cô là một nỗi đau xót đến mức nào.

Buổi sáng, Tiểu Vũ Điểm mặc vào một bộ quần áo mới, bình tĩnh được Hạ Nhược Tâm ôm,nói:

-Mẹ, chúng ta là phải đi bệnh viện sao? - Cô bé ngẩng đầu, hỏi Hạ Nhược Tâm, kỳ thật mục đích của cô cũng là như vậy.

-Đúng vậy, Tiểu Vũ Điểm sợ sao? - Hạ Nhược Tâm dùng tay trái của mình khẽ vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, hỏi cô bé.

Tiểu Vũ điểm lắc đầu:

-Không sợ ạ, Tiểu Vũ điểm rất dũng cảm đấy, không bao giờ khóc đâu.

Nhưng khi nói xong câu đó, cô bé lại xấu hổ trốn trong ngực Hạ Nhược Tâm, thật ra là con bé cũng đã khóc đấy, nhưng cũng chỉ là lén khóc mà thôi.

Hạ Nhược Tâm bắt lực nhắm mắt lại, cố nhìn được khóm mắt đang ươn ướt, cô ôm con gái chặt hơn một tí, Tiểu Vũ Diễm đã lớn, một cánh tay của cô đã thể nào ôm lấy được nữa.

Trong bệnh viện, mấy cô hộ sĩ mấy ngày không gặp đều chơi đùa với con bé, cô bé coi bệnh viện như nhà mình, rất được mọi người yêu quý, nét hồn nhiên và khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con bé, còn được mọi người khen ngoan ngoãn nghe lời nữa.

- Tiểu Vũ Diễm, nhớ chị không nào. - Một cô hộ sĩ trẻ tuổi, đưa tay nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ Diễm một cái, ngồi xôm bên cạnh của nó mà hỏi thăm, đứa nhỏ này thật sự rất đáng yêu, rất giống với tiểu Đồng Tinh trên TV, thực sự là một đứa trẻ rất xinh xắn.

- Nhớ ạ. - Tiểu Vũ Diễm cười ngượng ngùng hết sức đáng yêu khiến cho người hộ sĩ phải dùng sức mà hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, sau đó kéo tay cô bé đưa đi chơi.

Tiểu Vũ Diễm quay đầu lại nhìn thoáng qua sau lưng, trên mặt có chút lạc lõng, nó một tay ôm búp bê, một tay bị người hộ sĩ cầm lấy, từng bước chân nhỏ bé đi ra ngoài.

Mà trong phòng bệnh, bác sĩ liếc nhìn bệnh án của Tiểu Vũ Diễm, rồi lại nhìn cô gái có khuôn mặt nhọt nhọt trước mặt, sắc mặt của cô cực xấu, không biết người kế tiếp nằm viện có phải là cô hay không.

- Cô Hạ, là như vậy... - Bác sĩ đem bệnh án trong tay để lên bàn:

- Tôi muốn nói cho cô một tin tốt.

Bác sĩ đột nhiên nở nụ cười, trên mặt ông cũng có chút an ủi nói:

- Kho tùy quốc tế đã tìm được cốt tủy thích hợp cho Tiểu Vũ Diễm, đợi sau khi chúng ta xem xét ý nguyện của người hiến xong thì chúng ta có thể tiến hành giải phẫu rồi. Đối với chúng ta mà nói, đây thực sự là một việc khiến cho mọi người hết sức vui mừng. Hơn nữa, ngoài cả sự mong đợi của tôi đó là, người hiến thích hợp với Tiểu Vũ Diễm không chỉ có một người mà là hai người, chỉ cần một trong hai người bọn họ đồng ý, như vậy, Tiểu Vũ Diễm có thể không cần trị bệnh bằng hoá chất nữa rồi.

Hạ Nhược Tâm đem hai tay để lên bàn, mở to hai mắt không dám tin, cô còn đang suy nghĩ không biết nên mở miệng với Sở Luật như thế nào thì đã nghe được việc ngoài cả sự trông đợi như vậy, ý của cô là, con gái cô được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tinh Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Là may mắn sao?

Edit: Năm

“Bác sĩ, ý của ông là, Tiểu Vũ Diễm có thể phẫu thuật, con bé sẽ không chết, sẽ không rời khỏi tôi?” Cô nói năng hơi lộn xộn hỏi, bác sĩ không ngừng gật đầu, đứa nhỏ này thật sự có thể nói là trong cái rủi lại có cái may, vậy mà có đến hai mẫu tủy hiến là phù hợp, đúng là chuyện vô cùng hiếm gặp, muốn có tủy thích hợp, có khcosngay cả cha ruột, anh em ruột cũng đều không thể phù hợp, không thể tưởng tượng được ở trên đời này, lại có đến hai người.

“Căn cứ vào tư liệu nói, hai người kia một người hiện tại hẳn là ở nước ngoài, chúng tôi tạm thời không thể liên lạc được với anh ta, mà một cái khác, chúng tôi đã có thông tin chính xác, vừa khéo là, anh lại chính là người thành phố này, tin rằng rất nhanh chúng tôi sẽ có thể phẫu thuật cho Tiểu Vũ Diễm, cháu bé cũng có thể bớt được khổ sở.”

Mà về sau bác sĩ nói cái gì, Hạ Nhược Tâm thật sự đều không nghe vào tai, cô chỉ biết, Tiểu Vũ Diễm được cứu rồi, được cứu rồi, đó là một loại vui mừng như điên không thể miêu tả, cho dù là hiện tại muốn cô lập tức chết đi, cô cũng nguyện ý.

Cô đi ra ngoài, tay lại che lên hai mắt của mình, cô khóc, cô dựa lưng vào tường, chậm rãi trượt xuống, Tiểu Vũ Diễm của cô không cần phải chết, không cần phải chết nữa.

Thời điểm bị Sở Luật tra tấn như vậy, cô đều chưa từng khóc thương tâm như này, nhưng mà, bây giờ cô khóc, lớn tiếng khóc không quan tâm đến bất kể điều gì xung quanh, cô có thể chống chịu ít nhiều, có thể gánh vác ít nhiều, cho tới hôm nay, áp lực trên người cô đã nhiều như vậy, đã ép cô đến không thể thở nổi nữa.

“Mẹ.....” Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên, Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, thấy được đôi mắt hồng hồng của con gái.

“Mẹ, không khóc, không khóc.....” Một đôi tay nhỏ có chút vụng về lau nước mắt trên mặt Hạ Nhược Tâm.

“Có phải mẹ bị đau hay không, Tiểu Vũ Điểm thôi phù phù thì không đau nữa nhé.” Trên hàng mi dài xinh đẹp của Tiểu Vũ Điểm, rất nhanh đã rơi xuống hai hàng nước mắt, rõ ràng là Hạ Nhược Tâm khóc, nhưng dường như con bé còn khóc thương tâm hơn cả Hạ Nhược Tâm, còn tội nghiệp hơn nữa.

Hạ Nhược Tâm ôm con gái vào lòng, nhẹ nhàng vỗ bả vai nho nhỏ thỉnh thoảng vẫn run rẩy của con bé, “Tiểu Vũ Điểm, mẹ không khóc, cho nên Tiểu Vũ Điểm cũng đừng khóc, khóc sẽ không xinh đẹp, chúng ta đều không khóc, đều phải cười mà sống, được không?”

Tiểu Vũ Điểm cái hiểu cái không gật đầu một cái, ôm chặt lấy cổ Hạ Nhược Tâm, con bé hơi hơi chớp đôi mắt một chút, tuổi tác con bé vẫn còn nhỏ, sao có thể hiểu rõ được cái gì?

Cô bé lại dựa vào trong lòng ngực Hạ Nhược Tâm, ôm siết lấy cô như đang ôm con búp bê yêu thích mãi không rời tay.

Ánh mặt trời bên ngoài không tính là sáng chói, nhưng xuyên thấu qua thủy tinh khúc xạ, dường như trở nên ấm hơn vài phần.

Mà ánh mặt trời cũng đồng thời chiếu vào khắp mười tám tầng của một tòa nhà cao ốc, phản xạ lại ánh sáng lấp lánh sắc màu.

Lúc này, cửa mở ra, nữ thư ký lâu năm đi vào, sau đó đặt phong thư trên tay vào trước mặt người đàn ông đang xem tài liệu bên trong.

“Tổng giám đốc, đây là thư chuyển phát quốc tế của ngài.” Thư ký nói xong, thấy người đàn ông chỉ thoáng liếc đến tay mình, lúc này mới đi ra ngoài.

Cửa lại được đóng lại lần nữa, chỉ thỉnh thoảng có âm thanh người đàn ông gõ ngón tay trên bàn phím, mãi lâu sau, cửa lại bị mở ra lần nữa, anh vẫn không ngừng đầu, bởi vì, hôm nay anh rất bận, vội vàng không muốn nói chuyện, cũng không muốn quan tâm đến bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Anh cứu

Edit: Năm

Tiếng bước chân không tính là nặng vang lên, mãi đến khi tia sáng trước mặt anh hoàn toàn bị che mất, anh mới nhẹ nhàng híp hai mắt một chút, lại tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính.

Một đôi tay nhàm chán cầm phong thư trên bàn lên.

"A..., anh họ, là văn kiện khẩn quốc tế à?" Giọng nói có chút ngoài ý muốn của Đỗ Tinh Đường vang lên, sau đó anh lật phong thư xem một lượt trái phải, đặt xuống, lại cầm lên, mà từ đầu đến cuối, Sở Luật vẫn tiếp tục trạng thái mí mắt cũng không nâng lên lần nào.

"Anh họ, em có thể mở ra nhìn hay không, quốc tế đấy, lại là văn kiện khẩn cấp đấy." Đối với loại người có lòng hiếu kỳ rất nặng như anh mà nói, đây chính là sự hấp dẫn làm cho người ta không nhịn được nha, kia, anh không nói lời nào xem như anh đồng ý nhé.

Mặt Sở Luật vẫn không chút thay đổi, động tác ngón tay không ngừng.

"A..., anh đồng ý, em biết rồi, em bóc ra nha?" Anh lại vẫn nghi ngờ hỏi Sở Luật một lần, có điều, Sở Luật vẫn là một dạng kia, bao nhiêu lâu mà một chút biểu tình cũng không cho anh, đây là không để ý tới anh rồi.

"Em bóc thật đấy nhé? Anh lại dong dài hỏi một câu, mà anh không hề phát hiện ra trên mi tâm của Sở Luật đã xuất hiện chút kiềm chế.

"Em bóc đây." Anh lẩm miệng hỏi lại một câu, chờ một hồi, không ai trả lời, được, vậy anh bóc, bấy giờ mới cẩn thận mở phong thư ra.

Cầm ở trong tay. A..., hóa ra toàn bộ đều viết bằng tiếng Anh.

Chỉ là, mới xem được một nửa, sắc mặt Đỗ Tinh Đường đột nhiên chìm xuống, anh vội vã nhảy dựng lên, đột nhiên đè xuống bàn phím trong tay Sở Luật, màn hình trước mặt Sở Luật tối đen, sắc mặt của anh cũng theo màn hình mà biến đen.

Anh đã làm suốt từ sáng sớm tinh mơ, “Đỗ Tinh Đường”, giọng nói âm lãnh truyền đến, cùng với đó là ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông, khiến cho Đỗ Tinh Đường rung mình một cái.

Mẹ meo a, thật đáng sợ!

"Anh họ, không nên tức giận, không nên tức giận, em đây cũng là nóng vội quá, anh xem cái này đi." Anh vội vã đem phong thư trong tay mình đặt ở trước mặt Sở Luật, còn đứng đưa, quơ quơ.

"Anh họ, anh xem, đây là mạng người quan trọng, ngân hàng tùy quốc tế văn kiện khẩn cấp đến, nói là tùy của anh bây giờ có thể cứu một cô bé ba tuổi,

anh họ, anh muốn cứu không?"

Ba tuổi thôi, đứa trẻ nhỏ cỡ nào chứ, sao lại có thể bị bệnh đến như vậy? Mà anh họ của anh lại đi làm loại chuyện hiến tủy này, anh còn tưởng rằng người anh họ này căn bản cũng không phải là người đầu, chỉ là một ông chủ không tìm không phổi, hóa ra, anh ấy cũng có một mặt lương thiện như vậy.

"Anh họ, anh có đi không?" Nhưng mà, anh vẫn đang không tin nổi, một người đứng ở trên đỉnh cao nhất này lại có lương tâm tồn tại, những gì anh đã làm với Hạ Nhược Tâm bốn năm trước, anh thật sự không cho rằng anh ấy sẽ đi cứu một bé gái như vậy.

Sở Luật cầm lấy lá thư trong tay Đỗ Tình Đường, chỉ là nhìn một cái, sau đó đặt xuống, mà môi của anh mấp máy rất nhanh, đây là trong lúc du học ở nước ngoài, có một lúc nhàm chán, vô tình đi làm kiểm tra, không thể tưởng được, lại có một ngày hữu dụng.

Một cô bé ba tuổi.

"Anh họ, hẳn là anh sẽ không cứu đúng không?" Đỗ Tình Đường lại hỏi một câu, chờ đợi câu trả lời của anh, mà anh thật sự rất muốn biết.

"Cứu..." Sở Luật buông lá thư trong tay xuống, lại gõ lên bàn phím máy tính, hôm nay, anh đừng mong được nghỉ ngơi. Chỉ là lấy ra một chút tủy mà thôi, anh cũng sẽ không để tâm.

"Anh họ, anh là người có tấm lòng tốt, anh là thần tượng của em, em cảm thấy tự hào vì anh." Ánh mắt Đỗ Tình Đường đột nhiên cười cong lên, trong ánh mắt không ngừng tỏa ra ánh sao, chỉ thiếu đi hôn anh họ, anh còn tưởng rằng anh ấy là quái vật lãnh huyết cơ, không chịu để tâm, lang tâm cầu phước, không thể tưởng tượng được anh ấy lại có lúc đi cứu người?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Rất nhanh sẽ có

Edit: Năm

Mà khuôn mặt Sở Luật vô cùng thâm trầm, khóe môi hơi giật giật, tựa hồ nói ra hai chữ.

Ngủ gật!

Đỗ Tình Đường thấy Sở Luật không có chú ý đến bộ dáng của anh, bèn sờ sờ cái mũi của mình một chút, lại nhìn nhìn vào máy tính kia, cuối cùng đành phải cười gượng một tiếng, chuẩn bị rời đi, "Được rồi, anh họ, em không quấy rầy anh nữa, Em cũng có rất nhiều công việc cần làm, cho nên, em ra ngoài trước."

Mà Sở Luật vẫn tiếp tục coi anh thành không khí, anh chep miệng một cái, tự mình đi ra ngoài.

"Cả ngày âm dương quái khí, không biết suy nghĩ cái gì? Đúng là quái đản."

Mà sau khi Đỗ Tình Đường đi ra ngoài, Sở Luật cũng dừng công việc trong tay, duỗi tay cảm lấy phong thư vẫn đang bày trên bàn máy tính, lại lần nữa lật xem một chút, anh mấp máy môi cực nhanh, một đứa trẻ ba tuổi sao có thể bệnh nặng đến như vậy, anh nhìn địa chỉ ghi trên giấy, hơn nữa rất khéo là, đứa nhỏ này cách anh rất gần, có lẽ anh có thể đi xem một chút.

Đặt lá thư trong tay xuống, anh dựa lưng vào ghế, tay đặt ở mi tâm, nhẹ nhàng xoa một chút, anh mở cặp mắt đen sắc bén vô cùng ra, lúc này, lại xuất hiện một ít tơ máu.

Anh gần như là cả đêm chưa ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, là hình ảnh của người phụ nữ kia liền giống như ma chú, không ngừng xuất hiện trong đầu anh, quần quanh, từng chuyện từng chuyện xảy ra đêm hôm ấy, đã bốn năm mà vẫn vô cùng rõ ràng.

Mà anh, từ trước đến nay đều chưa từng quên.

hà tay xuống, anh lại nhắm hai mắt lại, dường như hôm nay anh, đột nhiên cảm thấy bản thân rất mệt, rất mệt.

Lý Mạn Ny không coi ai ra gì mở cửa văn phòng của Sở Luật ra, trên tay bung một ly cà phê bước vào, cô đặt cà phê ở trên bàn, sau đó mới đứng sang một bên, mà người đàn ông đang nhắm chặt hai mắt kia vẫn không có ý định mở mắt ra.

"Luật, em đã pha cà phê," Cô cố làm cho nét mặt của mình biểu lộ một chút ý cười, kỳ thật, một chút cô cũng không muốn cười, không biết anh phiền não cái gì, cũng không nói cho cô biết, mà cô nghĩ như thế nào cũng không đoán được, cái này làm cho cô có một loại cảm giác thất bại không nói nên lời.

"Ừ....." Sở Luật mở hai mắt, duỗi tay bung ly cà phê kia lên, có lẽ, hiện tại cái anh cần nhất chính là cái này.

Anh uống một ngụm, khẽ nhủ mày, sao mà càng ngày càng đáng thế này, nhưng mà, anh vẫn cứ uống hết ly cà phê kia, vốn trong miệng chỉ có vị đắng nhàn nhạt, giờ càng trở nên đậm hơn.

Tầm mắt của anh dừng ở trên bụng nhỏ của Lý Mạn Ny, đôi mắt đen híp lại có chút tìm tòi nghiên cứu.

Lý Mạn Ny hơi hơi sùng sốt, sau đó ngượng ngừng cười một chút, Luật, em còn chưa có, giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, thậm chí có chút bối rối, cô cũng muốn sớm một chút, nhưng mà lại cố tình là cái gì cũng không có.

Sở Luật đứng lên, đi tới bên người Lý Mạn Ny, ôm eo cô, kéo cô vào trong ngực mình.

“Không cần phải gấp gáp, rất nhanh sẽ có,” anh tin tưởng năng lực của Sở Luật anh, sẽ làm cho vợ mình có đứa con của bọn họ, chỉ là, anh cúi đầu nhẹ vỗ về mái tóc đen bóng của Lý Mạn Ny, không rõ vì nguyên nhân gì mà trong mắt lại hiện lên một chút áy náy nhàn nhạt.

Chỉ là bởi vì, anh đi trật đường, đã xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, hơn nữa người phụ nữ kia không phải ai khác, mà là vợ trước của anh. Nhưng mà, anh không hề hối hận, một chút cũng không có, người phụ nữ kia tra tấn anh bốn năm, sao anh lại có thể dễ dàng buông tha cho cô, từ trước đến nay anh đều là người có thù tất báo, đặc biệt là hận ý tích lũy suốt bốn năm qua, anh đều sẽ trả lại toàn bộ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Không yêu, từ đâu mà có hận?

Edit: Nấm

Anh lại ôm chặt người phụ nữ trong ngực, anh sẽ càng đối xử với cô tốt hơn, không có người nào có thể thay thế được địa vị của cô ở trong cảm nhận của anh, cô sẽ là vợ của Sở Luật, người vợ duy nhất, đến nỗi người phụ nữ kia, cô ta sẽ chỉ là kẻ thù của anh, kẻ thù vĩnh viễn.

Có chút ánh sáng mê ly rơi xuống, cánh tay trắng nõn của người phụ nữ, bộ ngực tròn trịa, còn có vòng eo mảnh khảnh, không ngừng vẫy vẫy, tiếng cười duyên không ngừng truyền đến, đây là cái thế giới hương lạc, ở chỗ này chỉ cần người có đồng lớn tiền tài, như vậy, người liên có thể có cả đám phụ nữ theo.

Thẩm Vi hơi quay mặt, xoay người, nhìn đối diện với Hạ Nhược Tâm, môi đỏ cười duyên, “Có phải cô đang trách tôi hay không, không ngăn cản người kia đưa cô ra ngoài?”

Hạ Nhược Tâm ngẩng đầu, cuối cùng lại chỉ lắc đầu, ai cô cũng không trách, chỉ là cảm thấy bị ai, cô không thể cưỡng bách người khác giúp cô, cũng không thể cưỡng bách người khác cứu cô, không phải cô đã sớm nhìn thấu nhân tình ấm lạnh rồi sao?

“Tôi muốn biết, người đàn ông kia có phải cha của con gái cô hay không?” Thẩm Vi cũng ngồi xuống, không thả lỏng nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt Hạ Nhược Tâm, quả nhiên, không ngoài dự liệu, đôi mắt Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên mở to hơn một ít.

Thẩm Vi hơi lạnh mặt, quả nhiên đúng là như vậy, mà cô, đoán đúng rồi.

Ý cười bi thương như thế, mặc kệ có còn tình yêu hay không, đều là chứng minh đã từng yêu, yêu sẽ đau, đã là đau, vì sao lại còn muốn yêu nữa, chẳng bằng, không yêu.

“Cô đã biết?” Hạ Nhược Tâm cảm giác yết hầu của mình như bị lửa đốt.

“Tôi không biết, tôi cũng không biết cái gì cả, chỉ là đoán thôi,” Thẩm Vi xoay người dựa lưng ra sau, đặt tay lên bụng của mình.

Chút khổ sở trong mắt Hạ Nhược Tâm càng ngày càng đậm, “Đúng vậy, anh ấy là cha của con gái tôi, nhưng mà, anh lại không biết đứa bé này tồn tại, mà hiện tại anh ấy thực sự đang rất hạnh phúc, có người vợ yêu dấu của mình.”

“Cho nên, con gái tôi không có cha, từ trước đến nay con bé cũng không biết cha là cái gì? Con bé chỉ biết gọi mẹ, sẽ không có cha.”

“Ồ.....” Nghe Hạ Nhược Tâm nói chuyện của mình, Thẩm Vi chớp chớp lông mi, sau đó nhắm hai mắt lại.

“Hận sao?”

“Hận?” Lòng của Hạ Nhược Tâm cũng đã chết, còn nói cái gì hận nữa?

“Cô nói xem, nếu như là không yêu, từ đâu mà sinh ra hận?”

Môi Thẩm Vi hơi mấp máy, sau đó quay đầu, vùi mặt vào sô pha mềm mại, không nói chuyện nữa.

Bởi vì, không cần, cô hiểu, cái gì cũng đã hiểu rồi.

Ở cái thế giới bị tiền tài đè chết này, nói cho cùng, còn có cái gì là thật lòng đâu, bọn họ không cần tình cảm, cũng không cần yêu, tình yêu chỉ là tổn thương người và tự thương hại mà thôi.

Hạ Nhược Tâm đứng lên, không biết vì sao, cô cảm thấy trên người Thẩm Vi có một loại bi thương nồng đậm, cũng giống như cô bây giờ, cánh môi của cô khép mở một chút, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Cô cúi đầu, sửa sang lại quần áo trên người mình một chút, nói là quần áo, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là vài miếng vải mà thôi. Cô vỗ vỗ mặt mình, bởi vì, cô còn muốn làm việc, còn muốn kiếm tiền, chỉ cần Tiểu Vũ Điểm của cô khỏe, cô có thể làm công nhân, không cần tiếp tục bán rẻ tiếng cười để sống như vậy nữa.

Ngồi giữa một nhóm đàn ông, cô đang cười, thói quen cười như vậy đã tồn tại một thời gian quá dài, đúng lúc tay của người đàn ông đang đặt ở trên đùi cô, đột nhiên, một ánh mắt âm lãnh bắn về phía cô.

Cô ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt tối tăm, mà người đàn ông đang vuốt chân cô dường như cũng là cảm giác được cái gì, vội vàng thu tay của mình lại.

Sở Luật, anh lại tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Anh lại tới nữa

Edit: Năm

Sắc mặt Hạ Nhược Tâm trở nên khó coi, tay chân có chút lạnh lẽo, mà dường như tầm mắt của Sở Luật vẫn luôn không rời khỏi người cô, đôi mắt sắc như đao nhọn, thỉnh thoảng cắt qua thân thể của cô, làm cô có chút đứng ngồi không yên.

Sở Luật cầm lấy một chén rượu, đầu ngón tay lắc lắc vài cái, anh ngồi ở cách bọn họ không xa, chỉ có một mình anh, anh nheo đôi mắt đen, mang theo sự lạnh lùng trào phúng, người phụ nữ này, vẫn là như vậy, hiển nhiên, cô già làm con gái nhà lành rất thành thạo.

Nhưng lại là một người phụ nữ hạ tiện.

Cười lạnh một tiếng, anh buông ly rượu trong tay xuống, mà một thân thể vô cùng quyến rũ lại quấn lấy người anh, “Anh trai này, có muốn em ngồi uống cùng anh hay không?” Người phụ nữ cố ý dấn bộ ngực của mình lên cánh tay anh, một đôi môi đỏ trên gương mặt trang điểm đậm làm cho anh có cảm giác ghê tởm.

Sở Luật mở to đôi mắt đen, lộ ra một ánh mắt lạnh băng và vô tình, thân mình người phụ nữ đông cứng một chút, vội vàng tránh ra một chút.

“Cút!” Giọng nói của anh còn lạnh lùng hơn cả ánh mắt, khiến cho người phụ nữ kia gần như là ù té chạy, ở chỗ này lâu ngày, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, các cô đều là phân biệt rất rõ ràng, nếu còn không phân biệt được cô đã chết từ lâu rồi.

Hạ Nhược Tâm cúi đầu, một người ngồi, chịu đủ mọi sự trêu đùa của người đàn ông, mà trên mặt cô là nụ cười cứng đờ có lệ.

Mãi đến khi xong, cô cũng cảm thấy sức lực cả người mình như bị rút đi hết, mệt tới cực điểm rồi, lần nào cũng như vậy, cô ngẩng đầu, mà Sở Luật ở đó vẫn lạnh nhạt nhìn cô như cũ.

Cô xoay người, đi về phía toilet.

Đóng cửa toilet lại, thỉnh thoảng cô lại xoa những chỗ mà người đàn ông kia để lại mùi trên người cô, thật là vô cùng ghê tởm, cửa toilet lại mở ra một lần nữa, hơi thở âm lạnh lập tức truyền đến, cô hơi sùng sốt một chút, không cần quay đầu lại, cô cũng biết người đi vào là ai.

Anh thật sự không muốn buông tha cho cô sao?

“Thoạt nhìn hình như cô thực hưởng thụ cảm giác được những người đàn ông vây quanh như vậy, sớm biết như này, bốn năm trước, tôi đã tìm thêm mấy người đàn ông tặng cho cô, để cho cô thoải mái hưởng thụ đầy đủ.”

Hạ Nhược Tâm nắm chặt ngón tay đang đặt trong nước, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

“Theo tôi đi, cô biết tôi muốn làm cái gì không? Coi cô giống như là một con chó, kéo cô đi.” Sở Luật cười lạnh một tiếng, đi ra ngoài, ngón tay lạnh lùng ra hiệu, làm Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên rùng mình một cái, cô hít sâu một hơi, chỉnh lại quần áo của mình một chút, đi ra ngoài, cô biết, mình trốn không thoát.

Mà Sở Luật đang ở ngoài cửa chờ cô.

Nơi này có quy định bất thành văn, người có thể đi ra ngoài, chỉ cần người nguyên ý, hơn nữa khách nhân cũng có quyền lợi mang những người phụ nữ ở đây đi.

Lại là chung cư kia, Sở Luật khoanh tay trước ngực đứng dựa vào tường, “Đi rửa mặt cho sạch sẽ, thật ghê tởm.” Môi mỏng của anh vĩnh viễn đều phun ra những câu lạnh băng, vô tình và ghét bỏ, trên mặt Hạ Nhược Tâm là lớp trang điểm đậm, làm cho anh nhú mày cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Anh chán ghét cô như vậy, cực kỳ chán ghét.

Thân thể Hạ Nhược Tâm hơi sưng sờ một chút, sau đó đi vào trong phòng tắm rửa mặt, rất nhanh, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một lúc sau khi cô đi ra, lại là một gương mặt mộc mạc nhưng tái nhợt, tuy rằng chưa từng có nhiều sắc thái, nhưng lại vẫn xinh đẹp như vậy, Sở Luật nhìn người phụ nữ trước mặt từ trên xuống dưới một lượt, không xem như xinh đẹp xuất chúng, nhưng, lại là thanh lệ lạ thường. Anh đã sớm biết người phụ nữ này rất đẹp, đặc biệt là hiện tại, giống như một đóa hoa đang ở nở rộ, chỉ là, anh lại sắm vai nhân vật hái hoa.

Mà cô, cũng sẽ không có được sự ôn nhu của anh.

Anh bước đến, vẫn là đứng phía sau lưng cô không có bất kỳ sự thương tiếc nào, anh không nhìn mặt cô, chỉ chiếm hữu thân thể cô, không biết là bởi vì ghê tởm hay là nguyên nhân gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Sinh ra thì lập tức bóp chết

Edit: Năm

Hạ Nhược Tâm cắn môi, tiếp nhận đau đớn lan truyền khắp thân thể, cô sợ làm chuyện như vậy, thật là rất sợ, bởi vì, thật sự rất đau.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại, yên lặng thừa nhận người đàn ông tàn nhẫn chiếm hữu cơ thể cô.

“Lần đầu tiên hình như là chúng ta không dùng bao?” Giọng nói lạnh nhạt của Sở Luật vang lên bên tai cô, mà Hạ Nhược Tâm thì cứng đờ cả người.

Cô cắn chặt mu bàn tay của mình, đau đớn nơi hạ thân càng tăng thêm một ít.

Rất đau, thật sự rất đau.

“Nếu có, liền xoa sạch, cơ thể ti tiện của cô không được phép mang thai đứa bé của Sở gia.” Hạ Nhược Tâm mở to hai mắt, không dám tin anh lại nói như thế, quả nhiên là cô không xứng có con của anh.

“Chỉ có vợ của tôi mới có thể sinh con cho tôi, cô chẳng qua là một người phụ nữ hèn hạ mà thôi.” Giọng nói vô tình của anh tiếp tục truyền đến, vẫn còn thấy cô bị tổn thương chưa đủ, chỉ là, cô cũng không hề phát hiện người đàn ông lãnh khốc này cũng đang giãy giụa.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại sự tàn sát bừa bãi của mình, lúc này mới rời khỏi cơ thể cô. “Cô biết tôi sẽ mang bao sao?” Sở Luật kéo quần của mình lên, ngoại trừ đôi mắt đen có chút cảm xúc khác biệt thể hiện ra ngoài, cả người không hề giống như vừa mới làm mấy chuyện kịch liệt cùng một người phụ nữ.

Hạ Nhược Tâm từ dưới đất đứng lên, cúi đầu, dùng ngón tay run rẩy của mình mặc lại quần áo xong, đôi mắt dưới hàng lông mi của cô đã có chút chán nản, hiển nhiên, lời Sở Luật nói thật sự làm cô hoàn toàn bị tổn thương thêm lần nữa.

“Cô thật sự rất dơ bẩn, cho nên đối với cô tôi chỉ có dùng bao,” anh ngồi ở mép giường, lấy ra một điều thuốc, lại nói ra một câu lạnh băng vô tình.

“Nhớ, cô đừng vọng tưởng dùng đứa bé tới để uy hiếp tôi cái gì.” Trong lòng, anh mất sắc bén của anh phát hiện ra thân thể Hạ Nhược Tâm run nhè nhẹ.

“Nếu, đứa bé đã sinh ra thì sao?” Hạ Nhược Tâm đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia bi thương, nếu đã sinh ra rồi thì làm sao bây giờ, hơn nữa cô bé cũng đã ba tuổi.

“Sinh, tôi cũng sẽ tự tay bóp chết nó, bởi vì, nó cũng chỉ là một đứa con hoang, một đứa đã chùng chầy trong người loại máu dơ bẩn của cô mà thôi.” Sở

Luật ném điều thuốc trong tay, đứng lên, duỗi tay nắm lấy cằm Hạ Nhược Tâm “Nhớ kỹ lời tôi nói, không nên vọng tưởng dùng đứa trẻ tới uy hiếp tôi cái gì, bởi vì, cái gì cô cũng không thể có được, nếu cô tính sinh nó ra, nó cũng sẽ cùng cô xuống địa ngục.”

“Hon nữa.” Câu chuyện của anh đột nhiên xoay chuyển, tay đặt tay lên bụng của cô, “Hình như là tôi không cần bận tâm lo lắng cái này, bởi vì, cô căn bản là không thể có con, cô chính là một người phụ nữ không thể sinh con.”

Anh lấy ví tiền của mình ra, móc từ bên trong lấy ra mấy tờ tiền giá trị lớn, ném lên người Hạ Nhược Tâm, giống như đối một lần bao gái, có lẽ ở trong mắt anh, Hạ Nhược Tâm đã là một người phụ nữ mà ai cũng có thể làm chồng.

“Cút ra khỏi nơi này, đừng dùng thân thể dơ bẩn của cô làm ô uế nhà tôi,” Sở Luật nói xong lại tiếp tục cầm một điều thuốc lên, Hạ Nhược Tâm ngồi xổm xuống, ở trước mặt anh, nhặt từng tờ tiền rơi trên mặt đất lên, vứt hết toàn bộ tự trọng của bản thân đi rồi.

Chỉ là, đôi mắt của cô vẫn luôn bị một tầng sương trắng che phủ, lúc thì rõ ràng, khi thì mờ lung.

Mà dường như tay cô không có cách nào nắm chặt bất kỳ đồ vật gì, cô cẩn thận đặt những tờ tiền đó vào trong áo của mình, rồi mới xoay người đi ra ngoài, không ai nhìn thấy nước mắt lưu lại ở trên mặt cô đã sớm thành dòng, không ngừng rơi xuống.

Anh nói, anh sẽ làm cho con gái cô xuống địa ngục, cùng với cô, nhưng đứa bé vô tội mà, anh thật sự máu lạnh như vậy sao? Đó chính là con của anh, là con ruột của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tân Hôn Không Tình Yêu, Thế Tội Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.